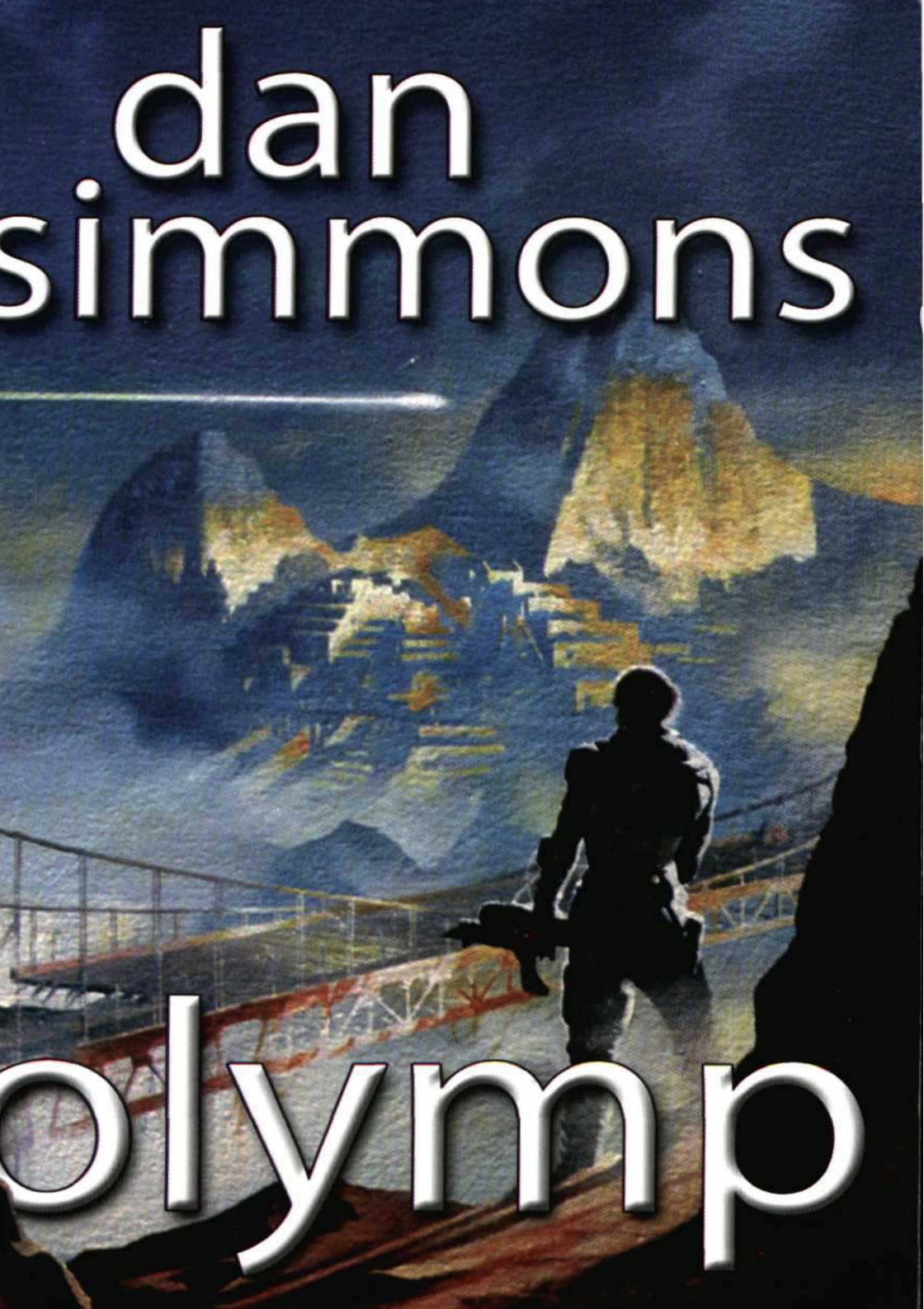

dan
simmons
olymp

O hněvu Achillea, syna Péleova, zabijáka soucit neznajícího, osudem k smrti předurčeného, nám zpívej, ó Múzo.

Ta slova napsal slepý Homér ve starověku, ale začal jimi i náš příběh. Potomci lidstva v něm sami sebe transformovali do podoby řeckých bohů a rozehráli mezi sebou hru, v níž se hrdinové Trójské války znovu střetnou o osud mýty opředené metropole. Boj však neprobíhá podle předem vytýčeného plánu a přestává být pouhým představením. Thomas Hockenberry, univerzitní profesor klasických studií z časem zavátého dvacátého století, již není pouhým pozorovatelem pevně daných událostí, ale je přímým účastníkem nemilosrdných bojů mezi božskými stvořeními vzdálené budoucnosti.

Současně se na Zemi zbytky obyvatel, geneticky upravených k dlouhověkosti, pokoušejí přežít vyhlazovací snahy vedené stvořeními z jiného vesmíru. Harman, Daeman, Ada a další se bezděčně stávají těmi, na nichž možná spočívají poslední naděje starého lidstva.

A nakonec jsou tu moravci – lidmi vytvoření kyborgové původně určení k pracím na asteroidech a vnějších planetách. Přilákáni zvýšenou kvantovou aktivitou v okolí Marsu a Země, hlásí se ke svému lidskému dědictví a pokoušejí se zastavit šílenou destrukci dříve, než bude nenapravitelně narušen samotný vesmír.

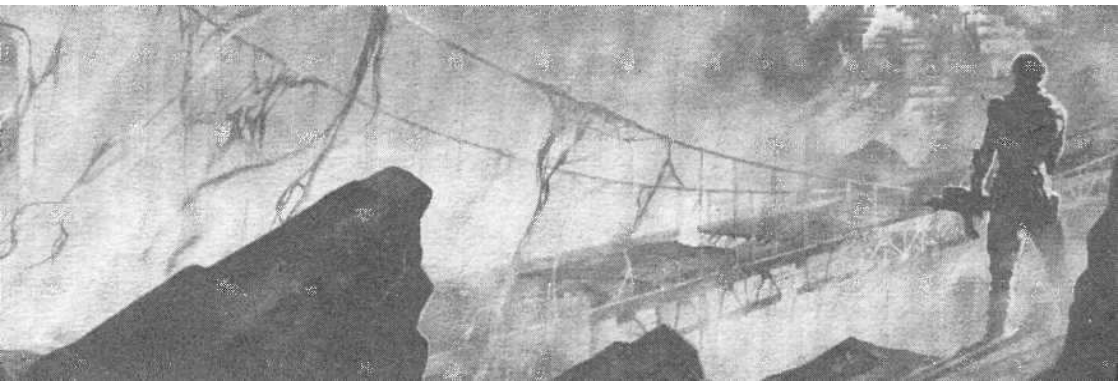
Olymp je nádherným a strhujícím dokončením událostí z románu Ílion. V dech beroucím tempu se jednotlivé nitky příběhu splétají, až se protnou v dramatickém finále, v němž jsou konečně zodpovězeny otázky, které trápily stovky čtenářů po dočtení předchozího svazku. Avšak Ílion a Olymp lze brát spíše jako jeden mohutný román, dílo natolik ambiciózních rozměrů a nadčasového zpracování, jaké vyžaduje skutečného mistra psaného slova - a tím Dan Simmons rozhodně je, o tom se ostatně sami můžete přesvědčit.

ISBN 978-80-7193-242-0

9 788071 932420

CENA: 399,- Kč

dan simmons olympos



Laser

Název originálu: **Olympos**

Obálka: **Gary Ruddell**

Grafická úprava obálky: **Michal Kuba**

Překlad: **Petr Kotrle**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©2005 by Dan Simmons
All Rights Reserved
Copyright ©2007 for the Czech translation by P. Kotrle
Copyright ©2007 for Cover by G. Ruddell
Copyright ©2005 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 978-80-7193-242-0

Toto je román pro Harolda Blooma, který mi –
svým odmítnutím podílet se na tomto Věku zášti –
udělal velkou radost.

Jak mohl Homér tyto věci znát?
Když se to všechno stalo, byl velbloudem v Baktrii!

LUCIAN: *Sen*

…reálná historie Země musí být v poslední instanci historií skutečně nelítostného boje. Jeho současníci, bohové ani vášně nedají člověku pokoj.

JOSEPH CONRAD:
Poznámky o životě a literatuře

Dost už o Tróji, nepiš zas
když Smrt píše do hlíny jen!
Laiovým hněvem nekal jas
jimž svobodným žehná den,
byť úkladná Sfinga uvalí
hádanky, co Théby neznaly.

Athény nové stavíž um,
jež době budoucí
odkážou, jak Západ nebesům
majestát horoucí;
Pryč, pokud skvostu souzen zmar,
zem vezmi si, vše nebe dar.

PERCY BYSSHE SHELLEY
Hellas


část 1

1

Helenu Trójskou probudí těsně před úsvitem sirény oznamující nálet. Ohmatá polštáře na posteli, ale její současný milenec Hockenberry je pryč – znovu se vytratil do noci ještě před probuzením služebnictva. Chová se tak, jako vždycky po promilované noci, chová se, jako by se dopustil něčeho hanebného. Právě teď se určitě krade domů zadními uličkami a průchody, kde pochodně hoří nejmíň jasně. Helena si pomyslí, že ten Hockenberry je zvláštní a smutný chlapík. Pak si vzpomene.

Můj manžel je mrtvý.

Tato skutečnost, to, že byl Paris zabit v souboji s nemilosrdným Apollónem, je realitou již devět dní – slavný pohřeb za účasti jak Trójanů, tak Achájců začne za tři hodiny, pokud božský vůz, který je teď nad městem, v příštích několika minutách Ílion úplně nezničí – Helena však stále není schopná uvěřit, že Paris je mrtvý. Paris, syn Priamův, že byl přemožen na bitevním poli? Paris že je mrtvý? Paris že byl svržen do temných jeskyní Hádu bez krásy těla či elegance skutků? Nemyslitelné. To je přece *Paris*, její krásný mladíček, který ji ukradl Meneláovi, před nosem jeho stráží a přes zelené trávníky Lakedaimonu. To je přece Paris, i po dlouhých deseti letech této úmorné války její nejpozornější milenec, ten, o kterém se často potají vyjadřovala jako o svém „bujném oři, který se umí u žlabu nažrat dosyta“.

Helena vyklouzne z postele, přejde k balkonu na vnější straně budovy, rozhrne průsvitné závěsy a vyjde do ílijského předjitřního světla. Je zimní slunovrat a mramor ji pod bosýma nohama studí. Obloha je stále dost tmavá, aby mohla vidět čtyřicet nebo padesát silných reflektorů, které vrhají světlo k nebi a pátrají po bohu či bohyni a létajícím voze. Polokouli moraveckého energetického štítu, který město zakrývá, čeří tlumené plazmové exploze. Z obvodových

obranných postavení Ília náhle probodnou oblohu četné kužely koherentního světla – sytě modré, smaragdově zelené, krvavě rudé. Helena zahlédne, jak severním kvadrantem města zatřese jediný, obrovský výbuch, jehož rázová vlna se v ozvěnách rozletí nebetyčnými věžemi Ília a shodí Heleně z ramenou kadeře dlouhých, tmavých vlasů. Bohové začali v posledních týdnech používat k proražení silového pole fyzické bomby, jejichž jednomolekulové bombové pouzdro dokáže díky kvantovému fázovému posunu proniknout moraveckým štítem. Tak se jí to aspoň snažili vysvětlit Hockenberry a ten legrační kovový tvoreček, Mahmud.

Heleně Trójské můžou být nějaké stroje ukradené.

Paris je mrtvý. Ta představa je jednoduše nesnesitelná. Helena byla připravená zemřít spolu s Paridem v den, kdy Achájci, vedení jejím bývalým manželem Meneláem a jeho bratrem Agamemnónem, nakonec prolomí hradby, jak se podle její jasnozřivé přítelkyně Kassandry muselo stát, všechny muže a chlapce z města povraždí, ženy znásilní a odvezou je na řecké ostrovy do otroctví. Helena byla připravená na *ten* den – připravená zemřít vlastní rukou nebo Meneláovým mečem – ale ve skutečnosti jaksi nikdy nevěřila, že by její drahý, ješitný, božský Paris, její bujný hřebec, její krásný manžel a bojovník, mohl zemřít první. Po více než devět let obléhání a slavných bojů Helena věřila bohům, že milovaného Parida zachovají živého a zdravého v její posteli. A oni to dělali.

A teď ho zabili.

Vzpomene si, jak viděla svého trójského manžela naposledy, před deseti dny, když mířil ven z města, aby se utkal v souboji muže proti muži s bohem Apollónem. Paris nevypadal nikdy sebevědoměji než tenkrát, v brnění z elegantního lesklého bronzu, s hlavou zvrácenou, vlasy splývajícími na záda jako koňská hříva, bílými blyštivými zuby; tak ho viděla Helena a tisíce dalších, kteří mu z hradby nad Skajskou bránou provolávali slávu. Jeho hbité nohy ho nesly dál, „jako když kůň pádí a pyšní se svou krásou“, jak rád pěl oblíbený bard krále Priama. Jenže tento den ho nesly vstříc smrti z rukou rozlíceného Apollóna.

A teď je mrtvý, pomyslí si Helena, *a jestli jsou šeptané zprávy, které jsem slyšela, pravdivé, tělo má spálené a sežehnuté, kosti*

polámané, jeho dokonalá, zlatá tvář je seškvařená až na ohavně rozšklebenou lebku, modré oči se roztekly jako lůj, cáry opečeného masa se mu táhnou z ožehlých lícních kostí jako… jako… prvňáčci – *jako ty spálené první kousky obřadního masa, které se vyhazují z obětního ohně, protože byly uznány za nehodné.* Zachvěje se ve studeném větru, který se s jitrem zvedá, a dívá se, jak nad střechy Tróje stoupá dým.

Protiletadlové rakety z achájského ležení na jihu s burácením vzlétnou k nebi za vzdalujícím se božským vozem. Helena ten ustupující vůz letmo zahlédne – krátký záblesk, jasný jako jitřenka, nyní pronásledovaný stopou spalin z řeckých raket. Náhle se ta lesklá tečka bez varování kvantově přenese mimo dohled a zanechá ranní oblohu prázdnou. *Jen si utečte zpátky na obležený Olymp, zbabělci,* pomyslí si Helena Trójská.

Rozvřeští se sirény signalizující čistý vzduch. Ulice pod Heleninými pokoji v Paridově sídle, tak blízko Priamova pobořeného paláce, se najednou naplní lidmi. Čety s vědry spěchají na severozápad, kde do zimního vzduchu dál stoupá dým. Nad střechami bzučí moravecké létající stroje, které se díky ježatému přistávacímu zařízení a otáčejícím se projektorům ze všeho nejvíc podobají chitinovitým černým sršňům. Helena ví ze zkušenosti a z Hockenberryho nočních hovorů, že některé přinesou to, čemu říká letecké krytí, příliš pozdě, než aby to mohlo někomu prospět, a další pomohou při hašení ohně. Pak budou Trójané a moravci hodiny tahat ze sutin rozlámaná těla. Jelikož Helena zná ve městě skoro každého, otupěle přemítá, kdo bude dnes tak časně ráno mezi těmi odeslanými do temného Hádu.

Ráno v den, kdy má být pohřben Paris. Můj milovaný. Můj bláhový a zrazený milenec.

Slyší, jak se její sluhové pohybují po domě. Nejstarší ze služebnictva – stará Aithra, kdysi královna Athén a Théseova matka, než ji Helenini bratři odvezli z pomsty za únos své sestry – stojí ve dveřích Heleniny ložnice.

„Mám říci děvčatům, aby ti připravila koupel, paní?“ zeptá se.

Přikývne. Ještě chvíli se dívá, jak se obloha rozjasňuje – vidí, jak kouř na severozápadě zhoustne a pak zeslábne, když jej požární čety

a moravecké hasicí stroje dostanou pod kontrolu, a pak se dívá ještě chvíli, jak se další skálovečtí bojoví sršni vrhají na východ do marného pronásledování vozu, který se již kvantově odteleportoval – nato se Helena Trójská otočí, aby zašla dovnitř. Bosé nohy zašelestí po studeném mramoru. Musí se připravit na Paridovy pohřební obřady a na to, že poprvé po deseti letech uvidí svého manžela, kterému nasadila parohy, Menelána. Bude to zároveň poprvé, kdy se Hektór, Achilleus, Meneláos, Helena a mnoho dalších Achájců a Trójanů zúčastní nějaké veřejné akce. Může se stát cokoli.

Jen bohové vědí, co přinese tento hrozný den, pomyslí si Helena. A pak se musí navzdory smutku usmát. V těchto dnech zůstávají modlitby k bohům podivně nevyslyšené. V těchto dnech nepřinášejí bohové smrtelníkům nic – nebo alespoň nic víc než smrt, ničení a zkázu, rozsévané dole na zemi jejich vlastníma božskýma rukama.

Helena Trójská vejde dovnitř, aby se vykoupala a oblékla na pohřeb.

2

Zrzavý Meneláos mlčky stál ve své nejlepší zbroji, vzpřímený, nehybný a majestátní, mezi Odysseem a Diomédem v čele achájské delegace hrdinů, kteří se shromáždili zde za hradbami Ília k pohřebním obřadům, aby uctili jeho nepřítele, jenž mu ukradl manželku, Priamova syna, toho hovnožrouta, prašivého Parida. Každou minutu, co tam stál, myslel Meneláos na to, jak a kdy zabít Helenu.

Mělo by to být celkem snadné. Stála jen na druhé straně široké uličky a o něco výš, ani ne padesát stop od něho, naproti achájské delegaci v srdci obrovského trójského vnitřního nádvoří, nahoře na královské tribuně se starým Priamem. S trochou štěstí by tam doběhl dřív, než by ho někdo stačil zastavit. A i kdyby štěstí neměl, i kdyby se Trójané *stihli* dostat mezi něho a jeho ženu, Meneláos by je pokosil jako plevel.

Nebyl vysoký – nebyl to žádný vznešený obr jako jeho nepřítomný bratr Agamemnón, ani mrzký obr jako ten pindburek Achilleus – takže věděl, že by neměl šanci na tribunu vyskočit, ale musel by se nahoru dostat po schodech davem Trójanů, přičemž by musel sekat, strkat se a zabíjet. To mu nevadilo.

Ale Helena nemohla uniknout. Z vysunuté tribuny na zdi Diova chrámu vedlo dolů na toto městské nádvoří pouze jedno schodiště. Mohla hledat útočiště v Diově chrámu, ale Meneláos tam mohl za ní, mohl ji zahnat do kouta. Věděl, že by ji zabil dřív, než by sám padl pod útokem desítek rozzuřených Trójanů – včetně Hektora přivádějícího pohřební průvod, který se teď objevil na dohled – a pak by Achájci a Trójané zanechali šílené války proti bohům a zase by se pustili do války mezi sebou. Pokud by Trójská válka znovu začala dnes a tady, bylo samozřejmě téměř jisté, že by přišel o život – stejně jako Odysseus, Diomédés a možná dokonce i samotný nezranitelný

Achilleus, protože pohřbu toho vepře Parida se účastnilo jen třicet Achájců, zato však tisíce Trójanů přítomných všude kolem na nádvoří a na hradbách a natlačených mezi Achájce a Skajskou bránu za nimi.

Bude to stát za to.

Ta myšlenka projela Meneláovou lebkou jako hrot kopí. *Bude to stát za to – stálo by to za každou cenu – zabít tu nevěrnou děvku.* Navzdory počasí – byl studený, šedivý zimní den – se mu pot lil zpod přilby, stékal krátkými zrzavými vousy, kapal mu z brady a rozstřikoval se po bronzovém náprsním krunýři. Slyšel to kapání a rozstřikování o kov samozřejmě už mnohokrát dřív, ale to mu vždycky kapala na zbroj krev nepřátel. Meneláova pravá ruka, zlehka položená na stříbrem zdobeném meči, svírala jílec tohoto meče se znecitlivující zuřivostí.

Teď?

Teď ne.

Proč ne teď? Když ne teď, tak kdy?

Teď ne.

Ty dva hlasy, které se mu v bolavé hlavě hádaly – oba jeho, protože bohové už k němu nepromlouvali – dohánělyMeneláa k šílenství.

Počkej, až Hektór zapálí pohřební hranici, pak jednej.

Zamrkal, aby se zbavil potu v očích. Nevěděl, který hlas to byl – jestli ten, který vybízel k činu, nebo ten zbabělý, který nabádal ke zdrženlivosti – ale Meneláos s jeho návrhem souhlasil. Pohřební průvod právě vstoupil mohutnou Skajskou bránou do města a nesl Paridovu ohořelou mrtvolu – teď schovanou pod hedvábným rubášem – hlavní třídou do středu trójského nádvoří, kde čekaly řady a řady hodnostářů a hrdinů. Ženy – včetně Heleny – se dívaly z tribuny nahoře na zdi. Za několik minut zapálí Hektór, starší bratr zemřelého, hranici a veškerá pozornost se soustředí na plameny stravující již ohořelé tělo. *Dokonalý okamžik k činu – nikdo si mě nevšimne dřív, než bude moje čepel deset palců od Heleniných zrádných prsou.*

Obvykle trvaly pohřby tak význačných osob z královského rodu, jako byl Paris, Priamův syn a jeden z trójských princů, devět dní, přičemž mnoho dní zabraly pohřební hry – včetně vozatajských závodů a atletických soutěží, které zpravidla zakončoval hod oštěpem. Meneláos však věděl, že rituálních devět dní od chvíle, kdy Apollón sežehl Parida na uhel, zabrala dlouhá cesta vozů a dřevorubců do lesů, jež doposud stály na svazích hory Ída mnoho mil na jihovýchodě. Povolali mechanické tvorečky zvané moravci, aby dřevorubce doprovodili se svými létajícími sršni a dalšími kouzelnými vynálezy a chránili je silovým polem, pokud by bohové zaútočili. A oni samozřejmě zaútočili. Ale dřevorubci svou práci odvedli.

Teprve nyní, desátý den, bylo dřevo svezeno, dopraveno do Tróje a byla z něj postavena hranice, přestože Meneláos a mnozí jeho přátelé včetně Dioméda, který stál tady ve skupině Achájců vedle něho, považovali spálení Paridovy zapáchající mrtvoly na pohřební hranici za naprosté mrhání kvalitním palivovým dřívím, poněvadž jak městu Trója, tak achájským táborům táhnoucím se míle podél pobřeží došlo palivo na táborové ohně už před mnoha měsíci, tak přebrané byly křoviny a bývalé lesy, které po deseti letech válčení obklopovaly Ílion jako takový. Bojiště bylo strništěm pahýlů. Dokonce i větve byly dávno spotřebované. Achájští otroci vařili svým pánům oběd na ohních živených trusem, což neprospívalo chuti masa ani mizerné náladě achájských bojovníků.

Pohřební průvod přiváděl do Ília konvoj trójských vozů, jedoucích jeden za druhým. Koně měli kopyta obalená černou plstí a nepůsobili na dláždění široké hlavní městské třídy a náměstí skoro žádný hluk. Na těchto vozech se vezli, vestoje a mlčky vedle svých kočích, někteří z nejslavnějších hrdinů Ília, bojovníci, kteří přežili více než devět let původní války a nyní i osm měsíců této strašlivější války s bohy. První jel Polydóros, další Priamův syn, následován dalším Paridovým nevlastním bratrem Méstorem. Vůz za ním vezl trójského spojence Ífea, po němž následoval Láodokos, syn Anténorův. Za ním jeli na svých drahokamy zdobených vozech samotný Anténór, jako vždy raději dole mezi svými bojovníky než nahoře na zdi s ostatními stařešiny, pak kapitán Polyfétés, po něm

Sarpédonův slavný vozataj Thrasmélos, zastupující přímo věhlasného Sarpédona, spoluvelitele Lyčanů, jehož Patroklos zabil před mnoha měsíci, když ještě Trójané bojovali víc s Řeky než s bohy. Po něm jel vznešený Pylartés – pochopitelně ne Trójan zabitý Velkým Aiantem těsně před začátkem války s bohy, ale tento druhý Pylartés, který tak často bojuje po boku Elasa a Melanippa.

Meneláos je poznával všechny, tyto muže, tyto hrdiny, tyto nepřátele. Tisíckrát viděl jejich zkřivené a krví zalité obličeje pod bronzovými přilbami na krátkou, smrtící vzdálenost výpadu kopím a seknutí mečem, která ho oddělovala od jeho dvou cílů – Ília a Heleny.

Je padesát stop daleko. A můj útok nebude nikdo očekávat.

Za odhlučněnými vozy šli mládenci a vedli případná obětní zvířata – deset Paridových koní, kteří patřili mezi druhé nejlepší, jeho lovecké psy, stáda tlustých ovcí – ta poslední zvířata představovala významnou oběť, protože v obležení bohů začínaly být vlna a skopové maso vzácností – a několik kusů pajdavého rohatého dobytka. Tento dobytek tam nebyl kvůli důležitosti oběti – komu také teď obětovat, když z bohů byli nepřátelé? – ale kvůli tuku, aby pohřební hranice jasněji a víc hořela.

Za obětními zvířaty šly tisíce trójských pěšáků, kteří si pro tento zasmušilý zimní den všichni vyleštili zbroj. Jejich řady se táhly Skajskou bránou ven až na roviny kolem Ília. Středem této masy mužů se pohybovaly Paridovy máry, nesené jeho dvanácti nejbližšími spolubojovníky, muži, kteří by za Priamova druhorozeného syna položili život a kteří i teď plakali, jak nesli mohutná krytá nosítka s mrtvým.

Paridovo tělo zakrýval modrý rubáš, který se již ztrácel pod tisíci pramínků vlasů – symbolů smutku od Paridových mužů a méně významných příbuzných, neboť Hektór a bližší členové rodiny si kadeře ustřihnou až těsně před zapálením pohřební hranice. Trójane nepožádali Achájce, aby svými kadeřemi přispěli k truchlení, a kdyby to udělali – a kdyby Achilleus, v těchto šílených dnech Hektórův hlavní spojenec, tuto žádost tlumočil, anebo, což by bylo ještě horší, ji formuloval jako rozkaz, jehož splnění budou jeho Myrmidoni vyžadovat – Meneláos by byl osobně vedl vzpouru.

Litoval, že tady není bratr. Zdálo se, že Agamemnón vždycky zná správný postup, co udělat. Agamemnón byl jejich pravý argejský velitel – ne ten uzurpátor Achilleus a nikdy ten trójský bastard Hektór, který si teď myslel, že může rozkazovat Argejcům, Achájcům, Myrmidonům i Trójanům. Ne, Agamemnón byl opravdový vůdce Řeků, a kdyby tady dnes byl, buď by Meneláovi v tomto zbrklém útoku na Helenu zabránil, nebo by se k němu přidal, i kdyby ho to mělo stát život. Jenže Agamemnón a pět set jeho věrných mužů před sedmi týdny odpluli svými černými loděmi zpátky do Sparty a na řecké ostrovy – mělo se za to, že budou pryč nejméně ještě další měsíc – údajně proto, aby shromáždili nové posily pro tuto válku s bohy, ale v tajnosti proto, aby získali spojence ke vzpouře proti Achilleovi.

Achilleus. Teď se ta zrádná stvůra objevila. Šla jen krok za plačícím Hektorem, který se držel těsně za márami a ve svých dvou obrovských dlaních choval hlavu mrtvého bratra.

Při pohledu na Paridovo tělo se z hrdel tisíců Trójanů shromážděných na zdech a na nádvoří vydral hlasitý sten. Ženy na střechách a na zdi – méně urozené ženy, nikoli ženy z Priamovy královské rodiny nebo Helena – začaly kvílivě naříkat. Meneláos proti své vůli cítil, jak mu na předloktí naskakuje husí kůže. Pohřební nářek žen na něho vždycky tak působil.

Moje zlomená a zkřivená ruka, pomyslel si Meneláos. Rozdmýchával svůj hněv jako někdo, kdo rozdmýchává uhasínající oheň.

Achillleus – tento Achilleus, napůl člověk napůl bůh, který ho teď míjel, když Paridovy máry důstojně pronesli kolem této čestné delegace achájských velitelů – zlomil Meneláovi ruku přesně před osmi měsíci, v den, kdy rychlonohý zabiják oznámil všem Achájcům, že Pallas Athéna zavraždila jeho přítele Patrokla a tělo pro výsměch odnesla na Olymp. Achilleus pak vyhlásil, že Achájci a Trójané již nebudou válčit mezi sebou, nýbrž místo toho oblehnou svatou horu Olymp.

Agamemnón s tím nesouhlasil – s ničím nesouhlasil: s Achilleovou arogancí a s tím, jak si uzurpoval moc, která jako králi králů všech Řeků shromážděných před Trójou právem patřila

Agamemnónovi, s rouháním v podobě útočení na bohy, bez ohledu na to, čího přítele Athéna zavraždila – pokud vůbec Achilleus mluvil pravdu – a ze všeho nejvíc mu vadilo, že desítky a desítky tisíc achájských bojovníků byly svěřeny Achilleovu velení.

Achilleova reakce byla v ten osudný den krátká a jednoduchá – řekl, že se utká s každým mužem, s každým Řekem, který by se jeho velení a jeho vyhlášení války protivil. Utká se s ním v boji muže proti muži, nebo se všemi najednou. Od toho rána ať Achájcům vládne poslední muž, který zůstane stát.

Agamemnón a Meneláos, hrdí synové Átreovi, zaútočili na Achillea oštěpem, mečem a se štítem, zatímco stovky achájských kapitánů a tisíce pěšáků v ohromeném tichu přihlížely.

Meneláos byl ostřílený veterán, který nicméně nepatřil do první řady hrdinů od Tróje, ale jeho starší bratr byl považován – přinejmenším po dobu, kdy Achilleus týdny trucoval ve stanu – za nejzuřivějšího bojovníka ze všech Achájců. Oštěpy jím hozené téměř vždycky zasáhly cíl, jeho meč krájel zesílené štíty nepřátel, jako když nůž projíždí plátnem, a on sám neměl slitování ani s nejvznešenějšími nepřáteli, kteří prosili, aby byl jejich život ušetřen. Agamemnón byl stejně vysoký, svalnatý a podobný bohu jako plavovlasý Achilleus, ale jeho tělo nosilo o desetiletí víc bojových jizev a oči měl ten den plné ďábelského hněvu, zatímco Achilleus klidně čekal a na jinošské tváři měl téměř nepřítomný výraz.

Achilleus oba bratry odzbrojil, jako by to byly děti. Oštěp prudce hozený Agamemnónem od Achilleova těla uhnul, jako by syna Pélea a bohyně Thetidy obklopoval jeden z moraveckých neviditelných energetických štítů. Agamemnónův divoký útok mečem – v danou chvíli podle Meneláova mínění dost prudký, aby prořízl kamenný kvádr – se roztříštil o Achilleův krásný štít.

Pak je Achilleus oba odzbrojil. Jejich další oštěpy a Meneláův meč hodil do moře a je samé porazil na udusaný písek a strhal jim z těla zbroj stejně snadno, jako kdyby obrovský orel strhával šaty z bezmocné mrtvoly. Lehkonohý zabiják pak Meneláovi zlomil levou ruku – kruh kapitánů a pěšáků stojících na špičkách zalapal po dechu, když kost praskla, částečně zlomená – načež přerazil Agamemnónovi nos zdánlivě nedbalým úderem plochou dlaní a

nakonec kopl krále králů do žeber. Pak došlápl sandálem na hruď sténajícího Agamemnóna. Naříkající Meneláos ležel vedle bratra.

Teprve potom Achilleus vytasil meč.

„Když se vzdáte a odpřísáhnete mi věrnost, budu se k vám oběma chovat s úctou, jaká náleží synům Átreovým, a v nadcházející válce vás budu ctít jako spoluvelitele a spojence," prohlásil. „Jestliže jen okamžik zaváháte, pošlu vaše psí duše Hádovi, než vaši přátelé stačí mrknout, a vaše mrtvoly pohodím rozsekané čekajícím supům, aby se vaše těla nikdy nedočkala pohřbu."

Agamemnón lapal po dechu a sténal, málem vyzvracel žaludeční šťávy, které mu stoupaly do krku, ale vzdal se a odpřísáhl Achilleovi loajalitu. Meneláos, plný bolesti z pohmožděné nohy, vlastních zlomených žeber a prasklé kosti ruky, ho o sekundu později napodobil.

Celkem se ten den rozhodlo Achilleovi postavit pětatřicet achájských velitelů. Všechny do hodiny porazil, přičemž těm nejstatečnějším sťal hlavu, když se odmítli vzdát, a jejich mrtvoly hodil ptákům, rybám a psům, jak pohrozil, ale zbylých dvacet osm se mu nakonec zavázalo službou. Nikdo z ostatních velkých achájských hrdinů Agamemnónova postavení – Odysseus, Diomédés, Nestór, Velký či Malý Aiás ani Teukros – ten den lehkonohého zabijáka nevyzval. A všichni hlasitě přísahali – poté, co si poslechli víc o tom, jak Athéna zavraždila Patrokla a později také víc o tom, jak tatáž bohyně zabila Hektorova malého synka Skamandria – že ještě ten den dopoledne vyhlásí válku bohům.

Meneláos ještě teď cítil, jak ho ruka bolí – kosti přiložené k sobě nesrostly rovně a jak měly, ani přes nejlepší péči slavného lékaře Podaleiria, syna Asklépiova, a za chladných dnů, jako byl tento, ruka Menelána stále zlobila – ale odolal nutkání si ji třít, když achájskou delegaci pomalu míjely Paridovy máry a bůh.

Rubášem zahalené, kadeřemi zasypané máry položí vedle pohřební hranice, pod tribunu na zdi Diova chrámu. Řady pěšáků v průvodu přestanou pochodovat. Bědování a nářek žen z ostatních zdí umlknou. V náhlém tichu Meneláos uslyší chraplavý dech koní a pak proud, když se jedno zvíře vymočí na dlažbu.

Helenos, starý jasnovidec stojící vedle Priama, ílijský první věštec a rádce, zakřičí ze zdi dolů nějakou chválu na zemřelého, která zanikne ve větru, jenž se znenadání zvedl od moře a vane jako studený, nesouhlasný dech bohů. Helenos podá obřadní nůž Priamovi, který je sice skoro holohlavý, ale nechal si pro podobné slavnostní příležitosti několik dlouhých pramenů vlasů nad ušima. Nyní si čepelí ostrou jako břitva uřízne pramínek těch šedých vlasů. Otrok – který byl mnoho let Paridovým osobním otrokem – zachytí kadeř do zlaté mísy a přejde k Heleně, která si vezme od Priama nůž a na dlouhou vteřinu se zahledí na čepel, jako by uvažovala, že ji obrátí proti sobě, zarazí si ji do prsou – Meneláos se náhle lekne, že přesně to udělá a připraví ho tak o pomstu, do níž už zbývá jen několik okamžiků – pak ale Helena zvedne nůž, uchopí jednu ze svých dlouhých loken a část uřízne. Tmavá kadeř spadne do zlaté mísy a otrok postoupí k šílené Kassandře, jedné z mnoha Priamových dcer.

Přestože obstarat dříví z hory Ída byl úkol náročný a nebezpečný, hranice je úctyhodná. Jelikož nemohli zaplnit náměstí tradiční královskou hranicí, která by měla po každé straně sto stop a ještě by zbylo místo pro lidi, měří strana jen třicet stop, ale hranice je vyšší než obvykle, sahá až do úrovně tribuny na zdi. Široké dřevěné schody, z nichž každý je sám o sobě malá plošina, byly postaveny jako rampa na vrchol hranice. Mohutnou hromadu palivového dříví zarovnávají a podpírají pevné trámy vzaté přímo z Paridova paláce.

Silní nosiči vynesou Paridovy máry na malou plošinu na vršku hranice. Hektór čeká dole u paty širokých schodů.

Nato muži, kteří se vyznají jak v řezničině, tak v náboženských obětech – a jaký je v tom koneckonců rozdíl, napadne Menelána – rychle a úsporně porazí zvířata. V pouhých několika minutách podříznou ovcím a dobytku hrdla, krev nachytají do dalších obřadních mís, kůže stáhnou a sádlo vyřežou. Paridovu mrtvolu obloží fláky zvířecího tuku jako spálené maso měkkým chlebem.

Pak vynesou stažená mrtvá zvířata po schodech nahoru a rozloží je kolem Paridova zahaleného těla. Z Diova chrámu vyjdou ženy – panny v nabíraných obřadních hábitech s obličejem zakrytým závojem – nesoucí dvouuché nádoby s medem a olejem. Jelikož

samy na hranici nemohou, předají tyto nádoby Paridovým osobním ochráncům, z nichž se teď stali nosiči már. Muži vynesou nádoby po schodech nahoru a velice opatrně je rozestaví kolem már.

Pak přivedou Paridovy oblíbené koně, které zapřahal za vůz, vyberou z deseti čtyři nejlepší a Hektór jim bratrovým dlouhým nožem podřízne hrdlo – přejde od jednoho ke druhému tak rychle, že dokonce ani tato inteligentní, hrdá, skvěle vycvičená bojová zvířata nemají čas zareagovat.

Achilleus je tím, kdo – s divokým zápalem a nelidskou silou – hodí těla čtyř statných hřebců na hranici, jednoho po druhém, každého výš na pyramidu z fošen a klád.

Paridovi osobní otroci přivedou na volné místo vedle hranice šest pánových nejoblíbenějších psů. Hektór přejde od jednoho ke druhému, poplácá je a poškrábe je za ušima. Pak se zastaví, aby se krátce zamyslel, jako by si vybavoval všechny chvíle, kdy bratra viděl, jak tyto psy krmil od stolu a bral je na lovecké výpravy do hor nebo do mokřadů ve vnitrozemí.

Vybere dva ze psů, kývne, aby ostatní odvedli, každého láskyplně minutu podrží za volnou kůži vzadu na šíji, jako by mu nabízel kost nebo nějakou laskominu, a pak je podřízne tak prudce, že čepel zvířatům skoro oddělí hlavu od těla. Sám hodí mrtvoly obou psů na hranici – daleko za těla hřebců, takže přistanou až u samotných már.

A teď překvapení.

Deset Trójanů v bronzové zbroji a deset achájských kopiníků v bronzové zbroji přiveze vůz tažený lidmi. Na voze stojí klec. V té kleci je bůh.

3

Kassandra sledovala Paridův smuteční obřad z tribuny vysoko na zdi Diova chrámu se sílícím pocitem něčeho neblahého. Když doprostřed trójského nádvoří přitáhli ten vůz – táhlo jej osm vybraných trójských kopiníků, nikoli koně nebo voli – jehož jediným nákladem byl k smrti odsouzený bůh, Kassandra málem omdlela.

Helena ji chytila za loket a podepřela ji. „Co se děje?“ zašeptala Řekyně, Kassandřina přítelkyně, která společně s Paridem všechny tyto útrapy a tragédie Tróje přivodila.

„Je to šílenství,“ pošeptala Kassandra a opřela se o zeď z mramoru, neujasnila však Heleně, zda má na mysli *své* šílenství, šílenství obětování *boha*, šílenství celé této dlouhé války nebo šílenství Menelá dole na nádvoří – šílenství, jehož prohlubování cítila v uplynulé hodině jako strašlivou bouři seslanou Diem. Ani ona sama nevěděla, jak to myslí.

Zajatý bůh, držený nejenom za železnými tyčemi zaraženými do vozu, ale také průhledným vajíčkem moraveckého silového pole, jež ho nakonec uvěznilo, se jmenoval *Dionýsos* – nebo Dionýsus, syn Dia a Semely, bůh naplnění ve víně, v sexu a v extatickém uvolnění. Kassandřiným osobním patronem byl od mládí Apollón – Paridův vrah – nicméně více než jednou se s Dionýsem důvěrně setkala. Tento bůh byl jediným, jehož se zatím v nové válce podařilo zajmout v boji, když ho božský Achilleus přemohl, moravecká magie mu znemožnila kvantovou teleportaci a lstivý Odysseus ho přesvědčil, aby se vzdal. Teď ho v zajetí drželo vypůjčené moravecké silové pole, které se kolem něj tetelilo jako rozpálený vzduch v letním dni.

Na to, že byl bůh, Dionýsos nevypadal přitažlivě – postavou drobný, jenom šest stop vysoký, bledý, obtloustlý dokonce i na smrtelnické poměry, s houštinou zlatohnědých kadeří a prvním mladickým pokusem o symbolickou bradku.

Vůz se zastavil. Hektór odemkl klec a sáhl do polopropustného silového pole, aby Dionýsa vytáhl na první ze schodů stoupajících na hranici. Také Achilleus chytil drobného boha za krk.

„Deicida," zašeptala Kassandra. „Vražda boha. Šílenství a deicida."

Helena, Priamos, Andromaché a ostatní na tribuně si jí nevšímali. Všechny oči visely na bledém bohovi a dvou vyšších, bronzem se lesknoucích smrtelnících po jeho bocích.

Na rozdíl od tenkého hlasu věštce Helena, který zanikl ve studeném větru a v šepotu davu, Hektorovo hřímání se rozlehlo zaplněným středem města a vrátilo se ozvěnou od vysokých věží a mohutných hradeb Ília; mohlo být zřetelně slyšitelné i na vrcholku hory Ída vzdálené míle na východ.

„Paride, milovaný bratře – jsme tady, abychom ti řekli sbohem a vyslovili je tak, abys nás uslyšel i tam, kde teď přebýváš, hluboko v Domě smrti.

Posíláme ti sladký olej, vzácný med, tvé oblíbené hřebce a tvé nejvěrnější psy – a teď ti nabízíme tohoto boha z Olympu, Diova syna, jehož tuk nakrmí hladové plameny a urychlí cestu tvé duše do Hádu."

Hektór vytasil meč. Silové pole se zamihotalo a zaniklo, ale Dionýsos zůstal spoutaný okovy na nohách i na rukách. „Smím promluvit?" zeptal se malý bledý bůh. Jeho hlas neměl takový dosah jako Hektorův.

Hektór zaváhal.

„Nech boha promluvit!" zavolal ze svého místa vedle Priama na tribuně Diova chrámu věštec Helenos.

„Nech boha promluvit!" vykřikl achájský věštec Kalchás, který stál nedaleko Menelá.

Hektór se zamračil, ale přikývl. „Vyřkni svá poslední slova, Diův levobočku. Ale i když budou prosbou k tvému otci, dnes tě nezachrání. Dnes tě nic nezachrání. Dnes budeš *prvňáček* pro pohřební vatru mého bratra."

Dionýsos se usmál, ale byl to váhavý úsměv – váhavý pro smrtelníka, natož pro boha.

„Trójané a Achájci,“ zvolal ten těstovitý bůžek s nepravidelně rostlými vousy. „Nemůžete zabít jednoho z nesmrtelných bohů. Já jsem se narodil z lůna smrti, vy blázni. Jako malý bůh, Diův syn, jsem si hrál s hračkami, o nichž proroctví praví, že jsou to hračky nového vládce světa – kostky, míč, káča, zlatá jablka, řehtačka a vlna.

Ale Titáni, které můj otec porazil a svrhl do Tartaru, pekla pod peklem, hrůzné říše pod říší mrtvých, kde se teď tvůj bratr Paris vznáší jako zapomenutý pšouk, si obílili tváře křídou, vyšli jako duchové zemřelých, vrhli se na mě svýma holýma, bílýma rukama, roztrhali mě na sedm kousků a hodili mě do kotle na trojnožce postavené nad ohněm, který byl mnohem žhavější než tahle hranička, kterou tady dnes stavíte.“

„Skončil jsi?“ zeptal se Hektór a zvedl meč.

„Skoro,“ odpověděl Dionýsos. Jeho hlas byl teď bezstarostnější a silnější, vracel se ozvěnou od dalekých zdí, od nichž se předtím odrážel hlas Hektorův.

„Uvařili mě a pak opekli nad ohněm na sedmi rožních. Byla to tak lahodná vůně, že i můj otec Zeus se jí nechal zlákat a spustil se dolů k hostině Titánů s nadějí, že bude k jídlu přizván. Ale když uviděl na rožni mou chlapeckou lebku a v polévce mé chlapecké ruce, seslal na Titány blesk a uvrhl je zpátky do Tartaru, kde v hrůze a utrpení přebývají až do dnešního dne.“

„To je všechno?“ zeptal se Hektór.

„Skoro,“ odvětil Dionýsos. Zvedl obličej ke králi Priamovi a členům královské rodiny na tribuně na Diově chrámu. Hlas malého boha byl teď řevem býka.

„Ale jiní říkají, že mé uvařené údy byly vhozeny do země, kde je posbírala Démétér – a k lidem se tak dostala první réva, která vám dala víno. Pouze jeden chlapecký úd přečkal oheň a zemi – a Pallas Athéna ten úd přinesla Diovi, jenž svěřil můj *kradiaios Dionysos* Hiptě, což je asijské jméno Velké matky Rheaso, aby mě mohla nosit na hlavě. Otec použil ten výraz *kradiaios Dionysos* jako takovou slovní hříčku, jak jste jistě pochopili, neboť *kradia* znamená ve starém jazyce ‘srdce’ a *krada* znamená ‘fíkovník’, takže…“

„Dost,“ vykřikl Hektór. „Nekonečným žvaněním svůj psí život neprodloužíš. Skonči to deseti slovy, nebo to skončím za tebe.“

„Sněz mě,“ pronesl Dionýsos.

Hektór oběma rukama máchl svým velkým mečem a jedinou ranou boha sťal.

Dav Trójanů a Řeků se prudce nadechl. Všechny natlačené řady o krok couvly. Dionýsovo bezhlavé tělo stálo několik sekund na nejnižší plošině, vrávoralo, ale zůstávalo vzpřímené, dokud se znenadání nesvalilo jako loutka, které někdo přestřihl provázky. Hektór uchopil spadlou hlavu s ústy stále otevřenými, zvedl ji za řídkou bradku a vyhodil ji vysoko na pohřební hranici, kde dopadla mezi mrtvá těla koní a psů.

Nato začal mečem sekat do těla shora, jako by držel sekeru, postupně odťal Dionýsovi paže, nohy a genitálie a každou partii hodil na jinou část hranice. Dával si však záležet, aby nedopadly do blízkosti Paridových már, protože později budou muset on a ostatní popel vytřídit, aby oddělili Paridovy vzácné kosti od bezcenného kostního odpadu ze psů, koní a boha. Nakonec Hektór rozkrájel trup na desítky malých masitých kousků, z nichž většinu naházel na hranici, ale další hodil vysokým obloukem Paridovým přeživším psům, jež lidé, kteří je od pohřebního průvodu drželi, vypustili na náměstí.

Když pak rozsekával na kousky poslední zbytky kostí a páteře, z žalostných ostatků Dionýsovy mrtvoly jako by se zvedl černý mrak – vypadalo to jako kroužící masa neviditelných černých komárů, jako malá smršť černého dýmu. Vír byl několik sekund tak prudký, že i Hektór musel přerušit své hrůzné dílo a ustoupit. Davy, včetně sešikované trójské pěchoty a achájských hrdinů, také o krok couvly. Ženy na zdi vykřikly a zakryly si tváře závoji a rukama.

Když potom mrak zmizel, Hektór naházel na hranici poslední kousky těstovitě bílého a růžového masa a kopl hrudní koš s páteří mezi otepi navršeného dříví. Potom se pracně vysoukal ze svého zakrvaveného bronzu a dovolil svým pomocníkům, aby ušpiněnou zbroj odnesli. Jeden otrok mu přinesl umyvadlo s vodou a vysoký muž si smyl krev z paží, rukou a čela. Od dalšího otroka si vzal čistý ručník.

Čistý, oblečený jen do tuniky a sandálů, zvedl Hektór zlatou mísu plnou kadeří čerstvě odstřižených na znamení smutku, vyšel po širokých schodech na vršek hranice, kde na podstavci z pryskyřičného dřeva ležely máry, a nasypal na Paridův rubáš vlasy milovaných, přátel a bratrových druhů. Běžec s vysokou pochodní – nejrychlejší ve všech běžeckých soutěžích v nedávné historii Tróje – vstoupil do města Skajskou bránou, proklusal davem pěšáků a přihlížejících – davem, který se před ním rozestoupil – a vyběhl po širokých schodech nahoru na hranici, kde na něho čekal Hektór.

Běžec mu podal planoucí pochodeň, uklonil se a s dalšími úklonami pozpátku sestoupil ze schodů.

Když se nad město nasune černý mrak, Meneláos vzhlédne.

„Apollón Foibos halí den," zašeptá Odysseus.

Ve chvíli, kdy Hektór upustí pochodeň na dřevo pod márami, nasáklé tukem a pryskyřicí, zavane studený vítr od západu. Dřevo dýmá, ale nehoří.

Meneláos, který vždycky prožíval boj víc než Agamemnón nebo mnozí jiní nejklidnější zabijáci a největší hrdinové z Řeků, s blížícím se okamžikem činu cítí, jak mu začíná bušit srdce. Zase tak moc ho netrápí, že mu možná zbývají jen okamžiky života, hlavně když ta děvka Helena půjde s křikem do Hádu před ním. Kdyby mohl Meneláos, syn Átreův, prosadit svou, uvrhl by tu ženu do hlubšího pekla Tartaru, kde Titáni, o nichž právě žvanil mrtvý bůh Dionýsos, dosud úpí a potácejí se ve tmě, bolesti a řevu.

Na Hektorovo znamení donese Achilleus nahoru svému bývalému nepříteli dva poháry naplněné po okraj a pak se po schodech vrátí dolů. Hektór poháry pozvedne.

„Větry ze západu a severu," zvolá s poháry zdviženými do výše, „bouřlivý Zefyre a chladnoprstý Boree, přijďte a silným dechem zapalte hranici, na níž naposledy vystaven leží Paris, obklopen truchlícími, všemi Trójany a dokonce i Argejci, kteří mu přišli vzdát čest. Přijď, Boree, přijď, Zefyre, pomozte nám svým dechem zapálit tuto hranici a já vám slibuji okázalé oběti a štědré, přetékající poháry s úlitbou!"

Nahoře na tribuně pošeptá Helena Andromaché: „To je šílenství. Šílenství. Náš milovaný Hektór přivolává pomoc bohů, s nimiž vedeme válku, ke spálení mrtvoly boha, jehož právě zavraždil.“

Dřív, než může Andromaché odpovědět, ze stínů se nahlas zasměje Kassandra, čímž si vysloužíprísné pohledy Priama a starých mužů kolem něho.

Kassandra nevěnuje káravým pohledům pozornost a sykne na Helenu a Andromaché. „Ssssamozřejmě, šílenssssství. *Říkala* jsem vám, že je to celé šílenství. Je šílenství, co teď chystá Meneláos, Heleno, tvoji vraždu, již jen za pár okamžiků, o nic míň krvavou než smrt Dionýsa.“

„O čem to mluvíš, Kassandro?“ zašeptá chraptivě Helena, ale ještě než promluví, silně zbledne.

Kassandra se usměje. „Mluvím o tvé smrti, ženo. Oddálena jen tím, jak hranice s mrtvolou odmítá vzplanout, nastane za několik okamžiků.“

„Meneláos?“

„Tvůj ctihodný manžel,“ zasměje se Kassandra. „Tvůj *předchozí* ctihodný manžel. Ten, který teď nehnije jako spálený kompost na hranici. Ty snad neslyšíš Menelá ův přerývaný dech, jak myslí na to, že se tě chystá zabít? Necítíš jeho pot? Neslyšíš bušení jeho hanebného srdce? Já ano.“

Andromaché se odvrátí od obřadu a přistoupí blíž ke Kassandře, připravená odvést ji z tribuny do chrámu, kde ji nebude vidět ani slyšet.

Kassandra se znovu zasměje a ukáže krátkou, ale velice ostrou dýku, kterou má v ruce. „Zkus se mě dotknout, děvko, a já tě rozkrájím stejně, jako jsi rozkrájela to otrocké nemluvně, které jsi prohlásila za vlastní dítě.“

„Ticho!“ sykne Andromaché. Oči se jí náhle rozšíří zlostí.

Priamos a další starci se znovu otočí a zamračí. Je zřejmé, že ve své stařecké polohluchotě slovům nerozuměli, ale tón zlostného šepotu a syčení jim musí být jasný.

Heleně se třesou ruce. „Kassandro, sama jsi mi řekla, že všechna tvá proroctví z let, kdy jsi předpovídala zkázu, byla falešná. Trója dál

stojí, přestože podle tvých proroctví měla být již před měsíci zničena. Priamos žije, nikdo ho nezabil právě v tomto Diově chrámu, jak jsi věštila. Achilleus a Hektór jsou naživu, i když jsi roky tvrdila, že zemřou dřív, než padne město. Žádnou z nás žen neodvlekli do otroctví, jak jsi předpověděla, ani tebe do Agamemnónova domu – kde měla podle tvých slov slavného krále spolu s tebou a tvými malými dětmi zavraždit Klytaimnéstra, ani Andromaché…“

Kassandra zvrátí hlavu v neslyšném skučení. Pod nimi Hektór dál nabízí bohům větru oběti a víno přislazené medem, pokud zapálí bratrovu hranici. Kdyby tady teď vzniklo divadlo, diváci, kteří jsou dnes přítomni, by si mysleli, že drama sklouzlo ve frašku.

„To všechno je *pryč*,“ zašeptá Kassandra a čepelí dýky, ostrou jako břitva, si přejede po vlastním předloktí. Krev jí stéká po bledé pleti a kape na mramor, ale ona k ní ani na okamžik nesklopí zrak. Její pohled ulpí na Andromaché a Heleně. „Stará budoucnost už není, sestry. Sudičky nás opustily. Náš svět a jeho budoucnost přestaly být a vznikl nějaký jiný – nějaký zvláštní jiný *kosmos.* Ale Apollónova kletba jasnozřivosti ze mne nebyla sňata, sestry. Meneláos již za několik okamžiků vyběhne sem nahoru a probodne mečem tvůj krásný prs, *Heleno Trójská*.“ Poslední slova vyplivne s největší možnou jedovatostí.

Helena chytne Kassandru za ramena. Andromaché jí vytrhne nůž. Obě společně odstrkají mladší ženu mezi sloupy, do chladivých stínů vnitřního mezipatra Diova chrámu. Jasnozřivá Kassandra je natlačena zády k mramorovému zábradlí a obě starší ženy se nad ní tyčí jako Erínye.

Andromaché zvedne dýku ke Kassandřinu bledému hrdlu. „Léta jsme byly přítelkyně, Kassandro,“ sykne Hektorova manželka, „ale řekneš ještě jedno slovo, ty šílená kurvo, a podříznu ti krk jako praseti, než ho pověsí, aby vykrvácelo.“

Kassandra se usměje.

Helena položí ruku Andromaché na zápěstí – ale je těžké říct zda proto, aby ji zadržela, nebo proto, aby se spolupodílela na vraždě. Druhou ruku nechá na Kassandřině rameni.

„Meneláos mě jde zabít?“ pošeptá do ucha trýzněné věštkyně.

„Dvakrát si pro tebe dnes půjde a pokaždé ho někdo zastaví,“ odpoví monotónním hlasem Kassandra. Její oči nejsou zaostřené ani na jednu z žen, úsměv má podobu otevřených úst.

„Kdy přijde?“ zeptá se Helena. „A kdo ho zastaví?“

„Poprvé, když se rozhoří Paridova hranice,“ odpoví Kassandra tónem stejně znuděným a lhostejným, jako by odříkávala starou pohádku pro děti. „A podruhé až Paridova hranice dohoří.“

„A kdo ho zastaví?“ zopakuje Helena.

„Poprvé zadrží Meneláa Paridova manželka,“ řekne Kassandra. Oči se jí v hlavě protočily tak, že jsou vidět jenom bělma. „Pak Agamemnón a Achilleova rádoby vražedkyně Penthesileia.“

„*Amazonka* Penthesileia?“ zeptá se Andromaché a její překvapený hlas zazní dost hlasitě, aby se Diovým chrámem rozlehla jeho ozvěna. „Je tisíce mil odsud, stejně jako Agamemnón. Jak by tady mohli být v době, kdy Paridova pohřební hranice dohoří?“

„Psst,“ sykne Helena. Pak se obrátí ke Kassandře, jíž kmitají oční víčka: „Podle tebe zabrání Paridova manželka Meneláovi, aby mě zavraždil, až se pohřební hranice rozhoří. Jak to mám udělat? Jak?“

Kassandra omdlí a sveze se na podlahu. Andromaché schová dýku do záhybů svého oděvu a několikrát mladší ženu prudce pleskne přes obličej. Kassandra se neprobudí.

Helena do zhrouceného těla kopne. „Ať ji seberou Erínye. Jak mám Meneláovi zabránit, aby mě zabil? Možná nám zbývají jen minuty, než…“

Zvenčí chrámu se vznese hromový řev Trójanů a Achájců na náměstí. Obě ženy zaslechnou sykot a hukot.

Skajskou bránou se poslušně přihnaly větry. Na troud na dřevo přeskočila jiskra. Hranice se rozhořela.

4

Meneláos se díval, jak od západu přivanuly větry a rozdmýchaly uhlíky v Paridově hranici nejdřív do několika třepetavých ohnivých jazyků a pak v plápolající vatru. Hektór tak tak stačil seběhnout dolů a seskočit, než celou hranici zachvátily plameny.

Teď, řekl si Meneláos.

Uspořádaný oddíl Achájců se narušil, jak se dav tlačil a couval od žáru hranice, a Meneláos tak využil zmatku k zamaskování svých pohybů, když proklouzl kolem ostatních Argejců a řadami trójských pěšáků otočených k plamenům. Oklikou se propracoval k Diovu chrámu a čekajícímu schodišti. Všiml si, že žár a jiskry z ohně – vítr foukal směrem k chrámu – zahnaly Priama, Helenu a ostatní z tribuny a – co bylo důležitější, vojáky mezi ním a nimi ze schodiště, takže měl volnou cestu.

Je to, jako by mi bohové pomáhali.

Možná pomáhají, pomyslel si Meneláos. Každý den přicházela hlášení o kontaktech mezi Argejci a Trójany a jejich bývalými bohy. Fakt, že spolu teď smrtelníci a bohové válčili, neznamenal, že pouta krve a starých tradic byla zpřetrhána úplně. Meneláos znal tucty svých vrstevníků, kteří v noci potají nabízeli bohům oběti, stejně jako to dělali vždycky, přestože ve dne s nimi bojovali. Nepřivolal snad teď samotný Hektór bohy severního a západního větru – Zefyra a Borea – aby mu pomohli zapálit bratrovu hranici? A nevyhověli mu bohové, přestože na téže hranici byly jako nedostatečné *první kusy,* které člověk hází psům, poházeny kosti a vnitřnosti Dionýsa, syna samotného Dia? *Je to zmatená doba pro život.*

No co, odpověděl druhý hlas v Meneláově hlavě, ten cynický, který dnes nebyl připraven zabít Helenu, *moc ti z toho života nezbývá, brachu.*

Meneláos se na dolním konci schodiště zastavil a vytasil meč. Nikdo si toho nevšiml. Všechny oči visely na pohřební hranici, která plápolala a praskala třicet stop od nich. Stovky vojáků zvedly mečovou ruku, aby si zaclonily oči a obličej před žárem plamenů.

Meneláos vstoupil na první schod.

Ze sloupoví Diova chrámu ani ne deset stop daleko vyšla nějaká žena, jedna z panen se závoji, které předtím přinesly k hranici olej a med, a zamířila přímo k plamenům. Všechny oči se otočily k ní a Maneláos musel na nejnižším schodu znehybnět a meč sklonit, protože stál skoro přesně za ní a nechtěl na sebe přitáhnout pozornost.

Žena si strhla závoj. Dav Trójanů na druhé straně hranice zalapal po dechu.

„Oinóné," vykřikla žena nahoře na tribuně.

Meneláos natáhl krk a vzhlédl. Priamos, Helena, Andromaché a několik dalších vyšli zpátky na tribunu, když zaslechli prudké nádechy a křik davu. Ženou, která promluvila, nebyla Helena, ale jedna z přítomných otrokyň.

Oinóné? Meneláovi to jméno něco připomínalo, něco z doby před posledními deseti lety války, ale zařadit si je nedokázal. Myšlenkami se věnoval příští půlminutě. Helena stála na horním konci těchto patnácti schodů a mezi ním a jí nebyli žádní muži.

„Jsem Oinóné, Paridova pravá manželka!" vykřikla žena. Její hlas bylo přes hukot větru a divoké praskání ohně s mrtvým tělem i takto blízko stěží slyšet.

Paridova pravá manželka? Zmatený Meneláos zaváhal. Z chrámu a přilehlých uliček se tlačili další Trójané, aby jim tato podívaná neunikla. Několik mužů si stouplo na schody vedle Menelána a nad něho. Rusovlasý Argejec si až teď vzpomněl, že po Helenině únosu se ve Spartě říkalo, že Paris měl manželku, nějakou ženu obyčejného vzhledu – o deset let starší, než byl v den jejich sňatku on – a že na tuto manželku zapomněl, když mu bohové pomohli unést Helenu. *Oinóné.*

„Priamova syna Parida nezabil Foibos Apollón," vykřikla žena zvaná Oinóné. „Udělala jsem to já!"

Strhl se křik, padlo dokonce několik nadávek a pár trójských bojovníků na bližší straně ohně chtělo jít blíž, jako by hodlali šílenou ženu chytit, ale jejich druhové je zadrželi. Většina byla zvědavá, co má na srdci.

Meneláos zahlédl přes plameny Hektora. Dokonce ani nejslavnější hrdina Ília nemohl nijak zasáhnout, protože mezi ním a touto ženou ve středních letech stála bratrova hořící pohřební hranice.

Oinóné byla tak blízko plamenů, že jí z šatů stoupala pára. Vypadala mokrá, jako by se polila vodou, když se na tento výstup chystala. Pod promočenou řízou bylo jasně vidět, jak jí visí plná ňadra.

„Paris nezemřel plameny z rukou Foiba Apollóna!“ zavřískla ta harpyje. „Když můj manžel a bůh před deseti dny zmizeli zrakům do pomalého času, vystřelili na sebe z luku – byl to souboj lučištníků, přesně jak to Paris chtěl. Bůh i člověk minuli cíl. Osudný šíp, který přinesl mému muži záhubu, vystřelil smrtelník – ten zbabělec Filoktétés!“ Oinóné ukázala do skupiny Achájců, kde stál nedaleko Velkého Aianta starý Filoktétés.

„Lži!“ vykřikl starý lučištník, kterého teprve nedávno, několik měsíců po propuknutí války s bohy, zachránil z ostrova, kde strádal vyhnanstvím a nemocí, Odysseus.

Oinóné mu nevěnovala pozornost a přistoupila ještě blíž k plamenům. Pleť na holých rukou a na obličeji jí zrudla žárem. Pára, která se jí valila z šatů, kolem ní zhoustla jako mlha.

„Když Apollón zklamaně kvitl zpátky na Olymp, argejský zbabělec Filoktétés, plný staré nenávisti, střelil manželovi do slabin otrávený šíp!“

„Jak to můžeš vědět, ženo? Nikdo z nás nenásledoval Priamova syna a Apollóna do pomalého času. Žádný z nás ten souboj neviděl!“ zahřímal Achilleus hlasem stokrát zřetelnějším, než byl hlas vdovy.

„Když Apollón zřel tu zradu, kvitl mého manžela na svahy hory Ída, kde jsem více než posledních deset let žila ve vyhnanství…“ pokračovala Oinóné.

Občas se nějaký výkřik ozval, ale většina obrovského náměstí, zaplněná tisíci trójskými bojovníky, jakož i obsazené zdi a střechy nahoře, byly zticha. Všichni čekali.

„Paris mě prosil, abych ho přijala zpátky…“ vykřikla plačící žena. Z mokrých vlasů se jí teď valila pára stejně prudce jako z oblečení. Vypadalo to, jako by se i její slzy měnily v páru. „Umíral na řecký jed, varlata, kdysi milovaný pyj i podbřišek měl již zčernalé, ale prosil mě, abych ho uzdravila.“

„Jak by ho obyčejná baba léčitelka mohla uzdravit, když byl zasažen smrtelným jedem?“ zakřičel Hektór. Bylo to vůbec poprvé, co promluvil, a jeho hlas přeřval plameny jako hlas boha.

„Orákulum manželovi řeklo, že jedině já ho mohu z takové smrtelné rány vyléčit,“ zakřičela v odpověď chraptivě Oinóné. Hlas jí už buď selhával, nebo prohrával v souboji s žárem a hukotem. Meneláos její slova slyšel, ale pochyboval, že je slyší většina ostatních na náměstí.

„V mučivých bolestech mě úpěnlivě prosil,“ křičela, „chtěl, abych mu na otrávenou ránu přiložila balzám. ‘Nezatracuj mě teď,’ žadonil Paris, ‘opustil jsem tě jen proto, že mi Sudičky poručily, abych jel za Helenou. Lituji, že jsem nezemřel, než jsem tu děvku přivedl do Priamova paláce. Zapřísahám tě, Oinóné, při lásce, kterou jsme kdysi cítili, a při slibech, které jsme si kdysi dali, odpusť mi teď a uzdrav mě.’“

Meneláos se díval, jak žena udělala dva další kroky k ohni. Plameny ji olizovaly, až jí černaly kotníky, a sandály se jí kroutily.

„Odmítla jsem!“ zakřičela. Hlas měla chraptivý, ale opět zněl hlasitěji. „A on zemřel. Má jediná láska, můj jediný milenec a jediný manžel zemřel. Zemřel ve strašlivých bolestech, vykřikoval neslušnosti. Mé služebné a já jsme se pokusily tělo spálit – dopřát mému ubohému, Sudičkami k záhubě odsouzenému manželovi pohřební hranici, jakou si zasloužil – ale stromy byly pevné, nedaly se pokácet, a my jsme byly ženy, k tomu slabé. Nezvládla jsem ani tak jednoduchý úkol. Když Foibos Apollón viděl, jak bídně jsme uctily Paridovy ostatky, slitoval se nad svým padlým nepřítelem podruhé, kvitl Paridovo znesvěcené tělo zpátky na bojiště a nechal

ohořelou mrtvolu vypadnout z pomalého času, jako by byl Paris popálen v bitvě.

Je mi líto, že jsem ho neuzdravila," volala Oinóné. „Všechno je mi líto." Otočila se na dost dlouho, aby zvedla oči k tribuně, ale bylo sporné, zda může přes žár, dým a bolest v pálících očích zřetelně vidět osoby, které tam stojí. „Ale aspoň ho ta kurva Helena už nikdy neviděla živého."

Řady Trójanů začaly mumlat. Zvuk sílil, až přešel v křik.

Teď, příliš pozdě, se tucet trójských strážců rozběhl k Oinóné s úmyslem ji odtáhnout, aby mohla být podrobena dalšímu výslechu.

Vstoupila na hořící hranici.

Nejdřív jí vzplály vlasy, potom šaty. Bylo to neuvěřitelné, neskutečné, ale ona dál šplhala na hromadu dřeva, přestože maso na ní hořelo, černalo a loupalo se jako spálený pergamen. Pouze v posledních sekundách, než upadla, bylo vidět, že se svíjí bolestí. Ale její křik jako by vyplňoval náměstí celé minuty a uvrhoval ohromený dav do ticha.

Když shromáždění Trójané znovu promluvili, volali po Filoktétovi a požadovali, aby ho čestná stráž Achájců vydala.

Vzteklý, zmatený Meneláos vzhlédl ke schodišti. Všechny na tribuně teď obklopila Priamova královská garda. Cestu k Heleně přehrazovala stěna kulatých trójských štítů a houština kopí.

Meneláos seskočil ze schodu, na němž stál, a rozběhl se přes prázdný prostor kolem hranice. Cítil, jak mu žár buší do obličeje jako pěst, a věděl, že bude mít sežehnuté obočí. Za okamžik se přidal k řadám ostatních Argejců a pozvedl meč. Aiás, Diomédés, Odysseus, Teukros a další vytvořili vlastní kruh kolem Filoktéta a také měli zbraně vztyčené a připravené.

Obrovská masa Trójanů, která je obklopovala, zdvihla štíty do výše, zvedla kopí a pohnula se ke dvěma tuctům Řeků odsouzených k záhubě.

Náhle Hektorův hlas zahřímal tak, že všichni znehybněli.

„Dost! Zakazuji to! Žvásty Oinóné – jestli to vůbec *byla* Oinóné, kdo se tady dnes zabil, protože jsem tu babiznu nepoznal – nic neznamenají. Byla šílená! Můj bratr zemřel v boji na život a na smrt s Foibem Apollónem."

Nezdálo se, že by se rozzuření Trójané chtěli nechat přesvědčit. Hroty kopí a meče zůstaly připravené a nedočkavé. Meneláos se rozhlédl po své zoufalé skupince a všiml si, že na rozdíl od Odyssea, který se mračí, a Filoktéta, jenž se krčí, má Velký Aiás ústa od ucha k uchu, jako by každou chvíli očekával masakr, který ukončí jeho život.

Hektór prošel dlouhými kroky kolem hranice a postavil se mezi trójská kopí a kruh Řeků. Stále neměl žádné brnění a byl beze zbraně, přesto najednou vypadal jako nejhrozivější nepřítel v poli.

„Tito muži jsou naši spojenci a jsou to hosté, které jsem pozval na pohřeb svého bratra," křikl. „Nezkřivíte jim ani vlas. Každý, kdo se vzepře mému rozkazu, zemře mou rukou. Přísahám to na bratrovy kosti!"

Achilleus sešel z pódia a zvedl štít. On na sobě stále *měl* své nejlepší brnění a byl ozbrojený. Neřekl nic a neudělal žádný pohyb, ale každý Trójan ve městě o něm musel vědět.

Stovky Trójanů se podívaly na svého vůdce, pohlédly na lehkonohého zabijáka Achillea, naposledy zabloudily zrakem k pohřební hranici, kde již plameny téměř strávily ženino mrtvé tělo, a ustoupily. Meneláos cítil, jak davy kolem nich opouští bojový duch, viděl zmatek v opálených tvářích Trójanů.

Odysseus vykročil v čele Achájců ke Skajské bráně. Meneláos a ostatní muži sklonili meče, ale neschovali je do pochev. Trójané se před nimi rozestoupili jako neochotné, ale stále krvežíznivé moře.

„U všech bohů…" zašeptal Filoktétés z jejich středu, když nechali brány za sebou a míjeli další řady Trójanů, „přísahám vám, že…"

„Drž kurva hubu, dědku," obořil se na něho mohutný Diomédés. „Jestli řekneš ještě jedno slovo, než budeme zpátky u černých lodí, osobně tě zabiju."

Za achájskými palisádami, za obrannými příkopy a pod moraveckými silovými poli bylo vidět, že na pobřeží vládne zmatek, přestože v tamních táborech nemohli nic vědět o katastrofě, k níž za hradbami Tróje málem došlo. Meneláos se odtrhl od ostatních a rozběhl se po pláži.

„Král se vrátil!“ vykřikoval jeden kopiník, který proběhl kolem Menelóa a divoce při tom troubil na lasturu. „Velitel se vrátil.“

To nemůže být Agamemnón, pomyslel si Meneláos. *Ten se nevrátí dřív než za měsíc. Možná za dva.*

Ale byl to bratr. Stál na přídi největší z třiceti lodí své malé flotily. Zlatá zbroj se na něm blýskala, jak veslaři poháněli dlouhé, štíhlé plavidlo příbojem ke břehu.

Meneláos se začal brodit vlnami, až mu voda dosáhla nad bronzové brnění, které mu chránilo holeně. „Bratře!“ zvolal a zamával rukama nad hlavou jako malý kluk. „Jaké zprávy přinášíš z domova? Kde jsou ti noví bojovníci, které jsi přísahal přivézt?“

Černá loď byla ještě šedesát nebo padesát stop od břehu, od přídě jí odstřikovala voda, kterou k němu hnaly mohutné, dlouhé vlny příboje. Agamemnón si zakryl oči, jako by ho bolely od odpoledního slunce, a křikl v odpověď: „Pryč, sourozenče Átreův. Všechno je pryč!“

5

Mrtvé tělo bude hořet celou noc.

Thomas Hockenberry, bakalář svobodných umění z Wabash College (angličtina), magistr svobodných umění a doktor filozofie z Yale (klasická filologie), dříve působící na fakultě Indianské univerzity – ve skutečnosti vedoucí tamní katedry antiky do své smrti; zemřel na rakovinu v roce 2006 po Kr. – a naposledy, deset let z deseti let a osmi měsíců po svém oživení, homérský *scholik* olympských bohů, k jehož povinnostem v té době patřilo podávat každý den slovní hlášení své Múze jménem Meleté o postupu Trójské války a o tom, do jaké míry se drží Homérovy *Íliady*, nebo se od ní odchyluje – jak se ukázalo, bohové jsou na tom se čtením stejně jako tříleté děti – opustí náměstí a Paridovu planoucí hranici krátce před setměním a vyleze na druhou nejvyšší věž v Tróji, přestože je poškozená a nebezpečná, aby si v klidu snědl svůj chléb se sýrem a napil se vína. Soudí, že má za sebou dlouhý, zvláštní den.

Věž, kde často hledá samotu, je blíž Skajské bráně než středu města u Priamova paláce, ale neleží na hlavní třídě a většina skladišť u její paty je dnes prázdných. Oficiálně je věž – před válkou jedna z nejvyšších v Íliu, z pohledu 20. století skoro čtrnáctipatrová, tvarovaná jako makovice nebo minaret s baňatým rozšířením pod vrškem – pro veřejnost uzavřená. V prvních týdnech aktuálně probíhající války ustřelila jedna bomba poslaná bohy horní tři patra a diagonálně rozbila tu baňatou část, takže místnůstky pod střechou jsou teď otevřené. V hlavním tělese věže jsou alarmující praskliny a úzké točité schodiště je zasypané zdivem, omítkami a uvolněnými kameny. Hockenberrymu trvalo několik hodin, než si při prvním výstupu na věž před dvěma měsíci vyčistil cestu do báně v jedenáctém patře. Z Hektorova příkazu natáhli moravci přes vstupy oranžovou umělohmotnou pásku, která grafickými piktogramy

varovala lidi před tím, co by se mohlo stát – podle nejznepokojivějšího obrázku by se mohla kdykoli zřítit věž samotná – a jinými symboly jim nařizovala, aby do ní pod trestem Priamova hněvu nevstupovali.

Zloději věž vyrabovali během dvaasedmdesáti hodin a pak už místní dovnitř *skutečně* nechodili – k čemu je prázdná budova? Hockenberry proklouzne mezi páskami, rozsvítí baterku a zahájí dlouhý výstup. Jen málo ho při tom trápí, že by ho tady někdo mohl uvěznit, okrást nebo vyrušit. Je vyzbrojený nožem a krátkým mečem. Navíc je dobře známá postava: Thomas Hockenberry, syn Duanův, občasný přítel… no, to ne, přítel ne, ale partner určitě… Achillea i Hektora, a teď samozřejmě veřejná osoba, která se víc než letmo zná s moravci a skálovci… takže se najde jen velice málo Řeků nebo Trójanů, kteří by si mu troufli ublížit, aniž by si to dobře rozmysleli.

Jenže bohové – to je jiná záležitost.

Už ve třetím patře Hockenberry těžce oddechuje, v desátém vyloženě supí a dělá zastávky, aby se nadechl, a když se dostane do rozbitého jedenáctého patra, vydává zvuky jako packard z roku 1947, jejž kdysi vlastnil jeho otec. Víc než deset let se díval, jak tito lidští polobozi – Řekové i Trójané – válčí, hodují, milují a smilní jako svalnaté reklamy na ten nejúspěšnější klub zdraví na světě, nemluvě o bozích a bohyních, kteří jsou chodící reklamy na nejlepší klub zdraví ve *vesmíru*, jenže Ph. Dr. Thomas Hockenberry si nikdy nenašel čas, aby se sám dostal do kondice. *Typické*, pomyslí si.

Schodiště se úzce vine středem oválné budovy. Dveře tam nejsou žádné a trocha večerního světla padá do středové schodišťové šachty okny v maličkých místnostech po stranách, tvarovaných jako výseče, ale nahoře je pořád tma. Pomocí baterky se přesvědčí, že schody jsou tam, kde by měly být, a že se do schodiště nezřítila žádná další suť. Aspoň že na stěnách nejsou *graffiti* – jedno z mnoha požehnání, která přináší naprosto negramotná populace, pomyslí si Thomas Hockenberry.

Když dojde do maličkého výklenku v patře, které je teď nejvyšší, již dávno zbaveného sutin a toho nejhoršího omítkového prachu, ale otevřeného dešti a větru, jako vždycky dospěje k závěru, že ten výstup stál za to.

Posadí se na svůj oblíbený kamenný kvádr, postaví na zem ranec, odloží baterku – kterou mu před měsíci půjčil jeden z moravců – a vytáhne malý balíček s čerstvým chlebem a okoralým sýrem. Taky vyloví měch s vínem. Sedí tam, cítí, jak mu večerní vítr od moře čechrá nové vousy a dlouhé vlasy, mechanicky odřezává svým bojovým nožem kousky sýra a krájí chleba, a při tom se dívá ven a nechává ze sebe vyprchat napětí nastřádané za celý den.

Výhled má dobrý. Zabírá téměř tři sta stupňů a v tom, aby byl kruhový, mu brání jen torzo zachované zdi za ním. Umožňuje Hockenberrymu spatřit většinu města pod sebou – Paridova pohřební hranice vzdálená jen několik ulic na východ z této výšky vypadá, jako by byla skoro přímo pod ním – městské hradby, na nichž všude kolem právě zapalují pochodně a vatry, a achájské ležení táhnoucí se podél pobřeží míle na sever a na jih, světla stovek a stovek ohňů, připomínajících Hockenberrymu pohled, který se mu jednou naskytl z letadla klesajícího po setmění nad Lake Shore Drive v Chicagu: břeh jezera ověšený pohyblivým náhrdelníkem reflektorů a nespočtem svítících nájemních domů. A na pozadí vínově temného moře je tak tak vidět nějakých třicet dlouhých černých lodí, které se právě vrátily s Agamemnónem. Víc se jich ještě pohupuje na kotvě, než kolik jich bylo vytaženo na břeh. Agamemnónův tábor – poslední měsíc a půl prakticky opuštěný – dnes večer září ohni a hemží se pohybem.

Obloha není prázdná. Na severovýchodě vykrajuje kolo z trójské oblohy poslední díra s deformovaným prostorem, bránová díra, ať už to znamená cokoli – posledního půl roku říkali lidé té jedné zbývající prostě díra – spojující ílijské pláně s oceánem na Marsu. Hnědá půda Malé Asie přímo přechází do rudého marsovského prachu, aniž by obojí oddělovala třeba jen puklina v zemi. Na Marsu ještě večer nepokročil tak daleko a zůstává tam červený soumrak, který vykresluje díru proti tmavší obloze staré Země.

Červeně a zeleně blikají navigační světla na dvou desítkách moraveckých sršňů, které mají noční hlídku nad dírou a nad městem, nad mořem zatáčejí a zalétají až k nezřetelně tušeným stínům, které patří lesnatým vrcholkům hory Ída na východě.

Přestože slunce právě zapadlo – je zimní noc, takže brzy – v ulicích Tróje je stále živo. Poslední obchodníci na tržišti nedaleko Priamova paláce již stáhli plátěné stříšky a odvážejí své zboží na dvoukolácích – Hockenberry dokonce i v této výšce přes vítr slyší skřípání dřevěných kol – ale sousední ulice plné nevěstinců, hostinců, lázní a dalších nevěstinců ožívají, plní se strkajícími se postavami a blikajícími pochodněmi. Jak je trójským zvykem, každou významnou městskou křižovatku, jakož i každý ohyb a roh širokých hradeb osvětlují každý večer obrovské bronzové koše, ve kterých po celou noc hoří olej nebo dřevo. Strážní právě zapalují poslední z nich. Hockenberry vidí tmavé siluety, které se tlačí kolem každého z těchto ohňů, aby se zahřály.

Kolem všech kromě jednoho. Paridova pohřební hranice na hlavním náměstí Ília hoří jasněji než všechny ostatní ohně ve městě a v jeho okolí, ale pouze jedna tmavá postava se k němu tlačí, jako by se chtěla zahřát – Hektór. Nahlas naříká, pláče, volá na své vojáky, otroky a sluhy, aby do hučících plamenů naházeli další dřevo, a přitom velkým, obouručním pohárem nabírá víno ze zlaté nádoby a soustavně je rozlévá po zemi kousek od hranice.

Zem už je tam tak nasáklá, že to vypadá, jako by z ní prýštila krev.

Hockenberry právě dojídá večeři, když zaslechne, jak točitým schodištěm stoupají kroky.

Najednou mu buší srdce, v ústech cítí strach. Někdo ho sem nahoru *sledoval* – o tom se nedá pochybovat. Našlapování na schody je příliš lehké – jako by se ten, kdo jde nahoru, snažil pohybovat pokradmu.

Třeba je to nějaká žena, která hledá něco k jídlu, napadne ho, ale dřív, než se naděje stačí pořádně rozvinout, je rozbita; Hockenberry zaslechne ze schodiště slabou kovovou ozvěnu, jako by na tom, kdo jde nahoru, chřestila zbroj. Navíc ví, že trójské ženy mohou být nebezpečnější než většina mužů, které poznal ve svém světě dvacátého a jednadvacátého století.

Co nejtišeji vstane, chléb, sýr a měch s vínem odloží stranou, zastrčí nůž do pouzdra, potichu vytáhne meč a couvne k jediné zdi,

která ještě stojí. Vítr zesílí a rozšustí pláštík, pod jehož záhyby meč právě schoval.

Můj kvitovací medailonek. Levou rukou se dotkne malého zařízení pro kvantovou teleportaci, které má pověšené pod tunikou na prsou. *Jak mě mohlo napadnout, že u sebe nemám nic cenného? I když už to nemůžu použít, aniž by mě bohové zachytili a začali pronásledovat, je to unikátní. Neocenitelné.* Hockenberry vytáhne baterku a podrží ji v natažené ruce od sebe; stejně směroval paralyzační obušek, dokud nějaký měl. Co by teď za něj dal.

Napadne ho, že tím, kdo zdolává poslední z jedenácti pater schodů těsně pod ním, by mohl být bůh. O vládcích z Olympu bylo známo, že potají chodí do Ília v přestrojení za smrtelníky. Bohové rozhodně měli dost důvodů, aby ho zabili a vzali si svůj kvitovací medailonek zpět.

Stoupající postava zdolá posledních několik schodů a vyjde na volné prostranství. Hockenberry rozsvítí baterku a zachytí postavu do kuželu světla.

Je to drobná a jen neurčitě humanoidní postava – kolena jsou otočená dozadu, paže špatně pospojované, ruce se dají vyměnit a chybí obličej jako takový – sotva metr vysoká, obalená tmavým plastem a černočerveným kovem.

„Mahmud," vydechne s úlevou Hockenberry. Uhne kruhem světla baterky z hledí malého moravce z Európy.

„Vy nosíte pod pelerínou meč," zeptá se Mahmud anglicky, „nebo máte jen takovou radost, že mě vidíte?"

Hockenberry měl ve zvyku nosit si sem v ranci nějaké palivo, aby si mohl rozdělat ohýnek, když je nahoře ve věži. V posledních měsících to často znamenalo sušené kravince, ale tentokrát si přinesl spoustu krásně vonících třísek, prodávaných dnes na černém trhu dřevorubci, kteří přivezli dřevo na Paridovu hranici. Teď už Hockenberrymu ohýnek plápolá a on a Mahmud sedí na kamenných kvádrech každý z jedné strany. Vítr je studený a přinejmenším Hockenberry je rád, že oheň má.

„Několik dní jsem tě nikde neviděl,“ řekne drobnému moravci. Všimne si, jak se plameny odrážejí od lesklého plastu Mahmudova hledí.

„Byl jsem nahoře na Fobosu.“

Hockenberrymu trvá několik sekund, než si vzpomene, že Fobos je jeden z měsíců Marsu. Ten bližší, myslí si. Nebo možná ten menší. V každém případě měsíc. Otočí hlavu tak, aby viděl obrovskou díru několik mil severovýchodně od Tróje: na Marsu je teď taky noc – kolo díry je proti noční obloze vidět jen stěží a to ještě pouze zásluhou faktu, že tam hvězdy vypadají trošku jinak, jsou jasnější nebo jsou na sebe namačkané hustěji, možná obojí. Není vidět ani jeden z Marsových měsíců.

„Stalo se něco zajímavého, když jsem byl pryč?“ zeptá se Mahmud.

Hockenberry se musí pro sebe zasmát, když otázku uslyší. Poví moravci o dopoledním pohřbu a Oinónině sebeobětování.

„To jsou volové,“ řekne Mahmud. Bývalý scholik může jen předpokládat, že moravec záměrně používá idiomatické výrazy, jež považuje za specifické pro období, které Hockenberry prožil na Zemi. Někdy to vyjde; někdy, jako třeba teď, je to k smíchu.

„Nepamatuji si z *Íliady*, že by Paris měl nějakou dřívější manželku,“ pokračuje Mahmud.

„Myslím, že *Ílias* se o ní nezmiňuje.“ Hockenberry se snaží vzpomenout si, jestli o tom někdy mluvil na přednáškách. Myslí si, že ne.

„To musela být docela dramatická podívaná.“

„Byla,“ přisvědčí Hockenberry, „ale ještě dramatičtější bylo Oinónino obvinění, že ve skutečnosti zabil Parida Filoktétés.“

„Filoktétés?“ Mahmud zvedne hlavu způsobem, který Hockenberrymu připadá skoro až psí. Z nějakého důvodu si ten pohyb spojil s představou, že Mahmud prohledává paměťové banky. „Ze Sofoklovy hry?“ zeptá se moravec po sekundě.

„Ano. Byl původním vůdcem Thessálců z Méthóny.“

„Nepamatuji si ho z *Íliady*,“ podotkne Mahmud. „A myslím si, že jsem se s ním nesetkal ani tady.“

Hockenberry zavrtí hlavou. „Agamemnón a Odysseus ho před léty, cestou sem, vysadili na ostrově Lémnos.“

„Proč to udělali?“ Z Mahmudova hlasu, zabarvením tak lidského, je slyšet zájem.

„Hlavně proto, že páchl.“

„Páchl? Většina těchto lidských hrdinů páchne.“

Hockenberry musí překvapeně zamrkat, když to slyší. Vzpomene si, jak ho přesně totéž napadlo před deseti lety, když tady krátce po svém vzkříšení na Olympu poprvé začal působit jako scholik. Ale po prvním asi tak půlroce si toho jaksi přestal všímat. Napadne ho, jestli páchne i on. Vysvětlí: „Filoktétés páchl obzvlášť silně, protože měl hnisavou ránu.“

„Ránu?“

„Hadí uštknutí. Kousl ho jedovatý had, když… je to dlouhá historie. Obvyklá záležitost s okrádáním bohů. Ale Filoktétovi se noha zhoršila tak, že se z ní řinul hnis, neustále páchla a v pravidelných intervalech vyvolávala u lučištníka záchvaty křiku a omdlévání. Stalo se to před deseti lety při plavbě lodí sem. Proto nakonec, na Odysseovu radu, Agamemnón starce jednoduše vysadí na ostrově Lémnos a doslova ho tam nechá shnít.“

„Ale on přežil.“

„Očividně ano. Pravděpodobně proto, že ho bohové nechávali naživu z nějakého důvodu, ale celou dobu na tu hnijící nohu trpěl.“

Mahmud znovu narovná hlavu. „Dobře – Už si vybavuji tu Sofoklovu hru. Odysseus se pro něho vypravil, když věštec Helenos prozradil Řekům, že Trójany neporazí, dokud nebudou mít Filoktétův luk – který mu dal… kdo?… Hérakles. Herkules.“

„Ano, zdědil ten luk,“ potvrdí Hockenberry.

„Nevzpomínám si, že by pro něho Odysseus jel. Myslím v opravdovém životě. V uplynulých osmi měsících.“

Hockenberry znovu zavrtí hlavou. „Seběhlo se to velice rychle. Odysseus byl pryč jen asi tři týdny a nikdo z toho nedělal velkou vědu. Když se vrátil, podal to způsobem… no jo, zajel jsem si pro víno a cestou zpátky jsem nabral Filoktéta.“

„V té Sofoklově hře,“ naváže Mahmud, „byl ústřední postavou Achilleův syn Neoptolemos. Ale za Achilleova života se s otcem nikdy nesetkal. Neříkejte mi, že je tady taky.“

„O tom mi není nic známo. Jenom Filoktétés. A jeho luk.“

„A teď ho Oinóné obvinila, že Parida zabil on, ne Apollón.“

„Jo.“ Hockenberry přihodí na oheň dalších pár klacíků. Jiskry zavíří ve větru a stoupají ke hvězdám. Nad mořem, odkud postupují mraky, je černo. Hockenberry tuší, že do rána možná začne pršet. Občas tady v noci přespí – ranec použije jako polštář a pláštík jako přikrývku – ale dnes v noci ne.

„Jenže jak by se Filoktétés mohl dostat do pomalého času?“ uvažuje Mahmud. Moravec vstane a potmě dojde k uraženému okraji plošiny, zjevně se nebojí více než třicetimetrového pádu. „Nanotechnologie, které ten přechod umožňují, dostal před tím soubojem jenom Paris, ne?“

„To bys měl vědět ty,“ odvětí Hockenberry. „Vy moravci jste Paridovi vpíchli nanotechnologie, aby se mohl utkat s bohem.“

Mahmud se vrátí k ohni, ale zůstane stát. Natáhne ruce, jako by si je chtěl zahřát teplem plamenů. Možná si je doopravdy *zahřívá*, pomyslí si Hockenberry. Ví, že moravci jsou částečně organičtí.

„Některým ostatním hrdinům – například Diomédovi – ještě zůstávají v těle nanoklustery z doby, kdy jim je vpíchla Athéna nebo některý z ostatních bohů,“ řekne Mahmud. „Ale máš pravdu, jediný Paris je měl před deseti dny obnovené pro ten souboj s Apollónem.“

„A Filoktétés tady posledních deset let nebyl,“ připomene Hockenberry. „Proto nedává smysl, aby ho některý z bohů urychlil nanomemy pomalého času. A ono to *je* zrychlení, ne zpomalení času, že?“

„Ano,“ potvrdí moravec. „Pomalý čas je nesprávné pojmenování. Osobě v pomalém čase to připadá, že čas se zastavil – že všechno a všichni jsou ztuhlí v jantaru – ale ve skutečnosti tělo přešlo do hyperrychlého jednání, kdy reaguje v milisekundách.“

„Jak je možné, že člověk prostě neshoří?“ zeptá se Hockenberry. Mohl Apollóna a Parida do pomalého času následovat a bitvu pozorovat – vlastně by to byl udělal, kdyby tam ten den byl. Bohové mu nacpali nanomemy do krve a kostí právě pro tento účel a on

mnohokrát přešel do pomalého času, aby mohl sledovat, jak bohové připravují některého ze svých achájských nebo trójských hrdinů k boji. „Třením," dodal. „O vzduch nebo co…" Nepřesvědčivě se odmlčel. Věda nebyla jeho silná stránka.

Ale Mahmud přikývl, jako by scholik pronesl něco moudrého.

„Tělo toho, kdo se urychlí do pomalého času, by skutečně *shořelo* – vnitřním teplem, když ničím jiným – pokud by se speciálně upravené nanoklustery nestaraly také o tohle. Je to součást silového pole nanogenerovaného tělem."

„Jako u Achillea?"

„Ano."

„Nemohl Paris shořet právě proto?" napadne Hockenberryho. „Nemohla to být nějaká nanotechnická havárie?"

„To je velice nepravděpodobné." Mahmud se posadí na menší kamenný kvádr. „Jenže proč by Filoktétés Parida zabíjel? Jaký by měl motiv?"

Hockenberry pokrčí rameny. „V neíliadových, nehomérských pověstech o Trói *je* právě Filoktétés tím, kdo Parida zabije. Lukem. A otráveným šípem. Přesně tak, jak to popsala Oinóné. Homér se dokonce zmiňuje, že Filoktétés má být přivezen proto, aby se naplnila věštba, že Ílion padne pouze tehdy, až se do boje zapojí Filoktétés – myslím, že ve druhé knize."

„Ale Trójané a Řekové jsou teď přece spojenci."

Hockenberry se musí usmát. „Jen tak tak. Víš stejně dobře jako já, že v obou táborech se kují spiknutí a vznikají vzpoury. Kromě Hektora a Achillea se tahle válka s bohy nikomu nelíbí. Je jen otázkou času, kdy dojde k další vzpouře."

„Jenže Hektór a Achilleus tvoří téměř neporazitelnou dvojici. A desetitisíce Trójanů a Achájců jsou jim oddané."

„Prozatím," kývne Hockenberry. „Ale teď se možná do kibicování pustili samotní bohové."

„Jako že pomohli Filoktétovi přejít do pomalého času?" zeptá se Mahmud. „Ale proč? Occamova břitva říká, že kdyby chtěli Parida odstranit, mohli ho jednoduše nechat zabít Apollónem, jak si všichni mysleli, že se stalo. Do dneška. Do Oinónina obvinění. Proč by ho Řekové úkladně vraždili…" Zarazí se a pak zašeptá: „Ach tak."

„Ano. Bohové chtějí uspíšit další vzpouru, vyšachovat Hektora s Achilleem, rozbít toto spojenectví a dosáhnout toho, aby se Řekové a Trójané zase začali zabíjet mezi sebou.“

„Proto ten jed,“ dovodí moravec, „aby Paris ještě nějakou dobu žil a mohl říct své ženě – své první ženě – kdo ho doopravdy zabil. Trójané se teď budou chtít pomstít a dokonce i Řekové oddaní Achilleovi budou připraveni bojovat na svou obranu. Je to chytré. Stalo se dnes ještě něco jiného, co by mělo srovnatelnou důležitost?“

„Agamemnón se vrátil.“

„Ty si děláš prdel?“ zeptá se Mahmud.

Budu si s ním muset promluvit o jeho slovníku hovorového jazyka, bleskne hlavou Hockenberrymu. *Připadám si, jako bych mluvil s některým ze svých prváků na IU.*

„Ne, nedělám si prdel. Vrátil se z plavby domů o měsíc nebo o dva dřív a přivezl opravdu překvapivé zprávy.“

Mahmud se nedočkavě předkloní. Nebo aspoň Hockenberry si vyloží řeč těla malého humanoidního kyborga tak, že vyjadřuje nedočkavost. Na obličeji z hladkého plastu a kovu není vidět nic než odraz záře ohně.

Hockenberry si odkašle. „Lidé, kteří zůstali doma, jsou pryč,“ řekne. „Nejsou tam. Zmizeli.“

Očekával udivený výkřik, ale maličký moravec tiše čeká.

„Všichni jsou pryč. Nejenom v Mykénách, kam se Agamemnón vrátil nejdřív – nejenom jeho žena Klytaimnéstra, jeho syn a celý zbytek osazenstva, ale *všichni* jsou pryč. Města jsou prázdná. Jídlo leží nesnědené na stolech. Ve stájích dupou hladoví koně. Psi si stýskají na prázdných pecích. Na pastvinách jsou nepodojené krávy. Neostříhané ovce. Všude, kde Agamemnón a jeho lodě na Peloponésu přistáli, i dál – Meneláovo Lakedaimonské království je prázdné. Odysseova Ithaka – prázdná.“

„Ano,“ řekne Mahmud.

„Počkej chvilku,“ ozve se Hockenberry. „Ty nejsi ani trochu překvapený. Tys to *věděl*. Vy moravci jste věděli, že řecká města a království byla vyprázdněna. Jak?“

„Myslíš jak jsme se to dozvěděli? Jednoduše. Od našeho příletu jsme ta místa monitorovali ze zemské oběžné dráhy. Posílali jsme

dolů automatické sondy, aby zaznamenávaly data. Tady na Zemi tři tisíce let před tvou dobou – totiž tři tisíce let před dvacátým a jednadvacátým stoletím – se toho dá hodně dozvědět.“

Hockenberry zůstane ohromený. Netušil, že moravci věnují pozornost něčemu jinému než Trójі, okolním bojištím, propojovací díře, Marsu, hoře Olymp, bohům, možná jednomu nebo dvěma Marsovým měsíčkům… Ježíši, copak toho nebylo *dost?*

„Kdy… zmizeli?“ dostane ze sebe nakonec. „Agamemnón všem vypráví, že některá jídla, která tam zůstala, byla tak čerstvá, že se dala jíst.“

„Asi to záleží na tom, jak definuješ ‘čerstvá’,“ odvětí Mahmud. „Podle našeho sledování ti lidé zmizeli přibližně před čtyřmi a půl týdny. Právě když se Agamemnónova nepočetná flotila blížila k Peloponésu.“

„Ježíšikriste,“ zašeptá Hockenberry.

„Je to tak.“

„Viděli jste je mizet? Satelitními kamerami, sondami, já nevím čím?“

„Ne tak docela. V jedné minutě tam byli a v příští minutě nebyli. Stalo se to kolem druhé ráno řeckého času, takže nebylo mnoho pohybu k monitorování… myslím v řeckých městech.“

„V řeckých městech…“ zopakuje tupě Hockenberry. „Chceš říct… totiž… zmizeli i jiní lidé? Řekněme… v Číně?“

„Ano.“

Jejich orlím hnízdem se znenadání zatočí vítr a rozmetá jiskry všemi směry. Hockenberry si při jiskerné bouři zakryje obličej rukama a pak si omete žhavé uhlíky z pláště a tuniky. Když vítr zeslábne, hodí na oheň poslední klacíky.

Kromě Trójе a Olympu – který, jak před osmi měsíci zjistil, vůbec není na Zemi – cestoval Hockenberry pouze na jediné další místo na této staré Zemi, a tím byla prehistorická Indiana, kam přenesl jediného dalšího scholika, jenž přežil, Keitha Nightenhelsera, k indiánům, aby se o něho postarali, když Múza dostala záchvat zabíjení. Aniž to vědomě chtěl, Hockenberry si sáhne na kvitovací medailonek pod košilí. *Potřebuji Nightenhelsera zkontrolovat.*

Jako by mu četl myšlenky, moravec řekne: „Všichni ostatní jsou pryč – všichni za pětisetkilometrovým okruhem kolem Trója. Afričané. Severoameričtí indiáni. Jihoameričtí indiáni. Číňané a australští domorodci. Polynésané. Severoevropští Hunové, Dánové a budoucí Vikingové. Protomongolové. Všichni. Všichni ostatní lidé, kteří byli na planetě – odhadli jsme, že jich bylo kolem dvaadvaceti milionů – zmizeli.“

„To není možné,“ namítne Hockenberry.

„Ne. Nechce se tomu věřit.“

„Jaká síla…“

„Božská.“

„Ale určitě ne tito olympští bohové. To jsou jenom… jenom…“

„Trochu mocnější humanoidi?“ dopoví Mahmud. „Ano, taky nás to napadlo. Tady působí jiné síly.“

„Bůh?“ zašeptá Hockenberry, který byl vychován v rodině striktních indianských baptistů, než vyměnil víru za vzdělání.

„Možná,“ připustí moravec, „ale pokud ano, žije na planetě Zemi nebo kolem ní. Ve stejném okamžiku, kdy Agamemnónova manželka a děti zmizeli, došlo k uvolnění obrovského množství kvantové energie ze Země nebo z blízkozemní dráhy.“

„Ta energie přišla ze Země?“ zopakuje otázkou Hockenberry. Zadívá se do okolní noci, na pohřební hranici hořící na náměstí, město, které se pod nimi probouzí k nočnímu životu, vzdálené táborové ohně Achájců a ještě vzdálenější hvězdy. „Odsud?“

„Ne z této Země,“ řekne Mahmud. „Z té druhé. Tvojí. A vypadá to, že na ni poletíme.“

Hockenberrymu se srdce na chvíli rozbuší tak divoce, až dostane strach, že bude zvracet. Pak si uvědomí, že Mahmud ve skutečnosti nemluví o *jeho* Zemi – o světě jednadvacátého století, kam patří nezřetelné útržky vzpomínek na život předtím, než ho bohové vzkřísili na základě DNA, knih a bůhví čeho ještě, o světě Indianské univerzity, jeho ženy a jeho studentů, který mu ve vědomí pomalu ožívá – ale o Zemi, která je současnicí terraformovaného Marsu, z doby více než tři tisíce let *po* krátkém, ne tak moc šťastném prvním životě Thomase Hockenberryho.

Neschopný klidně sedět, vstane a začne přecházet po rozbitém jedenáctém patře budovy sem a tam, k pobořené zdi na severovýchodní straně a odtamtud k propasti na jihozápadě. Kamínek, který vydloubne sandálem, spadne z výšky více než třiceti metrů do tmavé ulice. Vítr mu strhává pláštík a dlouhé šedivějící vlasy dozadu. Rozumově ví už osm měsíců, že Mars, který je viditelný dírou, existuje v nějaké budoucí Sluneční soustavě spolu se Zemí a ostatními planetami, ale ve skutečnosti si ten jednoduchý fakt nikdy nespojil s představou, že tahle druhá Země *tam* doopravdy je a čeká.

Kosti mé ženy jsou tam smíchány s prachem, pomyslí si a pak, když má slzy na krajíčku, se skoro rozesměje. *Kurva,* moje *kosti jsou tam smíchané s prachem.*

„Jak byste tam chtěli letět?“ zeptá se a ve stejném okamžiku si uvědomí, jak je ta otázka hloupá. Slyšel, jak Mahmud a jeho obrovský přítel Orphu přicestovali na Mars z prostoru Jupiteru s několika dalšími moravci, kteří nepřežili první setkání s bohy. *Oni mají kosmické lodě, Hockenbushi,* pomyslí si. Většina moraveckých a skáloveckých kosmických plavidel se sice zjevila jako mávnutím kouzelného proutku, kvantovými dírami, které Mahmud pomohl vytvořit, ale kosmické lodě existovaly dál.

„Stavíme pro tento účel loď na Fobosu a v jeho blízkosti,“ vysvětlí tiše moravec. „Tentokrát nepoletíme sami. A neozbrojení.“

Hockenberry nedokáže s přecházením přestat. Když se ocitne na hraně zřícené podlahy, cítí nutkání skočit a zabít se – nutkání, které ho pokoušelo odmalička, kdykoli byl někde ve výškách. *Proto rád chodím sem nahoru? Přemýšlet, že skočím? Přemýšlet o sebevraždě?* Uvědomí si to. Uvědomí si, jak byl posledních osm měsíců osamělý. *A teď je pryč dokonce i Nightenhelser – je pryč a s ním nejspíš i indiáni, vysátý nějakým kosmickým vysavačem, který tento měsíc zařídil, že všichni lidé na Zemi kromě těchhle pojebaných Trójanů a Řeků zmizeli.* Hockenberry ví, že může otočit kvitovacím medailonkem, který mu visí na prsou, a ocitnout se v Severní Americe dřív, než by řekl švec, aby v té části pravéké Indiany, kde ho před osmi měsíci nechal, zkusil scholika najít. Ale taky ví, že by

ho bohové mohli vystopovat skulinami v Planckově prostoru. Proto už osm měsíců medailon nepoužil.

Dojde k ohni a postaví se nad drobného moravce. „Proč mi to sakra vyprávíš?“

„Chceme tě pozvat, abys letěl s námi,“ odvětí Mahmud.

Hockenberry se ztěžka posadí. Po chvíli se zmůže na otázku: „Proč, proboha? K čemu bych vám na takové expedici mohl být dobrý?“

Mahmud pokrčí rameny úplně jako člověk. „Pocházíš odtamtud,“ odpoví jednoduše. „I když ne z té doby. Na této druhé Zemi totiž jsou lidé.“

„Opravdu?“ Hockenberry slyší, jak ohromeně a hloupě jeho hlas zní. Nikdy ho nenapadlo se na to zeptat.

„Ano. Mnoho jich není – zdá se, že většina lidí se vyvinula do nějakého postlidského stavu a před více než čtrnácti sty lety se odstěhovala z planety do orbitálních prstencových měst – ale naše pozorování ukazují, že tam několik set lidí starého typu zůstalo.“

„Lidí starého typu,“ zopakuje Hockenberry a tentokrát se ani nesnaží, aby to neznělo ohromeně. „Jako já.“

„Přesně tak,“ potvrdí Mahmud. Když vstane, jeho hledí sahá Hockenberrymu sotva do výšky pasu. Hockenberry, který nikdy nebyl vysoký, si najednou uvědomí, jak si olympští bohové museli připadat mezi obyčejnými smrtelníky. „Myslíme si, že bys měl letět s námi. Mohl bys nám obrovsky pomoci, až se na tvé budoucí Zemi setkáme s lidmi a budeme s nimi chtít hovořit.“

„Ježíšikriste,“ vyhrkne Hockenberry. Znovu dojde k okraji a znovu si uvědomí, jak by bylo snadné udělat ještě jeden krok z této hrany do tmy. Tentokrát by ho bohové nevzkřísili. „Ježíšikriste,“ řekne ještě jednou.

Vidí u Paridovy hranice tmavou postavu Hektora. Stále rozlévá na zem víno, stále poroučí mužům, aby do plamenů naházeli další dříví.

Parida jsem zabil já, pomyslí si. *Zabil jsem každého muže, ženu, dítě a boha, kteří zemřeli od chvíle, kdy jsem vmorfoval do podoby Athény a unesl Patrokla – jako že ho zabíjím – abych vyprovokoval Achillea k útoku na bohy.* Hockenberry se najednou trpce rozesměje.

Netrápí ho, že malý mechanický člověk za ním si bude myslet, že se zbláznil. *Já jsem se zbláznil. Tohle je na palici. Jedním z důvodů, proč jsem z tohohle podělaného okraje neskočil dřív než dnes v noci, je ten, že by to bylo jako zanedbání povinnosti… jako bych byl dál scholik, který podává hlášení Múze, která podává hlášení bohům, a proto musím dál sledovat, co se děje. Úplně jsem zešílel.* Je mu do breku, ne poprvé ani popadesáté.

„Poletíte s námi na Zemi, doktore Hockenberry?“ zeptá se tiše Mahmud.

„No jasně, do prdele, proč ne? Kdy?“

„Co třeba hned teď?“ navrhne malý moravec.

Sršen se určitě tiše vznášel několik desítek až stovek metrů nad nimi, ale navigační světla měl zhasnutá.

Teď se černý ježatý stroj spustí ze tmy dolů tak nenadále, že se Hockenberry z okraje budovy málem zřítí.

Obzvlášť silný náraz větru mu pomůže udržet rovnováhu. Odstoupí od hrany právě ve chvíli, kdy z břicha sršně s bzukotem sjede schodišťová rampa a třeskne o kámen. Hockenberry zahlédne z vnitřku lodě rudou záři.

„Až po tobě,“ ukáže Mahmud.

6

Bylo těsně po svítání a Zeus byl v Paláci bohů, když přišla Héra se psem na zlatém vodítku.

„To je on?“ zeptal se Vládce bohů ze zlatého trůnu, na němž zadumaně seděl.

„Ano,“ odpověděla. Stáhla psovi vodítko. Posadil se.

„Zavolej svého syna,“ vyzval ji Zeus.

„Kterého?“

„Velkého zbrojíře. Toho, který tolik touží po Athéně, že jí skákal po stehně úplně stejně, jak by to dělal tenhle pes, kdyby neměl vychování.“

Héra se otočila k odchodu. Pes vykročil za ní.

„Toho psa tady nech,“ přikázal Zeus.

Héra pokynula psovi, aby zůstal, a on poslechl.

Pes byl obrovský, šedý, krátkosrstý a hubený. Měl světle hnědé oči, kterým se nějakým způsobem dařilo vypadat hloupě a vychytrale zároveň. Začal chodit síní a jak bloumal kolem Diova zlatého trůnu sem a tam, jeho drápy vydávaly na mramoru škrábavé zvuky. Očichal Pánovi blesků, synovi Krona sandály a bosé prsty na nohách. Pak doťapkal k okraji obrovského holovizního bazénu, nakoukl dovnitř, nespatřil v tmavém víření povrchového šumu nic, co by ho zaujalo, a zamířil ke sloupu vzdálenému mnoho metrů.

„Pojď sem!“ nařídil Zeus.

Pes se po něm ohlédl a pak odvrátil zrak. Začal přípravně očichávat patu obrovského bílého sloupu.

Zeus hvízdl.

Pes zvedl a otočil hlavu, nastražil uši, ale nešel. Zeus znovu hvízdl a tleskl.

Tentokrát pes poslechl rychle. Houpavě přiběhl, s jazykem vyplazeným a šťastným pohledem.

Zeus sestoupil z trůnu a zvíře poplácal. Potom vytáhl z róby dýku a jediným máchnutím mohutné paže uřízl psovi hlavu. Psí hlava se odkutálela skoro až k okraji holovizního bazénu, zatímco tělo padlo přímo na mramor, s předními nohama nataženýma dopředu, jako by zvíře dostalo příkaz lehnout a plnilo jej v naději, že dostane odměnu.

Héra a Héfaistos vstoupili do Velkého paláce a zamířili přes plochy mramoru k trůnu.

„Zase si hraješ s mazlíčky, můj pane?“ optala se Héra, když došla k Diovi.

Zeus mávl rukou, jako by ji propouštěl, zastrčil si dýku do rukávu a vrátil se na trůn.

Héfaistos byl na boha zakrslý a zavalitý, měřil něco pod metr osmdesát. Ze všeho nejvíc připomínal velký chlupatý sud. Bůh ohně byl také chromý a levou nohu tahal za sebou, jako by to bylo něco mrtvého, což také bylo. Měl bujné vlasy a ještě bujnější vousy, které jako by splývaly s ochlupením na hrudi, a zarudlé oči, které neustále těkaly ze strany na stranu. Vypadalo to, že má na sobě brnění, ale bližší pohled ukázal, že domnělá zbroj je souvislá vrstva tvořená stovkami krabiček, pytlíků, nástrojů a přístrojů – některých vykovaných ze vzácného kovu, jiných vytvarovaných z kovu bezcenného, pár vyrobených z kůže, dalších jakoby spletených z vlasů – jež všechny visely z řemínků a pásů, které křížem krážem obepínaly bohovo tělo. Héfaistos, mistr všech, kteří pracují s kovem, byl na Olympu slavný tím, že kdysi vytvořil ženy ze zlata, mladé mechanické panny, které se uměly pohybovat, usmívat a poskytovat mužům rozkoš, skoro jako by byly živé. Říkalo se, že z jeho alchymických tanků vzešla také první žena – Pandóra.

„Vítej, zbrojíři,“ zaburácel Zeus. „Byl bych tě přivolal dřív, ale neměli jsme k opravě žádné cínové nádobí ani štíty na hraní.“

Héfaistos si klekl k bezhlavému tělu psa. „To jsi nemusel dělat,“ zamumlal. „To bylo zbytečné. Úplně zbytečné.“

„Rozčílil mě.“ Zeus zvedl z opěrky svého zlatého trůnu pohár a zhluboka se napil.

Héfaistos překulil bezhlavé tělo na bok, přejel krátkými prsty po hrudníku, jako by nabízel, že mrtvého psa poškrábe na břiše, a stiskl.

Kryt z masa a srsti odskočil. Bůh ohně hrábl do psích útrob a vytáhl z nich čistý pytlík plný kousků masa a dalších věcí. Sáhl dovnitř a vyňal kousek vlhké, růžové tkáně.

„Dionýsos," konstatoval.

„Můj syn," řekl Zeus. Promnul si spánky, jako by ho to všechno unavovalo.

„Mám tento kousek dopravit Léčiteli do nádrží?" zeptá se bůh ohně.

„Ne. Dáme jej sníst jednomu z našich dětí, aby se můj syn mohl znovuzrodit tak, jak si bude přát. Takové spojení je pro hostitele bolestivé, ale třeba si pak bohové a bohyně tady na Olympu zapamatují, že mají dávat lepší pozor, když hlídají mé děti."

Zeus shlédl na Héru, která seděla na druhém stupni jeho trůnu. Pravou paži měla láskyplně položenou vedle jeho nohy, bílou rukou se dotýkala jeho kolene.

„Ne, můj manželi," žádala tiše. „Prosím."

Zeus se usmál. „Vyber tedy ty, ženo."

Héra odpověděla bez váhání. „Afrodíta. Ta je zvyklá cpát si kusy mužů do úst."

Zeus zavrtěl hlavou. „Afrodíta ne. Od doby, co sama byla v nádržích, neudělala nic, čím by se mi znelíbila. Neměla by to být spíš Pallas Athéna, nesmrtelná, která nám přivodila tuto válku se smrtelníky unáhlenou vraždou Achilleova milovaného Patrokla? A Hektorova synka?"

Héra ruku odtáhla. „Athéna tyto skutky popírá, synu Kronův. A smrtelníci říkají, že Afrodíta byla s Athénou, když zavraždily Hektorovo děťátko."

„Máme holovizní záznam Patroklovy vraždy, ženo. Chceš, abych ti ho v bazénu přehrál znovu?" Diův hlas, tak hluboký, že připomíná vzdálené hřmění, i když šeptá, teď jevil známky sílícího hněvu. Působilo to, jako by se do Paláce bohů, znějícího ozvěnami, stěhovala bouře.

„Ne, pane," zavrtěla hlavou Héra. „Ale ty víš, že Athéna trvá na tom, že to byl ten pohřešovaný scholik, Hockenberry, který na sebe určitě vzal její podobu, když to udělal. Přísahá na svou lásku k tobě, že…"

Zeus netrpělivě vstal a odstoupil od trůnu. „Morfovací náramky scholiků nebyly konstruované tak, aby mohly dát smrtelníkovi podobu nebo moc boha," řekl ostře. „Není to možné. Ani jakkoli krátce. Tyto skutky spáchal bůh nebo bohyně z Olympu – buď Athéna nebo někdo z její rodiny, kdo na sebe vzal Athéninu podobu. A teď… rozhodni, kdo přijme tělo a krev mého syna Dionýsa."

„Déméter."

Zeus si promnul krátké bílé vousy. „Déméter. Moje sestra. Matka mé milované Persefony?"

Héra vstala, odstoupila a ukázala bílé dlaně. „Najde se na této hoře bůh, který s tebou *není* spřízněný, manželi? Já jsem nejenom tvá žena, ale i tvá sestra. Déméter má aspoň zkušenost s rozením divných věcí. A stejně teď nemá skoro nic na práci, protože smrtelníci nesklízejí žádné obilí ani nesejí."

„Budiž," kývl Zeus. Héfaistovi poručil: „Odnes maso z mého syna Démétře a vyřiď jí, že její pán, samotný Zeus, si přeje, aby je snědla a vrátila mému synovi život. Třem Erínyím dej za úkol, aby na ni dávaly pozor, dokud nepřijde čas porodu."

Bůh ohně pokrčil rameny a upustil kousek masa do jednoho ze svých váčků. „Chceš vidět záběry Paridovy hranice?"

„Ano." Zeus se vrátil na trůn, posadil se a rukou poplácal schod, který Héra uvolnila, když vstala.

Poslušně se vrátila a zaujala své místo, ale už mu nepoložila ruku na nohu.

Héfaistos si zabručel něco pro sebe, došel k psí hlavě, zvedl ji za uši a odnesl ji k holoviznímu bazénu. Na okraji se shýbl, vytáhl z jednoho opasku na hrudi zakřivený kovový nástroj a vydloubl psovi levou oční bulvu z důlku. Nebylo vidět žádnou krev. Oko vytáhl snadno, ale do prázdné oční jamky se z něj táhla červená, zelená a bílá vlákna očních nervů, která se odmotávala, jak tahal. Když měl venku víc než půl metru lesklých vláken, vzal si z opasku další nástroj a ustřihl je.

Pomocí zubů odstranil hlen a izolaci a obnažil tenké, třpytivé zlaté drátky. Zkroutil je a napojil na něco, co vytáhl z jednoho váčku. Vypadalo to jako malá kovová kulička. Oční bulvu a barevná nervová vlákna vhodil do bazénu, kuličku si nechal u sebe.

Bazén okamžitě vyplnily trojrozměrné obrazy. Trojici bohů obklopil zvuk vycházející z piezoelektrických mikroreproduktorů ve stěnách a sloupech kolem nich.

Záběry z Ília byly pořízeny z pohledu psí hlavy – nízko a s mnoha holými koleny a bronzovými chrániči holení.

„Naše staré pohledy se mi líbily víc," zamumlala Héra.

„Moravci zachycují a sestřelují všechny naše roboty, dokonce i hmyzí očka, sakra," vrčel Héfaistos, který stále přetáčel Paridův pohřební průvod. „Můžeme mluvit o štěstí, že máme…"

„Ticho," nařídil Zeus. To slovo se odrazilo od stěn jako zaburácení hromu. „Tak. Ještě to. Zvuk."

Všichni tři sledovali poslední minuty pohřebních obřadů včetně výjevu, jak Hektór zavraždil Dionýsa.

Viděli, jak se Diův syn podíval přímo na psa v davu, když řekl: „Sněz mě."

„Můžeš to vypnout," řekla Héra, když záběry ukazovaly, jak Hektór hází pochodeň na čekající hranici.

„Ne," ozval se Zeus. „Nech to běžet."

Krátce nato Pán blesků sestoupil z trůnu a zamířil k holoviznímu bazénu. Čelo měl rozryté vráskami, v očích vztek a pěsti zaťaté. „Jak se ten smrtelník Hektór *opovažuje* volat Borea a Zefyra, aby rozdmýchali oheň, v němž jsou vnitřnosti a koule boha! *JAK SE OPOVAŽUJE!"*

Zeus kvitl z dohledu a současně třeskl hrom, jak vzduch vtrhl do díry ve vzduchu, kde se před mikrosekundou bůh nacházel.

Héra zavrtěla hlavou. „Vraždu vlastního syna zhlédne celkem v klidu, ale když se Hektór pokusí přivolat bohy větru, popadne ho vztek. Otec to nezvládá, Héfaiste."

Syn něco zabručel. Namotal oční bulvu a uložil ji i s kovovou kuličkou do váčku. Psí hlavu uložil do většího pytlíku. „Potřebuješ ode mne dnes dopoledne ještě něco, dcero Kronova?"

Kývne hlavou k psí mrtvole, která má stále odklopený břišní kryt.

„To si vezmi s sebou."

Když její nevrlý syn odejde, Héra si sáhne na prsa a kvantovou teleportací se přenese z Velkého paláce bohů.

Do Héřiny ložnice nemohl kvitnout nikdo, dokonce ani ona sama. Již dávno – pokud jí nesmrtelná paměť ještě sloužila, protože všechny vzpomínky dnes byly podezřelé – poručila svému synu Héfaistovi, aby jí svým řemeslným uměním pokoje zabezpečil: ve stěnách pulzovala silová pole kvantových toků, podobná, ale ne stejná jako ta, která používali ti moravci, aby chránili Tróju a achájské tábory před božským zásahem; dveře ložnice byly z posíleného titanu napuštěného obdobným tokem, takže byly dost pevné, aby odolaly i rozlícenému Diovi. Héfaistos je bezpečně a pevně zavěsil do kvantových veřejí a všechno to uzamkl tajným telepatickým heslem, které Héra každý den měnila.

Myšlenkou tento zámek otevřela, vklouzla dovnitř, zajistila za sebou neprodyšnou bariéru z blyštivého kovu a odebrala se do lázně. Cestou ze sebe shazovala šaty a tenoučké prádlo.

Nejdřív si velkooká Héra napustila lázeň, hlubokou, napájenou z nejčistších pramenů v olympském ledu a vyhřívanou Héfaistovými ďábelskými mechanismy odebírajícími teplo z nitra starého vulkánu. Nejprve použila ambrózii, aby si ze zářící bílé pleti odrhla všechny nezřetelné skvrnky nebo náznaky nedokonalosti.

Potom běloruká bohyně dopřála svému věčně obdivuhodnému a svůdnému tělu hlubokou olivovou masáž, načež je natřela vonným olejem. Na Olympu se říkalo, že vůně tohoto oleje, který používala jen Héra, měla vliv nejenom na každého boha v Diových palácích, v nichž se šlapalo po bronzu, ale mohla – a dělala to – zavanout až dolů na zem v podobě vonného oblaku, jenž způsoboval, že nic netušící smrtelní muži ztráceli rozum v třeštění touhy.

Dcera mocného Krona si nakadeřila zářivé, božské lokny, aby jí splývaly podél ostře řezaného obličeje, a oblékla si úžasné šaty, které výslovně pro ni vyrobila Athéna, dávno, když ještě obě byly přítelkyně. Ty šaty byly báječně hebké a měly mnoho vzorů a motivů, včetně nádherného růžového brokátu zapracovaného do tkaniny Athéninými prsty a magickým stavem. Sepnula si látku na vztyčených ňadrech zlatou broží a těsně pod nimi ji převázala páskem zdobeným stovkou vlnících se střapců.

Do lalůčků opatrně propíchnutých uší – vykukovaly jí z tajemně vonících kadeří jen tak tak jako nějací bledí, ostýchaví mořští tvorové – si Héra navlékla náušnice se třemi morušovými kuličkami, jejichž stříbrný třpyt zaručeně zatínal háčky hluboko do srdce každého muže.

Pak se rukama vrátila nad obočí a zahalila se kouzelným, lehkým závojem ze zlaté tkaniny, který se jí na růžových lícních kostech třpytil jako slunce. Nakonec si na měkké bledé nožky připnula pružné sandály, jejichž zlaté řemínky se jí křížily na hebkých lýtkách.

Oslnivá od hlavy k patě se Héra zastavila před zrcadlovou stěnou u dveří lázně a několik chvil se na svůj odraz mlčky dívala, než tiše řekla: „Pořád to máš."

Pak opustila své komnaty, vyšla do mramorové chodby, v níž se všechny zvuky rozléhaly, sáhla si na levé ňadro a kvantovou teleportací se přenesla.

Našla Afrodítu, bohyni lásky, jak se o samotě prochází po travnatých jižních svazích hory Olymp. Bylo krátce před západem slunce, světlo vykreslovalo chrámy a příbytky bohů na východní straně kaldery a Afrodíta obdivovala zlatou záři na marsovských oceánech na severu jakož i na ledových polích poblíž vrcholu tří obrovských štítových sopek, viditelných daleko na východě, k nimž Olymp vrhal svůj obrovský stín do vzdálenosti více než dvou set kilometrů. Výhled byl maličko rozmazaný díky obvyklému silovému poli kolem Olympu, jež jim umožňovalo dýchat, přežívat a pohybovat se v gravitaci blízké zemskému normálu tady, tak blízko vzduchoprázdna vlastního kosmu nad terraformovaným Marsem, a byl rozmazaný také díky mihotavé *egidě*, kterou Zeus na počátku války kolem Olympu nainstaloval.

Díra dole – kruh vyříznutý ve stínu Olympu, který zevnitř zářil západem slunce na jiné planetě a byl vyplněn řadami rušných světel od smrtelnických ohňů a pohybujících se moraveckých dopravních prostředků – byla připomínkou té války.

„Drahé dítě," oslovila Héra bohyni lásky, „udělala bys pro mě něco, kdybych tě požádala, nebo bys odmítla? Stále se na mě hněváš,

že jsem těch deset smrtelnických let pomáhala Argejcům, když ty jsi bránila své milované Trójany?“

„Královno nebes,“ odpověděla Afrodíta, „milovaná Diem, můžeš mne požádat o cokoli. Ochotně ti vyhovím. Ve všem, co mohu *já* udělat pro někoho tak mocného jako ty.“

Slunce již téměř zapadlo a uvrhlo obě bohyně do stínu, ale Héra si všimla, že Afrodítina pleť a její věčný úsměv jako by zářily samy o sobě. Na Héru jako na ženu to působilo smyslně; nedovedla si představit, jak se v Afrodítině přítomnosti cítí bohové mužského pohlaví, natožpak smrtelní muži s chabou vůlí.

Nadechla se – neboť dalšími slovy se měla dopustit nejnebezpečnějšího úkladu, jaký kdy Héra intrikánka vymyslela – a řekla: „Dej mi svou schopnost probouzet lásku, ovládat touhu – všechny schopnosti, které používáš, abys přemohla bohy a smrtelné muže!“

Úsměv Afrodítě zůstal, ale její průzračné oči se nepatrně přimhouřily. „Samozřejmě to udělám, dcero Kronova, když si to žádáš – ale proč někdo, kdo již leží v náruči mocného Dia, potřebuje pár mých svodů?“

Héra mluvila klidně, když lhala. Jako většina lhářů vkládala do své lži příliš mnoho podrobností. „Začínám být touto válkou unavená, bohyně lásky. Všechny ty machinace a intriky mezi bohy a mezi Argejci a Trójany – bolí mě z nich u srdce. Chci se vypravit do dalekých končin té druhé štědré Země a navštívit Ókeana, onu fontánu, z níž vzešli bohové, a matku Téthys. Ti dva mne vzali od Rhey a vychovali mě ve svém domě, když hromovládný Zeus širokého čela zahnal Krona hluboko pod zem a pustá slaná moře a postavil náš nový domov tady, na tomto chladném rudém světě.“

„Proč ale, Héro, potřebuješ má nuzná kouzla,“ zeptala se tiše Afrodíta, „abys Ókeana a Téthys navštívila?“

Héra se zrádně usmála. „Dávní se odcizili, jejich manželské lože vychladlo. Jdu je navštívit, abych mezi nimi zahladila starý svár a urovnala neshody. Příliš dlouho zůstávali každý sám a mimo své lože lásky – chci je zlákat, aby se znovu milovali, aby se vrátili ke svým hřejivým tělům, a na to moje slova stačit nebudou. Proto tě žádám, Afrodíto, jako tvá milující přítelkyně a jako někdo, kdo chce, aby v

sobě dva staří přátelé znovu našli zalíbení, půjč mi jedno tajemství tvých kouzel, abych mohla potají pomoci Téthys získat zpět Ókeanovu touhu.“

Afrodítin okouzlující úsměv se rozzářil ještě víc. Slunce již zapadlo za okraj Marsu a vrcholek Olympu se ponořil do tmy, avšak úsměv bohyně lásky je hřál obě. „Bylo by ode mne špatné, kdybych tvou dobrosrdečnou žádost odmítla, ženo Diova, neboť tvůj manžel, náš pán, nám vládne všem.“

S těmito slovy Afrodíta uvolnila zpod ňader tajný prsní pás a uchopila jemnou pavučinu z tkaniny a mikroobvodů.

Héra na ni upřela zrak a v ústech jí náhle vyschlo. *Mám odvahu pokračovat? Jestli ta mrcha zjistí, co chystám, se svými spoluspiklenci z řad bohů na mne bez milosti zaútočí. Jestli na mou zradu přijde Zeus, zničí mě tak, že mne žádná léčebná nádrž ani cizácký Léčitel nedokáží dát dohromady ani pro simulakrum olympského života.* „Pověz mi, jak to funguje,“ vybídla bohyni lásky.

„Na tomto pásu jsou všechna kouzla svádění,“ řekla tiše Afrodíta. „Žár lásky, pulzující příval touhy, sykavé skluzy sexu, naléhavé výkřiky milování i něžný šepot.“

„To všechno na tak maličkém prsním pásu?“ podivila se Héra. „Jak to funguje?“

„Je v tom kouzlo, které způsobí, že každý muž zešílí chtíčem,“ zašeptala Afrodíta.

„Jistě, ale jak to *funguje?*“ Héra zaslechla z vlastních slov netrpělivost.

„Jak to mám vědět?“ zeptala se bohyně lásky. Už se smála. „Bylo to ve výbavě, kterou jsem dostala, když z nás… *on.*… udělal bohy. Široké spektrum feromonů? Nanotechnicky produkovaní hormonální činitelé? Mikrovlnná energie směřovaná přímo na centra sexu a rozkoše v mozku? Co na tom záleží… i když je to jen jeden z mých mnoha triků, funguje to. Vyzkoušej to, ženo Diova.“

Héra se usmála. Nacpala si pás zespodu mezi svá vysoká ňadra, takže jej šaty jen tak tak zakrývaly. „Jak ho mám aktivovat?“

„Nechceš se zeptat, jak jej pomůžeš aktivovat matce Téthys?“ zeptala se Afrodíta stále s úsměvem.

„Ano, jistě.“

„Až přijde ta chvíle, sáhni si na ňadra, jako bys chtěla aktivovat kvitovací nanospínače, ale místo aby sis představila vzdálené místo, kam se chceš přenést, nech jeden prst, aby se dotkl tkaniny pásu prostoupené obvody, a mysli na chlípné věci.“

„Tak? To je všechno?“

„To je všechno, ale bude to stačit. V tkanině tohoto pásu leží nový svět.“

„Díky, bohyně lásky,“ řekla zdvořile Héra. Silové pole nad nimi probodávala laserová kopí. Moravecký sršeň nebo kosmická loď prolétly dírou a stoupaly do vesmíru.

„Vím, že se nevrátíš s nesplněným úkolem,“ řekla Afrodíta. „Nevím, co tvoje dychtivé srdce doufá dokázat, ale jsem přesvědčená, že se to podaří naplnit.“

Héra se tomu usmála. Pak si sáhla na ňadra – opatrně, aby se nedotkla prsního pásu přímo pod bradavkami – a odteleportovala se po kvantové stopě, kterou v záhybech časoprostoru zanechal Zeus.

7

Za úsvitu Hektór nařídil, aby vínem uhasili pohřební plameny. Pak začal spolu s Paridovými nejvěrnějšími druhy prohrabávat uhlíky a s nekonečnou pečlivostí hledat kosti Priamova druhého syna, zároveň je však oddělovat od popela a ohořelých kostí psů, hřebců a slabošského boha. Všechny tyto méně významné kosti spadly daleko k okraji hranice, zatímco Paridovy spálené ostatky ležely v blízkosti středu.

Hektór a jeho bojoví druhové s pláčem sesbírali Paridovy kosti do zlaté urny, kterou utěsnili dvojitou vrstvou tuku, jak bylo zvykem u statečných a urozených. Pak v důstojném průvodu pronesli urnu rušnými ulicemi a tržišti – rolníci i vojáci ustupovali, aby je nechali v tichosti projít –, až došli s ostatky na prostranství zbavené sutin, kde před první vlnou olympského bombardování před osmi měsíci stávalo jižní křídlo Priamova paláce. Uprostřed pole rozrytého krátery se zvedala dočasná hrobka zbudovaná z kamenných kvádrů rozmetaných při bombardování – uvnitř již měla několik svých nalezených kostí Hekabé, Priamova manželka, královna a matka Hektora a Parida. Hektór přikryl Paridovu urnu lehkým lněným rubášem a osobně ji odnesl do mohyly.

„Zde, bratře, prozatím nechávám tvé kosti," promluvil Hektór před muži, kteří ho následovali, „dovoluji zdejší zemi, aby tě objala, než tě já sám obejmu v šerých síních Hádu. Až tato válka skončí, postavíme tobě, naší matce a všem ostatním, kteří padli – s největší pravděpodobností včetně mne – větší hrobku, která bude připomínat samotný Dům smrti. Do té doby sbohem, bratře."

Pak Hektór se svými muži vyšel ven. Stovka čekajících trójských hrdinů zaházela dočasnou kamennou mohylu hlínou a navršila na ni vysokou hromadu z dalších sutin a kamenů.

A pak se Hektór – který dva dny nezamhouřil oko – vydal hledat Achillea, dychtivý znovu se zapojit do boje s bohy, hladovější než jindy prolít jejich zlatou krev.

Kassandra se probudila za svítání a zjistila, že je skoro nahá, šaty má roztrhané a zmuchlané, v zápěstích a na kotnících je připoutaná hedvábnými provazy ke sloupkům neznámé postele. *Co je to za lumpárnu?* napadlo ji a snažila se vzpomenout si, jestli se znovu opila a zcepeněla s nějakým perverzním vojákem.

Pak si vybavila pohřební hranici a to, jak v jejím ohnivém závěru omdlela do náruče Andromaché a Heleny.

Do hajzlu, napadlo ji. *Zase jsem si tou svou nevymáchanou hubou zavařila.* Rozhlédla se po místnosti – žádná okna, velké kamenné kvádry, pocit podzemního vlhka. Klidně mohla být v něčí osobní podzemní mučírně. Zazmítala se a zaškubala hedvábnými provazy. Byly hladké, ale těsné, dobře uvázané, a dál pevně držely.

Do hajzlu, pomyslela si Kassandra znovu.

Do místnosti vstoupila Andromaché, Hektorova žena, a sklopila zrak k věštkyni. Ruce měla prázdné, ale Kassandra si uměla snadno představit, že starší žena má v rukávu dýku. Dlouho ani jedna z nich nepromluvila. Nakonec Kassandra požádala: „Prosím, pusť mě, stará přítelkyně.“

Amdromaché odvětila: „Stará přítelkyně, měla bych ti podříznout krk.“

„Tak to udělej, ty děvko,“ vybídla ji Kassandra. „Nemluv o tom jen.“ Příliš se nebála, protože ani v kaleidoskopu proměnlivých výjevů z budoucnosti, které se jí naskytly v posledních osmi měsících od doby, kdy staré budoucnosti zanikly, nikdy neviděla, že ji Andromaché zabíjí.

„Kassandro, proč jsi řekla o smrti mého dítěte to, co jsi řekla? Víš přece, že do synáčkova pokojíku před osmi měsíci přišly Pallas Athéna a Afrodíta a se slovy, že jeho oběť je varování, zabily jej i kojnou – bohy na Olympu prý nahněvalo, že se manželovi nepodařilo spálit lodě Argejců, a malý Astyanax, kterému jsme jeho otec a já říkali Skamandrios, měl posloužit jako každoroční jalovička, kterou si vybrali k obětování.“

„Kecy,“ odsekla Kassandra. „Odvaž mě.“ Bolela ji hlava. Po nejživějších proroctvích měla vždycky kocovinu.

„Teprve až mi povíš, proč jsi řekla, že jsem v tom zakrvaveném pokoji vyměnila Astyanakta za dítě otroků,“ řekla s chladným zrakem Andromaché. V ruce měla dýku. „Jak bych to mohla udělat? Odkud bych věděla, že bohyně přijdou? Proč bych to udělala?“

Kassandra si povzdechla a zavřela oči. „Žádné *bohyně* nepřišly,“ pronesla unaveně, ale s pohrdáním. Znovu oči otevřela. „Když ses doslechla, že Pallas Athéna zabila Achilleova milovaného přítele Patrokla – zpráva, z níž se ještě může vyklubat další lež – rozhodla ses, nebo ses na tom smluvila s Hekabou a Helenou, zabít dítě kojné, které bylo stejně staré jako Astyanax, a pak zabít také kojnou. Potom jsi řekla Hektorovi, Achilleovi a všem ostatním, které tvůj křik přivolal, že ti syna zabily bohyně.“

Světle hnědé oči Andromaché byly studené a neoblomné jako led na hladině horského potoka na jaře. „Proč bych to dělala?“

„Uviděla jsi šanci na prosazení plánu Trójanek,“ odpověděla Kassandra. „Plánu, který jsme měly po všechny ty roky. Nějakým způsobem odvrátit naše muže od války s Argejci – války, která podle mých proroctví měla skončit smrtí nebo zkázou nás všech. Bylo to geniální, Andromaché. Blahopřeji ti, žes měla odvahu to tak sehrát.“

„Až na to, že pokud je pravda, co říkáš,“ odvětila Andromaché, „pomohla jsem nás všechny uvrhnout do ještě beznadějnější války s bohy. Ve tvých dřívějších viděních aspoň některé z nás přežily – sice jako otrokyně, ale živé.“

Kassandra pokrčila rameny. Moc jí to nešlo, když měla paže natažené a připoutané ke sloupkům postele. „Myslela jsi jenom na to, jak zachránit syna, který, jak je nám známo, by byl ohavným způsobem zavražděn, pokud by se stará minulost stala nynější přítomností. Já to chápu, Andromaché.“

Andromaché natáhla ruku s nožem. „Pokud bys o tom ještě někdy promluvila a chátra – trójská i achájská – ti uvěřila, znamenalo by to smrt celé mé rodiny – i Hektora. Budu klidná jen tehdy, když ty budeš mrtvá.“

Kassandra pohlédla druhé ženě do bezcitných očí. „Moje jasnozřivost ti pořád může posloužit, *stará přítelkyně*. Může tě

dokonce zachránit – tebe, tvého Hektora a tvého schovaného Astyanakta, ať je kdekoli. Ty víš, že když na mě přijdou vidiny, nejsem schopná ovládat, co vykřikuji nahlas. Ty, Helena a ostatní, které se účastní tohoto spiknutí – zůstávejte u mě, nebo mi přidělte otrokyně, které budou mít za úkol mě ihned zabít, a umlčte mě, pokud znovu začnu blábolit takové pravdy. Pokud to opravdu vyzradím, zabijte mě.“

Andromaché zaváhala, zlehka se kousla do horního rtu, pak se předklonila a přeřízla hedvábný provaz, který poutal Kassandřino pravé zápěstí k posteli. Když pak přeřezávala další provazy, dodala: „Přijely Amazonky.“

Meneláos strávil noc tím, že poslouchal bratra a pak s ním hovořil. Když pak Zora vystrčila růžové prstíky, byl odhodlán konat.

Celou noc chodil kolem zátoky a po pobřeží od jednoho argejského a achájského tábora ke druhému, poslouchal, jak Agamemnón podává hrůzné líčení prázdných měst, neobdělávaných polí, opuštěných přístavů – řeckých lodí bez posádky, které se zakotvené pohupují v Marathónu, Erythraích, Chalkidě, Aulidě, Hermioně, Tírynthu, Hélu a desítkách dalších pobřežních měst. Poslouchal, jak Agamemnón vypráví zděšeným Achájcům, Argejcům, Kréťanům, Ithačanům, Lakedaimónům, Kalydóncům, Búprasioncům, Dúlichoncům, Pylanům, Fáriďanům, Sparťanům, Messanům, Thrákům, Oichalcům – všem stovkám spojených skupin rozmanitých Řeků z pevniny, ze skalnatých ostrovů, ze samotného Peloponésu – že jejich města jsou prázdná, domovy opuštěné, jakoby z vůle bohů – na stolech se kazí jídlo, oblečení je rozložené na pohovkách, lázně a bazény jsou plné vlažné vody a potažené povlakem řas, zbraně leží venku z pochev. Na Egejském moři, popisoval Agamemnón svým znělým, silným, dunivým hlasem, se na vlnách pohupují prázdné lodě s plachtami plnými, ale potrhanými, neskasané, bez známek bouře – obloha byla modrá a moře zůstalo při jejich měsíční plavbě tam a zpět klidné, vysvětlil Agamemnón – jsou však prázdné: athénské lodě plně naložené zbožím, stále zářící řadami neobsazených vesel; velké perské prámy bez nemotorných

posádek a skleslých kopiníků v přilbách; elegantní, opuštěné egyptské lodě čekající na to, až dovezou obilí na domovské ostrovy.

„Svět byl zbaven mužů, žen a dětí," křičel Agamemnón v každém achájském táboře, „kromě nás tady, úskočných Trójanů a nás. Zatímco my jsme se obrátili k bohům zády – hůř, obrátili jsme ruce a srdce proti nim – bohové odnesli našim srdcím naděje – naše ženy, rodiny, otce a otroky."

„Jsou mrtví?" vykřikoval jeden muž za druhým, tábor za táborem. Jejich výkřiky vždycky vycházely z nářku bolesti. Zimní noc se po celé délce argejských ohňů plnila nářkem.

Agamemnón vždy odpověděl zdvižením dlaní a strašlivou minutou ticha. „Nebylo vidět žádné známky boje," řekl nakonec. „Žádná krev. Žádná rozkládající se těla sloužící za potravu vyhladovělým psům a kroužícím ptákům."

A pokaždé, ve všech táborech, vedli členové statečných argejských posádek, osobní ochránci, pěšáci a velitelé, kteří Agamemnóna na cestě domů doprovázeli, vlastní soukromé rozhovory s jinými muži svého postavení. Do svítání se ta hrůzná zvěst donesla všem a ochromení hrůzou střídal bezmocný vztek.

Meneláos věděl, že je to ideální pro jejich záměry – záměry átreovských bratří, Agamemnóna a Menelána – pokud chtějí nejenom znovu obrátit Achájce proti Trójanům a ukončit tuto válku, ale také svrhnout diktátorství lehkonohého Achillea. V několika dnech, ne-li hodinách, bude Agamemnón opět vrchním velitelem.

Za úsvitu bratr dokončil povinnost, která mu velela podat zprávu všem Řekům, a vojevůdci se rozešli – Diomédés zpět do svého stanu, slavný Telamónovec Aiás, který plakal jako dítě, když slyšel, že Salamínu našli stejně prázdnou jako všechny ostatní domovské krajiny, pak Odysseus, Ídomeneus a Malý Aiás, který se všemi svými muži z Lokridy křičel bolestí, když jim Agamemnón tu zprávu oznámil, dokonce i mnohomluvný stařec Nestór – všichni se rozešli do časného rána, aby uzmuli pár hodin neklidného spánku.

„Pověz mi tedy, co je nového ve válce s bohy," vybídl Agamemnón Menelána, když oba bratři usedli sami uprostřed svého lakedaimonského tábora, obklopeni prstenci věrných velitelů,

osobních stráží a kopiníků. Tito muži se drželi dostatečně daleko, aby vůdci mohli rozmlouvat v soukromí.

Rusovlasý Meneláos vylíčil bratrovi hlavní události: nečestné každodenní bitvy mezi moraveckými čáry a božskými zbraněmi, občasné souboje muže proti muži – smrt Parida a stovky méně významných jmen na achájské i trójské straně – a právě skončený pohřeb. Dým z ohně, který stravoval mrtvé tělo, přestal stoupat a plameny nad trójskou hradbou zmizely z dohledu už hodinu předtím.

„Taky dobře," prohlásil královsky Agamemnón a ukousl pevnými bílými zuby kus selete, které si opekli k snídani. „Mrzí mě jenom to, že Parida zabil Apollón… chtěl jsem to udělat sám."

Meneláos se zasmál, sám si vzal kousek selete, spláchl jej ranním vínem a popsal svému drahému bratrovi, jak se zčistajasna objevila Paridova první žena Oinóné a obětovala se na hranici.

Agamemnón se rozesmál, když to slyšel. „Škoda, že to nebyla tvá kurevnická manželka Helena, koho to tak dojalo, že se vrhl do plamenů, bratře."

Meneláos pokýval hlavou, ale při zvuku Helenina jména ucítil, jak sebou jeho srdce škublo. Vypověděl Agamemnónovi, jak Oinóné blouznivě vykřikovala, že příčinou Paridovy smrti byl Filoktétés, nikoli Apollón, a jak se v řadách Trójanů vzedmul hněv, v jehož důsledku nepočetná skupina Achájců zavelela ke spěšnému ústupu z města.

Agamemnón se plácal do stehen. „Báječné! To je předposlední kámen zasazený do mozaiky. Během osmačtyřiceti hodin rozdmýchám v achájských šicích tuto nespokojenost v čin. Do konce týdne budeme znovu válčit s Trójany, bratře. Přísahám na kameny a hlínu v mohyle našeho otce."

„Ale bohové…" začal Meneláos.

„Bohové budou takoví, jací byli," prohlásil Agamemnón s jistotou, která zněla jako neotřesitelná. „Zeus neutrální. Někteří budou pomáhat ufňukaným, k záhubě odsouzeným Trójanům. Většina se jich spojí s námi. Ale tentokrát práci dokončíme. Do čtrnácti dní bude z Ília popel… tak jako z Parida není dnes ráno víc než kosti a popel."

Meneláos přikývl. Věděl, že by se měl zeptat, jak chce bratr opět dosáhnout smíru s bohy jakož i svrhnout nepřemožitelného Achillea, ale prahl s ním probrat naléhavější téma.

„Viděl jsem Helenu," řekl a slyšel, jak se mu při vyslovení manželčina jména zadrhl hlas. „Chybělo několik sekund a byl bych ji zabil."

Agamemnón si otřel tuk z úst a vousů, napil se ze stříbrného poháru a povytáhl jedno obočí, aby dal najevo, že poslouchá.

Meneláos popsal své pevné odhodlání a příležitost dostat se k Heleně – a to, jak obojí zhatila Oinóné, když se znenadání objevila a před svou smrtí vznesla obvinění proti Filoktétovi. „Měli jsme štěstí, že jsme vyvázli z města živí," zopakoval.

Agamemnón zašilhal po hradbách v dálce. Někde se rozječela moravecká siréna a rakety vylétly k nebi proti nějakému neviditelnému olympskému cíli. Bzukot silového pole nad hlavním achájským táborem přešel do hlubšího tónu připravenosti.

„Měl bys ji zabít dnes," prohlásil Agamemnón, starší a chytřejší z bratrů. „Teď. Dnes ráno."

„Dnes ráno?" Meneláos si olízl rty. I přes tuk ze selete byly vyschlé.

„Dnes ráno," zopakoval bývalý a budoucí hlavní velitel všech řeckých vojsk shromážděných před Trójou. „Za den za dva bude propast rozevírající se mezi našimi muži a těmi od psů poslintanými Trójany tak velká, že ti zbabělci znovu zavřou a zajistí závorou tu svou zasranou Skajskou bránu."

Meneláos se zadíval k městu. Jeho hradby se ve světle vycházejícího zimního slunce zbarvily do růžová. Meneláos měl v hlavě velký zmatek. „Jen tak mě do města nevpustí…" začal.

„Běž v přestrojení," přerušil ho Agamemnón. Slavný král se znovu napil a říhl. „Přemýšlej tak, jak by přemýšlel Odysseus… jak by přemýšlela nějaká mazaná lasička."

Meneláos, svým způsobem stejně hrdý jako jeho bratr nebo kterýkoli jiný achájský hrdina, si nebyl jistý, jestli takové přirovnání oceňuje. „Jak bych se mohl přestrojit?"

Agamemnón pokynul ke svému královskému stanu, jehož šarlatové hedvábí se opět dmulo nedaleko. „Mám lví kůži a starou

přilbu s kančími kly, která kryje celý obličej, tu, co si vzal Diomédés, když se s Odysseem vloni pokusili ukrást z Tróje palladium," řekl. „Když pod tu zvláštní přilbu schováš své rusé vlasy a pod kly vousy – nemluvě o lví kůži, která zakryje tvou nádhernou achájskou zbroj – ospalé stráže u brány tě budou mít za dalšího svého barbarského spojence a nechají tě projít bez potíží. Ale jdi rychle – než se stráže vymění a než nám po zbytek existence Ília, k zániku odsouzeného, zamknou brány."

Meneláos potřeboval na přemýšlení jenom několik sekund. Potom vstal, pevně stiskl bratrovi rameno a odešel do stanu, aby pobral přestrojení a vyzbrojil se dalšími vražednými noži.

8

Měsíc Fobos vypadal jako obrovská, rýhovaná, matná oliva, jejíž vydutý konec obepínají jasná světla. Mahmud řekl Hockenberrymu, že proděravělá špička je obrovský kráter nazývaný Stickney a ta světla jsou základna moravců.

Cesta k měsíci se v Hockenberryho případě neobešla bez určitého zvýšení hladiny adrenalinu. Viděl zblízka dost moraveckých sršňů, aby si všiml, že zřejmě žádný z nich nemá okna nebo průzory, a tak předpokládal, že let se bude odvíjet naslepo, nanejvýš s nějakými televizními monitory. Podcenil techniku moravců z pásu asteroidů – všechny sršní letouny totiž podle Mahmuda pocházely od skálovců. Hockenberry také očekával akcelerační křesla nebo sedadla s obrovskými popruhy a přezkami ve stylu raketoplánů z dvacátého století.

Křesla tam nebyla žádná. Ani žádná jiná viditelná podpora. Hockenberryho a drobného moravce objala neviditelná silová pole, takže to vypadalo, že sedí ve vzduchu. Ze tří stran a zdola je obklopily hologramy – nebo nějaké trojrozměrné projekce, které byly tak opravdové, že jako projekce nepůsobily. Nejenže seděli na neviditelných křeslech, ale pod těmi neviditelnými křesly a jejich těly se rozevřela tříkilometrová propast, když sršen prolétl dírou a začal jižně od Olympus Mons nabírat výšku.

Hockenberry vykřikl.

„Vadí ti to zobrazení?“ zeptal se Mahmud. Hockenberry znovu vykřikl.

Moravec se rychle dotkl holografického ovladače, který se objevil jakoby kouzlem. Propast pod nimi se scvrkávala, až to vypadalo, že je zasazená do kovové podlahy trupu, jako by to byla obyčejná obří televizní obrazovka. Všude kolem sršně se panorama odvíjelo dál. Vedle se mihl vrcholek Olympus Mons zahalený

silovým polem – lasery nebo nějaká energetická kopí, která proti nim vyšlehla, se rozbila o energetické pole sršně – načež modrá marsovská obloha přešla do slabě růžové a pak do černé. Sršen se ocitl nad atmosférou a naklonil se – i když to vypadalo, že široký oblouk Marsu se otáčí, až vyplnil virtuální okna.

„Lepší," vypravil ze sebe Hockenberry a zašmátral rukou po něčem, čeho by se mohl chytit. Křeslo ze silového pole mu nebránilo, ale taky ho nepustilo. „Ježíšikriste," hlesl, když se loď otočila o sto osmdesát stupňů a zažehla motory. Fobos se přikutálel do výhledu, skoro na ně.

Nebylo slyšet žádný zvuk. Ani šepot.

„Omlouvám se," řekl Mahmud. „Měl jsem tě varovat. To, co momentálně vyplňuje záďovou obrazovku, je Fobos. Je to větší ze dvou Marsových měsíců, ale má jen nějakých třináct kilometrů v průměru… vidíš, že to v žádném případě není koule."

„Vypadá jako brambora, do které vyškrábala kočka díru," dostal z hrdla Hockenberry. Měsíc se blížil *velice* rychle. „Nebo obrovská oliva."

„Oliva, jistě," kývl Mahmud. „To je tím kráterem na konci. Jmenuje se Stickney – podle manželky Asapha Halla, Angelině Stickney Hallové."

„Kdo byl… Asaph… Hall?" zajíkal se Hockenberry. „Nějaký astronaut… nebo… kosmonaut… nebo… kdo?" Našel něco, čeho se mohl chytit. Mahmuda. Zdálo se, že drobnému moravci nevadí, když mu svírá plastkovová ramena. Záďový hologram se rozhořel plamenem, jak se nehlučně zažehly nějaké trysky nebo motory. Hockenberry měl co dělat, aby mu necvakaly zuby.

„Asaph Hall byl astronom, z Americké námořní observatoře ve Washingtonu," odvětil Mahmud příjemným konverzačním tónem, který byl pro něho obvyklý. Sršeň se znovu nakláněl. A rotoval. Fobos a díra kráteru Stickney vyplňovaly nejdřív jedno holografické okno, potom druhé.

Hockenberry si byl poměrně jistý, že ten krám havaruje a že za necelou minutu bude po něm. Zkusil si vybavit modlitbu z dětství – čert vem všechny ty roky, kdy byl intelektuálský agnostik! – ale

jediné, na co si dokázal vzpomenout, byl popěvek: „Andělíčku můj strážníčku…“

Měl pocit, že se to hodí, a začal si ho notovat.

„Myslím si, že Hall objevil v roce 1877 oba měsíce Marsu,“ pokračoval Mahmud. „Neexistuje žádný záznam – aspoň o něm nevím – jestli paní Hallová ocenila, že po ní byl pojmenován obrovský kráter. Bylo to samozřejmě její dívčí jméno.“

Hockenberry si najednou uvědomil, proč je stroj neovladatelný a proč oni v něm narazí a zemřou. To podělané plavidlo nikdo nepilotoval. V sršni seděli jenom oni dva a jediný ovládací prvek, jehož se Mahmud dotkl – ať reálný nebo virtuální – byl ten, kterým se upravovaly holografické pohledy. Uvažoval, že by se organickému robotkovi o tomto opomenutí zmínil, ale vzhledem k tomu, že kráter Stickney už vyplňoval všechna přední okna a blížil se rychlostí, kterou před srážkou neměli šanci ubrzdit, zůstal raději zticha.

„Je to zvláštní měsíček,“ vykládal Mahmud. „Ve skutečnosti se jedná o zachycený asteroid – stejně jako Deimos, samozřejmě. Dosti se od sebe liší. Tady Fobos obíhá pouze šest tisíc kilometrů nad povrchem Marsu – skoro se otírá o atmosféru – a je odsouzen k tomu, aby se zhruba za osmdesát tři miliony let srazil s Marsem, pokud s tím nikdo nic neudělá.“

„Když je řeč o srážce…“ začal Hockenberry.

V tom okamžiku sršeň zpomalil tak, že najednou stál na místě. Pak klesl do kráteru osvětleného reflektory a dosedl u složité spleti kopulí, nosníků, jeřábů, svítících žlutých bublin, modravých kupolí, zelených věžiček, pohybujících se vozidel a stovek pilných moravců, kteří se tam hemžili vakuem. Vlastní přistání, když na ně došlo, bylo tak měkké, že je Hockenberry přes kovovou podlahu a křeslo ze silového pole skoro neucítil.

„Tak zase doma, zase doma,“ zazpíval si Mahmud. „Samozřejmě ne úplně *doma*, ale… dávej pozor na hlavu, až budeš vystupovat. Dveře jsou na lidskou hlavu poměrně nízko.“

Dřív, než Hockenberry mohl něco poznamenat nebo znovu vykřiknout, dveře se odklopily a všechen vzduch z malého prostoru s burácením vyprchal do vesmírného vzduchoprázdna.

Hockenberry byl v předchozím životě odborník na antiku a profesor, který jinak nebyl příliš vědecky vzdělaný, ale viděl ve své době dost vědeckofantastických filmů, aby věděl, co znamená prudká dekomprese: oči se nafouknou, až jsou velké jako grapefruity, ušní bubínky prasknou ve výtrysku krve, svaly a kůže se začnou vařit, rozpínat se a trhat, jak je vnitřní tlak rozerve, když při nulovém venkovním tlaku absolutního vzduchoprázdna nenajde žádný odpor.

Nic z toho se nestalo.

Mahmud se na rampě zastavil. „Ty nejdeš?“ Hlas maličkého moravce zněl lidským uším plechově.

„Jak to, že nejsem mrtvý?“ zeptal se Hockenberry. Připadal si, jako by byl znenadání zabalen do neviditelného bublinového pouzdra.

„Chrání tě křeslo.“

„Moje *křeslo?*“ Hockenberry se rozhlédl, ale neviděl ani mihotání. „Chceš říct, že tady musím sedět navěky, nebo zemřít?“

„Ne,“ odpověděl pobaveně Mahmud. „Pojď ven. To křeslo ze silového pole půjde s tebou. Už teď se stará o teplo, chlazení, osmotické čištění a recyklaci tvého kyslíku – dobrých třicet minut – a funguje jako skafandr.“

„Ale to… křeslo… je součást lodi,“ namítl Hockenberry. Bázlivě vstal a ucítil, jak se neviditelný bublinový obal pohybuje s ním. „Jak by mohlo sršně opustit?“

„Ve skutečnosti je to spíš tak, že sršen je součástí křesla,“ řekl Mahmud. „Věř mi. Ale tady venku choď opatrně. Ten křeslový oděv tě bude lehce tlačit dolů, až budeš na povrchu, ale Fobos má tak slabou gravitaci, že bys pořádným skokem získal únikovou rychlost. A pak by Thomas Hockenberry dal Fobosu *adios*.“

Hockenberry se na nejvyšším schodu rampy zastavil a chytil se kovového rámu dveří.

„Pojď,“ vybídl ho Mahmud. „Křeslo a já ti nedovolíme odplout pryč. Pojďme dovnitř. Jsou tam další moravci, kteří si s tebou chtějí promluvit.“

Poté, co Mahmud nechal Hockenberryho ve společnosti Asteagueho/Che a dalších hlavních integrátorů z Konsorcia Pěti měsíců, opustil přetlakovou kopuli a vydal se na procházku po kráteru Stickney. Výhled byl velkolepý. Dlouhá osa Fobosu trvale mířila k Marsu a moravečtí technici ji natočili tak, že rudá planeta visela pořád přímo nad Stickneym a vyplňovala většinu černé oblohy, neboť periferní výhledy blokovaly strmé stěny kráteru. Měsíček se otočil kolem své osy jednou za sedm hodin – přesně za stejnou dobu, kterou potřeboval k oběhu Marsu – takže obrovský červený kotouč s modravými oceány a bílými vulkány se nahoře pomalu otáčel.

Svého přítele Orpha z Ió našel o několik set metrů výš ve spleti jeřábů, traverz a lan, která loď směřující k Zemi ukotvovala ke startovnímu kráteru. Kosmičtí moravci, technoboti, švábovití skálovci a kontroloři z Kallistó lezli a šplhali po lodi a spojovacích nosnících jako nějaké lesklé mšice. Po temném trupu obrovské zemské lodě se míhala světla velkých i menších reflektorů. Od skupin pojíždějících automatických svářečů padaly kaskády jisker. Nedaleko, pevněji uchycená ve spleti kovové konstrukce, byla *Černá dáma*, Mahmudova hlubinná ponorka z Európy. Před několika měsíci moravci vytáhli poškozené, nepohyblivé plavidlo z úkrytu na pobřeží severního Téthyina moře a tažnými čluny je vynesli na Fobos, kde je opravili, vybavili novým energetickým zdrojem a upravili houževnatou miniponorku tak, aby mohla sloužit při pozemské misi.

Přítele Mahmud našel o sto metrů výš, jak běhá po ocelových lanech pod břichem kosmické lodi. Pozdravil ho na jejich starém soukromém pásmu.

„Koho to vidí mé oči? Není to Orphu? Orphu, dříve z Marsu, ještě předtím z Ília a vždycky z Ió? *Ten* Orphu?“

„Je to on,“ odvětil Orphu. Dokonce i na kanálech, které využívaly rádio nebo úzký svazek, jako by Orphovo brumlání hraničilo s infrazvukem. Vakuový moravec použil pomocné trysky na krunýři, aby přeskočil třicet metrů z lan na traverzu, kde balancoval Mahmud. Orphu se chytil traverzy svými manipulačními kleštěmi a zůstal viset ve vzdálenosti několika metrů.

Někteří moravci – například Asteague/Che nebo chitinovití moravci z Pásu, u Mahmuda to platilo o něco méně – měli docela humanoidní vzhled. Orphu z Ió ne. Moravec, který byl zkonstruován a vyvinut pro práci v sírovém toru měsíce Ió v magnetických, gravitačních a oslnivých radiačních bouřích jupiterovského prostoru, byl kolem pěti metrů dlouhý, více než dva metry vysoký a lehce připomínal ostrorepa, pokud by ostrorepové byli vybaveni nohama navíc, bateriemi senzorů, tryskovými gondolami, manipulátory, které mohly skoro – úplně ne – sloužit jako ruce a věkovitým poďobaným krunýřem, tolikrát prasklým a opraveným, že vypadal, jako by byl poslepovaný tmelem.

„Mars se pořád točí tam nahoře, starý příteli?“ zabrumlal Orphu.

Mahmud zvedl hlavu k obloze. „Točí. Jako nějaký obrovský rudý štít. Vidím Olympus Mons, jak se právě noří z terminátoru.“

Krátce zaváhal. „Mrzí mě, jak dopadla ta poslední operace,“ řekl nakonec. „Mrzí mě, že to nedokázali spravit.“

Orphu pokrčil čtyři kloubové končetiny. „To nic, starý příteli. Kdo by potřeboval organické oči, když má tepelné zobrazování, na kolenou mrňavé plynové chromatografy kombinované s hmotnostními spektrometry, radar – hloubkový a fázový, sonar a laserová mapovací zařízení? Jediné, co všemi těmihle krásnými smyslovými orgány nemůžu pořádně rozeznat, jsou daleké věci jako hvězdy a Mars.“

„Jistě,“ řekl Mahmud. „Ale stejně mě to mrzí.“ Přítel přišel o organické optické nervy, když byl málem zničen při jejich prvním setkání s olympským bohem na oběžné dráze Marsu – tímtéž bohem, který pak nadělal z jejich lodi a dvou druhů plyn a trosky. Mahmud věděl, že Orphu má štěstí, když přežil, a je opravitelný do té míry, jak byl opraven, ale stejně…

„Přivezl jsi Hockenberryho?“ zeptal se brumlavě Orphu.

„Ano. Hlavní integrátoři ho právě informují o situaci.“

„Byrokrati,“ zaduněl mohutný Ióňan. „Chceš svézt k lodi?“

„Jasně.“ Mahmud si naskočil na Orphův krunýř, svým největším klepetem se na něm chytil a pevně se držel, když se vakuový moravec nechal tryskami vynést od portálu nahoru k lodi a kolem ní. Tady byli skoro kilometr nade dnem kráteru a poprvé uviděli

skutečnou velikost pozemské lodi – připoutané k portálu jako elipsoidický heliový balon. Byla nejméně pětkrát delší než kosmická loď, která před více než jedním standardním rokem přivezla čtveřici moravců k Marsu z jupiterovského prostoru.

„Je impozantní, co?“ promluvil Orphu. Spolu s techniky z Pásu a Pěti měsíců pracoval na plavidle déle než pět měsíců.

„Je velká,“ uznal Mahmud. A pak, protože vycítil Orphovo zklamání, dodal: „A výstupkovitá, vypouklá, vzedmutá, vraní a výhrůžná, ale přitom docela vznešená.“

Orphu se dunivě zasmál – tóny, které Mahmudovi vždycky připomínaly dotřesy nějakého európského ledotřesení nebo následné vlny po tsunami. „To jsou absolutně atypické aliterace pro asketického astronauta,“ řekl.

Mahmud pokrčil rameny, na okamžik pocítil výčitku, protože přítel jeho gesto nemohl vidět, a pak si uvědomil, že Orphu je viděl. Nový radar, který mohutný moravec dostal, byl velice přesný přístroj, kterému chyběla pouze schopnost vidět barvy. Orphu mu řekl, že blízkým radarem je schopen rozeznat i jemné změny na lidské tváři. *To se bude hodit, jestli se Hockenberry k misi skutečně připojí,* pomyslel si Mahmud.

Jako by mu četl myšlenky a paměťové banky, Orphu podotkl: „Poslední dobou jsem hodně přemýšlel o lidském smutku a poměřoval ho s tím, jak se vyrovnáváme se ztrátou my moravci.“

„Ale ne, tys zase četl toho Francouze.“

„Prousta,“ připomněl Orphu. „Ten ‘Francouz’ se jmenuje Proust.“

„Já vím. Ale proč to děláš? Víš přece, že z toho vždycky máš deprese, když si čteš *Vzpomínání na věci minulé*.“

„*Hledání ztraceného času,*“ opravil ho Orphu z Ió. „Četl jsem část, která se jmenuje ‘Smutek a zapomnění’. To je ta část, kdy Albertina zemře a Marcel, vypravěč, se na ni snaží zapomenout, ale nemůže, víš?“

„No jistě,“ souhlasil Mahmud. „*To* by ti mělo zvednout náladu. Co kdybych ti půjčil *Hamleta,* abys to měl čím spláchnout?“

Orphu dělal, že nabídku neslyšel. Byli teď tak vysoko, že pod sebou viděli celou loď a naskýtal se jim výhled přes hradby kráteru

Stickney. Mahmud věděl, že Orphu může urazit ve vesmíru mnoho tisíc kilometrů, aniž by mu to dělalo potíže, přesto se neubránil silnému pocitu, že nemají situaci pod kontrolou a odlétají z Fobosu a základny Stickney do vesmíru – jak před tím varoval Hockenberry ho.

„Aby přeřízl pouta, která jej váží k Albertině," pokračoval klidně Orphu, „musí se ubohý vypravěč vrátit zpět pamětí a vědomím a postavit se tváří v tvář *všem* Albertinám – těm ze své paměti, ale i těm imaginárním, po nichž toužil a na které žárlil – všem těm *virtuálním* Albertinám, které si stvořil v hlavě, když se trápil, jestli se za jeho zády nechodí tajně stýkat s jinými muži. Nemluvě o jiných Albertinách, po nichž toužil – dívce, kterou skoro ani neznal, ženě, kterou zaujal, ale neovládl, ženě, která ho přestala bavit."

„Zní to velice úmorně," poznamenal Mahmud a pokusil se vložit do tónu přenášeného rádiem to, jak ho celá ta záležitost s Proustem unavuje.

Orphu narážku ignoroval, nebo si jí možná nevšiml. „To není ani polovina," řekl. „Aby se v truchlení pohnul, ubohý Marcel – postava vypravěče se totiž jmenuje stejně jako autor… počkej, Mahmude, tohle jsi přece *četl*, ne? Když jsme loni přilétali do soustavy, ujišťoval jsi mne, že ano."

„Já jsem to… *proletěl*," přiznal európský moravec.

I Orphův povzdech byl na hranici infrazvuku. „Jak jsem tedy říkal, ubohý Marcel se musí vyrovnat nejenom s tímto davem Albertin ve svém vědomí, než bude schopen nechat ji být, musí se také vyrovnat se všemi Marcely, kteří tyto paralelní Albertiny vnímali – s těmi, kteří po ní toužili nade vše ostatní, s šíleně žárlivými Marcely, se lhostejnými Marcely, s Marcely, jejichž soud byl pokřiven touhou, s…"

„Má to nějakou pointu?" zeptal se Mahmud. On sám se v posledním půldruhém století standardního času věnoval Shakespearovým sonetům.

„Pouze ohromující složitost lidského vědomí," odvětil Orphu. Otočil svůj krunýř o sto osmdesát stupňů a zažehl pomocné rakety. Začali se vracet k lodi, k portálu, ke kráteru Stickney, do bezpečí – jak jen to bylo možné. Jak se otáčeli, Mahmud natáhl svůj krátký krk,

aby se podíval nahoru na Mars. Věděl, že je to klam, ale zdálo se mu, že je blíž. Olymp a tharsiské vulkány už skoro zmizely z dohledu, jak se Fobos řítil ke vzdálenému oblouku planety.

„Přemýšlel jsi někdy o tom, jak se náš zármutek liší od… řekněme zármutku Hockenberryho? Nebo Achilleova?“ zeptal se Orphu.

„Vlastně ne. Zdá se, že Hockenberry truchlí stejně pro ztrátu paměti s většinou svého předchozího života, jako truchlí pro svou mrtvou manželku, přátele, studenty a tak dál. Jenže kdo si může být u lidí něčím jistý? A Hockenberry je jenom obnovený člověk – někdo nebo něco ho přebudovalo z DNA, RNA, jeho starých knih a kdovíjakých programů na principu nejlepšího odhadu. Pokud jde o Achillea – na toho když přijde smutek, jde ven a někoho zabije. Nebo jich zabije hromadu.“

„Mrzí mě, že jsem tam nebyl a neviděl jeho útok na bohy v prvním měsíci války,“ zalitoval Orphu. „Podle toho, jak jsi to popisoval, to musel být ohromující masakr.“

„Byl,“ uznal Mahmud. „Zablokoval jsem ve své NOM náhodný přístup k těm souborům, tak jsou znepokojivé.“

„To je další element z Prousta, o kterém jsem přemýšlel,“ navázal Orphu. Dosedli na horní trup pozemské lodi a mohutný moravec zarazil do izolačního pláště spojovací mikroskoby. „My se můžeme uchýlit k neorganické paměti, když nám nervové vzpomínky připadají nejisté. Lidé se musejí spoléhat pouze na tu klamavou masu chemicky fungující nervové paměti. Tam je všechno subjektivní a citově zabarvené. Jak můžou svým vzpomínkám vůbec věřit?“

„Nevím,“ odvětil Mahmud. „Jestli s námi Hockenberry poletí na Zemi, třeba se nám podaří aspoň trochu pochopit, jak jeho mozek funguje.“

„Nemysli si, že s ním budeme sami a bude spousta času na mluvení,“ upozornil ho Orphu. „Bude to start s vysokým zrychlením a brzdění s ještě vyšším gé. A tentokrát poletí málem dav – přinejmenším tři tucty moravců z Pěti měsíců a tisícovka skáloveckých vojáků.“

„Tentokrát připravených na všechno?“ nadhodil Mahmud.

„O tom pochybuji,“ zabrumlal Orphu. „Tato loď sice veze dost zbraní, aby mohla ze Země udělat popel, ale zatím naše plány nikdy nedržely krok s překvapeními.“

Mahmud pocítil stejnou nevolnost, jaká se ho zmocnila, když se dozvěděl, že jejich loď k Marsu byla potají vyzbrojena. „Truchlíš někdy pro Korose III a Ri Pa takovým způsobem, jakým Proustův vypravěč oplakává své mrtvé?“ zeptal se Ióňana.

Orphova jemná radarová anténa se lehce natočila k menšímu moravci, jako by se snažila odečíst Mahmudův výraz stejným způsobem, jakým podle toho, co Ióňan řekl, uměl přečíst ten lidský. Mahmud samozřejmě žádný výraz neměl.

„Ani ne,“ odvětil Orphu. „Před misí jsme je neznali a při ní jsme s nimi necestovali ve stejné části lodi, než nás Zeus… sundal. Proto pro mě většinou byli jen hlasy ve vysílačce, i když se občas podívám do NOM na jejich obrázky… nejspíš jenom proto, abych uctil jejich památku.“

„Ano,“ potvrdil Mahmud. On dělal totéž.

„Víš, co Proust řekl o konverzaci?“

Mahmud se ubránil dalšímu povzdechu. „Co?“

„Řekl… ‘Když si povídáme, nejsme to již my, kdo hovoří… připodobňujeme se obrazu jiných lidí a nikoli sebe, od nich odlišného.’“

„Takže když s tebou mluvím,“ vyvodil Mahmud na jejich soukromé frekvenci, „ve skutečnosti se připodobňuji obrazu šestitunového ostrorepa v potlučené skořápce, který má příliš mnoho nohou a žádné oči?“

„Můžeš doufat,“ zabrumlal Orphu. „Ale měl bys vždycky sahat dál, než kam dosáhneš.“

9

Penthesileia vtrhla na koni do Ília hodinu po svítání, doprovázena dvanácti svými nejlepšími sesterskými bojovnicemi, které jely ve dvojicích za ní. Navzdory časné hodině a chladnému větru se na hradbách a kolem cesty, jež procházela Skajskou branou k Priamovu dočasnému paláci, shromáždily tisíce Trójanů. Všichni jásali, jako by královna Amazonek přiváděla tisíce posil a ne třináct žen. Davy mávaly šátky, bušily oštěpy do kožených štítů, plakaly, provolávaly slávu a házely pod kopyta koní květiny.

Penthesileia to všechno přijímala, jako by jí to patřilo.

Déifobos, syn krále Priama, bratr Hektora a mrtvého Parida a muž, o němž celý svět věděl, že bude Heleniným příštím manželem, se setkal s královnou Amazonek a jejími bojovnicemi těsně před zdmi Paridova paláce, ve kterém Priamos momentálně sídlil. Zavalitý muž tam stál v blyštivé zbroji a červeném plášti, na hlavě přilbu se strnulým zlatým chocholem, paže založené na prsou, dokud nenatáhl jednu ruku dlaní vzhůru k pozdravu. Za ním stálo v pozoru patnáct členů Priamovy osobní gardy.

„Buď zdráva, Penthesileio, dcero Areova, královno Amazonek," zvolal Déifobos. „Buď vítána ty i tvých dvanáct bojovnic. Celý Ílion ti dnes vzdává díky a čest, že jsi přijela jako spojenec a přítel, abys nám pomohla ve válce se samotnými olympskými bohy. Pojď dovnitř, vykoupej se, přijmi naše dary a poznej pravou bohatost trójské pohostinnosti a uznání.

Hektór, náš nejušlechtilejší hrdina, by tě přišel uvítat osobně, ale právě několik hodin odpočívá, neboť celou dnešní noc pečoval o pohřební hranici našeho bratra."

Penthesileia lehce seskočila ze svého obrovského válečného oře. Přestože měla na sobě těžkou zbroj a blyštivou přilbu, pohybovala se s dokonalou grácií. Oběma silnýma rukama uchopila Déifoba za

předloktí a pozdravila ho přátelským stiskem spolubojovníků. „Děkuji ti, Déifobe, synu Priamův, hrdino tisíce soubojů. Já a mé společnice ti děkujeme, vyjadřujeme tobě, tvému otci a celé Priamově rodině soustrast s Paridovou smrtí – zpráva o ní nás zastihla před dvěma dny – a přijímáme vaši štědrou pohostinnost. Ale dřív, než vstoupím do Paridova domova, který je nyní Priamovým palácem, musím ti říct, že jsem nepřišla bojovat po vašem boku s bohy, ale jednou provždy vaši válku s bohy ukončit.“

Déifobos, jenž se i za normálních okolností díval trochu vyjeveně, teď na krásnou Amazonku doslova vypoulil oči. „Jak bys to chtěla udělat, královno Penthesileio?“

„Právě to jsem vám přišla říct a poté vykonat,“ odvětila. „Uveď mě dovnitř, příteli Déifobe. Potřebuji se setkat s tvým otcem.“

Déifobos vysvětlil královně Amazonek a její armádě osobních ochránkyň, že jeho otec, král Priamos, bydlí zde v tomto křídle Paridova paláce proto, že Priamův palác zničili bohové v první den války před osmi měsíci, přičemž zabili jeho manželku a královnu města Hekabu.

„Opět ti náleží soustrast Amazonek, Déifobe,“ ubezpečila ho. „Smutná zpráva o královnině smrti se donesla dokonce i na naše daleké ostrovy a kopce.“

Když vstoupili do královské síně, Déifobos si odkašlal. „Když už mluvíš o své vzdálené zemi, dcero Areova, jak je možné, že jste tento měsíc přežily hněv bohů? Městem se přes noc rozkřikla zpráva, že Agamemnón našel při své plavbě domů řecké ostrovy bez lidského života. Dokonce i stateční obránci Ília se dnes ráno chvějí při představě, že bohové vyhubili všechny národy kromě Argejců a nás. Jak je možné, že ty a tvůj lid jste byli ušetřeni?“

„Můj lid nebyl,“ odpověděla na rovinu Penthesileia. „Obáváme se, že zem statečných Amazonek je stejně prázdná jako ostatní země, jimiž jsme v posledním týdnu své cesty projížděly. Nás však Athéna ušetřila, abychom mohly splnit svůj úkol. A bohyně posílá obyvatelům Ília důležitý vzkaz.“

„Prosím, pověz nám ho.“

Penthesileia zavrtěla hlavou. „Ten vzkaz je pro uši krále Priama.“

Jakoby na povel zazněly trubky, byly odhrnuty závěsy a do síně pomalu vstoupil Priamos, opřený o paži jednoho ze svých královských gardistů.

Penthesileia viděla Priama v jeho královském paláci před necelým rokem, když se spolu s padesáti svými ženami postavila achájskému obléhání, aby Tróji přinesla zprávu o podpoře a spojenectví – Priamos jí tenkrát řekl, že pomoci Amazonek není třeba, ale zasypal ji zlatem a jinými dary. Nyní však Priamův vzhled šokoval královnu Amazonek natolik, že se nezmohla na slovo.

Vypadalo to, jako by král, vždy úctyhodný, ale plný energie, zestárl za posledních dvanáct měsíců o dvacet let. Záda, vždy tak rovná, se mu nyní křivila. Tváře, zdravě červené vínem a vzrušením vždy, když ho Penthesileia za pětadvacet let svého života viděla, dokonce jako dítě, když se se svou sestrou Hippolytou schovaly za závěsy v matčině trůnní síni, aby viděly královskou družinu z Ília, která přišla vzdát hold, měl nyní vpadlé, jako by stařec ztratil všechny zuby. Prošedivělé vlasy a vousy mu smutně, nepravidelně zbělely. Oči měl Priamos uslzené, zahleděné do neurčita.

Na trůn ze zlata a lazuritu se skoro zhroutil.

„Buď zdráv, Priame, synu Láomedontův, vznešený vládče z rodu Dardanova, otče statečného Hektora, politováníhodného Parida a přívětivého Déifoba,“ pozdravila Penthesileia a klekla na koleno kryté brněním. Hlas mladé ženy, i když melodický, byl víc než dost silný, aby se velkou síní rozlehla jeho ozvěna. „Já, královna Penthesileia, možná poslední královna Amazonek, a mých dvanáct bojovnic, hrdě nosících ňadra a bronzovou zbroj, k tobě přicházíme s chválou, soustrastí, dary a svými oštěpy.“

„Vaše soustrast a oddanost jsou pro nás převzácné dary, drahá Penthesileio.“

„Také vám přináším vzkaz od Pallady Athény a klíč k ukončení vaší války s bohy,“ dodala.

Král zvedl hlavu. Někteří členové jeho dvořanstva slyšitelně zalapali po dechu.

„Pallas Athéna nikdy Ílion nemilovala, drahá dcero. Vždy se spolčovala s našimi argejskými nepřáteli v zájmu zničení tohoto města a všeho za jeho hradbami. Ale nyní je bohyně naším zapřísáhlým nepřítelem. Ona a Afrodíta zavraždily děťátko mého syna Hektora, Astyanakta, malého pána města – se slovy, že my a naše děti jsme pro ně jako pouhé obětiny. Mír s bohy nebude, dokud naše nebo jejich plemeno nezhyne.“

Penthesileia klečela, ale hlavu držela vysoko a v modrých očích se jí vyzývavě blýskalo. „Obvinění proti Athéně a Afrodítě je falešné,“ prohlásila. „Válka je falešná. Bohové, kteří Ílion milují, nás chtějí znovu milovat a podporovat – včetně samotného otce Dia. I šedooká Pallas Athéna přešla na stranu Ília, zásluhou podlé zrady Achájců – především toho lháře Achillea, neboť on je strůjcem pomluvy, že Athéna zavraždila jeho přítele Patrokla.“

„Nabízejí bohové podmínky míru?“ zeptal se Priamos. Starcův hlas byl šeptavý, tón skoro unylý.

„Athéna nabízí víc než podmínky míru.“ Penthesileia vstala. „Ona – a bohové, kteří Tróju milují – vám nabízejí vítězství.“

„Vítězství nad kým?“ zvolal Déifobos a přešel otci po bok. „Achájci jsou teď naši spojenci. Oni a umělé bytosti, moravci, kteří chrání naše města a tábory před Diovými blesky.“

Penthesileia se zasmála. V tu chvíli každý muž v síni musel obdivovat, jak je královna Amazonek nádherná – mladá a krásná, líce zardělé, rysy živé jako u dívky, tělo pod krásně tvarovaným bronzovým brněním pružné a bujné zároveň. Avšak její oči a dychtivý výraz nepatřily obyčejné dívce – překypovaly vitalitou, živočišným duchem a bystrou inteligencí, zároveň však prozrazovaly zápal pro boj.

„Vítězství nad Achilleem, který pomýlil tvého syna Hektora a teď vede Tróju do záhuby,“ vykřikla Penthesileia. „Vítězství nad Argejci, Achájci, kteří nepřestávají chystat váš pád, zničení města, smrt vašich dalších synů a vnuků, zotročení vašich manželek a dcer.“

Priamos skoro smutně zavrtěl hlavou. „Nikdo nedokáže porazit lehkonohého Achillea v boji, Amazonko. Dokonce ani Arés, který byl Achilleovýma rukama třikrát zabit. Dokonce ani Athéna, která před jeho útokem uprchla. Dokonce ani Apollón, kterého odnesli na

Olymp po kusech zbrocených zlatou krví, když Achillea vyzval. Dokonce ani Zeus, který se bojí sestoupit a utkat se s napůl člověkem, napůl bohem v souboji.“

Penthesileia zavrtěla hlavou a zlaté kadeře se jí zableskly. „Zeus se nebojí nikoho, šlechetný Priame, pýcho Dardanova rodu. A mohl by Tróju zničit – nejen to, celou zemi, na níž se Trója nachází – jediným kmitnutím své *egidy*.“

Kopiníci zbledli, dokonce i Priamos při zmínce o *egidě*, Diově nejmocnější, nejbožštější a nejzáhadnější zbrani ztratil barvu. Všichni byli srozuměni s vědomím, že i ostatní olympští bohové by mohli být v minutě zničeni, pokud by se Zeus rozhodl použít *egidu.* To nebyla obyčejná termonukleární zbraň, jaké Hromovládce na počátku války zbytečně shazoval na moravecká silová pole. *Egida* byla něco, co si zasloužilo strach.

„Dávám ti svůj slib, vznešený Priame,“ řekla královna Amazonek. „Achilleus bude mrtvý dřív, než dnes na některém ze světů zapadne slunce. Přísahám na krev svých sester a matky, že…“

Priamos zvedl ruku, aby ji zadržel.

„Neskládej teď přede mnou žádnou přísahu, mladá Penthesileio. Jsi pro mne jako další dcera a je to tak od doby, kdy jsi byla dítě. Vyzvat Achillea na souboj znamená zemřít. Co tě přimělo přijít do Tróje a vyhledat takovou smrt?“

„To není smrt,“ odvětila Amazonka, ale v jejím hlase bylo slyšet napětí. „To je sláva.“

„Ty dvě věci jsou často jedinou,“ pokývl Priamos. „Pojď, sedni si vedle mne. Mluv na mne tiše.“ Dal pokyn svým ochráncům, a synovi Déifobovi, aby couvli z doslechu. Tucet Amazonek rovněž ustoupil o několik kroků od obou trůnů.

Penthesileia se posadila na trůn s vysokým opěradlem, kdysi Hekabin, který byl zachráněn z trosek starého paláce a nyní byl na památku Hekaby ponecháván prázdný. Amazonka si odložila zářivou přilbu na širokou opěrku trůnu a naklonila se ke starci.

„Pronásledují mě Erínye, otče Priame. Dnes je to již tři měsíce, co mě pronásledují Erínye.“

„Proč?“ zeptal se Priamos. Naklonil se blíž, jako budoucí kněz k ještě nenarozenému kajícníkovi. „Ti duchové pomsty se snaží vynutit

si krev za krev pouze tehdy, když nežije žádný lidský mstitel, který by to mohl udělat, má dcero – obzvlášť když jeden člen rodiny zranil druhého. Ty jsi jistě neublížila žádnému příslušníkovi své královské rodiny Amazonek.“

„Zabila jsem svou sestru Hippolytu,“ odvětila rozechvělým hlasem Penthesileia.

Priamos se zarazil. „Tys zavraždila Hippolytu? Bývalou královnu Amazonek? Královskou manželku Théseovu? Slyšeli jsme, že zahynula při nehodě na lovu, když někdo zahlédl pohyb a spletl si královnu Athén s jelenem.“

„Nechtěla jsem ji zavraždit, Priame. Ale když mou sestru unesl Théseus – unesl ji na palubě své lodi při státní návštěvě, jednoduše rozvinul plachty a odvezl ji – my Amazonky jsme se rozhodly, že se pomstíme. Letos, když všechny oči a pozornost domovských ostrovů a Peloponésu byly upřeny k vašemu boji zde u Tróje, hrdinové odjeli a Athény zůstaly nechráněné, daly jsme dohromady malou flotilu a zahájily jsme vlastní obléhání – i když nic, co by bylo tak velké a získalo si nesmrtelnost v pověstech jako argejské obléhání Ília – a přepadly jsme Théseovu pevnost.“

„To se nám samozřejmě doneslo,“ zamumlal Priamos. „Ale bitva rychle skončila uzavřením mírové dohody a Amazonky odešly. Slyšeli jsme, že královna Hippolyta zemřela krátce poté, při velkém lovu na oslavu míru.“

„Zemřela mým oštěpem,“ přiznala Penthesileia. Ke každému slovu se musela nutit. „Původně jsme Athéňany obrátily na útěk, Théseus byl zraněný a my se domnívaly, že máme město ve své moci. Náš jediný cíl byl zachránit Hippolytu z moci tohoto muže – bez ohledu na to, zda chce být zachráněna nebo ne – a nechybělo nám k tomu mnoho, pak ale Théseus podnikl protiútok, kterým nás po dni krvavých bojů zahnal k lodím. Mnoho mých sester bylo zabito. Nyní jsme bojovaly o život a srdnatost Amazonek opět zvítězila – zahnaly jsme Théseu a jeho bojovníky o den chůze k jeho hradbám. Ale poslední oštěp, který jsem hodila a který mířil na samotného Théseu, si našel smrtící cestu do srdce mé sestry, která – ve své neohroženosti a v athénské zbroji – vypadala jako muž, když bojovala po boku svého manžela a pána.“

„Proti Amazonkám,“ zašeptal Priamos. „Proti svým sestrám.“

„Ano. Jakmile jsme zjistily, koho jsem zabila, bitva skončila. Uzavřeli jsme mír. V blízkosti akropole jsme na památku mé šlechetné sestry vztyčily bílý sloup a odjely jsme ve smutku a hanbě.“

„A teď tě pronásledují Erínye, protože jsi prolila sestřinu krev.“

„Každý den,“ přitakala Penthesileia. Zářivé oči měla vlhké. Svěží tváře, které při vyprávění zrudly, jí teď zbledly. Vypadala obzvlášť krásně.

„Ale co mají Achilleus a naše válka společného s touto tragédií, dcero?“ zašeptal Priamos.

„Tento měsíc se mi zjevila Athéna, synu Láomedontův a potomku Dardanův. Vysvětlila mi, že nemohu přinést Erínyím žádnou oběť, kterou bych ty pekelné bestie usmířila, ale mohu Hippolytinu smrt napravit, když se s dvanácti svými vybranými družkami vydám do Ília a porazím v souboji Achillea; tím ukončím pochybenou válku a obnovím mír mezi bohy a lidmi.“

Priamos si promnul bradu, kde se za vousy vydávalo šedé strniště, které si po smrti Hekabé nechal narůst. „Achillea nikdo neporazí, Amazonko. Můj syn Hektór – nejlepší bojovník, jakého kdy Trója zrodila – se o to snažil osm let a nedokázal to. Teď je spojencem a přítelem lehkonohého zabijáka. Sami bohové o to usilovali více než osm měsíců a všichni odešli s nepořízenou, nebo padli Achilleovým hněvem – Arés, Apollón, Poseidon, Hermes, Hádes, samotná Athéna – ti všichni si to s Achilleem rozdali a neuspěli.“

„To je tím, že žádný z nich neznal jeho slabinu,“ zašeptala Amazonka. „Jeho matka, bohyně Thétis, našla tajný způsob, jak svému smrtelnému synovi propůjčit nezranitelnost v boji, když byl malý. V bitvě nemůže padnout, pokud není zraněn na tomto jediném slabém místě.“

„Co to je?“ vydechl Priamos. „*Kde* to je?“

„Přísahala jsem Athéně – na bolest smrti – že to nikomu neprozradím, otče Priame. Ale využiji tento poznatek, abych svou rukou Amazonky Achillea zabila a tím tuto válku ukončila.“

„Jestli Athéna zná Achilleovu slabinu, proč ji tedy nevyužila, aby ukončila jeho život, když s ním sama svedla souboj? Souboj, který skončil tím, že Athéna zraněná prchla, s bolestí a strachem kvitla zpátky na Olymp.“

„Když byl Achilleus malý, Sudičky stanovily, že jeho tajná slabina bude odhalena pouze jiným smrtelníkem v bitvě o Ílion. Ale dílo Sudiček přišlo vniveč.“

Priamos se opřel. „Hektorovi tedy nakonec bylo souzeno lehkonohého Achillea zabít,“ zašeptal. „Pokud bychom nerozpoutali tuto válku s bohy, ten osud by se naplnil.“

Penthesileia zavrtěla hlavou. „Ne, Hektór ne. Jiný smrtelník – Trójan – by Achillea připravil o život poté, co by Achilleus zabil Hektora. Jedna z Múz se to dozvěděla od otroka, kterému se říkalo scholik a který znal budoucnost.“

„Jasnovidec,“ usoudil Priamos. „Jako náš vážený Helenos nebo achájský věštec Kalchás.“

Amazonka opět zavrtěla zlatými kadeřemi. „Ne, scholici nevidí budoucnost – oni nějakým způsobem z budoucnosti přišli. Ale podle Athény jsou teď všichni mrtví. Achilleův osud však čeká. A já jej naplním.“

„Kdy?“ zeptal se starý Priamos. Očividně si v duchu probíral všechny následky, které by to mělo. Nebyl více než pět desetiletí králem nejvelkolepějšího města na zemi bezdůvodně, jen tak. Jeho syn Hektór byl teď Achilleův pokrevní spojenec, ale nebyl král. Hektór byl nejvznešenější ílijský bojovník, který možná měl leckdy osud města a jeho obyvatel ve své paži s mečem, ale nikdy se podobnými věcmi v duchu nezaobíral. To byla Priamova práce.

„Kdy?“ otázal se znovu. „Jak rychle můžete ty a tvých dvanáct amazonských bojovnic Achillea zabít?“

„Dnes,“ řekla. „Jak jsem slíbila. Dřív, než slunce zapadne buď v Íliu nebo na Olympu viditelném tou dírou ve vzduchu, kterou jsme cestou sem minuly.“

„Co si žádáš, dcero? Zbraně? Zlato? Bohatství?“

„Pouze tvé požehnání, šlechetný Priame. A jídlo. A lůžko pro mé ženy a pro mne, abychom si mohly krátce zdřímnout, než se

vykoupeme, znovu se přizdobíme zbrojí a odejdeme ukončit tuto válku s bohy.“

Priamos tleskl. Déifobos, početné stráže, dvořané a dvanáct Amazonek se vrátili na doslech.

Nařídil, aby těmto ženám přinesli vybraná jídla, přichystali jim měkká lože, aby si mohly zdřímnout, napustili lázně a připravili otrokyně, které jim po koupeli a po masážích vetřou oleje a masti, a nakonec aby nakrmili, vyhřebelcovali a přesedlali koně na odpoledne, až bude Penthesileia připravená do boje.

Královna Amazonek se usmívala a byla plná sebedůvěry, když svých dvanáct společnic z královské síně odváděla.

10

Kvantová teleportace Planckovým prostorem – termín, který bohyně Héra neznala – měla být okamžitá, ale v Planckově prostoru takové výrazy prakticky neměly smysl. Průchod skulinami v časoprostoru zanechával stopy a bozi a bohyně díky nanomemům a buněčné rekonstrukci, která byla součástí jejich stvoření, uměli tyto stopy sledovat stejně snadno jako lovec, stejně snadno, jako by bohyně Artemis stopovala lesem jelena.

Když Héra sledovala Diovu klikatou stopu Planckovou nicotou, věděla jen to, že se nejedná o jeden z pravidelných strunových kanálů mezi Olympem a Íliem nebo horou Ída. Bylo to někde jinde na staré Zemi, kde se nacházel Ílion.

Héra se kvitnutím přenesla do velké síně, kterou dobře znala. Na jedné stěně visel obří toulec se šípy a obrovský luk. Místnosti vévodil dlouhý nízký stůl, na němž stály desítky krásných pohárů, mís a zlatých talířů.

Zeus překvapeně vzhlédl od stolu, kde seděl – v této lidské síni upravil svou velikost na pouhé dva metry deset – a pomalu škrábal za ušima psa s šedivým čenichem.

„Můj pane," promluvila Héra. „Tomu psovi taky uřízneš hlavu?"

Zeus se neusmál, „Měl bych," zabručel. „Na znamení soucitu." Čelo měl stále zachmuřené. „Poznáváš toto místo a toho psa, ženo?"

„Jistě. Je to Odysseův domov na drsné Ithace. Ten pes se jmenuje Argos. A vychoval ho Odysseus, když byl mladší, krátce před odjezdem do Tróje. Vycvičil ho, když byl štěně."

„A on na něho pořád čeká," dodal Zeus. „Jenže teď jsou pryč i Pénelopé a Télemachos. Dokonce i nápadníci, kteří se v Odysseově domově právě začali hromadit jako krkavci, aby získali ruku Pénelopé, zem a bohatství, záhadně zmizeli spolu s Pénelopou,

Télemachem a všemi ostatními smrtelníky kromě těch několika tisíc u Tróje. Tohoto voříška nemá kdo krmit.“

Héra pokrčila rameny. „Mohl jsi ho poslat do Ília a nechat ho, aby si pochutnal na Dionýsovi, tvém rozmařilém synovi.“

Zeus zavrtěl hlavou. „Proč jsi na mě tak zlá, ženo? A proč jsi mě sem sledovala, když chci být sám, abych mohl přemýšlet o této podivné krádeži všech obyvatel světa?“

Héra přistoupila téměř až k bělovousému bohovi bohů. Bála se jeho hněvu – ze všech bohů a smrtelníků ji mohl zničit jediný Zeus. Měla strach z toho, k čemu se chystala, ale byla odhodlaná to udělat.

„Vznešený vládče, synu Kronův, zastavila jsem se jen proto, abych se na několik solů rozloučila. Nechtěla jsem, aby náš poslední rozhovor skončil v duchu sváru.“ Udělala ještě krok a potají se dotkla Afrodítina prsního pásu zastrčeného pod pravým ňadrem. Cítila, jak se místností rozlila vlna sexuální energie; cítila feromony, které se z ní šíří.

„Kampak se vypravuješ na několik solů, když Olymp a válka o Tróju jsou plné zmatků, ženo?“ zabručel Zeus. Ale nosní dírky se mu rozšířily a podíval se na ni s novým zájmem. Psa Arga si přestal všímat.

„S pomocí Nykty mám namířeno do odlehlých končin této prázdné země, kde chci navštívit Ókeana a matku Téthys, kteří tomuto světu dávají přednost před naším chladným Marsem, jak dobře víš, můj manželi.“ Udělala ještě tři kroky, takže na ni Zeus skoro mohl dosáhnout.

„Proč je navštěvovat nyní, Héro? Za století, kdy jsme zkrotili Rudou planetu a zabydleli se na Olympu, se jim i bez tebe vedlo docela dobře.“

„Doufám, že ukončím jejich nekonečný spor,“ řekla uskočně. „Příliš dlouho se vyhýbají jeden druhému, zdráhají se milovat kvůli hněvu ve svých srdcích. Chtěla jsem ti říct, kde budu, abys vůči mně nezahořel božským hněvem, kdyby sis myslel, že jsem do se Ókeanova hlubokého vodního paláce vydala potají.“

Zeus se vztyčil. Héra cítila, jak se v něm probouzí vzrušení. Pouze záhyby božské róby skrývaly jeho chtíč.

„Proč spěchat, Héro?“ Diovy oči ji hltaly. Jeho pohled Héře připomněl, jaké to je cítit jazyk a ruce svého bratra, manžela a milence na těch nejcitlivějších partiích.

„Proč meškat, manželi?“

„Návštěva Ókeana a Téthys je cesta, kterou můžeš podniknout zítra, popozítří nebo nikdy.“ Zeus přistoupil k manželce. „Dnes a tady se můžeme ztratit v lásce! Pojď, ženo…“

Výbojem neviditelné síly zdvižené paže smetl Zeus z dlouhého stolu všechny poháry, příbory a zkažené pokrmy. Ze stěny strhl obrovský nástěnný koberec a hodil jej na stůl z hrubých desek.

Héra o krok couvla a sáhla si na prsa, jako by chtěla odkvitnout. „Co to říkáš, Die? Chceš se snad milovat tady? V opuštěném domě Odyssea a Pénelopy, před tím psem? Kdo ví, jestli nás ve svých tancích, prohlížečích a holostěnách nebudou pozorovat všichni bohové? Jestli prahneš po lásce, počkej, až se vrátím z ókeanova vodního paláce, a pomilujeme se v mé ložnici, které Héfaistos svým umem zajistil soukromí…“

„Ne!“ zaburácel. Rostl teď více než jedním směrem. Hlavou zdobenou šedými kadeřemi se již dotýkal stropu. „Očima slídilů se netrap. Zahalím ostrov Ithaka a Odysseův domov zlatým mrakem tak hustým, že ani nejpronikavější oči ve vesmíru, božské ani smrtelné, dokonce ani Prosperovy nebo Setebovy, tou mlhou neprohlédnou a neuvidí nás, jak se milujeme. Svlékni se!“

Znovu mávl rukou zakončenou tupými prsty a celý dům se rozechvěl energií silového pole, které jej obklopilo, a zlatého mraku, který jej ukryl. Argos, kterému se z odpoutávaných energií naježila srst, vyběhl z místnosti.

Zeus chytil pravou rukou Héru za zápěstí a přitáhl si ji.

Zároveň jí volnou rukou stáhl šaty z ňader. Afrodítin prsní pás odpadl spolu s úborem, který Héře utkala Athéna, ale nic to nevadilo – vzduch byl tak nasycený chtíčem a feromony, až měla královna pocit, že by v nich mohla plavat.

Jednou rukou ji manžel zvedl a hodil na stůl zakrytý čalounem. Héru napadlo, že je dobře, že Odysseus vyrobil svůj dlouhý jídelní stůl ze silných, pevných fošen vytahaných z paluby lodě, která najela

na zrádné skalnaté pobřeží Ithaky. Přetáhl jí šaty přes nohy; zůstala nahá. Pak se zbavil vlastního oděvu.

Přestože Héra viděla manželův božský falus ztopořený mnohokrát, pokaždé se jí zadrhl dech. Všichni bohové byli… prostě *bohové*… ale Zeus si při jejich téměř zapomenuté proměně v Olympany ponechal nejpůsobivější atributy pro sebe. Ten klacek zakončený nachovou boulí, který se jí tlačil mezi bledá kolena, byl jediné žezlo, které by král bohů kdy potřeboval, aby vyvolal posvátnou bázeň mezi smrtelníky nebo závist mezi ostatními bohy, a třebaže si Héra myslela, že jej ukazuje příliš často – Diův chtíč odpovídal jeho velikosti a mužnosti – stále se domnívala, že na tuto část vznešeného vládce má nárok pouze ona.

Riskovala sice modřiny nebo něco horšího, ale držela nahá kolena a stehna těsně u sebe.

„Chceš mě, manželi?“

Dýchal ústy. Oči měl divoké. „Chci tě, ženo. Ještě nikdy se nestalo, aby mé rozbušené srdce a můj úd zalila taková touha po bohyni nebo smrtelné ženě a tak mě přemohla. Rozevři nohy!“

„Nikdy?“ zeptala se; nohy nechávala u sebe. „Ani když jsi dostal do postele manželku Ixíona, která ti porodila Peirithoa, jenž se mohl se všemi bohy měřit moudrostí a…“

„Ani tenkrát, když jsem byl s Ixíonovou manželkou, jejíž ňadra jsou protkána modrými žílami,“ vyrazil ze sebe Zeus. Donutil ji roztáhnout kolena a vstoupil jí mezi bělostná stehna. Falus se mu zvedal k Héřinu bledému pevnému břichu a třásl se chtíčem.

„Ani když jsi miloval Akrisiovu dceru Danaé?“ zeptala se.

„Ani s ní,“ řekl a naklonil se daleko dopředu, aby se přisál na Héřiny vztyčené bradavky, nejdřív levou a pak pravou. Ruka mu sklouzla mezi její stehna. Byla vlhká – zásluhou prsního pásu a vlastní dychtivosti. „I když je pravda, při všech bozích,“ dodal, „že na to, aby se chlap udělal, stačí Danainy kotníky!“

„S tebou to muselo být víc než jednou, můj pane,“ vydechla, když jí vsunul širokou paži pod zadek a zvedl si ji blíž. Široká, horká hlava jeho žezla jí teď proklepávala stehna, roztírala po nich vlastní vlhkost předjímající věci příští. „Porodila ti totiž ideál muže.“

Zeus byl tak vzrušený, že nedokázal najít vstup. Dorážel kolem Héřiných horkých partií jako mladíček, který je poprvé se ženou. Když levou rukou pustil ňadro, aby se navedl na cíl, Héra ho chytila za zápěstí.

„Chceš mě víc, než jsi chtěl Európu, dceru Foiníkovu?“ zašeptala naléhavě.

„Ano, víc než Európu,“ vyrazil ze sebe Zeus. Chytil ji za ruku a položil ji na falus. Stiskla, ale nezavedla. Ještě ne.

„Chceš se mnou spát víc, než jsi chtěl se Semelé, neodolatelnou matkou Dionýsovou?“

„Ano, víc než se Semelé. Ano.“ Přiměl její ruku, aby pyj uchopila pevněji, a zaútočil, ale byl tak překrvený, že to bylo spíš trknutí beraní hlavou než vniknutí. Héru to posunulo po stole o půl metru dál. Přitáhl si ji zpátky. „A víc než Alkménu v Thébách,“ vyrazil ze sebe, „přestože ten den moje semeno přivedlo na svět neporazitelného Hérakla.“

„Chceš mě víc, než jsi chtěl plavovlasou Déméter, když…“

„Ano, ano, sakra, víc než Déméter.“ Roztáhl Héřiny nohy o něco víc a pouze pravou dlaní jí zvedl zadnici čtvrt metru nad stůl. Teď už se mu nemohla neotevřít.

„Chceš mě víc, než jsi chtěl Ledu ten den, kdys na sebe vzal podobu labutě, aby ses s ní mohl spářit, srazil jsi ji k zemi, přidržel sis ji svými velkými labutími křídly a vnikl jsi do ní svým velkým labutím…“

„Ano, ano,“ vyrazil ze sebe Zeus. „Zmlkni už, prosím.“

Vnikl do ní.

Rozrazil ji tak, jak by nějaký obrovský obléhací beran rozrazil Skajské brány, kdyby se Řekům podařilo probít se do Ília.

V dalších dvaceti minutách Héra dvakrát málem omdlela. Zeus byl vášnivý, ale ne rychlý. Uspokojoval se naléhavě, ale čekal na vyvrcholení s lakotou hédonistického askety. Když podruhé cítila, jak ji pod kluzkým, upoceným bušením opouští vědomí – stůl se třásl a málem se převrátil, přestože byl deset metrů dlouhý, židle a pohovky se rozlétly, ze stropu se sypal prach, Odysseův starý domov se na ně málem zřítil – napadlo ji: *Takhle by to nešlo – musím být při vědomí, až vyvrcholí, jinak přijdou všechny mé plány vniveč.*

Přinutila se zůstat v pozorném stavu i po čtyřech vlastních orgasmech. V posledních sekundách Diova prudkého přirážení spadl ze stěny Odysseův velký toulec a šípy, opatřené ozubci, které mohly být napuštěné jedem, se rozsypaly po dlažbě. Zeus si musel Héru přidržovat jednou rukou, kterou dal pod ni, přičemž ji tlačil vzhůru tak divoce, že slyšela, jak její božské kyčelní kosti praskají, druhou rukou jí pak tiskl rameno a bránil jí, aby mu po roztřeseném, namáhaném stole sklouzla.

Potom v ní explodoval. Tehdy Héra skutečně vykřikla a navzdory svému předsevzetí na několik sekund omdlela.

Když třepetavě zvedla víčka, cítila na sobě jeho obrovskou váhu – v posledních sekundách vášně bezděčně narostl do čtyř a půl metru – jeho vousy ji škrábaly na prsou, temeno hlavy – s vlasy nasáklými potem – jí leželo na tváři.

Héra zvedla zrádný prst s injekční stříkačkou, již zručný Héfaistos zasadil do falešného nehtu. Jak ho chladivou rukou hladila po kadeřích na zátylku, ohnula nehet a aktivovala injektor. Zasyčení nebylo přes Diův přerývaný dech a bušení obou jejich božských srdcí prakticky slyšet.

Prostředek se jmenoval Absolutní spánek a v několika mikrosekundách dokázal, že si své jméno zaslouží.

Zeus jí začal na do ruda poškrábané hrudi téměř okamžitě chrápat a slintat.

Héra musela vynaložit všechnu svou božskou sílu, aby ho odstrčila, vytáhla z pysků jeho měknoucí úd a vyklouzla zpod manžela.

Z jejích jedinečných šatů od Athény zbyly jenom cáry. A sama na tom nebyla o mnoho lépe, uvědomila si. Samá modřina, poškrábaná, potlučená na každém svalu, venku i uvnitř. Jak vstala, božské semeno Krále bohů jí steklo po stehně. Héra si je otřela cáry svých zničených šatů.

Vytáhla z potrhaného hedvábí Afrodítin prsní pás a odebrala se do šatny Odysseovy manželky Pénelopy. Byla vedle ložnice, kde stála velká manželská postel s jedním sloupkem z kmene živého olivovníku a rámem vykládaným zlatem, stříbrem a slonovinou a karmínově obarvenými pásky z hovězí kůže, které se táhly od

jednoho konce ke druhému a přidržovaly hebká rouna a bohaté přehozy. Z truhel vedle Pénelopiny lázně, proložených kafrem, pak tahala jedny šaty po druhých – Odysseova manželka měla zhruba stejnou velikost a bohyně mohla svou podobu upravit morfováním, aby padly ještě lépe – až si nakonec vybrala úzké hedvábné šaty broskvové barvy s vyšívaným páskem, který jí zvedne pomačkaná ňadra. Ale ještě než se oblékla, v mezích možností se vykoupala ve studené vodě z bronzových kotlíků přichystaných před několika dny nebo týdny pro horkou koupel, jíž se už Pénelopé nedočkala.

Když se Héra později vrátila opatrnou chůzí do jídelny, již oblečená, zadívala se na bronzově opáleného nahého obra, který obličejem dolů chrápal na dlouhém stole. *Mohla bych ho teď zabít?* napadlo ji. Nebylo to poprvé – ani potisící – co se královna touto myšlenou zabývala, když se dívala na svého chrápajícího pána a poslouchala ho. Věděla, že není sama, kdo tak uvažuje. Kolik manželek – bohyní i smrtelných žen, dávno mrtvých a ještě nenarozených – cítilo, že se jim tato myšlenka mihla hlavou jako stín mraku po kamenité zemi? *Zabila bych ho, kdybych mohla? Kdyby to bylo možné, odhodlala bych se k činu?*

Místo toho se přichystala přenést se kvantovou teleportací na ílijské pláně. Zatím se spiknutí vyvíjelo podle plánu. Zemětřasný Poseidon by měl každým okamžikem popíchnout k činu Agamemnóna s Meneláem. Za hodinu, jestli ne dřív, může být Achilleus mrtvý, zabitý rukama pouhé ženy, byť Amazonky, s patou propíchnutou otráveným šípem – a Hektór mimo. A pokud by ženu, která ho napadne, Achilleus zabil, Athéna a Héra s ním měly další plány. Až se Zeus probudí, bude po vzpouře smrtelníků, pokud mu Héra dovolí, aby se vůbec ještě někdy probudil – na Absolutní spánek se musela podat protilátka, jinak by působil i poté, až vysoké zdi Odysseova paláce ztrouchniví a spadnou. Anebo bylo možné, že Héra probudí Dia brzy, pokud dosáhne splnění svých cílů dřív, než bylo v plánu, a vládce bohů si ani neuvědomí, že ho porazil nějaký prostředek a ne obyčejný chtíč a potřeba spánku. Ať už se rozhodne probudit manžela kdykoli, válka mezi bohy a lidmi bude minulostí, Trójská válka propukne nanovo, status quo bude *obnoven*, skutek zvolený Hérou a jejími spoluspiklenci rázně *dokonán.*

Héra se otočila ke spícímu Kronovu synovi zády, vyšla z Odysseova domu – protože nikdo, dokonce ani královna, nemohl kvitnout přes maskovací silové pole, které kolem něj Zeus nainstaloval – protlačila se vodnatou energetickou stěnou jako dítě, které se probojovává z plodové blány, a triumfálně se odteleportovala do Tróje.

11

Hockenberry neznal žádného z moravců, kteří se s ním setkali v modré bublině uvnitř kráteru Stickney na měsíci Fobos. Když křeslové silové pole znenadání zmizelo a nechalo ho napospas okolnímu prostředí, v prvním okamžiku zpanikařil a na několik sekund zadržel dech – myslel si totiž, že je pořád ve vakuu – ale pak ucítil na kůži tlak vzduchu a příjemnou teplotu, a tak se přerývaně nadechl právě ve chvíli, když ho Mahmud představoval vyšším moravcům, kteří postoupili o krok jako členové nějaké oficiální delegace. Ve skutečnosti to působilo rozpačitě. Pak Mahmud odešel a Hockenberry zůstal s těmito zvláštními organickými stroji sám.

„Buďte vítán, doktore Hockenberry," promluvil nejbližší z pětice moravců proti němu. „Doufám, že se během vaší cesty z Marsu nestalo nic zvláštního."

Hockenberry měl v prvním okamžiku pocit, jako by ho postihlo něco na způsob prudké nevolnosti, když slyšel, jak mu někdo řekl „doktore". Kromě Mahmuda, který ten titul používal, to bylo dávno, co… ne, v jeho druhém životě se to nestalo *nikdy* kromě několika případů, kdy jeho titul v uplynulých deseti letech jednou nebo dvakrát žertem použil scholický přítel Nightenhelser…

„Děkuji, nestalo… totiž… omlouvám se, ale nestačil jsem si zapamatovat všechna vaše jména," koktal. „Omlouvám se. Byl jsem… nepozorný." *Myslel jsem na to, že bez křesla zemřu,* pomyslel si.

Malý moravec pokýval hlavou.

„Jistě. V této bublině je rušno a atmosférou se každopádně šíří hluk."

Šířil. A rušno tam bylo. Obrovská modrá bublina, která zakrývala přinejmenším dva nebo tři akry – Hockenberrymu se nikdy nedařilo odhadovat velikosti a vzdálenosti, zřejmě proto, že

nesportoval, namlouval si vždycky – byla plná portálových konstrukcí, hradeb strojů mohutnějších než většina budov v jeho oblíbeném teritoriu v indianském Bloomingtonu, pulzujících organických hrud, velkých jako tenisové kurty, které vypadaly jako pudink vzkypělý při vaření, stovek moravců – kteří všichni na něčem pilně pracovali – a koulí plujících vzduchem, které rozlévaly světlo a chrlily laserové paprsky, jež řezaly, svařovaly, tavily a postupovaly dál. Jediné, co v tom obrovském prostoru vypadalo aspoň trochu povědomě, i když naprosto nemístně, byl kulatý palisandrový stůl postavený asi deset metrů daleko. Obklopovalo ho šest stoliček různé výšky.

„Já se jmenuji Asteague/Che," představil se znovu drobný moravec. „Jsem Európan, jako váš přítel Mahmud."

„Evropan?" zopakoval přihlouple Hockenberry. Jednou byl na dovolené ve Francii a jednou v Athénách na konferenci o antice. Na obou těch místech sice lidé byli… jiní… ale nikdo nevypadal jako tenhle Asteague/Che: vyšší než Mahmud, nějaký metr dvacet, a určitě humanoidnější – obzvlášť na rukou – ale pokrytý stejným plastkovovým materiálem, třebaže Asteague/Che byl převážně zářivý, blyštivě žlutý. Připomínal Hockenberrymu lesklou žlutou pláštěnku, kterou měl jako kluk a zbožňoval ji.

„Európa," vysvětlil Asteague/Che, aniž dal najevo sebemenší netrpělivost, „je měsíc Jupitera pokrytý ledem a vodou. Je to Mahmudův domov. A můj."

„Samozřejmě," odvětil Hockenberry. Červenal se a z vědomí, že se červená, zčervenal ještě víc. „Promiňte. Samozřejmě. Věděl jsem, že Mahmud je z nějakého měsíce odtamtud. Promiňte."

„Můj titul… i když 'titul' je příliš formální a honosný termín, vhodnější překlad by možná byl 'pracovní funkce'," pokračoval Asteague/Che, „je 'hlavní integrátor' Konsorcia Pěti měsíců!"

Hockenberry si uvědomil, že před ním stojí politik, a lehce se uklonil. Nebo to byl přinejmenším vysoce postavený byrokrat. Scholik neměl ponětí, jak by se mohly jmenovat zbývající čtyři měsíce. O Európě ve svém druhém životě slyšel a snad si dokonce vzpomínal, že tenkrát – na konci dvacátého století, začátku jednadvacátého – u Jupitera objevovali nový měsíc každých pár

týdnů – aspoň to tak působilo – ale jejich jména nezaregistroval. Možná do doby, kdy zemřel, ani žádné jméno nedostaly, nemohl si vzpomenout. Navíc odjakživa preferoval řečtinu před latinou a měl za to, že největší planeta Sluneční soustavy by se měla jmenovat Zeus, ne Jupiter… i když za současných okolností by z toho mohly být zmatky.

„Dovolte, abych vám své kolegy představil ještě jednou," řekl Asteague/Che.

Moravcův hlas Hockenberrymu někoho připomínal a on si teď vzpomněl koho – herce Jamese Masona.

„Vysoký gentleman po mé pravici je generál Beh bin Adee, velitel kontingentu bojových moravců z pásu asteroidů."

„Doktore Hockenberry," promluvil generál Beh bin Adee. „Teší mě, že vás konečně poznávám." Vysoká postava mu nenabídla ruku k potřesení, protože žádnou neměla – jenom zubaté kleště se spoustou jemných manipulátorů.

Gentleman, pomyslel si Hockenberry. *Skálovec.* Za posledních osm měsíců viděl jak na ílijských pláních, tak na povrchu Marsu kolem Olympu tisíce skáloveckých vojáků; vždycky měřili kolem dvou metrů jako tenhle, vždycky byli černí jako generál a vždycky se ježili trny, háčky, chitinovými výstupky a ostrými vroubky. *Je jasné, že je v pásu asteroidů nešlechtí – ani nestaví – pro krásu,* pomyslel si.

„Těší mě, generále… Beh bin Adee," řekl nahlas a maličko se uklonil.

„Nalevo ode mě," pokračoval hlavní integrátor Asteague/Che, „je integrátor Čo Li z měsíce Kallistó."

„Vítejte na Fobosu, doktore Hockenberry," oslovil ho Čo Li hlasem tak měkkým, že zněl vyloženě ženský. *Mají moravci pohlaví?* napadlo Hockenberryho. Od začátku bral Mahmuda a Orpha jako roboty mužského pohlaví – a o testosteronových postojích skáloveckých vojáků se nedalo pochybovat. Tito tvorové se však lišili povahami, tak proč ne pohlavím? „Integrátor Čo Li," zopakoval a znovu se uklonil. Kallisťan – Kallistovec? Kallistánec? – byl menší než Asteague/Che, ale hmotnější a mnohem méně humanoidní. Dokonce méně humanoidní než nepřítomný Mahmud.

Hockenberry trochu znejistěl, když mezi pláty z plastu a oceli zahlédl něco, co vypadalo jako opruzená růžová kůže. Kdyby byl Quasimodo – Hrbáč od Matky Boží – poskládán z kusů masa a použitých autodílů, s rukama bez kostí, množstvím bludných očí v různých velikostech a úzkou tlamou, která vypadala jako štěrbina na dopisy, a potom zminiaturizován – mohl by být sourozencem integrátora Čo Li. S ohledem na jméno Hockenberryho napadlo, jestli kallisťanské moravce nemohli zkonstruovat Číňané.

„Za Čo Li je Suma IV.," pokračoval příjemným jamesmasonovským hlasem Asteague/Che. „Suma IV. pochází z měsíce Ganymed."

Suma IV. byl velice lidský výškou a proporcemi, ale o vzhledu se to říct nedalo. Ganymeďan byl vysoký něco přes metr osmdesát, měl proporcionální ruce, nohy, pas, plochou hruď a správný počet prstů – to všechno však pokrýval šedivý, vazký, olejovitý povlak, o kterém Hockenberry slyšel Mahmuda při jedné příležitosti mluvit jako o fullerenu. Jenže to bylo v souvislosti s trupem sršně. Když byl tímtéž politý člověk… nebo moravec, který jako člověk vypadal… působilo to znepokojivě.

Ještě znepokojivější byly moravcovy abnormálně velké oči se stovkami a stovkami lesklých faset. Hockenberry se neubránil myšlence, jestli Suma IV. a jemu podobní svého času nepřistáli na Zemi… třeba v Roswellu v Novém Mexiku. Neměl Suma IV. nějaké příbuzné v Oblasti 51?

Ne, připomněl si, *tito tvorové nejsou mimozemšťani. Jsou to roboticko-organické bytosti, které navrhli, zkonstruovali a rozptýlili po Sluneční soustavě lidé. Mnoho století po mé smrti.*

„Těší mě, Sumo IV.," řekl.

„Je mi potěšením setkat se s vámi, doktore Hockenberry," odvětil vysoký ganymedský moravec. Tady nezazněly žádné jamesmasonovské ani dívčí tóny… lesklá černá postava s třpytivýma očima mouchy měla hlas, jako když kluci házejí do prázdného kotle škváru.

„Rád bych vám představil našeho posledního zástupce konsorcia," pokračoval Asteague/Che. „Retrográd Sinopessen z Amalthey."

„Retrográd Sinopessen?“ zopakoval Hockenberry a potlačil nenadálé nutkání rozesmát se, až mu potečou slzy. Chtěl si jít lehnout, zdřímnout si a probudit se ve své pracovně ve starém bílém domě nedaleko Indianské univerzity.

„Retrográd Sinopessen, ano,“ potvrdil Asteague/Che a pokýval hlavou.

Třikrát představený moravec přicupital dopředu na stříbřitých pavoučích nohách. Hockenberry si všiml, že pan Sinopessen je velký zhruba jako vláčkový transformátor od Lionela, ale zářivější, jako by byl z leštěného hliníku, a jeho osm noh bylo tak tenkých, že se skoro nedaly spatřit. Na různých místech na povrchu pouzdra a uvnitř zářily oči, diody nebo maličké kontrolky.

„Je mi potěšením, doktore Hockenberry,“ promluvilo lesklé pouzdro hlasem tak hlubokým, že soupeřil s bezmála infrazvukovým brumláním Orpha z Ió. „Četl jsem všechny vaše knihy a práce. Nebo alespoň všechno, co máme ve svých archivech. Jsou vynikající. Je pro mě čest setkat se s vámi osobně.“

„Děkuji,“ odpověděl hloupě Hockenberry. Zadíval se na pětici moravců a na stovky dalších, kteří pracovali v obrovské přetlakové bublině s jinými nepochopitelnými stroji, pak se vrátil pohledem k Asteaguovi/Che a zeptal se: „Co se bude dít teď?“

„Co kdybychom si sedli ke stolu, abychom si pohovořili o nastávající expedici k Zemi a vaší případné účasti na ní?“ navrhl európský hlavní integrátor Konsorcia Pěti měsíců.

„Ovšem,“ souhlasil Thomas Hockenberry. „Proč ne?“

12

Helena byla sama a neozbrojená, když ji Meneláos konečně vehnal do úzkých.

Den po Paridově pohřbu začal bizarně a s přibývajícími hodinami se vyvíjel ještě bizarněji. V zimním větru byl pach strachu a apokalypsy.

Časně ráno, když Hektór odnášel bratrovy kosti k pohřební mohyle, přivolal Helenu posel od Andromaché. Hektorova manželka a její služka, otrokyně z ostrova Lesbos, která už dávno přišla o jazyk a nyní byla přísahou vázána sloužit tajnému společenstvu, kdysi známému jako Trójanky, věznily divoce vypadající Kassandru v tajném bytě nedaleko Skajské brány, který patřil Andromaché.

„Co se děje?“ zeptala se Helena, když do bytu vešla. Kassandra o tomto domě nevěděla. Nikdy se o něm neměla dozvědět. Teď seděla šílená věštkyně, Priamova dcera, se svěšenými rameny na dřevěném lůžku. Služebnice, jejíž otrocké jméno bylo Hypsipylé podle slavné matky, která měla s Iásonem syna Euéna, držela v tetované ruce nůž s dlouhou čepelí.

„Ona to ví,“ řekla Andromaché. Hektorova žena měla unavený hlas, jako by byla celou noc vzhůru. „Ví o Astyanaktovi.“

„Odkud?“

Odpověděla Kassandra, aniž zvedla hlavu. „Viděla jsem to v jednom ze svých tranzů.“

Helena si povzdechla. Na vrcholu spiknutí jich bylo sedm – s plánem začaly Andromaché, Hektorova manželka, a její tchyně Hekabé, Priamova královna. Pak se k nim připojila Theánó, manželka jezdce Anténora, ale také velekněžka v Athénině chrámu. Pak byla do tajného kroužku přivedena Hekabina dcera Láodiké. Ty čtyři se svěřily se svým tajemstvím a záměrem Heleně – ukončit

válku, zachránit životy manželů, zachránit životy dětí a zachránit sebe před zotročením Achájci.

Helena byla poctěna, že se směla stát jednou z Trójanek – věděla, že sama žádná Trójanka není, pouze příčina zármutku pravých trójských žen – a jako Hekabé, Andromaché, Theánó a Láodiké se roky snažila najít třetí cestu – čestný konec války, ale bez takové strašlivé ceny.

Neměly jinou možnost než zahrnout do spiknutí Kassandru, nejkrásnější, ale nejšílenější z Priamových dcer. Apollón nadělil mladé ženě dar druhého zraku a ony její vidění potřebovaly, pokud měly plánovat a připravovat spiknutí. Kassandra je navíc již odhalila v jednom ze svých šílených tranzů – začala blábolit o Trójankách a jejich tajných setkáních v kryptě pod Athéniným chrámem – takže ji přibraly, aby ji umlčely.

Sedmou, poslední a nejstarší Trójankou byla Hérofilé, ‘milá Héře’, nejstarší a nejmoudřejší sibyla a kněžka Apollóna Sminthea. Jako sibyla Hérofilé často vykládala Kassandřiny divoké sny přesněji, než by to dokázala sama Kassandra.

Když tedy Achilleus, lehkonohý zabiják, prohlásil, že Pallas Athéna osobně zavraždila jeho nejlepšího přítele Patrokla, svrhl Agamemnóna a poštval Achájce do kruté války proti samotným bohům, Trójanky spatřily příležitost. Vyloučily ze svých příprav Kassandru – věštkyně byla totiž v těch posledních dnech před prorokovaným pádem Tróje příliš labilní – a zavraždily kojnou s jejím dítětem. Andromaché pak vyhlásila – s hysterickým křikem a stkaním – že mladého Astyanakta, Hektorova syna, zavraždily Pallas Athéna a bohyně Afrodíta.

Hektór, stejně jako Achilleus před ním, zešílel žalem a hněvem. Trójská válka skončila. Začala válka s bohy. Achájci a Trójané prošli dírou, aby se svými novými spojenci, menšími bohy moravci, oblehli Olymp.

A v první den bombardování – předtím, než moravci překlenuli Ílion silovými poli – zahynula Hekabé. I její dcera Láodiké. A Theánó, nejmilejší Athénina kněžka.

Tři ze sedmi Trójanek zemřely v první den války, již rozpoutaly. Pak stovky jiných bojovníků a civilistů, kteří jim byli blízcí.

A teď další? pomyslela si Helena. Srdce jí kleslo až někam do nižšího patra, než ve kterém se nachází smutek. „Ty chceš Kassandru zabít?“ zeptala se Andromaché.

Hektorova žena otočila chladný pohled k Heleně. „Ne,“ řekla nakonec. „Chci jí ukázat Skamandria, svého Astyanakta.“

Meneláos neměl žádné potíže, aby se v nemotorném převleku tvořeném přilbou s kančími kly a pláštěm ze lví kůže dostal do města. Kolem stráží v bráně se procpal spolu s desítkami jiných barbarů, trójských spojenců, po Paridově pohřebním průvodu a těsně před halasně ohlašovaným příjezdem Amazonek.

Bylo časné ráno. Vyhnul se oblasti kolem Priamova vybombardovaného paláce, protože věděl, že Hektór a jeho velitelé tam budou pohřbívat Paridovy kosti a příliš mnoho trójských hrdinů mohlo přilbu s kančími kly nebo Diomédovu lví kůži poznat. Minul uličky a rušné tržiště a vyšel na malém náměstí před Paridovým palácem – dočasným sídlem krále Priama a dosud také Heleniným domovem. U dveří samozřejmě stáli elitní gardisté a další byli na zdech a na každé terase. Odysseus mu kdysi pověděl, která z odsazených teras je Helenina, a Meneláos se teď do těch rozvlněných závěsů doslova vpíjel očima, manželka se však neobjevila. Zato tam byli dva kopiníci v blyštivé zbroji, z čehož se dalo usuzovat, že Helena dnes ráno není doma – ve skromnějším paláci v Lakedaimónu totiž nikdy nestrpěla, aby v jejích soukromých komnatách byly stráže.

Na druhé straně náměstí, než stál Paridův palác, byl obchod s vínem a sýrem, jehož hrubé stoly se rozkládaly ve slunné uličce. Meneláos tam posnídal. Zaplatil trójskými zlatými mincemi, které si prozíravě nabral z Agamemnónovy truhly, když se oblékal. Okouněl tam několik hodin – obchodníkovi strkal další a další trojúhelníkové mince, aby mu jeho okounění nevadilo – a poslouchal tlachy a drby davů na náměstí a měšťanů na sousedních lavicích.

„Je dnes paní doma?“ zeptala se jedna stará babizna druhé.

„Od rána není. Moje Foibé říkala, že zvedla paty už s kuropěním, no ano, ale ne proto, aby jaksepatří uctila ukládání kostí svýho manžílka, kdepak.“

„Tak kam šla?“ zakdákala bezzubější z těch dvou ježibab, které tam dásněmi rozemílaly sýr. Stařena se naklonila blíž, jako by se chystala vyslechnout šepot, ale druhá babizna – stejně hluchá jako ta první – odpověď doslova zahulákala.

„Ten starej chlívák Priamos prý trvá na tom, aby si její Helenstvo – ta blbá přivandrovalá běhna – vzalo jeho druhýho syna – žádnýho z armády Priamových zdejších levobočků, kterých je tu tolik, že když hodíš blbým kamenem, pokaždý musíš nějakýho trefit, ale toho tlustýho, pitomýho, právoplatnýho synáčka Déifoba – a veselka se má konat do osmačtyřiceti hodin od Paridova rožnění.“

„Takže brzo.“

„Jo, brzo. Možná ještě dneska. Déifobos čekal, až na něho přijde řada v piglování té blbé čubky od toho týdne, co sem Paris tu její vystouplou zadnici přitáhl – kéž bohové proklejí ten den – takže jestli se v tuhle chvíli nevěnuje svatebním obřadům, sestro, určitě se věnuje obřadům Dionýsovým.“

Babizny se chichotaly, až jim od úst odletovaly drobty sýra a chleba.

Meneláos se prudce zvedl od stolu a vyrazil do ulic. Oštěp svíral v levé ruce, pravou měl na jílci meče. *Déifobos? Kde bydlí Déifobos?*

Před začátkem války s bohy to bylo jednodušší. Všichni Priamovi svobodní synové a dcery – z nichž některým bylo už přes padesát – žili v obrovském paláci uprostřed města – Achájci si pečlivě plánovali jatka, která tam rozpoutají, jakmile prolomí trójské hradby – jenže ta jedna šťastně mířená bomba v první den nové války rozehnala prince a jejich sestry do stejně přepychových obydlí po celém velkém městě.

Tak se stalo, že hodinu po odchodu z krámu se sýrem Meneláos stále ještě chodil zaplněnými ulicemi, když kolem projela Amazonka Penthesileia s tuctem svých bojovnic a davy popadl amok.

Meneláos musel couvnout, aby do něho válečný oř vůdkyně Amazonek nenarazil. Její noha chráněná holeními pláty se mu málem otřela o plášť. Vůbec ji nenapadlo, že by se měla podívat pod sebe nebo do strany.

Penthesileina krása zasáhla Menelána tak prudce, že měl co dělat, aby si teď a tady nesedl na dláždění pokryté koňskými koblížky. Při

Diovi, jaká křehká krása obalená tak nádhernou, blyštivou válečnou zbrojí! Ty oči! Meneláos – který nikdy nešel do války proti Amazonkám ani po jejich boku – něco takového dosud neviděl.

Jako by byl v jasnozřivém tranzu, klopýtal za průvodem a vrátil se s davy a Amazonkami zpět k Paridovu paláci. Tam přivítal Amazonku Déifobos, v jehož doprovodu Helena nebyla, takže se zdálo, že sýrové babizny se zmýlily. Přinejmenším v tom, kde se jeho žena momentálně nachází.

Nakonec se Meneláos, který až do té chvíle visel očima na dveřích, za nimiž Penthesileia zmizela, jako nějaký láskou poblouzněný pasáček, vymanil z davu a začal znovu bloudit ulicemi. Bylo skoro poledne. Věděl, že má málo času – Agamemnón měl v plánu spustit vzpouru proti Achilleově vládě kolem poledne a do soumraku mít boje za sebou – a poprvé si uvědomil, jak obrovské město je Ílion. Jakou měl šanci, že tady narazí na Helenu včas, aby mohl jednat? Skoro žádnou, došlo mu, protože jakmile se v argejských řadách strhne volání do boje, velké Skajské brány se zavřou a stráže na hradbách se zdvojnásobí. Bude v pasti.

Mířil ke Skajské bráně, natřikrát otrávený neúspěchem, nenávistí a láskou, skoro utíkal, zpola rád, že ji nenašel, a zároveň zarmoucený, že ji nenašel a nezabil, když u brány narazil na nějaké pozdvižení.

Chvíli se díval, jako by se nemohl odtrhnout, třebaže hrozilo, že ta podívaná vymykající se kontrole strhne svou spirálou i jeho. Ze žvanění stařen nedaleko se dozvěděl, co se stalo.

Zdálo se, že několik trójských žen pouhý příjezd Penthesileie a jejího hejna Amazonek – které teď nejspíš všechny vyspávaly na Priamových nejměkčích pohovkách – nějakým způsobem vybudil. Z dočasného paláce unikla zpráva o královnině slibu, že zabije Achillea – a taky Aianta, pokud to stihne, a všechny ostatní achájské velitele, kteří jí přijdou do cesty, protože její Amazonky jsou nažhavené do akce. To probudilo v trójských ženách (na rozdíl od několika přeživších Trójanek) něco, co doposud dřímalo, ale rozhodně se to nehodlalo odevzdat osudu. Ženy vyběhly do ulic, na hradby a dokonce až na cimbuří, kde byly zmatené stráže nuceny před křičícími manželkami, dcerami, sestrami a matkami ustoupit.

Pak se zdálo, že žena jménem Hippodameia, nikoli známá manželka hrdiny Peirithoa, ale žena Tisifóna – natolik bezvýznamného trójského velitele, že se s ním Meneláos nikdy nesetkal v poli ani o něm neslyšel u táborových ohňů – tak tato Hippodameia začala svým ječivým řečněním vybičovávat trójské ženy do vražedného šílenství. Meneláos se zastavil původně proto, aby se ztratil v davu, ale zůstal, protože chtěl poslouchat a dívat se.

„Sestry!“ vykřikla Hippodameia, žena se silnými pažemi a těžkými boky, která nepostrádala jistý půvab. Vlasy, které nosila svázané dozadu, se jí uvolnily a teď, když křičela a gestikulovala, jí povlávaly kolem ramen. „Proč jsme nebojovaly po boku svých mužů? Proč jsme oplakávaly osud Ília – lkaly nad osudem svých dětí – a přitom neudělaly nic, abychom ten osud změnily? To jsme o tolik slabší než trójští holobrádci, kteří za poslední rok odešli zemřít pro své město? Což nejsme stejně učenlivé a uvědomělé jako naši synové?“

Dav žen spustil křik.

„Dělíme se s muži tohoto města o jídlo, světlo, vzduch a svá lože,“ volala plnoštíhlá Hippodameia. „Tak proč jsme se s nimi nedokázaly podělit o jejich osud v boji? To jsme tak slabé?“

„Ne!“ zaburácela tisícovka trójských žen z hradeb.

„Je tady někdo, jediná žena, která v této válce s Achájci neztratila manžela, bratra, otce nebo syna?“

„Ne!“

„Pochybuje některá z nás, jaký by nás jako ženy čekal osud, kdyby v této válce zvítězili Achájci?“

„Ne!“

„Pak tedy skončeme s dalším otálením a lelkováním,“ překřičela okolní lomoz Hippodameia. „Královna Amazonek odpřísáhla, že zabije Achillea, než se dnešní slunce skloní k západu, a přijela zdaleka bojovat za město, které není jejím domovem. Můžeme snad my přísahat něco menšího, udělat něco menšího pro náš domov, pro naše muže, pro naše děti a pro naše životy a budoucnost?“

„Ne!“ Tentokrát burácení neutichalo a ženy se začaly rozbíhat z náměstí, skákat ze schodů na zeď. Některé byly tak dychtivé, že Menelá a málem ušlapaly.

„Ozbrojte se!“ křičela Hippodameia. „Zahoďte své tkaní a vlnu, nechte stát stavy, oblečte si brnění, opásejte se a přijďte za mnou před tyto hradby!“

Muži, kteří byli na zdech a přihlíželi, muži, kteří se při první části tirády Tisifonovy manželky pošklebovali a smáli, teď couvli do dveří a uliček, snažili se uhnout valícímu se davu z cesty. Meneláos udělal totéž.

A právě když se obrátil na odchod a zamířil k nedaleké Skajské bráně – díky bohům stále otevřené – uviděl, že na nedalekém rohu stojí Helena. Dívala se jinam a nevšimla si ho. Viděl, jak na rozloučenou políbila dvě ženy a pak odcházela ulicí.

Sama.

Meneláos se zastavil, nadechl se, sáhl na jílec meče, otočil se a vydal se za ní.

„Theánó toto šílenství zastavila,“ řekla Kassandra. „Promluvila k davu a přivedla tuto ženskou lůzu k rozumu.“

„Theánó je víc než osm měsíců mrtvá,“ připomněla chladně Andromaché.

„V jiném teď,“ upozornila Kassandra tím šíleným monotónním hlasem, kterým mluvila, když byla napůl v tranzu.

„V jiné budoucnosti. Theánó to zastavila. Nejvyšší kněžku Athénina chrámu poslechly všechny.“

„Jenže Theánó žerou červi. Je mrtvá jak pinďour prince Parida,“ namítla Helena. „Tenhle dav nikdo nezastavil.“

Ženy se již vracely na náměstí a v parodii na vojenský řád pochodovaly z brány. Bylo vidět, že se rozběhly do svých domovů a navlékly na sebe nejroztodivnější zbroj, jakou v domě nalezly – otcovu matnou bronzovou přilbu, která měla zvadlý chochol nebo jí chyběly koňské žíně, bratrův odložený štít, manželův nebo synův oštěp či meč. Všechna zbroj byla příliš velká, oštěpy příliš těžké a většina žen vypadala jako děti, které si hrají na parádění, když s řinčením a cinkáním procházely kolem.

„To je šílenství,“ zašeptala Andromaché. „Šílenství.“

„Všechno po smrti Achilleova přítele Patrokla je pouhé šílenství," odvětila Kassandra. Bledé oči jako by jí zářily horečkou a vlastním šílenstvím. „Nepravdivé. Falešné. Nepevné."

Ženy strávily více než dvě hodiny ve sluncem zalitém bytě v nejvyšším patře domu u hradeb s osmnáctiměsíčním Skamandriem, dítětem „zavražděným bohy", které oplakalo celé město, miminkem, kvůli jehož smrti Hektór vytáhl do války se všemi olympskými bohy, aby je pomstil. Skamandrios – Astyanax, „Pán města" – byl pod dohledem nové chůvy celkem zdravý a u dveří držela nepřetržitou stráž věrná kilikijská garda přivezená z poražených Théb. Tito muži se pokusili zemřít pro zemřelého otce Andromaché, krále Eétióna, zabitého Achilleem, když město padlo, a teď, ušetření nikoli vlastní volbou, ale Achilleovým rozmarem, žili pouze pro Eétionovu dceru a jejího ukrývaného syna.

Žvatlající dítě, které už v těchto dnech batolivě nachodilo míle, poznalo tetu Kassandru i po tolika měsících, skoro polovině svého krátkého života, a rozběhlo se k ní s ručkama rozpřaženýma.

Kassandra objetí přijala, oplatila je a rozplakala se. Skoro dvě hodiny si pak tři Trójanky a dvě otrokyně – jedna kojná, druhá vražedkyně z Lesbu – povídaly a hrály si s chlapečkem. A povídaly si dál i potom, když ho uložily, aby si zdříml.

„Je ti snad jasné, proč už ta slova z tranzu nesmíš říct nahlas," promluvila tiše Andromaché, když návštěva skončila. „Pokud by je zaslechly nesprávné uši – pokud by tuto utajenou pravdu zaslechly jakékoli jiné uši než naše – Skamandrios by zemřel přesně tak, jak jsi to kdysi prorokovala – svržen z nejvyššího místa na hradbách, s hlavou rozbitou o skály."

Kassandra zbledla víc, než byla její obvyklá bledost, a znovu se krátce rozplakala. „Naučím se držet jazyk za zuby," slíbila nakonec, „i když nad tím nemám vládu. Tvoje věčně bdělá služka se o to už postará." Pokynula hlavou k Hypsipylé, která na sobě nedávala nic znát.

Pak zaslechly z nedaleké hradby a náměstí sílící povyk a ženský křik a společně, se spuštěnými závoji, vyšly ven, aby se podívaly, co všechen ten zmatek znamená.

Helena byla při Hippodameině proslovu několikrát v pokušení zasáhnout. Pak, když už bylo příliš pozdě – když se ženy po stovkách rozběhly do svých domovů pro brnění a zbraně a pobíhaly sem a tam jako hejno hysterických včel – si uvědomila, že Kassandra měla pravdu. Theánó, jejich stará přítelkyně, velekněžka z Athénina chrámu, který se dosud těšil úctě, by tomuto nesmyslu udělala přítrž. Hlasem vycvičeným z chrámu by zahřímala: „Taková hloupost!“, získala by si pozornost davu a moudrými slovy by ženy přivedla k rozumu. Theánó by vysvětlila, že tahle Penthesileia – která kromě toho, že stárnoucímu králi něco naslibovala a šla spát, pro Tróju zatím nic neudělala – byla dcera boha války. Jsou snad některé z žen, které tu pokřikují na náměstí, dcerami boha? Může některá z nich tvrdit, že jejím otcem je Arés?

A to by nebylo všechno. Helena si byla jistá, že Theánó by náhle ztichlému davu připomněla, že Řekové nebojovali skoro deset let, přičemž se vyrovnali hrdinům jako Hektór a někdy je i předčili, aby dnes podlehli davu nevycvičených žen. Jestli jste se potají nenaučily ovládat koně, řídit vozy, házet oštěpy na půl míle, odrážet štítem prudké výpady mečem a nejste připravené oddělovat křičící mužské hlavy od jejich statných těl, jděte domů – to všechno by Theánó řekla, Helena o tom byla přesvědčená – vyměňte své vypůjčené oštěpy za vřetena a nechte muže, ať vás chrání a rozhodnou o výsledku své války. A dav by se rozešel.

Jenže Theánó tady nebyla. Theánó byla – jak to Helena citlivě vyjádřila – stejně mrtvá jako pinďour prince Parida.

Tak se stalo, že davy napůl ozbrojených žen vypochodovaly do války a zamířily k díře, do podhůří Olympu, přesvědčené, že zabijí Achillea ještě dřív, než Amazonka Penthesileia procitne z odpoledního zdřímnutí. Hippodameia proběhla Skajskými bránami se zpožděním a vypůjčenou zbroj měla nakřivo – vypadala jako z nějaké dřívější doby, jako z dob války s kentaury – takže jí špatně připevněné náprsní krunýře rachotily a narážely do mohutného poprsí. Ta, která uvedla dav do pohybu, nad ním ztratila vládu. Jako všichni politici spěchala, aby se dostala do čela průvodu – a nedařilo se jí to.

Helena, Andromaché a Kassandra – rudooká věštkyně již pod dohledem zabijácké otrokyně Hypsipylé – se políbily na rozloučenou a Helena odešla svou cestou, neboť věděla, že Priamos chce ještě do konce tohoto dne dohodnout datum jejího sňatku s tlustým Déifobem.

Jenže Helena se na zpáteční cestě do paláce, v němž bydlela s Paridem, vyhnula davům a zašla do Athénina chrámu. Uvnitř bylo samozřejmě prázdno – bohyni, která údajně zabila Astyanakta a uvrhla svět smrtelníků do války s Olympany, v těchto dnech otevřeně uctíval málokdo – a Helena se zastavila, aby vstoupila do tmavého, kadidlem prostoupeného prostoru, nadechla se klidu a vzhlédla k obrovské zlaté soše bohyně.

„Heleno."

V prvním okamžiku si byla jistá, že bohyně promluvila hlasem jejího předchozího manžela. Pak se pomalu otočila. „Heleno."

Meneláos tam stál, ani ne deset stop od ní, nohy rozkročené, sandály pevně zapřené o podlahu z tmavého mramoru. I v mihotavém světle panenských obětních svíček uviděla zrzavé vousy, zamračený výraz, meč v pravici a přilbu s kančími kly volně drženou v levé ruce.

„Heleno."

Vypadalo to, jako by podvedený král a bojovník v tuto chvíli, kdy byl okamžik pomsty nablízku, nedokázal říct nic jiného.

Uvažovala, že by zkusila utéct, ale věděla, že by jí to nebylo nic platné. Kolem Menelóa by se na ulici nedostala a manžel byl odjakživa jedním z nejrychlejších běžců v celém Lakedaimonu. Vždycky si dělali legraci, že až budou mít syna, bude tak rychlý, že ho ani jeden z nich nechytí, aby mu mohl dát výprask. Nikdy syna neměli.

„Heleno."

Helena se domnívala, že už slyšela všechny mužské steny – orgasmus, smrt a všechno mezi tím – ale takové podlehnutí bolesti neslyšela od muže ještě nikdy. Rozhodně ne v tak naříkavém slovu, jež bylo tolik známé, a přitom naprosto cizí.

„Heleno."

Meneláos k ní rychle vykročil a cestou zvedl meč.

Ani se nepokusila utéct. V plném světle svíček a ve zlaté záři bohyně padla na kolena, vzhlédla ke svému právoplatnému manželovi, sklopila zrak, stáhla si šaty, obnažila ňadra a čekala na čepel.

13

„Abych odpověděl na vaši poslední otázku,“ promluvil hlavní integrátor Asteague/Che, „na Zemi musíme letět proto, že všechna tato kvantová aktivita má, jak se zdá, původ na Zemi nebo v její blízkosti.“

„Mahmud mi krátce po našem setkání řekl, že jste jeho a Orpha poslali na Mars právě proto, že Mars – konkrétně Olympus Mons – byl zdrojem vší této… kvantové?… aktivity,“ řekl Hockenberry.

„To jsme si mysleli, když jsme se Olympanům napíchli na jejich kvitovací schopnost procházet těmito dírami a dostali jsme se tak z prostoru Pásu a Jupitera na Mars a na Zemi z doby Ília. Ale naše technika teď ukazuje, že zdrojem a centrem této aktivity je Země a Mars je příjemcem… nebo by možná bylo lepší říct cílem.“

„To se vaše technika za osm měsíců tolik změnila?“

„Od chvíle, kdy jsme se sem svezli kvantovými tunely Olympanů, své poznání jednotné kvantové teorie jsme nejmíň ztrojnásobili,“ prohlásil Čo Li. Zdálo se, že Kallisťan je odborník na technické záležitosti. „Například většinu toho, co víme o kvantové gravitaci, jsme se dozvěděli za posledních osm standardních měsíců.“

„A *co* jste se dozvěděli?“ Hockenberry nečekal, že bude vědeckému vysvětlení rozumět, ale poprvé pojal vůči moravcům podezření.

Retrográd Sinopessen, transformátor s pavoučíma nohama, odpověděl svým absurdním bručením. „Všechno, co jsme se dozvěděli, je děsivé. Absolutně děsivé.“

Tomu slovu Hockenberry rozuměl. „Protože to kvantové cosi je nestabilní? Podle toho, co říkali Mahmud a Orphu, jste to věděli už předtím, než jste je poslali na Mars. Je to horší, než jste si mysleli?“

„Nejde jen o to,“ řekl Asteague/Che, „ale také o naše lepšící se chápání, jak síla nebo síly ukrývající se za takzvanými bohy tuto energii kvantových polí využívají.“

Síla nebo síly ukrývající se za bohy. Hockenberry to zaregistroval, ale v tom okamžiku dál nevyzvídal. „Jak ji využívají?“ zeptal se.

„Aby Olympané mohli se svými vozy létat, ve skutečnosti používají vlnky – záhyby – kvantového pole,“ promluvil Ganymeďan Suma IV. Fasetové oči vysokého tvora zachytávaly světlo spektrem odrazů.

„A to je špatné?“

„Pouze v tom smyslu, že by bylo špatné použít termonukleární zbraň, abyste si doma mohl rozsvítit žárovku,“ objasnil Čo Li svým jemným hlasem. „Energie, na které se napichují, jsou téměř neměřitelné.“

„Proč tedy bohové tuhle válku nevyhráli?“ zeptal se Hockenberry. „Zdá se, že vaše technika je nějakým způsobem dostala do slepé uličky… dokonce i Diovu *egidu*.“

Beh bin Adee, skálovecký velitel, odpověděl: „Bohové využívají jen velice nepatrný zlomek kvantové energie, která je na Marsu, v Íliu a v jejich okolí ve hře. Domníváme se, že technice, která se za jejich mocí skrývá, nerozumějí. Byla jim… zapůjčena.“

„Kým?“ Hockenberry najednou dostal obrovskou žízeň. Uvažoval, jestli moravci ve svých přetlakových bublinách počítají s nějakým lidským jídlem a pitím.

„Na Zemi letíme právě proto, abychom to zjistili,“ ozval se Asteague/Che.

„A proč kosmickou lodí?“

„Prosím?“ zeptal se měkkými tóny Čo Li. „Jak jinak bychom měli cestovat mezi planetami?“

„Stejně, jako jste se při svém vpádu dostali na Mars. Použijte některou z děr.“

Asteague/Che zavrtěl hlavou podobně, jako to dělal Mahmud. „Mezi Marsem a Zemí žádné bránové díry na principu kvantových tunelů neexistují.“

„Ale abyste přiletěli z prostoru Jupitera a z Pásu, vytvořili jste vlastní díry, ne?“ zeptal se Hockenberry. Bolela ho hlava. „Proč to neudělat znovu?“

Odpověděl mu Čo Li: „Mahmudovi se podařilo umístit náš transpondér přesně do quincunxu kvantových toků na Olympu. Na Zemi ani na blízkozemní dráze teď nemáme nikoho, kdo by to pro nás udělal. Je to jeden z úkolů naší mise. Na lodi s sebou povezeme podobný, i když modernizovaný transpondér.“

Hockenberry pokýval hlavou, ale nebyl si úplně jistý, jestli přikyvuje souhlasně. Snažil se vzpomenout si na definici slova „quincunx“. Byl to pravoúhlý čtyřúhelník s pátým bodem uprostřed? Nebo něco, co souviselo s listy nebo korunními plátky? Věděl, že to musí mít něco společného s číslem pět.

Asteague/Che se přes stůl naklonil blíž. „Doktore Hockenberry, směl bych vám naznačit, proč nás toto lehkovážné využívání kvantové energie děsí?“

„Prosím vás o to.“ *Podívejme na ty způsoby*, napadlo Hockenberryho, který se příliš dlouho zdržoval mezi trójskými a řeckými hrdiny.

„Nevšiml jste si na gravitaci Olympu a zbytku Marsu něčeho zvláštního za těch více než devět let, co jste se pohyboval mezi ním a Íliem, pane doktore?“

„Totiž… no ano, ovšem… na Olympu jsem si vždycky připadal trochu lehčí. Ještě předtím, než jsem zjistil, že je to Mars, což bylo až poté, co se objevili vaši lidé. No a? Tak to má být, ne? Nemá snad Mars nižší gravitaci než Země?“

„O hodně nižší,“ vložil se do hovoru Čo Li… nebo vložila? Hlas tohoto moravce skutečně zněl ženský a připomínal Hockenberryho uším píšťaly. Panovy píšťaly. „Činí přibližně tři celé sedmdesát dva desetin kilometru za sekundu na druhou.“

„Přeložte mi to.“

„Je to třicet osm procent gravitačního pole Země,“ vysvětlil Retrogád Sinopessen. „A vy jste přecházel – ve skutečnosti kvantově teleportoval – mezi plnou gravitací Země a Olympem každý den. Všiml jste si dvaašedesátiprocentního rozdílu v gravitaci, doktore Hockenberry?“

„Prosím, všichni mi tykejte a říkejte mi Thomasi,“ požádal Hockenberry, ale myslel při tom na něco jiného. *Sedesátidvouprocentní rozdíl? To bych se na Marsu skoro vznášel jako balon… jedním skokem překonával dvacet metrů. Nesmysl.*

„Nepozoroval jste tento gravitační rozdíl,“ prohlásil Asteague/Che. Nepostavil to jako otázku.

„Tak docela ne,“ připustil Hockenberry. Po návratu z dlouhého dne stráveného pozorováním Trójské války se mu vždycky chodilo o něco lehčeji – a nejenom na hoře, ale i v ubikacích scholiků u paty obrovského masivu. O něco lehčeji – chůze a přenášení nákladů byly o něco snazší – ale dvaašedesátiprocentní rozdíl? Ani náhodou. „Byl v tom rozdíl,“ dodal, „ale ne tak zásadní.“

„Zásadního rozdílu jste si nevšiml, doktore Hockenberry, protože gravitace Marsu, v níž jste minulých deset let žil – a se kterou se my potýkáme v posledních osmi standardních měsících – činí devadesát tři celé, osm set dvacet jedna tisícin zemského normálu.“

Hockenberry o tom chvíli přemýšlel. „No a?“ zeptal se nakonec. „Bohové zdeformovali i gravitaci, když dodávali vzduch a oceány. Jsou to koneckonců *bohové*.“

„Něco jsou,“ přisvědčil Asteague/Che, „ale ne to, čím se zdají být.“

„Je změna planetární gravitace tak vážná věc?“

Chvíli bylo ticho. Hockenberry sice neviděl, že by některý z moravců natočil hlavu, oči nebo něco jiného, aby se podíval na některého z ostatních, ale cítil, že všichni pilně komunikují v nějaké části radiového spektra. *Jak to vysvětlit zabedněnému člověku?*

Nakonec promluvil Suma IV., vysoký Ganymeďan. „Je to *velmi* vážná věc.“

„Dokonce ještě zásadnější než terraformace planety, jakou byl původní Mars, za necelého půldruhého století,“ ozvala se Čo Li. „Což je nemožný úkol.“

„Gravitace rovná se hmotnost,“ řekl Retrográd Sinopessen.

„Skutečně?“ Slyšel, jak hloupě to zní, ale bylo mu to jedno. „Vždycky jsem si myslel, že gravitace je to, co drží věci dole.“

„Gravitace je výsledek působení hmotnosti na časoprostor,“ pokračoval stříbřitý pavouk. „Hustota současného Marsu je tři celé

devadesát šest setin hustoty vody. Původní Mars – planeta před terraformací, jak jsme ji pozorovali před více než sto lety – měla tři celé devadesát čtyři setiny hustoty vody.“

„Nezní to jako moc velká změna,“ poznamenal Hockenberry.

„Ani není,“ přisvědčil Asteague/Che. „V žádném případě nevysvětluje nárůst gravitační síly o téměř padesát šest procent.“

„Gravitace je tak zrychlení,“ řekla svým zpěvavým hlasem Čo Li.

Teď se Hockenberry úplně přestal orientovat. Přišel sem proto, aby se něco dozvěděl o nastávající návštěvě Země a aby si poslechl, proč chtějí, aby se k nim připojil, ne proto, aby si nechal dělat přednášku jako nějaký obzvlášť nedovtipný osmák na hodině fyziky.

„Takže oni – někdo, ne bohové – změnili gravitaci Marsu,“ konstatoval. „A vy si myslíte, že je to velmi vážná věc.“

„Je to velmi vážná věc, doktore Hockenberry,“ potvrdil Asteague/Che. „Ten nebo to, co takto zmanipulovalo gravitaci Marsu, je vládce kvantové gravitace. Díry… jak se jim začalo říkat… jsou kvantové tunely, které rovněž ohýbají a mění gravitaci.“

„Červí díry,“ poznamenal Hockenberry. „Ty znám.“ Ze *Star Treku*, pomyslel si, ale nahlas to neřekl. „Černé díry,“ dodal. „A bílé díry.“ Tím vyčerpal celou svou slovní zásobu na toto téma. I nevědecké typy jako doktor Hockenberry věděly na konci dvacátého století, že vesmír je plný červích děr, které propojují vzdálená místa v této a jiných galaxiích, a že procestovat červí dírou znamená vejít černou dírou a vyjít bílou. Nebo naopak.

Asteague/Che mahmudovsky zavrtěl hlavou. „Červí díry ne. *Bránové díry*… od slova *membránové.* Zdá se, že postlidé na oběžné dráze Země využívali černé díry k vytvoření velice provizorních červích děr, ale bránové díry – a musíte si uvědomit, že zbývá pouze jedna, která propojuje Mars a Ílion, ostatní ztratily stabilitu a zhroutily se – nejsou červí díry.“

„Kdybyste se pokusil projít červí dírou nebo černou dírou, zabilo by vás to,“ řekla Čo Li.

„Nadělalo špagety,“ ozval se generál Beh bin Adee. Skálovec to řekl, jako by se mu představa zešpagetování zamlouvala.

„Takové zešpagetování…“ začal Retrográd Sinopessen.

„Rozumím,“ skočil mu do řeči Hockenberry. „Zásluhou tohoto využívání kvantové gravitace a kvantových bránových děr tedy jde z protivníka ještě větší strach, než jste se obávali.“

„Ano,“ přiznal Asteague/Che.

„A s touto velkou kosmickou lodí letíte na Zemi proto, abyste zjistili, kdo vytvořil tyto díry, uskutečnil terraformaci Marsu a pravděpodobně také vytvořil bohy.“

„Ano.“

„A chcete, abych letěl s vámi.“

„Ano.“

„Proč? Čím bych mohl být prospěšný…“ Zarazil se a sáhl si na bouli pod halenou, těžký kroužek na prsou. „Kvitovacím medailonkem.“

„Ano,“ potvrdil Asteague/Che.

„Když jste tenkrát přiletěli, na šest dní jsem vám medailonek půjčil. Bál jsem se, že mi ho už nevrátíte. Taky jste mi udělali testy – krev, DNA, celý balík. Čekal bych, že už budete mít vyrobených tisíc kopií.“

„Kdybychom byli schopni vyrobit jich tucet… půl tuctu… aspoň jednu,“ zabručel generál Beh bin Adee, „válka s bohy by už skončila a Olymp by byl obsazený.“

„Nedokážeme zkonstruovat kopii kvitovacího zařízení,“ přidala se Čo Li.

„Proč?“ Bolest hlavy Hockenberryho zabíjela.

„Kvitovací medailonek byl speciálně přizpůsoben vaší psychice a tělu,“ řekl medově, jamesmasonovsky Asteague/ Che. „Vaše psychika a tělo byly… přizpůsobeny… aby s kvitovacím medailonkem spolupracovaly.“

Hockenberry se nad tím zamyslel. Nakonec zavrtěl hlavou a znovu si sáhl na těžký artefakt pod halenou. „To nedává smysl. Tahle věc totiž nepatřila ke standardní výbavě. My scholici jsme museli chodit na předem domluvená místa, abychom se vrátili na Olymp – bohové nás kvitli zpátky. Bylo to něco jako ‘přenes mě nahoru, Scotty’, jestli mi rozumíte, což nemůžete.“

„Ano, rozumíme velice dobře,“ promluvil transformátor od Lionela na milimetr širokých, stříbrných pavoučích nožkách.

„Zbožňuji ten program. Mám nahrané všechny epizody. Obzvlášť první série… vždycky mi vrtalo hlavou, jestli mezi kapitánem Kirkem a panem Spockem není nějaký skrytý, romanticko-tělesný vztah.“

Hockenberry se chystal odpovědět, ale zarazil se. „Podívejte,“ řekl nakonec. „Bohyně Afrodíta mi dala tento medailonek proto, abych mohl špehovat Athénu, kterou chtěla zabít. Jenže to bylo víc než devět let poté, co jsem začal pracovat jako scholik a pendlovat mezi Olympem a Íliem. Jak mohlo být mé tělo ‘přizpůsobeno’, aby s medailonkem spolupracovalo, když nikdo nemohl vědět, že…“ Zarazil se. Pod bolest hlavy se plížila lehká nevolnost. Napadlo ho, jestli v téhle bublině není zkažený vzduch.

„Byl jste od počátku… zrekonstruován… tak, abyste mohl spolupracovat s kvitovacím medailonkem,“ objasnil Asteague/Che. „Tak jako bohové byli vytvořeni, aby kvitovali sami. Tím jsme si jistí. Odpověď na otázku proč se možná nachází na Zemi nebo na její oběžné dráze v některém ze statisíců tamních postlidských orbitálních zařízení a měst.“

Hockenberry se opřel. Když si sedali ke stolu, všiml si, že jeho sedátko je jediné, které má opěradlo. Moravci byli v tomto směru velice pozorní.

„Chcete mě mít na expedici s sebou,“ řekl, „abych mohl kvitnout zpátky sem, kdyby se něco stalo. Mám být jako jedna z těch nouzových bójí, které v mé době na Zemi vozily jaderné ponorky. Používali je, jenom když věděli, že jsou v průseru.“

„Ano,“ odpověděl Asteague/Che. „To je přesně ten důvod, proč chceme, abyste letěl s námi.“

Zamrkal. „Aspoň jste upřímní… To se vám musí nechat. Jaké jsou cíle této expedice?“

„Cíl jedna – najít zdroj kvantové energie,“ řekla Čo Li. „A uzavřít jej, pokud to bude možné. Ohrožuje celou Sluneční soustavu.“

„Cíl dva – navázat kontakt s případnými lidmi nebo postlidmi, kteří přežili na planetě nebo v jejím okolí a vyslechnout je ve věci motivů tohoto spojení bohové-ílion a nebezpečných kvantových manipulací kolem něho,“ řekl šedý, olejovitý Ganymeďan Suma IV.

„Cíl tři – zmapovat existující a případné další skryté kvantové tunely – bránové díry – a zjistit, jestli se dají použít pro meziplanetární nebo mezihvězdnou přepravu," přidal se Retrográd Sinopessen.

„Cíl čtyři – vyhledat mimozemské entity, které před čtrnácti sty lety vnikly do naší sluneční soustavy, skutečné bohy za těmito mrňavými olympskými bohy, a zahájit s nimi vyjednávání," promluvil generál Beh bin Adee. „A pokud vyjednávání selže, zničit je."

„Cíl pět," doplnil tiše Asteague/Che svým protahovaným britským přízvukem, „vrátit všechny naše moravce a lidské členy posádky na Mars – živé a funkční."

„Přinejmenším tento cíl se mi líbí," řekl Hockenberry. Srdce mu bušilo a bolest hlavy přešla v migrénový stav, jakým trpěl při postgraduálním studiu, v nejnešťastnějším období svého předchozího života. Vstal.

Pět moravců se rychle postavilo.

„Jak dlouhou dobu mám na rozhodnutí? Protože jestli startujete za hodinu, neletím nikam. Chci si to rozmyslet."

„Loď bude připravená a zařízená nejdřív za osmačtyřicet hodin," řekl Asteague/Che. „Nechcete počkat tady, až o tom budete přemýšlet? Připravili jsme pro vás příhodné bydlení v klidné části…"

„Chci se vrátit do Ília. Tam se mi bude přemýšlet líp."

Asteague/Che slíbil: „Připravíme vašeho sršně k okamžitému odletu. Ale na základě posledních zpráv, které dostávám od různých našich zdrojů, se obávám, že tamní situace se dnes začíná vyvíjet poněkud hekticky."

„Není to tak vždycky?" vzdychl Hockenberry. „Na několik hodin vytáhnu paty a o to nejlepší přijdu."

„Může se stát, že shledáte vývoj událostí v Íliu a na Olympu příliš zajímavým, než abyste jej opustil, doktore Hockenberry," promluvil Retrográd Sinopessen. „Určitě bych pochopil, kdyby odborník na *Íliadu* cítil povinnost zůstat a pozorovat."

Hockenberry si znovu povzdechl a zavrtěl bolavou hlavou. „Bez ohledu na to, kde přesně se nacházíme v tom, co se děje v Íliu a na

Olympu, je to po čertech mimo *Íliadu.* Většinou tápu úplně stejně jako chudák Kassandra.“

Oblou stěnou modré bubliny prolétl sršen, zastavil se nad nimi a tiše přistál. Sjela z něj rampa. Ve dveřích stál Mahmud.

Hockenberry zdvořile pokýval hlavou moravecké delegaci a řekl: „Dám vám vědět, než vyprší těch osmačtyřicet hodin.“ Pak zamířil k rampě.

„Doktore Hockenberry?“ promluvil za ním hlas Jamese Masona.

Hockenberry se otočil.

„Chceme s sebou na tuto výpravu vzít jednoho Řeka nebo Trójana,“ řekl Asteague/Che. „Ocenili bychom, kdybyste nám někoho doporučil.“

„Proč?“ zeptal se Hockenberry. „Chci říct, proč s sebou brát někoho z doby bronzové? Někoho, kdo žil a zemřel šest tisíc let před dobou, z níž je Země, kterou letíte navštívit?“

„Máme své důvody,“ odpověděl hlavní integrátor. „Jen tak od boku, koho byste na takovou cestu nominoval?“

Helenu Trójskou, pomyslel si Hockenberry. *Dejte nám cestou na Zemi líbánkové apartmá a může z toho být zatraceně příjemná expedice.* Zkusil si představit sex s Helenou ve stavu beztíže. Bolest hlavy mu v tom zabránila.

„Máte zájem o bojovníka?“ zeptal se. „Hrdinu?“

„Není to podmínka,“ řekl generál Beh bin Adee. „Bereme stovku vlastních vojáků. Stačí někdo z období Trójské války, kdo by mohl být přínosem.“

Helena Trójská, pomyslel si znovu. *Má velké…* Zavrtěl hlavou. „Nabízel by se Achilleus,“ řekl nahlas. „Je totiž nezranitelný.“

„To je nám známo,“ řekla tiše Čo Li. „Tajně jsme ho analyzovali a víme, proč je, jak říkáte, nezranitelný.“

„Je to tím, že ho matka, bohyně Thetis, ponořila do řeky…“

„Ve skutečnosti,“ přerušil ho Retrográd Sinopessen, „je to tím, že někdo… *něco…* deformovalo matici kvantové pravděpodobnosti kolem pana Achillea do značně nepravděpodobné míry.“

„Dobře.“ Hockenberry z té věty nerozuměl ani slovu. „Chcete tedy Achillea?“

„Nevěřím, že by Achilleus souhlasil, že s námi poletí. Vy ano, doktore Hockenberry?“

„Totiž… ne. Nemohli byste ho přinutit?“

„Domnívám se, že to by bylo nebezpečnější než všechna rizika související s návštěvou třetí planety dohromady,“ zabručel generál Beh bin Adee.

Smysl pro humor u skálovce? pomyslel si Hockenberry. „Když ne Achilleus, tak kdo?“

„Zajímalo nás, jestli byste někoho mohl navrhnout vy. Někoho odvážného, ale inteligentního. Objevitele, ale rozumného. Někoho, s kým bychom se domluvili. Pružnou osobnost, dalo by se říct.“

„Odysseus,“ vyhrkl bez váhání. „Odysseus je váš člověk.“

„Myslíte, že by s cestou souhlasil?“ zeptal se Retrográd Sinopessen.

Hockenberry se nadechl. „Když mu řeknete, že na druhém konci čeká Pénelopé, půjde s vámi do pekla a zase zpátky.“

„Nemůžeme mu lhát,“ namítl Asteague/Che.

„Já můžu. Udělám to rád. Bez ohledu na to, jestli s vámi poletím nebo ne, budu vám dělat prostředníka při zlákání Odyssea. Aby se k vám připojil.“

„To bychom velice ocenili,“ odvětil Asteague/Che. „Těšíme se, že do osmačtyřiceti hodin budeme znát i vaše rozhodnutí, zda se k nám připojíte.“ Európan mu podal ruku a Hockenberry si uvědomil, že to, čím je zakončena, se dosti podobá tomu, co mají lidé.

Potřásl si s ním a nastoupil do sršně za Mahmuda. Rampa vyjela nahoru. Uchopilo ho neviditelné křeslo. Pak opustili bublinu.

14

Achilleus je netrpělivý a vzteklý. Přechází sem a tam před tisícem svých nejlepších Myrmidonů seřazených na pobřeží při úpatí Olympu a čeká, až bohové pošlou dnešního šampióna, aby ho mohl zabít, a vzpomíná na první měsíc války – dobu, které všichni Trójané a Argejci dosud říkají „Hněv Achilleův“.

Tenkrát jich z olympských výšin kvitly dolů celé šiky, těchto bohů. Byli sebevědomí ve svých silových polích a krvavých strojích, připravení skočit do pomalého času a uniknout hněvu každého smrtelníka, jenže nevěděli, že moravečtí mechaničtí lidičkové, Achilleovi noví spojenci, mají své formule a kouzla, která na takové božské finty platí.

Arés, Hádés a Hermes skočili jako první, vpadli do řad Achájců a Trójanů. Ve stejném okamžiku explodovala obloha. Plamen se šířil podle siločar, až se šiky Olympanů i smrtelníků proměnily v kopule, věže a mihotavé vlny ohně. Moře se začalo vařit. Malí zelení mužíčci se rozprchli ke svým felúkám. Diova *egida* se chvěla a zviditelňovala, jak vstřebávala megatuny moraveckého útoku.

Achilleus měl oči jen pro Area a jeho komplice, kteří právě kvitli, rudookého Háda v černém bronzu a černookého Herma v ostnaté rudé zbroji.

„Naučte smrtelníky, co je to smrt!“ vykřikl Arés, bůh války, tři a půl metru vysoký, třpytivý, a v běhu zaútočil na řady Argejců. Hádés a Hermes ho následovali. Všichni tři vrhli božské oštěpy, které nemohly minout cíl.

Ale minuly. Achilleovi nebylo souzeno ten den zemřít. Ani jindy rukou nesmrtelného.

Jeden oštěp škrábl lehkonohého zabijáka na silné pravé paži, ale do krve to nebylo. Další si našel jeho krásný štít, ale bohem ukutá

vrstva polarizovaného zlata jej zablokovala. Třetí se odrazil od Achilleovy zlaté přilby, aniž zanechal stopu.

Tři bohové vystřelili ze svých božských dlaní dávky energie. Achilleova pole nanotechnologického původu se zbavila milionů voltů podobným způsobem, jako když pes setřese vodu.

Arés a Achilleus se střetli, jako když se srazí hory. Záchvěv podrazil stovkám Trójanů, Řeků a bohů nohy právě v okamžiku, kdy se bitevní linie spojily. Arés couvl jako první. Zvedl svůj rudý meč a sekl po povýšeneckém smrtelníku Achilleovi ranou, jíž ho chtěl připravit o hlavu.

Achilleus se před mečem sklonil a v dalším okamžiku boha války probodl, prosekl božskou zbroj a vnitřnosti takovým způsobem, že se Areovi otevřelo břicho, na smrtelníka i nesmrtelného vychrstl zlatý ichor, krev bohů, a na rudou marsovskou kručinku vyhřezla boží střeva. Příliš překvapený, než aby padl, příliš pobouřený, než aby zemřel, Arés civěl na to, jak se jeho vnitřnosti v prachu dál rozmotávají a rozplétají.

Achilleus zvedl ruce, popadl Area za přilbu a strhl ho tak nízko, až se jeho lidské sliny rozstříkly po dokonalé tváři boha. „*Ty* ochutnej smrt, zbabělý panáku!“ Nato se dal do díla jako řezník z tržiště na začátku celodenní šichty: usekl Areovi ruce v zápěstí, pak nohy nad kolenem a nakonec i paže.

Ostatní bohové s ústy dokořán přihlíželi, jak kolem mrtvoly zaskučel černý vír a Areova hlava křičela i poté, co ji Achilleus odsekl od krku.

Hermes, sice vyděšený, ale zároveň všestranný a nebezpečný, zvedl druhý oštěp.

Achilleus k němu přiskočil tak rychle, až si všichni mysleli, že se teleportoval. Popadl oštěp druhého boha a škubnutím jej přitáhl k sobě. Hermes se jej pokusil strhnout zpátky. Hádés sekl černým mečem po Achilleových kolenou, ale zabiják vysoko vyskočil a vyhnul se tak temné šmouze uhlíkové oceli.

Hermes přetahovanou o svůj oštěp prohrál, uskočil dozadu a pokusil se odkvitnout.

Moravci je obklopili svým polem. Znamenalo to, že nikdo se kvantovou teleportací nedostane sem ani tam, dokud tento boj neskončí.

Hermes vytasil meč, zahnutou, nebezpečně vyhlížející zbraň. Achilleus usekl zabijákovi obrů ruku v lokti. Paže vládnoucí mečem i s rukou, která dál svírala zbraň, padly na úrodnou, rudou půdu Marsu.

„Milost!“ vykřikl Hermes, padl na kolena a objal Achillea kolem pasu. „Milost, prosím!“

„Žádná není,“ řekl Achilleus a rozsekal boha na spoustu chvějících se, zlatě krvácejících kousků.

Hádés před masakrem couvl, rudé oči plné strachu. Další bohové po stovkách skákali do pasti, kterou jim lidé nastražili. Hektór, jeho trójští velitelé, Achilleovi Myrmidoni a všichni řečtí hrdinové na ně útočili a moravecká silová pole nedovolovala bohům odkvitnout, jakmile se jednou objevili. Poprvé, co si kdo na bojišti pamatoval, spolu bohové, hrdinové, polobohové, smrtelníci, legendy i pěšáci bojovali v podmínkách, kdy si byli téměř rovni.

Hádés přešel do pomalého času.

Svět se přestal otáčet. Vzduch zhoustl. Vlny rozrážející se o skalnaté pobřeží znehybněly. Ptáci se zastavili a zůstali viset ve vzduchu. Hádés supěl a samou úlevou se vyzvracel. Sem za ním žádný smrtelník nemohl.

Achilleus přešel do pomalého času za ním.

„To… není… možné,“ hlesl vládce smrti do vzduchu, který se táhl jako sirup.

„Chcípni, Smrti!“ zařval Achilleus a oštěpem svého otce Pélea probodl bohovi hrdlo těsně pod místem, kde se černé chrániče znovu ohýbaly nahoru k Hádovým lebkovitým lícním kostem. Zlatý ichor vytryskl zpomaleně.

Achilleus srazil Hádův černě zdobený štít a probodl mečem břicho a páteř boha smrti. Umírající Hádés ještě na výpad odpověděl ránou, která by dokázala rozštípnout úbočí hory. Černá čepel sklouzla Achilleovi po hrudi, jako by se ho ani nedotkla. Achilleovi nebylo souzeno zemřít ten den ani jindy rukama nesmrtelného. Hádovým osudem bylo ten den zemřít – jakkoli to bylo na lidské

poměry dočasné. Těžce se svalil, kolem zavířila tma a on zmizel v onyxovém cyklonu.

Achilleus, který ovládal nové nanotechnologie, aniž na to musel myslet, a rozvracel beztak již narušená kvantová pravděpodobnostní pole, vyskočil z pomalého času, aby se znovu zapojil do bitvy. Zeus bojiště opustil. Ostatní bohové prchali a v panice za sebou zapomínali zapnout *egidu*. Další kouzla, která mu moravci toho rána aplikovali, Achilleovi umožnila prorazit si cestu slabšími energetickými poli a pronásledovat je po svazích Olympu nahoru na dolní valy.

Pak se jeho masakr bohů a bohyň rozpoutal doopravdy.

Ale to všechno se stalo v prvních dnech války. Dnes – den po Paridově pohřbu – nesejdou žádní bohové bojovat.

A tak, když je spojenec Hektór pryč a Trójané, jejichž tisícům velí Hektorův švagr Aineiás, jsou na své části fronty v klidu, se Achilleus setká se svými achájskými veliteli a moraveckými odborníky na dělostřelbu, aby naplánoval nastávající útok na Olymp.

Útok bude jednoduchý: zatímco energetické a jaderné zbraně moravců na dolních svazích zaměstnají *egidu*, Achilleus s pěti sty svými nejlepšími veliteli a Achájci v třiceti přepravních letounech prorazí slabší část energetického štítu skoro tisíc mil vzadu za Olympem, bleskově zaútočí na vrchol a přinese pochodeň války bohům do jejich domovů. Ty Achájce, kteří budou zraněni nebo při boji v citadele Dia a ostatních bohů ztratí nervy, letouny odvezou, až pomine moment překvapení. Achilleus má v plánu zůstat, dokud se vrcholek Olympu nezmění v márnici a ze všech jeho bělostných chrámů a božských obydlí nebudou zčernalé ruiny. Koneckonců, napadne ho, Hérakles kdysi úplně sám strhl hradby Ília, když měl zlost, a zmocnil se města bez pomoci – proč by olympské paláce měly být nedotknutelné?

Celé dopoledne Achilleus očekával, že se objeví Agamemnón a jeho prostodušší bratr Meneláos v čele davu svých věrných, aby se pokusili znovu převzít vládu nad achájskými vojsky, vrátit válku do roviny smrtelník proti smrtelníkovi a usmířit se s vražednými proradnými bohy, ale prozatím bývalý vrchní velitel, s očima psa a

srdcem jelena, svůj obličej neukázal. Achilleus se rozhodl, že ho zabije, až se pokusí vyvolat vzpouru. Jeho, toho jeho rudovousého chasníka Menelá a všechny ostatní, kteří se k oběma Átreovcům přidají. Zpráva o tom, že jejich města byla zbavena veškerého života je – Achilleus je o tom přesvědčen – jenom Agamemnónův trik, kterým chce podnítit neklidné a zbabělé Achájce ke vzpouře.

Proto není překvapen, když velitel centurie Mep Ahoo, ostnatý skálovec, který má pod sebou dělostřelectvo a energetické bombardování, vzhlédne od mapy, kterou studují pod hedvábným přístřeškem, a oznámí, že svým binokulárním zrakem zaznamenal na pohled podivnou armádu, která přichází bránou ve směru od Olympu.

O několik minut později se však překvapení *dočká*, když Odysseus – který má ze štábu přikrčeného pod pleskajícím přístřeškem nejbystřejší zrak – oznámí: „Jsou to ženy. Trójské ženy."

„Myslíš Amazonky?" otáže se Achilleus a vyjde ven na olympské slunce. Před hodinou přijel se svým vozem sem do tábora Antilochos, syn Nestorův a Achilleův starý přítel z mnoha tažení, a všem pověděl o příjezdu třinácti Amazonek a Penthesileině přísaze, že zabije Achillea v souboji. Lehkonohý zabiják se tomu bezstarostně zasmál a ukázal dokonalé zuby. Nepotkal v boji a neporazil deset tisíc Trójanů a tucty bohů proto, aby se nechal zastrašit vychloubáním nějaké ženy.

Odysseus zavrtí hlavou. „Těchto žen musí být na dvě stovky a všechny jsou nastrojené do špatně padnoucí zbroje, synu Péleův. To nejsou žádné Amazonky. Na to jsou moc tlusté, moc malé, moc staré a některé skoro chromé."

„Zdá se," zabručí podmračený Diomédés, syn Týdeův a vládce Argu, „že každým dnem klesáme do dalšího patra šílenství."

Teukros, mistr lukostřelec a nevlastní bratr Velkého Aianta z lože nemanželského, prohlásí: „Mám poslat dopředu táborové hlídky, vznešený Achillee? Mám tyto ženy zastavit bez ohledu na to, jaké bláznovství je sem vede, a násilím je dovést zpátky k jejich stavům?"

„Ne," odpoví Achilleus. „Pojďme je přivítat, ať zjistíme, co vede první ženy k tomu, aby prošly dírou na Olymp a do achájského ležení."

„Třeba hledají Aineia a své trójské manžely, kteří jsou několik mil nalevo od nás?“ nadhodí Velký Aiás, syn Telamónův, vůdce salamínského vojska, které v tomto marsovském ránu podporuje levé křídlo Myrmidonů.

„Možná,“ utrousí Achilleus pobaveně a lehce podrážděně, ne však přesvědčeně. Vyjde v čele skupiny achájských králů, velitelů, nižších velitelů a jejich nejoddanějších bojovníků do záře slabšího olympského slunce.

Skutečně se jedná o dav trójských žen. Když jsou méně než tři sta metrů daleko, Achilleus se svou skupinou nějakých padesáti hrdinů se zastaví a počká, až ta řinčící tlupa ukřičených žen přijde blíž. Lehkonohému zabijákovi to zní jako kejhání hus.

„Vidíš mezi těmi ženami nějaké urozené?“ zeptá se Achilleus bystrozrakého Odyssea, když čekají, až chřestící horda překoná posledních sto metrů půdy porostlé červenou kručinkou. „Nějaké manželky nebo dcery hrdinů? Andromaché, Helenu, divokookou Kassandru, Medésikastu nebo ctihodnou Kastianeiru?“

„Žádnou z nich,“ odpoví pohotově Odysseus. „Žádnou váženou, rodem ani sňatkem. Jediná, kterou poznávám, je Hippodameia – ta mohutná s oštěpem a dlouhým starým štítem, jaký nosí Velký Aiás – a jenom proto, že mne jednou se svým manželem, zcestovalým Trójanem Tisifonem, navštívila na Ithace. Pénelopé ji provedla našimi zahradami, ale později řekla, že ta žena je kyselá jako nezralé granátové jablko a neumí se těšit z krásy.“

Achilleus, který již vidí ženy zřetelněji, řekne: „Ona samotná rozhodně není žádná krása, kterou by se člověk potěšil. Filoktéte, jdi jim naproti, zastav je a zeptej se jich, co dělají tady na našem bojišti s bohy.“

„Musím, synu Péleův?“ zanaříká postarší lučištník. „Po té pomluvě, která se o mně rozšířila včera při Paridově pohřbu, si nemyslím, že bych měl být ten…“

Achilleus se otočí a umlčí muže káravým pohledem.

„Půjdu s tebou a vezmu tě za ruku,“ zabručí Velký Aiás. „Teukre, přidej se k nám. Dva lučištníci a skvělý kopiník by měli na tuhle dole puklou lůzu stačit, i kdyby se ukázalo, že je ještě šerednější, než to vypadá.“

Trojice mužů předstoupí před Achilleovu skupinu.

To, co se stane pak, se seběhne velice rychle.

Filoktétés, Teukros a Velký Aiás se zastaví nějakých dvacet kroků od viditelně uřícených, udýchaných, neuspořádaných linií žen ve zbroji. Bývalý velitel Thessálců a bývalý vyvrženec postoupí dopředu, v levé ruce Héraklův slavný luk, pravou ruku zvednutou dlaní nahoru na znamení míru.

Jedna z mladších žen napravo od Hippodameie mrští oštěp. Je to neuvěřitelné, úžasné, ale zbraň zasáhne Filoktéta – který přežil deset let kousnutí jedovatým hadem a zášti bohů – přímo do hrudi těsně nad lehké lučištnické brnění, čistě jím projede, přetne míchu a povalí ho mrtvého na rudou půdu.

„Zabijte tu děvku!“ zařve rozzuřený Achilleus, vyrazí a vytasí z pochvy meč.

Teukros, který se momentálně ocitne pod palbou divoce odhozených oštěpů a v přívalu špatně namířených šípů, žádné takové pobízení nepotřebuje. Rychleji, než většina smrtelnických očí stačí sledovat, nasadí šíp, napne tětivu a prožene metrový šíp hrdlem ženy, která právě sklátila Filoktéta.

Hippodameia a dvacet nebo třicet žen se pustí do Velkého Aianta. Opatrně bodají oštěpy a zkoušejí nemotornými obouručnými údery mávat těžkými meči svých manželů, otců nebo synů.

Aiás, syn Telamónův, se na pouhý okamžik ohlédne po Achilleovi a věnuje mu pohled, v němž se zračí něco jako pobavení. Nato vytasí dlouhý meč, nenuceným pokrčením ramen srazí Hippodamein meč a štít stranou a setne ženě hlavu, jako by na svém dvoře sekal býlí. Ostatní ženy, již tak poblázněné, že neznají strach, se vrhnou na oba stojící muže. Teukros jim posílá jeden šíp za druhým do očí, stehen, rozhoupaných ňader a – o několik sekund později – prchajících zad. Velký Aiás se vypořádá s ostatními, které jsou tak hloupé, že zůstanou, brodí se jimi jako urostlý muž mezi dětmi a za sebou nechává mrtvoly.

Ve chvíli, kdy dorazí Achilleus, Odysseus, Diomédés, Nestór, Chromios, Malý Aiás, Antilochos a další, něco kolem čtyřiceti žen je už mrtvých nebo umírá, několik jich křičí v mukách smrti na rudě nasáklé rudé půdě a zbylé prchají zpátky k díře.

„U Háda, co *to* mělo znamenat?“ vyrazí ze sebe Odysseus, když dojde k Velkému Aiantovi a vstoupí mezi těla padlá ve všech půvabných a ohyzdných – Odysseovi však až příliš dobře známých – polohách násilné smrti.

Telamónův syn se zeširoka usměje. Obličej má postříkaný, po zbroji a meči mu stéká rudá krev trójských žen. „Není to poprvé, co jsem zabil ženy,“ prohlásí smrtelný obr, „ale přísahám při bozích, že ještě nikdy jsem z toho neměl lepší pocit!“

Kalchás, syn Thestorův a nejznamenitější achájský věštec, se přibelhá zezadu. „To není dobré. To je zlé. To není vůbec dobré.“

„Zavři hubu,“ umlčí ho Achilleus. Zacloní si oči a zahledí se k díře, kde právě mizejí poslední ženy, aby je vzápětí nahradila skupinka větších postav.

„Co teď?“ ptá se syn Pélea a bohyně Thetidy. „Tihle vypadají jako kentauři. Že by nám přijel na pomoc můj starý přítel a učitel Cheirón?“

„Kentauři ne,“ odvětí bystrozraký, důvtipný Odysseus. „Další ženy. Na koních.“

„Na *koních?*“ podiví se Nestór a přimhouří staré oči, aby viděl. „Nemyslíš na vozech?“

„V sedlech, a ujíždějí jako bájné jízdy ze starých časů,“ prohlásí Diomédés, který už je vidí také. V této moderní době nejezdí na koních nikdo, používají se jen k tahání vozů – i když Odysseus a Diomédés o několik měsíců dřív, před uzavřením příměří, unikli při půlnočním nájezdu z trójského tábora tak, že Hektorovou napůl probuzenou armádou projeli na tažných koních bez sedel a bez otěží.

„Amazonky,“ poznává Achilleus.

15

Athénin chrám. Meneláos postupuje, dýchá těžce, brunátný v obličeji – Helena na kolenou, bledou tvář skloněnou, ještě bledší ňadra odhalená. Vztyčí se nad ní. Zvedne meč. Její nabídnutá bledá šíje se zdá být tenká jako rákos. Nekonečně ostřená čepel se ani nezastaví, až prořízne kůži, maso, kost.

Meneláos se zarazí.

„Neváhej, manželi," zašeptá Helena. Hlas se jí při tom jen lehce zachvěje. Meneláos si na dolním konci jejího těžkého, modrými žílami protkaného levého ňadra všimne, jak jí divoce buší srdce. Uchopí jílec oběma rukama.

Zatím nesekne. „Do Hádu s tebou," vyrazí ze sebe. „Do Hádu s tebou."

„Ano," zašeptá Helena, s obličejem stále skloněným. Nad oběma se ve tmě prostoupené vůní kadidla zlověstně tyčí zlatá socha Athény.

Meneláos sevře jílec meče s vervou škrtiče. Paže se mu chvějí dvojí námahou, jak se chystá zkrátit manželku o hlavu a zároveň se snaží tento akt zadržet.

„Proč bych tě neměl zabít, nevěrná kundo?" zasyčí Meneláos.

„Nemáš žádný důvod, manželi. Jsem nevěrná kunda. Ona i já jsme byly nevěrné. Ukonči to. Vykonej spravedlivý rozsudek smrti."

„Sakra, *neříkej mi manželi!*"

Helena zvedne obličej. Její černé oči jsou přesně ty oči, o kterých se Meneláovi víc než deset let zdálo. „Jsi můj manžel. Vždycky jsi byl. Můj jediný manžel."

V tu chvíli ji málem zabije, tolik ta slova bolí. Pot mu kape z čela a z tváří a rozstřikuje se jí po jednoduchých šatech. „Opustila jsi mě – opustila jsi mě a svou dceru," dostane ze sebe, „kvůli tomu… tomu… chlapečkovi. Tomu cucákovi. Tomu fešákovi s pérem."

„Ano,“ potvrdí Helena a znovu skloní tvář. Meneláos zahlédne vzadu na její šíji, přímo na dolním konci, kam se zařízne ostří meče, známé malé znaménko.

„Proč?“ hlesne Meneláos. Je to poslední, co řekne, než ji zabije, nebo jí odpustí… nebo obojí.

„Zasloužím si zemřít,“ zašeptá. „Za hříchy spáchané na tobě, za hříchy spáchané na naší dceři, za hříchy spáchané na naší zemi. Ale tvůj palác ve Spartě jsem neopustila z vlastní svobodné vůle.“

Meneláos zaskřípe zuby tak prudce, že uslyší, jak praskají –

„Byl jsi pryč,“ zašeptá Helena, jeho manželka, jeho trýznitelka, děvka, která ho zradila, matka jeho dítěte. „Byl jsi pořád pryč. S bratrem. Na lovu. Ve válce. Za děvkami. Drancovat. Ty a Agamemnón jste byli ten pravý pár – já jsem byla jenom chovná prasnice ponechaná doma. Když si mě Paris, ten podvodník, ten lstivý Odysseus bez Odysseovy moudrosti, odvedl silou, neměla jsem doma manžela, který by mě ochránil.“

Meneláos dýchá ústy. Má pocit, že meč na něho šeptá jako něco živého a žádá si krev té běhny. V uších se mu překřikuje tolik hlasů, že jemné tóny jejího hlasu skoro neslyší. Vzpomínka na ten hlas ho mučila čtyři tisíce nocí; teď ho dohání za hranice šílenství.

„Kaji se,“ řekne Helena, „ale na tom teď nezáleží. Prosím, ale na tom teď nezáleží. Mám ti vyprávět, jak jsem za posledních deset let stokrát zvedla meč nebo uvázala na provaze smyčku, ale moje komorné či Paridovi špehové mě pokaždé zadrželi a naléhali, abych myslela aspoň na svou dceru, když nemyslím na sebe? Tento únos a moje dlouhé zajetí zde byly Afrodítino dílo, manželi, ne moje. Ale teď mě můžeš vysvobodit jedinou ranou své čepele, kterou tak dobře znáš. Udělej to, Menelae, můj miláčku. Řekni naší dceři, že jsem ji milovala a stále ji miluji. A ty sám věz, že jsem tě milovala a stále miluji.“

Meneláos zařve, upustí meč, který zařinčí na chrámové podlaze, a padne na kolena vedle své ženy. Vzlyká jako dítě.

Helena mu sejme přilbu, položí mu ruku do týla a přitáhne si jeho obličej na obnažená ňadra. Neusměje se. Ne, neusměje se, ani není v pokušení to udělat. Cítí na prsech, které od doby, co se jí Meneláos dotkl naposledy, držely tíhu Parida, Hockenberryho,

Déifoba a jiných, škrábání jeho krátkých vousů, jeho slzy a žár jeho dechu. *Ano, proradná kunda,* pomyslí si Helena Trójská. *Jako my všichni.* Nepovažuje poslední minutu za vítězství. Byla připravená zemřít. Je velice, převelice unavená.

Meneláos vstane. Zlostně si otře z rusého kníru slzy a sopel, sáhne pro meč a vrátí jej na opasek. „Odlož svůj strach, ženo. Co se stalo, stalo se – Afrodítino a Paridovo zlé dílo, ne tvoje. Támhle na mramoru je plášť a závoj chrámové panny. Obleč si je a společně navždy opustíme toto nešťastné město."

Helena vstane, dotkne se manželova ramene pod tou zvláštní lví kůží, kterou jednou viděla na Diomédovi, když pobíjel Trójany, a mlčky si oblékne bílý plášť a krajkový bílý závoj.

Společně vyjdou z chrámu do města.

Helena nedokáže uvěřit, že opouští Ílion takovým způsobem. Po více než deseti letech projít Skajskou bránou a jednou provždy nechat to všechno za sebou? Co Kassandra? Co její plány s Andromaché a ostatními? Co její odpovědnost za válku s bohy, kterou ona – Helena – pomohla svými machinacemi rozpoutat? Co chudák smutný Hockenberry a jejich malá láska?

Helena ucítí, jak se její duše vznáší jako vypuštěná chrámová holubice, když si uvědomí, že nic z toho již není její problém. Odpluje se svým právoplatným manželem do Sparty – stýskalo se jí po Meneláovi, po jeho… jednoduchosti – uvidí dceru, která již vyrostla v ženu, a na těch posledních deset let bude pohlížet jako na zlý sen, až bude stárnout do poslední čtvrtiny svého života, aniž by jí to, samozřejmě, ubralo na kráse, z vůle bohů, nikoli její. Dostala odklad ve všech možných ohledech.

Jsou venku na ulici, jdou, jako by se jim to oběma pořád ještě zdálo, když se rozezní městské zvony, velké rohy na strážních hradbách začnou troubit a vyvolávají spušť. Všechny alarmy města zní současně.

Výkřiky se vytřídí. Meneláos na ni pohlédne škvírou ve své komické přilbě s kančími kly a Helena se na něho podívá tenkou mezerou mezi závojem chrámové panny a turbanem. V těch několika sekundách se jejich očím nějakým způsobem podaří přetlumočit hrůzu, zmatek a dokonce i smutné pobavení ironií toho všeho.

Skajská brána je zavřená a zajištěná závorou. Achájci znovu útočí. Trójská válka znovu začala.

Jsou v pasti.

16

„Mohl bych si prohlédnout loď?“ zeptal se Hockenberry. Sršní letoun se vynořil z modravé bubliny v kráteru Stickney a začal šplhat k rudému kotouči Marsu.

„Loď k Zemi?“ ubezpečil se Mahmud. Když Hockenberry přikývl, dodal: „Samozřejmě.“

Moravec odvysílal povely letounu, který se otočil, oblétl konstrukci a pak stoupal, až se spojil s portem v horní části dlouhé, článkované kosmické lodi.

Hockenberry si chce prohlédnout loď, informoval Mahmud úzkým svazkem Orpha z Ió.

Šum pozadí trval jen sekundu, než přišla odpověď: *No a proč ne? Chceme po něm, aby při této cestě nastavoval krk. Proč by nemohl vidět celou loď? Asteague/Che a ostatní mu to měli nabídnout.*

„Jak dlouhá je ta věc?“ zeptal se tiše Hockenberry. V holografických oknech to vypadalo, jako by se loď pod nimi táhla na míle daleko.

„Výšku má přibližně stejnou jako vaše Empire State Building z dvacátého století,“ odpověděl Mahmud. „Ale jinak je trochu kulatější a místy boulovitější.“

Určitě nikdy nezažil stav beztíže, vzkázal Mahmud. *Gravitace Fobosu ho jedině zmate.*

Substituční pole jsou připravená, poslal úzkým svazkem Orphu. *Nastavím je na osm desetin gé v laterálním směru a v lodi přejdu na normální pozemský tlak. Než se vy dva dostanete do přední přechodové komory, bude pro něho všude dýchatelno a příjemně.*

„Není pro misi, o které mluvili, příliš velká?“ zeptal se Hockenberry. „Přestože na palubě budou stovky skálověckých vojáků, připadá mi to přehnané.“

„Je možné, že budeme chtít zpátky něco přivézt,“ řekl Mahmud. *Kde jsi?* zeptal se Orpha.

Momentálně na spodním trupu, ale potkáme se ve Velkém pístovém sále.

„Třeba horniny? Vzorky půdy?“ V den, kdy se lidská noha poprvé dotkla Měsíce, byl Hockenberry mladý muž. Teď si vybavil, jak seděl na dvorku za domem rodičů a na malé televizi postavené na piknikovém stolku sledoval rozmazané černobílé záběry z Moře klidu, prodlužovačka byla natažená z altánu a přes listy dubu bylo nahoře vidět samotný půlměsíc.

„Třeba lidi,“ odpověděl Mahmud. „Možná tisíce a desetitisíce lidí. Drž se, spojíme se s lodí.“ Moravec neslyšně vypnul holovizní průzory; z pohledu, jak jsou připojeni kolmo k svislému trupu kosmické lodi ve výšce větší než tři sta metrů, by dostal závrať každý.

Hockenberry se při prohlídce lodi ptal málo a mluvil ještě míň. Představoval si techniku přesahující hranice představivosti – virtuální ovládací panely, které při pomyšlení zmizí, další křesla na principu energetických polí a prostředí vybudované pro stav beztíže, v němž není nahoře ani dole – ale to, co viděl, mu připadalo jako nějaký gigantický parník z devatenáctého nebo počátku dvacátého století. Uvědomil si, že má pocit, jako by byl na prohlídce *Titaniku*.

Ovladače byly fyzické, zhotovené z kovu a plastu. Křesla byla neforemná, fyzická – zdálo se, že je jich dost pro posádku čítající kolem třiceti moravců (ani v jednom případě se nezdálo, že by proporce křesla odpovídaly člověku) – podobně jako dlouhé skladové prostory, které měly na přepážkách palandy z nylonu a kovu. Celá patra byla vyhrazena supermoderně vypadajícím konstrukcím a sarkofágům pro tisíc skáloveckých vojáků, kteří, jak mu vysvětlil Mahmud, absolvují cestu ve stavu někde mezi smrtí a vědomím. Na rozdíl od jejich letu k Marsu, zdůraznil moravec, poletí tentokrát ozbrojení a připravení k boji.

„Hibernace,“ napověděl Hockenberry, který se nevyhýbal všem sci-fi filmům. Se ženou měli ke konci kabelovku.

„Ne tak docela,“ jemně oponoval Mahmud. „I když jistá podobnost v tom je.“

V lodi byly žebříky, široká schodiště, výtahy a nejrůznější zastaralá mechanická zařízení. Byly tam přechodové komory, laboratoře a skříně se zbraněmi. Nábytek – byl tam nábytek – byl velký a neforemný, jako by hmotnost nepředstavovala žádný problém. Byly tam navigační bubliny s výhledem ven k obvodovým stěnám kráteru, nahoru k Marsu a dolů ke světlům portálů a hemžení moravců. Byly tam jídelny, kuchyně, spací kóje a umývárny, to všechno, jak narychlo vysvětlil Mahmud, pro lidské pasažéry, pokud by nějaké vzali na palubu.

„Kolik lidských pasažérů?“ zeptal se Hockenberry.

„Do deseti tisíc,“ odpověděl Mahmud.

Hockenberry hvízdl. „Je to vlastně taková Noemova archa?“

„Ne,“ nesouhlasil malý moravec. „Noemova loď byla tři sta loktů dlouhá, padesát loktů široká a třicet loktů vysoká. To se dá převést na nějakých sto třicet pět metrů na délku, dvacet dva metrů na šířku a třináct metrů na výšku. Noemova archa měla tři paluby uzavírající objem nějakých sto dvacet pět tisíc metrů krychlových a hrubou tonáž třináct tisíc devět set šedesát tun. Tato loď je více než dvakrát delší a poloměrem o polovinu širší – i když jsi viděl, že některé úseky, například obytné válce a sklady, jsou širší – a má hmotnost čtyřicet šest tisíc tun. Noemova archa byla ve rovnání s tímto plavidlem veslice.“

Hockenberry zjistil, že na tyto novinky neumí odpovědět.

Mahmud nastoupil jako první do malého klecového výtahu. Potom sjeli dolů kolem jednotlivých pater nákladních prostor, do nichž, jak Mahmud vysvětlil, měla přijít jeho európská ponorka *Černá dáma* – a ještě níž kolem něčeho, co mu moravec popsal jako „skladiště náloží“. Hockenberry cítil ze slova „nálože“ vojenské konotace, ale ujistil se, že se určitě mýlí. Nechal si tu otázku na později.

S Orphem z Ió se potkali ve strojovně, které větší moravec říkal Velký pístový sál. Hockenberry vyjádřil svou radost nad tím, že vidí Orpha s kompletním počtem noh a čidel – *bez* opravdových očí, jak

se dozvěděl – a několik minut si s ním povídal o Proustovi a smutku, než prohlídka pokračovala.

„Já nevím," řekl nakonec rozpačitě Hockenberry. „Kdysi jste mi popsali loď, kterou jste přiletěli z Jupitera, a znělo to tak supermoderně, až to přesahovalo moje chápání. Všechno, na co se podívám tady, mi připadá… vypadá… já nevím."

Orphu hlasitě zabručel. Hockenberryho napadlo, nikoli poprvé, že když obrovský moravec promluví, zní jako Falstaff.

„Pravděpodobně vám to připadá jako strojovna z *Titaniku*," pronesl Orphu.

„Ano. *Mělo* by?" Snažil se, aby ze sebe neudělal většího ignoranta v těchto věcech, než byl. „Vaše moravecká technika přece musí být tři tisíce let za *Titanikem*. Dokonce tři tisíce let za poslední dobou, kterou jsem zažil já na začátku jednadvacátého století. Proč tohle… tohle?"

„Protože to z velké části vychází z plánů, které mají původ v polovině dvacátého století," zaduněl Orphu. „Naši technici chtěli něco rychlého a špinavého, co by nás přepravilo k Zemi v nejkratším možném čase. V tomto případě zhruba za pět týdnů."

„Ale Mahmud a ty jste mi kdysi řekli, že z prostoru Jupitera jste přisvištěli v několika *dnech*," namítl Hockenberry. „A vzpomínám si, že jste mluvili o boronových solárních plachtách, fúzních motorech… o spoustě termínů, kterým jsem nerozuměl. Používáte ty věci v této lodi?"

„Ne," řekl Mahmud. „My jsme měli výhodu v tom, že jsme pro cestu k vnitřním planetám použili Jupiterovu proudovou trubici a lineární urychlovač na jupiterovské oběžné dráze – vynález, na němž naši technici pracovali více než dvě století. Tady na oběžné dráze Marsu pro nás takové věci nepracují. Musíme tuto loď stavět od nuly."

„Ale proč technika dvacátého století?" zeptal se Hockenberry s pohledem upřeným na obrovské písty a hnací hřídele, které blyštivě stoupaly ke stropu, jenž byl v té obrovské místnosti nějakých dvacet metrů vysoko. *Skutečně* to vypadalo jako strojovna *Titaniku* v tom filmu, jen toho bylo víc – větší, víc pístů, víc blyštivého bronzu, oceli a železa. Víc pákových soustrojí. Víc ventilů. A byly tam věci, které

vypadaly jako gigantické tlumiče otřesů. A všechny ukazatele působily dojmem, jako by měřily tlak páry, ne fúzní reaktory nebo něco takového. Ve vzduchu bylo cítit olej a ocel.

„Měli jsme plány," spustil Orphu. „Měli jsme suroviny, přivezené z asteroidů v Pásu a vytěžené přímo na Fobosu a Deimosu. Měli jsme pulzní jednotky…" Odmlčel se.

„Co jsou to pulzní jednotky?" zeptal se Hockenberry.

Kecko, vzkázal Orphovi Mahmud.

To bys chtěl, abych před ním jejich existenci tajil?

Asi ano… aspoň do doby, než budeme několik milionů kilometrů odsud na cestě k Zemi, pokud možno s ním na palubě.

Mohl by si při odletu všimnout účinku pulzních jednotek a začít být zvědavý.

„Pulzní jednotky jsou… malá štěpná zařízení," řekl Mahmud nahlas Hockenberrymu. „Atomové bomby."

„Atomové bomby? Atomové *bomby?* Na palubě této lodi? Kolik?"

„Dvacet devět tisíc sedm set ve skladištích náloží, kolem nichž jste projeli cestou do strojovny," informoval Orphu. „Další tři tisíce osm v rezervě uložené tady pod strojovnou."

„Tři tisíce atomových bomb," řekl tiše Hockenberry. „To asi počítáte s tím, že budete bojovat, až přiletíte k Zemi."

Mahmud zavrtěl červenočernou hlavou. „Pulzní jednotky jsou určené pro pohon. Abychom se dostali k Zemi."

Hockenberry zvedl ruce dlaněmi nahoru, aby ukázal, že nechápe.

„Tyhle obrovské písty tady jsou… prostě… písty," řekl Orphu. „Cestou k Zemi budeme dírou ve středu odrazného štítu vyhazovat bomby, prvních několik hodin zhruba jednou za sekundu – pak po většinu zbytku letu jednou za hodinu."

„Při každém pulzním cyklu," dodal Mahmud, „vyhodíme nálož – viděl bys jenom obláček páry ve vesmíru – stříkneme na odrazný štít olej, který funguje jako protiablační ochrana štítu a ústí vystřelovací trubice, pak bomba exploduje a vznikne záblesk plazmy, který udeří do odrazného štítu."

„Štít to nezničí?" zeptal se Hockenberry. „A loď?"

„Vůbec ne,“ odvětil Mahmud. „Vaši vědci tohle všechno vymysleli v 50. letech dvacátého století. Vzniklá plazma postrčí odrazný štít dopředu a bude tyto obrovské písty pohánět sem a tam. Už po několika stech explozí za zadkem začne naše loď nabírat pořádnou rychlost.“

„A tyhle měřáky?“ Hockenberry položil ruku na jeden, který vypadal jako ukazatel tlaku páry.

„To je ukazatel tlaku páry,“ prohlásil Orphu. „Ten vedle je ukazatel tlaku oleje. Ten nad tebou je regulátor napětí. Měl jste pravdu, doktore Hockenberry… tuto místnost by rychleji pochopil a naučil se obsluhovat strojník z *Titaniku* v roce 1912 než technik NASA z vaší éry.“

„Jak silné jsou ty bomby?“

Máme mu to říct? poslal Mahmud.

Samozřejmě, odpověděl úzkým svazkem Orphu. *Na to, abychom začali našemu hostovi lhát, je už trochu pozdě.*

„Každá pohonná nálož má o maličko víc než čtyřicet pět kilotun,“ řekl Mahmud.

„Čtyřicet pět kilotun každá – čtyřiadvacet tisíc a něco bomb,“ zamumlal Hockenberry. „Zůstane po nich mezi Marsem a Zemí radioaktivní stopa?“

„Jsou to poměrně čisté bomby,“ odvětil Orphu. „Jak štěpné bomby obvykle bývají.“

„Jak jsou velké?“ ptal se dál Hockenberry. Uvědomil si, že strojovna je jistě radioaktivnější než zbytek lodi. Na bradě, na horním rtu a na čele mu perlil pot.

„Pojď o patro výš,“ vybídl ho Mahmud a vykročil jako první po točitém schodišti, které bylo dost široké, aby Orphu mohl pomocí odpuzovačů vyjít po schodišti s nimi. „Ukážeme ti to.“

Hockenberry hádal, že sál má průměr k padesáti metrům a poloviční výšku. Byl skoro celý zaplněn regály, dopravníky, kovovými plošinami, řetězy a skluzy. Mahmud stiskl přehnaně velké červené tlačítko, načež dopravníkové pásy, řetězy a třídicí zařízení začaly vrčet, rozběhly se a daly do pohybu stovky nebo tisíce malých stříbrných nádob, které Hockenberrymu ze všeho nejvíc připomínaly neoznačené plechovky od koly.

„Vypadá to jako útroby automatu na Coca-Colu," poznamenal Hockenberry ve snaze odlehčit neblahý pocit ze špatného vtipu.

„Skutečně to *je* z firmy Coca-Cola kolem roku 1959," zabručel Orphu. „Návrhy a plány byly převzaty z jednoho jejich plnicího závodu v Atlantě v Georgii."

„Vhodíte čtvrťák a vypadne kola," dostal ze sebe Hockenberry. Jenže místo koly je to pětačtyřicetikilotunová bomba seřízená tak, aby explodovala hned za zádí lodi. Tisíce takových bomb.

„Správně," řekl Mahmud.

„Ne tak docela," namítl Orphu. „Musíte si uvědomit, že toto je konstrukce z roku 1959. Stačilo by vám vhodit desetník."

Z Ióňana se ozývalo dunění tak dlouho, dokud stříbrné plechovky na pohybujícím se dopravníku rachotily ve svých kovových kroužcích.

Když byli znovu v letounu, pouze Mahmud a on, a šplhali ke zvětšujícímu se kotouči Marsu, Hockenberryho napadlo: „Zapomněl jsem se zeptat… jmenuje se nějak? Ta loď?"

„Ano. Někteří z nás měli za to, že jméno potřebuje. Původně jsme zvažovali *Orion.*…"

„Proč *Orion?*" Sledoval zadní okno, za kterým rychle mizely Fobos, kráter Stickneyové a obrovská loď.

„Takové jméno dali vaši vědci z poloviny dvacátého století lodi a projektu bombového pohonu," odvětil drobný moravec. „Ale nakonec hlavní integrátoři, kteří jsou cestou k Zemi pověřeni, přijali jméno, které jsme navrhli Orphu a já."

„A to je?" Jak s burácením a sykotem vnikli do atmosféry Marsu, Hockenberry klesl hlouběji do svého křesla ze silového pole.

„*Královna Mab.*"

„Z *Romea a Julie*," řekl Hockenberry. „Tak to byl určitě tvůj návrh. Ty jsi Shakespearův fanoušek."

„Kupodivu byl Orphův," řekl Mahmud. Byli již v atmosféře a letěli nad tharsiskými vulkány k Olympus Mons a bránové díře do Ília.

„Jak to souvisí s lodí?"

Mahmud zavrtěl hlavou. „Orphu na tu otázku neodpověděl, zato ale odcitoval Asteagueovi/Che a ostatním část hry.“

„Kterou část?“

MERKUCIO: **Královna Mab tě tedy navštívila?**
BENVOLIO: **Královna Mab? Kdo to je?**
MERKUCIO: **Stará víla, porodní bába elfů. Přijíždí nic větší nežli na ukazováčku půlmistrově ten achát k pečetění, tažena šestispřežím bujných mžitků, a cválá spáčům vzhůru po nose. Kočár je ze skořápky oříšku, jak Veverka či mistr Červ je elfům od nepaměti dělá na zakázku. Z pavoučích dlouhých noh jsou špice kol, kryt kočáru je z kobylčího křídla a postroj z nejjemnějších pavučin. Z měsíčních pablesků jsou ohlávky, z cvrčkovy kůstky s babím létem bič: Za kočího má mušku v šedém plášti, menší než červík, který hnízdívá pod nehty dívkám, jsou-li zahálčivé. V té nádheře si pádí noc co noc hlavami milenců – ti hned sní o milostech, po zádech dvořanů – těm zdá se o klanění, po rtech dam, jež hned sní o hubičkách a které často zlomyslná Mab puchýřky na nich trestá za mlsnotu…**

„… a tak dál a dál,“ řekl Mahmud.

„A tak dál a dál,“ zopakoval Ph. Dr. Thomas Hockenberry. Olympus Mons, Olymp bohů, vyplňoval všechna přední okna. Podle Mahmuda sahal vulkán pouhých 21 287 metrů nad úroveň marsovského moře – o čtyři a půl kilometru míň, než se domnívali lidé v Hockenberryho době, ale i tak dost. *Bohatě stačí*, pomyslel si Hockenberry.

A tam nahoře, na vrcholu – travnatém vrcholu – pod zářící *egidou*, zachytávající světlo pozdního dopoledne, byli živí tvorové. A nejenom živí tvorové, ale bohové. *Bohové*. Bytosti, které válčily,

dýchaly, bojovaly, kuly pikle a pářily se, ne zase o tolik jinak než lidé, jak je Hockenberry znal z dřívějšího života.

V tom okamžiku všechny mraky tísně, které se kolem něho hromadily již několik měsíců, odvál vítr – jako bílé obláčky, které viděl, jak se táhnou na jih od samotného Olympu, když ze severního oceánu nazývaného Téthyino moře začaly vanout odpolední větry – a v tu chvíli byl Thomas C. Hockenberry, doktor filozofie v oboru antických studií, jednoduše, čistě a naprosto šťastný, že žije. Uvědomil si, že bez ohledu na to, jestli se k této výpravě k Zemi připojí nebo ne, momentálně by neměnil s nikým z žádné jiné doby a žádného jiného místa na světě.

Mahmud stočil letoun východně od Olympus Mons a zamířil k bránové díře a k Íliu.

17

Héra skočila z místa vně výlučného pole kolem Odysseova domova na Ithace přímo na vrcholek Olympu. Travnaté svahy a budovy s bílými sloupy rozbíhající se od obrovského kalderového jezera zářily ve slabším světle vzdálenějšího slunce.

Zemětřasný Poseidon kvitl nedaleko od ní. „Vykonáno? Hromovládce spí?“

„Hromovládce teď hřmí jenom chrápáním,“ odpověděla Héra. „A na Zemi?“

„Vyvíjí se to podle našich plánů, dcero Kronova. Všechny týdny našeptávání a rad Agamemnónovi a jeho velitelům vedly k tomuto okamžiku. Achilleus je pryč – jako vždy – pod námi na rudé pláni, takže syn Átreův právě burcuje své rozezlené davy proti Myrmidonům a dalším Achilleovým stoupencům, kteří zůstali v táboře. Pak se hned vydají na pochod proti hradbám a otevřeným branám Ília.“

„A Trójané?“ otázala se Héra.

„Hektór ještě spí po noční stráži u hořících bratrových kostí. Aineiás je tady pod Olympem, ale v Hektorově nepřítomnosti proti nám nic nepodniká. Déifobos je stále u Priama a rozebírá s ním záměry Amazonek.“

„A Penthesileia?“

„Právě v této hodině se probudila a ustrojila se – stejně jako jejích dvanáct družek – pro boj na smrt, který ji čeká. Před pouhým okamžikem vyrazily za jásotu z města a právě teď projely bránovou dírou.“

„Pallas Athéna je s ní?“

„Tady jsem.“ Athéna, nádherná ve zlaté zbroji, se právě okamžitě zhmotnila vedle Poseidona. „Penthesileia byla poslána

vstříc záhubě – a Achilleovi. Smrtelníci jsou všude ve stavu rozjitřeného zmatku.“

Héra zvedla ruku ke kovem obalenému zápěstí skvostné bohyně. „Vím, že to pro tebe bylo těžké, sestro ve zbrani. Achilleus byl od narození tvůj oblíbenec.“

Pallas Athéna zavrtěla zářivou, přilbou chráněnou hlavou. „To již neplatí. Ten smrtelník lhal, že jsem zabila a odnesla jeho přítele Patrokla. Zvedl svůj meč proti mně a proti všem mým olympským příbuzným a blízkým. Čím dřív bude poslán do temných síní Hádu, tím budu raději.“

„Pořád se bojím Dia,“ přerušil ji Poseidon. Jeho válečná zbroj měla barvu hlubokomořské měděnky. Zdobily ji propletené motivy vln, ryb, chobotnic, leviatanů a žraloků. Přilba mu obepínala oči bojovně vztyčenými klepety krabů.

„Po Héfaistově lektvaru bude naše obávané veličenstvo chrnět jako vepř sedm dní a sedm nocí,“ uklidňovala vládce moří Héra. „Důležité je, abychom všech svých cílů dosáhli během této doby – zabití nebo vyhnání Achillea, návrat Agamemnóna do čela Argejců, dobytí Ília anebo aspoň obnovení desetileté války takovým způsobem, který vylučuje mír. Pak budou proti Diovi stát fakta, která nebude schopen změnit.“

„Jeho hněv bude přesto strašlivý,“ podotkla Athéna.

Héra se zasmála. „Ty chceš *mně* něco vykládat o hněvu Kronova syna? Vedle Diova hněvu vypadá hněv mocného Achillea, jako když rozmrzelý bezvousý mladíček dostane záchvat kopání do kamenů. Musíme…“

Dřív, než mohla větu dokončit, začali se na dlouhém trávníku před Palácem bohů na pobřeží Kalderového jezera zjevovat další bohové. Létající vozy s hologramy zpěněných ořů, kteří je táhnou, se slétly ze všech světa stran a přistávaly v blízkém okolí, až zaplnily trávník. Bohové a bohyně se rozdělili do tří skupin: na ty, kteří se tlačili poblíž Héry, Athény, Poseidona a dalších zastánců Řeků; další, kteří se řadili za zamračeného Apollóna – hlavního zastánce Trójanů – Apollónova matka Léto, Déméter a všichni, kdo také dlouho bojovali za vítězství Tróje; a třetí skupinu, která se ještě nerozhodla,

ke komu se přikloní. Kvantové a vozové shlukování pokračovalo, až se na dlouhém trávníku shromáždily stovky nesmrtelných.

„Proč jsou tady všichni?“ zvolala pobaveně Héra. „Copak dnes nikdo nestřeží hradby Olympu?“

„Zmlkni, intrikánko!“ vykřikl Apollón. „Toto spiknutí s cílem dobýt dnes Tróju je tvoje dílo. A nikdo není schopen najít vládce Dia, aby to zastavil.“

„Ach,“ řekla běloruká Héra, „vyděsily snad neviděné události Pána stříbrného luku takovým způsobem, že musí běžet k otci?“

Arés, bůh války, který právě potřetí vyšel z léčebných a oživovacích tanků, do nichž se musel uchýlit po neuvážených soubojích s Achilleem, vystoupil po bok Foiba Apollóna. „Ženo,“ procedil krutý bůh přes zuby a narostl do plné bojové výšky bezmála pěti metrů, „trpíme tvou existenci jen proto, že jsi krvesmilná manželka našeho vládce Dia. Žádný jiný důvod neexistuje.“

Héra se zasmála smíchem, jehož účinek byl vypočítán tak, aby ho co nejvíc rozběsnil. „Krvesmilná *manželka*,“ rýpla si posměšně. „Jak ironické od boha, který častěji než s jakýmikoli jinými ženami, ať bohyněmi nebo smrtelnými, spí se svou sestrou.“

Arés pozvedl dlouhé vražedné kopí. Apollón natáhl svůj mocný luk a nasadil šíp. Afrodíta si připravila menší luk, který však nebyl o nic méně nebezpečný.

„Chcete podnítit násilí proti naší královně?“ zeptala se Athéna a vstoupila mezi Héru a luky s kopím. Každý bůh na vrcholku Olympu při pohledu na chystané zbraně zesílil své osobní silové pole na maximum.

„Nevykládej mi nic o podněcování k násilí!“ rozkřikl se na Palladu Athénu brunátný Arés. „Taková drzost. Už jsi zapomněla, jak jsi před pouhými několika měsíci pobídla Týdeova syna Dioméda, aby mne zranil kopím? Nebo jak jsi po mně mrštila vlastní oštěp nesmrtelných a zranila mě, když sis myslela, že tě bezpečně halí tvůj maskovací mrak?“

Athéna pokrčila rameny.

„To bylo na bojišti. Měla jsem krev zpěněnou bojovou vášní.“

„*Tomu* říkáš výmluva za to, že ses mě pokusila zabít, ty nesmrtelná čubko?“ zaburácel Arés. *„Žes měla rozvášněnou krev?“*

„Kde je Zeus?“ obrátil se Apollón na Héru.

„Nedělám manželovi hlídače,“ odvětila. „I když by občas nějakého potřeboval.“

„Kde je Zeus?“ zopakoval Apollón, mistr stříbrného luku.

„Zeus se ještě mnoho dní nebude plést do záležitostí lidí či bohů,“ odvětila běloruká bohyně. „Možná se nevrátí už nikdy. O tom, co se dál stane ve světě dole, rozhodneme my na Olympu.“

Apollón znovu nasadil na tětivu těžký, tepelně naváděný šíp, ale luk zatím nezvedl.

Thetis, mořská bohyně Néreida, dcera Nérea – pravého otce moře – a nesmrtelná matka Achillea, jehož otcem byl smrtelník Péleus, vstoupila mezi obě rozvášněné skupiny. Neměla žádnou zbroj, pouze pečlivě propracované šaty ušité tak, aby vypadaly jako obrazce z mořských řas a lastur.

„Sestry a bratři, všichni spříznění,“ promluvila, „zastavte tuto přehlídku urážlivosti a pýchy, než ublížíme sobě a svým smrtelným dětem a osudově urazíme našeho Všemocného otce, který se vrátí – jedno kde je, on se vrátí – a bude mít hněv nad naší neposlušností vyrytý do vznešeného čela a smrt rozsévající blesky v rukou.“

„Ty zmlkni,“ zvolal Arés a přehodil si dlouhý vražedný oštěp v pravačce do polohy, kdy jej měl připravený k hodu. „Kdybys toho svého uřvaného smrtelného spratka neponořila do posvátné řeky, abys ho udělala téměř nesmrtelným, Ílion by před deseti lety zvítězil.“

„Já jsem nikoho do vody neponořila,“ ohradila se Thetis, vztyčila se do plné výšky a zkřížila své lehce šupinaté ruce na prsou. „Mého milovaného Achillea vybraly pro jeho slavný osud Sudičky, ne já. Když byl novorozeně, uposlechla jsem nutkavou radu, kterou Sudičky seslaly do mých myšlenek, a každou noc jsem ho ukládala přímo do nebeského ohně, abych ho za cenu bolesti a utrpení – (ale můj Achilleus ani tenkrát nekřičel, i když byl jen miminko) – očistila od smrtelných partií zděděných po otci. V noci jsem ho pálila a působila mu strašlivé jizvy. Ve dne jsem mu pak hojila spálenou, zčernalou dětskou pleť toutéž ambrózií, kterou používáme pro osvěžení svých nesmrtelných těl – jenže tato ambrózie měla díky tajné alchymii Sudiček větší účinnost. A *byla bych* své dítě udělala

nesmrtelným, podařilo by se mi poskytnout Achilleovi čisté božství, kdyby mne nešpehoval můj manžel, obyčejný lidský muž Péleus, který, když viděl, jak se naše jediné dítě zmítá a svíjí ve spalujících plamenech, chytil je za patu a vytáhl je z nebeského ohně jen několik minut předtím, než by byl můj proces proměny v boha završen a hotov.

Pak, jako všichni manželé, aniž by dbal na moje námitky, odnesl Péleus, jehož úmysly byly dobré, ale pletl se do věcí, kterým nerozuměl, naše dítě k Cheirónovi, nejmoudřejšímu a vůči lidem nejméně nenávistnému z celého kentauřího plemene, pěstounovi mnoha hrdinů, který o Achillea v dětství pečoval, léčil ho bylinami a mastmi známými pouze kentaurským mudrcům, a pak mu dodal sílu tím, že ho krmil játry lvů a morkem medvědů.“

„Kéž by byl ten malý hajzlík chcípl v plamenech,“ prohodila Afrodíta.

Thetis se při těchto slovech neudržela a vrhla se na bohyni lásky, neozbrojená ničím jiným než dlouhými, rybím kostem podobnými nehty na konci prstů.

Se stejným klidem, jako by střílela o ceny při přátelské piknikové hře, Afrodíta zvedla luk a šípem prostřelila Thetidě levé ňadro. Néreida padla bez života na trávník a její černá předbožská esence zavířila kolem mrtvoly jako hejno černých včel. Nikdo nepřiskočil, aby se těla ujal a získal je pro regeneraci v Léčitelových nádržích.

„Vražedkyně!“ vykřikl hlas z hlubin a samotný Néreus – mořský stařec – vystoupil z neprobádaných hlubin olympského Kalderového jezera, téhož jezera, do něhož se uchýlil před osmi měsíci, když do pozemských oceánů vtrhli moravci a lidé.

„Vražedkyně!“ zahřímal obrovský obojživelník ještě jednou a vztyčil se patnáct metrů nad vodu. Jeho mokré vousy a spletené kadeře při tom ze všeho nejvíc připomínaly masu svíjejících se úhořů. Mrštil po Afrodítě blesk čisté energie.

Bohyni lásky to odhodilo přes trávník dobrých třicet metrů. Silové pole generované božskou krví ji sice uchránilo před úplným zničením, ne však před plameny a pohmožděninami, které utržila,

když její krásné tělo prorazilo dva mohutné sloupy před Palácem bohů a potom i samotnou žulovou zeď.

Arés, její milující bratr, prohodil oštěp Néreovým pravým okem. Mořský stařec zařval tak hlasitě, že jeho bolest byla slyšet i v Íliu, nekonečně níž, vytáhl si oštěp i s oční bulvou a zmizel pod rudě zpěněnými vlnami.

Foibos Apollón si uvědomil, že Poslední válka začala, zvedl luk rychleji, než Héra nebo Athéna stačily zareagovat, a vyslal dva tepelně naváděné šípy, které se jim zaměřily na srdce. Natáhl tětivu a vystřelil tak rychle, že to nestačilo sledovat ani nesmrtelné oko.

Šípy – oba z nezlomného titanu, obalené vlastním kvantovým polem, aby pronikly jinými silovými poli – se přesto v letu zastavily. A pak se roztavily.

Apollón vytřeštil oči.

Athéna zvrátila hlavu krytou přilbou a rozesmála se. „Zapomněl jsi, povýšenče, že když je Zeus doopravdy pryč, *egida* je naprogramována tak, aby poslouchala naše příkazy, Héřiny a moje."

„Ty sis začal, Foibe Apollóne," řekla tiše běloruká Héra. „Teď poznej plnou sílu Héřiny kletby a Athénina hněvu." Udělala nepatrné gesto, načež se z půdy Olympu vytrhl balvan vážící přinejmenším půl tuny, který doposud ležel na břehu, a vrhl se na Apollóna takovou rychlostí, že dvakrát prorazil zvukovou bariéru, než lukostřelce zasáhl z boku do hlavy.

Apollón odlétl v mohutném třesku a řinčení zlata, stříbra a bronzu a třicet metrů metal v pádu kotrmelce. Husté kadeře měl pokryté prachem a umazané jezerním bahnem.

Athéna se otočila a mrštila válečné kopí.

Když dopadlo několik kilometrů přes Kalderové jezero, Apollónův domov s bílými sloupy explodoval v hřibu ohně, který vyvrhl miliony úlomků mramoru, žuly a oceli tři kilometry vysoko k bzučícímu silovému poli nad Olympem.

Déméter, Diova sestra, vyslala proti Athéně s Hérou tlakovou vlnu, která pouze zahustila vzduch a prohnala se kolem jejich pulzující *egidy*, Héfaista však zvedla sto metrů do vzduchu a odhodila ho daleko přes vrcholek Olympu. Hádes v rudé zbroji

odpověděl kuželem černého ohně, který ničil všechny chrámy a zanechával za sebou pás spálené země, hlíny, vody i vzduchu.

Devět Múz se s křikem přidalo k Areově houfující se skupině. Vozy, jež znenadání kvitly na scénu, metaly dolů blesky, a od Athény šlehala vzhůru mihotavá *egida*. Ganymédés, číšník, který byl nesmrtelný jen z devíti desetin, padl v území nikoho a hlasitě naříkal, když oheň stravoval božské maso na jeho smrtelných kostech. Eurynomé, dcera Ókeanova, spojila svůj osud s Athénou, ale okamžitě se na ni vrhl tucet Erínyí, které kolem ní mávaly křídly a mačkaly se jako obrovští krvežízniví netopýři. Eurynomé stačila jen vykřiknout, než byla odnesena přes bojiště někam za hořící budovy.

Bohové se rozběhli do úkrytu nebo ke svým vozům. Někteří kvitli pryč z boje, ale většina se jich sešikovala do bojových skupin na některé straně obrovské Kaldery. Energetická pole se rozhořívala rudě, zeleně, fialově, modře, zlatě a nespočtem dalších barev, jak jednotlivci spojovali svá osobní pole do soustředěných bojových štítů.

Dosud nikdy v historii těchto bohů se nestalo, že by spolu takto bojovali – bez milosti, bez soucitu, bez profesionální úcty, jakou si navzájem odjakživa prokazovali, bez jakékoli jistoty vzkříšení z mnoha, přemnoha Léčitelových rukou či naděje na regenerační tanky – a co bylo nejhorší ze všeho, bez jakéhokoli zásahu otce Dia. Hromovládce s nimi byl vždycky, aby je zkrotil, umluvil, hrozbami přinutil, aby zmírnili svůj vražedný hněv vůči ostatním nesmrtelným. Dnes však ne.

Poseidon kvitl dolů na Zemi, aby dohlédl na to, jak Achájci zničí Tróju. Arés vstal a přestože za sebou nechával krvavou stopu zlatého ichoru, svolal k sobě šest desítek pobouřených bohů, Diových loajalistů a příznivců Tróje. Héfaistos kvitl zpět z místa, kam jej odnesla tlaková vlna, a rozprášil po bojišti jedovatou černou mlhu.

V tu hodinu propukla válka bohů, která se v hodinách následujících rozšířila na celý Olymp a dolů k Íliu. Do západu slunce stál vrcholek Olympu v plamenech a v částech Kalderového jezera nahradila vyvřelou vodu láva.

18

Když jela na setkání s Achilleem, Penthesileia věděla mimo veškerou pochybnost, že každý rok, měsíc, den, hodina a minuta jejího života až do této sekundy nebyly nic víc než předehra k dnešnímu jistému vrcholu slávy. Všechno, co se stalo předtím, každé nadechnutí, každý okamžik výcviku, každé vítězství nebo prohra na bojišti, nebylo nic než příprava. V příštích hodinách se naplní její osud. Buď bude slavit vítězství a Achilleus bude mrtvý, nebo bude ona mrtvá a – co bude nekonečně horší – sražená do hanby a pro věčnost zapomenutá.

Amazonka Penthesileia se nechystala být sražená do hanby a pro věčnost zapomenutá.

Když se probudila z krátkého spánku v Priamově paláci, cítila se silná a šťastná. Dlouhou dobu strávila koupelí a když se pak oblékala – stála před naleštěným kovovým zrcadlem v komnatách pro hosty – věnovala svému obličeji a tělu pozornost, kterou je zahrnovala málokdy, pokud vůbec někdy.

Penthesileia věděla, že podle nejpřísnějších měřítek mužů, žen a bohů je krásná. Bylo jí to jedno. Pro její duši bojovnice to prostě nebylo důležité. Ale když si v tento den beze spěchu navlékala vyčištěný oděv a lesklou zbroj, dovolila si obdiv k vlastní kráse. Bude koneckonců tím posledním, co kdy lehkonohý zabiják Achilleus uvidí, pomyslela si.

V pětadvaceti letech měla dívčí tvář a velké zelené oči se zdály být ještě větší, když je, tak jako nyní, rámovaly krátké plavé kadeře. Měla pevné rty, které se zřídkakdy podvolovaly úsměvu, byly však také plné a růžové. Tělo, které se odráželo v leštěném kovu, bylo po hodinách plavání, výcviku a lovu na slunci svalnaté a opálené, ne však hubené. Měla plné ženské boky a zadek, což zaznamenala s jistým mrzutým nesouhlasem, když si kolem útlého pasu zapínala

stříbrný opasek. Prsa měla vyšší a kulatější než většina žen, dokonce i ostatních Amazonek, a bradavky byly spíš růžové než hnědé. Byla dosud panna a chystala se jí zůstat do konce svého života. Starší sestra – při pomyšlení na Hippolytinu smrt sebou škubla – ať se klidně nechá obloudit mužskými triky a odvézt do zajetí, aby ji nějaký chlupatý muž použil jako plemennou krávu; Penthesileia si takovou cestu nikdy nezvolí.

Při oblékání vylila ze stříbrné nádobky ve tvaru granátového jablka magický parfémovaný balzám a rozetřela si jej nad srdcem, na dolním konci hrdla a nad svislou čárkou zlatých chloupků, která jí stoupala od pohlaví. Tak jí to poradila bohyně Afrodíta, která se jí zjevila den poté, co ji jako první oslovila bohyně Pallas Athéna a poslala ji na tuto misi. Afrodíta ji ujistila, že tento parfém – silnější než ambrózie – vytvořila samotná bohyně lásky, aby zapůsobil na Achillea – a pouze na Achillea – a dohnal ho do stavu nepřekonatelného chtíče. Teď měla Penthesileia dvě tajné zbraně – oštěp od Athény, který nemohl minout cíl, a Afrodítin parfém. Měla v plánu zasadit Achilleovi smrtelný úder, až tam zabiják bude stát ochromený touhou.

Jedna z jejích družek, pravděpodobně věrná velitelka Klonia, vyleštila své královně brnění, než si dovolila krátce zdřímnout, a tak se teď bronz a zlato v kovovém zrcadle jasně blyštěly. Své zbraně měla Penthesileia po ruce: luk a toulec dokonale rovných šípů s červeným peřím, meč – kratší než mužský, ale dokonale vyvážený a zblízka stejně smrtonosný jako zbraň každého muže – a svou válečnou sekeru s dvojitým ostřím, což zpravidla byla oblíbená zbraň Amazonek. Dnes však ne.

Potěžkala oštěp, který dostala od Athény. Jako by skoro nic nevážil a nemohl se dočkat, až poletí na cíl. Dlouhý, zubatý vražedný hrot nebyl z bronzu, dokonce ani ze železa, ale z nějakého ostřejšího kovu vytaveného na Olympu. Nic jej nedokázalo ztupit. Žádná zbroj jej nedokázala zastavit. Athéna jí vysvětlila, že hrot byl ponořen do nejsmrtelnějšího jedu, jaký bohové znají. Stačilo jedno říznutí na Achilleově smrtelné patě, aby si jed našel cestu krevním oběhem do hrdinova srdce, v několika sekundách ho povalil a o několik tepů později ho poslal do Hádu. Ratiště Penthesilei v ruce vibrovalo.

Oštěp se stejně jako ona nemohl dočkat, až probodne Achilleovy svaly, sklátí ho na zem a naplní mu oči, ústa a plíce černou smrtí.

Athéna Penthesilei pošeptala, co je zdrojem Achilleovy téměř nezranitelnosti – řekla jí všechno o tom, jak se Thetis pokusila udělat z dítěte nesmrtelného muže a plány jí zmařil jedině Péleus, který mimino vytáhl z nebeského ohně. *Achilleova pata je smrtelná*, pošeptala Athéna, *její kvantová pravděpodobnost není zmanipulovaná…* ať to znamenalo cokoli. Pro Penthesileiu to znamenalo, že zabije Achillea – zabijáka nejenom mužů, ale také žen, a rovněž prznitele, jak věděla, postrach žen v bezmála dvou desítkách měst, jichž se se svými divými Myrmidony zmocnil, zatímco ostatní Achájci odpočívali na vavřínech a na svých zadcích tady na pobřeží. I ve vzdálených územích Amazonek na severu se mladá Penthesileia doslechla o tom, že existují dvě Trójské války – ta achájská se zarputilým bojem tady u Ília, prokládaným dlouhými údobími lenošení a hostin, a Achilleova s desetiletým záběrem ničení po celé Malé Asii. Sedmnáct měst padlo za oběť jeho krutým útokům.

A teď přišla řada na něho, aby padl.

Penthesileia a její ženy projely městem plným zmatku a obav.

Vyvolávací křičeli z hradeb, že Achájci se shromažďují pod Agamemnónem a jeho veliteli. Kolovaly zvěsti, že Řekové chystají zrádný útok, dokud Hektór spí a statečný Aineiás je na frontě na druhé straně bránové díry. Penthesileia si všimla skupinek žen, které bezcílně bloudily ulicemi v nesourodých kusech mužské zbroje, jako by předstíraly, že jsou Amazonky. Hlídači na hradbách duli do trubek a mohutné Skajské brány se za Penthesileiou a jejími bojovnicemi zabouchly.

Aniž věnovala pozornost pobíhajícím trójským bojovníkům, kteří se šikovali na planině mezi městem a achájskými tábory, Penthesileia vedla tucet svých žen na východ k díře, jež se tam rýsovala. Zahlédla ten útvar, už když přijížděla, přesto jí z něj srdce stále bušilo vzrušením. Byla to dokonalá tříčtvrteční kruhová výseč, více než dvě stě stop vysoká, vyříznutá z noční oblohy a ukotvená v kamenité rovině na východ od města. Ze severovýchodního směru – věděla to, protože odtamtud přijela – žádná díra nebyla. Bylo vidět

Ílion i moře a nic nenaznačovalo existenci tohoto kouzla. Brána se objevila pouze tehdy, když se blížila od jihozápadu.

Achájci a Trójané – kteří se drželi od sebe, ale nebojovali – v dlouhých zástupech vybíhali a vyjížděli na vozech dírou ven, jako by byla nařízena nějaká evakuace. Penthesileia usoudila, že tak reagují na zprávy z Ília a z Agamemnónova tábora; zřejmě dostali rozkaz opustit přední linie proti bohům a spěšně se vrátit, aby se připravili na obnovení války mezi sebou.

Penthesilei to bylo jedno. Jejím cílem byla Achilleova smrt a běda každému Achájci – nebo Trójanovi – který by se dopustil té chyby, že by se mezi ni a tento cíl připletl. V minulosti již poslala v boji do Hádu zástupy mužů a udělala by to dnes znovu, pokud by musela.

Když prováděla svůj dvojstup amazonské jízdy dírou, dokonce zatajila dech, ale jediné, co cítila, když se vynořila na druhé straně, byla zvláštní lehkost, nějaká malá změna samotného světla a chvilkový nedostatek dechu – když se nakonec obtěžovala znovu se nadechnout – jako by se znenadání ocitla na vrcholku hory, kde je řidší vzduch. Zdálo se, že její kůň ucítil změnu také a prudce zatahal za otěže, ale ona ho přinutila držet směr.

Nedokázala odtrhnout oči od Olympu. Hora vyplňovala západní obzor… ne, vyplňovala svět… ne, ona *byla* svět. Přímo před ní, za nepočetnými skupinami mužů, moravců a něčeho, co Amazonce, která najednou ztratila veškerý zájem o všechno, co nebyl Olymp, připadalo jako těla na rudé zemi, se zvedaly nejdřív dvě míle vysoké svislé stěny při úpatí domova bohů a potom dalších deset mil hory, jejíž svahy stoupaly výš a výš…

„Má královno.“

Penthesileia zaslechla ten hlas jenom z dálky a nakonec poznala, že patří Bremúse, její druhé zástupkyni po věrné Klonii, ignorovala jej však stejně jako pohled na průzračný oceán napravo nebo obrovské kamenné hlavy, které lemovaly jeho pobřeží. Tyto věci neznamenaly nic v porovnání s hrozivou realitou Olympu jako takového. Penthesileia se ve svém lehkém sedle zaklonila, aby mohla sledovat linii úbočí hory výš a výš, nekonečně výš, jak se zvedala do světle modré oblohy a potom nad ni.

„Má *královno*.“

Otočila se, aby Bremúsu pokárala, ale zjistila, že ostatní ženy zastavily. Královna Amazonek zavrtěla hlavou, jako by procitala ze snu, a rozjela se zpátky k nim.

Uvědomila si, že po celou dobu, co byla očarovaná Olympem, míjely Amazonky na této straně díry ženy – ženy, které běžely, ječely, krvácely, klopýtaly, plakaly, padaly. Klonia sesedla a opřela si hlavu jedné zraněné ženy o koleno. Vypadalo to, jako by žena na sobě měla nějaké bizarní karmínové šaty.

„Kdo?“ zeptala se Penthesileia. Hleděla při tom dolů, jakoby z velké výšky. Došlo jí, že na poslední zhruba míli sledovaly stopu odhozených a zakrvácených kusů zbroje.

„Achájci,“ zachrčela umírající žena. „Achilleus…“ Jestli na sobě původně měla brnění, nepomohlo jí. Prsy měla useknuté. Byla skoro nahá. To, co vypadalo jako karmínové šaty, byla ve skutečnosti její krev.

„Odvezte ji zpátky do…“ začala Penthesileia, ale zarazila se. Žena zemřela.

Klonia nasedla na koně a zařadila se napravo za Penthesileiu, kde jezdila vždycky. Královna cítila, jak ze staré přítelkyně sálá hněv jako žár z hořící hranice.

„Vpřed,“ zavelela a popohnala svého válečného oře. Sekeru měla připevněnou k hrušce sedla tak, aby byla vyvážená. Athénin meč svírala v pravé ruce. Tryskem zdolaly poslední čtvrt míle, která je dělila od skupiny mužů před nimi. Achájci stáli a skláněli se nad dalšími těly – okupovali je. Zvuk jejich smíchu se jasně rozléhal řídkým vzduchem.

Padlo zde snad čtyřicet žen. Penthesileia zpomalila do kroku, ale dvě řady amazonské jízdy musely porušit útvar. Koně – dokonce i váleční koně – neradi šlapou na lidi, a tady padaly zakrvácené mrtvoly – všechny ženské – tak blízko vedle sebe, že koně museli opatrně hledat cestu, klást svá těžká kopyta do těch několika volných míst, jež mezi těly zbyla.

Muži zvedli hlavy od olupování a osahávání. Penthesileia odhadla, že kolem těl stojí přibližně stovka Achájců, ale žádného z těchto mužů nepoznávala. Nebyl zde žádný z řeckých hrdinů.

Podívala se o nějakých patnáct set, dva tisíce stop dál a uviděla vznešenější skupinu mužů, jak se vrací k hlavní achájské armádě.

„Podívejte, další ženské," promluvil nejošuntělejší z mužů, kteří mrtvé ženy obírali o zbroj. „A tentokrát nám přivezly koně."

„Jak se jmenuješ?" zeptala se Penthesileia.

Muž se vesele zazubil a ukázal při tom chybějící a zkažené zuby. „Jmenuju se Molíón a rozhoduju se, jestli tě opíchat předtím, než tě zabiju, nebo až potom."

„Pro tak omezený mozek to musí být těžké rozhodování," odvětila klidně Penthesileia. „Jednou jsem nějakého Molíona potkala, ale to byl Trójan, přítel Thymbraiův. Jenže ten Molíón byl živý muž, zatímco ty jsi mrtvý pes."

Molíón vycenil zuby a vytasil meč.

Aniž sesedla z koně, Penthesileia máchla svou sekerou s dvojitým ostřím a sťala muži hlavu. Pak pobídla svého obrovského válečného oře a srazila tři další, kteří ani nestačili pořádně zvednout štíty, než byli ušlapáni.

Tucet jejích amazonských družek se s děsivým křikem vrhl do boje po královnině boku. Ušlapávaly, srážely, sekaly a bodaly Achájce stejně přirozeně, jako by kosou sklízely pšenici. Muži, kteří se postavili na odpor, zemřeli. Ti, kteří se dali na útěk, zemřeli. Samotná Penthesileia zabila posledních sedm mužů, kteří okrádali mrtvoly spolu s Molíonem a jeho třemi udusanými přáteli.

Její družky Euandra a Thefmodóa dohonily posledního z fňukajících, plazících se, škemrajících Achájců – obzvlášť šeredného, ukňouraného mizeru, který řekl, že se jmenuje Thersítés, když prosil o milost – a Penthesileia sestry ohromila, když jim nařídila, aby ho nechaly jít.

„Odneseš zprávu Achilleovi, Diomédovi, Aiantům, Odysseovi, Ídomeneovi a ostatním argejským hrdinům, které vidím, jak nás sledují tamhle z toho kopce," zahřímala na Thersíta. „Vyřiď jim, že já, Penthesileia, královna Amazonek, dcera Areova, vyvolená Athény a Afrodíty, jsem přišla ukončit Achilleův ničemný život. Vyřiď jim, že se s Achilleem utkám v souboji jednoho proti jednomu, jestli souhlasí, ale že je s mými amazonskými družkami klidně pobijeme všechny, jestli nedají jinak. Jdi, doruč můj vzkaz."

Šeredný Thersítés odpelášil tak rychle, jak ho roztřesené nohy stačily nést.

Královnina pravá ruka, nijak krásná, ale nanejvýš statečná Klonia, k ní dojela. „Co to říkáš, má královno? Nemůžeme se utkat se všemi achájskými hrdiny. Každý z nich je legenda… společně jsou prakticky neporazitelní, víc než rovný soupeř pro jakýchkoli třináct Amazonek, které kdy žily.“

„Klid a odhodlání, sestro moje,“ odvětila Penthesileia. „Naše vítězství spočívá stejným dílem na vůli bohů jako v našich pevných rukou. Až Achilleus padne mrtvý, ostatní Achájci utečou – stejně jako utekli před Hektorem a obyčejnými Trójany, když padli nebo byli zraněni jejich mnohem méně významní vojevůdci. A až utečou, otočíme se, popoženeme koně, projedeme zpátky tou prokletou dírou a spálíme jim lodě, než se tihle takzvaní hrdinové stačí vzpamatovat.“

„Budeme tě následovat na smrt, má královno,“ zašeptala Klonia, „tak jako jsme tě v minulosti následovaly za slávou.“

„Znovu za slávou, milovaná sestro,“ řekla Penthesileia. „Podívej. Ten pes s ksichtem krysy, Thersítés, už doručil náš vzkaz a achájští vojevůdci jdou k nám. Setkejme se s nimi zde na volném bitevním poli.“

Pobídla svého obrovského koně a třináct Amazonek vyrazilo tryskem vstříc Achilleovi a Achájcům.

19

„Jaký modrý paprsek?“ zeptal se Hockenberry.

Zatímco Mahmud vedl letoun k Marsu, Olympu a bránové díře, hovořili spolu o zmizení obyvatel této Země z období Ília – všech mimo dvousetmílový okruh kolem Tróje.

„Modrý paprsek, který tryská k obloze z Delf,“ odpověděl moravec. „Objevil se v den, kdy zbytek zdejší lidské populace zmizel. Mysleli jsme si, že jej tvoří tachyony, ale teď si tak jistí nejsme. Existuje teorie – jenom teorie – že všichni ostatní lidé byli zredukováni na základní Calabiho-Yauovy strunové složky, zakódováni a tím paprskem vystřeleni do mezihvězdného prostoru.“

„A vychází z Delf?“ ujistil se Hockenberry. Neměl tušení, co jsou to tachyony nebo Calabiho a bůhvíčí struny, ale o Delfách a jejich věštírně něco věděl.

„Ano, mohl bych ti ho ukázat, jestli máš ještě nějakých deset minut času, než se budeš muset vrátit,“ nabídl Mahmud. „Zvláštní je, že podobný modrý paprsek vychází ze současné Země, té, na kterou máme namířeno, vychází však z města Jeruzalém.“

„Jeruzalém,“ zopakoval Hockenberry. Sršeň se rozkolébal do stran i podélně, když se naklonil přídí k díře, a Hockenberry pevně stiskl neviditelné opěrky neviditelného křesla ze silového pole. „Ty paprsky míří do vzduchu? Do vesmíru? Kam?“

„Nevíme. Nezdá se, že by měly nějaký cíl. Mají trvalý charakter a samozřejmě se otáčejí spolu se Zemí, ale vycházejí ze Sluneční soustavy – ze Sluneční soustavy obou Zemí – a nevypadá to, že by některý z nich byl namířený na nějakou konkrétní hvězdu, hvězdokupu nebo galaxii. Ale ty modré paprsky jsou obousměrné. To znamená, že existuje proud tachyonové energie, který se do Delf *vrací* – a pravděpodobně také do Jeruzaléma – takže…“

„Počkej,“ přerušil ho Hockenberry. „Viděl jsi to?“

Právě prolétli bránovou dírou, prosmýkli se těsně pod horním obloukem.

„Viděl," potvrdil Mahmud. „Byl to jen mžik, ale vypadalo to, jako by v místech, kde Achájci zpravidla drží přední linii pod Olympem, lidé znovu bojovali s lidmi. A podívej – přímo před námi." Moravec upravil zvětšení holografických oken a Hockenberry spatřil, že Řekové a Trójané spolu válčí před hradbami Ília. Skajské brány – v těchto osmi měsících spojenectví volně průchodné – byly zavřené.

„Ježíšikriste," zašeptal Hockenberry.

„Ano."

„Mahmude, mohli bychom se vrátit tam, kde jsme zahlédli první známky boje? Na marsovskou stranu bránové díry? Něco na tom bylo zvláštní."

To, čeho si všiml, byla jízda na koních – velice malý oddíl – která podle všeho útočila na pěšáky. Achájci ani Trójané jezdectvo nepoužívali.

„Ovšem," souhlasil Mahmud a ostrým obloukem letoun otočil. Nabrali rychlost zpátky k díře.

Mahmude, slyšíš mě ještě? ozval se Orphu úzkým svazkem, přenášeným přes díru pomocí transpondérů, které tam zakopali.

Hlasitě a zřetelně.

Doktor Hockenberry je pořád s tebou?

Ano.

Tak zůstaň u úzkého svazku. Nedej mu najevo, že spolu mluvíme. Nevidíte tam něco zvláštního?

Vidíme. Vracíme se, abychom se na to podívali. Na marsovské straně díry bojuje jezdectvo s argejskými těžkooděnci, na pozemské straně Argejci s Trójany.

„Můžeš ten stroj skrýt?" zeptal se Hockenberry, když se ve výšce nějakých šedesáti metrů blížili nad přibližně tucet postav na koních, které se hnaly proti zhruba padesáti achájským pěšákům. Sršeň byl od místa zjevného střetu ještě asi půldruhého kilometru daleko. „Můžeš ho zamaskovat? Nějak zařídit, abychom nebyli tak nápadní?"

„Samozřejmě." Mahmud zapnul maximální kamufláž a zpomalil.

Ne, já nemluvím o tom, co dělají lidé, vzkázal mu Orphu. *Nepozoruješ něco zvláštního na bránové díře jako takové?*

Mahmud se podíval nejenom svýma očima v širokém spektru, ale přes rozhraní se propojil se všemi přístroji a senzory letounu. *Brána vypadá normálně,* odpověděl.

„Přistaňme tamhle za Achilleem a jeho muži," požádal Hockenberry. „Můžeme to udělat? Potichu?"

„Samozřejmě." Mahmud opsal se sršněm oblouk a tiše s ním přistál asi třicet metrů za Achájci. Od vojska v zápolí k nim postupovali další Řekové. Moravec zahlédl v blížící se skupině několik skálovců a rozeznal velitele centurie Mepa Ahoo.

Ne, není normální, signalizoval Orphu. *Zaznamenáváme v bránové díře a ve zbytku membránového prostoru divoké fluktuace. A něco se děje také na vrcholu Olympu – kvantové a gravitační hodnoty utekly mimo stupnici. Máme důkazy o štěpných, vodíkových, plazmových a jiných explozích. Ale to, co nám dělá bezprostřední starosti, je bránová díra.*

Jaké jsou anomální parametry? zeptal se Mahmud. Když řídil svou ponorku pod evropským ledem, nikdy se neobtěžoval tím, aby se o W-teorii nebo o jejích různých historických předchůdkyních, M-teorii nebo strunové teorii, dozvěděl něco víc. Většinu toho, co věděl teď, si stáhl od Orpha a z hlavních databank na Fobosu, aby udržel krok se současným stavem poznání děr, které náhodou pomohl vytvořit k propojení Pásu s Marsem – a touto alternativní Zemí – a pochopil, proč za posledních několik měsíců všechny brány kromě jedné zmizely.

Stromingerovy-Vafovy-Suskindovy-Senovy senzory nám hlásí hodnoty BPS, které ukazují na zvětšující se nepoměr mezi minimální hmotou brány a jejím nábojem, poslal mu Orphu.

BPS? podivil se Mahmud. Věděl, že nepoměr mezi hmotností a nábojem nemá být, ale nebyl si jistý proč.

Bogomolnyj, Prasard, Sommerfield, odpověděl mu Orphu hlasem, který říkal: já vím, že jsi trouba, ale stejně tě mám rád. *Calabiho-Yauův prostor ve vaší blízkosti podstupuje konifoldový přechod, který párá prostor.*

„To je skvělé, dokonalé,“ vyhrkl Hockenberry, vyklouzl z neviditelného křesla a vrhl se ke spouštějící se rampě. „Co bych za to dal, kdybych tady měl svou starou scholickou výstroj – morfovací náramek, směrový mikrofon, levitační vestu. Ty nejdeš?“

„Za okamžik,“ řekl Mahmud. *Chceš mi říct, ze bránová díra začíná být nestabilní?*

Říkám ti, že každým okamžikem zkolabuje. Nařídili jsme moravcům a skálovcům kolem Ília a na pobřeží, aby odtamtud vypadli. Myslíme si, že mají čas na naložení techniky, ale sršňové letouny a čluny by odtamtud v příštích deseti minutách měly odlétat rychlostí kolem Mach 3. Připravte se na aerodynamický třesk.

Ílion tak zůstane nechráněný před útoky ze vzduchu a kvitovací invazí z Olympu, namítl Mahmud. Ta představa ho zděsila. Nechávali tady své trójské a řecké spojence na holičkách.

To už není náš problém, zabrumlal Orphu. *Asteague/Che a další hlavní integrátoři dali rozkaz k evakuaci. Jestli se bránová díra uzavře – a ona se uzavře, Mahmude, to mi věř – ztratíme všech osm set techniků, skálovců od raketových baterií a dalších, rozmístěných na pozemské straně. Dostali už rozkaz se stáhnout. Riskují život už jen tím, že ztrácejí čas nakládáním raket, energetických projektorů a dalších těžkých zbraní, ale integrátoři nechtějí, aby tam tyhle věci zůstaly, i kdyby byly zablokované.*

Můžu pomoct? Mahmud vyhlédl z otevřených dvířek k místu, kde Hockenberry klusal k Achilleovi a jeho mužům. Měl pocit, že je k ničemu. Pokud by tam Hockenberryho nechal, mohlo se stát, že scholik tady v bojích zemře. Pokud by se s letounem nevznesl a okamžitě s ním neprolétl dírou, mohlo se stát, že další moravci zůstanou navždycky odříznuti od svého reálného vesmíru.

Počkej, prověřím situaci u integrátorů a generála Beh bin Adeeho, poslal mu Orphu. O několik sekund později kanál úzkého svazku znovu zapraskal. *Zůstaň tam, kde teď jsi. Momentálně nemáme lepší kamerový záběr brány než ten tvůj. Mohl bys všechny své výstupy napojit na Fobos a vyjít ven z lodi, abys k tomu přidal i vlastní zobrazovací prostředky?*

Ano, to můžu, odpověděl Mahmud. Odmaskoval letoun – nechtěl, aby do něj blížící se dav Achájců a skálovců narazil – a pospíšil si z rampy dolů za Hockenberrym.

Jak se Hockenberry blížil ke shluku Achájců, cítil sílící pocit neskutečnosti podbarvený vinou. *Tohle je moje dílo. Kdybych se před osmi měsíci nevmorfoval do podoby Athény a neunesl Patrokla, Achilleus by nevyhlásil válku bohům a nic z toho by se nestalo. Jestli tady dnes někdo zemře, je to všechno moje chyba.*

Achilleus byl ten, kdo se k blížící se jízdě otočil zády a pozdravil ho: „Buď vítán, Hockenberry, synu Duanův."

Stálo tam asi padesát achájských vojevůdců se svými veliteli a kopiníky a čekalo, až k nim ženy na koních dojedou – ze vzdálenosti, která se rychle zkracovala, Hockenberry poznal, že jsou to skutečně ženy oděné do nádherné zbroje – a on mezi nejvýznamnějšími přítomnými muži poznal Dioméda, Malého a Velkého Aianta, Ídomenea, Odyssea, Podarka s jeho mladším přítelem Menippem, Sthenela, Euryala a Stichia. Bývalého scholika překvapilo, když uviděl, že vedle Achillea stojí šilhavý, kulhavý Thersítés, známý táborový demagog – Hockenberry věděl, že za normálních okolností by lehkonohý zabiják nepřipustil, aby se k němu ten olupovač mrtvol přiblížil na míli daleko.

„Co se děje?" zeptal se Achillea.

Vysoký plavovlasý polobůh pokrčil rameny. „Byl to podivný den, synu Duanův. Nejdřív bohové odmítli přijít dolů a bojovat. Pak nás napadla rozháraná tlupa trójských žen a šťastně hozeným oštěpem zabila Filoktéta. Teď se blíží tyto Amazonky, poté, co zabily další naše muže – tak mi to aspoň tvrdí tahle krysa vedle mě."

Amazonky.

Přispěchal Mahmud. Většina Achájců byla již na drobného moravce zvyklá a věnovala tvorovi z kovu a plastu jen letmý pohled, než se očima vrátila k Amazonkám, které se rychle blížily.

„Co se děje?" promluvil Mahmud na Hockenberryho anglicky.

Místo aby odpověděl stejným jazykem, Hockenberry odrecitoval:

„Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, mediisque in milibus ardet,
aurea sunectens exwerta cingula mammae
bellatrix, audetque viris concurrere virgo.“

„Nenuť mě, abych si musel stáhnout latinu,“ řekl Mahmud. Pokynul hlavou k obrovským koním, které jezdkyně brzdily otěžemi ani ne pět metrů před jejich skupinou. Do vzduchu tak vymrštily oblak prachu, který se převalil přes achájské vůdce.

„*Přivádí Amazonky, jež nosí srpaté štíty,*“ přeložil Hockenberry. „*Divá Penthesileia a uprostřed tisíců řádí, prs svůj odhalen majíc a pod ním řemen je sepjat, rekyně, jež má smělost i s hrdiny bojovat – panna.*“

„No to je úžasné,“ řekl sarkasticky malý moravec. „Ale ta latina… předpokládám, že to asi nebude Homér, že?“

„Vergilius,“ zašeptal Hockenberry do náhlého ticha, v němž to, jak kůň hrábl kopytem, znělo jako hlasité hřmění. „Nějak jsme se ocitli v *Aeneidě*.“

„No to je úžasné,“ zopakoval Mahmud.

Skálovečtí technici mají skoro naloženo a za pět minut, možná i dřív, budou připraveni odlétnout z pozemské strany, ozval se Orphu. *A je tu ještě něco jiného, co potřebuješ vědět. Urychlujeme dobu startu* Královny Mab.

Na kdy? Mahmudovo srdce, z větší části organické, sevřela úzkost. *Slíbili jsme Hockenberrymu osmačtyřicet hodin na to, aby se rozmyslel a pokusil se přemluvit Odyssea, aby letěl s námi.*

Tak teď na to má necelou hodinu. Možná čtyřicet minut, jestli se nám podaří zpacifikovat a nacpat do kójí ty pitomé skálovce a uložit jejich zbraně. Do té doby se budete muset buď vrátit sem nahoru, nebo zůstat.

Ale co Černá dáma, poslal Mahmud, když si vzpomněl na svou ponorku. Zatím neudělal ani závěrečnou kontrolu jejích početných systémů.

Právě ji ukládají do nákladového prostoru, vzkázal mu Orphu z Mab. *Cítím ty rány. Kontrolu systémů můžeš udělat i potom, až*

poletíme. Neotálej tam dole, starý příteli. Orphu ukončil spojení a úzký svazek přešel z praskání v sykot.

Hockenberry, který stál jen jednu řadu za tenkou přední linií, viděl, že koně Amazonek jsou obrovští… stejně velcí jako percheronové nebo budweiserští valaši. Bylo jich třináct a Vergilius, budiž pochválen, měl pravdu – Amazonky měly zbroj, která jim ponechávala levé ňadro holé. Výsledný efekt byl… rozptylující.

Achilleus vystoupil tři kroky před ostatní muže. Byl tak blízko koně plavovlasé Amazonky, že ho mohl pohladit po čenichu. Neudělal to.

„Co chceš, ženo?“ zeptal se. Na tak mohutného, svalnatého muže měl Achilleus velice jemný hlas.

„Jsem Penthesileia, dcera boha války Area a královny Amazonek Otrery,“ řekla ta krásná žena z výšky svého pancířem chráněného koně. „A chci, abys zemřel, Achillee, synu Péleův.“

Achilles zvrátil hlavu a rozesmál se. Byl to bezstarostný, uvolněný smích – o to větší mráz z něj běhal Hockenberrymu po zádech. „Pověz mi, ženo,“ řekl tiše Achilleus, „kde se v tobě bere odvaha vyzvat na souboj právě nás, nejmocnější hrdiny své doby, bojovníky, kteří oblehli samotný Olymp? Většina z nás vzešla z krve samotného Kronova syna, vládce Dia. Opravdu bys s námi chtěla bojovat, ženo?“

„Ostatní mohou jít, jestli chtějí žít,“ křikla Penthesileia. Její hlas byl stejně klidný jako Achilleův, ale silnější. „Nevedu žádný boj s Aiantem, synem Telamónovým, ani se synem Týdeovým, se synem Deukaliónovým, se synem Láertovým ani s ostatními, kteří jsou tady shromážděni. Pouze s tebou, synu Péleův.“

Muži poslouchali – Velký Aiás, Diomédés, Ídomeneus a Odysseus – chvíli se tvářili překvapeně, pak se podívali na Achillea a všichni najednou se rozesmáli. Ostatní Achájci se k nim přidali. Ze zápolí přicházelo dalších padesát nebo šedesát argejských bojovníků, mezi nimiž byl skálovec Mep Ahoo.

Hockenberry nepostřehl, jak se Mahmudova hlava s Černým hledím plynule otočila, a neměl tušení, že velitel centurie Mep Ahoo

informuje menšího moravce úzkým svazkem o blížícím se kolapsu bránové díry.

„Svým žalostným útokem na jejich domov jsi urazil bohy," vykřikla Penthesileia. Zvýšila hlas, až jej slyšeli i muži vzdálení stovky metrů. „Svým nezdařeným útokem na *jejich* domov jsi ublížil mírumilovným Trójanům. Dnes však zemřeš, Achillee, zabijáku žen. Připrav se na boj."

„Páni," řekl anglicky Mahmud.

„Ježíšikriste," pošeptal Hockenberry.

Třináct žen zavřísklo jazykem Amazonek a koplo své válečné oře do slabin. Obrovští koně se vrhli do skoku a vzduch se náhle naplnil oštěpy, šípy a rachotem bronzových hrotů narážejících do pancířů a narychlo zvednutých štítů.

20

Podél pobřeží severního marsovského moře, zvaného obyvateli Olympu Severní oceán nebo Téthyino moře, vztyčili malí zelení mužíčci – známí také jako *zekové* – více než jedenáct tisíc velkých kamenných hlav. Každá z těchto hlav je vysoká dvacet metrů. Jsou identické – všechny ukazují tvář starého muže se zlověstným zobákem na místě nosu, tenkými rty, vysokým čelem, zamračeným obočím, holým temenem, pevnou bradou a dlouhými vlasy splývajícími přes uši. Kámen, z něhož jsou hlavy vyrobeny, pochází z obrovských lomů vyhloubených do srázů geologické změti známé jako Noctis Labyrinthus na nejzápadnějším okraji vnitrozemského moře dlouhého čtyři tisíce dvě stě kilometrů, které vyplnilo proláklinu známou jako Valles Marineris. V lomech v Noctis Labyrinthus malí zelení mužíčci naložili každý neopracovaný kamenný kvádr na širokou nákladní loď a převezli jej přes celé Valles Marineris. Když felúky s latinskými plachtami a posádkami tvořenými *zeky* vypluly na moře, dovedly lodě na ta správná místa na pobřeží, kde stovky natlačených MZM každý kámen vyložily a na místě, jak ležel v písku, z něho vytesaly hlavu. Když je opracování hotovo až na vlasy v zadní části hlavy, dav *zeků* odvalí každou hlavu na připravený kamenný základ. Občas je třeba vytáhnout hlavu nahoru na útes nebo ji přepravit přes močály a blata. Potom ji narovnají pomocí kombinace kladek, zvedacích zařízení a písečných násypů. Nakonec nasunou kamenný výstupek na krku do výklenku v základovém kameni a kolébáním dosadí obrovskou hlavu na místo. Pak tucet MZM dokončí vytesávání vlnitých vlasů a většina tvorečků se pustí do práce na další hlavě.

Všechny stejné tváře se dívají na moře.

První hlava byla postavena skoro před půldruhým pozemsky měřeným stoletím na úpatí Olympus Mons nedaleko místa, kam se s

hukotem valí příboj Téthyina moře. Od té doby osadili malí zelení mužíčci další hlavu vždy po kilometru. Vydali se na východ, kolem velkého poloostrova ve tvaru houby, jenž nesl název Tempe Terra, načež se stočili zpátky k jihu a do ústí Kasei Valles, odtamtud na jihovýchod podél mokřin Lunae Planum, pak na obě strany obrovského ústí a moře v moři Chryse Planitia, poté po obou útesovitých pobřežích širokého ústí Valles Marineris a nakonec – na pouhých osm posledních měsíců – na severovýchod podél strmých útesů Arabia Terra k nejsevernějším souostrovím Deuteronilus Mensae a Protonilus Mensae.

Dnes se však veškeré práce na hlavách zastavily a více než stovka felúk odvezla MZM – metr vysoké zelené hominidy s průsvitnou kůží, bez úst a uší, pouze s uhlově černýma očima, využívající fotosyntézu – k výběžku na širokých plážích Tempe Terra nějakých dvě stě kilometrů od Olympus Mons, přes oblouk vodní plochy. Daleko v moři na západě je odsud vidět ostrovní vulkán Alba Patera a neuvěřitelný masív Olympus Mons se zvedá nad oblouk planety daleko na jihovýchodě.

Kamenné hlavy tady lemují útesy ve vzdálenosti několika set metrů od vody, ale pláž je široká a rovná. Právě tady se všech sedm tisíc tři sta tři *zeků* shromáždilo a vytvořilo na pláži celistvou zelenou masu, narušovanou pouze prázdným půlkruhem písku o průměru něco přes padesát metrů. Několik marsovských hodin stojí malí zelení mužíčci tiše a nehybně a kulaté oči jako černé uhlíky upírají na prázdný písek. Felúky a nákladní lodě se lehce pohupují ve velice slabém příboji Téthyina moře. Jediným zvukem je vítr vanoucí od západu, který občas zvedne písek a zasype jím průsvitnou zelenou kůži, nebo velice tiše zahvízdá v nízkém krúčinkovém porostu mezi pláží a útesy.

Ve vzduchu náhle zavoní ozón – třebaže *zekové* nemají žádný nos, jímž by tento pach zachytili – a nízko nad pláží opakovaně zaburácí hrom. MZM sice nemají uši, tyto zvukové exploze však cítí svou neuvěřitelně citlivou kůží.

Ve výšce dvou metrů nad pískem se zničehonic objeví trojrozměrný červený kosodélník, široký zhruba patnáct metrů. Tento kosodélník se rozšíří, pak se ale ve středu začne zaškrcovat, až

připomíná dvě červené cukrové pusinky. Ve špičkách těchto pusinek se objeví malá koule, která se rozroste na trojrozměrný zelený ovál, jenž jako by byl původním červeným kosodélníkem pohlcen. Ovál a kosodélník se začnou otáčet opačným směrem, až to vyvrhuje písek sto metrů do vzduchu.

MZM stojí v sílící bouři a netečně civí.

Trojrozměrný ovál a kosodélník se rotací promění v kouli a dokončí flopové zrcadlené převyprávění původního tvaru. Ve vzduchu vyroste kruh o průměru deseti metrů, který jako by klesal do písku, až si bránová díra vyřízne kus prostoru a času. Jelikož bránová díra je nová, je dosud vidět její ochrannou obálku, plátky a vrstvy jedenáctirozměrné energie chránící písek, vzduch, Mars a vesmír před touto úmyslnou degenerací tkaniny časoprostoru.

Z díry se vynoří jakýsi bafající, frkající parní vozík, jehož masu kovu a dřeva vyvažují na jediném gumovém kole skryté gyroskopy. Vozidlo vyjede z díry a zastaví se přesně uprostřed prostoru, který *zekové* nechali na písku volný. Otevřou se v něm složitě vyřezávané dveře a dřevěné schůdky se spustí a rozloží jako nějaký dobře vymyšlený hlavolam.

Z vozíku vyjdou čtyři voynixové – dvoumetroví kovoví dvojnožci s válcovou hrudí bez krku a s hlavou, která na jejich tělech vypadá jako hrb, a s využitím spíš manipulátorových než řezných rukou začnou smontovávat složité zařízení, k němuž patří stříbrná tykadla zakončená malými parabolickými projektory. Když jsou hotovi, couvnou zpátky k parnímu stroji, který se mezitím odmlčel, a zcela znehybní.

Muž nebo projekce muže se nejdřív mihotavě zjeví a nato zdánlivě zhmotní přímo na písku mezi tenkými tykadly projektoru. Je to starý muž v modrém rouchu pokrytém nádherně vyšitými astronomickými ikonami. Nese si dlouhou dřevěnou hůl, kterou si pomáhá při chůzi. Nohy ve zlatých střevících jsou dost hmotné a jeho mihotavá masa dost těžká, aby v písku zanechal stopy. Rysy jeho tváře se přesně shodují s obličejem soch na útesu.

Mág dojde až k úplně průzračnému moři, zastaví se a čeká.

Zanedlouho se moře rozvíří a z vody se těsně za linií nepravidelného příboje zvedne něco obrovského. Je to velké a vylézá

to pomalu, připomíná to spíš ostrov zvedající se z moře než nějakého organického tvora jako velryba, delfín, mořský had nebo mořský bůh. Jak to vylézá na pláž, ze záhybů a štěrbin se řine voda. *Zekové* ustoupí dozadu a do strany, udělají tomu větší prostor.

Tvarem a barvou se to podobá gigantickému mozku. Tkáň je růžová – jako živý lidský mozek – a záhyby ze všeho nejvíc připomínají maximalizovanou zvrásněnou povrchovou plochu mozku, tím ale podobnost s myslící hmotou končí, neboť tato věc má do záhybů mezi růžovou tkání zasazeno mnoho párů žlutých očí a k tomu přemíru rukou: drobné chápavé ručky s různým počtem prstů, které vyrůstají ze záhybů a vlní se jako mořské sasanky rozhoupávané studenými proudy, větší ruce na delších stopkách umístěné po stranách různých zasazených očí a – jak se zřetelněji ukáže, když se ta věc, velká jako dům, vynoří z vody a šouravě vyjde na pláž – mnoho obrovských rukou na spodní straně a okrajích, které ji uvádějí do pohybu, přičemž každá z nich, housenkovitě bílá nebo mrtvolně šedá, je velká jako bezhlavý kůň.

Krabím pohybem, cupitáním šikmo na písek nasáklý vodou, ta obrovská věc zažene MZM ještě dál a pak se zastaví necelého půldruhého metru od starce v modrém šatu, který – poté, co nejdřív ustoupil, aby té věci umožnil najít oporu na suché pláži – teď stojí na místě, drží svou hůl a klidně se dívá nahoru na mnoho párů chladných žlutých očí.

Co jsi udělal s mým oblíbeným uctívačem? zeptá se mnohoruké stvoření hlasem bez zvuku.

„Bolí mě to říct, ale znovu se volně pohybuje po světě," povzdechne si stařec.

Po kterém světě? Je jich příliš mnoho.

„Po Zemi."

Po které Zemi? Je jich příliš mnoho.

„Po mé Zemi," odpoví stařec. „Té pravé."

Mozek s rukama vyloudí zvuk z otvorů a štěrbin v záhybech, slizký zvuk, jako když velryba vyfrkuje hustou mořskou vodu. *Prospero, kde je moje kněžka? Mé dítě?*

„Které dítě?" zeptá se muž. „Hledáš tu modrookou prasohavraní čubku, tu zlovolnou mrchu, nebo toho zmetka strakatého, od

čarodějnice vrženého, lidskou podobou nezdobeného, s nímž tady slehla na pobřeží mého světa?“

Mudrc použil řecké slovo *sus* pro „havrana“ a *korax* pro prasnici. Bylo na něm vidět, že si svůj žertík vychutnává, stejně jako „vrhnutí“.

Sycorax a Kalibán. Kde jsou?

„Čubka je nezvěstná. Ten malý ještěr je volný.“

Můj Kalibán uprchl ze skály, na níž jsi ho ta dlouhá staletí věznil?

„Copak jsem to právě neřekl? Potřeboval bys vyměnit několik těch svých přebytečných očí za uši.“

Sežral již na tom světě všechny tvé smrtelníčky?

„Všechny ne. Zatím ne.“ Mudrc pokyne holí ke kamenným verzím svého obličeje, které shlížejí z vršku útesu za ním. „Líbí se ti, že jsi sledován, Mnohoruký?“

Mozek znovu vyfrkne slanou vodu a sliz. *Nechám zelené mužíčky, aby se ještě chvíli pachtili, a pak pošlu tsunami, která je všechny utopí a zároveň smete ty tvé ubohé kamenné špehy.*

„Tak proč to neuděláš hned?“

Ty víš, že můžu. Hlasu, který nebyl hlas, se nějakým způsobem podaří vyjádřit zavrčení.

„Vím, že můžeš, zlovolný tvore,“ odvětí Prospero. „Ale utopení tohoto plemene by byl větší zločin než mnoho ostatních tvých velkých zločinů. Nechybí mnoho, aby *zekové* byli soucit dovedený k dokonalosti, ztělesněná oddanost, nezměnění z někdejšího stavu, jak jsi to ve svém zrůdném rozmaru udělal zdejším bohům, nýbrž skutečně tvorové, kteří jsou moji. Utvořil jsem je nové.“

Jenom proto bude pro mě větší potěšení je zabít. K čemu jsou takové němé, chlorofylové nicky? Jsou jako chodící begónie.

„Nemají hlas,“ řekne starý mudrc, „ale němí zdaleka nejsou. Komunikují mezi sebou geneticky modifikovanými pakety dat, předávanými mezi buňkami dotekem. Když musejí komunikovat s někým, kdo nepatří k jejich plemeni, jeden z nich nabídne k doteku své srdce, zemře jako jednotlivec, je však vstřebán všemi ostatními a tak žije dál. Je to něco krásného.“

Manesque exire sepulcris, sykne myšlenkou mnohoruký Setebos. *Udělal jsi jen to, že jsi vytáhl mrtvé z jejich hrobů. Hraješ Médeinu hru.*

Setebos se bez varování otočí na rukách, po nichž chodí, a na hadovité stopce vymrští ze svých mozkových záhybů jednu menší ruku dvacet metrů daleko. Housenková pěst udeří do malého zeleného mužíčka, který stojí nedaleko míst, kam sahá příboj, prorazí mu hruď, uchopí plovoucí zelené srdce a vyškubne je. *Zekovo* tělo padne mrtvé na písek a všechny vnitřní tekutiny z něj vytečou. Další MZM okamžitě poklekne, aby z buněčné esence mrtvého *zeka* vstřebal, co se dá.

Setebos si přitáhne paži zpět, zmáčkne srdce, až z něj zbude suchá slupka, jako kdyby člověk ždímal houbu, a zahodí je. *Jeho srdce bylo stejně prázdné a němé jako jeho hlava. Žádná zpráva tam nebyla.*

„Pro tebe ne," přisvědčí Prospero. „Ale pro mě je to smutná zpráva, abych se svými nepřáteli nehovořil tak otevřeně. Jiní vždycky trpí."

Jiní jsou od toho, aby trpěli. Proto je my dva tvoříme.

„Ano, proto máme k úřadům i úředníkům klíč, abychom všechna srdce v zemi naladili si k notě našemu sluchu lahodné. Tvoje výtvory však urážejí všechny, Setebe – Kalibán dvojnásob. Tvoje zrůdné dítě břečťan byl, jenž zakrýval můj kmen knížecí a mízu veškerou mi vysával."

K tomu se také narodil.

„Narodil?" Prospero se tiše zasměje. „Ten tvůj zmetek od čarodějnice vržený vybředl mezi vší tou nádherou talismanů opravdové čubčí kněžky – ropuchami, brouky, netopýry, vepři, kteří kdysi byli lidé – a ten malý ještěřák by z mojí země udělal chlív, kdybych to zrádné stvoření nevzal k sobě, nenaučil je mluvit, neuložil je ve své cele, neprojevoval mu laskavou péči a neseznámil ho se všemi hodnotami lidskosti… i když to mně, světu ani přímo tomu prolhanému otrokovi nepřineslo nic dobrého."

Všechny hodnoty lidskosti, odfrkne si pohrdavě Setebos. Postoupí na svých obrovských chodících rukách o pět kroků

dopředu, až jeho stín padne na starce. *Já jsem ho naučil, co je moc. Tys ho naučil, co je bolest.*

„A když nakonec, jako celé tvé odporné plémě, zapomněl, co je zač, a nemluvil víc než zvířecky, zaslouženě uzavřen byl do té skály, kde jsem mu já sám dělal společnost.“

Vyhnal jsi ho na tu orbitální skálu a poslal tam jeden ze svých hologramů, abys ho mohl po staletí vnadit a mučit, ty prolhaný mudrci.

„Mučit? To ne. Ale když neposlouchal, ztrýznil jsem toho hnusného obojživelníka křečemi, kosti jeho jsem zatížil bolestmi a nutil jsem ho řvát, že se ostatní šelmy divoké toho orbitálního ostrova, nyní zříceného, třásly nad jeho řičením. A udělám to znovu, až ho chytím.“

Příliš pozdě, odfrkne si Setebos. Všechny jeho nemrkající oči se otočí, aby pohlédly dolů na starce v modrém rouchu. Prsty sebou škubají a kolébají se. *Sám jsi řekl, že můj syn, ze kterého mám velkou radost, se volně pohybuje po tvém světě. Samozřejmě jsem to věděl. Brzy se tam k němu připojím. Společně a s tisíci malými* kalibánky, *které jsi nám laskavě vytvořil, když jsi tam pobýval mezi postlidmi a považoval ten nešťastný svět za dobrý, otec a syn-vnuk tu tvou zelenou kouli brzy vyčistí a udělají z ní příjemnější místo.*

„Chceš říct bažinu,“ odvětí Prospero. „Plnou odporných smradů, ještě odpornějších potvor, všech podob tmy a nákaz, které vycházejí z blat, slatin a třasovisek, a pachu Prosperova pádu.“

Ano. Obrovský růžový mozek jako by na svých dlouhých prstových nohách tančil nahoru a dolů, pohupoval se podle neslyšitelné hudby nebo lichotivých výkřiků.

„Pak tedy Prospero nesmí padnout,“ zašeptá stařec. „Nesmí padnout.“

Padneš, mudrci. Nejsi nic než stín zvěsti o náznaku noosféry – ztělesnění bezcenných informací nemajících střed ani duši, nesmyslné mumlání civilizace, která již dávno propadla senilitě a rozkladu, kybernetický pšouk ve větru. Padneš a s tebou i ta tvá neužitečná bioděvka Ariel.

Prospero zvedne hůl, jako by chtěl obludu udeřit. Pak ji nechá klesnout a opře se o ni, jako by znenadání ztratil všechnu energii.

„Ariel je stále dobrou a věrnou služebnicí naší Země. Nikdy nebude sloužit tobě, tvému zrůdnému synáčkovi ani tvé modrooké čarodějnici.“

Poslouží nám tím, že zemře.

„Ariel *je* Země, ty zrůdo,“ hlesne Prospero. „Moje světluška získala plné vědomí z toho, jak se noosféra propletla s biosférou uvědomující si samu sebe. To bys chtěl zabít celý svět, abys ukojil svůj vztek a marnivost?“

Ale ovšem.

Setebos skočí na svých obřích konečcích prstů k mágovi, popadne jej pěti rukama a zvedne si ho ke dvěma sadám očí. *Kde je Sycorax?*

„Hnije.“

Kirké je mrtvá? Setebova dcera a konkubína nemůže zemřít.

„Hnije.“

Kde? Jak je to možné?

„Věk a závist ji nakonec ohnuly v obruč, kterou jsem smotal, až vznikla ryba, a ta teď hnije od hlavy.“

Mnohoruký slizovitě frkne, utrhne Prosperovi nohy a hodí je do moře. Potom mudrci uškubne ruce a nacpe si je do tlamy, která se otevře v nejhlubším otvoru jeho záhybů. Nakonec vytáhne starcova střeva a slupne je, jako by to byla dlouhá nudle.

„Bavíš se?“ zeptá se Prosperova hlava, než také ji rozdrtí šedivé prsty podobné palcům a nakrmí jí mnohorukou tlamu.

Stříbrná tykadla na pláži bliknou a parabolické násosky na konci zazáří. Prospero se znovu zhmotní o kus dál na pláži.

„Jsi hloupý, Setebe. Věčně vzteklý, věčně hladový, ale únavný a hloupý.“

Najdu si tvé pravé tělesné já, Prospero. Tomu věř. Na tvé Zemi, v její kůře, pod mořem nebo na její oběžné dráze, najdu organickou hmotu, která kdysi byla tebou, a pomalu tě rozkousám. O tom není nejmenších pochyb.

„Hloupý,“ zopakuje mudrc. Vypadá unaveně a smutně. „Bez ohledu na to, jaký osud stihne tvé hliněné bohy a mé *zeky* tady na Marsu – a mé milované muže a ženy na ílijské zemi – my dva se brzo

znovu setkáme. Tentokrát na Zemi. A naše dlouhá válka brzy definitivně skončí, tak či onak.“

Ano. Mnohoruký tvor vyplivne na písek krvavé cáry, otočí se na svých spodních rukou a odcupitá zpátky do moře, až z něho není vidět nic než krvavé výtrysky z napůl ponořeného horního otvoru.

Prospero si povzdechne. Kývne na voynixy, přejde k nejbližším malým zeleným mužíčkům a jednoho z nich obejme.

„I když si s vámi moc chci promluvit a vyslechnout vaše myšlenky, moji milovaní, mé staré srdce by nesneslo pohled na to, jak dnes další z vás zemře. Proto vás prosím, dokud se sem nevypravím znovu, někdy ve šťastnějších dobách, *corragio!* Mějte odvahu. *Corragio!*“

Voynixové přistoupí k projektoru a vypnou jej. Mudrc zmizí. Voynixové pečlivě sbalí stříbrná tykadla, odnesou projektor do parního vozu a po schodech zmizí v jeho červeně osvětlených útrobách. Schody vyjedou nahoru. Parní motor se rozbafá hlasitěji.

Odfukující vůz, který kolem sebe plive písek, těžkopádně objede na pláži kruh. *Zekové* před ním mlčky ustupují. Pak nemotorný stroj projede bránovou dírou a zmizí.

Několik sekund nato se samotná bránová díra zmenší, scvrkne se zpět do své jedenáctirozměrné obálky čisté zbarvené energie, scvrkne se ještě víc a přestane existovat.

Chvíli jsou jediným původcem zvuku a pohybu ospalé vlny, které kloužou po červené pláži. Pak se MZM rozejdou na své felúky a nákladní lodě a vyplují zpět za svými kamennými hlavami, které je ještě třeba vytesat a vztyčit.

21

Ve stejném okamžiku, kdy popohnala koně a pozvedla Athénin oštěp ke smrtícímu hodu, si Penthesileia uvědomila, že přehlédla dvě věci, které mohou zpečetit její osud.

Bylo to neuvěřitelné, ale především jí došlo, že Athéna jí neřekla, a ji nenapadlo se bohyně zeptat, která zabijákova pata je ta smrtelná. Penthesileia předpokládala, že je to pravá pata – tak si představovala, jak Péleus vytahuje dítě z nebeského ohně – ale Athéna to neurčila přesně, řekla jen, že *jedna* Achilleova pata je smrtelná.

Penthesileia počítala s tím, že bude obtížné zasáhnout hrdinovu patu, dokonce i Athéniným očarovaným oštěpem – byla si poměrně jistá, že Achilleus před ní nebude utíkat – ale dala svým amazonským družkám za úkol skolit za Achilleovými zády tolik Achájců, kolik jen bude možné. Sama měla v plánu hodit oštěp po patě lehkonohého zabijáka v okamžiku, kdy se otočí, aby se podíval, kdo je zraněný a kdo mrtvý, jak by to udělal každý oddaný velitel. Aby však tato strategie fungovala, musela Penthesileia vlastní útok pozdržet, umožnit svým sestrám srazit ty ostatní, aby se Achilleus musel otočit. Příčilo se její bojovnické povaze nevést, nebýt první, nemít první smrtící kontakt, a přestože sestry chápaly, že tento plán je pro Achilleovo skolení nezbytný, královna Amazonek se rděla hanbou, když se řada koní blížila k řadě mužů, zatímco její obrovský oř se držel několik sekund za ostatními.

Potom si uvědomila svou druhou chybu. Vítr foukal od Achillea, nikoli k němu. Její plán byl částečně závislý na matoucím účinku Afrodítina parfému, jenže ten svalnatý idiot jej nejdřív musel *ucítit*, aby plán mohl vyjít. Pokud by se vítr nezměnil – nebo pokud by sama nepronikla tak blízko, aby se dostala plavovlasému achájskému

bojovníkovi doslova tělo na tělo – magická vůně by nesehrála svou roli.

Do prdele, pomyslela si královna Amazonek, když její družky začaly vystřelovat šípy a vrhat oštěpy. *Ať to dopadne tak, jak chtějí Sudičky, a to, co zbude, si vezme Hádes. Aree – otče! – buď teď se mnou a ochraňuj mě!*

Napůl čekala, že se jí bůh války objeví po boku, možná i s Athénou a Afrodítou, protože ony si přály, aby dnes Achilleus zemřel, ale v těch několika sekundách, než se koně nabodli na spěšně zvednuté oštěpy, vržená kopí narazila do nakvap zdvižených štítů a nezastavitelné Amazonky se srazily s neochvějnými Achájci, se žádný bůh ani bohyně neukázali.

Zpočátku se zdálo, že štěstí i bohové jsou na straně Amazonek. Přestože se několik koní nabodlo na hroty kopí, mohutní oři argejské linie prorazili. Někteří Řekové couvli, jiní prostě upadli. Amazonské bojovnice rychle obklíčily nějakých padesát mužů kolem Achillea a začaly meči a oštěpy sekat a bodat.

Klonia, Penthesileina oblíbená zástupkyně a nejlepší lučištnice ze všech žijících Amazonek, střílela šípy tak rychle, jak je stačila nasazovat na tětivu a vypouštět. Všechny její cíle byly za Achilleem, což zabijáka nutilo, aby se při zasažení každého muže otáčel. Achájec Menippus padl s krkem prostřeleným dlouhým šípem. Menippův přítel, statný Podarkés, syn Ífiklův a bratr padlého Protesiláa, se vztekle vrhl do útoku a pokusil se Klonii sedící na koni probodnout bok kopím, ale Bremúsa roztála kopí v půli a pak mocným sekem vedeným shora dolů uťala Podarkovi ruku v lokti.

Penthesileiny sestry ve zbrani, Euandra a Thermodóa, byly bez koní – jejich váleční oři se hlučně sesuli na zem, srdce proklatá achájskými dlouhými kopími – ale obě ženy byly vmžiku na nohou, stály opancéřovanými zády k sobě a jejich srpkovité štíty se jen blýskaly, jak odrážely kruh řvoucích, útočících Řeků.

Penthesileia si uvědomila, že rozráží argejské štíty ve druhé vlně útoku a po boku má družky Alkybiu, Dermachiu a Derioné. Vousaté obličeje, které na ně vztekle cenily zuby, posílaly mocnými seky

zemi. Šíp vystřelený ze zadních řad Achájců se odrazil Penthesilei od přilby a způsobil, že se jí zrak na okamžik rudě zakalil.

Kde je Achilleus? Chaos boje ji na okamžik zmátl, pak ale královna Amazonek spatřila zabijáka dvacet kroků napravo, obklopeného jádrem achájských velitelů – Aianty, Ídomeneem, Diomédem, Sthenelem a Teukrem. Penthesileia vyrazila hlasitý bojový pokřik Amazonek a kopla koně do žeber, aby ho popohnala k jádru hrdinů.

V tu sekundu jako by se dav na okamžik rozevřel, právě když se Achilleus otočil, aby se podíval, jak jeden z jeho mužů, Euenór z Dulichia, padl s jedním Kloniiným šípem v oku. Penthesileh nedělalo potíže zahlédnout pod řemínky holenního plátu obnažené lýtko, zaprášené kotníky a mozolnaté paty.

Athénin oštěp jako by se jí v ruce rozbzučel. Zaklonila se a vložila do hodu všechnu sílu, kterou v sobě našla. Kopí letělo přesně, zasáhlo lehkonohého zabijáka do nechráněné pravé paty a… odrazilo se

Achilleus prudce otočil hlavu a zvedl ji, až modrookým pohledem našel Penthesileiu. Tvář se mu roztáhla do děsivého šklebu.

Amazonky teď bojovaly s jádrem Achájců a štěstí se od nich začalo odvracet.

Bremúsa mrštila kopí po Ídomeneovi, ale syn Deukaliónův zvedl svůj kulatý štít, skoro jako by o nic nešlo, a kopí se rozštíplo. Když pak on hodil vlastní, delší oštěp, zbraň letěla se smrtonosnou přesností, probodla rusovlasou Bremúsu těsně pod levým ňadrem a vyjela jí páteří. Bojovnice se pozadu skulila ze svého zpěněného oře na zem, kde se k ní vrhl půltucet méně významných Argejců, aby ji svlékl ze zbroje.

Alkybia a Dermachia zavřískly vzteky, když viděly, jak sestra dopadla, a poštvaly na Ídomenea koně, ale oba Aianti chytili zvířata za otěže a svou strašnou silou je donutili se zastavit. Když pak obě Amazonky seskočily, aby pokračovaly v boji pěšky, Diomédés, syn Týdeův, širokým máchnutím meče oběma sťal hlavu. Penthesileia se zděšeně dívala, jak se ještě mrkající hlava Alkybie kutálí, než se zastavila v prachu, odkud ji za vlasy zvedl smějící se Odysseus.

Penthesileia cítila, jak jí nějaký bezejmenný Argejec osahává nohu, za níž ji chytil, a zarazila mu svůj druhý oštěp shora do hrudi, až mu probodl střeva. Padl, ústa otevřená dokořán, ale oštěp vzal s sebou. Uvolnila svou válečnou sekeru a pobídla koně. Jela tak, že se na oři držela jenom koleny.

Derionu, která jela napravo od královny, strhl z koně Malý Aiás, syn Oileův. Derioné ležela na zádech s vyraženým dechem a právě sahala pro meč, když se Malý Aiás zasmál, proklál jí oštěpem hruď a kroutil jím tak dlouho, až se Amazonka přestala zmítat.

Klonia vystřelila šíp na srdce Malého Aianta, ale jeho pancíř jej odrazil. V tu chvíli Teukros, nemanželský syn Telamónův, nejlepší lukostřelec ze všech lukostřelců, vyslal na nadávající Klonii tři šípy v rychlém sledu – jeden do krku, druhý přes zbroj do břicha a poslední tak hluboko do odhaleného levého ňadra, že venku zůstalo jen peří a tři palce na konci dříku. Penthesileina drahá přítelkyně spadla mrtvá ze svého krvácejícího koně.

Euandra a Thermodóa ještě pořád stály a bojovaly otočené zády k sobě – byť byly zraněné, krvácely a skoro padaly únavou – když tlačenice Achájců kolem nich polevila a Mérionés, syn Molův, přítel Ídomeneův a zástupce velitele Kréťanů, hodil dva oštěpy současně – každou rukou jeden. Těžké oštěpy prořízly všechny vrstvy lehké zbroje Amazonek a Thermodóa s Euandrou klesly mrtvé do prachu.

Všechny ostatní Amazonky již padly. Penthesileia byla zraněná stovkou škrábanců a seknutí, ale nic z toho nebylo smrtelné. Ostří její sekery pokrývala čerstvá i sražená krev Argejců, zbraň však byla příliš těžká na to, aby ji teď zvedla; tak ji odložila a vytasila krátký meč. Prostor mezi ní a Achilleem se rozšířil.

Jakoby dílem bohyně Athény ležel nezlomený oštěp, který předtím mrštila po Achilleově pravé patě, na zemi nedaleko pravého kopyta jejího vysíleného koně. Normálně by se královna Amazonek shýbla z cválajícího koně a očarovanou zbraň sebrala, teď však byla příliš vyčerpaná, zbroj jí byla příliš těžká a jejímu zraněnému oři nezbývaly žádné síly k dalšímu pohybu, a tak se v sedle nahnula na bok, sklouzla na zem a shýbla se, aby oštěp sebrala. Právě včas, neboť jí nad přilbou prosvištěly dva Teukrovy šípy.

Když se vzápětí zvedla, v zaostřeném zorném poli jí nezbýval nikdo jiný než Achilleus. Zbytek valících se a křičících davů Achájců byly jen bezvýznamné šmouhy.

„Hoď ještě jednou," vyzval ji Achilleus. Tvář měl stále rozšklebenou svým strašlivým úsměvem.

Penthesileia dala do hodu každičký gram síly, který jí zbýval. Mířila nízko, tam, kde bylo pod kruhem nádherného štítu vidět Achilleova holá, svalnatá stehna.

Achilleus se přikrčil, rychlý jako puma. Athénin oštěp mu narazil do štítu a rozštípl se.

Nyní Penthesileia mohla jen stát a znovu se chopit sekery, zatímco Achilleus, stále s úsměvem, pozvedl své kopí, legendární zbraň, kterou pro jeho otce Pélea vyrobil kentaur Cheirón, oštěp, který nikdy neminul cíl.

Hodil.

Penthesileia zvedla svůj srpkovitý štít. Oštěp jej prorazil, aniž zpomalil, probodl pancíř, rozříznutým pravým ňadrem vnikl do těla a zády ven, načež projel královniným koněm, který stál za ní, a propíchl srdce i jemu.

Královna Amazonek a její válečný oř padli do prachu společně, přičemž kyvadlo zvedajícího se oštěpu zaraženého do hrudí jich obou vyhodilo Penthesileiny nohy vysoko do vzduchu. Když Achilleus s mečem v ruce přistoupil blíž, Penthesileia se snažila udržet na něm pohled svých zakalujících se očí. Sekera jí vypadla z ochablých prstů.

„No kurva," zašeptal Hockenberry.

„Amen," řekl Mahmud.

Bývalý scholik a drobný moravec byli po celou dobu potyčky vedle Achillea. Teď, když se Achilleus zastavil u Penthesileina těla, které sebou stále škubalo, udělali pár kroků.

„*Tum saeva Amazon ultimus cecidit metus,*" zamumlal Hockenberry. *Pak padla lítá Amazonka, naše největší hrozba.*

„Zase Vergilius?" zeptal se Mahmud.

„Ne, Pyrrhos v Senekově tragédii *Troades*."

Vtom se stala zvláštní věc.

Zatímco kolem se namačkali různí Achájci, aby mrtvou nebo umírající Penthesileiu oloupili o zbroj, Achilleus nad ní zůstal stát se založenýma rukama. Chřípí se mu rozšiřovalo, jako by nasával pach krve, koňského potu a smrti. Pak lehkonohý zabiják zvedl obrovské ruce k obličeji, zakryl si oči a rozplakal se.

Velký Aiás, Diomédés, Odysseus a několik dalších velitelů, kteří se protlačili tak blízko, aby si mrtvou královnu Amazonek mohli prohlédnout, ohromeně couvli. Thersítés s krysím ksichtem a několik méně významných Achájců si polobohova pláče nevšímali a pokračovali v odstrojování Penthesileiy. Stáhli jí přilbu z bezvládně visící hlavy; tím umožnili zlatým kadeřím mrtvé královny, aby se vyhrnuly ven.

Achilleus zvrátil hlavu a zasténal jako tenkrát ráno, když Hockenberry přestrojený za Athénu zavraždil a unesl Patrokla. Velitelé odstoupili od mrtvé ženy a jejího koně ještě dál.

Thersítés nožem odřezal řemínky na Penthesileině náprsním krunýři a opasku. Tak spěchal, aby získal nezaslouženou kořist, že řízl do krásné pleti mrtvé královny. Penthesileia byla již téměř nahá – na pořezaném, potlučeném, ale stále dokonalém těle zůstával pouze jeden kývající se holenní chránič, stříbrný opasek a jediný sandál. Péleův dlouhý oštěp ji stále připichoval k mrtvole koně a Péleův syn se nijak nesnažil vzít si oštěp zpět.

„Ustupte," nařídil Achilleus. Většina mužů okamžitě poslechla.

Šeredný Thersítés – pod jednou paží Penthesilein pancíř, pod druhou královninu zakrvácenou přilbu – se přes rameno zasmál a začal jí stahovat opasek. „Ty jsi ale vůl, synu Péleův, když tak fňukáš pro tuhle padlou čubku, stojíš a oplakáváš její krásu. Teď je to žrádlo pro červy, žádnou větší cenu nemá."

„Ustup," přikázal Achilleus strašlivým monotónním hlasem. Po zaprášené tváři se mu dál řinuly slzy.

Thersítés, kterému zabijákův projev zženštilé slabosti dodal odvahy, příkaz ignoroval. Dál škubal za stříbrný opasek, který měla mrtvá Penthesileia kolem boků, přitom její tělo lehce nadzvedl, aby drahocenný opasek uvolnil, a obscénním pohybem rozhoupal vlastní boky, jako by s mrtvým tělem kopuloval.

Achilleus udělal krok a udeřil Thersíta holou pěstí. Rána mu přerazila čelist a lícní kost, vyrazila krysímu muži z úst všechny jeho žluté zuby a přehodila ho přes koně a mrtvou královnu, kde zůstal ležet v prachu a ústy i nosem zvracel krev.

„Ty se žádného hrobu ani mohyly nedočkáš, lotře," řekl Achilleus. „Jednou ses zkusil posmívat Odysseovi a Odysseus ti odpustil. Teď ses zkusil posmívat mě a já jsem tě zabil. Ze syna Péleova si nikdo nebude utahovat bez odplaty. Teď běž, sejdi do Hádu a utahuj si tam svým jízlivým vtipem z duchů."

Thersítés se udusil vlastní krví a zvratky a zemřel.

Achilleus pomalu – skoro až láskyplně – vyprostil Péleův oštěp z prachu, z mrtvoly koně a nakonec i z Penthesileina mrtvého těla, které se na něm pomalu kolébalo. Všichni Achájci couvli ještě dál, neboť zabijákovo sténání a pláč nedokázali pochopit.

„Aurea cui postquam nudavit cassida frontem, vicit Victorem candida forma virum," pošeptal Hockenberry sám sobě. *„Poté, co jí přilbu ze zlaceného kovu sundali a čelo odhalili, uchvátila svou nádhernou podobou toho muže… Achillea… vítěze."* Podíval se na Mahmuda. „Propertius, třetí kniha, jedenáctá báseň jeho *Elegií*."

Mahmud zatahal scholika za ruku. „Jestli odsud nezmizíme, někdo napíše elegii na nás. A myslím tím *ihned*."

„Proč?" zeptal se Hockenberry a přivřenýma očima se rozhlédl kolem.

Sirény doznívaly. Skálovečtí vojáci se pohybovali v zástupech ustupujících Achájců a popoháněli je alarmy a zesílenými hlasy, aby okamžitě prošli dírou na druhou stranu. Obrovský ústup byl v plném proudu, vozy a běžící muži se valili k díře a na druhou stranu, ale to, co ústup vyvolávalo, nebyly moravecké reproduktory – Olymp totiž soptil.

Země… tedy, marsovská země… se třásla a chvěla. Vzduch čpěl sírou. Za ustupujícími vojsky Achájců a Trójanů rudě žhnul pod svou *egidou* vzdálený vrcholek Olympu a sloupy ohně šlehaly míle do vzduchu. Ve vyšších partiích Olympus Mons, největšího vulkánu ve Sluneční soustavě, již bylo vidět řeky rudé lávy. Vzduch byl plný červeného prachu a odéru strachu.

„Co se děje?" divil se Hockenberry.

„Bohové vyvolali tam nahoře nějakou erupci a bránová díra každým okamžikem zmizí," vysvětlil mu Mahmud, zatímco ho odváděl od místa, kde Achilleus klečel vedle padlé královny Amazonek. Ostatní mrtvé Amazonky byly rovněž obrány o všechnu svou zbroj a většina mužů s výjimkou jádra velitelů a hrdinů pospíchala k díře.

Musíte odtamtud pryč, sdělil Mahmudovi úzkým svazkem hlas Orpha z Ió.

Jistě, odpověděl Mahmud, *vidíme odsud erupci.*

To není všechno, ozval se na úzkém svazku Orphův hlas. *Hodnoty ukazují, že Calabiho-Yavův prostor se tam ohýbá do černé díry a červí díry. Strunové vibrace jsou naprosto nestabilní. Olympus Mons možná rozmetá tu část Marsu na kousíčky, možná ne, ale každopádně máte nanejvýš několik minut, než bránová díra zmizí. Dostaň Hockenberryho a Odyssea sem do lodi.*

Mahmud zapátral mezi pohybujícím se brněním a zaprášenými stehny a našel stojícího Odyssea třicet kroků daleko, jak hovoří s Diomédem. *Odyssea?* odpověděl. *Hockenberry neměl čas si s Odysseem promluvit, natož ho přesvědčit, aby letěl s námi. Skutečně ho potřebujeme?*

Podle analýzy hlavního integrátora ano, poslal Orphu. *A mimochodem, po celou dobu letu jsi měl zapnuté video. Byla to úžasná podívaná.*

K čemu potřebujeme Odyssea? zeptal se Mahmud. Zem duněla a třásla se. Poklidné moře na sever od nich již nebylo poklidné; na skály tam narážely velké vlny.

Jak to mám vědět? bručel Orphu. *Připadám ti jako hlavní integrátor?*

Nenapadá tě něco, čím bych mohl přesvědčit Odyssea, aby opustil své přátele a druhy ve válce s Trójany a přidal se k nám? poslal mu Mahmud. *Vypadá to, že se s ostatními veliteli – kromě Achillea – chystají asi tak za minutu nastoupit na své vozy a rozjet se dírou zpátky. Koně ze sopečného puchu a všeho toho kraválu šílí – a lidi taky. Jak mám v takové situaci získat Odysseovu pozornost?*

Buď trochu iniciativní, provokoval Orphu. *Tím jsou přece európští piloti ponorek vyhlášení, ne? Iniciativou.*

Mahmud zavrtěl hlavou a došel k veliteli centurie Mep Ahoovi, který stál opodál a tlampačem pobízel Achájce, aby se bránovou dírou okamžitě vrátili. I jeho zesílený hlas zanikal v burácení vulkánu a v dusotu kopyt a sandálů, jak lidé prchali od Olympu, jako by jim za patami hořelo.

Veliteli centurie? spojil se s ním Mahmud přímo na taktických kanálech.

Dva metry vysoký černý skálovec se otočil a postavil se do pozoru. *Ano, pane.*

Oficiálně Mahmud neměl v moravecké armádě žádnou velitelskou hodnost, ale prakticky skálovci chápali, že Mahmud a Orphu z Ió jsou na stejné hodnostní úrovni jako legendární Asteague/Che.

Odejděte k mému letounu a očekávejte další rozkazy.

Ano, pane. Mep Ahoo přenechal evakuační pokřik jednomu z ostatních skálovců a odklusal k sršni.

„Musím dostat Odyssea k letounu," zakřičel Mahmud na Hockenberryho. „Pomůžeš mi?"

Hockenberry, který přejížděl pohledem od záškubů vysoko na úbočí Olympu k tetelící se bránové díře, věnoval moravci nepřítomný pohled, ale přikývl a vykročil s ním k hloučku achájských vojevůdců.

Mahmud a Hockenberry rychlým krokem prošli kolem obou Aiantů, Ídomenea, Teukra a Dioméda až k místu, kde stál Odysseus a zamračeně sledoval Achillea.

Zdálo se, že slavný taktik je ztracen ve svých úvahách.

„Stačí, když ho dostanete k letounu," zašeptal Mahmud.

„Syne Láertův," promluvil Hockenberry.

Odysseus prudce otočil hlavu. „Co se děje, synu Duanův?"

„Máme zprávu od vaší ženy, pane."

„Cože?" Odysseus se zachmuřil a sklouzl rukou na jílec meče. „O čem to mluvíš?"

„Mluvím o vaší ženě, Pénelopě, matce Télemachově. Poslala vám po nás zprávu, zprostředkovanou moraveckými kouzly."

„Strč si moravecká kouzla do prdele," zavrčel Odysseus a zamračil se na Mahmuda. „Odejdi, Hockenberry, a tu malou zrůdu

odveď s sebou, než vás oba otevřu od rozkroku po bradu. Něco… Neumím to vysvětlit, ale něco… mi od začátku říká, že tato nová neštěstí se dostavila s tebou a těmihle prokletými moravci.“

„Pénelopé říká, abych připomněl vaši postel,“ zaimprovizoval Hockenberry a doufal, že si pamatuje Fitzgeraldův překlad dobře. Učíval *Íliadu*, *Odysseu* přenechával profesoru Smithovi.

„Mou postel?“ zamračil se Odysseus a odstoupil od ostatních velitelů. „Co to žvaníš?“

„Prý vám mám říct, že podle popisu vašeho manželského lože poznáte, že tento vzkaz je opravdu od ní.“

Odysseus vytáhl meč a přiložil čepel ostrou jako břitva bokem k Hockenberryho rameni. „Mně to nepřijde zábavné. Popiš mi to lože. Za každou chybu, kterou ve svém popisu uděláš, ti useknu jeden úd.“

Hockenberry se ubránil nutkání utéct nebo si pustit do kalhot. „Pénelopé říká, abych vám vyřídil, že rám byl vykládaný zlatem, stříbrem a slonovinou a od jednoho konce na druhý se táhly řemeny z hovězí kůže, které držely množství jemných roun a přikrývek.“

„Pche,“ odfrkl Odysseus, „takový popis by se hodil pro lůžko každého významného muže. Odejdi.“ Diomédés a Velký Aiás mezitím odešli přesvědčit Achillea, který stále klečel u mrtvoly královny Amazonek, aby ji tam nechal a odjel s nimi. Bránová díra teď viditelně kmitala, okraje měla rozmazané. Burácení z Olympu bylo už tak hlasité, že všichni museli křičet, pokud chtěli, aby je bylo slyšet.

„Odyssee!“ zvolal Hockenberry. „Je to důležité. Pojď s námi a poslechni si zprávu od krásné Pénelopy.“

Nevysoký vousatý muž se otočil zpátky a probodl scholika i moravce zlostným pohledem. „Pověz mi, kam jsem to lože nastěhoval, když jsme s mou nevěstou přišli do domu, a možná ti ponechám paže.“

„Nikam jsi je nenastěhoval,“ odpověděl Hockenberry. Přestože mu bušilo srdce, zvýšený hlas měl klidný. „Pénelopé říká, že když jsi stavěl svůj palác, nechal jsi tam, kde je dnes ložnice, jeden silný, rovný olivovník. Prý jsi osekal větve, zabudoval strom do dřevěného stropu, opracoval kmen a ponechal jej jako jeden ze sloupků svého

manželského lože. Tato slova jsem ti měl říct, abys poznal, že zpráva skutečně pochází od ní.“

Odysseus se na něho dlouho upřeně díval. Potom zasunul meč zpět do pochvy na opasku a řekl: „O jakou zprávu se jedná, synu Duanův? Honem mi ji pověz.“ Věnoval letmý pohled podmračené obloze a hřmícímu Olympu. Náhle prolétla dírou eskadra dvaceti sršňů a kluzákových transportérů, která odvážela do bezpečí moraveckou techniku. Několik aerodynamických třesků otřáslo marsovskou zemí a přinutilo prchající muže skrčit se a zvednout ruce, aby si chránili hlavu.

„Pojďme raději tamhle k tomu moraveckému stroji, synu Láertův. Taková zpráva by se měla vyřizovat v soukromí.“

Prošli mezi pobíhajícími a pokřikujícími muži k místu, kde se na hmyzovitém přistávacím podvozku krčil černý sršní letoun.

„Tak mluv a pospěš si,“ naléhal Odysseus a silnou rukou chytil Hockenberryho za rameno.

Mahmud poslal úzkým svazkem Mep Ahoovi. *Máš paralyzér?*

Ano, pane.

Tak zparalyzuj Odyssea do bezvědomí a nalož ho do sršně. Ujmi se řízení. Okamžitě odlétáme na Fobos.

Skálovec se dotkl Odysseova krku, přeskočila jiskra a vousatý muž se skácel do ostnaté náruče moraveckého vojáka. Mep Ahoo strčil bezvědomého Odyssea do letounu, naskočil a zapnul odpuzovače.

Mahmud se rozhlédl – zdálo se, že nikdo z Achájců si únosu jednoho z velitelů nevšiml – a pak naskočil vedle Odyssea. „Pojď,“ vybídl Hockenberryho. „Díra každou sekundou zkolabuje. Každý, kdo je na této straně, zůstane věčně na Marsu.“ Zvedl pohled k Olympu. „A jestli ta sopka vybuchne, tak se ta věčnost může počítat na minuty.“

„Já s tebou nepoletím,“ řekl Hockenberry.

„Hockenberry, nebuď blázen!“ zakřičel Mahmud. „Podívejte se tam: všichni achájští borci – Diomédés, Ídomeneus, Aianti, Teukros – všichni prchají k díře.“

„Achilleus ne," řekl Hockenberry a naklonil se k sršni, aby ho bylo slyšet. Všude kolem padaly jiskry. Bubnovaly na střechu sršního letounu jako horké kroupy.

„Achilleus zešílel," zakřičel Mahmud. *Mám říct Mep Ahoovi, aby Hockenberryho paralyzoval?* pomyslel si.

Jako by mu Orphu četl myšlenky, ozval se úzkým svazkem. Mahmud zapomněl, že všechen obraz a zvuk jsou v reálném čase stále přenášeny na Fobos a *Královnu Mab.*

Neomračuj ho, poslal mu Mahmud. *Dlužíme mu to. Ať se Hockenberry rozmyslí sám.*

Než to udělá, bude po něm, odpověděl Orphu.

Byl mrtvý už jednou, vzkázal Mahmud. *Třeba chce být znovu.*

Na Hockenberryho zakřičel: „Pojď! Naskoč! Potřebujeme tě na palubě lodě k Zemi, Thomasi."

Hockenberry překvapeně zamrkal, když slyšel, že moravec použil jeho křestní jméno. Pak zavrtěl hlavou.

„Copak nechceš znovu vidět Zemi?" křikl Mahmud. Sršeň se na podvozku otřásal a zem se chvěla marsotřesením. Kolem bránové díry, která jako by se zmenšovala, vířily mraky síry a popela. Mahmud si uvědomil, že jestli se mu podaří dosáhnout toho, aby s ním Hockenberry mluvil ještě minutu nebo dvě, nezbude mu jiná možnost než s nimi odletět.

Hockenberry odstoupil o krok od letounu a pokynul k posledním prchajícím Achájcům, mrtvým Amazonkám, mrtvým koním, vzdáleným hradbám Ília a válčícím vojskům, která nebylo přes kmitající bránovou díru skoro vidět.

„Tuhle kaši jsem navařil já," řekl. „Nebo jsem ji aspoň pomohl navařit. Myslím, že bych měl zůstat a pokusit se dát to trochu do pořádku."

Mahmud ukázal na válku odehrávající se za bránovou dírou. „Ílion padne, Hockenberry. Silová pole, vzdušná obrana a antikvitovací pole moravců jsou pryč."

Hockenberry se znovu usmál, přestože si při tom musel chránit obličej před padajícími uhlíky a popelem. *„Et quae vagos vincina prospiciens Scythas ripam catervis Ponticam viduis ferit excisa ferro est, Pergannum incubuit sibi,"* zakřičel.

Nenávidím latinu, pomyslel si Mahmud. *A myslím, že nenávidím i antické badatele.* Nahlas řekl: „Zase Vergilius?“

„Seneca,“ odpověděl Hockenberry. *„A ona… myšleno Penthesileia… sousedka kočovných Skytů, vždy bdělá, vede svou zbědovanou družinu ke břehům Pontu, kde Pergamon…* chápeš, Mahmude, Ílion, Trója… *zavrávoral, železem raněný.“*

„Honem, nasedni do sršně, Hockenberry,“ zakřičel Mahmud.

„Hodně štěstí, Mahmude,“ popřál Hockenberry a ustoupil. „Pozdravuj ode mě Zemi a Orpha. Obojí mi bude chybět.“

Otočil se, pomalým klusem proběhl kolem místa, kde Achilleus klečel a plakal nad tělem Penthesileiy – zabiják tam teď byl až na mrtvé sám, všichni ostatní lidé už utekli – a pak, když Mahmudův letoun odstartoval a začal se drápat do vesmíru, vyrazil nejrychleji, jak to šlo, k díře, která se viditelně scvrkávala.


část 2

22

Po stoletích subtropického tepla zavítala do vily Ardis opravdová zima. Sníh nenapadl, ale okolní lesy ztratily všechny listy kromě těch, které se držely nejúporněji, a jinovatka vyznačovala oblast, kam padal stín zámečku, ještě hodinu po zdráhavém východu slunce – Ada každé ráno sledovala, jak linie bělavé trávy na svažitém západním trávníku pomalu ustupuje nahoru k domu, až z ní zůstal jen tenoučký jinovatkový příkop – a hosté hlásili, že dvě malé řeky, které křížily cestu na dvou kilometrech mezi vilou Ardis a faxovým pavilonem, mají obě na hladině ledový škraloup.

Ten večer – jeden z nejkratších v roce – Ada prošla dům a zapálila petrolejky a četné svíčky. Pohybovala se s grácií, přestože byla v pátém měsíci těhotenství. Starý zámeček, postavený o více než osmnáct set let dřív, před finálním faxem, byl poměrně pohodlný; většinu pokojů teď vytápěly téměř dva tucty krbů, v předchozích stoletích využívaných především k ozdobným a zábavným účelům. Pro ostatní místnosti osmašedesátipokojového sídla Harman nejdřív vyprojektoval a pak i postavil něco, čemu říkal Franklinova kamna. Dnes večer vyzařovala dost tepla, aby na Adu přišla ospalost, jak při rozsvěcování lamp postupovala z dolních chodeb do pokojů, pak na schodiště a do horních chodeb a pokojů.

Na konci chodby ve druhém poschodí se zastavila u velkého klenutého okna. Poprvé po tisíciletích se lesy skláněly před lidmi vládnoucími sekerami – a nejenom na palivové dříví. V posledním světle bledého zimního soumraku, jež se linulo dovnitř přes tabule pokřivené gravitací, viděla dole na jižním trávníku šedivou stěnu dřevěné palisády, která sice bránila ve výhledu, ale působila uklidňujícím dojmem. Palisáda se táhla kolem celé vily Ardis, někde jen třicet metrů od domu, jinde až sto metrů směrem k okraji lesa. Další stromy padly na stavbu strážních věží, které se tyčily ve všech

rozích a lomech palisády, a ještě další byly pokáceny proto, aby se z desítek letních stanů staly domy a ubikace pro více než čtyři stovky lidí, kteří dnes na pozemcích Ardisu žili.

Kde je Harman? Ada si pro sebe již několik hodin vymýšlela desítky různých domácích prací, aby potlačila neodbytnost té myšlenky, ale nyní své znepokojení už nedokázala pomíjet. Její milenec – Harman s oblibou používal archaické slovo „manžel“ – odešel ráno krátce po úsvitu společně s Hannah, Petyrem a Odysseem – jenž teď trval na tom, aby se mu říkalo Nikdo. Zapřáhli do drožky vola a pustili se do pročesávání lesů a luk do vzdálenosti patnácti a více kilometrů od řeky. Lovili vysokou a pátrali po dalších zatoulaných kusech dobytka.

Touto dobou už měli být doma. Slíbil mi, že se vrátí dlouho před setměním.

Vrátila se do přízemí a odešla do kuchyně. Obrovská kuchyně, která byla po staletí hájemství pouze služebníků a příležitostně voynixů přivážejících maso ze svých jatek, nyní žila lidskou činností. Příprava jídla byla tu noc na Emmě a Remanovi – ve vile Ardis jako takové se stravovalo zpravidla kolem padesáti lidí – a bezmála tucet žen se hemžil kolem pečení chleba, přípravy salátů či rožnění masa ve velkém starém krbu a vytvářel všeobecný chaos, jehož výsledkem zanedlouho bude dlouhý stůl plný jídla.

Emma zachytila Adin pohled. „Ještě se nevrátili?“

„Ještě ne,“ odpověděla Ada. Usmála se a snažila se, aby její hlas zněl naprosto bezstarostně.

„Oni přijdou,“ řekla Emma a poplácala Adu po bledé ruce.

Ada se ne poprvé a ne ve zlém – měla Emmu ráda – zamyslela nad tím, proč to vypadá, jako by lidé měli pocit, že mají větší právo se ženy dotýkat a poplácávat ji, když je těhotná. „Ovšemže přijdou. A doufám, že přinesou nějakou tu zvěřinu a přiženou aspoň čtyři kusy dobytka z těch, které se ztratily… a bylo by ještě lepší, kdyby dva z nich byly krávy.“

„Mléko potřebujeme,“ souhlasila Emma. Znovu popleskala Adu po ruce a vrátila se ke svým povinnostem u ohně.

Ada nenápadně vyklouzla ven. Chlad jí na okamžik nedovolil ani se nadechnout, ale měla přes sebe šátek, který si vytáhla výš, aby jí

zakrýval ramena a krk. Po vyhřáté kuchyni jako by se jí studený vzduch zabodával do tváří tisícem jehliček. Zůstala chvíli stát na zadní terase, aby se oči přizpůsobily tmě.

K čertu s tím vším, pomyslela si, zvedla levou dlaň a představila si jeden žlutý kruh se zeleným trojúhelníkem uvnitř, aby aktivovala proxnet. Bylo to popáté za poslední dvě hodiny, co se pokusila funkci vyvolat.

Nad dlaní se jí sice zjevil modrý ovál, ale holografický obraz zůstal rozmazaný a plný šumu. Harman vyslovil domněnku, že tyto občasné výpadky proxnetu, farnetu a dokonce i staré vyhledávací funkce nemají nic společného s jejich těly – nanotechnologie máme ve svých genech a v krvi pořád, řekl se smíchem – ale mohou souviset se satelity a komunikačními asteroidy v prstencích P nebo R, snad prostřednictvím poruch způsobovaných každonočními meteorickými dešti. Když Ada zvedla oči k tmavnoucí večerní obloze, spatřila, jak se polární a rovníkový prstenec, každý složený z tisíců samostatných svítících objektů, nad její hlavou pohybují a otáčejí jako dvě překřížené stuhy světla. Skoro po celou dobu jejích sedmadvaceti let působily tyto prstence uklidňujícím dojmem – jako sídlo nápravny, kde jim po každé dvacítce zregenerují tělo, jako domov postlidí, kteří na ně dávají pozor a mezi něž každý z nich vstoupí, až dosáhne poslední, páté dvacítky – ale po tom, co tam zažili Harman a Daeman, Ada věděla, že na prstencích žádní postlidé nejsou, zato tam číhá strašlivá hrozba. Pátá dvacítka byla po celá ta dlouhá staletí lež – finální fax, na jehož konci připravil bezmocným obětem kanibalskou smrt tvor jménem Kalibán.

Padající hvězdy – ve skutečnosti kusy dvou orbitálních těles, jejichž srážce před osmi měsíci napomohli Harman a Daeman – kreslily čáry od západu na východ, byl to však jen slabý meteorický déšť, nic v porovnání se strašlivým bombardováním z prvních dvou týdnů po Zřícení. Ada se zamyslela nad tím výrazem, který v minulých měsících všichni začali používat. *Zřícení.* Zřícení čeho? Zřícení úlomků asteroidu z oběžné dráhy, který Prosperovi pomohli zničit Harman s Daemanem, anebo zhroucení něčeho jiného – služebníků, elektrické sítě, služby voynixů, kteří přestali lidi poslouchat právě tu noc… noc, kdy přišlo Zřícení. Ada si uvědomila,

že v ten den před více než osmi měsíci se zhroutilo všechno – nejenom obloha, ale také jejich svět v té podobě, jak jej předchozí generace lidí starého typu znaly po více než čtrnáct cyklů po pěti dvacítkách.

Začala pociťovat příznaky žaludeční neurózy, kterou trpěla v prvních třech měsících těhotenství, toto však byla úzkost, ne ranní nevolnost. Napětím ji bolela hlava. *Vypnout*, pomyslela si a proxnet zhasl. Vyzkoušela ještě farnet – ani ten nefungoval – a primitivní vyhledávací funkci, ale tři muži a jedna žena, které chtěla najít, nebyli dost blízko, aby se objevila červená, zelená nebo žlutá záře. Vypnula všechny dlaňové funkce.

Vyvolávání funkcí v ní probudilo touhu přečíst si další knihy. Zvedla oči ke svítícím oknům knihovny – viděla hlavy ostatních, kteří tam byli, zabraní do samočtení – a zalitovala, že tam není s nimi, že nemůže přejíždět rukama po hřbetech nových svazků, které přivezli a uložili v posledních dnech, a dívat se, jak jí zlatá slova proudí rukama do mozku a srdce. Za tento krátký den však zhltala již patnáct silných knih, a tak stačilo, aby na samočtení jenom pomyslela, a nevolnost se přihlásila silněji.

Čtení – nebo přinejmenším samočtení – se hodně podobá těhotenství, pomyslela si a potěšila se tou metaforou. *Naplní to člověka emocemi a reakcemi, na které není připraven… dodá mu to pocit, jako by byl strašně plný, jako by nebyl jenom sám sebou, jako by se náhle dal do pohybu k nějakému předurčenému okamžiku, který mu navždycky změní celý život.* Napadlo ji, co by na její metaforu řekl Harman – věděla, že je nemilosrdným kritikem vlastních metafor a analogií – a vzápětí ucítila, jak se jí s návratem obav nevolnost stěhuje z břicha k srdci. *Kde jsou? Kde je Harman? Nestalo se mému miláčkovi nic?*

Ada s rozbušeným srdcem vykročila k zářícímu otevřenému topeništi a spletité dřevěné konstrukci kuplovny, kterou postavila Hannah a ve které se teď, když se z bronzu, železa a dalších kovů vyráběly zbraně, pracovalo čtyřiadvacet hodin denně.

Dnes večer roztápěl a udržoval plameny Loes, přítel Hannah, se skupinou mladších mužů. „Dobrý večer, Ado *Uhr,*“ zavolal na ni

vysoký hubený muž shora. Znal ji sice již léta, ale vždy dával přednost formálnosti zdvořilostního titulu.

„Dobrý večer, Loesi *Uhr*. Nic nového ze strážních věží?“

„Bohužel ne,“ zavolal Loes dolů a odstoupil od otvoru ve vršku kuplovny. Ada si ve svém rozrušení všimla, že si oholil vousy a obličej má zrudlý a zpocený žárem. V noci, kdy mohlo sněžit, pracoval tam nahoře do pasu nahý.

„Budete dnes v noci odlévat?“ zeptala se Ada. Hannah ji o takových věcech vždycky informovala – a noční odlévání skýtalo dramatickou podívanou – ale pec na kov nepatřila k věcem, jež měla Ada na starosti, jako taková byla faktem jejich nového života, který ji zajímal jen povrchně.

„Ráno, Ado *Uhr*. Harman *Uhr* a ostatní se určitě už brzy vrátí. Ve světle prstenců a hvězd najdou cestu snadno.“

„Jistě, samozřejmě,“ zavolala. Pak ji napadlo, aby se zeptala ještě na něco. „Neviděl jste Daemana *Uhr?*“

Loes si otřel hadrem čelo, tiše promluvil na jednoho z ostatních mužů, který odběhl pro dříví, a zavolal dolů: „Daeman *Uhr* odcestoval dnes večer do Kráteru Paříž, zapomněla jste? Chce přivést sem do vily Ardis svou matku.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla. Kousla se do rtu, ale musela se zeptat: „Odcestoval před setměním? Doufám, že jistě ano.“

Za poslední týdny útoků mezi Ardisem a faxovým uzlem přibylo.

„Ano, Ado *Uhr*. Měl dost času, aby se k pavilonu dostal před setměním. A měl s sebou jednu z nových kuší. Než se vrátí s matkou, počká, až vyjde slunce.“

„To je dobře.“ Ada se zadívala na sever k dřevěné hradbě a lesu za ní. Tady na otevřeném svahu byla již tma, z oblohy na západě, kde se kupila černá mračna, vyprchalo poslední světlo a ona si dovedla představit, jak naprostá tma musí být pod stromy venku. „Nashledanou u večeře, Loesi *Uhr*.“

„Do té doby dobrý večer, Ado *Uhr*.“

Vítr zesílil, a tak si Ada povytáhla šátek až přes hlavu. Vykročila k severní bráně a strážní věži, která tam stála, ale věděla, že nechce volat nahoru a odvádět pozornost hlídky svou nervozitou. Navíc tam strávila hodinu už pozdě odpoledne. Vyhlížela na severní přístupové

cesty, čekala a byla skoro šťastná. To bylo předtím, než ji jako nevolnost ovládla nervozita. Šla bezcílně kolem východní strany Ardisu a kývnutím zdravila stráže, které se opíraly o oštěpy u kruhové příjezdové cesty. Pochodně, které ji lemovaly, byly zapálené.

Nedokázala jít dovnitř. Příliš mnoho tepla, příliš mnoho smíchu, příliš mnoho hovoru. Na terase spatřila mladou Peaen, zabranou do soustředěného rozhovoru s jedním z jejích mladých obdivovatelů, kteří se po Zřícení přestěhovali do Ardisu z Ulanbatu – jedním z mnoha Odysseových žáků z doby, kdy starý muž dělal učitele, než se stal Nikým a téměř přestal mluvit – a Ada, která nestála ani o to, aby se musela s někým zdravit, se znovu obrátila do relativní tmy bočního dvora.

Co když Harman zemře? Co když je někde tam venku ve tmě už mrtvý?

Tím, že tu myšlenku vyjádřila slovy, se jí maličko ulevilo, nevolnost trochu ustoupila. Slova byla jako něco hmotného, co dodalo myšlence tvar – najednou to spíš než jedovatý plyn byla odpudivá krychle z krystalizovaných myšlenek, kterou mohla otáčet v rukou a prohlížet si její děsivé strany.

Co když Harman zemře? Ona sama by nezemřela – to Ada, která byla vždycky realistka, věděla. Žila by dál, měla by dítě, možná by se i znovu zamilovala.

Poslední myšlenka znovu přivolala nevolnost, a tak si sedla na studenou kamennou lavičku, odkud měla výhled na sálající kuplovnu a zavřenou severní bránu za ní.

Ada věděla, že před Harmanem ve skutečnosti nikdy nebyla zamilovaná – ani když chtěla být. Jako dívka i jako mladá žena věděla, že flirtování a laškování není totéž co láska. A to ve světě před Zřícením, který o mnoho víc než flirtování a laškování – se životem, s ostatními a se sebou – nenabízel.

Před Harmanem nikdy nezažila to hluboké, vnitřně uspokojivé štěstí, jež přináší, když člověk spí s někým, koho miluje – a tady nepoužila eufemismus, skutečně myslela na to, jaké to je vedle něho *spát*, probouzet se vedle něho v noci, cítit jeho objetí, když usíná, a často jako to první, když se ráno probouzí. Znala nejtišší zvuky, které

Harman vydával, aniž si to uvědomoval, znala jeho dotek a jeho vůni – přírodní, mužský pach, v němž se vůně kůže jezdecké výstroje ze stáje viditelné za kuplovnou mísila s podzimní bohatostí samotné lesní půdy.

Její tělo již poznalo jeho dotek – a nejenom intimní dotek při jejich častém milování, ale i ten nejmenší tlak jeho ruky na rameni, na paži nebo na zádech, když ji míjel. Věděla, že skoro stejně jako fyzický dotek jí bude chybět tlak Harmanových očí – vždyť to, že o ní ví a věnuje jí svou pozornost, se pro Adu stalo jakýmsi trvalým dotekem. Zavřela oči a představila si, že cítí, jak svou velkou rukou obklopuje její studenou, menší ruku – ona měla prsty vždycky dlouhé a tenké, zatímco on krátké a široké, jeho mozolnatá dlaň byla vždycky teplejší než její. Bude se jí po tom teplu stýskat. Ada si uvědomila, že to, co jí bude chybět nejvíc, jestli je Harman mrtvý – stejně moc jako jeho *bytí* – je vlastní budoucnost, kterou ztělesňoval. Ne osud, ale budoucnost – ten nepopsatelný pocit, že *zítra* znamená vidět Harmana, smát se s ním, jíst s ním, mluvit s ním o jejich nenarozeném dítěti, třeba se s ním i hádat – už navždycky jí bude chybět pocit, že pokračování jejího života není jen další den dýchání, ale dar toho, že se může se svým milovaným celý ten den věnovat rozsáhlému spektru všemožných činností.

Jak tam seděla na studené lavičce, nad ní se otáčely prstence, noční meteorický déšť sílil a záře těchto světel a kuplovny vrhala na ojíněný trávník její stín, uvědomila si, že je jednodušší přemýšlet o vlastní smrtelnosti než o smrti někoho, koho člověk miluje. Byl to pro ni obrovský objev – už si takovou situaci *představovala*, představovat si jí šlo vždycky velice dobře – ale objevem pro ni byla realita a všeobsažnost toho pocitu. Podobně jako vjem nového života v ní, pocit ztráty a lásky k Harmanovi ji celou prostupoval – bylo to nějak neskutečně větší nejenom než ona sama, ale i než její schopnost takto uvažovat a cítit.

Ada čekala, že se jí milování s Harmanem bude líbit – dělit se s ním o své tělo a učit se rozkoši, které jí jeho tělo mohlo přinést – ale ohromilo ji zjištění, že s tím, jak si byli čím dál bližší, jako by každý z nich objevil jiné tělo – ani její, ani jeho, nýbrž cosi společného a nevysvětlitelného. Ada o tom nikdy s nikým nemluvila – dokonce ani

s Harmanem, i když věděla, že to cítí také – a domnívala se, že muselo přijít Zřícení, aby v lidech tuto záhadu uvolnilo.

Těch osm měsíců od Zřícení mělo být pro Adu krutým, smutným obdobím – služebníci rázem přestali fungovat, s pohodlným životem a chozením po večírcích byl navždy konec, svět, v němž vyrostla a který se naučila znát, jednou provždy zanikl, matka, která se odmítla vrátit do nebezpečné vily Ardis a zůstala se dvěma tisícovkami dalších na Lomanově statku, tam spolu se všemi ostatními zahynula při podzimním hromadném útoku voynixů, k tomu zmizení sestřenice a přítelkyně Virginie z její usedlosti nedaleko Chomu nad severním polárním kruhem, doposud nepoznané obavy o jídlo, teplo, bezpečnost a přežití, strašlivé poznání, že nápravna je navždy pryč a že jistota nanebevzetí na prstence P a R byla jen zvrácený mýtus, kruté vědomí, že je jednou čeká jenom smrt a nemají již nárok ani na pět dvacítek života, že mohou zemřít kdykoli… to všechno mělo na sedmadvacetiletou ženu působit děsivě a tíživě.

Byla šťastná. Ada byla šťastnější než kdykoli předtím v celém životě. Byla šťastná z nových výzev a z potřeby najít odvahu, ale také z potřeby důvěry a odkázanosti na ostatní. Byla šťastná, když zjišťovala, že miluje Harmana a on miluje ji způsobem, jaký by jejich starý svět faxovacích večírků, přepychu zajišťovaného služebníky a dočasných vztahů mezi muži a ženami nikdy nepřipustil. Tak jako byla nešťastná pokaždé, když její milovaný odcházel na loveckou výpravu, vést útok proti voynixům, letět soniem ke Golden Gate na Machu Picchu či na jiné staré místo, nebo faxem učit některou z dalších více než tří set komunit, jimž se podařilo přežít – *přinejmenším polovina lidí na Zemi od Zřícení zemřela a my teď víme, že nás nikdy nebylo víc než milion; číslo, které nám před staletími řekli postlidé, bylo odjakživa vylhané* – byla stejnou měrou šťastná pokaždé, když se vrátil, a obrovské štěstí zažívala v každý studený, nebezpečný, nejistý den, kdy byl s ní tady ve vile Ardis.

Žila by dál, kdyby milovaný Harman zemřel – v srdci věděla, že by šla dál, snažila se přežít, bojovala, porodila dítě a vychovávala je, možná se znovu zamilovala – ale tuto noc si také uvědomovala, že

ona intenzivní, okřídlená radost uplynulých osmi měsíců by byla navždy pryč.

Přestaň být pitomá, poručila si.

Vstala, upravila si šátek a otočila se, aby zašla do domu, když vtom se rozezněl zvon v bráně strážní věže, doplněný hlasem jedné z hlídek.

„Od lesa se blíží tři lidé!“

Všichni muži u kuplovny nechali práce, popadli oštěpy, luky nebo kuše a rozběhli se k palisádě. Korzující hlídky ze západního a východního dvora se také rozběhly ke svým žebříkům a předprsním.

Tři lidé. Ada na okamžik zůstala přimražená tam, kde stála. Ráno odešli čtyři. A měli upravenou drožku taženou volem. Bez drožky a vola by se vrátili jedině v případě, že se stalo něco strašného, a kdyby se jenom někdo zranil, třeba si pohmoždil kotník nebo zlomil nohu, použili by drožku k jeho převozu.

„Tři lidé se blíží k severní bráně,“ křikl znovu hlídač na strážní věži. „Otevřete bránu! Nesou tělo.“

Ada upustila šátek a nejrychleji, jak mohla, se rozběhla k severní bráně.

23

Několik hodin předtím, než voynixové zaútočili, se Harmana zmocnil pocit, že se stane něco hrozného.

Tato výprava ve skutečnosti nebyla nutná. Odysseus – vlastně teď Nikdo, připomínal si Harman, přestože pro něho zůstane statný muž s prošedivělými vousy navždy Odysseem – chtěl získat čerstvé maso, vystopovat část zmizelého dobytka a prozkoumat kopcovitou krajinu na sever od Ardisu. Petyr navrhl, aby jednoduše použili sonio, ale Odysseus namítal, že listí sice ze stromů opadalo, ale i něco tak velkého jako kráva je z nízkoletícího sonia obtížné zahlédnout. Navíc chtěl *lovit.*

„Voynixové také chtějí lovit," poznamenal Harman. „Jsou týden co týden troufalejší."

Odysseus – Nikdo – pokrčil rameny.

Harman se k nim připojil, třebaže s jistotou věděl, že všichni, kdo se této malé expedice účastní, mají lepší věci na práci. Hannah chystala na ráno následujícího dne odlévání železa a její nepřítomnost mohla plán zpozdit. Petyr katalogizoval stovky knih přivezených za poslední dva týdny a stanovoval priority, které mají být samočteny jako první. Samotný Nikdo mluvil o tom, že se v soniu pustí do dlouho odkládaného pátrání po záhadné robotické továrně někde na březích vodní plochy, která se kdysi jmenovala Michiganské jezero. A Harman by pravděpodobně věnoval celý den své fanatické snaze proniknout do omninetu a odhalit jeho další funkce, i když zvažoval také to, že se s Daemanem vydá do Kráteru Paříž, aby příteli pomohl přivézt jeho matku.

Jenže Nikdo – který se soustavně pouštěl na lovecké výpravy sám – tentokrát chtěl, aby s ním šli další. A ubohá Hannah, která byla do Nikoho-Odyssea zamilovaná od prvního dne, kdy ho před devíti měsíci potkala na mostě Golden Gate na Machu Picchu, trvala na

tom, že půjde s ním. Jako další chtěl jít tím pádem Petyr, který se původně objevil ve vile Ardis jako Odysseův stoupenec, ještě před Zřícením, kdy ještě postarší bojovník vyučoval svou zvláštní filozofii, nyní však byl jen stoupencem Hannah v tom smyslu, že do ní byl beznadějně zamilovaný. A nakonec svolil Harman, že se k nim přidá, protože… nebyl si jistý, proč se k nim přidal. Možná nechtěl, aby tři takoví milenci narození pod nešťastnou hvězdou byli celý den sami v lese a ozbrojení.

Když později šel za trojicí studeným lesem a vzpomněl si na tato slova, musel se usmát. Narazil na ten výraz – „milenci pod nešťastnou hvězdou narození“ – právě den předtím, když četl – očima, nikoli samočtecí funkcí – Shakespearova *Romea a Julii*.

Harman byl ten týden Shakespearem opilý: přečetl tři hry ve dvou dnech. Překvapovalo ho, že vůbec dokáže jít, natož se účastnit konverzace. Hlavu měl k prasknutí plnou neuvěřitelných kadencí, přívalu nových slov a tak hlubokého pochopení složitosti toho, co obnáší být člověkem, v jaké nikdy ani nedoufal. Chtělo se mu z toho plakat.

S jistým zahanbením si uvědomil, že kdyby se rozplakal, nebylo by to pro krásu a sílu těch her – celá představa jevištního dramatu byla pro Harmana a jeho postliterární svět nová. Ne, plakal by ze sobeckého smutku nad skutečností, že na něco takového, jako byl Shakespeare, nenarazil dřív než necelé tři měsíce před vypršením pěti dvacítek let, které měl přiděleny. Přestože si byl jistý – neboť to zařízení pomohl zničit – že orbitální nápravna nebude v den páté dvacítky, a když na to přijde vlastně ani žádné jiné dvacítky, faxovat nahoru do prstence R žádné další lidi starého typu, představa, že jeho život na zemi skončí úderem půlnoci ohlašující jeho sté narozeniny, byla po devětadevadesáti letech zakořeněná v jeho mysli příliš pevně, než aby jí dokázal uniknout.

Když se přiblížil soumrak, ubírali se všichni čtyři pomalou chůzí po okraji skal, vraceli se z promarněného dne. Nepohybovali se tempem rychlejším, než bylo plahočení vola, kterého vzali s sebou, aby táhl drožku. Před Zřícením tato vozidla díky vnitřním gyroskopům balancovala na jednom kole a tahali je voynixové, ale teď, bez vnitřního zdroje energie, nedokázaly ty krámy udržet

rovnováhu a tak mechanické útroby a pohyblivé součástky z každého vozidla vykuchali, oje posunuli dál od sebe, přidělali zápřah pro vola a jediné úzké kolo uprostřed nahradili dvěma širšími koly na nově vykované ose. Harmanovi připadaly na koleni upravené drožky a vozy žalostně primitivní, ale skutečnost byla taková, že představovaly první člověkem zkonstruovaná kolová vozidla po více než patnácti stech letech nehistorie.

Z té představy mu také bylo do pláče.

Měli namířeno asi šest kilometrů na sever. Většinou šli podél nevysokých srázů, ze kterých se jim otevíral výhled na přítok řeky, která, jak teď Harman věděl, se kdysi jmenovala Ekei a ještě předtím Ohio. Drožka byla nezbytná pro odvoz případných jelenů, které by se jim podařilo nahromadit, třebaže o Nikom bylo notoricky známo, že dokáže ujít kilometry s mrtvým jelenem přehozeným přes ramena – a tak postupovali pomalu takovým způsobem, jímž se může táhnout jedině vůl.

Chvílemi dva zůstávali u vozu a dva vyráželi s lukem nebo kuší do lesa. Petyr měl u sebe flešetovou pušku – jednu z těch několika střelných zbraní ve vile Ardis – raději však lovili méně hlučnými zbraněmi. Voynixové neměli uši jako takové, ale přesto měli znamenitý sluch.

Tři lidé starého typu po celé dopoledne sledovali své dlaně. Voynixe z nějakého důvodu neukazovaly vyhledávače, farnet ani zřídkakdy používané funkce omninetu, ale zpravidla je bylo vidět proxnetem. Jenže také platilo, jak se Harman a Daeman se Savi dozvěděli před devíti měsíci na místě zvaném Jeruzalém, že voynixové používali proxnet také – ke zjištění polohy lidí.

Dnes to bylo jedno. V poledne byly všechny funkce mimo provoz. Čtveřice spoléhala na své oči, v lese byla opatrnější a když postupovala přes louky nebo podél nízkých útesů, pozorně sledovala linii stromů.

Vítr od severozápadu byl velice chladný. Všechny staré výdejny přestaly fungovat v den Zřícení a předtím teplé oblečení stejně prakticky nikdo nepotřeboval, a tak měli tři lidé starého typu na sobě nahrubo sešité kabáty a pláště z vlny nebo zvířecích kůží. Zdálo se, že Odysseus… Nikdo… je vůči chladu odolný a chodí ve stejném

hrudním pancíři a jakési krátké sukni, které si bral na své výpravy vždycky, pouze ramena si ovinul krátkým červeným přehozem, aby se zahřál.

Žádné jeleny nenašli, což bylo zvláštní. Naštěstí nenarazili ani na žádné allosaury či jiné dinosaury zrekonstruované z RNA. Ve vile Ardis panovala obecná shoda, že těch několik dinosaurů, kteří na severu ještě lovili, v tomto neobvykle chladném období přesídlilo na jih. Špatná zpráva byla, že minulé léto se objevili šavlozubí tygři, kteří *neodtáhli* spolu s velkými plazy. Nikdo jim ukázal čerstvé otisky nedaleko stop dobytka, které po většinu dne sledovali.

Petyr se přesvědčil, že v pušce je zasazený nový zásobník s křišťálovými flešetami.

Na zpáteční cestu se obrátili poté, co nalezli na skalnaté části srázu hrudníky a poházené zakrvácené kosti dvou chybějících kusů dobytka. O deset minut později pak našli kůži, chlupy, páteř, lebku a úžasné zakřivené zuby šavlozubého tygra.

Nikdo zvedl hlavu a otočil se o tři sta šedesát stupňů. Jeho zrak nevynechal žádný ze vzdálených stromů a balvanů. Dlouhý oštěp držel oběma rukama.

„To udělal jiný šavlozubec?“ zeptal se Harman.

„Šavlozubec nebo voynix,“ odvětil Nikdo.

„Voynixové nejedí,“ namítl Harman, ale hned si uvědomil, jak je jeho poznámka hloupá.

Nikdo zavrtěl hlavou. Šedé kadeře mu čechral vítr. „To ne, ale tenhle šavlozubec mohl zaútočit na skupinu voynixů. Pak ho sežrali mrchožrouti nebo jiné kočkovité šelmy. Vidíte tady ty stopy v měkké půdě? Hned vedle nich jsou šlápoty voynixů.“

Harman je uviděl, ale až poté, co na ně Nikdo ještě jednou ukázal.

Pak se vydali zpátky, jenže ten pitomý vůl šel ještě pomaleji než kdy předtím, přestože ho Nikdo popohánět ratištěm a občas i ostrým hrotem svého oštěpu. Kola a osa skřípaly a vrzaly a jednou museli opravit uvolněnou zarážku. Nízké mraky přinesly ještě studenější vítr a denního světla začalo ubývat, když byli ještě tři kilometry od domova.

„Schovají nám teplou večeři,“ poznamenala Hannah. Dokud se nedávno nešťastně nezamilovala, bývala vysoká atletická mladá žena vždycky optimistka. Teď ale její bezstarostný úsměv působil napjatě.

„Vyzkoušejte proxnet,“ žádal Nikdo. Starý Řek žádné funkce neměl. Naproti tomu jeho prastaré tělo, nepoznamenané nanogenetickými manipulacemi posledních dvou tisíciletí, neregistrovaly vyhledávací, farnetové ani proxnetové funkce voynixů.

Hannah se podívala na modrý ovál, který se jí vznášel nad dlaní. „Jenom poruchy,“ zavrtěla hlavou a zhasla jej.

„Aspoň teď nevidí ani oni nás,“ řekl Petyr. Mladík měl v jedné ruce kopí a přes rameno pověšenou flešetovou pušku, pohledem ale visel na Hannah.

Znovu se plahočivě vydali přes louku. Vysoká ostrá tráva jim rozdírala nohy, opravená drožka skřípala ještě víc než obvykle. Harman se podíval na holé nohy Nikoho-Odyssea nad sandály s vysoko zašněrovanými řemínky a podivil se, že lýtka a holeně nemá jednu velkou změť šrámů.

„Tak to vypadá, že jsme promarnili den,“ řekl Petyr.

Nikdo pokrčil rameny. „Víme teď, že jeleny kolem Ardisu loví něco velkého,“ odvětil. „Kdybych šel na takový celodenní lov před měsícem, dostal bych dva nebo tři.“

„Nějaký nový dravec?“ zeptal se Harman. Kousl se při té představě do rtu.

„Je to možné,“ kývl Nikdo. „Anebo voynixové vybíjejí zvěř a odhánějí dobytek, aby nás vyhladověli.“

„Můžou být voynixové tak chytří?“ podivila se Hannah. Lidé starého typu odjakživa pohlíželi na organicko-mechanické tvory jako na vykonavatele otrocké práce – němé, reagující pouze na příkazy, stejně jako služebníci naprogramované tak, aby o lidi pečovali, přijímali od nich rozkazy a chránili je. Jenže v den Zřícení všichni služebníci padli na zem, zatímco voynixové utekli a začali zabíjet.

Nikdo znovu pokrčil rameny. „Můžou sice fungovat samostatně, ale určitě přijímají rozkazy. Vždycky to tak bylo. Od koho nebo od čeho, tím si nejsem úplně jistý.“

„Od Prospera ne," řekl tiše Harman. „Po naší návštěvě ve městě jménem Jeruzalém, kde se to voynixy hemžilo, Savi řekla, že noosferická bytost jménem Prospero vytvořila Kalibána a *kalibánky* na ochranu před voynixy. Nepocházejí z tohoto světa."

„Savi," zabručel Nikdo. „Nevěřím, že ta starucha je mrtvá."

„Je," potvrdil Harman. Nahoře na tom orbitálním ostrově byli s Daemanem svědky toho, jak ji nestvůrný Kalibán zavraždil a její mrtvolu odvlekl. „Jak dlouho jsi ji znal, Odyssee… Nikdo?"

Starší muž si promnul krátké šedivé vousy. „Jak dlouho jsem znal Savi? Jenom několik měsíců reálného času… ale rozprostřených do více než tisíce let. Občas jsme spolu spali."

Hannah se zatvářila šokované a dokonce se zastavila.

Nikdo se zasmál. „Ona ve své kryokóji, já ve svém časovém sarkofágu na Golden Gate. Velice spořádaně a souběžně. Dvě miminka, každé ve své postýlce. Kdybych chtěl vzít nadarmo jméno jednoho svého krajana… řekl bych, že to byl *platonický* vztah." Nikdo se srdečně rozesmál, přestože se k němu nikdo další nepřidal. Ale když se přestal smát, řekl: „Nevěř všemu, co vám ta stará babizna napovídala, Harmane. V mnoha věcech lhala a mnoha dalším nerozuměla."

„Byla to nejmoudřejší žena, jakou jsem kdy potkal," prohlásil Harman. „Takovou jako ona už nenajdu."

Nikdo po něm vrhl nepřívětivý úsměv. „Druhá část toho prohlášení je pravdivá."

Narazili na bystřinu, která stékala k větší říčce. Když ji překonávali, museli opatrně balancovat na kamenech a padlých kmenech. Na to, aby si namočili nohy a oblečení, pokud to nebylo nutné, bylo příliš chladno. Vůl se vlekl studenou vodou a prázdnou drožku smýkal za sebou. Petyr přešel potok jako první a hlídal s flešetovou puškou připravenou, než přešli ostatní tři. Na zpáteční cestě se nedrželi dobytčích stop jako předtím, ale pohybovali se zhruba několik set metrů od cesty. Věděli, že musejí zdolat ještě jednu táhlou zalesněnou vyvýšeninu, pak dlouhou kamenitou louku a ještě jednu louku, než je bude čekat vila Ardis, teplo, jídlo a relativní bezpečí.

Slunce zapadlo za hradbu temných mračen na jihozápadě. Během několika minut se setmělo tak, že většinu světla obstarávaly prstence. V drožce byly lampy a Harman měl v batohu svíčky, ale pokud by nepřitáhly mraky, které by zakryly prstence a hvězdy, neměli by je potřebovat.

„Jestlipak Daeman odjel za matkou," prohodil Petyr. Zdálo se, že mladíkovi jsou dlouhá mlčení nepříjemná.

„Byl bych rád, kdyby na mě počkal," ozval se Harman. „Anebo počkal aspoň na to, až bude na druhém konci den. V Kráteru Paříž dnes není moc bezpečno."

„Je to s podivem," zabručel Nikdo, „ale vypadá to, že Daeman je z vás všech nejlépe schopný se o sebe postarat. Přiznej, že tě překvapil, Harmane."

„Ani ne," popřel to Harman. Ale okamžitě si uvědomil, že to není pravda. Když se před necelým rokem s Daemanem poprvé setkal, viděl ufňukaného, buclatého maminčina mazánka, jehož jedinými koníčky je chytání motýlů a svádění mladých žen. Harman byl dokonce přesvědčený, že Daeman přišel před deseti měsíci do vily Ardis proto, aby svedl svou sestřenici Adu. Při jejich prvních dobrodružstvích byl Daeman ustrašený a pořád si na něco stěžoval. Ale Harman musel sám před sebou uznat, že události Daemana změnily – a mnohem víc k lepšímu, než změnily staršího Harmana. Právě vyhladovělý a odhodlaný Daeman – o dvacet kilo lehčí, ale nekonečně agresivnější – si to v téměř beztížném stavu Prosperova orbitálního ostrova rozdal v souboji s Kalibánem. A Daeman to byl, kdo odtamtud dostal Harmana a Hannah živé. Od Zřícení byl Daeman mnohem tišší a vážnější a snažil se osvojit si všechna bojová umění a dovednosti potřebné pro přežití, které Odysseus vyučoval.

Harman trochu záviděl. Považoval se za přirozeného vůdce ardiské skupiny – starší, moudřejší, před devíti měsíci jediný člověk na Zemi, který uměl nebo chtěl číst, jediný člověk na Zemi, který tenkrát věděl, že Země je kulatá – teď si ale musel připustit, že těžké zkoušky, které Daemana posílily, jej oslabily na těle i na duchu. *Je to věkem?* Fyzicky vypadal jako zdravý muž kolem čtyřicítky, tak jako před Zřícením každý muž, který měl po čtvrté dvacítce. Modří červi a bublající chemikálie, které viděl tam nahoře v tancích nápravny, ho

při prvních čtyřech návštěvách zregenerovali vcelku dobře. *Ale psychicky?* Musel si dělat starosti. Třeba Člověk nemohl stáří utéct, ať mu tělesnou schránku přebudovali sebelíp. K tomuto pocitu se přidával fakt, že stále kulhal – následkem zranění, která utrpěl před osmi měsíci nahoře na Prosperově pekelném ostrově. V nápravně již nečekal žádný tank, aby všechny napáchané škody odstranil, nepřiplul žádný služebník, aby obvázal a dal do pořádku následky každého neopatrného úrazu. Harman věděl, že noha už nikdy nebude zdravá, že bude kulhat až do své smrti – a tato představa dnes ještě umocňovala jeho zvláštní smutek.

Dál mlčky postupovali lesem. Každému připadalo, že ti ostatní jsou ztraceni ve svých úvahách. Harman střídavě vedl vola za ohlávku a zvíře bylo s postupující večerní tmou čím dál tvrdohlavější a umíněnější. Stačilo, aby ten pitomý tvor škubl na nesprávnou stranu, narazil drožkou do některého stromu, a oni by buď museli zůstat celou noc venku, než by ten krám opravili, nebo by ho tady jednoduše nechali a vola by odvedli domů bez něho. Ani jedna z těchto alternativ nebyla lákavá.

Podíval se po Odysseovi-Nikom, jak lehce si vykračuje poté, co zkrátil krok, aby držel tempo s pomalým volkem a kulhajícím Harmanem, potom zalétl pohledem k Hannah, toužebně zahleděné na Nikoho, a k Petyrovi, toužebně zahleděném na Hannah, a nejraději by si sedl na studenou zem a rozplakal se nad světem, který má až příliš starostí s přežitím, než aby si mohl pláč dovolit. Vzpomněl si na tu neuvěřitelnou hru, kterou právě přečetl – *Romea a Julii* – a přemýšlel, jestli je možné, aby některé věci a pošetilosti byly pro lidskou přirozenost univerzální i po bezmála dvou tisících let samozvané evoluce, nanoinženýrství a genových manipulací.

Možná jsem neměl dovolit, aby Ada otěhotněla. To byla myšlenka, která Harmana pronásledovala nejvíc.

Ona dítě chtěla. On je chtěl taky. Nejen to. Po všech těch stoletích to bylo ojedinělé, ale oba dokonce chtěli rodinu – aby muž zůstal se ženou a dítětem, aby dítě vychovávali oni a ne služebníci. Všichni lidé starého typu z období před Zřícením sice znali své matky, ale téměř nikdo nevěděl – nebo nechtěl vědět – kdo je jeho otec. Ve světě, kde muži zůstávali mladí a vitální až do své páté a

poslední dvacítky, v nepočetné populaci – možná ani ne tří set tisíc lidí po celém světě – a v kultuře zahrnující o málo víc než večírky a krátké sexuální vztahy, kde se mladistvá krása cenila nad všechno ostatní, bylo téměř jisté, že mnozí otcové budou nevědomky souložit se svými dcerami a mladí muži se svými matkami.

Harmana to trápilo, když se naučil číst a poprvé si udělal představu o dřívějších kulturách a dávno zaniklých hodnotách – *příliš pozdě, příliš pozdě* – ale nikdo jiný by si před devíti měsíci s incestem starosti nedělal. Tytéž geneticky upravené nanosenzory v těle, které ženě umožňovaly, aby si vybrala z pečlivě uložených spermatických váčků měsíce nebo i roky po pohlavním styku, by nikdy nedovolily, aby si žena jako partnera pro zplození potomka vybrala někoho ze své bližší rodiny. Jednoduše se to nemohlo stát. Nanoprogramování fungovalo spolehlivě, i když souložící lidé byli hlupáci.

Ale teď je všechno jiné, pomyslel si Harman. Budou potřebovat rodiny, aby přežili – nejenom proto, aby odolali útokům voynixů a útrapám doby po Zřícení, ale aby se mohli lépe zorganizovat pro válku, na jejíž příchod Odysseus přísahal.

Starý Řek odmítal prozradit o svém proroctví z noci Zřícení cokoli víc, ale tenkrát prohlásil, že se blíží velká válka – někteří spekulovali, že válka související s obléháním Tróje, kterým se všichni zprostředkovaně bavili pod turínskými plátny, než i jejich zabudované mikroobvody přestaly fungovat. „Na vašem trávníku se objeví nové světy," řekl Adě.

Když vyšli na poslední širokou louku před posledním okrajem lesa, Harman si uvědomil, že je unavený a má strach. Unavený tím, jak se pořád snažil rozhodovat, co je správné – kdo mu dal právo zničit nápravnu, zřejmě tím osvobodit Prospera a teď pořád kázat o rodině a potřebě zorganizovat se do skupin, které budou schopné se chránit? Kolik toho znal – devětadevadesátiletý muž, který téměř celý svůj život promrhal, aniž si osvojil moudrost?

A strach neměl ani tak z umírání – třebaže ten strach zažívali poprvé po půldruhém tisíci let všichni – jako spíš ze změny, kterou pomohl přivodit. A bál se odpovědnosti.

Udělali jsme správně, když jsme dovolili, aby Ada otěhotněla? V tomto novém světě se dva rozhodli, že je i uprostřed strádání a nejistoty smysluplnější založit rodinu – třebaže „založit rodinu“ byl zvláštní výraz, neboť dalo hodně práce si třeba jen představit, že by člověk mohl mít víc než jedno dítě. Jedno dítě bylo každé lidské ženě starého typu dovoleno po dobu vlády nepřítomných postlidí, která trvala půldruhého tisíce let. Adě a Harmanovi se skoro až točila hlava, když si uvědomili, že by mohli mít několik dětí, pokud by se tak rozhodli a pokud by příroda souhlasila. Žádný čekací list, žádná nutnost schválení od postlidí tlumočeného prostřednictvím služebníků. Naproti tomu nevěděli, jestli člověk *může* mít víc než jedno dítě. Dovolí to jejich modifikovaná genetika a nanoprogramování?

Rozhodli se mít dítě teď, dokud Adě ještě není třicet, a mysleli si, že by mohli ukázat ostatním, nejenom v Ardisu, ale ve všech ostatních komunitách kolem faxových uzlů, které přežily, jak může vypadat rodina, v níž je otec.

Tohle všechno Harmana děsilo. Děsilo ho to, přestože si byl jistý, že má pravdu. Neměli jistotu, zda matka a dítě přežijí porod mimo nápravnu. Naživu nebyl jediný člověk starého typu, který by viděl narození lidského dítěte – narození bylo, podobně jako smrt, něco, za čím člověk faxoval nahoru na prstenec R, aby u toho byl sám. A stejně jako v případě lidí, kteří před Zřícením utrpěli vážný úraz nebo zemřeli předčasně, jak se to jednou stalo i Daemanovi, když ho sežral allosaurus, narození v nápravně bylo něco tak traumatického, že muselo být v paměti zablokováno. Ženy si z porodu v nápravně nepamatovaly víc než jejich nemluvňata.

Ve stanovený okamžik těhotenství, který oznámili služebníci, byla žena odfaxována a po dvou dnech se vrátila zdravá a hubená. Mnoho dalších měsíců děti krmili a pečovali o ně výhradně služebníci. Matky většinou byly se svými dětmi v kontaktu, ale na jejich výchově se prakticky nepodílely. Před Zřícením otcové své děti nejenom neznali – ani se nedozvěděli, že dítě mají, protože k pohlavnímu styku s dotyčnou ženou mohlo dojít o roky nebo desítky let dřív.

Harman a ostatní teď četli knihy o tom, jak se děti rodily dřív – podle všeho se jednalo o neuvěřitelně nebezpečný a barbarský proces, a to i tenkrát, když se odehrával v nemocnicích, což byly zřejmě primitivní verze nápraven, když ještě nápravny nebyly, a pod dohledem odborníků – jenže na planetě momentálně neexistoval jediný člověk, který by viděl, jak se dítě rodí.

Kromě Nikoho. Řek při jedné příležitosti připustil, že ve svém bývalém životě, v té neskutečné době krve a válek, kterou ukazovalo turínské plátno, viděl alespoň částečně, jak dítě přichází na svět, dokonce i u svého syna Télemacha. Byl ardiská porodní bába.

A v novém světě, kde nebyli lékaři – nikdo, kdo by věděl, jak vyléčit nejjednodušší poranění nebo zdravotní problém – byl Odysseus-Nikdo mistrem léčitelského umění. Znal obklady. Uměl zašít ránu. Věděl, jak dát do pořádku zlomené kosti. Za bezmála deset let, kdy po útěku před někým, kdo se jmenoval Kirké, putoval časem a prostorem, si osvojil moderní zdravotnické metody jako umývání rukou a nože před zakrojením do živého těla.

Před devíti měsíci mluvil Odysseus o tom, že zůstane ve vile Ardis jen několik týdnů a půjde dál. Harman tušil, že kdyby se pokusil odejít nyní, padesát lidí by na něho skočilo a svázalo ho, aby si ho tam nechali pro jeho odbornosti – výrobu zbraní, lov, stahování zvěře, vaření nad otevřeným ohněm, tepelné zpracování kovů, šití oděvů, programování sonia k letu, léčení a ošetřování ran – pomoc s narozením dítěte.

Už viděli louku za lesem. Prstence se schovávaly v mracích a dělala se velká tma.

„Chtěl jsem se dnes sejít s Daemanem…“ začal Nikdo. Víc už říct nestačil.

Voynixové se spustili ze stromů jako obrovští, neslyšní pavouci. Byl jich nejmíň tucet. Všichni měli své vražedné čepele vytasené.

Dva dopadli na hřbet vola a podřízli mu hrdlo. Dva další přistáli vedle Hannah a sekli po ní, až vystříkla krev a látka se rozlétla. Hannah uskočila a pokusila se zvednout a natáhnout kuši, ale voynix ji srazil na zem a naklonil se k ní, aby dílo dokončil.

Odysseus zařval, zapnul svůj meč – dar od Kirké, řekl jim už dávno – tak, že byla vidět jen vibrující šmouha, rozmáchl se a skočil.

Kusy krunýřů a paží z voynixů vyletěly do vzduchu a Harmana postříkala bílá krev a modrý olej.

Jeden voynix na Harmana skočil a vyrazil mu dech, jemu se však podařilo vyhnout se jeho ostrým nožům a odkutálet se. Druhý voynix přistál na všech čtyřech a okamžitě se postavil. Pohyboval se jako nějaký netvor ze zrychleného těžkého snu. Harman vstal, nemotorně zvedl oštěp a bodl po druhém tvorovi. Ve stejném okamžiku mu ten první sekl po zádech.

Ozval se staccatovitý třesk, jak Petyr zapojil do akce svou pušku. Křišťálové flešety prosvištěly Harmanovi kolem ucha. Náraz tisíce zářivých střepů udělil voynixovi za ním rotaci a odhodil ho. Harman se otočil právě v okamžiku, kdy druhý voynix skočil. Probodl mu oštěpem hruď a díval se, jak tvor padl na zem, vzápětí ale zaklel, neboť voynix mu v pádu vyškubl oštěp z rukou. Zkusil po něm chňapnout, pak ale raději uskočil zpátky a strhl z ramene luk, neboť tři další voynixové se otočili k němu a zaútočili.

Čtveřice lidí se postavila zády k drožce. Osm zbývajících voynixů je obstoupilo a začalo obklíčení uzavírat. Prstové čepele se leskly v posledních zbytcích světla.

Hannah vystřelila hluboko do hrudi toho, který byl nejblíž, dvě šipky z kuše. Voynix upadl, ale pokračoval v útoku po všech čtyřech, plazil se pomocí svých čepelí. Odysseus-Nikdo k němu přistoupil a svým mečem od Kirké ho rozřízl vejpůl.

Tři voynixové se vrhli na Harmana. Neměl kam utéct. Vystřelil svůj jediný šíp, ještě zahlédl, jak se odrazil od hrudi toho prvního, a pak už byli u něho. Harman se sklonil, ucítil, jak mu něco seklo po noze, a skutálel se pod drožku – cítil pach volské krve, v ústech a v nose měl měděnou chuť. Na druhé straně hned zase vyskočil. Voynixové začali drožku přeskakovat.

Petyr se prudce otočil, přikrčil se a vystřílel do skákajících postav celý zásobník s několika tisíci flešetami. Tři voynixové se rozletěli na kusy a přistáli v pršce organické krve a strojního oleje.

„Kryj mě, než znovu nabiju!“ zakřičel Petyr a sáhl do kapsy pláště, aby vytáhl další flešetový zásobník a zacvakl ho na místo.

Harman upustil luk – voynixové byli už příliš blízko – vytáhl krátký meč vykovaný před pouhými měsíci u Hannah v peci a začal

sekat po dvou nejbližších kovových postavách. Voynixové byli příliš rychlí. Jeden uskočil. Druhý vyrazil Harmanovi meč z rukou.

Hannah vyskočila na drožku a vystřelila šipku z kuše do zad voynixe, který sekáním ohrožoval Harmana. Obluda se krátce otočila, ale pak se znovu vrhla do útoku, kovové ruce zdvižené, čepele v pohybu. Ústa ani oči neměla.

Harman se prudce skrčil, aby se vyhnul smrtící ráně, přistál na rukou a nakopl tvora do kolen. Bylo to jako kopnout do silných kovových trubek zapuštěných v betonu.

Všech pět zbývajících voynixů bylo teď na Harmanově straně drožky a hnalo se na Petyra a na něho, takže bylo jasné, že se k nim dostanou dřív, než mladík stihne flešetovou pušku zvednout.

V tom okamžiku se zpoza vozu vynořil se zuřivým rykem Odysseus a vrhl se mezi ně. Jeho krátký meč, už tak viditelný jen jako šmouha, byl teď rozmazaný dvojnásob. Všech pět voynixů se obrátilo proti němu a jejich paže s rotujícími noži se rovněž roztočily.

Hannah zvedla svou těžkou kuši, ale vystřelit nemohla.

Uprostřed divoké, prudké vřavy byl Odysseus a všechno se to pohybovalo příliš rychle. Harman se naklonil do drožky a vytáhle jeden z loveckých oštěpů, které měli navíc. „Odyssee, k zemi!“ zařval Petyr.

Starý Řek padl k zemi, ale nedalo se poznat, jestli uposlechl výkřik, nebo to bylo následkem útoku voynixů. Dvě bestie se mu podařilo přeříznout, ale poslední tři byly stále funkční a smrtelně nebezpečné.

BRRPPPPPPPPPRRRRBRRRRRPPPPPBRPPPPPP

Flešetová puška v plně automatickém režimu vydávala zvuk, jako by někdo strčil dřevěné pádlo do lopatek roztočeného větráku. Poslední tři voynixy dávka odhodila dva metry dozadu. Krunýře měli proděravělé více než deseti tisíci křišťálových flešet, které se ve slábnoucím světle prstenců leskly jako mozaika z rozbitého skla.

„Ježíšikriste,“ hlesl Harman.

Voynix, kterého předtím zranila Hannah, se za ní vztyčil na druhé straně drožky.

Harman mrštil oštěp. Dal do toho každý gram, každý erg energie, který jeho tělu zbýval. Voynix vrávoravě couvl, oštěp uvolnil a přelomil ratište.

Harman skočil do vozu a popadl z podlahy další oštěp. Hannah do voynixe vystřelila dvě šipky. Jedna se odrazila někam do tmy pod stromy, ale druhá zajela hluboko. Harman skočil a zarazil zbývající oštěp do hrudi posledního voynixe. Tvor sebou zaškubal a vrávoravě ustoupil o další krok.

Harman vyprostil oštěp, znovu jej zabodl, hnaný zuřivostí šílenství, zakroutil ozubeným hrotem, vytáhl jej a bodl ještě jednou.

Voynix se skácel a s rachotem dopadl na kořeny prastarého jilmu.

Harman se nad ním rozkročil, jako by ani nevnímal paže a čepele, které sebou pořád cukaly, zvedl oštěp potřísněný mléčně modrou tekutinou přímo nahoru, bodl jím, zakroutil, vytrhl jej, zvedl, zarazil o něco níž do tvorova krunýře, vyškubl, zarazil tam, kde by měl člověk slabiny, zakroutil ozubeným hrotem, aby na měkkých partiích uvnitř napáchal maximální škody, vytáhl jej – část krunýře se při tom odtrhla – a znovu jej zarazil tak prudce, že cítil, jak hrot zajel do hlíny a do kořenu. Uvolnil oštěp, zvedl jej, hluboko zabodl, zvedl…

„Harmane," promluvil Petyr a položil staršímu muži ruku na rameno. „Už je to mrtvé. Je to mrtvé."

Harman se rozhlédl. Nepoznával Petyra a nedokázal se pořádně nadechnout. Slyšel nějaký silný hluk a uvědomil si, že je to jeho těžký dech.

Ta posraná tma byla moc černá. Prstence zakryly mraky a ta posraná tma byla tady pod stromy moc černá. Ve stínech mohlo být padesát dalších voynixů připravených ke skoku.

Hannah rozsvítila lampu.

V nenadálém kruhu světla nebylo vidět žádné další voynixe. Ti padlí sebou přestali škubat. Odysseus stále ležel, zavalený jedním voynixem. Voynix ani člověk se nehýbali.

„Odyssee!" Hannah seskočila s lampou z vozu a odkopla voynixovu mrtvolu stranou.

Petyr k nim přiběhl a klekl si vedle Hannah. Harman tam s pomocí oštěpu dokulhal nejrychleji, jak to šlo. Hluboké šrámy na zádech a na nohách právě začínaly bolet.

„Ach," hlesla Hannah. Klečela a držela lampu nad Odysseem. Ruka se jí třásla. „Ach," vydechla ještě jednou.

Odysseus-Nikdo měl brnění servané, kožené řemínky přesekané. Po široké hrudi se mu křížem krážem táhly hluboké rány. Jediné seknutí do připravilo o část levého ucha a kousek kůže na hlavě.

Ale teprve když Harman spatřil zranění na pravé ruce starého muže, zalapal po dechu.

Voynixové – v urputné snaze donutit Odyssea, aby upustil meč od Kirké, což neudělal, zbraň mu dál bzučela v ruce – mu z paže udělali cáry a pak mu ji téměř odtrhli od těla. V ostrém světle lampy se leskla krev a potrhaná tkáň. Harman postřehl, jak se v té změti blyští bílá kost. „Dobrý bože," zašeptal. Za osm měsíců od Zřícení se nestalo, že by někdo ve vile Ardis nebo v některé jiné zachované komunitě, kterou Harman znal, taková zranění přežil.

Hannah tloukla jednou pěstí do země a druhou tiskla dlaní dolů na Odysseovu zakrvácenou hruď. „Necítím tep," řekla skoro klidně. Pouze její vytřeštěné bílé oči ve světle lampy usvědčovaly ten klid ze lži. „Necítím tep."

„Naložte ho do drožky…" začal Harman. Cítil postadrenalinovou roztřesenost a nevolnost, kterou už zažil. Špatná noha a rozdrásaná záda mu silně krvácely.

„Kašlete na drožku," řekl Petyr. Mladý muž otočil jílcem Odysseova meče, načež vibrace ustaly a čepel se znovu zviditelnila prostému oku. Podal Harmanovi meč, flešetovou pušku a dva náhradní zásobníky. Pak se sklonil, klekl si, hodil si bezvládného nebo mrtvého Odyssea přes rameno a vstal. „Hannah, jdi s lampou první. Znovu si nabij kuši. Harmane, ty běž s puškou na konec. Střílej po všem, co jenom vypadá, že by se mohlo hýbat." Vrávoravě, s krvácejícím tělem přes rameno, vykročil k poslední louce. Bylo to ironické, strašlivé, ale hodně se při tom podobal Odysseovi, když se často vracel domů se zabitým jelenem.

Harman otupěle přikývl, zahodil oštěp, meč od Kirké si zastrčil za opasek, zvedl flešetovou pušku a následoval ostatní dva, kteří přežili, ven z lesa.

24

V okamžiku, kdy ho fax přenesl do Kráteru Paříž, Daeman zalitoval, že nedorazil za denního světla. Nebo že alespoň nepočkal, dokud Harman nebo někdo jiný nebude moci jet s ním.

Když došel k palisádě faxového pavilonu necelé dva kilometry od vily Ardis, bylo kolem páté hodiny odpoledne a světla ubývalo. Teď byla jedna ráno, tma jako v pytli, a v Kráteru Paříž prudce pršelo. Přifaxoval do uzlu, odkud to bylo k matčině dominiu nejblíž – faxového pavilonu, jenž se z důvodu, který nikdo živý nechápal, jmenoval Hotel Invalida – a z faxového portálu vyšel s kuší připravenou ke střelbě. Držel ji zvednutou a otáčel jí na všechny strany. Díky vodě, která se valila ze střechy pavilonu, měl pocit, jako by se díval přes stěnu vodopádu, když se snažil zahlédnout něco z města.

Bylo to k vzteku. Lidé, kteří v Kráteru Paříž přežili, své faxové uzly nehlídali. Přibližně třetina existujících komunit následovala příkladu Ardisu, zbudovala kolem svého faxového pavilonu hradbu a postavila k ní nepřetržitou stráž, ale zbývající obyvatelé Kráteru Paříž to prostě odmítali udělat. Nikdo nevěděl, jestli voynixové faxují z jednoho místa na druhé – zdálo se, že je jich všude tolik, že to ani nepotřebují – ale pokud místa jako Kráter Paříž odmítala své uzly monitorovat, lidé neměli šanci se to dozvědět.

Tato ostraha samozřejmě vznikla v Ardisu ne jako pokus zabránit voynixům ve faxování, ale jako cesta jak omezit počet uprchlíků, kteří se tam po Zřícení začali valit. Když služebníci padli na zem a energie přestaly fungovat, první reakce byla uprchnout za bezpečí a za jídlem, a tak v těch prvních týdnech a měsících faxovaly téměř nahodile desítky a desítky tisíc lidí: během půl dne si zaskočili na padesát míst po celé planetě, vyjedli zásoby a pak zase odfaxovali. Jen málo míst mělo v té době vlastní zásobárnu jídla; žádné místo

nebylo doopravdy bezpečné. Ardis byl jednou z prvních kolonií, které se vyzbrojily, a první, která začala odmítat strachem šílené uprchlíky, pokud neovládali nějakou základní dovednost. Jenže po více než čtrnácti stech letech toho, co Savi nazvala „odpornou *eloiskou* neužitečností," skoro nikdo nic důležitého neuměl.

Měsíc po Zřícení a po tom počátečním chaosu Harman na setkáních Ardiské rady prosazoval, aby svůj sobecký přístup odčinili tím, že budou faxem vysílat své zástupce všem ostatním komunitám a radit jim, jak pěstovat plodiny, doporučovat, jak se lépe zabezpečit, předvádět, jak zabíjet vlastní zvířata na maso a – poté, co objevil samočtecí funkci – pořádat školení, na nichž budou zbylým lidem roztroušeným po planetě ukazovat, jak mohou získat důležité informace také ze starých knih. Ardis rovněž směňoval zbraně a rozšiřoval plány na výrobu kuší, šipek, luků, šípů, oštěpů, hrotů pro šípy a oštěpy, nožů a dalších zbraní. Naštěstí většina lidí starého typu deset let používala pro zábavu turínky, takže všechno, co bylo méně složité než kuše, znali. Nakonec Harman rozeslal obyvatele Ardisu faxem do všech více než tří set uzlů, aby každého z přeživších požádali o pomoc při hledání bájných automatických továren a distribučních center. Předvedl jednu z několika pušek, které si přivezl z druhé návštěvy muzea v Golden Gate na Machu Picchu, a vysvětlil, že pokud mají lidské komunity proti voynixům obstát, potřebují tisíce takových zbraní.

Když Daeman hleděl přes déšť a stékající vodu do tmy, uvědomil si, že by bylo obtížné hlídat všechny faxové uzly v tomto městě; ještě před osmi měsíci patřil Kráter Paříž s pětadvaceti tisíci trvalými obyvateli a tuctem fungujících faxových portálů k největším městům na planetě. Jestli se dalo věřit matčiným přátelům, teď tam zůstávalo méně než tři tisíce mužů a žen. Voynixové se potloukali ulicemi, skákali a šplhali po starých visutých lávkách a obytných mrakodrapech, jak se jim zachtělo. Měl matku odsud odvést už dávno. Jen proto, že byl celý život – skoro dvě dvacítky – zvyklý podřizovat se všem jejím přáním a rozmarům, ustoupil, když naléhala, že tady zůstane.

Pořád se zdálo, že je to relativně bezpečné. Komplex mrakodrapů při západní straně kráteru, kde měla Marina, Daemanova

matka, rozlehlý dominiový byt, zajišťovalo více než tři sta lidí, většinou mužů. Měli vodu, protože mezi střechami natáhli sběrače deště a v Kráteru Paříž častěji pršelo, než nepršelo. Potravu získávali z terasovitých zahrad a z dobytka, který přihnali ze starých polí obhospodařovaných voynixy a zavřeli do ohrad na trávnících kolem kráteru. Vždy uprostřed týdne se konal trh pod širým nebem nedaleko Champs Ulysses, kde se setkávali lidé ze všech existujících táborů v Západním Kráteru Paříž, aby si vyměňovali jídlo, oblečení a další věci důležité pro přežití. Dokonce si nechávali faxem vozit víno z odlehlých komunit na vinicích. Měli zbraně – kuše koupené z vily Ardis, několik flešetových pušek a paprskový projektor, který přinesl jeden z mužů z opuštěného podzemního muzea objeveného někým po Zřícení. Zbraň na principu energetického paprsku kupodivu fungovala.

Ale Daeman věděl, že Marina ve skutečnosti zůstala v Kráteru Paříž kvůli jednomu zdejšímu starému mizerovi, který se jmenoval Goman a skoro celou dvacítku byl jejím hlavním milencem. Daeman odjakživa cítil ke Gomanovi antipatii.

Kráter Paříž byl vždy znám jako „Město světla“ – a Daeman jej tak v době svého dospívání skutečně zažil: svítící koule se vznášely nad každou ulicí a bulvárem, celé mrakodrapy ozařovala elektrická světla, po městě byly tisíce lamp a nad tím vším se tyčila nasvícená třísetmetrová stavba, která byla symbolem města. Teď však byly svítící koule zhasnuté a popadané, elektrická síť zmizela, většina lamp nesvítila nebo se schovávala za zavřenými okenicemi a Gigantická děvka poprvé za dva tisíce nebo více let zhasla a zmrtvěla. Daeman k ní v běhu zvedl hlavu, ale její hlavu a prsa – obvykle plné bublající fotoluminiscenční červené tekutiny – nebylo proti černým bouřkovým mrakům, které je možná i obestřely, vůbec vidět, a ze slavných stehen a hýždí teď byly jen litinové armatury přitahující blesky, které se s třeskem křižovaly nad městem.

Nakonec právě blesky pomohly Daemanovi překonat tři dlouhé městské bloky mezi uzlem u hotelu Invalida a věží, v níž byl Marinin domov. S kapucí bundy přetaženou přes hlavu, aby si v tom lijáku mohl aspoň namlouvat, že zůstane suchý, počkal se zvednutou kuší

na každé křižovatce a teprve když blesk ukázal, že stíny dveří a arkád neskrývají žádné voynixy, rychle přeběhl volná prostranství. Při čekání v pavilonu vyzkoušel proxnet a farnet, ale ani jedno nefungovalo. Bylo to pro něho dobré, protože voynixové dnes obě funkce využívali k vyhledávání lidí. Vyhledávací funkci Daeman ani spouštět nemusel – byl tady přece doma, přestože jeho místo po matčině boku si uzurpoval úlisný Goman.

Na některých prázdných dvorech, které ozářil blesk, stály opuštěné oltáře. Daeman stačil zahlédnout hrubě tvarované sochy z papírmaše, které měly znázorňovat oblečené bohyně, nahé lučištníky a vousaté patriarchy, když kolem těchto smutných dokladů zoufalství sprintoval. Oltáře patřily olympským bohům z turínkového dramatu – Athéně, Apollónovi, Diovi a dalším – a móda smírných obětí začala tady v Kráteru Paříž a v jiných uzlových komunitách na světadílu, který teď Harman, Daeman a ostatní čtenáři z vily Ardis znali jako Evropu, dokonce dlouho před Zřícením.

Figuríny z papírmaše se ve vytrvalém dešti roztekly, takže znovu opuštění bohové na oltářích, kam vítr naval různé věci, vypadali jako hrbaté obludy z nějaké jiné planety. *To se hodí víc než uctívání turínkových bohů,* pomyslel si Daeman. Byl na Prosperově ostrově na prstenci R a slyšel o Klidu. Sám nestvůrný Kalibán se svým třem zajatcům vychloubal mocí svého boha, mnohorukého Seteba, než zabil Savi a odvlekl si ji do splaškových bažin.

Daeman byl pouhého půl bloku od matčiny věže, když zaslechl škrábavý zvuk. Splynul s tmou v ulicích zaplavených deštěm a odjistil kuši. Byl vybavený jednou z novějších zbraní, které při každém vymrštění silné ocelové pásky vystřelily dvě ostré, zubaté šipky. Zvedl si zbraň k rameni a čekal.

Pouze ve světle blesku zahlédl skupinu půltuctu voynixů, kteří se přehnali půl bloku od něho. Mířili k západu. Nešli, ale běželi po stěnách starých kamenných budov jako nějací kovoví švábi. Oporu jim zajišťovaly zubaté prstové čepele a srpkovité botky. Poprvé Daeman viděl voynixe, jak takto šplhají po domech, před nějakými devíti měsíci v Jeruzalémě.

Teď už věděl, že tito tvorové jsou schopni vidět v infračerveném pásmu, takže jenom tma by ho neukryla, ale naštěstí měli naspěch –

hnali se na opačnou stranu, než byla Marinina věž – a během tří sekund, než zmizeli z dohledu, žádný z nich neotočil infračervené senzory na hrudi směrem k němu.

S rozbušeným srdcem překonal sprintem posledních sto metrů, které ho dělily od matčiny věže, tyčící se nad západní okraj kráteru. Koš klikového výtahu samozřejmě na úrovni ulice nebyl – Daeman jej s obtížemi rozeznal u výtahové konstrukce o nějakých pětadvacet pater výš, kde nad starou obchodní promenádou začínala obytná část. Na spodku konstrukce visel provaz od zvonku, kterým mohl host upozornit obyvatele věže na svou přítomnost. Daeman za něj tahal celou minutu, ale ani pak se nahoře nerozsvítilo žádné světlo, ani mu neodpovědělo žádné zatahání za provaz.

Po běhu ulicemi ještě stále sotva popadal dech. Zamžoural nahoru do deště a uvažoval, jestli by se neměl vrátit k hotelu Invalida. Musel by zdolat pětadvacet poschodí – z toho většinu starými, temnými schodišťovými šachtami – a přitom neměl absolutně žádnou záruku, že v patnácti patrech pod opuštěnou promenádou nenarazí na voynixe.

Mnoho bývalých faxových komunit muselo stará města nebo výškové budovy, ve kterých sídlily, po Zřícení opustit. Bez elektřiny – lidé starého typu ani nevěděli, kde se proud vyrábí a jak se rozvádí – výtahy nefungovaly. Nikomu se nechtělo šlapat pětasedmdesát metrů dolů a nahoru – anebo u některých věžových komunit mnohem víc, například u dvousetpatroyých Kruhů do nebe v Ulanbatu – pokaždé, když potřeboval najít jídlo nebo vodu. Kupodivu někteří v Ulanbatu zůstali, přestože věž stála v poušti, kde se nedalo vypěstovat žádné jídlo a nepotloukala se tam žádná zvířata, která by bylo možné ulovit. Tamním tajemstvím byly faxové uzly rozmístěné v jádru věže každých šest pater. Dokud jiné komunity budou ochotné vyměňovat jídlo za krásné oblečení, kterým byl Ulanbat vždycky proslulý – a kterého tam teď měli nadbytek, když jim třetinu populace pobili voynixové, než se lidé naučili horní patra neprodyšně uzavírat – budou Kruhy do nebe existovat.

V Marinině věži žádné faxové uzly nebyly, ale ti, kteří tam nahoře přežili, projevili obrovskou vynalézavost, když upravili malý venkovní výtah, který doposud sloužil služebníkům, pro občasné

používání lidmi. Poté, co protáhli lana soustavou převodů a klik, mohli v jakémsi koši vytahovat z ulice až tři osoby najednou. Výtah jezdil pouze po úroveň promenády, ale posledních deset podlaží se pak již dalo zdolat snadněji. Pro časté používání by to tak fungovat nemohlo – a ze samotné jízdy, která začínala škubavě a občas ji provázely propady, vstávaly vlasy hrůzou – ale zhruba stovce trvalých obyvatel matčiny věže se víceméně podařilo izolovat se od světa na povrchu. Spoléhali na vysoké terasové zahrady a jímky na vodu, své zástupce posílali dolů na trh dvakrát týdně a jinak udržovali jen minimální kontakt se světem.

Proč se nikdo neobjevuje? Tahal za zvonek ještě dvě minuty a další tři čekal.

Z míst o dva bloky jižněji, směrem k širokému bulváru, k němu dolehla škrábavá ozvěna.

Rozmysli si to. Zůstaň nebo běž, ale rozhodni se. Daeman zašel dál do ulice a znovu vzhlédl. Blesk ozářil na věžích nad bývalou promenádou pavučinu podpěr z černého fullerenu a lesklé konstrukce z bambusu 3. Několik oken tam nahoře osvětlovaly lucerny. Z místa, kde stál, viděl signální ohně, které nechával Goman hořet na matčině terase obrácené k městu, chráněné střechou z bambusu 3.

Škrábavé zvuky se ozvaly z uliček na severu.

„Zatraceně," zaklel Daeman. Bylo na čase, aby odsud matku dostal. Pokud by se mu Goman a všichni jeho kamarádi dnes v noci pokusili zabránit, aby ji odvedl do Ardisu, byl připravený srazit je všechny přes zábradlí terasy do kráteru, pokud to bude nutné. Nastavil pojistku na kuši tak, aby si omylem neprostřelil nohu dvěma kusy ozubeného železa, vstoupil do budovy a pustil se temným schodištěm nahoru.

Už ve chvíli, kdy se dostal na úroveň promenády, poznal, že se stalo něco strašného. Když sem v uplynulých měsících přišel jindy – vždycky za denního světla – čekala ho tady hlídka vybavená primitivními píkami a důmyslnějšími luky z Ardisu. Dnes tady nebyla.

Že by na noc ostrahu promenády zrušili? Ne. To nedávalo smysl – voynixové byli právě v noci nejaktivnější. Kromě toho, byl tady na

návštěvě několikrát – naposledy před více než měsícem – a slyšel, jak se stráže v noci mění. Dokonce jednou sám držel hlídku od dvou do šesti ráno, než se zastřenýma očima a unavený odfaxoval zpátky do Ardisu.

Tady nad promenádou bylo schodiště aspoň po stranách otevřené; blesk mu ukázal příští rameno nebo podestu dřív, než vyběhl schody nahoru nebo přešel tmavé prostranství. Kuši držel stále zvednutou a prst měl těsně vedle lučíku spouště.

Ještě dřív, než vyšel do prvního obytného patra, kde měla dominio matka, věděl, co najde.

Signální ohýnky v kovovém válci na terase obrácené k městu dohořívaly. Krev byla na bambusu 3 podlahy, krev byla na stěnách, byla na spodní straně okapů. Dveře byly otevřené do prvního dominia, ke kterému přišel, ne k matce.

Krev všude uvnitř. Daemanovi se nechtělo věřit, že tolik krve mohlo být ve všech tělech více než stočlenné komunity dohromady. Bylo vidět nesčetné stopy paniky – narychlo zabarikádované dveře, pak dveře i barikády rozsekané na třísky, krvavé šlápoty na terasách a schodištích, poházené cáry nočních úborů – ale žádné pořádné známky odporu. Žádné zakrvácené šípy nebo kopí zabodnuté do dřevěných trámů poté, co byly použity a minuly cíl. Nebylo vůbec vidět, že by někdo našel a vzal do ruky zbraně.

Nikde žádná těla.

Prohledal tři další dominia, než sebral kuráž, aby vstoupil do matčina. V každém domi našel cákance krve, rozmlácený nábytek, rozpárané polštáře, strhané tapisérie, převrácené stoly, všude poházené čalounění z nábytku – krev na bílém peří a krev na světlé pěně – těla však žádná.

Matčiny dveře byly zamčené. Staré palcové zámky přestaly fungovat se Zřícením, ale Goman nahradil automatický zámek jednoduchou zástrčkou s řetízkem, která byla podle Daemana příliš chatrná. Teď se to ukázalo. Když několikrát tiše zaklepal a nedostal žádnou odpověď, třikrát prudce kopl. Dveře se rozlomily a vypadly z drážky. Protlačil se do tmy, kuši před sebou.

Ve vstupu byla cítit krev. V zadních místnostech obrácených do kráteru bylo světlo, ale tady v předsíni, v chodbě nebo ve veřejném

předpokoji se jej nedostávalo. Daeman postupoval co nejtišeji. Z puchu krve a slabých vlnek, které se mu šířily pod nohama, jak procházel neviditelnými kalužemi, dostával křeče do žaludku. Viděl právě tolik, aby získal jistotu, že tady nic ani nikdo nečeká a že nemá pod nohama žádná těla.

„Mami!“ Lekl se vlastního výkřiku, ale zkusil to znovu. „Mami! Gomane? Je tu někdo?“

Zvonky na terase za obytnou částí se kývaly ve větru. Přestože v kráteru a ve městě za ním panovala většinou tma, hlavní obývací prostor ozařovaly blesky. Na modrozelených tapiseriích na jižní stěně, které nikdy neměl rád, ale zvykl si na ně, přibyly červenohnědé šmouhy a stříkance. Pohodlné křeslo, které vždycky obsazoval, když byl doma – anatomicky tvarované lůno z vlnitého papíru – bylo na kusy. Těla nikde žádná. Daemanovi nezbývalo než přemýšlet, jestli je připraven spatřit to, co musí najít.

Krvavé kudrliny, čáry a šmouhy přicházely z terasy a vedly z obývacího pokoje do jídelny, kde Marina ráda přijímala hosty u dlouhého stolu. Daeman si počkal na další blesk – bouřka se přesunula na východ a jednotlivé záblesky dělilo od následného hřmění víc sekund – pak znovu zvedl kuši k rameni a vstoupil do velké jídelny.

Tři blesky po sobě mu ukázaly místnost a její obsah. Těla jako taková tam nebyla. Ale na matčině šestimetrovém mahagonovém stole se skoro až do stropu dva metry nad Daemanovou hlavou vršila pyramida z lebek. Hleděly na něho desítkami prázdných očních důlků. Bělost kostí setrvala mezi každým zablesknutím jako paobraz na sítnici.

Daeman nechal těžkou kuši klesnout, zajistil ji proti výstřelu a přistoupil k pyramidě. Krev byla v místnosti všude, jen na stole ne, ten byl čistý. Před pyramidou ze zubících se, civějících lebek ležela stará turínka rozprostřená tak, aby byly všité okruhy osově seřazené s nejvyšší lebkou.

Daeman se postavil na židli, na níž u matčina stolu vždycky sedal, potom si stoupl na vlastní stůl a dostal se tak obličejem do úrovně nejvýše položené z této stovky lebek. V bílých záblescích vzdalující se bouře uviděl, že všechny ostatní lebky jsou obrané do

čista, čistě bílé, bez jakýchkoli pozůstatků tkání. Tato nejvyšší lebka tak čistá nebyla. Několik pramenů vlnitých zrzavých vlasů bylo ponecháno – záměrně ponecháno – jako chocholka, další vlasy pak v týlu lebky.

Daeman měl narudlé vlasy. Jeho matka je měla rudé.

Seskočil ze stolu, rozrazil prosklenou stěnu, vypotácel se na terasu a vyzvracel se přes okraj do rudého oka kráterového magmatu osmdesát kilometrů přímo pod ním. Dostal další záchvat dávení, znovu a pak ještě mnohokrát, přestože už neměl co zvracet. Nakonec se otočil, upustil těžkou kuši na podlahu terasy, opláchl si obličej a ústa vodou z měděné mísy, kterou tam matka nechala viset na ozdobných řetízcích jako koupadlo pro ptáky, pak se zhroutil a zůstal sedět opřený o zábradlí z bambusu, před sebou průhled otevřeným posuvným oknem do jídelny.

Blesky slábly a prodlevy mezi nimi se zvětšovaly, ale když si Daemanovy oči zvykly, ozářil rudý svit z kráteru oblý týl nespočtu lebek. Viděl ty rusé vlasy.

Ještě před devíti měsíci by se Daeman rozbrečel jako sedmatřicetileté dítě, kterým tenkrát byl. Teď se snažil uvažovat chladně, přestože žaludek se mu bouřil a nějaká zlověstná emoce se mu v hrudi sevřela v pěst.

Neměl žádné pochyby o tom, kdo nebo co to udělalo. Voynixové se těly svých obětí nekrmili, ani je neodnášeli. Toto nebylo nahodilé násilí voynixů. Byl to vzkaz pro Daemana, a ze všech zlovolných tvorů existoval jen jeden jediný, který mohl takový vzkaz zanechat. Všichni v této věži zemřeli a byli rozporcováni jako ryby, jejich hlavy byly narovnány jako bílé kokosy, jen aby vzkaz mohl být doručen. A podle čerstvého pachu krve k tomu došlo jen před hodinami, nebo možná ještě později.

Nechal kuši prozatím ležet tam, kam spadla, zvedl se nejdřív na všechny čtyři a pak se postavil – jenom proto, že si nechtěl dál mazat ruce sraženou krví na podlaze terasy – a vrátil se do jídelny. Obešel dlouhý stůl a nakonec na něj vylezl, aby snesl matčinu lebku. Ruce se mu třásly. Do pláče mu nebylo.

Lidé se teprve nedávno naučili, jak své lidské bližní pohřbívat. Za posledních osm měsíců zemřelo v Ardisu sedm lidí, z toho šest

přičiněním voynixů a jeden na nějakou záhadnou horečnatou nemoc, která si tu mladou ženu jednou v noci vzala. Daeman nevěděl, že lidé starého typu mohou onemocnět.

Měl bych ji odnést s sebou? Uspořádat nějaký pohřeb u zdi, kde jsme z podnětu Nikoho a Harmana zřídili hřbitov pro své mrtvé?

Ne. Marina vždycky měla své byty tady v Kráteru Paříž raději než všechna ostatní místa ve světě dosažitelném faxem.

Ale se všemi těmi lebkami ji tady nechat nemůžu, pomyslel si. Cítil, jak se jím valí jedna vlna nepopsatelných emocí za druhou. *Jedna z těch ostatních lebek je ten hajzl Goman.*

Odnesl lebku na terasu. Déšť hodně zesílil, zato vítr opadl. Daeman stál dlouhou chvíli v dešti a nechával kapky, aby mu smáčely obličej a dál očišťovaly lebku. Pak ji pustil přes okraj zábradlí a díval se, jak padá k červenému oku dole, dokud ta malá bílá tečka nezmizela.

Zvedl kuši a dal se na odchod – jídelnou, obývacím pokojem a vnitřní síní zpátky – a pak se zastavil.

Nebyl to zvuk. Bubnování deště bylo tak hlasité, že by neslyšel ani allosaura, kdyby stál tři metry za ním. Něco zapomněl. Ale *co?*

Vrátil se do jídelny, přičemž se snažil vyhnout vyčítavým pohledům desítek lebek – *Co jsem měl dělat?* ptal se v duchu. *Zemřít s námi*, odpověděly mlčky – a popadl turínku.

On – nebo *ono* – tam plátno nechal s určitým záměrem. Spolu se stolem to byly jediné věci v tomto komplexu bytů, které nebyly pomazány a postříkány lidskou krví. Daeman si nacpal turínku do boční kapsy bundy a odešel.

Na schodišti sestupujícím k promenádě byla tma a ještě černějších bylo patnáct pater uzavřeného schodiště pod promenádou. Daeman ani nezvedl kuši do střehu. Jestli to tady na něho čekalo, tak ať. Byl by to souboj zubů, nehtů a vzteku.

Nečekalo tam nic. Byl v polovině zpáteční cesty k faxovému pavilonu v hotelu Invalida, apaticky kráčel v lijáku prostředkem bulváru, když za sebou uslyšel praskot a třesk.

Otočil se, zaklekl a zvedl si těžkou zbraň k rameni. To nebyl zvuk *toho. To* se tiše pohybovalo po nohách, které měly rohovinové polštářky, žluté drápy a blány mezi prsty.

Daeman zvedl hlavu a vytřeštil oči, brada mu spadla. Mezi ním a věží s matčiným dominiem se objevila jakási koule. Měla stovky metrů v průměru a rychle se otáčela. Jakýsi druh blesku kolem ní praskal jako koruna z elektrických trnů a šlehaly z ní nahodilé paprsky světla. Vlhký vzduch naplnilo dunění, jež roztříslo vozovku. Koule se vyplnila proměnlivými fraktálovými obrazci a nakonec se z ní stal kruh, který začal klesat. Při dosedání na zem a částečně i pod ni roztrhal na kusy jednu budovu.

Z kruhu se rozlilo sluneční světlo, ale nepodobalo se žádnému slunečnímu světlu, jaké kdy bylo vidět na Zemi. Kruh přestal klesat, když byl zabořený do země pouze jednou čtvrtinou jako nějaká obrovská brána. Byl jen o dvě ulice dál, vyplňoval oblohu na východě. Zpoza Daemanových zad se rychlostí téměř hurikánu přihnal vítr, jehož hlasitý, kvílivý příval ho málem povalil.

Za tříčtvrtečním kruhem, který dál vibroval, bylo vidět planetu v denním světle – planetu s mírně šplouchajícím modrým mořem, červenou půdou a skalami, kde se před nepřirozeně modrou oblohou zvedala do neskutečných výšin hora – vlastně ne, sopka. Z klidného moře vylezlo cosi obrovského, růžovošedého a vlhkého a po stonožkovitě hbitých nohách, které Daemanovi ze všeho nejvíc připomínaly obří ruce, to odcupitalo k přichystanému otvoru. Nato běsnící vichry vyvrhly do vzduchu před tímto výjevem úlomky a prach, než se smísily, pohltily a utichly.

Daeman tam stál ještě další minutu, zdviženou rukou si stínil zrak před rozptýleným, ale stále oslnivým slunečním světlem, které se linulo z otvoru, a snažil se očima proniknout prachem. Budovy v Kráteru Paříž na západ od otvoru – litinová konstrukce stehen a vyprázdněného břicha Gigantické děvky – se zaleskly v tom studeném, cizím světle a pak zmizely v oblaku prachu, který se z otvoru vyvalil. Ostatní části města zůstávaly neviditelné a mokré, zahalené noční tmou.

Pak se z ulic na severu a na jihu ozvaly škrábavé zvuky voynixů – naléhavé, chřestivé. Dva voynixové vyrazili z temného průchodu na Daemanův bulvár a po všech čtyřech se k němu rozběhli. Vražedné nože jim při tom řinčely.

Dostal je na mušku kuše, chvilku je vedl, pak vystřelil první šipku do kožnaté kápě druhého voynixe – padl – a hned nato druhou do hrudi toho v čele. Také upadl, ale dál se sunul blíž.

Daeman pečlivě vytáhl z brašny pověšené přes rameno dvě zubaté železné šipky, znovu nabil, natáhl a ze vzdálenosti tří metrů vystřelil obě šipky do hrbu, v němž měl tvor nervové centrum. Přestal se plazit.

Další škrábavé zvuky od jihozápadu. Před načervenalým světlem z otvoru se tady na ulici nemohlo nic skrýt. Daemanovo maskování tmou bylo pryč. Z oblaku prachu, který dál stoupal, se ozvalo zařvání – zvuk, který se nepodobal ničemu, co kdy Daeman slyšel – hlubší, zlověstnější, nesrozumitelné mručení, které znělo, jako by někdo řval nějakým děsivým jazykem pozpátku.

Daeman se neukvapoval. Znovu nabil, naposledy se ohlédl po červené hoře, již viděl otvorem v obloze, a městském panoramatu Kráteru Paříž, a pak se poklusem, v němž nebyla panika, vydal k hotelu Invalida.

25

Nikdo umíral.

Harman chodil do malé místnosti ve vile Ardis, z níž udělali provizorní – a z větší části nefunkční – ošetřovnu, a zase ven. Měli tam knihy, ze kterých mohli samočtením získat anatomická schémata a návody k jednoduchým operacím, jako byla náprava zlomených kostí, ale Nikdo byl fakticky jediný, kdo si uměl poradit s vážnými poraněními. Dva z těch, kteří byli pohřbeni na novém hřbitově u severozápadního rohu palisády, zemřeli v téže ošetřovně po několika dnech bolestí.

Ada zůstávala s Harmanem, neopustila ho od okamžiku, kdy se před více než hodinou probelhal severní bránou. Často se dotýkala jeho paže nebo ho brala za ruku, jako by se chtěla ubezpečit, že tam doopravdy je. Harmanovi ošetřili utržené rány na palandě vedle té, na níž teď ležel Nikdo – Harmanovy rány byly hluboké škrábance, které vyžadovaly pár bolestivých stehů a ještě bolestivější použití primitivních antiseptik z jejich domácí produkce, včetně surového alkoholu. Ale strašlivá zranění, která měl na ruce a na hlavě bezvládný Nikdo, byla příliš vážná, než aby na jejich ošetření stačilo těchto pár neadekvátních prostředků. Očistili ho nejlépe, jak to šlo, zašili kůži na hlavě, na otevřené rány použili antiseptikum – Nikdo se neprobral k vědomí, ani když mu na ně nalili alkohol – ale ruka byla příliš pohmožděná. Pohromadě s trupem ji nedrželo víc než potrhané šlachy a tkáně a rozbitá kost. Připevnili mu ji a ovázali, ale obvazy již byly úplně nasáklé krví.

„On zemře, že?“ zeptala se Hannah, která z ošetřovny neodešla, ani aby si převlékla zakrvácené šaty. Ošetřili jí šrámy na levém rameni, ale ona při šití a přikládání antiseptika ani na okamžik nespustila oči z Nikoho.

„Ano, myslím, že zemře,“ odpověděl Petyr. „Nepřežije.“

„Jak to, že je pořád v bezvědomí?“ ptala se mladá žena.

„Myslím si, že je to důsledek otřesu mozku, který utrpěl,“ ozval se Harman, „ne těch ran způsobených drápy.“ Harmanovi se chtělo klít nad jednoduchým faktem, že nestačilo samopřečíst sto svazků o neuroanatomii, aby se člověk naučil, jak prakticky otevřít lebku a zmírnit tlak na mozek. Pokud by se o to pokusili se současnými hrubými nástroji a prakticky bez jakýchkoli chirurgických zkušeností, Nikdo by jistě zemřel dřív, než když nechají konat přírodu. Tak či tak, Nikdo-Odysseus zemře.

Ferman, který obvykle ošetřovnu spravoval a který samopřečetl víc knih o daném tématu než Harman, zvedl hlavu od pilky a sekáčku, které brousil pro případ, že by se rozhodli ruku amputovat. „Budeme se s tou rukou muset rychle rozhodnout,“ řekl tiše a vrátil se k práci s brouskem.

Hannah se otočila k Petyrovi. „Když jsi ho nesl, několikrát jsem slyšela, jak něco mumlal, ale nerozuměla jsem, co říká. Dávalo to nějaký smysl?“

„Ani ne. Většině jsem nerozuměl. Myslím, že to bylo v jazyce, který používá ten druhý Odysseus v turínkovém dramatu…“

„Řecky,“ doplnil Harman.

„Na tom nesejde,“ pokračoval Petyr, „těch několik anglických slov, kterým jsem rozuměl, nebylo důležitých.“

„Co to bylo za slova?“ naléhala Hannah.

„Určitě řekl něco, co končilo ‘brána.’ A pak ‘kopat’… nebo tak něco. On mumlal, já jsem hlasitě supěl a strážní na hradbě křičeli. Bylo to, když jsme se blížili k severní bráně v palisádě, takže nejspíš říkal, že ji máme ‘vykopnout’, jestli ji neotevřou.“

„To moc smyslu nedává,“ namítla Hannah.

„Měl bolesti a upadal do kómatu,“ připomněl Petyr.

„Možná,“ kývl Harman. S Adou, která ho stále držela za ruku, opustil ošetřovnu a začal přecházet po zámečku.

V hlavní jídelně večeřelo asi padesát ze čtyř set obyvatel Ardisu.

„Měla by ses najíst,“ řekl Harman a sáhl Adě na břicho.

„Ty máš hlad?“

„Zatím ne.“ Ve skutečnosti jej noha po nových šrámech bolela tak, až se mu trochu dělalo nevolno. Anebo to možná bylo z představy, jak tam Nikdo leží, krvácí a umírá.

„Hannah to strašně sebere,“ zašeptala Ada.

Roztržitě přikývl. V podvědomí ho něco hryzalo a on se snažil uvolnit tomu cestu.

Prošli bývalým tanečním sálem, kde u dlouhých stolů ještě pořád pracovaly desítky lidí: připevňovali bronzové hroty k dřevěným dříkům a pak přidávali připravená pera, vyráběli oštěpy nebo dlabali misky. Mnozí zvedli hlavu a kývli na pozdrav, když je Ada s Harmanem míjeli. Zamířil do přehřátého kovárenského přístavku, kde tři muži a dvě ženy vykovávali bronzové meče a čepele nožů, přidávali hrany a brousili na velkých brouscích. Harman věděl, že ráno tady bude nesnesitelné horko, až přinesou roztavený kov z dalšího odlévání, aby jej tady vytvarovali a vykovali. Zastavil se, aby si sáhl na čepel a jílec meče, který byl prakticky hotový, chybělo jen omotat jílec posledním kusem kůže.

Tak primitivní, pomyslel si. *Tak nevýslovně primitivní v porovnání se zručností a umem nejenom meče Kirké – ať už se vzal odkudkoli – ale i v porovnání se zbraněmi ve starém turínkovém dramatu. A jak je smutné, že první technické výtvory, které my, lidé starého typu, odléváme a pracně tvarujeme po dvou tisíciletích nebo ještě delší době, jsou tyto těžkopádné zbraně, jejichž čas se nakonec vrátil.*

Do kovárenského přístavku vpadl Reman a hnal se dál do hlavní budovy.

„Co se děje?“ zeptala se Ada.

„Voynixové,“ vyhrkl Reman, jenž po skončení služby v kuchyni odešel na hlídku. Byl mokrý od deště, který se za soumraku spustil, a na vousech měl namrzlý led. „Mnoho voynixů. Tolik, kolik jsem jich najednou ještě neviděl.“

„Už vyšli z lesů?“ zeptal se Harman.

„Houfují se pod stromy. Ale jsou jich desítky a desítky.“

Venku, na baštách na všech úsecích palisád, začaly na poplach vyzvánět zvony. Rohy se rozezní v případě, že voynixové skutečně zahájí útok.

Muži a ženy v jídelně popadli kabáty a zbraně a rozběhli se na svá bojová stanoviště na hradbách, na nádvoří a v oknech, ve dveřích, na štítech, terasách a balkonech domu jako takového. Místnost se v několika okamžicích vyprázdnila.

Harman se nehýbal. Nechával běžící postavy, aby se kolem něho valily jako řeka.

„Harmane?“ zašeptala Ada.

Obrátil se proti proudu a odvedl ji zpátky na ošetřovnu, kde zatím dál umíral Nikdo. Hannah si oblékla kabát a našla kopí, ale zdálo se, že od Nikoho nedokáže odejít. Petyr už byl jednou nohou ze dveří, ale vrátil se, když Harman s Adou přišli a postavili se k zakrvácenému lůžku Nikoho.

„On neřekl, že máte vykopnout bránu,“ zašeptal Harman. „Řekl Zlatá brána. Myslel sarkofág na Golden Gate.“

Venku začaly troubit rohy.

26

Daeman věděl, že by měl hned odfaxovat zpátky do Ardisu a nahlásit, co viděl, i když to znamenalo, že bude muset absolvovat dva kilometry od faxového pavilonu obehnaného palisádou do vily Ardis potmě, ale nemohl. Zpráva o díře v obloze sice byla důležitá, ale on nebyl připravený se vrátit.

Odfaxoval na předtím neznámé číslo, které objevil, když před půlrokem prováděli průzkum – v rámci pátrání po lidech, kteří přežili Zřícení, mapovali čtyři sta devět známých uzlů a zároveň hledali neočíslované destinace. Tady bylo horko a slunce. Pavilon stál na pahorku mezi palmami, které čechral mírný větřík od moře. Hned pod kopcem začínala pláž – bílý srpek, který téměř uzavíral lagunu tak průzračnou, že v místech, kde začínal útes, mohl vidět písčité dno v hloubce dvanácti metrů. Kolem nebyli žádní lidé, ať už starého typu nebo postlidé, třebaže kousek do vnitrozemí na severní straně srpkovité pláže Daeman našel zarostlé rozvaliny města z doby před finálním faxem.

Přestože sem zavítal už asi tucetkrát, aby poseděl a popřemýšlel, nikdy nezahlédl žádné voynixy. Při jedné návštěvě se z příboje hned za útesem zvedl nějaký obrovský dinosaurus bez nohou, zato s ploutvemi, načež sebou zase plácl do vody s devítimetrovým žralokem v tlamě, ale kromě tohoto jednoho znepokojivého případu tady nezahlédl nic, co by vypadalo nebezpečně.

Tentokrát ušel šouravým krokem kus po pláži, nechal těžkou kuši spadnout do písku a sedl si vedle ní. Slunce pálilo.

Sundal si objemný batoh, bundu a košili. Z kapsy bundy něco viselo. Když za to zatáhl, zjistil, že je to turínka ze stolu s lebkami. Zahodil ji do písku. Sundal si boty, svlékl kalhoty a spodní prádlo a nahý se odbelhal k vodě. Ani se neohlédl k okraji džungle, aby se ujistil, že je sám.

Matka je mrtvá. Ta skutečnost ho zasáhla jako fyzická rána a on si chvíli myslel, že začne znovu zvracet. *Mrtvá.*

Došel nahý k příboji. Stoupl si na kraj laguny a nechal vyhřáté vlny, aby mu olizovaly nohy a odnášely písek zpod prstů. *Mrtvá.* Už nikdy matku neuvidí a neuslyší její hlas. Nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy.

Ztěžka dosedl na mokrý písek. Myslel si, že je smířený s tímto novým světem, kde smrt znamená konečnou stanici; myslel si, že se s touto odporností vyrovnal, když před osmi měsíci nahoře na Prosperově ostrově sám stál tváří v tvář smrti.

Věděl jsem, že já jednou musím zemřít… ale matka ne. Marina ne. To není… fér.

Vzlykavě se zasmál absurdnosti toho, o čem přemýšlí a co cítí. Od Zřícení byly tisíce mrtvých… věděl, že jsou tisíce mrtvých, protože jako jeden z vyslanců Ardisu navštěvoval stovky jiných uzlů, viděl hroby, dokonce některé komunity učil, jak hroby kopat a ukládat do nich těla, aby zetlela…

Moje matka! Trpěla? Hrál si s ní Kalibán, trýznil ji, mučil, než ji zavraždil?

Vím, že to byl Kalibán. Všechny je zabil. Jestli je to nemožné, nevadí – je to pravda. Všechny je zabil, ale jen proto, aby se dostal k mé matce, aby mohl její lebku položit na vrcholek pyramidy z lebek i s pramínky červených vlasů, abych poznal, že je to skutečně ona. Kalibán. Ty jeden zasraný, zmrdaný, žábrovaný zkurvysynu, ty krvelačná řiťolezecká zrůdo, zkurvená čubko s hubou jako díra do prdele…

Nedokázal se nadechnout. Hruď mu jednoduše ztuhla. Otevřel ústa, jako by chtěl znovu zvracet, ale nedokázal vzduchem pohnout dovnitř ani ven.

Mrtvá. Navždycky. Mrtvá.

Vstal a začal se brodit vodou vyhřátou sluncem, pak do ní skočil po hlavě a nasadil ostré tempo, zamířil k útesu, kde se zvedaly bílé vlny a kde zahlédl to obrovské zvíře se žralokem v zubech. Plaval jako o život a cítil, jak ho slaná voda štípe v očích a na tvářích…

Plavání mu umožnilo dýchat. Uplaval sto metrů k místu, kde laguna ústila do moře, a tam chvíli šlapal vodu. Cítil, jak jím smýkají

studené proudy, pozoroval mohutné vlny za útesem, poslouchal nádhernou divokost jejich nárazů, až skoro podlehl spodnímu proudu, který ho lákal dál, ještě a ještě – tady nebyla žádná Pacifická průrva jako v Atlantiku, jeho tělo by mohlo plout dny a dny – potom se otočil a odplaval zpátky k pláži.

Vyšel z vody, aniž si uvědomoval svou nahotu, zato již věnoval pozornost bezpečnosti.

Zvedl nasolenou levou dlaň a vyvolal funkci farnetu. Byl na ostrově v Jižním Pacifiku – skoro se při té představě rozesmál, protože před devíti měsíci, než se setkal s Harmanem, neznal jména oceánů, dokonce ani nevěděl, že svět je kulatý, neznal kontinenty, nevěděl, že je víc než jeden oceán – a k čemu mu sakra bylo dobré, že teď ty věci věděl? K ničemu, pokud mohl soudit.

Ale farnet mu ukázal, že kolem nejsou žádní lidé starého typu ani voynixové. Vyšel na pláž k oblečení, padl na bundu a použil ji místo plážové deky. Opálené nohy měl samý písek.

Právě v okamžiku, kdy si klekl, uchvátil závan větru od vnitrozemí převalující se turínku a chtěl mu ji odfouknout přes hlavu k vodě. Čistě reflexivně zvedl ruku a chytil ji. Zavrtěl hlavou a použil okraje složitě vyšívaného plátna k tomu, aby si osušil vlasy.

Plácl sebou na záda a zadíval se nahoru na dokonale čistou modrou oblohu. Prošívané plátno mu zůstalo v ruce.

Je mrtvá, držel jsem v rukou její lebku. Jak si mohl být jistý, že právě tato lebka ze stovky – i přes tu odpornou stopu v podobě pramínku krátkých zrzavých vlasů – patřila matce? Byl si jistý. *Možná jsem ji tam měl nechat s ostatními.* S Gomanem ne, to kvůli jeho umíněnosti zůstávala v Kráteru Paříž, až ji to nakonec stálo život. Ne, s ním ne. Daeman živě viděl, jak malá bílá lebka padá k oku kráteru z rudého magmatu a ve vzduchu se otáčí.

Škubl sebou a zavřel oči. Bolest dnešní noci byla fyzická, číhala mu pod víčky jako skalpely.

Musel se vrátit do Ardisu a všem říct, co viděl – o jistotě, že Kalibán je na Zemi, o té díře v noční obloze a o té obrovské stvůře, která jí prošla.

Představil si otázky, které budou mít Harman, Nikdo, Ada nebo někteří ostatní. *Jak si můžeš být jistý, že to udělal Kalibán?*

Daeman si byl jistý. *Věděl* to. Mezi ním a netvorem existovalo pouto od okamžiku, kdy oba metali kotrmelce v téměř beztížném stavu obrovského, zpustošeného katedrálního prostoru na Prosperově orbitálním ostrově. Od Zřícení věděl, že Kalibán stále žije – že, i když to bylo neskutečné, se mu nejspíš nějak podařilo z ostrova uniknout a vrátit se na Zemi. Určitě.

Jak to můžeš vědět?

Věděl to.

Jak by mohl jediný tvor, menší než voynix, zabít stovku lidí, kteří přežili v Kráteru Paříž – a většinou to byli muži?

Kalibán mohl použít ty své klony ze Středozemního moře – *kalibánky*, které před staletími vytvořil Prospero, aby udržel v šachu Setebovy voynixe – ale Daeman tušil, že to neudělal. Měl podezření, že matku a všechny ostatní povraždil Kalibán samotný. *Poslal mi tím vzkaz.*

Jestli ti Kalibán chtěl poslat vzkaz, proč nepřišel do vily Ardis a všechny nás nezabil – a tebe si nenechal na konec?

Dobrá otázka. Daeman si myslel, že odpověď zná. Viděl, jak si Kalibán hraje s bezokými ještěrkami, které nachytal ve smradlavých tůních svých kanalizačních nádrží pod orbitálním městem – hraje si s nimi a trápí je, než je polkne vcelku. Také ho viděl, jak si hraje s nimi – s Harmanem, Savi a jím – dobírá si je, než skočí rychlostí blesku, prokousne staré ženě hrdlo a odtáhne ji pod vodu, aby ji sežral. *Jsem hračka. Všichni jsme hračky.*

Co jsi viděl projít tím otvorem nad Kráterem Paříž?

Další dobrá otázka. Co vlastně *viděl?* Bylo tam plno prachu, ve vzduchu poletovalo smetí zvířené hurikány a světlo z otvoru mělo téměř oslepující intenzitu. *Obrovský slizký mozek* chodící po rukách? Daeman si dovedl představit, jak by zareagovali ostatní ve vile Ardis – v kterékoli pozůstalé lidské komunitě – kdyby jim to řekl.

Ale Harman by se nesmál. Harman tam s ním byl – a se Savi, které zbývaly poslední minuty života – když Kalibán kdákavě, sykavě a koktavě odříkával svou zvláštní litanii ke svému božskému otci Setebovi a o něm – *„Setebos, Setebos, Setebos!“* vykřikla obluda. *„Myslí, že dlí tam v chladu měsíce.“* A později: *„…Myslí, že Setebos, jak sépie On takto mnohoruký, a obávaný skrze to, co činí,*

vzhled prve, vida, že se nelze vznést, tam kde je klid a štěstí popřává; nuž sklopí zrak sem dolů a pak hned stvoří tu cetku-svět, co výsměch skutečnosti, kde dobré k lepšímu je jak šípky ku hroznům.“

S Harmanem později došli k závěru, že ta „cetka-svět“ měl být Prosperův orbitální ostrov, teď ale Daeman myslel na Kalibánova boha Seteba, „jak sépie mnohorukého“.

Jak velký byl ten tvor, kterého jsi viděl otvorem projít?

No, jak byl velký? Zdálo se, že převyšuje menší budovy. Jenže to světlo, vítr, hora, která se za tím cupitajícím tvorem blyštěla – Daeman neměl představu, jak velký ve skutečnosti byl.

Musím se tam vrátit.

„Ježíšikriste,“ zanaříkal. Teď už věděl, že tato přirozená nadávka, kterou mnoho lidí od dětství tak často používalo, má souvislost s nějakým zmizelým bohem ze ztraceného věku. „Ježíšikriste.“ Tuhle noc se do Kráteru Paříž vracet nechtěl. Chtěl zůstat tady v teple, na slunci a v bezpečí této pláže.

Co ten obrovský sépiovitý tvor dělal, když do Kráteru Paříž zavítal? Měl se tam setkat s Kalibánem?

Musel se tam vrátit a prozkoumat to, než odfaxuje domů do Ardisu. Ale v tuto sekundu ne. V tuto minutu ne.

Hlava mu třeštila od jehel bolesti a smutku, které ho bodaly pod víčky. To podělané slunce tady bylo příliš jasné. Nejdřív si zkusil zakrýt oči levou rukou, ale světlo bylo moc prudké, prosvítalo i přes dlaň, a tak vzal turínku a dal si ji na obličej, jak to udělal už mnohokrát předtím. Turínské drama ho nikdy moc nezajímalo – jeho dvěma životními zájmy bylo svádění mladých žen a sbírání motýlů – ale z nudy nebo z lehké zvědavosti si pod turínku vlezl nejednou. Jednoduše ze zvyku – věděl, že všechny turínky jsou stejně mrtvé a nefunkční jako služebníci a elektrická světla – zorientoval všité mikroobvody v plátnu podle středu svého čela.

V dalším okamžiku ho zaplavily hlasy a fyzické vjemy.

Achilleus klečí u mrtvého těla Amazonky Penthesileiy. Díra se uzavřela – rudý Mars se táhne jihovýchodně do dáli podél pobřeží Téthyina moře bez jakékoli stopy po Íliu a Zemi – a většině velitelů, kteří bojovali proti Amazonkám spolu s Achilleem, se podařilo včas

uniknout. Velký a Malý Aiás jsou pryč stejně jako Diomédés, Ídomeneus, Stichios, Sthenelos, Euryálos a Teukros – dokonce i Odysseus zmizel. Někteří Achájci – Euenór, Pótesiláos a jeho přítel Podarkés, Menippos – leží mrtví mezi těly poražených Amazonek. Ve zmatku a panice, které uzavírání brány rozpoutalo, utekli v domnění, že jejich hrdina Achilleus je s nimi, dokonce i Myrmidoni, jeho nejoddanější stoupenci.

Achilleus je tady sám s mrtvými. Marsovský vítr vane ze strmých svahů při úpatí Olympu, skučí v poházené duté zbroji a třepetá zakrvácenými korouhvemi na oštěpech, které připichují mrtvé k rudé zemi.

Lehkonohý zabiják vezme tělo Penthesileiy do náruče, podepře si její hlavu a ramena koleny. Rozpláče se, když spatří své dílo – probodnutá ňadra, rány, které již přestaly krvácet. Před pěti minutami slavil vítězství, křičel na umírající královnu: „Nevím, jaká bohatství ti Priamos nasliboval, ty hloupá slepice, ale tady máš svou odměnu! Teď bude tvé bílé tělo potravou psů a ptáků."

Při vzpomínce na vlastní slova se Achilleus může jedině rozplakat ještě prudčeji. Nedokáže odtrhnout oči od jejího krásného čela, od ještě růžových rtů.

Sílící vítr rozvlní Amazončiny zlaté kadeře a Achilleus upře zrak na její řasy. Čeká, až se zatřepetají, až se oči otevřou. Jeho slzy padají do prachu na královnině tváři a čele. Uchopí okraj své tuniky, aby jí setřel bláto z čela. Víčka se nezatřepetají. Oči se neotevřou. Oštěp, který hodil, jí projel tělem a probodl také jejího koně, takovou sílu do vrhu dal.

„Měl ses s ní oženit, synu Péleův, ne ji zabít."

Achilleus vzhlédne přes slzy k vysoké postavě, jež stojí mezi ním a sluncem. „Pallado Athéno, bohyně…" začne, ale pak mu nezbude než slova potlačit nebo jen vzlyknout. Ví, že Athéna je ze všech bohů jeho nejzapřísáhlejší nepřítel – že to byla ona, kdo se mu před osmi měsíci zjevil ve stanu a zavraždil Patrokla, nejdražšího přítele, že ona je tím, koho nejvíc toužil zabít, když v uplynulých měsících bojoval s ostatními bohy, z nichž mnohé zranil – v tuto chvíli však Achilleus nedokáže v srdci najít žádný hněv, pouze bezedný smutek nad smrtí Penthesileiy.

„Opravdu velice zvláštní,“ řekne bohyně. Tyčí se nad ním ve své zlaté zbroji, vysoké zlaté kopí odráží paprsky nízkého slunce. „Před dvaceti minutami jsi byl ochotný – ne, *dychtivý* – nechat její tělo ptákům a psům. Teď pro ni pláčeš.“

„Když jsem ji zabil, tak jsem ji nemiloval,“ dostane ze sebe Achilleus. Otře šmouhy od bahna na krásné tváři mrtvé Amazonky.

„Ne, a ještě nikdy jsi takto nemiloval,“ odvětí Pallas Athéna. „Alespoň ne ženu.“

„Spal jsem s mnoha ženami,“ namítne Achilleus, neschopný odtrhnout oči od Penthesileiny mrtvé tváře. „Pro lásku k Bríseovně jsem odmítl bojovat za Agamemnóna.“

Athéna se rozesměje. „Bríseovna byla tvá otrokyně, synu Péleův. Všechny ženy, se kterými ses kdy vyspal – včetně matky tvého syna Pyrrha, kterému budou Argejci jednou říkat Neoptolemos – byly tvé otrokyně. Otrokyně tvého ega. Do dnešního dne jsi ženu nikdy *nemiloval*, lehkonohý Achillee.“

Achilleus chce vstát a postavit se bohyni – je to koneckonců jeho největší nepřítel, vrah milovaného Patrokla, důvod, proč vedl své lidi do války s bohy – ale zjistí, že nedokáže odtrhnout ruce, kterými objímá mrtvou Penthesileiu. Svým smrtícím oštěpem minula, srdce mu přesto probodla. Nikdy – dokonce ani při úmrtí nejdražšího přítele Patrokla – zabiják necítil tak strašný smutek. „Proč… teď?“ ptá se zajíkavě mezi prudkými vzlyky. „Proč… ona?“

„Je to kouzlo, kterým tě očarovala bohyně chtíče Afrodíta,“ řekne Athéna a obejde jeho, padlého koně i Amazonku, aby ji viděl, aniž by musel otáčet hlavu. „Vždycky to byla Afrodíta a její krvesmilný bratr Arés, kdo mařil tvou vůli, zabíjel tvé přátele a připravoval tě o radosti, Achillee. To Afrodíta před osmi měsíci zabila Patrokla a odnesla jeho tělo.“

„Ne… já jsem tam byl… viděl jsem…“

„Viděl jsi Afrodítu, která na sebe vzala mou podobu,“ přeruší ho Pallas Athéna. „Pochybuješ snad, že my bohové na sebe můžeme vzít každou podobu, jíž se nám zachce? Mám na sebe vzít podobu mrtvé Penthesileiy, abys mohl svůj chtíč ukojit raději na živém těle než na mrtvém?“

Achilleus na ni vytřeští oči, brada mu poklesne. „Afrodíta…“ promluví po minutě hlasem, jakým se pronášejí smrtící kletby. „Zabiju tu čubku.“

Athéna se usměje. „Velice záslužný čin, který jsi měl vykonat už dávno, lehkonohý zabijáku. Dovol, abych ti dala toto…“ Podá mu malou dýku vykládanou drahokamy.

Achilleus stále chová pravou rukou Penthesileiu, a tak přijme dar levou. „Co to je?“

„Nůž.“

„*Poznám*, že je to nůž,“ zavrčí Achilleus a v jeho tónu nezní žádná úcta ke skutečnosti, že hovoří s bohyní, třetirozenou ze všech bohů zplozených Diem. „Proč, u Hádu, bych si měl vzít tuhle dívčí hračku, když mám svůj meč a svou kuchací dýku? Vezmi si to zpátky.“

„Tento nůž je jiný,“ řekne bohyně. „Tento nůž může zabít boha.“

„Už jsem bohy skosil i svou vlastní dýkou.“

„Ano, skosil,“ kývne Athéna. „Ale nezabil. Tento nůž udělá s nesmrtelným tělem to, co dělá tvůj obyčejný lidský meč s tvými smrtelníčky.“

Achilleus vstane a lehce si zvedne Penthesileino tělo na pravé rameno. Krátkou dýku drží v pravé ruce. „Proč bys mi měla takovou věc dát, Pallado Athéno? Měsíce jsme na tomto bitevním poli stáli proti sobě. Proč bys mi teď měla pomáhat?“

„Mám své důvody, synu Péleův. Kde je Hockenberry?“

„Hockenberry?“

„Ano, ten bývalý scholik, který se stal přisluhovačem Afrodíty,“ odvětí Athéna. „Žije ještě? Mám s tímto smrtelníkem nějaké řízení, ale nevím, kde ho hledat. Moravecká silová pole v poslední době zkalila náš božský zrak.“

Achilleus se rozhlédne a překvapeně zamžourá, jako by si poprvé všiml, že je jediný žijící člověk, který na rudé marsovské pláni zbyl. „Hockenberry tady byl sotva před několika minutami. Mluvil jsem s ním, než jsem zabil… ji.“ Znovu se rozpláče.

„Těším se, až se s tímhle Hockenberrym znovu potkám,“ zamumlá Athéna, jako by si to říkala pro sebe. „Dnes přišel čas účtování, a on měl platit už dávno.“ Uchopí svou silnou, štíhlou

rukou Achilleovu bradu, zvedne mu hlavu a pevně se mu podívá do očí. „Synu Péleův, chceš, aby tato žena… tato Amazonka… znovu ožila a stala se tvou nevěstou?“

Achilleus vytřeští oči. „Chci být zbaven tohoto kouzla zamilovanosti, šlechetná bohyně.“

Athéna zavrtí hlavou ve zlaté přilbě. Rudé slunce se třpytí na každém kousku její zbroje. „Toto Afrodítino kouzlo se nedá zrušit – feromony promluvily a jejich soud je konečný. Penthesileia bude v tomto životě tvou jedinou láskou, buď jako mrtvola nebo jako živá žena… chceš ji živou?“

„*Ano!*“ zvolá Achilleus s mrtvou ženou v náruči a ohněm šílenství v očích. „Vrať jí život!“

„To nedokáže žádný bůh ani bohyně, synu Péleův,“ odvětí smutně Athéna. „Jak jsi kdysi řekl Odysseovi: *‘Loupeží krávy lze získat i tučné ovce, a cestou pokojnou trojnoží i spřežení ryzáků lze nabýt, jen lidská duše uloupit se nedá ni silou zajmout, cesty zpět pro ni není, jak přelétne ohradu zubů.’* Ani otec Zeus nevládne takovou mocí vzkříšení, Achillee.“

„Tak proč jsi mi to kurva nabídla!“ utrhne se zabiják. Cítí, jak se vedle lásky valí hněv – olej a voda, oheň a… ne led, ale jiná forma ohně. Ostře si uvědomuje svůj hněv a nůž vraždící bohy – a bohyně – v ruce. Aby se nedopustil něčeho ukvapeného, zasune si zbraň do širokého válečného opasku.

„Penthesileiu je možné navrátit k životu,“ řekne Athéna, „ale já tu moc nemám. Pokropím ji formou ambrózie, která ji ochrání před zkázou všeho druhu. Její tělo bude mít napořád ruměnec na lících a náznak vytrácejícího se tepla, které cítíš teď. Nikdy nepřijde o svou krásu.“

„A k čemu mi to bude dobré?“ zavrčí Achilleus. „Opravdu čekáš, že svou lásku oslavím nekrofilií?“

„To je věc tvé osobní volby,“ odvětí Pallas Athéna a uculí se při tom takovým způsobem, že Achilleus málem vytrhne dýku z opasku. Bohyně pokračuje: „Ale jestli jsi muž činu, čekám, že vyneseš tělo své milované na vrchol hory Olymp. Tam, ve velké budově u jezera, je naše božské tajemství – síň s čistými nádržemi vyplněnými tekutinou, kde zvláštní tvorové ošetřují naše rány, napravují všechny

škody, zajišťují, abychom se vrátili – jak jsi to tak trefně vyjádřil – přes ohradu zubů.“

Achilleus se otočí a zadívá se vzhůru na nekonečnou horu ozářenou slunečními paprsky. Stoupá věčně. Vrchol není v dohledu. Kolmé srázy na jejím úpatí, pouhý začátek obrovského masivu, jsou vyšší než čtyři tisíce metrů. „Vylézt na Olymp…“ vydechne.

„Na vrchol vedl eskalátor… takové schodiště,“ ukáže Pallas Athéna svým dlouhým kopím. „Tamhle vidíš jeho trosky. Stále je to nejsnazší cesta nahoru.“

„Budu si muset cestu nahoru probojovat, každý krok,“ namítne Achilleus a roztáhne tvář do děsivého úsměvu. „Pořád jsem ve válce s bohy.“

Pallas Athéna nezůstane svým úsměvem o mnoho pozadu. „Bohové teď válčí sami proti sobě, synu Péleův. A vědí, že bránová díra se navždy uzavřela. Smrtelníci již olympské paláce neohrožují. Hádala bych, že tvůj výstup zůstane bez povšimnutí a bez odporu, ale až tam dojdeš, určitě se spustí poplach.“

„Afrodíta,“ zašeptá lehkonohý zabiják.

„Ano, najdeš ji tam. I Area. Všechny architekty tvého soukromého pekla. Máš mé svolení je zabít. Jen o jednu maličkost tě žádám za svou ambrózii, za své rady a za svou lásku.“

Achilleus se k ní otočí a čeká.

„Až léčebné nádrže oživí tvou milovanou Amazonku, znič je. Zabij Léčitele – velkou nestvůrnou stonožku, která má příliš mnoho rukou a očí. Znič všechno, co v Léčitelově paláci najdeš.“

„Nezničilo by to také tvou nesmrtelnost, bohyně?“ zeptá se Achilleus.

„Nechám si to vrtat hlavou, synu Péleův,“ řekne Pallas Athéna. Natáhne ruce dlaněmi dolů a pokropí zakrvácené, probodnuté tělo Penthesieiy zlatou ambrózií. „Už běž. Musím se vrátit ke svým válkám. Záležitost Ília bude brzy rozhodnuta. O tvém osudu se rozhodne tam, na Olympu.“ Ukáže na horu, která se nad ně nekonečně zvedá.

„Pobízíš mě, jako bych měl sílu boha, Pallado Athéno,“ zašeptá Achilleus.

„Vždycky jsi měl sílu boha, synu Péleův,“ odpoví bohyně. Požehná mu volnou rukou a odkvitne. Na uprázdněné místo s tichým zahřměním vtrhne vzduch.

Achilleus položí Penthesileino tělo mezi ostatní mrtvoly, ale jen na tak dlouho, než je zavine do čistého bílého plátna, které vzal ze svého válečného stanu. Pak vyhledá štít, oštěp, přilbu, pytel s chlebem a měchy s vínem, které si přinesl – už před tolika hodinami. Nakonec, když má své zbraně pevně připoutané, poklekne, zvedne mrtvou Amazonku a vykročí k hoře Olymp.

„Do hajzlu,“ vyhrkne Daeman a strhne si turínku z obličeje. Uběhlo mnoho dlouhých minut. Zkontroluje dlaň s proxnetem – žádný voynix nablízku. Mohli ho vykostit jako rybu, když tam tak ležel v moci turínky. „Do hajzlu,“ řekne znovu.

Jedinou odpověď dostane od vln, které omývají pláž.

„Co je důležitější?“ zamumlá si pro sebe. „Dopravit tuhle fungující turínku co nejrychleji zpátky do Ardisu – a zjistit, proč mi ji Kalibán nebo jeho pán nechal? Nebo se vrátit do Kráteru Paříž a podívat se, co tam provádí ten ‘mnohoruký jak sépie?’“

Ještě chvíli zůstane klečet v písku. Pak se oblékne, nacpe turínku do batohu, znovu si pověsí meč na opasek, zvedne kuši a pracně vyjde nahoru k faxovému pavilonu.

27

Ada se probudila do tmy a zjistila, že v místnosti jsou tři voynixové. Jeden z nich držel v dlouhých nožových prstech Harmanovu useknutou hlavu.

Ada se probudila do rozptýleného světla těsně před svítáním. Srdce jí bušilo. Ústa měla otevřená, jako by se již chystala vykřiknout.

„Harmane!“

Spustila nohy z postele a posadila se na kraj, hlavu v dlaních. Srdce jí stále bušilo tak prudce, až se jí z toho točila hlava. Nedokázala uvěřit, že odešla do své ložnice a usnula, když byl Harman ještě vzhůru. *Tohle těhotenství je pěkná pitomost,* pomyslela si. Občas jí dělalo z těla zrádce.

Usnula v šatech – haleně, vestě, plátěných kalhotách a tlustých ponožkách. Uhladila si vlasy a shrnula si dlouhou košili, aby aspoň trochu zmírnila svou neupravenost. Uvažovala, jestli nepoužít trochu drahocenné horké vody, aby se vestoje umyla v umyvadle – Harman tomu vždycky říkal koupadlo pro ptáky – ale zavrhla ten nápad. Za tu hodinu nebo dvě, co spala, se mohlo stát až příliš mnoho. Nazula si vysoké boty a rychle sešla do přízemí.

Harman byl v předním salonu, kde široká francouzská okna zůstávala nezabedněná okenicemi, takže jimi bylo vidět přes jižní trávník k dolní palisádě. Východ slunce se nekonal – ráno bylo příliš zamračené – a začalo sněžit. Ada už předtím sníh viděla, ale tady ve vile Ardis jenom jednou, když byla velice mladá. Asi tucet mužů a žen, včetně Daemana – který se zdál být zvláštně zrudlý – stál u oken, pozoroval padající sníh a tlumeně hovořil.

Ada Daemana letmo objala, pak přistoupila k manželovi a ovinula mu ruku kolem pasu.

„Jak je Ody…“ začala.

„Nikdo stále žije, ale jen tak tak,“ odvětil tiše Harman. „Ztratil příliš mnoho krve. Začíná mít čím dál větší problémy s dýcháním. Loes si myslí, že v nejbližší hodině nebo dvou zemře. Snažíme se rozhodnout, co udělat.“ Položil jí ruku na bedra. „Ado, Daeman přivezl strašlivé zprávy o své matce.“

Ada se na přítele podívala. V první chvíli ji napadlo, že matka možná jednoduše odmítla přestěhovat se do Ardisu. Spolu s Daemanem navštívili v uplynulých měsících Marinu dvakrát a ani jednou se nepřiblížili tomu, aby starší ženu přesvědčili.

„Je mrtvá,“ řekl Daeman. „Kalibán zabil ji a všechny ostatní v obytné věži.“

Ada se kousla do kloubu na ruce, až jí málem začala téct krev, a pak řekla: „Daemane, to mě moc mrzí, opravdu…“ a pak, když jí došlo, co řekl, zašeptala: *„Kalibán?“* Na základě toho, co jí o Prosperově ostrově vyprávěl Harman, dospěla k přesvědčení, že ten tvor tam nahoře zahynul. „Kalibán?“ zopakovala hloupě. Sen, který se jí zdál, stále cítila jako závaží na krku. „Víš to jistě?“

„Ano,“ odpověděl Daeman.

Objala ho, ale tělo měl napjaté a ztuhlé jako skála. Poplácal ji po rameni, skoro jako by byl duchem nepřítomný. Adu napadlo, že je možná v šoku.

Skupina se vrátila k hovoru o noční obraně vily Ardis.

Voynixové zaútočili krátce před půlnocí – přinejmenším stovka, možná sto padesát; ve tmě a dešti se to dalo těžko poznat – a vrhli se na tři ze čtyř stran obvodové palisády. Byl to největší a určitě nejkoordinovanější útok, jaký kdy voynixové proti Ardisu podnikli.

Obránci je zabíjeli až do doby těsně před svítáním – nejdřív zapálili obrovské koše, ve kterých spalovali vzácný petrolej a naftu pro ten účel našetřenou, čímž osvětlili hradby a pole za nimi – a pak zasypali ženoucí se postavy salvami mířených projektilů z luků a kuší.

Šípy a šipky vždy neprorazily krunýř nebo kožnatou kápi voynixe – častěji se jim to nepodařilo než podařilo – takže obránci významné procento svých šípů a šipek promrhali. Desítky voynixů padly – Loes oznámil, že jeho tým napočítal s prvním světlem v okolních polích a lesích padesát tři mrtvé voynixy.

Několik tvorů se dostalo na hradby a skočilo na předprsně – voynixové dokázali skočit z místa skoro až deset metrů, jako nějaké obří kobylky – ale množství kopiníků a záložních vojáků s meči jim zabránilo proniknout k domu. Osm lidí z Ardisu bylo zraněno, ale jenom dva vážně: žena, která se jmenovala Kirik, si odnesla ošklivě zlomenou paži, a Laman, Petyrův přítel, přišel o čtyři prsty – na vině však nebyly čepele voynixů, ale špatně načasované máchnutí mečem jednoho z obránců.

Situaci zvrátilo sonio.

Harman vzlétl s oválným diskem ze staré jinkerové plošiny umístěné vysoko na sedlové střeše vily Ardis. Pilotoval jej z místa vpředu uprostřed. Létající stroj měl šest mělkých, polstrovaných prohlubní pro lidi, kteří leží, ale Petyr, Loes, Reman a Hannah na svých místech klečeli a stříleli ze sonia pod sebe. Trojice mužů používala všechny flešetové pušky, které měli v Ardisu k dispozici, a Hannah střílela z nejlepší kuše, jakou kdy vyrobila.

Úžasné skákací schopnosti voynixů bránily Harmanovi slétnout níž než na dvacet metrů.

Ale to stačilo. Přes tmu a déšť, přesto, že voynixové pobíhali rychle jako švábi a skákali jako obří kobylky na horké pánvi, byla souvislá palba flešet a kuší schopná ty tvory zastavit. Harman létal se soniem mezi vysokými stromy na úpatí a na vrcholku kopce, obránci na předprsních palisády osvětlovali noc hořícími šípy a syčícími zápalnými koulemi, vystřelovanými z katapultu. Voynixové se rozprchli, přeskupili a zaútočili ještě šestkrát, než konečně zmizeli, někteří k řece daleko pod kopcem, na němž stál Ardis, a zbytek do kopců na severu.

„Proč ale přestali útočit?“ zeptala se mladá žena, která se jmenovala Peaen. „Proč odešli?“

„Jak to myslíš?“ nechápal Petyr. „Třetinu jsme jich zabili.“

Harman zkřížil ruce a upřeně se zahleděl ven na zlehka padající sníh. „Já vím, co chce Peaen říct. Je to dobrá otázka. Proč útok přerušili? Ještě jsme neviděli, že by voynixové reagovali na bolest. Zemřou… ale nijak si kvůli tomu nestěžují. Proč všichni neútočili, dokud nás nepřemohli nebo nezemřeli?“

„Protože je někdo nebo něco zavolalo,“ řekl Daeman.

Ada se na něho podívala. Obličej měl zvadlý, hlas monotónní, oči nezaostřené. V posledních devíti měsících bylo prakticky každým dnem vidět, jak se Daemanova energie posiluje a odhodlání prohlubuje. Teď byl apatický, jako by ho rozhovor a lidé kolem ani nezajímali. Ada byla přesvědčená, že ho matčina smrt téměř zničila – nebo to ještě udělá.

„Jestli voynixe někdo odvolal, kdo to byl?“ zeptal se Harman.

Nikdo mu neodpověděl.

„Daemane,“ oslovil mladíka Harman, „pověz nám ještě jednou, co se ti stalo, prosím tě, kvůli Adě. A doplň všechny detaily, které jsi napoprvé vynechal.“ V dlouhé místnosti se shromáždili další muži a ženy. Všichni vypadali unaveně. Po dobu, kdy Daeman mdlým jednotvárným hlasem opakoval, co zažil, nikdo nepromluvil ani se na nic nezeptal.

Vyprávěl jim o masakru v matčině dominiu, o hromadě lebek, turínce na stole – jediném, co nebylo postříkané krví – a o tom, jak ji později aktivoval, když odfaxoval někam jinam; nespecifikoval kam. Pověděl jim o otvoru, který se objevil nad městem Kráter Paříž a o tom, jak zahlédl něco velkého, co z něj vyšlo – něco, co vypadalo, jako by to chodilo po neskutečném množství obrovských rukou.

Vysvětlil, jak odfaxoval, aby se uklidnil, a potom odfaxoval do ardiského uzlu. Pochodně v pevnůstce byly zapálené a všichni muži stáli na palisádách. Strážní ho informovali o pohybu voynixů, který celou noc sledovali, a o zvucích boje a záblescích pochodní a zápalných koulí, které ze směru od vily Ardis pozorovali. Daeman byl v pokušení vydat se do Ardisu pěšky, ale muži na palisádách kolem faxového pavilonu byli přesvědčení, že kdyby zkusil jít potmě, šel by si pro jistou smrt – napočítali více než sedmdesát voynixů, kteří přes okolní louky proklouzli do lesů okolo zámečku.

Daeman vysvětlil, že turínku nechal Casmanovi a Greogimu, velitelům tamní posádky, a nařídil jim, aby jeden z nich odfaxoval s turínkou do Chomu nebo někam jinam do bezpečí, pokud by se voynixové zmocnili faxového pavilonu dřív, než se on sám vrátí.

„Chystáme se odfaxovat, pokud na nás ty bestie zaútočí,“ řekl Greogi. „Připravili jsme plán, kdo kdy půjde a v jakém pořadí,

zatímco ostatní budou zajišťovat krycí palbu, dokud na ně nedojde řada. Nechystáme se zemřít, abychom tento pavilon ubránili.“

Daeman přikývl a odfaxoval zpátky do Kráteru Paříž.

Ostatním teď řekl, že kdyby místo vzdálenějšího Obezřetného lva zvolil bližší uzel u hotelu Invalida, byl by už mrtvý. Celý střed Kráteru Paříž se změnil. Díra v prostoru tam byla pořád – linuly se z ní slabé sluneční paprsky – ale centrum vlastního města obrostlo bloky a pavučinami z modrého ledu.

„Modrého ledu?“ přerušila ho Ada. „To byla taková zima?“

„V blízkosti té hmoty byla velká zima,“ potvrdil Daeman. „Ale stačilo poodejít pár metrů a nebylo to tak hrozné. Myslím si, že ve skutečnosti to nebyl led. Jen něco studeného a krystalického – studeného, ale organického, jako pavučiny vyrůstající z ledovců – a bloky a pavučiny té hmoty překryly staré obytné věže a bulváry všude kolem kráteru uprostřed Kráteru Paříž.“

„Zahlédl jsi toho… tvora… kterého jsi předtím viděl projít otvorem?“ zeptala se Emma.

„Ne. Nedokázal jsem se dost přiblížit. Víc voynixů než tam jsem ještě nikdy neviděl. I budova Obezřetného lva – kdysi to bývalo nějaké dopravní centrum, do kterého vbíhaly a z něhož vybíhaly koleje a na střeše mělo přistávací plochy – se voynixy přímo hemžila.“ Daeman pohlédl na Harmana. „Připomnělo mi to Jeruzalém vloni.“

„Tolik?“ zeptal se Harman.

„Tolik. A bylo tam ještě něco jiného. Dvě věci, o kterých jsem zatím nemluvil.“

Všichni čekali. Venku sněžilo. Z ošetřovny se ozvalo zasténání a Hannah se vytratila, aby zkontrolovala, jak je na tom Nikdo-Odysseus.

„Z Kráteru Paříž teď svítí modré světlo,“ řekl Daeman.

„Modré světlo?“ zeptal se muž jménem Loes.

Pouze Harman, Ada a Petyr dali najevo obavy – Harman proto, že před devíti měsíci byl s Daemanem a Savi v Jeruzalémě; Ada a Petyr proto, že o tom slyšeli.

„Míří k nebi jako to, které jsme viděli v Jeruzalémě?“ otázal se Harman.

„Ano.“

„O čem to tady kruci mluvíte?“ zeptala se rusovlasá žena, která se jmenovala Oelleo.

Odpověděl jí Harman. „Viděli jsme podobný sloup světla vloni v Jeruzalémě, městě nedaleko vysušené Středozemní kotliny. Savi, ta stará žena, která nás doprovázela, říkala, že tento sloup světla je tvořený… jak se to jmenovalo, Daemane? Tachyony?“

„Myslím, že ano.“

„Tachyony,“ navázal Harman. „A že jsou v něm uvězněny kódy všech příslušníků jejího plemene z doby před finálním faxem. Ten sloup světla *byl* finální fax.“

„Já tomu nerozumím,“ řekl Reman. Vypadal velice unaveně.

Daeman zavrtěl hlavou. „Já taky ne. Nevím, jestli se ten sloup světla objevil s tvorem, kterého jsem viděl projít tou dírou, nebo jestli to světlo toho tvora do Kráteru Paříž nějakým způsobem přivedlo. Ale mám ještě další zprávy – a horší.“

„Copak by mohly být horší?“ zasmála se Peaen.

Daeman se neusmál. „Musel jsem Kráter Paříž rychle opustit – v uzlu u Obezřetného lva už teď určitě čeká smrt, všude budou voynixové – a věděl jsem, že tady ještě nebude světlo, proto jsem odfaxoval do Bellinbadu a pak do Ulanbatu, do Chomu, do Dridu, k Lomanovi, do Kyjeva, do Fuega, do Devi, na Satleské výšiny, pak do Mantovy a nakonec do věže Kapské Město.“

„Abys je všechny varoval.“

„Ano.“

„Proč je to špatná zpráva?“

„Protože ty díry se otevřely i v Chomu a v Ulanbatu,“ řekl Daeman. „Jádra komunit jsou obalená modrým ledem. Setebos už tam byl.“

28

Nějakých čtyřicet lidí v místnosti na sebe jednoduše zíralo. Pak se spustil nesrozumitelný chór otázek. Daeman a Harman vysvětlili, co řekl Kalibán na orbitálním ostrově o svém bohovi Setebovi „jak sépie mnohorukém“.

Vyptávali se na Ulanbat a na Chom. Chom viděl Daeman jenom z dálky – rozrůstající se pavučinu modrého ledu. V Ulanbatu prý se faxem přenesl do devětasedmdesátého patra Kruhů do nebe a z okružní terasy viděl, že otvor je nad pouští Gobi, víc než kilometr daleko, a pavučina z ledového materiálu spojuje nízké přístavky se spodními patry Kruhů. Zdálo se, že devětasedmdesáté patro je nad ledem – prozatím.

„Zahlédl jsi tam nějaké lidi?“ zeptala se Ada. „Ne.“

„A voynixe?“ zeptal se Reman.

„Stovky. Pobíhali po ledové pavučině, pod ní a kolem. Ale v Kruzích nebyli.“

„Kde jsou tedy lidé?“ ozvala se tichým hlasem Emma. „Víme, že v Ulanbatu měli zbraně – měnili jsme je s nimi za jejich rýži a textilie.“

„Určitě odfaxovali, když se ten otvor objevil,“ prohlásil Petyr. Adě připadalo, že do svého hlasu vkládá nápadně víc jistoty, než kolik jí doopravdy cítí.

„Jestli odfaxovali,“ uvažovala Peaen, „myslím lidé jak z Ulanbatu, tak z Chomu, jak je možné, že se neukázali tady jako uprchlíci? Ta tři uzlová města – Kráter Paříž, Chom a Ulanbat – jsou stále domovem desítek tisíc lidí starého typu, jako jsme my. Kde jsou? Kam odešli?“ Pohlédla na Greogiho a Casmana, kteří se právě vrátili z noční hlídky u faxového pavilonu. „Greogi, Casi, přifaxoval v noci někdo? Někdo, kdo před něčím prchal?“

Greogi zavrtěl hlavou. „Jediný, kdo přicestoval, byl tady Daeman *Uhr* – včera pozdě v noci a pak znovu dnes ráno.“

Ada se postavila přímo doprostřed kruhu. „Podívejte… později se setkáme a promluvíme si o tom. Momentálně jste všichni vyčerpaní. Většina z vás byla vzhůru celou noc. Spousta lidí nejedla od chvíle, co to začalo. Stoneman, Cal, Boman, Ella, Anna a Uru přichystali obrovskou snídani. Ti z vás, kteří musejí nastoupit na hlídku – jste v jídelně první na řadě. Nechte si nalít spoustu kávy. Vy ostatní byste se taky měli najíst, než se půjdete aspoň trochu vyspat. Reman chtěl, abych se zmínila o tom, že železo se bude odlévat v deset dopoledne. Ve tři odpoledne se všichni sejdeme ve starém tanečním sále na setkání celé komunity.“

Hloučky se míchaly, hučely hovorem, lidé přecházeli sem a tam, ale postupně se rozešli na snídani a za povinnostmi.

Harman vykročil k ošetřovně, očima si řekl o pozornost Ady a Daemana a pokynul jim. Oba se k němu připojili. V salonu se zatím rozcházely poslední skupiny.

Ada tiše řekla Sirisovi a Tomovi, kteří pracovali jako ošetřovatelé, poskytovali první pomoc a v noci opatrovali Nikoho, aby si šli něco snísť. Když se pak oba vzdálili, v místnosti zůstali jen Hannah, usazená vedle lůžka, a Daeman, Ada a Harman, kteří stáli.

„Je to jako za starých časů,“ připomněl Harman dobu před devíti měsíci, kdy cestovali společně, než se k nim přidala i Savi. Od té doby se jim málokdy naskytla příležitost, aby spolu byli sami.

„Až na to, že Odysseus umírá,“ ozvala se Hannah prázdným, rezavým hlasem. Držela bezvědomého muže za levou ruku a mačkala ji tak pevně, že všechny propletené prsty, jeho i její, byly bílé.

Harman přistoupil blíž a pozorně se na bezvědomého muže podíval. Jeho obvazy – před hodinou vyměněné – byly skrz naskrz prosáklé krví. Rty měl bílé jako konečky prstů a oči se pod zavřenými víčky již nepohybovaly. Ústa měl pootevřená a dech, který v nich chrčel, byl rychlý, mělký a nejistý.

„Odvezu ho do Golden Gate na Machu Picchu,“ rozhodl Harman.

Všichni na něho vytřeštili oči. Nakonec řekla Hannah: „Myslíš… až zemře? Pohřbít ho tam?“

„Ne. Teď. Zachránit ho.“

Ada stiskla Harmanovi nadloktí tak prudce, že málem ucukl. „O čem to mluvíš?“

„O tom, co řekl Petyr – o posledních slovech, která Nikdo zašeptal, než včera večer ztratil u hradby vědomí. Myslím si, že se mu snažil říct, abychom ho zavezli do sarkofágu na Golden Gate.“

„Jakého sarkofágu?“ nechápal Daeman. „Vzpomínám si jen na nějaké křišťálové rakve.“

„Kryotemporální sarkofágy,“ dala si Hannah záležet na každé slabice. „Vzpomínám si, že byly v tamním muzeu. A vzpomínám si, že o nich mluvila Savi. Prospala v nich několik staletí. Říkala, že v nich tři týdny předtím, než jsme se tam setkali, našla spícího Odyssea.“

„Jenže Savi pokaždé nemluvila pravdu,“ připomněl Harman. „Možná nikdy. Odysseus připustil, že se znali se Savi už dávno – že oni dva se před jedenácti lety postarali o rozšíření turínek.“

Ada zvedla turínku, kterou Daeman nechal ležet ve druhé místnosti.

„A Prospero nám řekl… tam nahoře… že tenhle Odysseus má v sobě víc, než bychom dokázali pochopit. A Odysseus tu svou kóji na Golden Gate několikrát zmínil, když vypil hodně vína – žertoval, že se do ní vrátí.“

„Určitě myslel ty křišťálové rakve… ty sarkofágy,“ domnívala se Ada.

„Já myslím, že ne,“ nesouhlasil Harman, který chodil kolem prázdných postelí sem a tam. Všechny ostatní oběti boje z minulé noci se rozhodly, že se budou zotavovat ve svých pokojích ve vile Ardis nebo v přistavěných ubikacích. Dnes ráno zůstal na ošetřovně jediný Nikdo. „Podle mě bylo na Golden Gate ještě něco jiného, nějaký léčebný sarkofág.“

„Modří červi,“ zašeptal Daeman. Bledá tvář mu zbledla ještě víc. Hannah ta představa tak šokovala – její buňky si hodiny strávené v nádržích plných červů v nápravně na Prosperově orbitálním ostrově pamatovaly, i když mozek ne – že pustila Odysseovu ruku.

„Ne, to asi ne,“ řekl rychle Harman. „Když jsme byli na Golden Gate, neviděli jsme nic, co by připomínalo regenerační nádrže. Žádní modří červi. Žádná oranžová tekutina. Podle mě je kóje něco jiného.“

„Ale to jenom hádáš,“ vyhrkla Ada bez rozmyšlení, skoro až ostře.

„Ano. Jenom hádám.“ Promnul si obličej. Byl tak strašně unavený. „Ale myslím si, že pokud Nikdo… Odysseus… přežije let soniem, může mít na Golden Gate šanci.“

„To nemůžeš udělat,“ řekla Ada. „Ne.“

„Proč ne?“

„Sonio potřebujeme tady. Pro boj s voynixy, jestli se dnes v noci vrátí. *Až* se dnes v noci vrátí.“

„Do setmění budu zpátky,“ slíbil.

Hannah vstala. „Jak bys to chtěl udělat? Když jsme se Savi letěli z Golden Gate, trval let déle než den.“

„Sonio umí letět rychleji. Savi letěla pomalu, aby nás nevyděsila.“

„O kolik rychleji?“ zeptal se Daeman.

Harman na několik sekund zaváhal. „O mnoho rychleji,“ odhodlal se nakonec. „Sonio mi řeklo, že se může dostat ke Golden Gate na Machu Picchu za třicet osm minut.“

„Třicet osm minut!“ vykřikla Ada, která se toho dlouhého letu se Savi účastnila také.

„*Sonio* ti to řeklo?“ zeptala se Hannah. Byla rozrušená. „Kdy ti to sonio řeklo? Myslela jsem, že ten stroj neumí odpovídat na otázky týkající se cílů.“

„Do dnešního rána neuměl,“ kývl Harman. „Ale po tom boji jsem zůstal na jinkerové plošině se soniem několik minut sám a přišel jsem na to, jak propojit své dlaňové funkce s jeho displeji.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptala se Ada. „Vždyť ses snažil najít nějaké propojení funkcí celé měsíce.“

Harman si znovu promasíroval líce. „Nakonec jsem se ho prostě zeptal, jak spustit propojení funkcí. Tři zelené kruhy ve třech větších červených kruzích. Jednoduché.“

„A ono ti řeklo, jak dlouho by mu trvalo letět na Golden Gate?“ ptal se Daeman. Znělo to pochybovačně.

„*Ukázalo* mi to,“ upřesnil tiše Harman. „Nákresy. Mapy. Rychlost letu. Vektory rychlosti. To všechno se zobrazilo v popředí mého zorného pole. Je to jako farnet nebo…“ Odmlčel se.

„Nebo omninet,“ dořekla Hannah. Od doby, kdy jim Savi vloni na jaře ukázala, jak k němu získat přístup, vyzkoušeli závratný chaos omninetu všichni. Žádný z nich se jej nenaučil používat. Dostávali prostě příliš mnoho informací, než bylo možné zpracovat.

„Správně,“ kývl Harman. „Proto mě napadlo, že kdybych naložil Odyssea… Nikoho… dnes ráno, mohl bych se podívat, jestli tam pro něho není nějaká regenerační kóje… pokud ne, tak ho zavřít do jedné z těch křišťálových rakví – a vrátit se sem, než ve tři začne ta porada. Kruci, vždyť můžu být zpátky na oběd.“

„Nejspíš by cestu nepřežil,“ namítla toporným hlasem Hannah. Upřeně se dívala na sípajícího muže, jehož milovala a který tam stále ležel v bezvědomí.

„Jasné je, že nepřežije další den tady v Ardisu bez léčebné péče,“ prohlásil Harman. „Na to jsme prostě… kurevsky moc… hloupí.“ Udeřil pěstí do horní desky dřevěné skříňky. Hned ruku stáhl, ale to už měl na kloubech krev. Bylo mu trapné, že tak vybuchl.

„Pojedu s tebou,“ navrhla Ada. „Do bublin na mostě ho neodneseš sám. Budeš potřebovat nosítka.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harman. „Ty bys neměla, má drahá.“

Adina bledá tvář vylétla a černé oči se zableskly hněvem. „Protože jsem…“

„Ne, ne proto, že jsi těhotná.“ Harman se dotkl prstů, které sevřela v pěst, obepnul svými velkými, tvrdými prsty její tenké a měkčí. „Jsi tady prostě příliš důležitá. Ta zpráva, kterou Daeman přivezl, se během hodiny rozšíří celou komunitou. Všichni budou na pokraji paniky.“

„O důvod víc, abys nejezdil *ty*,“ pošeptala.

Harman zavrtěl hlavou. „Ty jsi tady vůdce, má milovaná. Ardis je teď tvůj majetek. My všichni jsme u tebe doma hosty. Lidé budou potřebovat odpovědi – nejenom na poradě, ale v příštích hodinách – a ty musíš být tady, abys je upokojila.“

„Já žádné odpovědi nemám,“ namítla slabým hlasem.

„Ale máš. Co máme podle tebe s Daemanovou zprávou udělat?“

Ada obrátila tvář k oknu. Na skle byla námraza, ale venku přestalo sněžit a pršet. „Potřebujeme zjistit, kolik ostatních komunit bylo napadeno těmi dírami a modrým ledem," uvažovala tiše. „Vypravit nějakých deset poslů, aby odfaxovali do zbývajících uzlů."

„Jenom deset?" ozval se Daeman. „Faxových uzlů, u kterých zbývaly lidské komunity, bylo více než tři sta."

„Víc než deset nemůžeme postrádat, protože voynixové se mohou vrátit i za denního světla," řekla rozhodně Ada. „Každý by si mohl vzít na starost třicet kódů a vyzkoušet, kolik uzlů stihne vyřídit, než se na této polokouli setmí."

„A já se na Golden Gate podívám po dalších flešetových zásobnících," slíbil Harman. „Když jsme vloni na podzim našli ty tři pušky, Odysseus s sebou vzal tři sta zásobníků, ale po minulé noci už nemáme skoro žádné."

„Několik skupin vytahuje z mrtvých voynixů šipky do kuší," podotkla Ada, „ale povím Remanovi, že budeme potřebovat, aby dnes odlil co možno nejvíc nových. Řeknu jim v dílně, aby si na to vzali dvojnásobek lidí. Šípy zaberou mnohem více času, ale luků jsme schopni do setmění postavit na palisádu víc."

„Já pojedu s tebou," obrátila se Hannah k Harmanovi. „*Budeš* potřebovat někoho, aby ti pomohl odnést Odyssea na nosítkách dovnitř, a nikdo se v tom městě zelených bublin na Golden Gate nevyzná lépe než já."

„Tak dobrá," souhlasil. Povšiml si, že jeho manželka – zvláštní slovo a pomyšlení, „manželka" – střelila po mladší ženě ostrým pohledem, který nejdřív považoval za projev žárlivosti, ale pak to zavrhl. Ada věděla, že jedinou láskou Hannah – byť beznadějnou a neopětovanou – je Odysseus.

„Já pojedu taky," ozval se Daeman. „Ještě jedna kuše se vám tam může hodit."

„To je pravda," řekl Harman, „ale myslím, že by bylo užitečnější, kdyby ses ujal výběru faxových poslů, informoval je o tom, co jsi viděl, a pomohl jim roztřídit cíle."

Daeman pokrčil rameny. „Dobrá. Třicet uzlů si vezmu sám. Hodně štěstí." Kývl na pozdrav Hannah a Harmanovi, Adě krátce stiskl ruku a opustil ošetřovnu.

„Pojďme se hodně rychle najíst,“ vyzval Harman Hannah. „Pak popadneme něco na sebe a zbraně a poletíme. Vezmeme si několik silných mladých chlapů, aby nám pomohli vynést Odyssea ven. Já zatím slétnu se soniem dolů.“

„Nemohli bychom se najíst v soniu?“ navrhla Hannah.

„Myslím, že bude lepší, když si nejdřív něco zakousneme,“ odvětil Harman. Vybavoval si neskutečné trajektorie, které mu sonio ukázalo – start z Ardisu téměř kolmo vzhůru, opuštění atmosféry, oblouk vesmírem a pak návrat jako kulka shozená z nebe. Stačilo, aby si na ten nákres trajektorie jen vzpomněl, a rozbušilo se mu srdce.

„Půjdu si sbalit věci a zjistím, jestli by mi Tom a Siris mohli pomoci připravit Odyssea na cestu,“ řekla Hannah. Políbila Adu na tvář a spěšně odešla.

Harman se naposledy podíval na Odyssea – tvář silného muže byla popelavá – potom vzal Adu za loket a odvedl ji chodbou na klidné místo u zadních dveří.

„Stejně si pořád myslím, že bych měla letět.“

Přikývl. „Chtěl bych, aby to šlo. Ale až lidé stráví Daemanovu zprávu – až jim dojde, že Ardis je možná poslední volný uzel, který ještě zbývá, a že všechna ostatní města a komunity něco požírá – může propuknout opravdová panika.“

„Ty si myslíš, že jsme poslední, kdo zbývá?“ zašeptala.

„Nemám ponětí. Ale jestli je ta věc, kterou Daeman viděl projít otvorem, ten božský nebo jaký Setebos, o němž mluvili Kalibán a Prospero, myslím, že jsme ve velkém průšvihu.“

„A ty si myslíš, že Daeman má pravdu… že na Zemi je přímo Kalibán?“

Harman si chvíli žmoulal ret. „Ano,“ kývl nakonec. „Myslím si, že Daeman má pravdu, když si myslí, že ten netvor povraždil všechny v obytné věži v Kráteru Paříž jenom proto, aby se dostal k Marině, Daemanově matce – aby Daemanovi poslal vzkaz.“

Slunce znovu zakryly mraky a venku se setmělo. Zdálo se, že Adu zaujalo sledování horečného dění na konstrukci kolem kuplovny. Tucet mužů a žen šlo se smíchem vystřídat hlídky na severní hradbě.

„Jestli má Daeman pravdu,“ promluvila tiše, aniž se otočila k Harmanovi, „co zabrání Kalibánovi a jeho kreaturám, aby přišli sem, až budeš pryč? Co zabrání tomu, abys po návratu z této cesty, která má zachránit pouze Odyssea, našel ve vile Ardis hromady lebek? Neměli bychom ani sonio, abychom mohli uletět.“

„Ach…“ vydechl Harman a slovo z něho vyšlo jako sten. Odstoupil od ní a otřel si pot z čela a z tváří. Všiml si, jak má kůži studenou a lepkavě vlhkou.

„Moje lásko,“ vyhrkla Ada, prudce se otočila, dvěma rychlými kroky k němu přistoupila a divoce ho objala. „Mrzí mě, že jsem to řekla. Samozřejmě musíš letět. Je strašně důležité, abychom se pokusili Odyssea zachránit – nejenom proto, že je náš přítel, ale také proto, že je možná jediný, kdo ví, co je tato nová hrozba zač a jak jí čelit. A potřebujeme munici pro flešety. Stejně bych z Ardisu soniem za žádných okolností neuprchla. Je to můj domov. Je to náš domov. Máme štěstí, že tu máme čtyři stovky dalších, kteří nám jej pomůžou bránit.“ Políbila ho na ústa, potom ho znovu prudce objala a zamumlala mu do kožené haleny: „Samozřejmě musíš letět, Harmane. Musíš. Promiň. Neměla jsem to říkat. Hlavně se brzy vrať.“

Pokusil se něco říct, ale nenašel slova. Přivinul ji k sobě.

29

Když Harman slétl se soniem z jinkerové plošiny a nechal je viset metr nad zemí u hlavního zadního vchodu do vily Ardis, čekal tam na něho Petyr.

„Chci letět," prohlásil mladší muž. Na sobě měl svůj cestovní pláštík a opasek se zbraněmi, na něm krátký meč a vražednou dýku. Luk vlastní výroby a toulec plný šípů měl pověšené přes rameno.

Harman ležel opřený o loket v otevřené prohlubni v povrchu oválného létajícího stroje, té, která byla vpředu uprostřed, a díval se nahoru. „Řekl jsem už Daemanovi…" začal.

„Já vím. A mělo to logiku… Daeman je pořád ještě v šoku z matčiny smrti a organizování poslů mu může pomoci, aby se z toho dostal. Ale potřebujete s sebou někoho na mostě. Hannah má dost síly, aby nosítka s Nikým unesla, ale musíte mít někoho, kdo vám dvěma při tom bude krýt záda."

„Tebe potřebují tady…"

Petyr ho znovu nenechal domluvit. Hlas měl klidný, pevný, ale pohled napjatý. „Ne, nepotřebují, Harmane *Uhr*. Potřebují flešetovou pušku, kterou jim tady nechám i s několika zbývajícími zásobníky, ale *mne* nepotřebují. Jako ty jsem vzhůru už déle než čtyřiadvacet hodin – mám teď šest hodin na spánek, než se budu muset vrátit do hlídky na hradbách. Jestli tomu dobře rozumím, řekl jsi Adě *Uhr*, že se s Hannah za několik hodin vrátíte."

„Měli bychom…" začal Harman a zarazil se. Hannah, Ada, Siris a Tom vynášeli nosítka s Odysseem-Nikým ze dveří. Umírající muž byl zabalený do tlustých dek. Harman sklouzl ze vznášejícího se sonia a pomohl bezvládného muže zvednout do polstrované prohlubně vzadu uprostřed. Sonio používalo jako bezpečnostní pásy pro své cestující směrovaná silová pole, ale do obvodu každé prohlubně byla zabudována také hedvábně jemná síť pro techniku

nebo neživé předměty. Harman s Hannah ji přes nehybného Nikoho přetáhli a upevnili ji. Mohlo se stát, že přítel bude mrtvý, než doletí na Golden Gate, a Harman nechtěl, aby jim tělo vypadlo ven.

Přelezl dopředu a klesl do pilotovací prohlubně. „Petyr poletí s námi," sdělil Hannah, ta však visela pohledem na umírajícím Odysseovi a nezareagovala na tu novinku ani náznakem zájmu. „Petyre," pokračoval, „vzadu nalevo. Luk a šípy měj připravené. Hannah, vzadu napravo. Dejte si síť."

Ada obešla stroj, naklonila se nad kovový povrch a krátce ho políbila. „Vrať se před setměním, nebo se mnou budeš mít velké problémy," řekla tiše. Pak se s Tomem a Sirisem vrátila do zámečku.

Harman překontroloval, že všichni včetně jeho mají na sobě sítě. Pak strčil obě dlaně pod přední okraj sonia a aktivoval holografický ovládací panel. Představil si tři zelené kroužky zasazené do tří větších červených kroužků. Levá dlaň se mu rozzářila modře a zorné pole mu překryly neskutečné trajektorie.

„Cíl Golden Gate na Machu Picchu?" dotázal se bezbarvý hlas stroje.

„Ano."

„Nejrychlejší letová trasa?"

„Ano."

„Vše připraveno k zahájení letu?"

„Ano," potvrdil Harman.

„Letíme."

Zádržná silová pole je všechny přitlačila ke stroji. Sonio se rozlétlo nad palisádu a stromy, přešlo téměř do vertikály a prolomilo zvukovou bariéru dřív, než dosáhlo výšky šesti set metrů.

Ada se nedívala, jak sonio odlétá, a když domem otřásl aerodynamický třesk – při meteorickém bombardování v období Zřícení jich slyšela stovky – zareagovala jen tak, že se zeptala Oelleo, kdo má ten týden údržbu domu, aby zkontroloval, jestli se nerozbila některá okna, a podle potřeby je spravil.

Vzala si ze svého věšáku v hlavní chodbě vlněnou pelerínu a vyšla nejdřív na dvůr, pak přední bránou v palisádě ven. Trávu – dřív její krásný trávník, který se táhl půl kilometru z kopce, nyní ardiská

pastvina a jatka – nejdřív rozryla kopyta a botky voynixů, pak znovu zmrzla. Bylo těžké po ní jít a nevyvrtnout si kotník. Kolem stromů rachotilo několik dlouhých drožek tažených voly, jak tam muži a ženy házeli mrtvé voynixy na plošinu pro náklad. Kov krunýřů se zrecykluje na zbraně. Kožnaté kápě po rozřezání a novém sešití poslouží jako oděvy a štíty. Ada se zastavila a dívala se, jak Kaman, loni v létě jeden z Odysseových prvních žáků, pomocí speciálních kleští, které navrhla a vykovala Hannah, vytahuje z těl voynixů šipky do kuší. Šipky putovaly do kbelíků na drožce a čekalo je čištění a přebroušení. Ložná plocha drožky, rukavice na Kamanových rukách a zmrzlá půda byly modré krví voynixů…

Ada se toulala kolem palisády, chodila bránami dovnitř a ven, povídala si s ostatními pracovními četami, vybízela ty, kteří byli celé dopoledne na hradbách, aby si zašli na snídani, a nakonec si vylezla na kuplovnu, aby si pohovořila s Loesem a sledovala poslední přípravy na dopolední odlévání železa. Dělala, že nevidí Emmu a tři mladé muže, kteří ji celou cestu nenápadně doprovázeli s odstupem nějakých třiceti kroků a s kušemi nataženými a plně nabitými sledovali každý pohyb v lese.

Přes kuchyni se vrátila do domu a příslušnou dlaňovou funkcí si ověřila čas. Od Harmanova odletu uplynulo třicet devět minut. Jestli byl jízdní řád toho jeho hloupého sonia v pořádku – a jí se tomu nechtělo věřit, protože si zřetelně pamatovala ten dlouhý, nekonečný den, když před devíti měsíci letěli od Golden Gate, se zastávkou v sekvojovém lese, jak teď věděla, v oblasti kdysi nazývané Texas – tedy jestli byl ten jízdní řád platný, jsou už na místě. Pokud by hodinu trvalo nalezení té mýtické léčebné kóje nebo alespoň uložení umírajícího Nikoho do jednoho temporálního sarkofágu, mohl být její milovaný zpátky dřív, než se začne podávat oběd. Připomněla si, že další den na ni vychází služba s vařením večeře.

Pověsila pelerínu na věšák, vyšla nahoru do svého pokoje – pokoje, v němž teď bydlela s Harmanem – a zavřela dveře. Turínku, kterou Daeman přivezl, při rozhovorech složila a zastrčila si ji do největší kapsy haleny. Teď plátno vytáhla a rozložila.

Harman si turínku nebral skoro nikdy. Vzpomněla si, že Daeman ji také využíval málo – před Zřícením naplňovalo jeho představu o

odpočinku svádění mladých žen, ale aby byla spravedlivá, vzpomněla si, že také pilně sbíral na loukách a v lesích motýly, když byla malá a on ji přijel do Ardisu navštívit. Oficiálně byli bratranec se sestřenicí, i když ve světě, který před devíti měsíci skončil, neznamenal tento výraz z pohledu pokrevní příbuznosti téměř nic. Podobně jako termín „sestra“ byla i „sestřenice“ čestným titulem používaným mezi dospělými ženami, které se léta přátelily, a tento titul poskytoval alespoň představu o zvláštním vztahu mezi jejich dětmi. Teď, když byla dospělá a ještě k tomu těhotná, si Ada uvědomila, že čestné tituly „bratranec“ a „sestřenice“ mohly ukazovat na to, že její zesnulá matka a Daemanova matka – již také mrtvá, připomněla si s bolestí – se v různém období svého života rozhodly pro oplodnění ze spermatického váčku téhož otce. Musela se tomu usmát a byla ráda, že se tomu buclatému chlípnému mladíkovi, jímž Daeman kdysi byl, nikdy nepodařilo ji svést.

Ne, Harman ani Daeman nikdy netrávili pod turínkami mnoho času, ona však ano. Po jedenáct let, kdy turínky fungovaly, utíkala ke krvavým výjevům z obléhání Tróje skoro každý den. Musela si přiznat, že se jí líbila krutost a energie těch fiktivních lidí – alespoň byli za fiktivní považováni, dokud se na Golden Gate nesetkali se starší verzí Odyssea – a dokonce i barbarský jazyk, který turínka nějakým způsobem překládala, byl pro ni jako opojná droga.

Teď si lehla na záda na postel, zakryla si turínkou obličej, přitiskla si všité mikroobvody na čelo a zavřela oči. Ve skutečnosti nečekala, že turínka bude fungovat. Je noc. Ona je na věži v Tróji.

Ada ví, že je to Trója – Ílion – protože viděla noční siluetu budov a hradeb města, když byla v uplynulých deseti letech stokrát pod turínkou, ještě nikdy ji však neviděla z této perspektivy. Uvědomí si, že je v pobořené kulaté věži, jíž chybí část jižní stěny, a že se několik kroků od ní krčí dva lidé. Drží chatrnou deku nad ohněm, který tvoří o málo víc než uhlíky. Pozná je okamžitě – Helena a její bývalý manžel Meneláos – ale netuší, proč jsou spolu tady, uvnitř města, a dívají se přes hradbu a Skajskou bránu k noční bitvě, která zuří dole. Co dělá Meneláos tady a jak se může dělit o deku – ne, uvědomí si, je to červený pláštík bojovníka – s Helenou? Ada téměř deset let

sledovala, jak se Meneláos a ostatní Achájci snaží probojovat se do města, podle všeho proto, aby tuto ženu zajali nebo zabili.

Je zjevné, že Achájci se právě nyní snaží probojovat se do města.

Ada otočí neexistující hlavou, aby změnila zorné pole – dojem zprostředkovaný touto turínkou je jiný než u všech ostatních, které kdy měla – a ohromeně se zahledí ven ke Skajské bráně a hradbě.

Hodně se to podobá naší bitvě tady v Ardisu včera v noci, pomyslí si, ale pak se tomu srovnání málem zasměje. Místo třiapůlmetrové vratké dřevěné palisády je Ílion obklopen třicet metrů vysokou, šest metrů širokou hradbou a jeho obrana je dál posílena mnoha věžemi, výpadovými brankami, střílnami, příkopy, řadami zašpičatělých kůlů a předprsněmi. Místo armády nějaké stovky němých voynixů útočí na toto město desítky tisíc Řeků, kteří jásají, řvou a klejí – pochodně, táborové ohně a hořící šípy ozařují míle a míle valícího se vojska hrdinů – přičemž každá skupina má své krále, velitele, obléhací žebříky a vozy, každá skupina se soustředí na svou bitvu ve větší bitvě. Místo vily Ardis se čtyřmi stovkami duší hájí zdejší obránci – jen na předprsních a schodištích dlouhé jižní hradby, která je vidět z této věže, má Ada výhled na tisíce lukostřelců a kopiníků – životy více než sto tisíc vyděšených krajanů včetně dětí, manželek, dcer, synků a bezmocných starců. Místo aby nad bojištěm za domem poletovalo jedno Harmanovo nehlučné sonio, Ada vidí, že tady je vzduch plný desítek létajících vozů, každý chráněný vlastní silovou bublinou, jejichž božské posádky metají energetické paprsky a blesky buď do města nebo ven na útočící vojska.

Nikdy, když byla pod turínkou předtím, Ada neviděla, že by se do boje osobně zapojilo tolik olympských bohů. I takto z dálky rozezná Area, Afrodítu, Artemidu a Apollóna, jak létají a bojují pro obranu Tróje, a Héru, Athénu, Poseidona a další zřídka vídané bohy, jak si vylévají zuřivost na bok po boku útočících Achájců. Po Diovi není ani stopy.

Za devět měsíců, co jsem turínku nepoužívala, se situace rozhodně změnila, pomyslí si Ada.

„Hektór nevyšel ze svých komnat, aby vedl boj," pošeptá Helena Meneláovi. Ada přenese pozornost zpět k páru bývalých manželů.

Choulí se k sobě tady nahoře na rozbité, otevřené plošině u mrňavého ohníčku. Červený vojácký pláštík zakrývá uhlíky, aby je zdola nikdo neviděl.

„Je to zbabělec," řekne Meneláos.

„Ty víš, že není. V této šílené válce nebylo statečnějšího muže, než je Hektór, syn Priamův. Drží smutek."

„Za koho?" rozesměje se Meneláos. „Za sebe? Jeho život se teď dá počítat na hodiny." Ukáže na vojska Achájců, která útočí na Tróju ze všech směrů.

Helena se také podívá. „Myslíš si, že tento útok uspěje, manželi? Připadá mi neorganizovaný. A nevidím žádné obléhací stroje."

Meneláos zabručí: „Ano, možná je bratr přivedl do útoku příliš rychle – všude je obrovský zmatek. Ale jestli neuspěje útok z dnešní noci, uspěje zítřejší. Ílion je odsouzený ke zkáze."

„Zdá se, že ano," souhlasí tiše Helena. „Ale to byl vždycky, ne? Nikoli, Hektór nedrží smutek za sebe, můj šlechetný manželi. Truchlí pro svého zavražděného syna Skamandria a konec války s bohy, která ho mohla pomstít."

„Ta válka byla čiré bláznovství," zavrčí Meneláos. „Bohové by nás zničili nebo vyhnali ze země, tak jako nám ukradli rodiny v našich domovech."

„Ty Agamemnónovi věříš?" zašeptá Helena. „Že jsou všichni pryč?"

„Věřím tomu, co Agamemnónovi řekli Poseidon, Héra a Athéna – že nám bohové rodiny, přátele, otroky a všechny ostatní na světě vrátí, až spálíme Ílion."

„I když jsou to nesmrtelní bohové, myslíš, že by něco takového dokázali, můj manželi – odstranit z našeho světa všechny lidi?"

„Určitě to dokázali," trvá na svém Meneláos. „Můj bratr nelže. Bohové mu řekli, že to bylo jejich dílo, a hle, naše města jsou prázdná! A mluvil jsem i s ostatními, kteří se s ním plavili. Všechny statky a domovy na Peloponésu jsou… psst, někdo jde." Rozkopne uhlíky, vstane, strčí Helenu do nejhlubšího stínu pobořené zdi a postaví se na nechráněnou stranu východu na točité schodiště, s mečem vytaseným a připraveným.

Ada zaslechne na schodech šustění sandálů.

Muž, kterého ještě nikdy neviděla – má na sobě zbroj a pláštík achájského pěšáka, ale není tak tělesně zdatný, Adě se dokonce zdá, že tak slabého vojáka za celou dobu pod turínkou ještě nezahlédla – vyjde na otevřené prostranství, kde schodiště náhle končí.

Meneláos se vymrští, chytí muže tak, aby nemohl zvednout ruce, a přiloží překvapenému vetřelci na krk ostří, připravený jediným říznutím otevřít krční tepnu.

„Ne!“ vykřikne Helena.

Meneláos se zarazí.

„To je můj přítel Ho-kn-ber-íií.“

Meneláos okamžik počká. Výraz má strnulý a ohýbá předloktí, jako by se dál chystal podříznout hubenějšímu muži hrdlo, ale potom mu vytáhne z pochvy meč a odhodí ho. Postrčí útlejšího muže na podlahu a téměř se nad ním rozkročí. „Hockenberry? Syn Duanův?“ zamručí. „Mnohokrát jsem tě viděl s Achilleem a Hektorem. Přišel jsi s těmi mechanickými tvory.“

Hockenberry? pomyslí si Ada. Podobné jméno v turínkovém příběhu nikdy neslyšela.

„Ne,“ popře to Hockenberry. Mne si jak hrdlo, tak odřené holé koleno. „Jsem tady již léta, ale do doby před devíti měsíci, kdy začala válka s bohy, jsem vždycky jenom přihlížel.“

„Jsi přítel toho čubkomrda Achillea,“ vrčí Meneláos. „Jsi slouha mého nepřítele Hektora, jehož konec je dnes zpečetěn. Stejně jako tvůj…“

„Ne!“ vykřikne znovu Helena, udělá několik kroků a chytí manžela za ruku. „Ho-kn-ber-íií je oblíbenec bohů. A můj přítel. On mi řekl o této plošině na věži. A jistě si vzpomeneš, jak neviditelně odnášel Achillea. Ten medailon na krku mu pomáhal cestovat tak, jak cestují samotní bohové.“

„Vzpomínám si,“ kývne Meneláos. „Jenže přítel Achillea a Hektora není můj přítel. Vyčmuchal nás. Řekne Trójanům, kde se ukrýváme. Musí zemřít.“

„Ne,“ řekne Helena potřetí. Její bílé prsty se na Meneláově opáleném, chlupatém předloktí zdají být velice drobné. „Ho-kn-ber-íií může vyřešit náš problém, můj manželi.“

Meneláos se po ní zlostně podívá, nerozumí.

Helena ukáže na bitvu odehrávající se za hradbami. Lučištníci vystřelují stovky – tisíce – šípů ve smrtonosných salvách. Zmatení Achájci se nejdřív hrnou s žebříky k hradbám, ale pak ustoupí, když křížová palba lučištníků způsobí, že jejich řady prořídnou. Poslední Trójané před hradbami hrdinně bojují na své straně kůlů a příkopů – achájské vozy narážejí, dřevo praská, koně řičí do noci, jak jim kůly probodají zpěněné boky – a dokonce i bohyně a bohové, kteří mají Achájce v lásce, Athéna, Héra a Poseidon, ustupují před divokým protiútokem hlavních božských obránců Tróje, Arem a Apollónem. Fialové energetické šípy Boha stříbrného luku dopadají všude mezi Achájce a jejich nesmrtelné spojence a kosí muže i koně jako sekera mladé stromky.

„Nerozumím," zabručí Meneláos. „Co by pro nás tenhle vychrtlý mizera mohl udělat? Jeho meč ani nemá ostří."

Aniž se přestane dotýkat manželova předloktí, Helena si ladně klekne a zvedne těžký zlatý medailonek, který visí Hockenberrymu na silném řetízku kolem krku. „Může nás vmžiku přenést na bratrovu stranu, můj milovaný manželi. On je náš únik. On je naše cesta z Ília."

Meneláos přimhouří oči, zřejmě mu to dochází. „Ustup, ženo. Podříznu ho a potom ten kouzelný medailonek použijeme."

„Můžu s ním zacházet jenom já," řekne tiše Hockenberry. „Ani moravci se svou vyspělou technikou nedokázali zkonstruovat kopii nebo dosáhnout toho, aby s ním mohli zacházet oni. Kvitovací medailonek je nastavený na moje mozkové vlny a DNA."

„Je to pravda," potvrdí Helena. Skoro šeptá. „Proto Hektór a Achilleus vždycky drželi Ho-kn-ber-íiího za ruku, když využívali božskou magii, aby s ním cestovali."

„Vstaň," poručí Meneláos.

Hockenberry vstane. Meneláos není vysoký jako jeho bratr, ani nemá býčí hruď jako Odysseus nebo Aiás, ale se svými svaly a hmotou vypadá skoro jako bůh v porovnání s tímhle Hockenberrym, který je hubený a přesto má bříško.

„Odnes nás tam, synu Duanův," nařídí Meneláos. „Do bratrova stanu na pláži."

Hockenberry zavrtí hlavou. „Sám jsem kvitovací medailonek několik měsíců nepoužil, synu Átreův. Moravci mi vysvětlili, že bohové mě dokážou vystopovat v něčem, čemu se říká Planckův prostor v Calabiho-Yauově matici – vystopovat mne v prázdnotě, již bohové používají k cestování. Zradil jsem bohy a oni by mě zabili, kdybych se znovu přemístil kvantovou teleportací.“

Meneláos se usměje. Zvedne meč a píchne jím Hockenberryho do břicha, až halenou prosákne krev. „Jestli to neuděláš, zabiju tě teď sám, ty prasečí zadku. A pomalu z tebe vytahám střeva.“

Helena položí volnou ruku Hockenberrymu na rameno. „Příteli, pohleď na tu válečnou vřavu – tam za hradbou. Všichni bohové jsou dnes zabráni do prolévání krve. Vidíš, jak Athéna ustupuje se smečkou svých Erínyí? Vidíš, jak mocný Apollón ze svého vozu rozsévá smrt v ustupujících řadách Řeků? Nikdo si tě nevšimne, když dnes v noci kvitneš, Ho-kn-ber-íií.“

Poddajně vypadající muž se kousne do rtu, znovu se zadívá na bitvu – trójští obránci teď mají viditelně navrch a další vojáci se valí ven jak výpadovými brankami, tak vstupy u Skajské brány. Ada vidí, že konečně přichází Hektór a přivádí jádro svých úderných jednotek.

„Tak dobře,“ couvne Hockenberry. „Ale můžu vás kvitnout jenom po jednom.“

„Vezmeš nás oba najednou,“ zavrčí Meneláos.

Hockenberry zavrtí hlavou. „Nemůžu. Nevím proč, ale kvitovací medailonek mi umožňuje přenést pouze jednoho člověka, se kterým jsem v kontaktu. Jestli si pamatuješ, že jsem doprovázel Achillea a Hektora, jistě si také vzpomeneš, že jsem pokaždé kvitl jen s jedním z nich a pro druhého jsem se vrátil o několik sekund později.“

„Je to pravda, můj manželi,“ podpoří scholika Helena. „Sama jsem to viděla.“

„Tak přenes nejdřív Helenu,“ poručí Meneláos. „Do Agamemnónova stanu na pláži, nedaleko místa, kde jsou na písek vytaženy černé lodě.“ Na ulici dole se strhne pokřik a všichni tři odstoupí od okraje pobořené plošiny.

Helena se zasměje. „Můj manželi, milovaný Menelae, nemohu jít první. Jsem nejvíc nenáviděná žena, co Argejci a Achájové pamatují. Těch několik sekund, než se můj přítel Ho-kn-ber-íií vrátí sem a

přenese tebe, bude stačit, aby Agamemnónovy stráže nebo ostatní Řekové, kteří tam budou, poznali, co jsem zač a probodli mě tuctem kopí. Musíš jít první ty. Jsi má jediná ochrana.“

Meneláos přikývne a popadne Hockenberryho za holé hrdlo. „Použij svůj medailonek… *teď*.“

Než se Hockenberry dotkne zlatého kolečka, zeptá se: „Necháš mě žít, když to udělám? Propustíš mě?“

„Samozřejmě,“ zabručí Meneláos, ale i Ada si všimne pohledu, který při tom věnuje Heleně.

„Máš mé slovo, že ti můj manžel Meneláos neublíží,“ řekne Helena. „A teď běž, rychle kvitni. Zdá se mi, že slyším dole na schodech kroky.“

Hockenberry sevře zlatý medailonek, zavře oči, zakroutí něčím na jeho povrchu a rázem on i Meneláos zmizí. Ozve se jen tichý svist vzduchu, který se nahrnul na jejich místo.

Ada je na pobořené plošině minutu sama s Helenou Trójskou. Vítr sílí, tady nahoře tiše hvízdá v rozvalených zdech a z planiny ozářené pochodněmi dole přináší výkřiky ustupujících Řeků a Trójanů, kteří je pronásledují. Lidé ve městě slaví.

Náhle se Hockenberry objeví znovu. „Teď ty,“ chytne Helenu za předloktí. „Máš pravdu, že mne žádný bůh nepronásledoval. Dnes vládne příliš velký chaos.“ Kývne hlavou k obloze, která je plná nalétávajících vozů a šlehajících energetických blesků.

Hockenberry se zastaví, než se znovu dotkne medailonku. „Víš jistě, že mi Meneláos neublíží, až tě tam přenesu, Heleno?“

„Neublíží ti,“ zašeptá Helena. Zdá se být skoro duchem nepřítomná, jako by číhala, až se na schodech ozvou kroky.

Ada slyší jenom vítr a křik v dálce.

„Počkej chvilku, Ho-kn-ber-ííí,“ zastaví ho Helena. „Musím ti říct, že jsi byl dobrý milenec… dobrý přítel. Mám tě moc ráda.“

Hockenberry viditelně polkne. „Já mám… rád… tebe, Heleno.“

Černovlasá žena se usměje. „Nemám v úmyslu jít za Meneláem, Ho-kn-ber-ííí. Nenávidím ho. Bojím se ho. Už se mu nikdy nepodvolím.“

Hockenberry přimhouří oči a zadívá se k achájským liniím, nyní vzdáleným. Přeskupují se tři kilometry odsud za svými příkopy s

kůly, nedaleko nekonečné linie stanů a ohňů, kde je na písek vytažen bezpočet černých lodí. „Zabije tě, jestli se Achájci zmocní města," pronesl tiše.

„Já vím."

„Můžu tě kvitnout jinam. Někam, kde je bezpečno."

„Je to pravda, můj milovaný Ho-kn-ber-íií, že celý svět je teď prázdný? Velká města? Moje Sparta? Kamenné statky? Odysseův ostrov Ithaka? Zlatá perská města?"

Hockenberry si chvíli kouše ret. „Ano," řekne nakonec, „je to pravda."

„Kam bych tedy mohla jít, Ho-kn-ber-íií? Na horu Olymp? I díra zmizela a Olympané zešíleli."

Hockenberry ukáže dlaně. „Pak prostě budeme muset věřit, že je Hektór a jeho vojska odrazí, Heleno… moje milovaná. Přísahám ti, že ať se stane cokoli, nikdy neřeknu Meneláovi, že ses rozhodla zůstat."

„Já vím." Z širokého rukávu Heleně vyklouzne do ruky nůž. Švihne rukou a bodne krátkou, ale velice ostrou čepelí Hockenberryho pod žebra. Zarazí ji až po střenku a zakroutí dýkou, aby našla srdce.

Hockenberry otevře ústa, jako by chtěl vykřiknout, ale jen zalapá po dechu. Popadne se za krvavý trup a sesype se na hromádku.

Jak padá, Helena nůž vytáhne. „Sbohem, Ho-kn-ber-íií." Rychle sejde po schodech. Její střevíce nevydávají na kameni téměř žádný zvuk.

Ada se dívá na krvácejícího, umírajícího muže a přeje si, aby mohla něco udělat, ale samozřejmě je neviditelná a nehmatatelná. Pak si v náhlém hnutí mysli vzpomene, jak Harman komunikoval se soniem, zvedne ruku k turínce, nahmatá prsty vyšívání a představí si tři modré čtverce uprostřed tří červených koleček.

Najednou je Ada *tam* – stojí na té rozbité, otevřené plošině v ílijské věži, které chybí vršek. Nedívá se prostřednictvím turínky na něco odtamtud, je *tam.* Cítí, jak jí studený vítr škube halenou a sukní. Cítí neznámé vůně připravovaných jídel a z tržiště viditelného dole v noční tmě k ní doléhají pachy dobytka. Slyší ryk bitvy hned za hradbou a ve vzduchu cítí chvění od velkých zvonů a gongů

znějících po celé délce trójských hradeb. Když se podívá pod nohy, uvidí, jak pevně stojí na rozpraskaném zdivu.

„Pomoz… mi… prosím,“ zašeptá krvácející, umírající muž. Promluvil běžnou angličtinou. Ada hrůzou vytřeští oči, když si uvědomí, že on ji *vidí*… dívá se přímo *na ni*. Z posledních zbytků sil k ní zvedne levou ruku, zapřísahá jí, prosí.

Ada si strhla turínku z čela.

Byla ve svém pokoji ve vile Ardis. V panice, se srdcem rozbušeným, si vyvolala na dlaň časovou funkci.

Uplynulo pouhých deset minut od chvíle, kdy si s turínkou lehla, čtyřicet devět minut od odletu milovaného Harmana. Cítila se zmatená a znovu se jí trochu udělalo špatně, jako by se vracela ranní nevolnost. Pokusila se setřást ten pocit a nahradit jej odhodláním, ale jediné, čeho dosáhla, bylo rozhodně silnější přesvědčení, že je jí špatně.

Složila turínku, schovala ji do šuplíku se svým spodním prádlem a rychle sešla dolů, aby zjistila, co se děje v Ardisu a v jeho okolí.

30

Let soniem byl ještě víc vzrušující, než si Harman představoval, a to věděl, že má představivost zatraceně dobrou. Zároveň byl jediný na palubě sonia, kdo na dřevěné židli absolvoval cestu vzhůru cyklonem blesků ze Středozemní kotliny na asteroid v rovníkovém prstenci, a měl za to, že vzrušení a hrůze té jízdy se nemůže nic vyrovnat.

Tato jízda byla s těsným odstupem druhá.

Sonio prorazilo zvukovou bariéru – o zvukové bariéře se dozvěděl z knihy, kterou samopřečetl teprve minulý měsíc – než dosáhlo výšky šesti set metrů nad Ardisem a v okamžiku, kdy stroj vyrazil z horní vrstvy mraků do jasného slunce, pohyboval se téměř vertikálně a ulétal vlastním aerodynamickým třeskům; to ale zdaleka neznamenalo, že by let byl tichý. Sykot a svist vzduchu, který se hnal přes silová pole, byl dost hlasitý, aby přehlušil jakýkoli pokus o hovor.

Nikdo se stejně nepokoušel mluvit. Totéž silové pole, které je chránilo před burácejícím větrem, je všechny drželo břichem dolů v polstrovaných prohlubních. Nikdo zůstával v bezvědomí, Hannah měla jednu ruku nataženou přes něho a Petyr se vytřeštěnýma očima díval přes rameno na rychle se vzdalující mraky hluboko dole.

Po několika minutách burácení zeslábló na sykot čajové konvice a o chvíli později z něj zůstal jen povzdech. Modrá obloha zčernala. Obzor se prohnul jako bílý luk, který někdo natahuje na maximum, a sonio se dál řítilo k nebi – stříbrný hrot neviditelného šípu. Pak se najednou ukázaly hvězdy, nerozsvítily se postupně jako při západu slunce, ale objevily se v mžiku a vyplnily černou oblohu jako nějaké nehlučné ohňostroje. Zář pomalu rotujících prstenců R a P přímo nad nimi byla děsivě jasná.

Harman zažil strašlivý okamžik, kdy byl přesvědčený, že je sonio odváží zpátky na prstence – byl to ostatně stejný stroj, který snesl Daemana, bezvládnou Hannah a jeho z Prosperova orbitálního ostrova – ale potom sonio začalo let vyrovnávat a on si uvědomil, že jsou stále těsně nad atmosférou, tisíce kilometrů od orbitálních prstenců. Obzor byl zakřivený, ale Země dál vyplňovala pohled pod nimi. Když ho se Savi a Daemanem před devíti měsíci vyvážela blesková smršť na prstenec R, Země se zdála být mnohem hlouběji.

„Harmane…“ zavolala Hannah ze zadní prohlubně, když se sonio začalo překlápět, až se ocitlo vzhůru nohama a oslepující plocha planety bílé jako obláčky teď byla nad nimi. „Je všechno v pořádku? Má to tak být?“

„Ano, tohle je normální,“ zavolal. Různé síly včetně strachu se snažily zvednout jeho tělo z polstrování, ale silové pole ho přitlačilo zpátky. Žaludek a vnitřní uši reagovaly na absenci gravitace a obzoru. Ve skutečnosti neměl ponětí, jestli je tento stav normální, nebo jestli se sonio snaží provést nějaký manévr, na který nestačí, a jim tak zbývá několik sekund do smrti.

Petyr ho našel očima a Harman poznal, že mladší muž jeho lež prohlédl.

„Možná budu zvracet,“ prohodila Hannah naprosto věcným tónem.

Sonio, poháněné neviditelnými tryskami a silami, se vrhlo dopředu a dolů a Země se začala točit. „Zavřete oči a držte Odyssea!“ zavolal Harman.

S návratem do zemské atmosféry se vrátil i hluk. Harman se přistihl, že se snaží ohlédnout se po prstencích. Vrtalo mu hlavou, jestli velká část Prosperova ostrova nepřežila a jestli měl Daeman pravdu, když byl přesvědčený, že to byl Kalibán, kdo zavraždil mladému muži matku a zmasakroval ostatní lidi v Kráteru Paříž.

Minuty míjely. Harmanovi se zdálo, že do atmosféry vstupují nad kontinentem, jemuž se podle toho, co věděl, kdysi říkalo Jižní Amerika. Na obou polokoulích byly mraky, které se stáčely do vírů, vroubkovaly se, vlnily se, zplošťovaly a rostly do výšky, mezerami v oblačném příkrovu však také zahlédl široký průliv, který podle toho, co jim řekla Savi, byl kdysi souvislou šíjí spojující oba kontinenty.

Pak je obklopil oheň. Jekot a řev zesílily, až dostoupily ještě větší intenzity, než když stoupali. Sonio se ve spirále řítilo do hustší atmosféry jako roztočená flešetová šipka.

„Bude to dobré!“ zakřičel Harman na Hannah a Petyra. „Tohle už jsem zažil. Bude to dobré.“

Neslyšeli ho – burácení bylo již příliš hlasité – a tak ani nedodal: „Tohle jsem už zažil – *jednou*,“ aby se zbavil odpovědnosti, i když ho to napadlo. Hannah byla na palubě, když toto sonio přivezlo Daemana, Harmana a ji z Prosperova rozpadajícího se orbitálního ostrova, ale nebyla při plném vědomí a neměla na tu událost žádnou opravdovou vzpomínku.

Došel k závěru, že i pro něho je nejlepší možnost zavřít oči a nedívat se, jak se sonio v plazmovém lůnu řítí k Zemi.

Co to ksakru dělám? Znovu ho zaplavily pochybnosti. Nebyl žádný vůdce – co ho to napadlo, že vzal sonio a dva důvěřivé životy a takto je ohrozil? Nikdy se soniem takto neletěl, tak proč si myslel, že cestu zvládne? A i kdyby, jak mohl ospravedlnit, že sonio odvezl z vily Ardis v době, kdy byla komunita v největším ohrožení? Hlavní prioritu měla dostat Daemanova zpráva, jak tvor zvaný Setebos dělá hrob z Kráteru Paříž a ostatních komunit u faxových uzlů, ne tato šílená výprava na Golden Gate a Machu Picchu, jejímž jediným účelem bylo zachránit Odyssea. Jak se mohl odvážit nechat tam Adu, když byla těhotná a spoléhala na něho? Bylo téměř jisté, že Nikdo stejně zemře, tak proč ohrozit několik set životů – možná desítky tisíc, pokud se jejich varování nedostalo k ostatním komunitám – tímto téměř jistě beznadějným pokusem o záchranu zraněného starce?

Stařec. Zatímco vítr vřískal a sonio sebou házelo, Harman se křečovitě držel a ušklíbl se. *On* byl nejstarší muž ve skupině, zbývaly mu do páté a poslední dvacítky necelé dva měsíce. Uvědomil si, že stále očekává, že zmizí, až se překulí jeho poslední narozeniny, a bude odfaxován nahoru na prstence, přestože tam nejsou žádné léčebné nádrže, které by ho mohly přijmout. *A kdo ví, že se to opravdu nestane?* napadlo ho. Věřil, že je nejstarší člověk na Zemi, snad s výjimkou Odyssea-Nikoho, jehož stáří se nedalo odhadnout.

Jenže Nikdo bude za několik minut nebo hodin nejspíš mrtvý. *Možná my všichni*, pomyslel si.

Co ho to ksakru napadlo pořídit si dítě se ženou, která měla jenom sedm let po první dvacítce? Kdo mu dal právo chtít po ostatních, aby se vrátili k představě rodin ze ztraceného věku? Jak mohl tvrdit, že nová realita vyžaduje, aby matky a ostatní znali otce dítěte, a že muž by měl se ženou a dětmi zůstat? Co stařec jménem Harman *ve skutečnosti* věděl o staré představě rodiny – o povinnostech – o čemkoli, a kdo mu dal právo někoho vést? Uvědomil si, že jediné, čím je výjimečný, je to, že se naučil číst. Byl jediný člověk na Zemi, který to uměl již mnoho let. *Úžasné.* Teď měl samočtecí funkci každý, kdo chtěl, a mnozí další v Ardisu se také naučili dešifrovat slova a zvuky z klikyháků ve starých knihách.

Nakonec nejsem zase tak zvláštní.

Plazmový štít kolem sonia zeslábl a rotace se zmírnila, ale po obou stranách dál šlehaly plameny.

Jestli se sonio zničí – nebo mu dojde palivo, energie, prostě to, co je pohání – je s Ardisem konec. Nikdo se nikdy nedozví, co se s námi stalo – jednoduše zmizíme a Ardis zůstane bez svého jediného létajícího stroje. Voynixové znovu zaútočí, nebo se ukáže Setebos, a bez sonia, kterým by mohli létat mezi vilou a faxovým pavilonem, nebudou mít Ada a ostatní žádnou možnost ústupu. Ohrozil jsem jejich jedinou šanci na záchranu.

Hvězdy zmizely, obloha přešla nejdřív do tmavě modré, pak do světle modré a potom prudce zpomalující sonio vlétlo do vysoké vrstvy mraků.

Jestli se mi podaří Nikoho uložit do nějaké kóje, odletím hned zpátky, pomyslel si Harman. *Zůstanu s Adou a nechám Daemana, Petyra, Hannah nebo mladší lidi, aby rozhodovali a vydávali se na cesty. Já musím myslet na dítě.* Ta poslední myšlenka ho děsila víc než to, jak sonio divoce skákalo a házelo sebou.

Klesající stroj zůstal na několik dlouhých minut obklopen mraky, které se valily přes stále bzučící silové pole sonia jako zvířený dým. Nejdřív byly smíšené s poletujícím sněhem, pak se jen hnaly kolem jako stoupající duše všech těch miliard lidí, kteří na Zemi, jež zůstávala zahalená, žili a zemřeli před Harmanovým stoletím. Potom

sonio vylétlo z mraků asi kilometr nad ostrými štíty a Harman znovu uviděl z výšky Golden Gate na Machu Picchu.

Plošina byla vysoká, strmá, zelená a plná teras. Ohraničovaly ji rozeklané štíty a hluboké, sytě zelené kaňony. Starý most, jehož rezivé věže byly vyšší než dvě stě metrů, byl téměř, ale ne úplně spojený se dvěma rozeklanými horami po obou stranách terasovité plošiny, na níž bylo vidět obrysy starších zřícenin. Z toho, co kdysi byly budovy na plošině, dnes zbývaly jen kamenné kontury rýsující se na pozadí zeleni. Také na obrovském mostě samotném zářila místy barva, která musela kdysi být oranžová, jako pásy lišejníku, ale rez dala většině stavby tmavě červenou barvu podobnou zaschlé krvi. Zavěšená vozovka místy odpadla, některá lana se zbortila, přesto bylo vidět, že Golden Gate je ze všeho nejvíc pořád most… ale most, který nikde nezačíná a nikam nevede.

Když Harman poprvé spatřil zchátralou konstrukci z dálky, myslel si, že obrovské věže a silná vodorovná spojovací lana jsou omotány jasně zeleným břečťanem, teď ale věděl, že ty zelené bubliny, visící liány a propojující tubusy jsou ve skutečnosti obytné stavby, pravděpodobně doplněné až několik století po stavbě samotného mostu. Savi si možná úplně nedělala legraci, když prohlásila, že koule, kapky a točité liány ze zeleného fullerenového skla jsou to jediné, co starší konstrukci drží, aby se nezřítila.

Harman, Hannah a Petyr se zvedli na lokty a sledovali, jak sonio zpomalilo, nakrátko vyrovnalo let a pak zahájilo dlouhou sestupnou zatáčku, která je měla přivést k plošině a mostu od jihu. Pohled to byl ještě dynamičtější, než když jej Harman spatřil poprvé, protože mraky teď byly níž, okolní štíty zkrápěl déšť a za vyššími horami na západě se blýskalo. Současně si mezerami v ženoucích se mracích hledaly cestu potulné kužely slunečních paprsků, které ozařovaly most, vozovku, zelené šroubovice z fullerenového skla a plošinu jako takovou. Letící mračna zatáhla mezi soniem a mostem černé závoje deště, které na chvilku zakryly výhled, ale pak kolem nich rychle proplula k východu. Další cáry mraků a proudy slunečního světla udržovaly celou scénu ve zdánlivém pohybu.

Ne, Harman si uvědomil, že ten pohyb není jenom zdánlivý… na kopci a na mostě se skutečně něco pohybovalo. Pohybovaly se tam

tisíce objektů. Harman si v prvním okamžiku myslel, že je to optický klam způsobený rychle se pohybujícími mračny a proměnlivým světlem, ale když se sonio začalo snášet na přistání k severní věži, uvědomil si, že se dívá na tisíce voynixů – možná desetitisíce. Šediví tvorové bez očí, s koženými hrby, pokrývali staré zříceniny a zelený vrcholek a hemžili se po věžích mostu, navzájem se mačkali na rozlámané vozovce a jako bezmála dvoumetroví švábi lezli a šplhali po rezavých závěsných lanech. Na ploché severní věži, kde s nimi posledně přistála Savi a kde zřejmě sonio chtělo přistát i teď, bylo těch tvorů několik desítek.

„Manuální nebo automatické přibližování?“ zeptalo se sonio.

„Manuální!“ vykřikl Harman. V dalším okamžiku naskočilo holografické virtuální řízení a on zatočil univerzálním ovladačem, aby sonio odklonil od severní věže, pouhých několik sekund a patnáct metrů předtím, než by přistáli mezi voynixy. Dva se po nich dokonce vrhli a jeden se přiblížil na tři metry od sonia, než se nehlučně zřítil na skály o sedmdesát pater níž. Zhruba tucet voynixů, kteří na plochém vršku věže zůstali, sledoval sonio svými infračervenými pohledy bez očí a desítky dalších se valily po nerovných věžích nahoru. Jak šplhali, čepele jejich prstů a ostrohranné botky se zarývaly do betonu.

„Nemůžeme přistát,“ řekl. Most, svahy a dokonce i okolní štíty se těmi hbitými tvory přímo hemžily.

„Na zelených bublinách žádní voynixové nejsou,“ křikl Petyr. Zvedl se, takže teď klečel, a v levé ruce držel luk s nasazeným šípem. Silové pole se vypnulo a vzduch byl chladivý a vlhký. Vůně deště a tlející vegetace byla velice silná.

„Na těch zelených bublinách přistát nemůžeme,“ a Harman zakroužil se soniem asi třicet metrů od závěsných lan. „Dovnitř se nedostaneme. Budeme se muset vrátit.“ Otočil sonio zpátky na sever a začal znovu nabírat výšku.

„Počkej!“ zvolala Hannah. „Zastav.“

Harman vyrovnal let a nastavil sonio, aby pozvolně přešlo na létání do kruhu. Na západě prokmitl mezi nízkými mraky a vysokými štíty blesk.

„Když jsme tady byli před deseti měsíci, vyrazila jsem na průzkum, zatímco ty a Ada jste byli s Odysseem lovit ptáky Nohy. V jedné bublině… na jižní věži… byla uvnitř další sonia jako v nějaké… nevím. Jak bylo to slovo, co jsme samočetli v té šedě vázané knize? Garáž?“

„Další sonia!“ vykřikl Petyr. Harmanovi se taky chtělo vykřiknout nahlas. Další létající stroje mohly rozhodnout o osudu všech ve vile Ardis. Přišlo mu zvláštní, že se Odysseus o dalších soniích nikdy nezmínil, když se před několika měsíci vrátil z cesty na most, na které byl jen on sám, s flešetovými puškami.

„Ne, sonia ne… tedy, ne úplná sonia,“ pospíšila si s vysvětlením Hannah, „ale jejich *části*. Pláště. Součástky.“

Harman cítil, jak z něj dychtivost vyprchává, a zavrtěl hlavou.

„Jak to souvisí s…“ začal.

„Vypadalo to jako místo, kde bychom mohli *přistát*,“ vysvětlila Hannah.

Harman zatočil kolem jižní věže. Dával si při tom pozor, aby se držel dost daleko. Na věžích bylo více než sto voynixů, ale na desítkách zelených bublin, které se mačkaly a točily kolem mostní konstrukce jako různě velké kuličky hroznového vína, nebyl žádný. „Nikde žádný otvor není,“ zavolal dozadu Harman. „A těch bublin je tolik… odsud si nemáš šanci vzpomenout, ve které jsi byla.“ Z první návštěvy si pamatoval, že sklo fullerenových koulí bylo čiré a bezbarvé, když se člověk díval zevnitř ven, ale zvenčí se bubliny jevily jako neprůhledné.

Zablesklo se. Začalo na ně pršet a silové pole znovu naskočilo. Voynixové na vrcholcích a stovky dalších, kteří šplhali na vlastní svislou věž, otáčeli svá bezoká těla, aby sledovali jejich kroužení.

„Pamatuju si to,“ ozvala se Hannah ze zadní prohlubně. Také klečela a držela bezvědomého Odyssea za ruku. „Mám dobrou vizuální paměť… V duchu si projdu opačným směrem cestu, kterou jsem to odpoledne absolvovala, podívám se na krajinu z různých úhlů a přijdu na to, ve které bublině jsem byla.“ Rozhlédla se a pak na chvíli zavřela oči.

„Tam.“ Ukázala na zelenou bublinu, která trčela z jižní věže skoro dvacet metrů, do dvou třetin vzdálenosti k oranžovočervenému

monolitu. Byla to jen jedna z několika stovek zelených boulí, které byly na té věži nalepeny.

Harman slétl níž.

„Žádný otvor," ohlásil, když zatočil virtuálním ovladačem a zastavil sonio ve vzduchu nějakých dvacet metrů od bubliny. „Savi s námi přistála na vrcholku severní věže."

„Ale je přece logické, aby do té… *garáže* létali," nevzdávala se Hannah. „Měla rovné dno a byla z jiného materiálu než většina těch zelených koulí."

„Vy dva jste mi kdysi řekli, že Savi o tom mluvila jako o muzeu," promluvil Petyr, „a já jsem si pak to slovo našel samočtením. Pravděpodobně tam části sonií dopravovali kus po kusu."

Hannah zavrtěla hlavou. Harmana napadlo, nikoli poprvé, že ta milá mladá žena dovede být pořádně tvrdohlavá, když chce.

„Zkusme se dostat blíž," navrhla.

„Voynixové…" začal Harman.

„Venku na bublině nejsou, takže by museli jedině skočit z věže," namítla Hannah. „My se můžeme dostat až k bublině, zato oni k nám tak daleko nedoskočí."

„Můžou být na té zelené hmotě za minutu…" začal Petyr.

„Já myslím, že ne," soudila. „Něco jim v tom brání."

„To nedává smysl," vrtěl hlavou Petyr.

„Počkej," zarazil ho Harman. „Možná dává." Pověděl jim oběma o traktoru, ve kterém s Daemanem seděli, když je Savi před deseti měsíci vezla do Středozemní kotliny. „Vršek toho stroje byl jako tohle sklo," vykládal, „zvenčí zakalený, ale při pohledu zevnitř čirý. Ale nic se na něm neudrželo. Ani dešťové kapky, dokonce ani voynixové, když na traktor v Jeruzalémě zkoušeli skákat. Savi říkala, že to sklo má těsně nad vlastním materiálem nějaké silové pole, které ho zbavuje tření. Ale nevzpomínám si, jestli řekla, že je to fullerenové sklo."

„Zkusme zaletět až k té kouli," navrhla Hannah.

Byli šest metrů od bubliny, když Harman spatřil cestu dovnitř. Byla nenápadná a nebýt toho, že byl na Prosperově ostrově, kde přechod do orbitálního města a vstup do nápravny fungovaly na

stejném principu, nikdy by si toho nevšiml. Sotva patrný obdélník na okraji protáhlé bubliny byl o něco světleji zelený než zbytek fullerenového skla. Vysvětlil jim, co Savi na Prosperově přechodové komoře a v nápravně označovala za „polopropustné membrány."

„A co když to není jedna z těch polojakýchsi membrán?" obával se Petyr. „Jenom hra světla."

„Tak asi narazíme," řekl Harman. Šťouchl do ovladače a sonio se pohnulo.

„Jestli ho tam uložíte, zemře," promluvil hlas ze tmy. Ariel vyšel na světlo.

Polopropustná molekulární membrána byla dostatečně propustná. Obdélník za nimi znovu ztuhl a Harman se soniem přistál na kovové palubě mezi vykuchanými částmi jeho příbuzných. Trojice neztrácela čas, naložila Odyssea-Nikoho na nosítka a pryč z garáže. Hannah uchopila nosítka zpředu, Harman je vzal vzadu a Petyr je zabezpečoval. Okamžitě se ponořili do šroubovicového bludiště zelených bublin, postupovali chodbami, zdolávali nepohyblivé eskalátory a mířili k bublině vyplněné křišťálovými rakvemi, kde podle toho, co Savi říkala, ona i Odysseus trávili dlouhá období kryospánku.

V dalších několika minutách musel Harman obdivovat nejenom paměť Hannah – nezaváhala ani na jednom styku bublinových chodeb nebo schodišť – ale také její sílu. Útlá mladá žena nebyla ani zadýchaná, ale on by přestávku uvítal. Odysseus-Nikdo nebyl tak vysoký, ale byl *těžký*. Harman se přistihl, že pokukuje po hrudi bezvědomého muže, aby se přesvědčil, zda ještě dýchá. Dýchal… ale jen tak tak.

Když došli do hlavní bublinové šroubovice, která obtáčela mostní věž, všichni tři zaváhali a Petyr zvedl připravený luk.

Z kovu mostu visely desítky voynixů. Vypadalo to, jako by se svými bezokými krunýři dívali přímo na ně.

„Nemůžou nás vidět," řekla Hannah. „Bublina je zvenčí tmavá."

„Ne, já myslím, že nás vidí," odvětil Harman. „Savi říkala, že čidla v jejich kápi zabírají tři sta šedesát stupňů v infračerveném pásmu… v tom rozsahu, který je spíš teplo než světlo a naše oči v

něm nefungují… a mám pocit, že se tím neprůhledným fullerenovým sklem dívají přímo na nás.“

Ušli zakřivenou chodbou dalších třicet kroků dolů. Zavěšení voynixové měnili polohu, aby jejich postup sledovali. Náhle půl tuctu těžkých tvorů skočilo dolů na sklo.

Petyr zvedl luk s nasazeným šípem a Harman v tom okamžiku věřil, že voynixové sklo prorazí, ale ozvalo se jen několik velice tichých nárazů, jak každý z voynixů dopadl na milimetrové silové pole, sklouzl po něm a zřítil se. Lidé se právě pohybovali v úseku chodby, kde byla podlaha téměř průhledná – byl to nepříjemný pocit, ale Harman a Hannah jej alespoň už znali a věřili, že je bezmála průhledná podlaha udrží. Petyr se musel stále dívat pod nohy, jako by se měl každým okamžikem zřítit.

Prošli největší místností – Savi jí říkala muzeum – a vstoupili do dlouhé bubliny s křišťálovými rakvemi. Tady bylo fullerenové sklo téměř neprůhledné a sytě zelené. Harmanovi to připomnělo, jak se vydal pěšky několik kilometrů do Atlantické průrvy – je možné, že to bylo jen před rokem a půl? – a přes nebetyčné vodní stěny po obou stranách nahlížel na obrovské ryby, které mu plavaly nad hlavou. Světlo tenkrát bylo stejně kalné a zelené.

Hannah položila nosítka a Harman ji rychle napodobil. Rozhlédla se. „Do které kryokóje?“

V podlouhlé místnosti bylo osm křišťálových rakví. Všechny byly prázdné a ve slabém světle se matně leskly. Ke každé rakvi byly připojeny vysoké skříně bzučících zařízení a nad kovovými povrchy zářily zelené, červené a žluté virtuální kontrolky.

„Nemám ponětí,“ přiznal Harman. Savi mluvila s Daemanem a s ním o tom, že v jedné z těchto kryokójí prospala staletí, ale tento rozhovor se odehrál před více než deseti měsíci, když v traktoru vjížděli do Středozemní kotliny, a on už si dobře nevzpomínal na podrobnosti.

„Zkusme jednoduše tu nejbližší,“ navrhl. Uchopil Odyssea, který byl stále v bezvědomí, pod obvázanými pažemi, počkal, až si Petyr a Hannah najdou, jak ho chytit, a společně ho začali zvedat do rakve nejbližší od točitého schodiště, kterým se, vzpomněl si Harman, vycházelo do další bublinové chodby.

„Jestli ho tam uložíte, zemře,“ promluvil ze tmy tichý, bezpohlavní hlas.

Všichni tři rychle položili Odyssea zpátky na nosítka. Petyr zvedl luk, Harman a Hannah položili ruce na jílce mečů. Postava se vynořila ze tmy za monitorovacími zařízeními.

Harman okamžitě poznal, že to je Ariel, o kterém mluvili Savi a Prospero, ale nevěděl, jak na to přišel. Postava byla drobná – měřila sotva metr padesát – a nebyla úplně lidská. Mělo to zelenobílou kůži, která ve skutečnosti kůže nebyla – Harman viděl přes vnější vrstvu dovnitř, kde jakoby ve smaragdové tekutině plavala jiskřivá světélka – a dokonale tvarovaný obličej, který byl tak bezpohlavní, že Harmanovi připomněl obrázky andělů, jež našel v několika nejstarších knihách ve vile Ardis. Mělo to dlouhé štíhlé paže zakončené rukama, které byly normální až na délku a eleganci prstů, a zdálo se, že na nohách to má měkké zelené bačkory. Harman si v první chvíli myslel, že Arielova štíhlá postava je oblečená – nebo ani ne tak oblečená jako spíš obtočená bledými, plazivými rostlinami sešitými do přiléhavé kombinézy – ale pak si všiml, že listový motiv je spíš *ve* tvorově kůži než na ní. Nadále nebylo vidět žádné známky pohlaví.

Arielova tvář byla celkem lidská – dlouhý štíhlý nos, plné rty zatočené do lehkého úsměvu, černé oči, kudrnaté vlasy sbíhající v zelenobílých pramíncích na ramena – ale pohled na plovoucí uzlíky světla pod Arielovou průhlednou kůží účinně nabourával pocit, že se člověk dívá na lidskou bytost.

„Ty jsi Ariel,“ řekl Harman. Neznělo to moc jako otázka.

Postava souhlasně sklonila hlavu. „Vidím, že tě o mně zpravila samotná Savi,“ řekl on nebo ona hlasem jemným k zešílení.

„Ano. Ale myslel jsem si, že budeš… nehmatatelný… jako Prosperova projekce.“

„Hologram,“ odvětil Ariel. „Ne. Prospero se zhmotňuje, jak se mu zlíbí, jenže jemu je to po libosti zřídkakdy. Naproti tomu já, byť často jsem mnohými duchem či přízrakem zván, miluji tělesnost.“

„Proč říkáš, že ta kóje Odyssea zabije?“ zeptala se Hannah. Krčila se u muže, který zůstával v bezvědomí, a snažila se mu nahmatat pulz. Harmanovi připadal Nikdo mrtvý.

Ariel přistoupil blíž. Harman se podíval na Petyra, který upřeně zíral na Arielovu průhlednou kůži. Mladší muž sice sklonil luk, ale nadále vypadal ohromeně a podezíravě.

„Toto jsou kóje, do nichž se Savi ukládala," pokynul Ariel k osmi křišťálovým rakvím. „Pravda, uvnitř se veškerá aktivita tělesná pozastaví nebo zpomalí, jako u brouka v jantaru nebo mrtvého těla na ledu, tyto kóje však rány nehojí, nikoli. Odysseus si zde po staletí ukrýval vlastní časovou archu. Na její schopnosti moje chápání nestačí."

„Co jsi zač?" zeptala se Hannah a vstala. „Harman nám říkal, že Ariel je avatar sebe si uvědomující biosféry, ale já nevím, co to znamená."

„To neví nikdo," prohlásil Ariel a udělal elegantní pohyb, částečně úklonu a částečně pukrle. „Budete mne tedy následovat do Odysseovy archy?"

Ariel je dovedl k točitému schodišti, které se vinulo stropem vzhůru, ale místo aby po něm začal stoupat, přiložil pravou dlaň na podlahu. Nato se její část terasovitě otevřela a ukázala další točité schodiště, které pokračovalo dolů. Schody byly dost široké, aby se na ně dalo s nosítky vejít, ale i tak bylo snášení těžkého Odyssea obtížné a ošidné. Petyr musel jít s Hannah vpředu a bránit bezvládnému muži, aby jim sklouzl.

Pak prošli chodbou ze zeleného skla do ještě menší místnosti, tentokrát propouštějící dovnitř ještě méně světla než místnost s křišťálovými rakvemi nahoře. Harman si překvapeně uvědomil, že tato prostora se nenachází v bublině z fullerenového skla, ale je vyhloubená v betonu a oceli mostní věže jako takové. Byla tady jediná kóje, v mnohém odlišná od křišťálových pouzder – toto zařízení bylo větší, těžší a tmavší, onyxová rakev, která měla průzračné sklo pouze nahoře, kde by měl člověk obličej. Nespočtem kabelů, hadic a trubic byla propojená s ještě větším onyxovým zařízením, na kterém nebyly žádné číselníky ani ukazatele. Pach uvnitř Harmanovi nápadně připomínal vzduch těsně před silnou bouří.

Ariel se dotkl destičky na boku časové archy a dlouhé víko se syčivě odklopilo. Polstrování uvnitř bylo roztřepené a vybledlé, ale

stále v něm byl otisknutý obrys člověka, který přesně odpovídal velikosti Odyssea.

Harman pohlédl na Hannah. Váhali jenom sekundu, pak uložili tělo Odyssea-Nikoho do archy.

Ariel udělal pohyb, jako by chtěl víko zavřít, ale Hannah rychle přistoupila blíž, naklonila se nad archu a zlehka políbila Odyssea na rty. Pak couvla a nechala Ariela, aby víko zavřel. Přiklopení provázelo zlověstné zasyčení.

Mezi archou a tmavým zařízením se okamžitě rozsvítila žlutá koule.

„Co to znamená?“ zeptala se Hannah. „Bude žít?“

Ariel půvabně pokrčil útlými rameny. „Ariel je poslední ze všech živých tvorů, kdo by se vyznal v srdci pouhého stroje. Tento stroj však rozhodne o osudu svého uživatele během tří otáček našeho světa. Pojďte, musíme pryč. Tady vzduch zanedlouho zhoustne a pokazí se tak, že jej nebude možné dýchat. Vrátíme se nahoru na světlo a pohovoříme si jako civilizovaná stvoření.“

„Já Odyssea neopustím,“ trvala na svém Hannah. „Jestli se do dvaasedmdesáti hodin dozvíme, zda bude žít nebo zemře, zůstanu tady, dokud to nebudu vědět.“

„Nemůžeš zůstat,“ napomenul ji rozhorleně Petyr. „Musíme najít zbraně a vrátit se co nejrychleji do Ardisu.“

Teplota v zatuchlém výklenku rychle stoupala. Harman cítil, jak mu po žebrech pod halenou stékají čůrky potu. Štiplavý pach bouřky byl teď velice silný. Hannah od nich o krok odstoupila a zkřížila ruce na prsou. Bylo vidět, že je odhodlaná zůstat v blízkosti kóje.

„Zemřeš tady a ochladíš tento smrdutý vzduch svými vzdechy,“ řekl Ariel. „Jestli však chceš sledovat život nebo smrt svého milovaného, přistup sem blíž.“

Hannah poslechla. Oproti slabě svítící postavě Ariela byla vysoká.

„Podej mi ruku, dítě,“ vyzval ji Ariel.

Hannah opatrně natáhla dlaň. Ariel ji uchopil za ruku, přitiskl si ji na prsa a pak ji zatlačil *do* zelené hrudi. Hannah zalapala po dechu a pokusila se ruku odtáhnout, ale Ariel byl na ni příliš silný.

Dřív, než se Harman nebo Petyr stačili pohnout, měla Hannah ruku a předloktí znovu volné. Mladá žena zděšeně zírala na zlatozelenou hrudku, která jí zůstala v pěsti. Potom se jim orgán před očima rozpustil, jako by se Hannah vpíjel do dlaně, až zmizel.

Znovu zalapala po dechu.

„Je to jen signalizační zařízení," prohlásil Ariel. „Až se stav tvého milého změní, dozvíš se o tom."

„Jak se to dozvím?" Harman si všiml, že je bledá a potí se.

„Poznáš to," zopakoval Ariel.

Vyšli za slabě zářící postavou ven do chodby ze zeleného fullerenového skla a pak se vrátili po schodech nahoru.

Nikdo nemluvil, když následovali Ariela chodbami, po znehybnělých eskalátorech a pak spirálou koulí přilepenou ke spodní straně silného nosného lana. Zastavili se ve skleněné místnosti připevněné k betonu a ocelovému příčníku vysoko na jižní věži. Těsně za sklem se voynixové v této vodorovné části mostu neslyšně vrhali proti zelené stěně, sápali se na ni a škrábali, ale nenašli vstup ani nic, čeho by se mohli zachytit. Ariel si jich nevšímal a dovedl trojici lidí do největší místnosti v této řadě koulí. Byly tady stolky, židle a stroje zasazené do desek pracovních stolů.

„Na toto místo si vzpomínám," řekl Harman. „Jednu noc na mostě jsme tady všichni večeřeli. Odysseus ukuchtil svého ptáka Noha přímo venku na mostě… v bouřce. Vzpomínáš si, Hannah?"

Mladá žena přikývla, ale pohled měla nepřítomný. Kousala si spodní ret.

„Napadlo mě, že byste se možná všichni rádi najedli," nabídl Ariel.

„Nemáme čas…" začal Harman, ale Petyr ho nenechal domluvit.

„Máme hlad," řekl. „Uděláme si čas na jídlo."

Ariel jim pokynul ke kulatému stolu. V mikrovlnné troubě ohřál tři polévky v dřevěných miskách, pak přinesl misky ke stolu a rozdal lžičky a ubrousky. Do čtyř sklenic nalil studenou vodu, položil sklenice na místo a přisedl k nim ke stolu. Harman polévku opatrně ochutnal – zjistil, že je výborná, plná čerstvé zeleniny – a s potěšením ji snědl. Petyr ochutnal svou a pomalu se dal do jídla,

přitom ale po očku pokukoval po Arielovi. Hannah se své polévky ani nedotkla. Vypadalo to, jako by se vpila do sebe, někam, kam za ní nikdo nemohl, do značné míry jako ta zlatozelená hrudka od Ariela.

To je šílenství, pomyslel si Harman. *Tenhle nazelenalý… tvor… nechá jednoho z nás, aby mu sáhl do hrudi a vzal si z ní nějaký zlatý orgán, a my tři si zajdeme na horkou polévku, zatímco tři metry daleko škrábou voynixové po skle a avatar uvědomělé planetární biosféry se chová jako náš služebník. Zbláznil jsem se.*

Připustil, že možná zešílel, ale polévka byla dobrá. Pomyslel na Adu a jedl dál.

„Proč jsi tady?“ zeptal se Petyr. Odstrčil od sebe dřevěnou misku a upřeně se podíval na Ariela. Luk měl vedle židle.

„Co chcete slyšet?“ zeptal se Ariel.

„Co se tady sakra děje?“ zeptal se Petyr, který si nikdy nepotrpěl na nezávaznou konverzaci či delikátnost. „Kdo sakra *doopravdy* jsi? Proč jsou tady voynixové a proč útočí na Ardis? Co je ta svinská věc, kterou Daeman viděl v Kráteru Paříž? Je to hrozba… a pokud ano, jak to můžeme zabít?“

Ariel se usmál. „To patří vždy k prvním otázkám vašeho plemene… co to je a jak se to dá zabít?“

Petyr čekal. Harman nechal lžíci klesnout.

„*Je* to dobrá otázka,“ navázal Ariel, „protože kdybyste vyskočili jako první lidé a ne jako poslední, křičeli byste: ‘Peklo vyprázdnilo se a všichni ďábli mají tady sjezd.’ Ale to je dlouhá historka, hádal bych, že stejně dlouhá jako Odysseova, a to se nad studenou polévkou vypráví těžko.“

„Tak začni tím, že nám ještě jednou řekneš, kdo jsi,“ vyzval ho Harman. „Jsi Prosperův výtvor?“

„Ano, kdysi jsem byl. Ne úplně otrok, ne úplně sluha, ale byl jsem mu zavázán.“

„Proč?“ otázal se Petyr. Začalo prudce pršet, ale kapky se na zakřiveném fullerenovém skle nedokázaly udržet o nic lépe než skákající voynixové. Přesto bubnování lijáku na mostě a nosnících tvořilo hluk v pozadí.

„Mág logosféry mne zachránil před tou prokletou čarodějnicí Sycorax, jejímž sluhou jsem tenkrát byl,“ spustil Ariel. „To ona ovládla hluboké kódy biosféry, ona povolala Seteba, svého pána, ale když se ukázalo, že jsem příliš čistý duch, než abych konal její zemité a hnusné rozkazy, ve svém nezkrotném hněvu mne sevřela v rozštípnutou sosnu, v jejíž puklině jsem zůstal vězněn tucet krát tucet let, než mě Prospero vysvobodil.“

„Prospero tě zachránil.“

„Prospero mě pustil, abych splnil jeho rozkaz,“ upřesnil Ariel, tenké bledé rty lehce vytočené nahoru. „A pak požádal o mé služby na dalších tucet krát tucet let.“

„A sloužil jsi mu tedy?“ zeptal se Petyr.

„Ano.“

„Sloužíš mu teď?“ chtěl vědět Harman.

„Teď nesloužím žádnému člověku ani mágovi.“

„Kalibán kdysi sloužil Prosperovi,“ poznamenal Harman. Snažil se vybavit si všechno, co Savi řekla, a všechno, co mu pověděl hologram jménem Prospero nahoře na orbitálním ostrově. „Znáš Kalibána?“

„Znám,“ odpověděl Ariel. „Padouch, na něhož nerad se dívám.“

„Víš, jestli je Kalibán zpátky na Zemi?“ naléhal Harman. Litoval, že s nimi není Daeman.

„Ty víš, že je to pravda,“ potvrdil Ariel. „Snaží se proměnit celou Zemi ve svou louži řasitou, udělat ze zmrzlé oblohy svou chýši.“

Ze zmrzlé oblohy svou chýši, pomyslel si Harman. „Kalibán je tedy spojencem tohoto Seteba?“ zeptal se nahlas.

„Ano.“

„Proč ses nám ukázal?“ zeptala se Hannah. Pohled krásné mladé ženy byl stále nepřítomný smutkem, otočila však hlavu a pohlédla na Ariela.

Ariel začal zpívat:

„Tam kde včelka, saju med,
v petrklíče lehám květ,
soví křik tam slýchám znět,

na netopýru se v let
dávám létu v sled a sled.
Vesele, vesele žít jako kdysi
pod květem budu, jenž na sněti visí.“

„To stvoření je šílené,“ řekl Petyr. Prudce vstal a došel ke stěně obrácené k mostu. Tři voynixové po něm skočili, narazili na pole nad fullerenovým sklem a spadli. Jednomu z nich se podařilo zarazit čepele rukou do betonu mostu a zastavit svůj pád. Ostatní dva zmizeli v mracích.

Ariel se tiše zasmál. Potom se rozplakal. „Naše společná Země je v obležení. Přišla sem válka. Savi je mrtvá. Odysseus umírá. Setebos s požitkem zničí, co jsem, z čeho pocházím a co mám svou existencí chránit. Vy lidé starého typu jste buď nepřátelé nebo spojenci… Já si vybírám to druhé. Vy v té věci nemáte žádnou volbu.“

„Pomůžeš nám bojovat s voynixy, Kalibánem a tím Setebem?“ zeptal se Harman.

„Ne, vy pomůžete mne.“

„Jak?“

„Mám úkoly pro tři. Ze všeho nejdřív, přišli jste pro zbraně…“

„Ano!“ řekli Hannah, Petyr a Harman jednohlasně.

„Ti dva, kteří zůstanou, je najdou v tajné místnosti na spodku jižní věže za starými, mrtvými výpočetními stroji. Najdete tam kruh na stěně z neprůhledného zeleného skla, do něhož je vepsaný pentagram. Řekněte pouze „Otevřít“ a najdete místnost, kam lstivý Odysseus a ubohá mrtvá Savi skutečně skryli své hračky ze ztraceného věku.“

„Řekl jsi *dva*, kteří zůstanou?“ ujistil se Petyr.

„Jeden ze tří by měl odlétnout soniem zpátky do vily Ardis, než váš Ardis padne,“ radil Ariel. „Druhý z tří by měl zůstat tady a starat se o Odyssea, jestli nezemře, neboť jedině on zná tajemství Sycorax, protože s ní přece jen kdysi spal – a není takového, aby spal se Sycorax a přitom nepodstoupil změnu. Třetí z vás odejde se mnou.“

Tři lidé se po sobě podívali. V lijáku a pod zataženou oblohou to vypadalo, jako by byli pod vodou a hleděli na sebe přes studené zelené přítmí.

„Já zůstanu,“ pronesla Hannah. „Stejně jsem se už rozhodla. Někdo by tady měl být, kdyby se Odysseus probudil.“

„Já odvezu sonio domů,“ rozhodl se Harman. Styděl se za svou zbabělost, ale zároveň mu to bylo jedno. Potřeboval se dostat domů za Adou.

„Já půjdu s tebou, Arieli,“ nabídl se Petyr a postoupil blíž ke křehké postavičce.

„Ne,“ prohlásil on – nebo ona.

Trojice lidí se na sebe podívala a čekala.

„Ne, se mnou musí jít Harman,“ prohlásil pevně Ariel. „Nařídíme soniu, aby zavezlo Petyra rovnou domů, ale poloviční rychlostí, než jakou přiletělo. Je to starý stroj, který by se neměl honit, pokud k tomu není vážný důvod. Harman musí odejít se mnou.“

„Proč?“ zeptal se Harman. Nehodlal jet jinam než domů za Adou – tím si byl jistý.

„Protože tvým osudem je utonout,“ odvětil Ariel. „A proto, že na tomto osudu závisí život tvé ženy a tvého dítěte. A Harmanovým osudem je jít dnes se mnou.“ Nato se Ariel vznesl ze země a stoupal, jakoby bez tíže, až se zastavil necelé dva metry nad stolem. Bytost znovu začala zpívat, aniž při tom odtrhla své černé oči od Harmanova obličeje:

Náš Harman uleh do hlubin,
z kostí má korály rudé
a z očí perly, a já vím,
že vše, co měl, mít zas bude.
Jen mořskou změnu podstoupil
a krásnější je, nežli byl.
Bim bam bim, bim bam bim.

„Ne,“ vrtěl hlavou Harman. „Je mi to líto, ale… ne.“

Petyr nasadil na tětivu šíp a natáhl luk.

„Copak, chcete si vyjít s lucernou na ptáky?“ zeptal se Ariel, který se vznášel v zeleném šeru již šest metrů daleko, ale usmíval se na Petyra.

„Ne…“ začala Hannah, ale jestli mluvila na Ariela nebo na Petyra, se již nikdo nedozvěděl.

„Je čas jít,“ ozval se skoro se smíchem Ariel.

Světlo zhaslo. V naprosté tmě se ozval třepetavý, svištivý zvuk, jako když se sova střemhlav snáší pro kořist, a Harman ucítil, jak ho něco zvedá z podlahy – stejně lehce, jako když jestřáb popadne králíčka – pohazuje si s ním, pozpátku ho unáší tmou a nechává ho nekoordinovaně padat do nenadálé tmy mezi vysokými pilíři Golden Gate na Machu Picchu.

31

První den po odletu od Marsu a Fobosu.

Třísetmetrová atomová kosmická loď postavená moravci, *Královna Mab*, opustí gravitační pole několika jasnými explozemi, které jí doslova nakopnou zadek.

Úniková rychlost pro měsíc Fobos činí pouhých deset centimetrů za sekundu, ale *Královna Mab* se rychle dokope na dvacet kilometrů za sekundu, aby zahájila únik z gravitace Marsu. Třísetmetrová loď by sice mohla putovat k Zemi touto rychlostí, ale je na to příliš netrpělivá; *Královna Mab* má v plánu pokračovat ve zrychlování tak dlouho, až se jejích osmatřicet tisíc tun bude pohybovat svižnými 700 km/s. Ve skladech pulzních jednotek dopravují dobře namazané řetězy, ozubená kola a skluzavky pětačtyřicetikilotunové bomby o velikosti plechovky od koly až do vystřelovacího mechanismu, který probíhá středem odrazného štítu na zádi kosmické lodi. V této fázi cesty je bombová plechovka vystřelována každých pětadvacet sekund a odpálena šest set metrů za *Královnou Mab*. Při každém vystřelení pulzní jednotky se na ústí vystřelovací trubice nastříká ochranný sprej, který po každé detonaci pokryje také štít, aby jej chránil před odtavováním. Těžký odrazný štít na třiatřicetimetrových tlumičích se zarazí do lodi, odkud jej obrovské písty vrátí zpět pro další plazmový záblesk. *Královna Mab* zanedlouho letí k Zemi s pohodlným a stálým zrychlením 1.28 g – její faktická rychlost se zvyšuje s každou explozí. Moravci by samozřejmě byli schopni krátkodobě odolat i stonásobku nebo dokonce tisícinásobku takového zrychlení, ale na palubě je jeden člověk – omámený a unesený Odysseus – a moravci se jednohlasně shodli v tom, že nechtějí, aby z něj zůstal malinový džem na podlaze.

Na technické palubě sledují Orphu z Ió a další techničtí moravci tlak páry a hladiny oleje a zároveň monitorují elektrické napětí a stav

chladiva. Teď, když za kosmickou lodí exploduje každé půl minuty atomová bomba, je spotřeba maziva velká, proto jsou kolem dolních deseti palub prstencovité nádrže na olej o velikosti malých zaoceánských tankerů ze ztraceného věku. Strojovna s nespočtem potrubí, ventilů, měřičů, vratných pístů a obrovských ukazatelů tlaku stále připadá všem zainteresovaným jako z parník z počátku 20. století.

I s mírnou zátěží 1.28 g bude *Královna Mab* zrychlovat dostatečně svižně a dostatečně dlouho a pak dostatečně rychle zpomalovat, aby si mohla plánovat, že dosáhne soustavy Země-Měsíc jen za něco málo přes třiatřicet standardních dní.

Mahmud je v první den letu zaneprázdněn kontrolou systémů své ponorky *Černá dáma*. Ponorka je nejenom pohodlně uložená v jedné z nákladních prostor *Královny Mab*, ale je také připevněná k okřídlenému výsadkovému člunu, který ji má zhruba za měsíc snést do zemské atmosféry, a Mahmud se ujišťuje, že všechny nové ovládací prvky a rozhraní pro tyto nové části jsou funkční. Třebaže je od sebe při práci dělí několik palub, Mahmud a Orphu spolu hovoří prostřednictvím soukromého úzkého svazku a zároveň sledují na různých lodních kanálech s vizuálními a radarovými daty, jak se Mars čím dál víc vzdaluje.

Kamery, které ukazují tento záďový pohled, musejí mít důmyslné počítačem řízené filtry, aby dokázaly prohlédnout téměř nepřetržité záblesky neustále explodujících „pulzních jednotek“… zvaných též bomby. Orphu je sice slepý vůči viditelnému světelnému spektru, ale „sleduje“ vzdalující se Mars díky několika radarovým zobrazením.

Je to zvláštní pocit opouštět Mars, když nám dalo tolik práce, abychom se tam dostali, pošle Mahmud úzkým svazkem.

To ano, odpoví Orphu z Ió. *Obzvlášť teď, když spolu olympští bohové tak zběsile válčí.* Aby svůj argument ilustroval, kosmický moravec nazoomuje Mahmudovo video vzdalujícího se Marsu a zaostří na ledové svahy a zelený vrchol Olympus Mons. Orphovi se tamní aktivita jeví jako sloupky infračervených dat, ale Mahmud ji vidí dostatečně zřetelně. Tu a tam blýskají jasné exploze a kaldera –

ještě před čtyřiadvaceti hodinami jezero – teď září v infračerveném pohledu žlutě a červeně, což ukazuje, že se znovu naplnila lávou.

Asteague/Che, Retrográd Sinopessen, Čo Li, generál Beh bin Adee a ostatní hlavní integrátoři vypadali opravdu vyděšeně, vzkáže Mahmud od kontroly napájecí soustavy ponorky. *Jejich vysvětlení pro Hockenberryho, že Mars má špatnou gravitaci – že ji někdo nebo něco změnilo téměř na zemský normál – vyděsilo i mě.* Je to poprvé od startu *Královny Mab*, kdy si s Orphem mohou soukromě pohovořit, a Mahmud vítá příležitost podělit se o to, co ho znepokojuje.

To není ani špička ledovce, merde, odpoví Orphu.

Mahmud ucítí, jak jeho organickými partiemi proběhl náhlý chlad. *Jak to myslíš?*

Aha, zabručí Orphu, *tys při tom pobíhání a poletování kolem Marsu a Ília ani neslyšel všechno, co komise hlavních integrátorů zjistila, že?*

Tak ven s tím.

Budeš klidnější, když to vědět nebudeš, příteli.

Zmlkni a vysyp to… ty víš, jak to myslím. Povídej.

Orphu si povzdechne – při komunikaci úzkým svazkem je to zvláštní zvuk, jako by najednou z celých tří set deseti metrů *Královny Mab* unikl vzduch. *Předně je tu ta záležitost s terraformací…*

No a? Za, týdny putování po Marsu v ponorce, na felúce a balonem si Mahmud zvykl na modrou oblohu, modré moře, lišejníky, stromy a hojnost vzduchu.

Všechna ta voda, život a vzduch tady před pouhým jedním a čtvrt stoletím nebyly, vzkáže Orphu.

Já vím. Asteague/Che mi to vysvětlil při naší první instruktáži na Európě, skoro před standardním rokem. Zdálo se skoro nemožné, aby se planeta dala terraformovat tak rychle. No a?

Taky to nemožné bylo, pošle Orphu. *Zatímco ty jsi klábosil s Řeky a Trójany, naši vědečtí moravci z Pěti měsíců i z Pásu zkoumali terraformovaný Mars. Kouzlem to totiž nikdo neudělal… na rozpuštění ledových čepic a uvolnění CO2 byly použity asteroidy, další asteroidy byly namířeny na obrovské zásoby podzemní zmrzlé*

vody a zřítily se do marsovské kůry, aby po milionech let začala po povrchu znovu téct H2O, lišejníky, řasy a žížaly byly vysazeny, aby připravily půdu větším rostlinám, a to všechno se mohlo stát teprve poté, co fúzní generátory kyslíku a dusíku desetkrát zahustily atmosféru Marsu.

Mahmud v řídící kabině své ponorky přestane ťukat do obrazovky počítače. Odpojí se od virtuálních portů a nechá vyblednout plány a vyobrazení ponorky a jejího atmosférického výsadkového člunu. *To by znamenalo…* pošle váhavě.

Jo. To znamená, že terraformace Marsu do současného stádia trvala téměř osm tisíc standardních let.

Ale… Ale… koktá Mahmud na úzkém svazku, ale nemůže za to. Asteague/Che jim ukázal astronomické snímky starého Marsu, studené planety bez atmosféry a bez života, pořízené z prostoru Jupitera a Saturna pouze před půldruhým standardním stoletím. A samotné moravce vysadili lidé ve vnější soustavě před necelými třemi tisíci lety. Tenkrát Mars rozhodně terraformovaný nebyl – s výjimkou několika čínských kolonií na Fobosu a na povrchu, zakrytých kupolí, byl přesně takový, jako když jej ve dvacátém či jednadvacátém století nebo kdy vlastně vyfotografovaly první sondy ze Země.

Ale… začne znovu Mahmud.

Zbožňuji, když ze sebe nedokážeš dostat slovo, pošle Orphu, ale není v tom ani stopa po doprovodném zabrumlání, které obvykle znamená, že se vakuový moravec baví.

Chceš říct, že tady máme co dělat s kouzly nebo opravdovými bohy… bohy božského typu… nebo… Mahmudův tón se v komunikaci úzkým svazkem přiblíží hněvu. *Nebo?*

To není opravdový Mars.

Přesně tak, odpoví Orphu. *Anebo spíš to je opravdový Mars, ale ne* náš *opravdový Mars. Ne Mars, který byl všechny ty miliardy let v naší soustavě.*

Někdo… něco… vyměnilo… náš Mars… za… jiný?

Vypadá to tak. Hlavní integrátoři a jejich špičkoví moravečtí vědci tomu taky nechtěli věřit, ale je to jediná odpověď, která souhlasí s fakty. Ta záležitost se slunečním dnem to potvrdila.

Mahmud si uvědomí, že se mu třesou ruce. Sevře je, odpojí zrakové a vizuální kanály, aby se mohl soustředit, a zeptá se: *Ta záležitost se slunečním dnem?*

Je to maličkost, ale důležitá, pošle Orphu. *Nevšiml sis náhodou při svém putování bránovou dírou mezi Marsem a ílijskou Zemí, že den a noc jsou stejně dlouhé?*

Nejspíš ano, ale… Mahmud se zarazí. Nemusí sahat do své neorganické paměti, aby věděl, že Země se otočí jednou za dvacet tři hodiny a padesát šest minut a Mars za dvacet čtyři hodiny a třicet sedm minut. Malý rozdíl, jehož nesoulad by se však během měsíců jejich pobytu na Marsu a na dírou připojené Zemi, kde Řekové bojovali s Trójany, nakumuloval. Ale to se nestalo. Den a noc byly na obou planetách stejně dlouhé, synchronizované.

Ježíšikriste, zašeptá Mahmud úzkým svazkem. *Ježíšikriste.*

Možná jsi na správné adrese, vzkáže Orphu a tentokrát to doprovodí zabrumláním. *Nebo si představ někoho se srovnatelnými božskými schopnostmi.*

Něco nebo někdo ze Země nadělal díry do multidimenzionálního Calabiho-Yauova prostoru, propojil bránovými dírami různé vesmíry, vyměnil náš Mars za svůj… ať už ho vzal kdekoli… a ten druhý Mars… terraformovaný Mars s bohy na vršku Olympu – nechal propojený bránovými dírami se Zemí z doby Ília. A když byl v tom, ať už to byl kdokoli, změnil gravitaci a dobu rotace Marsu. Ježíši, Marie a Josefe s celým tím svatým cirkusem!

Tak, odpoví Orphu. *A hlavní integrátoři si teď myslí, že ten, kdo má tuhle fintu na svědomí, je stále na Zemi nebo na blízké oběžné dráze kolem ní. Ještě pořád se chceš téhle výpravy zúčastnit?*

Já… já… jestli… já… začne Mahmud a pak zmlkne. Nabídl by se pro tuto výpravu dobrovolně, kdyby tohle všechno věděl? Věděl už koneckonců, jak je to nebezpečné, poznal to za tu dobu, co se po krátké instruktáži na Európě nabídl, že poletí na Mars. Bez ohledu na to, co byly tyto bytosti zač – postlidé prošlí evolucí nebo tvorové z nějakého jiného vesmíru či dimenze – stačily již dokázat, že jsou schopné ovládat samotnou kvantovou strukturu vesmíru a hrát si s ní. Co je proti tomu několik přestěhovaných planet nebo změněných délek rotace a gravitačních polí? Co vlastně dělá na *Královně Mab,*

která se řítí k Zemi a božským nestvůrám, jež na ní čekaly, čím dál vyšší rychlostí, momentálně 180 km/s? Ve srovnání s tím, že neznámý nepřítel ovládá kvantové základy tohoto vesmíru – všech vesmírů – vypadaly nicotné zbraně a tisícovka spících skáloveckých vojáků na palubě této kosmické lodi jako vtip.

Člověka to trochu donutí vystřízlivět, odpoví nakonec Orphovi.

Amen, uzavře jeho přítel.

V tom okamžiku se po celé lodi rozezní sirény. Zároveň blýskání výstražných světel a řev klaxonů přebijí všechny ostatní společné virtuální a komunikační kanály.

„Narušitel! Narušitel!“ oznámí hlas lodi.

To má být nějaký žert? zeptá se Mahmud.

Ne, odvětí Orphu. *Na palubě tady ve strojovně se právě… objevil… tvůj přítel Thomas Hockenberry. Musel se kvantově teleportovat.*

Je v pořádku?

Ne. Silně krvácí… celá paluba už je od krve. Připadá mi mrtvý, Mahmude. Mám ho ve svých manipulátorech a mířím s ním do ošetřovny pro lidi tak rychle, jak mi to odpuzovače dovolují.

Loď je obrovská a on v tak silné gravitaci ještě nikdy nefungoval. Mahmudovi trvá několik minut, než se dostane ven ze své ponorky, z nákladového prostoru a nahoru na paluby, o kterých uvažuje jako o „lidských patrech“ lodi. Kromě ubytovacích a stravovacích kapacit, toalet a akceleračních křesel pro pět set lidí, kromě kyslíko-dusíkové atmosféry nastavené na tlak vzduchu na úrovni moře, aby to lidem vyhovovalo, má paluba 17 funkční ošetřovnu vybavenou nejmodernější operační a diagnostickou technikou ze začátku dvaadvacátého století – sice starou, ale založenou na nejaktuálnějších schématech a plánech, jež měli moravci z Pěti měsíců v archivech.

V prvním dnu po odletu z Fobosu byl jediným obyvatelem paluby 17 Odysseus – jejich nedobrovolný, vzteklý lidský pasažér – ale když tam Mahmud dorazí, spatří, že se tam shromáždila většina moravců z lodi. Kromě Orpha, který vyplňuje celou chodbu, je tu ganymedský hlavní integrátor Suma IV., Kallisťan Čo Li, skálovecký

generál Beh bin Adee a dva pilotní technici z můstku. Dveře na ošetřovnu jsou zavřené, ale Mahmud přes čiré sklo vidí hlavního integrátora Asteagua/Che, který pozoruje, jak nad Hockenberryho zakrváceným tělem horečně pracuje pavoukovitý Amalthean, hlavní integrátor Retrográd Sinopessen. Dva menší moravečtí technici přebírají Sinopessenovy rozkazy a manipulují s laserovými skalpely a pilkami, napojují hadičky, přinášejí gázu a natáčejí techniku virtuálního zobrazování. Drobné kovové tělo a elegantní manipulátory Retrográda Sinopessena jsou od krve.

Od lidské krve, pomyslí si Mahmud. *Hockenberryho krve.* Další krví je potřísněná široká přístupová chodba, trocha je jí na stěnách a ještě víc jí ulpělo na rozrytém krunýři a širokých manipulátorech přítele Orpha z Ió.

„Jak na tom je?“ zeptá se Mahmud Orpha. Vysloví otázku nahlas. Komunikovat úzkým svazkem v přítomnosti jiných moravců se považuje za nezdvořilé.

„Když jsem ho sem přinesl, byl mrtvý,“ odpoví Orphu, „momentálně se ho snaží oživit.“

„Integrátor Sinopessen je odborník na lidskou anatomii a medicínu?“

„Odjakživa se zajímal o lidskou medicínu z období ztraceného věku,“ odvětí Orphu. „Byl to jeho koníček. Něco jako pro tebe Shakespearovy sonety a pro mne Proust.“

Mahmud přikývne. Většina moravců, které znal na Európě, se nějakým způsobem zajímala o lidi a jejich dávná umění a vědy. Tyto zájmy byly naprogramovány prvním autonomním robotům a kyborgům vysazeným v Pásu asteroidů a ve Vnější soustavě a moravečtí potomci, kteří se z nich vyvinuli, si tuto fascinaci ponechali. *Ale vyzná se Sinopessen v lidské medicíně natolik dobře, aby dokázal přivést Hockenberryho k životu?*

Mahmud si všimne, že Odysseus vyšel z kajuty, kde spal. Muž s mohutnou hrudí se zastaví, když uvidí na chodbě dav, a ruka mu automaticky sklouzne k jílci meče – nebo spíš k prázdnému poutku na opasku, neboť moravci mu meč odebrali, když byl při převozu sršním letounem k lodi v bezvědomí. Mahmud si snaží představit, jak zvláštní musí tohle všechno synu Láertovu připadat – tato kovová

loď, kterou mu popisovali, plující oceánem vesmíru, který nevidí, a teď tahle pestrá směs moravců na chodbě. Nenajdou se dva, kteří by byli stejní velikostí a vzhledem, pohybují se od Orphových humpoláckých dvou tun přes černě hladkého Sumu IV. po chitinového bojového skálovce, generála Beh bin Adeeho.

Odysseus je všechny ignoruje a jde přímo k oknu zdravotní laboratoře. S obličejem bez výrazu se zahledí na probíhající operaci. Mahmuda znovu napadne, co se asi vousatému, mohutnému bojovníkovi honí hlavou, když vidí toho dlouhonohého stříbrného pavouka a dva technické moravce s černými krunýři, jak se krčí nad Hockenberrym – mužem, kterého Odysseus v uplynulých devíti měsících mnohokrát viděl a mnohokrát s ním mluvil. Odysseus a skupina moravců na chodbě civí na Hockenberryho krev, otevřený hrudník a rozevřená žebra, jako by to bylo něco v řeznictví. *Nebude si Odysseus myslet, že ho Retrográd Sinopessen chce sníst?* napadne Mahmuda.

Aniž odvrátí pohled od operace, Odysseus řekne starou řečtinou Mahmudovi: „Proč tvoji přátelé zabili Hockenberryho, syna Duanova?“

„Nezabili ho. Hockenberry se znenadání objevil tady v naší lodi… vzpomínáš si, že může využívat schopnosti bohů, aby se mohl v okamžiku přenést z jednoho místa na druhé?“

„Vzpomínám,“ odvětí Odysseus. „Viděl jsem ho, jak přenesl Achillea do Ília, zmizel a objevil se znovu, jak to dělají sami bohové. Ale nikdy jsem nevěřil, že Hockenberry je bůh nebo syn boha.“

„Ne, není a nikdy o sobě nic takového netvrdil,“ řekne Mahmud. „A teď to vypadá, že ho někdo pobodal, ale on ještě dokázal kvitnout… odcestovat, jak cestují bohové… pro pomoc sem. Ten stříbrný moravec, kterého vidíš uvnitř, a jeho dva asistenti, se mu snaží zachránit život.“

Odysseus obrátí pohled svých šedých očí k Mahmudovi. „Zachránit mu život, strojový človíčku? Vidím, že je mrtvý. Ten pavouk mu vytahuje srdce.“

Mahmud se otočí, aby se podíval. Syn Láertův má pravdu.

Mahmud nechce Sinopessena rušit, a tak se spojí na společném kanálu s Asteaguem/Che. *Je mrtvý? Nevratně mrtvý?*

Hlavní integrátor, který stojí nedaleko operačního stolu a sleduje postup, nezvedne hlavu, když ve společném pásmu odpoví: *Ne. Hockenberryho životní funkce se zastavily jen minutu a něco předtím, než Sinopessen zmrazil veškerou mozkovou aktivitu – domnívá se, že k nevratnému poškození nedošlo. Mám informace od integrátora Sinopessena, že normální postup by byl vpravit injekcí několik milionů nanocytů, aby opravily poškozenou aortu a srdeční sval, a pak nasadit speciálnější molekulové strojky, které by obnovily krevní zásobu a posílily imunitní systém. Integrátor zjistil, že v případě scholika Hockenberryho to ale není možné.*

Proč? zeptá se Čo Li, integrátor z Kallistó.

Buňky scholika Hockenberryho jsou podepsané.

Podepsané? podiví se Mahmud. Nikdy se o biologii nebo genetiku příliš nezajímal – lidskou ani moraveckou – i když věnoval hodně času studiu biologie krakenů, chaluh a dalších tvorů z evropských oceánů, jimiž po více než poslední standardní století řídil svou ponorku.

Podepsané – opatřené copyrightem a chráněné proti kopírování, pošle Asteague/Che na společném kanále. Poslouchají všichni kromě Odyssea a Hockenberryho v bezvědomí. *Tento scholik se nenarodil, byl… postaven. Zpětně vyvinut z nějaké startovací DNA nebo RNA. Jeho tělo nepřijme žádné orgánové transplantáty, ale, co je důležitější, nepřijme ani nové nanocyty, protože je již plné velice vyspělé nanotechnologie.*

Jakého druhu? zeptá se Ganymeďan chráněný fullerenem, Suma IV. *Co dělá?*

Zatím nevíme. Tato odpověď přijde od samotného Sinopessena, přestože jeho prsty pracují s laserovým skalpelem, stehy a mikronůžkami, zatímco jedna z jeho dalších rukou drží Hockenberryho srdce. *Tyto nanomemy a mikrocyty jsou mnohem důmyslnější a složitější než všechno, čím disponuje tato chirurgie, a všechno, co jsme vyvinuli pro potřeby moravců. Buňky a podbuněčné mechanismy ignorují naše nanotické zjišťovací prostředky a ničí každý cizí vpád.*

Ale zachránit ho dokážete i tak, ne? zeptá se Čo Li.

Domnívám se, že ano, odpoví Retrográd Sinopessen. *Dokončím obnovování krevní zásoby scholika Hockenberryho, dodělám opravu buněk, zašiji ho, umožním obnovu nervové činnosti, pro urychlení regenerace zahájím stimulaci Grsvkiho pole a měl by být v pořádku.*

Mahmud se obrátí, aby se o tuto prognózu podělil s Odysseem, ale Achájec se mezitím otočil a odešel.

Druhý den po odletu od Marsu a Fobosu.

Odysseus chodí po chodbách a po schodištích, vyhýbá se výtahům, prohledává místnosti a nevšímá si Héfaistových rafinovaných výtvorů zvaných moravci. Především totiž hledá cestu ven z tohoto kovového přístavku k Hádu.

„Ach, Die," pošeptá v dlouhé místnosti, která je prázdná a tichá až na nějaké bzučící krabice, šelestící ventilátory a bublající potrubí, „otče, jenž mocně vládneš bohům i lidem, otče, kterého jsem neposlouchal a ukvapeně jsem s ním bojoval, ty, jenž jsi po celou dobu mého života sesílal hromy z hvězdného nebe, ty, jenž jsi kdysi poslal svou milovanou dceru Athénu, aby mi věnovala svou ochranu a lásku, otče, dej mi teď znamení. Vyveď mne z tohoto kovového Hádu duchů, přízraků a nemohoucích gest, v němž jsem se ocitl dřív, než nastal můj čas. Žádám tě jen o příležitost zemřít v boji, Die, otče, jenž vládneš nad pevnou zemí a širým mořem. Splň mi toto poslední přání a já ti budu sloužit po zbytek svých dní."

Odpovědi se nedočká, dokonce ani ozvěny.

Odysseus, syn Láertův, otec Télemachův, milovaný manžel Pénelopy, oblíbenec Athénin, zatne pěsti a zuby, aby zkrotil svůj hněv, a dál chodí kovovými chodbami této schránky, tohoto pekla.

Výtvory mu řekly, že je v kovové lodi, která se plaví černým mořem *kosmu,* ale ony lžou. Řekly mu, že ho odnesly z bojiště v den, kdy se díra zhroutila, protože mu chtějí pomoci najít cestu domů za manželkou a za synem, ale ony lžou. Řekly mu, že jsou myslící bytosti – jako lidé – s duší a srdcem jako lidé, ale ony lžou.

Tato kovová hrobka je obrovský vertikální labyrint a nemá žádná okna. Tu a tam Odysseus narazí na průhledné plochy, jimiž může nahlédnout do další místnosti, ale nenajde žádná okna ani průzory, jimiž by mohl vyhlédnout ven na to černé moře, o němž mluví, jen

několik bublin z čirého skla, které mu ukazují věčně černou oblohu s obvyklými souhvězdími. Někdy se hvězdy točí, jako by vypil příliš mnoho. Když nejsou kolem žádné moravecké mechanické hračky, buší do oken a do stěn, až má mohutné, válečnými mozoly ztvrdlé pěsti od krve, ale na skle ani na kovu se to nijak neprojeví. Nic se nerozbije. Nic neuposlechne jeho vůle a neotevře se.

Do některých prostor má Odysseus volný přístup, mnohé jsou zamčené a několik – jako místo zvané můstek, které mu ukázali v první den jeho vyhnanství v tomto pravoúhlém Hádu – hlídají černé, ostnaté výtvory, kterým se říká skálovci, bojoví moravci nebo vojáci z Pásu. Viděl tyto tvory s černými trny bojovat, když dlouhé měsíce pomáhali chránit Ílion a achájská ležení před hněvem bohů, a ví, že nemají žádnou čest. Jsou to jen stroje, které používají stroje pro boj s jinými stroji. Jsou však větší a těžší než Odysseus, vyzbrojení mechanickými zbraněmi a opancéřovaní vsazenými čepelemi a kovovou kůží, zatímco Odysseovi všechny jeho zbraně a zbroj vzali. Pokud se nezdaří nic jiného, pokusí se sebrat zbraň některému z bojových moravců, ale teprve tehdy, až vyčerpá všechny ostatní možnosti. Odysseus, syn Láertův, bral do ruky a používal zbraně už jako malé dítě, a tak ví, že je třeba si je osvojit, cvičit s nimi, pochopit jejich funkci a formu, tak jako každý umělec rozumí svým nástrojům – a on tyto tupé, vroubkované, těžké zbraně bez hrotů, které skálovci nosí, nezná.

V sále, kde jsou všechny ty dunící stroje a obrovské pohybující se válce, si promluví s netvorem, který vypadá jako obrovský kovový krab.

Odysseus nějakým způsobem pozná, že ten tvor je slepý. Zároveň ale ví, že se umí orientovat bez očí. Odysseus zná mnoho statečných mužů, kteří přišli o zrak, a byl u slepých věštců, orákul, jejichž lidský zrak byl nahrazen druhým zrakem.

„Chci zpátky na trójské bojiště, netvore," řekne. „Okamžitě mě tam odnes."

Krab něco zabručí. Mluví Odysseovým jazykem, jazykem civilizovaných lidí, ale tak odporně, že slova znějí spíš jako narážení prudkého příboje na skály – nebo sykot obrovských válců nahoře – než jako opravdová lidská řeč.

„Máme… dlouhou cestu… přede mnou… před námi… šlechetný Odyssee, vážený syne Láertův. Až to bude… mrtvé… hotové… vyřízené… chceme tě odklidit… navrátit… k Penelopě a Télemachovi.“

Jak se tato oživená hromada kovu opovažuje dotýkat se svým skrytým jazykem jmen mé ženy a syna, pomyslí si Odysseus. Kdyby měl třeba jen nejtupější nůž nebo nejprimitivnější palici, rozmlátil by tu věc na kusy, rozerval jí schránku a ten jazyk našel a vyškubl.

Odysseus opustí nestvůrného kraba a vyhledá bublinu ze zakřiveného skla, odkud jsou vidět hvězdy.

Teď se nepohybují. Neblikají. Odysseus přitiskne zjizvené dlaně na studené sklo.

„Athéno, bohyně… zpívám ti, slavná bojovnice s azurovýma očima, Pallado Athéno, nezkrotná, čistá a moudrá… vyslyš mou modlitbu.

Tritogenio, bohyně… panenská ochránkyně měst, ctěná a mocná; ty, již ze své hlavy zrodil sám strašlivý Zeus… ve válečné zbroji oděnou… Zlatá! Blyštivá!… Zapřísahám tě, vyslyš mou modlitbu.

Zázračná bohyně, neuchopitelná… z věčných bohů, již mění svět… ty, co ostrým kopím potřásáš… co dravě ses prodrala z temene bouřného boha, otce Dia… tak mocně, že nebesa se otřásla… a ustoupila moci Blankytnooké… vyslyš mou modlitbu.

Dcero toho, jenž egidou vládne, Třetirozená… vznešená Pallado, z pohledu na niž srdce plesá… ztělesněná moudrosti, jejíž chvála nikdy neupadne v zapomnění… sláva tobě… prosím, vyslyš mou modlitbu.“

Odysseus otevře oči. Pohled šedých očí mu oplácejí jen neblikající hvězdy a vlastní odraz na skle.

Třetí den po odletu od Fobosu a Marsu.

Vzdálenému pozorovateli – řekněme někomu, kdo by se díval silným optickým dalekohledem z některého orbitálního prstence kolem Země – by se *Královna Mab* jevila jako členité ratiště oštěpu složené z koulí, oválů, tanků a jasně natřených protáhlých útvarů ověšených nosníky, zvonovitých stabilizačních motorů a masy

šestiúhelníků z černého fullerenu uspořádaných kolem jádra válcových obytných modulů.

To vše pak balancovalo na sloupu čím dál jasnějších jaderných záblesků.

Mahmud se zajde podívat na ošetřovnu, jak se daří Hockenberrymu. Zotavuje se rychle, částečně zásluhou Grsvkiho procesu, který vyplňuje rekonvalescenční ložnici s deseti lůžky vůní bouřky. Mahmud s sebou přinesl květiny z rozsáhlých skleníků na *Královně Mab* – paměťové banky mu totiž řekly, že v předrubikonovém jednadvacátém století, ze kterého Hockenberry pochází, nebo alespoň jeho DNA, se to stále patřilo. Scholik se dokonce zasměje, když je uvidí, a přizná, že ještě nikdy květiny nedostal, alespoň pokud ho paměť neklame. Zároveň však dodá, že jeho vzpomínky na život na Zemi – jeho opravdový život, život univerzitního badatele a nikoli scholika bohů – zdaleka nejsou úplné.

„Bylo štěstí, že jsi kvitl do *Královny Mab*," řekne Mahmud. „Nikdo jiný by neměl dostatečnou odbornost ani chirurgickou zručnost, aby tě uzdravil."

„Ani pavoukovitého moraveckého chirurga," doplní Hockenberry. „Když jsem se setkal s Retrográdem Sinopessenem, netušil jsem, že mi do čtyřiadvaceti hodin zachrání život. Je to zvláštní, jak svět funguje."

Mahmuda nenapadne nic, co by k tomu dodal. Po chvíli řekne: „Vím, že jsi o tom, co se ti stalo, mluvil s Asteaguem/Che, ale nevadilo by ti probrat to ještě jednou?"

„Vůbec ne."

„Říkáš, že tě bodla Helena?"

„Ano."

„A vedlo ji k tomu jen to, aby se její manžel – Meneláos – nikdy nedověděl, že to byla ona, kdo ho zradil, když jsi ho kvantovou teleportací přenesl zpět mezi Achájce?"

„Myslím si, že ano." Mahmud nebyl odborník na odečítání výrazu lidských tváří, ale stejně poznal, že Hockenberry je z té představy smutný.

„Ale Asteagueovi/Che jsi řekl, že jste s Helenou předtím měli intimní vztah… že jste kdysi byli milenci."

„Ano.“

„Prosím, omluvte mou neznalost těchto věcí, doktore Hockenberry, ale z toho by se mohlo zdát, že Helena Trójská je velice zlá žena.“

Hockenberry pokrčí rameny a usměje se, i když smutně. „Je produktem své doby, Mahmude – zformovaným těžkými údobími a motivy, které nejsem s to pochopit. Když jsem učil své univerzitní studenty *Íliadu*, vždycky jsem zdůrazňoval, že všechny naše snahy polidštit Homérův příběh – udělat z něj něco, co je vysvětlitelné moderními humanistickými city – jsou odsouzeny k nezdaru. Tyto postavy – tito muži a ženy – sice jsou beze zbytku lidé, stáli však na samém počátku naší civilizované éry, tisíce let předtím, než se začaly projevovat naše současné humanistické hodnoty. Když se na ně podíváme v tomto světle, jsou pro nás Heleniny skutky a pohnutky pochopitelné stejně těžko jako například Achilleova prakticky absolutní nemilosrdnost nebo Odysseova nekonečná lstivost.“

Mahmud přikývne. „Víš, že Odysseus je na lodi? Byl tě navštívit?“

„Ne, neviděl jsem ho. Ale hlavní integrátor Asteague/Che mi řekl, že je na palubě. Vlastně se spíš bojím, že mě zabije.“

„Že tě zabije?“ zděsí se Mahmud.

„Jak si možná vzpomeneš, přesvědčili jste mě, abych pomohl s jeho únosem. Přesvědčil jsem ho, že pro něho máte vzkaz od Pénelopy – těmi kecy, že část jeho postele doma na Ithace tvoří kmen olivovníku. A když jsem ho dostal k sršnímu letounu… bác! Mep Ahoo mu dal ránu, která ho uspala, a naložil ho do letounu. Kdybych byl Odysseus, určitě bych měl na Thomase Hockenberryho pifku.“

Pifka, pomyslí si Mahmud. Má vždycky radost, když narazí na nové slovo. Prožene je svým lexikonem, ke svému údivu zjistí, že to není nic sprostého a uloží si je, aby je mohl v budoucnu použít. „Je mi líto, že jsem tě dostal do situace, kdy můžeš přijít k úhoně,“ omluví se. Uvažuje, jestli scholikovi říct, že uprostřed všeho toho zmatku při trvalém uzavírání díry mu Orphu úzkým svazkem předal rozkaz od hlavních integrátorů – získat Odyssea – ale pak si použití takové výmluvy rozmyslí. Doktor Thomas Hockenberry se narodil ve

století, kdy výmluva: *Já jsem jen plnil rozkazy* jednou provždy vyšla z módy.

„Promluvím si s Odysseem…“ začne Mahmud.

Hockenberry zavrtí hlavou a znovu se usměje. „Dřív nebo později si s ním promluvím sám. Prozatím postavil Asteague/Che jednoho vašeho skálovce ke dveřím jako stráž.“

„Říkal jsem si, co dělá moravec z Pásu před zdravotní laboratoří,“ přizná Mahmud.

„Kdyby došlo na nejhorší,“ řekne Hockenberry a sáhne na zlatý medailonek, který je vidět otvorem v horním dílu jeho pyžama, „jednoduše odkvitnu.“

„Opravdu?“ zeptá se Mahmud. „A kam bys zamířil? Olymp je válečná zóna. Ílion už v tuto chvíli možná hoří.“

Hockenberryho úsměv zmizí. „Ano. To je problém. Vždycky bych se mohl zajet podívat za přítelem Nightenhelserem tam, kde jsem ho nechal – v Indianě kolem roku 1000 před Kristem.“

„V Indianě…“ řekne tiše Mahmud. „Na které Zemi?“

Hockenberry si promne hruď v místě, kde před necelými dvaasedmdesáti hodinami Retrográd Sinopessen držel jeho srdce. *„Na které Zemi,“* zopakuje. „Musíš uznat, že to zní zvláštně.“

„Jistě,“ potvrdí Mahmud, „ale tuším, že si na takové uvažování budeme muset všichni zvyknout. Tvůj přítel Nightenhelser je na Zemi, z níž jsi kvitl pryč – mohli bychom jí říkat ílijská Země. Tato kosmická loď letí k Zemi, která existuje tři tisíce let poté, co jsi poprvé žil a… ehm…“

„Zemřel,“ dořekne Hockenberry. „S tím si nedělej starosti, jsem s tou představou smířený. Netrápí mě to… aspoň ne nijak zvlášť.“

„Je podivné, že sis po pobodání dokázal tak jasně vybavit strojovnu *Královny Mab*,“ prohlásí Mahmud. „Sem jsi dorazil v bezvědomí, takže jsi musel kvitovací medailonek aktivovat právě v okamžiku, kdy jsi omdléval.“

Scholik zavrtí hlavou. „Nevzpomínám si, že bych medailonkem otočil nebo si něco představil.“

„Co je poslední věc, kterou si pamatujete, doktore Hockenberry?“

„Jak nade mnou stojí žena a se zděšeným výrazem se na mě dívá,“ odpoví scholik. „Vysoká žena s bledou pletí a tmavými vlasy.“

„Helena?“

Hockenberry zavrtí hlavou. „Ta už byla pryč, odešla po schodech dolů. Tato žena se prostě… zjevila.“

„Některá z trójských žen?“

„Ne. Byla oblečená… zvláštně. Do halenky a sukně, které se podobaly spíš tomu, co nosily ženy v mé době než jakémukoli dámskému úboru, který jsem v posledních letech viděl v Íliu nebo na Olympu. Ale nebyly ani z mé doby…“ Odmlčel se.

„Nemohla to být halucinace?“ zeptá se Mahmud. Nedodá, co je jasné – že Hockenberrymu čepel Helenina nože škrábla srdce, takže se mu do hrudi vylila krev, která pak chyběla jeho lidskému mozku.

„Mohla být… ale nebyla. Měl jsem velice zvláštní pocit, když jsem se na ni díval, a viděl jsem, že ona se dívá na mě…“

„Ano?“

„Nevím, jak to popsat,“ krčí rameny Hockenberry. „Pocit jistoty, že ona a já se někdy v brzké době znovu setkáme, někde jinde. Někde daleko od Tróje.“

Mahmud se nad tím zamyslí a oba – moravec a člověk – sedí dlouho v příjemném tichu. Rány obrovských pístů – dunění, které každé půl minuty probíhá samotnými kostmi lodě, následované napůl pociťovanými, napůl slyšenými sykoty a vzdechy obrovských vratných válců – se staly obvyklým zvukem v pozadí, podobně jako tiché šumění ventilačního systému.

„Mahmude,“ řekne Hockenberry a mezerou v pyžamové košili si sáhne na hruď, „víš, proč jsem se nechtěl zúčastnit vaší výpravy k Zemi?“

Mahmud zavrtí hlavou. Ví, že Hockenberry vidí v lesklém zrakovém pásku z černého plastu, který obtáčí přední část Mahmudovy lebky z červené slitiny, vlastní odraz.

„Je to tím, že jsem tuto loď – *Královnu Mab* – pochopil dost dobře, abych poznal pravý důvod její cesty k Zemi.“

„Hlavní integrátoři ti pravý důvod řekli,“ odvětí Mahmud. „Nebo ne?“

Hockenberry se usměje. „Ne. Tedy – důvody, které mi řekli, jsou dost dobré, ale nejsou tím pravým důvodem. Pokud jste vy moravci chtěli letět k Zemi, nemuseli jste pro cestu stavět tuhle obrovskou, nestvůrnou loď. Měli jste již na oběžné dráze kolem Marsu nebo mezi Marsem a Pásem asteroidů šedesát pět bojových kosmických lodí.“

„Šedesát pět?“ zopakuje Mahmud. Věděl, že ve vesmíru nějaké lodi jsou, některé sotva větší než sršní letouny, jiné dost velké, aby mohly přepravovat těžké náklady až od Jupitera, pokud by to bylo nutné. Neměl ponětí, že jejich tolik. „Odkud víte, že jich bylo šedesát pět, doktore Hockenberry?“

„Řekl mi to velitel centurie Mep Ahoo, když jsme ještě byli na Marsu a ílijské Zemi. Zajímal jsem se o pohon lodí a on se vyjadřoval mlhavě – technická stránka kosmických lodí není jeho specializace, on je bojový moravec – ale získal jsem dojem, že tyto ostatní lodě mají fúzní nebo iontový pohon… něco mnohem vyspělejšího než atomové bomby v plechovkách.“

„Ano,“ připustí Mahmud. Ani on nevěděl o kosmických lodích mnoho – ta, která přivezla Orpha a jeho na Mars, byla narychlo spíchnutá kombinace slunečních plachet a fúzních motorů na jedno použití, přičemž to všechno vymrštil přes Sluneční soustavu moravci zkonstruovaný prak Jupiterova nůžkového urychlovače o výkonu dvou bilionů wattů – avšak i on, obyčejný pilot ponorky z Európy, poznal, že *Královna Mab* je primitivní a mnohem větší, než si její deklarovaná mise žádá. Myslel si, že ví, kam tím Hockenberry míří, a nebyl si jistý, jestli to chce slyšet.

„Atomová bomba vybuchující každých třicet sekund,“ řekne tiše člověk, „za lodí, která je velká jako Empire State Building, jak horlivě zdůrazňovali všichni hlavní integrátoři a Orphu. A *Mab* ani nemá zvenčí žádný maskovací materiál, kterým jsou pokryty dokonce i sršní letouny. Takže: máme tenhle gigantický objekt s vysokým, jak tomu říkáte… albedem… posazený na atomových explozích, které budou viditelné ze zemského povrchu i ve dne, až dorazíte na oběžnou dráhu Země… co já vím, možná jsou odtamtud vidět prostým okem už teď.“

„Což tě vede k závěru…“ začne Mahmud. Úzkým svazkem tento rozhovor tlumočí Orphovi, ale přítel z Ió na jejich soukromém kanále mlčí.

„Což mě vede k přesvědčení, že skutečný účel této mise je být vidět co možno nejvíc,“ dovodí Hockenberry. „Vypadat co nejvýhružněji a tak vyvolat reakci sil na Zemi a v jejím okolí – těch sil, které podle toho, co říkáš, sešvindlovaly stavbu samotné kvantové reality. Snažíte se provokovat.“

„Opravdu?“ podiví se Mahmud. Ale už v okamžiku, kdy to říká, ví, že doktor Hockenberry má pravdu… a že on, Mahmud z Evropy, to tušil celou dobu, ale nikdy se k vlastní jistotě nepostavil čelem.

„Ano, opravdu,“ odvětí Hockenberry. „Odhaduji, že tato loď je přímo nabitá záznamovými zařízeními, takže až ty neznámé síly na oběžné dráze kolem Země – nebo kde se skrývají – *Královnu Mab* rozpráší na atomy, všechny detaily, týkající se této síly a povahy těchto superzbraní, se odvysílají na Mars, do Pásu, do jupiterovského prostoru nebo já nevím kam. Tato loď je jako Trójský kůň, kterého na ílijské Zemi ještě Řeky nenapadlo postavit – a možná ho ani nepostaví, protože jsem narušil běh událostí a protože Odysseus je vaším zajatcem tady na lodi. Ale toto je Trójský kůň, o němž víte… anebo máte slušnou jistotu… že ho druhá strana spálí. S námi všemi uvnitř.“

Mahmud úzkým svazkem pošle: *Je to pravda, Orphu?*

Ano, ale ne všechno, přijde mrzutá odpověď.

Člověku Mahmud řekne: „S *námi* všemi uvnitř ne, doktore Hockenberry. Vy máte pořád svůj kvitovací medailonek. Můžete kdykoli odejít.“

Scholik si přestane mnout hruď – z jizvy je jenom čárka na kůži, která je ještě nafialovělá, ale v místech, kde molekulární lepidlo řez hojí, se vytrácí – a teď si sáhne na těžký kvitovací medailonek, který mu tam visí. „Ano,“ kývne, „já mohu kdykoli odejít.“

32

Daeman vybral v Ardisu devět dalších lidí – pět mužů a čtyři ženy – kteří mu měli pomoci s varovnou výpravou a obfaxovat všech tři sta známých faxových portálů, aby zjistili, jestli tam Setebos byl a pokud ne, aby varovali tamní obyvatele – rozhodl se však počkat, až se vrátí Harman, Hannah a Petyr se soniem. Harman řekl Adě, že budou zpátky kolem poledne nebo krátce po něm.

Sonio se nevrátilo před polednem ani v následující hodině.

Daeman čekal. Věděl, že Ada a ostatní jsou nervózní – zvědové a skupiny, které vyrazily na dřevo, si povšimli nenápadného pohybu mnoha voynixů v lesích na sever, na východ a na jih od Ardisu, jako by se shromažďovali k velkému útoku – a nechtěl stahovat deset lidí od jejich povinností, dokud se Harman a ostatní dva nevrátí.

Půl odpoledne uběhlo, a oni stále nikde. Hlídky na strážních věžích a palisádách neustále zvedaly zrak k nízkým šedým mrakům v očividné naději, že sonio zahlédnou.

Daeman věděl, že by měl vyrazit – že Harman měl pravdu, když říkal, že by průzkumnou a varovnou cestu po faxech měli uskutečnit rychle – ale počkal ještě hodinu. Pak dvě. I když to nemělo logiku, cítil, že by Adu opustil, kdyby odcestoval dřív, než se Harman a sonio vrátí. Pokud by se s Harmanem něco stalo, Adu by to zdrtilo, ale komunita v Ardisu měla šanci přežít. Bez sonia se mohlo stát, že osud všech bude zpečetěn při dalším útoku voynixů.

Ada měla celé odpoledne co dělat. Jen občas si vyšla ven a sama se postavila na věž kuplovny postavené Hannah, aby mohla pozorovat oblohu. Daeman, Tom, Siris, Loes a několik dalších stáli nedaleko, ale nemluvili na ni. Mraky zšedly a začalo znovu sněžit. Celé krátké odpoledne působilo víc a víc jako nějaký děsivý soumrak.

„No nic, musím dovnitř, mám práci v kuchyni," řekla nakonec Ada a přitáhla si šátek kolem ramen výš. Daeman a ostatní se za ní dívali. Nakonec odešel do domu, po schodech vystoupal ke svému pokojíku ve druhém patře pod okapy a tak dlouho se přehraboval v šatní skříni, až našel, co potřeboval – zelenou termokombinézu a osmózní masku, které před více než deseti měsíci dostal od Savi.

Kombinéza se potrhala a ušpinila – rozpáraly ji Kalibánovy drápy a zuby, umazala ji jeho a Kalibánova krev a potom bahno z nouzového přistání se soniem minulé jaro. Zatímco skvrny odstranilo vyčištění, všechny trhliny a rozpáraná místa se pokusila opravit samotná kombinéza. Skoro se jí to podařilo. Místy bylo zelené izolační krytí prakticky neviditelné a propouštělo stříbrný lesk vlastní molekulární vrstvy, ale vyhřívací a tlakové vlastnosti kombinézy zůstaly téměř neporušené – Daeman odfaxoval do prázdného uzlu ve výšce čtyři tisíce dvě stě metrů nad mořem, neobydleného, větry bičovaného, sněhem zasypaného uzlu známého jen jako Pikespik, aby ji vyzkoušel. Díky termokombinéze zůstal naživu a v teple a osmózní maska fungovala také, poskytla mu dostatek obohacené atmosféry, aby mohl snadno dýchat.

Teď, ve svém pokojíku pod okapy, si uložil termokombinézu, která téměř nic nevážila, a masku do batohu vedle náhradních šipek do kuše a lahve s vodou a sešel dolů, aby shromáždil svůj čekající tým.

Zvenčí zazněl výkřik. Daeman vyběhl ven současně s Adou a polovinou obyvatel domu.

Sonio bylo vidět něco přes kilometr daleko. Hladce vylétlo z mraků a zakroužilo od jihozápadu, pak se ale náhle naklonilo, propadlo se, narovnalo let, znovu se naklonilo a najednou zamířilo střemhlav k zemi těsně za palisádou na jižním trávníku. Stříbřitý disk zastavil pád až v posledním okamžiku, dokonce narazil do vršku dřevěné palisády – tím donutil tři strážné, kteří tam byli, aby se vrhli na zem, pokud se chtěli stroji vyhnout – načež narazil do zmrzlé země, skočil deset metrů, znovu, narazil, vyvrhl drny vysoko do vzduchu, ještě jednou se odrazil a klouzavě se zastavil; ještě stačil vyrýt do stoupajícího trávníku mělkou brázdu.

Všichni se rozběhli z přední terasy k havarovanému stroji, Ada v čele davu. Daeman tam dorazil jen několik sekund po ní.

Petyr byl ve stroji sám. Omráčeně ležel na místě vpředu uprostřed a krvácel. Ostatních pět polstrovaných prohlubní pro pasažéry bylo vyplněno… zbraněmi. Daeman poznal varianty flešetových pušek, které přivezl Odysseus, ale také ruční střelné a jiné zbraně, jaké ještě neviděl.

Pomohli Petyrovi vylézt ze sonia. Ada si utrhla z haleny čistý pruh látky a přitiskla jej mladému muži na krvácející čelo.

„Uhodil jsem se do hlavy, když se vypnulo silové pole…“ dostal ze sebe Petyr. „Jsem pitomec. Měl jsem je nechat, ať přistane samo… řekl jsem ‘manuálně’, když vylétlo z mraků a autopilot se vypnul… myslel jsem, že vím, jak s tím létat… ale nevěděl jsem.“

„Tiše,“ řekla Ada. Tom, Siris a ostatní pomohli nejistého muže podepřít. „Povíš nám to, až tě dostaneme do domu, Petyre, Stráže… běžte na svá stanoviště, prosím. Vy ostatní se vraťte k tomu, co jste dělali. Loes, ty a několik mužů byste možná mohli odnosit dovnitř ty zbraně a munici. V úložných prostorách sonia možná budou další. Všechno to dejte do hlavního sálu. Díky.“

Siris a Tom přinesli do salonu vily Ardis dezinfekci a obvazy. Petyr zatím vypověděl, co se stalo, přinejmenším třiceti lidem.

Popsal Golden Gate v obležení voynixů a setkání s Arielem. „Pak bublina na několik minut ztmavla, fullerenové sklo zneprůsvitnělo pro sluneční světlo, a když se zase vyčistilo, Harman byl pryč.“

Ada měla klidný hlas. „Jak pryč, Petyre?“

„Nevíme. Tři hodiny jsme prohledávali celý komplex – Hannah a já – a v jakési muzejní místnosti v bublině, kde Hannah nikdy předtím nebyla, jsme našli zbraně – ale po Harmanovi nebo té zelené bytosti, Arielovi, ani stopa.“

„Kde je Hannah?“ zeptal se Daeman.

„Zůstala tam,“ odpověděl Petyr. Skláněl se a držel si obvázanou hlavu. „Věděli jsme, že musíme co nejrychleji vrátit do Ardisu sonio a co nejvíc zbraní – Ariel řekl, že sonio přeprogramoval, aby se vracelo pomaleji, než jsme letěli tam – zpáteční cesta trvala zhruba čtyři hodiny. Ariel prohlásil, že Odysseus vyjde ze své kóje za

sedmdesát dvě hodiny, pokud mu stroj dokáže zachránit život, a Hannah řekla, že tam zůstane, dokud nebude vědět… vědět, jestli to dokázal nebo ne. Kromě toho jsme našli desítky dalších zbraní. Budeme se tam muset se soniem vrátit – a Hannah řekla, že ji pak budeme moci nabrat.“

„Chybělo voynixům málo, aby se do bublin dostali?“ zeptal se Loes.

Petyr zavrtěl hlavou; vzápětí zkřivil obličej bolestí. „Nepřipadalo nám to tak. Z fullerenového skla klouzali a kromě polopropustných garážových vrat, která se za mnou hned zavřela, když jsem vylétl, tam nebyly žádné funkční východy ani vchody.“

Daeman zamyšleně pokýval hlavou. Vzpomněl si na dokonale hladké fullerenové sklo střechy traktoru při jejich jízdě se Savi do Středozemní kotliny i na polopropustné membránové dveře nahoře na Prosperově orbitálním ostrově.

„Hannah má každopádně nějakých padesát flešetových pušek,“ řekl s trpkým úsměvem Petyr. „Vynosili jsme je z muzea v bednách a v dekách. Dokázala by zabít mnoho voynixů, pokud by se dostali dovnitř. A ta místnost, ve které je Odysseova kóje, je ve zbytku komplexu tak trochu schovaná.“

„Dnes večer už sonio zpátky nepošleme, že ne?“ zeptala se žena, která se jmenovala Salas. „Přece víme…“ Podívala se z okna do šeřícího se odpoledne.

„Ne, dnes už sonio zpátky nepošleme,“ řekla Ada. „Díky, Petyre. Běž na ošetřovnu a trochu si odpočiň. Dopravíme sonio nahoru k domu a roztřídíme zbraně a munici, které jsi přivezl. Možná jsi Ardis zachránil.“

Lidé se rozešli za povinnostmi. I z protějšího trávníku bylo slyšet šum vzrušené konverzace. Loes a další, kteří stříleli z flešetových pušek původně přivezených Odysseem, zkoušeli nové zbraně – všechny flešetové pušky, které prověřili, fungovaly – a zřídili za Ardisem improvizovanou střelnici, kde mohli začít s výcvikem ostatních. Samotný Daeman si vzal dohled nad údržbou sonia. Když byly znovu aktivovány ovládací prvky, s bzukotem ožilo a vzneslo se metr nad zem. Půl tuctu mužů je doprovodilo zpátky k domu. Úložné prostory vzadu a po stranách stroje – kde Odysseus kdysi skladoval

své oštěpy, když jel lovit ptáky Nohy – byly skutečně plné dalších zbraní.

Pozdě odpoledne, když večerní soumrak vyháněl den z oblohy, konečně Daeman vyšel ven najít Adu, která stála u planoucí věžové pece postavené Hannah. Chystal se promluvit, ale pak zjistil, že neví, co říct.

„Běž," předběhla ho Ada. „Hodně štěstí." Políbila Daemana na tvář a postrčila ho k domu.

V posledním šedivém světle odpoledne provázeného sněžením si Daeman a devět ostatních naložili batohy s náhradními šipkami do kuší, suchary, sýrem a lahvemi s vodou – uvažovali, jestli si s sebou nevzít pár nových flešetových pistolí, ale rozhodli se zůstat u kuší a nožů, zbraní, které znali – a rychlou chůzí urazili dva kilometry cesty mezi palisádou kolem vily Ardis a faxovým pavilonem. Chvílemi běželi. V hlubší tmě pod stromy se pohybovaly stíny, ale na volném prostranství nikdo z desítky žádné voynixe nezahlédl. Z lesa nebylo slyšet žádné ptáky – dokonce ani občasné zatřepetání křídel a volání, které bylo v hluboké zimě běžné. U palisády kolem faxového pavilonu je nervózní muži a ženy, kteří tam hlídkovali – bylo jich dvacet – nejdřív uvítali jako novou směnu, která dorazila dřív, a pak dali najevo nevoli, když zjistili, že skupina se chystá odfaxovat. Za posledních čtyřiadvacet hodin nikdo nepřifaxoval ani neodfaxoval a hlídka pozorovala voynixy – desítky voynixů – jak se pohybují lesem na západ. Věděli, že faxový uzel ve skutečnosti není uhájitelný, pokud by voynixové zaútočili ve velké síle, a všichni chtěli být do setmění zpátky v Ardisu. Daeman jim řekl, že dnes v noci pro ně Ardis není nejlepším místem – že nová směna možná v důsledku aktivity voynixů k faxovému pavilonu do soumraku nedorazí, ale v příštích několika hodinách někdo k nim slétne se soniem a zkontroluje, jak na tom jsou. Pokud by došlo k útoku na pavilon a obráncům by se podařilo dostat jednoho posla do Ardisu, sonio by mohlo po pěti přivézt posily.

Daeman se podíval na tým, který sestavil – Ramise, Camana, Dormana, Caula, Edide, Karu, Simana, Oko a Elle – a naposledy devítce dobrovolníků stručně zopakoval, co je jejich úkolem: každý dostal přidělen seznam třiceti kódů faxových uzlů, přičemž kódy

byly jednoduše seřazené podle čísel za sebou, protože vzdálenost od Ardisu nehrála ve faxovém světě žádnou roli. Znovu jim vysvětlil, že mají zaskočit na všech třicet míst, než se vrátí. Pokud by zahlédli známky pavučiny z modrého ledu a mnohorukého Seteba, měli si to poznamenat, zjistit z faxového pavilonu, co se dá, a pakovat se odtamtud. Jejich úkolem nebylo bojovat. Pokud by tamní komunita vypadala normálně, měli předat zprávu tomu, kdo ji vede, a co nejrychleji odfaxovat do dalšího uzlu. Daeman doufal, že i se započítáním prodlev na doručení zpráv se každému z nich podaří úkol splnit za méně než dvanáct hodin. Některé uzly byly řídce obydlené – jen o málo víc než skupina domů kolem faxového pavilonu – takže pobyt tam bude krátký, dokonce ještě kratší, pokud lidé uprchli. Kdyby se některý z poslů nevrátil do vily Ardis do čtyřiadvaceti hodin, byl by považován za ztraceného a místo něho by byl vyslán někdo jiný, aby těch třicet uzlů informoval. Předčasně – před dokončením svého okruhu třiceti uzlů – se měli vrátit pouze v případě, že by utrpěli vážné zranění nebo se dozvěděli něco, co je důležité pro přežití obyvatel v Ardisu. V tom případě měli zamířit rovnou zpátky.

Muž, který se jmenoval Siman, se nervózně rozhlédl po okolních kopcích a loukách. Již se stmívalo. Neřekl nic, ale Daeman mu četl myšlenky – *Jakou by měli šanci, kdyby se pokusili ujít dva kilometry potmě mezi voynixy?*

Daeman si svolal obránce faxového pavilonu do kroužku. Vysvětlil jim, že pokud by někdo z těchto lidí přifaxoval zpátky s důležitou zprávou a sonio by nebylo k dispozici, patnáct členů strážní směny mělo posla doprovodit do vily Ardis. Faxový pavilon nesměl v žádném případě zůstat bez obrany.

„Nějaké otázky?“ zeptal se skupiny. Ubývající světlo vykreslovalo jejich tváře jako bílé ovály otočené k němu. Nikdo se na nic zeptat nechtěl.

„Odcestujeme v pořadí faxových uzlů,“ řekl. Neztrácel čas tím, aby jim přál hodně štěstí. Jeden po druhém zadali první ze svých kódů na kruhové desce umístěné na sloupu uprostřed pavilonu a ztratili se z očí. Daeman si vzal posledních třicet kódů, hlavně proto, že Kráter Paříž měl jedno z těchto vysokých čísel, stejně jako uzly,

které už zkontroloval předtím. Když však odfaxoval, nezadal žádný z těchto kódů. Místo toho vyťukal málo známý vysoký kód pro neobydlený tropický ostrov.

Když tam dorazil, byl ještě jasný den. Laguna byla světle modrá, voda za útesem stále měla tmavší barvu. Vysoko na západním obzoru se kupily bouřkové mraky a ranní světlo ozařovalo vršky toho, čemu se říkalo stratokumuly, jak se nedávno dozvěděl.

Rozhlédl se, aby se přesvědčil, že je sám, svlékl se do naha a natáhl si termokombinézu. Kapuci nechal volně ležet na krku a osmózní masku viset na řemínku. Potom si oblékl kalhoty a halenu, nazul si boty a spodní prádlo nacpal do batohu.

Zkontroloval si další věci v batohu – pruhy žluté látky, které si nařezal v Ardisu, dvě jednoduchá tesařská kladiva, která si nechal vykovat od Remana – byl to nejlepší kovář v Ardisu, když byla pryč Hannah. Stočený provaz. Náhradní šipky do kuše.

Chtěl se nejdřív vrátit do Kráteru Paříž, jenže tam byla právě půlnoc, a aby viděl, co chtěl vidět, potřeboval světlo. Věděl, že mu do svítání v Kráteru Paříž zbývá nějakých sedm hodin a byl si vcelku jistý, že do té doby stihne navštívit většinu ze svých ostatních devětadvaceti uzlů. Do některých z těch, které měl na seznamu, již odfaxoval poté, co posledně uprchl z Kráteru Paříž – Kyjev, Bellinbad, Ulanbat, Chom, Lomanův statek, Drid, Fuego, Věž Kapské Město, Devi, Mantova a Satleské výšiny. Tenkrát byly zamořeny modrým ledem pouze Chom a Ulanbat a on doufal, že se to nezměnilo. I kdyby mu zabralo celých dvanáct hodin, než stačí varovat lidi v ostatních městech a uzlech, bude jasný den, až nakonec přifaxuje do Kráteru Paříž.

A Kráter Paříž byl místem, kde se chystal udělat, co udělat musel.

Hodil si na záda těžký batoh, zvedl kuši, vrátil se do pavilonu, tiše se rozloučil s tropickými vánky a šuměním palmových listů a vyťukal první kód na svém seznamu.

33

Achilleus již vynesl mrtvé, ale dokonale zachované tělo Amazonky Penthesileiy téměř devadesát mil vzhůru po úbočí hory Olymp a je připraven nést je dalších sto mil – nebo pět set, pokud to bude nutné, případně tisíc – jenže v průběhu tohoto třetího dne, někde kolem výšky šedesáti tisíc stop, úplně zmizely teplo a vzduch.

Tři dny a noci, jen s krátkými přestávkami na odpočinek a zdřímnutí, stoupal syn Pélea a bohyně Thetidy, vnuk Aiakův, skleněnou rourou křišťálového eskalátoru, který vede na vrchol Olympu. Na dolních svazích jej rozbily první dny bojů mezi Hektorovými a Achilleovými vojsky a nesmrtelnými bohy, ale jinak si většina eskalátoru ponechala atmosféru s udržovaným tlakem a vytápění. Až do výšky šedesáti tisíc stop. Až sem. Doteď.

Na tomto místě eskalátorovou trubici úplně přerušil zásah blesku nebo nějaké plazmové zbraně; tím vznikla mezera, která je dlouhá čtvrt míle nebo i víc. Křišťálový eskalátor na rudém sopečném svahu se tak ze všeho nejvíc podobá hadovi přeseknutému motykou vejpůl. Achilleus se protlačí silovým polem na otevřeném konci tubusu a vyrazí přes ten strašlivý volný prostor. Nese si své zbraně, štít a Penthesileino tělo – Amazončinu mrtvolu pomazanou konzervační ambrózií od Pallady Athény a zabalenou do kdysi bílého lněného plátna, které vzal z vlastního velitelského stanu – jenže když dojde na druhý konec, zjistí, že trubice je poničená ještě několik dalších mil, trosky se táhnou vzhůru po věčně ustupujícím, zakřiveném svahu Olympu a vnitřek je bez vzduchu a bez tepla. Plíce mu praskají, oči ho pálí, uši mu krvácejí z nízkého tlaku, kůži má rozrytou spalujícím chladem. Místo schodiště, po kterém by mohl stoupat, je však eskalátor linií trosek, z nichž trčí zubatý kov a pokroucené sklo, kam až jeho oči dohlédnou. Bez vzduchu, promrzlý, neskýtá ochranu ani před skučícími výškovými větry.

Achilleus se s kletbami a lapáním po dechu dopotácí po otevřeném svahu zpátky, protlačí se bzučícím silovým polem v otvoru křišťálové trubice, zlehka položí své zabalené břemeno na kovové schody a sám se zhroutí vedle něj. Kůže mu chladem rozpraskala až do masa. *Jak je možné, že tak blízko k slunci je taková zima*, podiví se. Lehkonohý Achilleus je přesvědčen, že se dostal výš, než kam vylétl Ikaros, a mladíkovi, který chtěl být pták, přece rozpustil vosk na křídlech sluneční žár. Nebo ne? Ale vrcholky hor v zemi, kde prožil dětství – u Cheiróna, v zemi kentaurů – byly studená, větrná a nehostinná místa, kde se stoupající výškou řídl vzduch. Achilleus si uvědomí, že od Olympu čekal víc.

Vytáhne ze svého pláště kožený vak, z brašny vyloví malý vinný měch a střík ne si mezi vysušené a rozpraskané rty poslední zbytek vína. Svůj poslední sýr a chléb snědl už před deseti hodinami, kdy věřil, že zanedlouho bude na vrcholu. Jenže se zdá, že Olymp žádný vrchol nemá.

Má teď pocit, jako by od rána toho dne, kdy začal putovat – dne, kdy zabil Penthesileiu, kdy se zavřela díra a odřízla ho od Tróje, jeho Myrmidonů a Achájců – uběhlo několik měsíců. Ne že by mu záleželo na tom, že díra je pryč, stejně neměl v úmyslu se vrátit, dokud Penthesileia nebude znovu živá a nestane se jeho nevěstou. Ale tuto výpravu neměl v plánu. To ráno před třemi dny, kdy se vydal ze svého stanu na bojiště u paty Olympu, si do boje s Amazonkami nesl jen pár kousků jídla, neboť se nechystal být pryč déle než několik hodin. To ráno měl pocit, že jeho síla je stejně bezbřehá jako jeho hněv.

Teď přemýšlí, jestli má sílu, aby sestoupil po devadesáti kilometrech kovového schodiště.

Možná, kdybych tady nechal mrtvolu té ženy.

Již v okamžiku, kdy mu ta myšlenka vyčerpanou myslí proběhne, ví, že to neudělá… nemůže to udělat. Jak to řekla Athéna? *„Toto Afrodítino kouzlo se nedá zrušit – feromony promluvily a jejich soud je konečný. Penthesileia bude v tomto životě tvou jedinou láskou, buď jako mrtvola, nebo jako živá žena…“*

Achilleus, syn Péleův, nemá ponětí, co by mohly být feromony, ale ví, že Afrodítina kletba je hodně opravdová. Láska k této ženě,

kterou tak krutě zavraždil, mu užírá vnitřnosti víc než palčivý hlad, z něhož mu kručí v břiše. Nikdy se neobrátí na zpáteční cestu. Athéna řekla, že na vrcholu Olympu jsou léčebné nádrže, tajemství bohů, zdroj jejich tělesné obnovy a nesmrtelnosti – tajná cesta kolem nedotknutelné čáry mezi světlem a tmou, která je ohradou zubů Smrti. Léčebné nádrže… do nich Penthesileiu odnese. A až bude znovu dýchat, stane se jeho nevěstou. Achilleus se vzepře samotným Sudičkám, kdyby mu v tom chtěly bránit.

Teď se mu ale silné, opálené paže třesou vyčerpáním. Předkloní se a opře si ty paže o zakrvácená kolena těsně nad holenními chrániči. Zadívá se ven přes křišťálovou střechu a boky uzavřeného kovového schodiště a – poprvé za tři dny – si doopravdy uvědomí, co vidí.

Slunce již skoro zapadlo a stín Olympu se táhne do dáli přes načervenalou krajinu pod ním. Díra je pryč a dole na rudé planině není vidět žádné táborové ohně. Achilleus může sledovat klikatou čáru křišťálového eskalátoru po většinu z devadesáti mil, jež zdolal, neboť od jeho skla se slunce odráží víc než od tmavých svahů pod ním. Ještě dál padá stín hory na pobřeží, vzdálené kopce a dokonce i modré moře, které se tak vlaze valí od severu. Víc na východ Achilleus vidí bílé vrcholky tří dalších vysokých štítů, které vystupují nad nízké mraky a zachytávají rudou záři zapadajícího slunce. Okraj světa je zakřivený. Achilleovi to přijde jako velice zvláštní, protože každý přece ví, že svět je buď placatý nebo má tvar talíře, přičemž vzdálenější stěny se zakřivují nahoru a ne dolů, jak to dělá teď ve večerním světle okraj tohoto světa. Je jasné, že toto není hora Olymp v Řecku, ale to Achilleus ví už mnoho měsíců. Tento svět s červenou hlínou a modrou oblohou a s touto neskutečně vysokou horou je pravý domov bohů a on tuší, že obzor se tady může zakřivovat dolů nebo dělat cokoli jiného, co se mu zamane.

Právě když se otočí, aby se znovu zahleděl na svah nad sebou, kvitne mu do zorného pole bůh.

Na poměry olympských bohů je to malý bůh, trpaslík – jen šest stop vysoký – vousatý, ošklivý a zmrzačený, skoro až hrbatý, jak si Achilleus všimne, když se dívá, jak se bůh belhá kolem svého eskalátoru a obhlíží škody. Achilleus je obeznámen s olympským

Pantheonem stejně jako jiní argejští hrdinové, a tak okamžitě pozná, kdo to je – Héfaistos, bůh ohně a vrchní zbrojíř bohů.

Zdá se, že Héfaistos je už s obhlížením škod na svém výtvoru téměř hotov – stojí tam venku v mrazivém chladu a skučícím výškovém větru, otočený k Achilleovi zády, očima si měří trosky a při tom se škrábe ve vousech a mumlá si – a podle všeho o Achilleovi a jeho břemeni zabaleném v plátnu neví.

Achilleus nečeká, až se otočí. Lehkonohý zabiják proběhne maximální rychlostí silovým polem, popadne boha ohně a použije na něho své oblíbené zápasnické chvaty – nejdřív slavný „úchop“, kterým si vybojoval nespočet cen na zápasnických turnajích: chytí boha za statný pas, otočí si ho vzhůru nohama a hlavou napřed ho hodí na rudou skálu. Héfaistos zakleje a pokusí se vstát. Achilleus popadne trpasličího boha za mohutné předloktí a použije „létající klisnu“ – úplným saltem si přehodí Héfaista přes ramena a práskne jím o zem na záda.

Héfaistos zanaříká a vykřikne opravdu neslušnou kletbu.

Achilleus ví, že další, co bůh udělá, bude to, že se odteleportuje, a tak na menší, zavalitější postavu skočí, omotá nohy Héfaistovi kolem pasu nůžkami, které drtí žebra, levou rukou chytne vousatého boha kolem krku, z opasku vytáhne krátký nůž, který zabíjí bohy, a přidrží jej bohu ohně pod bradou.

„Jestli odletíš, půjdu s tebou a zároveň tě zabiju,“ sykne Achilleus zbrojíři do chlupatého ucha.

„Boha… zabít… nemůžeš… pitomče,“ vyrazí ze sebe zajíkavě Héfaistos a krátkými, mozolnatými prsty se pokusí páčením odtáhnout Achilleovo předloktí ze svého hrdla.

Achilleus použije Athéninu dýku k tomu, aby Héfaistovi udělal třípalcovou řeznou ránu – dlouhou, ale mělkou – pod bradou. Na umolousané vousy vychrstne zlatý ichor. Ve stejném okamžiku Achilleus utáhne sevření nohou kolem praskajících žeber boha.

Bůh probije svým tělem do Achilleových stehen elektřinu. Achilleus zasažen vysokým napětím zkřiví tvář, ale stisk neuvolní. Bůh vyvine nadlidskou sílu, aby se vysvobodil – Achilleus proti němu nasadí ještě nelidštější sílu a pevně ho sevře, ještě zesílí nůžkový stisk nohou, vrazí nůž rázněji pod bradu brunátného boha.

Héfaistos zachroptí, zavrčí a povolí. „Tak dobrá… stačí," vypraví ze sebe. „Tenhle zápas jsi vyhrál, synu Péleův."

„Dej mi slovo, že nezmizíš."

„Dávám ti slovo," vyrazí z hrdla Héfaistos. Vzápětí zasténá, když Achilleus zesílí stisk mocných stehen.

„A já vím, že tě zabiju, když slib porušíš," zavrčí Achilleus. Odkulí se. Uvědomuje si, že vzduch je tady příliš řídký na to, aby si udržel vědomí déle než dalších několik sekund. Popadne boha ohně za halenu a zcuchané vlasy a protáhne ho silovým polem do tepla a hustého vzduchu uzavřeného křišťálového schodiště.

Jakmile jsou uvnitř, Achilleus mrští boha na kovové schody a znovu mu ovine nohy kolem hrudníku. Od Hockenberryho a samotných bohů odpozoroval, že když někam odkvitnou, přenesou s sebou i toho, kdo je s nimi v tělesném kontaktu.

Sípající, sténající Héfaistos zalétne pohledem k tělu Penthesileiy zabalenému do plátna a optá se:

„Co tě přivádí na Olymp, lehkonohý Achillee? Neseš si prádlo na vyprání?"

„Zavři hubu!" oboří se na něho udýchaně Achilleus. Tři dny bez jídla a námaha z výstupu na horu bez vzduchu do výšky šedesáti tisíc stop ho stály příliš mnoho. Cítí, jak se jeho nadlidská síla ztrácí jako voda ze síta. Ještě minuta a bude muset Héfaista pustit – nebo zabít.

„Kde jsi přišel k tomu noži, smrtelníku?" zeptá se vousatý, ichorem krvácející bůh.

„Svěřila mi ho Pallas Athéna." Achilleus nevidí důvod lhát a na rozdíl od některých – například lstivého Odyssea – stejně nikdy nelže.

„Tak Athéna?" zabručí Héfaistos. „To je bohyně, kterou miluji nad všechny ostatní."

„Ano, slyšel jsem o tom," kývne Achilleus. Ve skutečnosti slyšel to, že Héfaistos panenskou bohyni po staletí pronásledoval a snažil se ji přimět, aby mu byla po vůlí. V jednu chvíli se dostal tak blízko, že Athéna musela odrážet Héfaistův ztopořený úd od svých stehen – a Řekové cudně použili slovo pro „stehna", když mysleli vnější genitálie. Tak se stalo, že ve chvíli, kdy ho od sebe silnější bohyně odstrčila, jí vousatý zmrzačený bůh, který na ni nasucho dorážel, co

to šlo, postříkal celou horní část nohou. Když byl Achilleus malý, jeho nevlastní otec, kentaur Cheirón, mu vyprávěl mnoho pověstí, v nichž hrály důležitou roli vlna, *eiron*, již Athéna k utření semene použila, nebo prach, do něhož skanulo. Jako muž a nejslavnější bojovník světa Achilleus slyšel, jak potulní básníci zpívají o „svatební rose“ – *herse* či *drosos* v jazyce jeho rodného ostrova – ale tato slova znamenala také vlastní novorozené dítě. Říkalo se, že z této vlny a prachu napuštěných semenem se narodili různí lidští hrdinové – a někteří mezi ně počítali i Apollóna.

Achilleus dojde k závěru, že teď není vhodná chvíle, aby se o některé z těchto pověstí zmínil. Kromě toho je se silami u konce – musí šetřit dechem.

Héfaistos znovu zalapá po dechu.

„Když mě pustíš, budu tvým spojencem,“ nabídne. „Stejně jsme jako bratři.“

„Čím jsme jako bratři?“ vydechne Achilleus. Rozhodl se, že jestli bude muset Héfaista pustit, zarazí vražednou dýku od Athény bohovi přes sanici do lebky, nabodne zbrojíři mozek a vytáhne jej, jako by oštěpem ulovil rybu z řeky.

„Nedlouho po Proměně jsem byl svržen do moře. Na klín mne přijaly Eurynomé, dcera Ókeanova, a tvoje matka Thetis,“ řekl sípavě bůh. „Byl bych se utopil, nebýt toho, že mne tvá matka – nejdražší Thetis, dcera Néreova – chytila a postarala se o mě. Jsme jako bratři.“

Achilleus zaváhá.

„Jsme víc než bratři,“ zajíkne se Héfaistos. „Jsme spojenci.“

Achilleus nemluví, protože kdyby to udělal, prozradil by svou blížící se slabost.

„Spojenci!“ vykřikne Héfaistos, jemuž jedno po druhém praskají žebra jako mladé stromky v mrazu. „Moje milovaná matka Héra nenávidí tu nesmrtelnou čubku Afrodítu, která je tvým nepřítelem. Říkáš, že na tuto cestu tě poslala moje zbožňovaná a milovaná Athéna, proto jsem ochotný ti pomoci.“

„Odnes mě k léčebným nádržím.“

„K léčebným nádržím?“ Achilleus maličko povolí tlak a Héfaistos se zhluboka nadechne. „Tam tě teď odhalí, synu Pélea a

Thetidy. Olympos je dnes ve spárech *kaosu* a občanské války – Zeus zmizel – ale u léčebných nádrží stojí stráž pořád. Zatím není tma. Pojď ke mně, najez se, napij se, občerstvi se, a já tě pak odvedu přímo k léčebným nádržím uprostřed noci, až tam bude jen nestvůrný Léčitel a několik ospalých stráží.“

Jídlo? pomyslí si Achilleus. Uvědomí si, že jestli brzy nesežene něco k snědku, opravdu bude těžko schopný bojovat, natož poroučet ostatním, aby oživili Penthesileiu.

„Tak dobrá,“ zabručí, pokrčí nohy, kterými doposud obepínal trup vousatého zbrojíře, a zastrčí Athénin nůž zpátky do opasku. „Doprav mě teď do svého příbytku na vrcholu Olympu. A žádné podrazy.“

„Žádné podrazy,“ zavrčí Héfaistos, zamračí se a prohmatá si zhmožděná a zlomená žebra. „Ale je to špatný čas, když se s nesmrtelným může zacházet takovým způsobem. Chytni se mě za ruku a hned tam kvitneme.“

„Okamžik,“ zadrží ho Achilleus. Má co dělat, aby zvedl Penthesileino tělo na rameno, tak je slabý. „Dobrá,“ řekne a chytí se bohova chlupatého předloktí. „Teď můžeme.“

34

Voynixové zaútočili krátce po půlnoci.

Poté, co Ada pomohla s přípravou a podáváním jídla početnému osazenstvu vily Ardis, zapojila se do večerního namáhavého úsilí o posílení obranyschopnosti Ardisu. Přestože ji Peaen, Loes, Petyr a Isis – kteří všichni věděli, že je těhotná žádali, aby to nedělala, zůstala venku v chladu a slabém sněžení a pomáhala kopat příkopy zhruba třicet metrů od vnitřní strany palisád. Vymysleli to Harman s Damanem – ohňové příkopy vyplněné drahocenným olejem na svícení, které by zapálili, pokud by se voynixům podařilo proniknout přes palisádu – a Adu mrzelo, že tu dnes nejsou, aby s kopáním pomohli.

Zem byla zmrzlá a ona zjistila, že je příliš unavená na to, aby se hlínou prokopala, přestože měla jednu z ostřejších lopat. Byla z toho tak zoufalá, že si musela utírat slzy a kapičky u nosu, když čekala, až Greogi a Emma zmrzlou půdu rozruší, aby ji mohla lopatou nabrat a vyhodit z výkopu. Naštěstí byla tma a nikdo se na ni nedíval. Kdyby někdo viděl, jak pláče, bylo by jí tak trapně, že by se rozbrečela ještě víc. Když přišel Petyr, který do té doby pracoval ve vile na dokončení obrany přízemí, a znovu ji požádal, aby aspoň šla do domu, po pravdě mu řekla, že ráda pracuje tady venku v řadě se stovkami dalších. Řekla, že se při manuální práci a v blízkosti tolika lidí cítí líp a nemusí pořád myslet na Harmana. Byla to pravda.

Někdy po desáté večer byly příkopy hotové. Byly v nejlepším případě neumělé – půldruhého metru široké a půl metru hluboké, vyložené plastovými pytli, které v předchozích týdnech získali z Chomu. Plechovky s drahocenným olejem ke svícení – Harman mu říkal petrolej – byly ve vstupní hale, připravené na to, že je vynesou, rozlijí a zapálí, pokud by obránci palisády museli ustoupit.

„Co se stane, až za několik minut spotřebujeme celoroční zásobu paliva k svícení?“ zeptala se Anna.

„Budeme sedět potmě,“ odpověděla jí Ada. „Ale budeme naživu.“

Ve skutečnosti měla k tomuto hodnocení výhrady. Pokud by voynixové překonali vnější palisádu, pochybovala, že by je dokázala zadržet malá ohňová přehrada – pokud by ji obránci vůbec měli čas zapálit. Harman a Daeman pomohli vypracovat plány na posílení vstupů do Ardisu a připevnění těžkých okenic na vnitřní stranu všech oken v přízemí a prvním patře – což byla práce, která probíhala již tři dny a podle Petyra byla téměř hotová – ale Ada měla pochybnosti i o této linii obrany.

Když byly příkopy vykopané, hlídky na palisádách zdvojnásobené, plechovky s petrolejem nachystané ve vestibulu a stanoveni lidé, kteří by je v případě útoku vynesli k příkopům, nové flešetové pistole a pušky rozdané – bylo jich dost, aby mohli vyzbrojit každého šestého v Ardisu, což se nedalo srovnávat se dvěma flešetovými puškami, které měli předtím – a nahoře kroužil hlídkující Greogi v soniu, Ada odešla dovnitř, aby pomohla Petyrovi s obranou domu.

Těžké okenice byly téměř dokončené – velké, masivní dřevěné desky zasazené hluboko do starých dubových rámů ardiských oken, které se daly zavřít a zajistit železnými petlicemi ukovanými v kuplovně za domem. Vypadalo to tak ošklivě, že Ada jenom přikývla na znamení souhlasu a otočila se na druhou stranu, aby nebylo vidět, že pláče.

Pamatovala si, jak krásná a elegantní byla vila Ardis před necelým rokem – jako součást tradice, jež sahala téměř dva tisíce let do minulosti. Vždycky to bylo nádherné místo pro život a pro zábavu – kultivované, příjemně zařízené, elegantní. Před necelým rokem tady v pohodlí, s obrovskou hostinou venku pod rozložitými jilmy a duby, oslavili Harmanovy devětadevadesáté narozeniny. Ve stromech svítily lampiony, vznášející se služebníci servírovali pokrmy ze všech koutů planety, krotcí voynixové tahali vozy a drožky po příjezdové cestě vysypané kamínky k rozzářené verandě, muži a ženy ze všech koutů přijížděli ve svých nejlepších šatech a

oblecích, s elegantními účesy. Když se rozhlédla po desítkách lidí v hrubých halenách, kteří se hemžili mezi nepořádkem v hlavním sále, po lampách syčících a prskajících ve tmě, svinutých přikrývkách na podlaze, flešetových puškách a kuších uložených tak, aby byly po ruce, ohni plápolajícím v krbu ne kvůli atmosféře, ale kvůli teplu nezbytnému pro přežití, desítkách vyčerpaných a špinavých mužů a žen chrápajících u krbu, blátivých šlápotách všude možně a těžkých dřevěných okenicích tam, kde kdysi visely matčiny krásné závěsy, pomyslela si: *Tak daleko to došlo?* Ano.

V Ardisu a jeho okolí teď žily čtyři stovky lidí. Již to nebyl Adin domov. Spíš to teď byl domov všech, kteří byli ochotni tady žít a za Ardis bojovat.

Petyr jí předvedl okenice a další doplňky – štěrbiny vyřezané do okenic v přízemí a prvním patře, jimiž by mohli obránci dál střílet šípy, šipky z kuší a flešety po voynixech, pokud by se dostali přes palisádu, a také do podlah – obrovské kádě s vařící vodou v druhém patře a vrátky zvedané na vysoké lomenicové terasy, z nichž by mohli obránci posledních pozic lít dolů na voynixy horkou vodu. Harman ten nápad získal samočtením z jedné své staré knihy. Teď tyto velké kádě s vodou a olejem bublaly a vřely na provizorních kamínkách natahaných do dřívějších soukromých pokojů Adiny rodiny. Bylo to všechno šeredné, ale zdálo se, že by to mohlo fungovat.

Dovnitř vešel Greogi.

„Sonio?“ zeptala se Ada.

„Je nahoře na jinkerové plošině. Raman a další se připravují na vzlet s lučištníky.“

„Co jsi viděl?“ zeptal se Petyr. Po západu slunce přestali do lesa posílat průzkumné týmy – voynixové viděli potmě lépe než lidé a v tak oblačnou noc bez světla Měsíce a prstenců to bylo prostě příliš riskantní – a tak se jejich jedinýma očima staly výpady v soniu.

„Ve tmě a plískanici toho moc vidět není,“ prohlásil Greogi. „Ale hodili jsme do lesa světlice. Voynixové jsou všude – tolik, kolik jsme jich ještě neviděli…“

„*Odkud* se berou?“ otázala se druhá žena, která se jmenovala Uru. Třela si lokty, jako by jí byla zima. „Nedostávají se sem *faxem.* Včera jsem měla hlídku a…“

„Tím se teď nebudeme trápit,“ přerušil ji Petyr. „Co dalšího jsi viděl, Greogi?“

„Pořád nosí od řeky kameny,“ hlásil malý zrzavý muž.

Ada sebou při těch slovech škubla. Pěší hlídky to oznámily již v poledne. Voynixové byli spatřeni, jak nosí těžké kameny a ukládají je v lesích. Bylo to chování, které obyvatelé Ardisu ještě nikdy neviděli a Adě se při každém novém chování voynixů stahoval žaludek úzkostí.

„Vypadá to, že by něco stavěli?“ zeptal se Casman skoro s nadějí. „Zeď nebo něco takového? Úkryty?“

„Ne, jenom rovnají kameny do řad a hromad u kraje lesů,“ upřesnil Greogi.

„Musíme předpokládat, že je použijí jako projektily,“ řekl tiše Siris.

Ada se zamyslela nad všemi roky – staletími – kdy byli voynixové silnými, ale pasivními němými sluhy, vykonávajícími všechny úkony, jichž lidé starého typu zanechali. Pásli jim a zabíjeli zvířata, hlídali před URNistickými dinosaury a jinými nebezpečnými replikanty, jako soumaři tahali drožky a vozy. Před finálním faxem, od něhož uplynulo čtrnáct set let, se po staletí říkalo, že voynixové byli všude, ale nehýbali se a nereagovali – jednoduše stáli jako bezhlavé sochy s kožnatým hrbem a kovovým krunýřem. Až do Zřícení před devíti měsíci, kdy Prosperův ostrov spadl v plamenech z prstence R, rozlámaný na deset tisíc meteorických kousků, nikdo nepamatoval, že by viděl voynixe udělat něco nečekaného, natož jednat z vlastní iniciativy.

Časy se změnily.

„Jak se budeme bránit padajícím kamenům?“ zeptala se Ada. Voynixové měli silné paže.

Kaman, jeden z Odysseových prvních žáků, postoupil blíž ke středu kruhu, který se tady v salonu v prvním patře vytvořil. „Minulý měsíc jsem si samopřečetl knihu, ve které bylo psáno o obléhacích

strojích a mechanismech z doby před ztraceným věkem, které uměly střílet obrovské kameny a balvany na kilometry daleko.“

„Byly v té knize nějaké nákresy?“ zeptala se Ada.

Kaman se kousl do rtu. „Jeden. Nebylo úplně jasné, jak to má fungovat.“

„To stejně není obrana,“ namítl Petyr.

„Umožnilo by nám to střílet ty kameny po nich zpátky,“ usoudila Ada. „Kamane, co kdybys tu knihu našel a sehnal Remana, Emmu, Loese, Caula a několik dalších, kteří pomáhali Hannah s kuplovnou a kteří jsou mimořádně šikovní, když jde o to něco postavit…“

„Caul je pryč,“ řekla žena, která měla v Ardisu nejkratší vlasy, Salas. „Odcestoval dnes s Daemanem a jeho skupinou.“

„Nevadí, zanes ji všem ostatním, kterým jde stavění od ruky a kteří tady jsou,“ požádala Ada Kamana.

Hubený vousatý muž přikývl a odběhl ke knihovně.

„Budeme ty kameny po nich střílet zpátky?“ zeptal se s úsměvem Petyr.

Ada pokrčila rameny. Litovala, že Daeman a devět ostatních odjeli. Litovala, že se Hannah nevrátila z Golden Gate. Ze všeho nejvíc litovala, že není doma Harman.

„Lidi, pojďme dodělat svou práci,“ vybídl je Petyr. Skupina se rozešla. Greogi v čele několika lidí zamířil na jinkerovou plošinu, aby znovu vzlétl se soniem. Ostatní šli spát.

Petyr vzal Adu za ruku. „Musíš se taky trochu vyspat.“

„Mám hlídku…“ zamumlala. Zdálo se jí, že ve vzduchu něco hlasitě bzučí, jako by se vrátily letní cikády.

Petyr zavrtěl hlavou a odvedl ji chodbou k jejímu pokoji. *Harman a můj pokoj*, pomyslela si.

„Jsi vyčerpaná, Ado. Jsi v zápřahu dvacet hodin bez přestávky. Všichni lidé z denní směny teď spí. Máme další lidi na hradbách a na hlídce ve vzduchu. Pro dnešek jsme udělali všechno, co jsme mohli. Musíš se trochu prospat. Ty jsi zvláštní případ.“

Ada polekaně odtáhla ruku. „Nejsem zvláštní případ!“

Petyr se na ni upřeně podíval. Oči měl v mihotavém světle lamp na chodbě tmavé. „Jsi, ať to bereš na vědomí nebo ne, Ado. Jsi součást Ardisu. Pro mnoho z nás jsi živé ztělesnění tohoto místa.

Stále jsi naše hostitelka, ať to přiznáváš nebo ne. Lidé čekají na tvoje rozhodnutí, a nejenom proto, že Harman byl po měsíce fakticky naším vůdcem. A kromě toho jsi tady jediná těhotná.“

To Ada nemohla popřít. Nechala se odvést do ložnice.

Ada věděla, že by měla spát – potřebovala se vyspat, jestli měla být Ardisu anebo sobě nějak prospěšná – ale spánek se jí vyhýbal. Nedokázala dělat nic jiného než se strachovat o obranu a myslet na Harmana. Kde je? Je živý? Je v pořádku? Vrátí se k ní?

Jen co současné ohrožení voynixy pomine, rozletí se na Golden Gate na Machu Picchu – nikdo ji nedokáže zadržet – a najde svého milence, svého *manžela*, i kdyby to mělo být to poslední, co kdy udělá.

Vstala, došla přes tmavou místnost ke své skříni, vytáhla z ní turínku a odnesla si ji k posteli. Nic ji nelákalo, aby opět použila funkci, která ji propojí s probíhající scénou – vzpomínka, jak k ní umírající muž ve věži vzhlédl a *uviděl* ji byla příliš děsivě čerstvá – ale chtěla znovu vidět, jak vypadá stará Trója. *Město v obležení – něčí domov v obležení.* Mohlo jí to dodat naději.

Lehla si na záda, položila si vyšité mikroobvody na čelo a zavřela oči.

V Íliu je ráno. Helena Trójská vstoupí do hlavní síně Priamova dočasného paláce – bývalého sídla Parida s Helenou – a rychle dojde ke Kassandře, Andromaché, Hérofilé a Hypsipylé, mohutné otrokyni z Lesbu, jež stojí v kroužku urozených žen nalevo za trůnem krále Priama.

Andromaché střelí po Heleně pohledem. „Poslali jsme sluhy hledat tě do tvých komnat,“ zašeptá. „Kde jsi byla?“

Helena se od okamžiku, kdy unikla Meneláovi a opustíla ve věži umírajícího Hockenberryho, sotva stihla vykoupat a obléct si čisté šaty. „Byla jsem se projít,“ odpoví šeptem.

„Tak projít,“ vpadne krásná Kassandra opilým hlasem, který často provází její tranzy. Plavovlasá žena se uculí. „Na procházce… se svou dýkou, milá Heleno? Ještě jsi ji neotřela?“

Andromaché Priamovu dceru umlčí. Otrokyně Hypsipylé se nakloní ke Kassandře a Helena si všimne, že Hypsipylé pevně drží

věštkyni za bledou paži. Tlak je tak silný, že Kassandra ucukne – prsty Hipsypylé se na příkaz daný kývnutím Andromaché zarývají hluboko do bledého masa – ale pak se Kassandra znovu usměje.

Budeme ji muset zabít, pomyslí si Helena. Má pocit, jako by od jejího posledního setkání se dvěma pozůstalými členkami původních Trójanek, jak se nazvaly, uplynulo několik měsíců, ale od chvíle, kdy se s nimi rozloučila a byla unesena Meneláem, uběhlo necelých čtyřiadvacet hodin. Čtvrtá a poslední z tajného spolku Trójanek, která zatím přežila – Hérofila, „vyvolená Héry“, nejstarší sibyla ve městě – je momentálně tady ve shluku důležitých žen, ale pohled má prázdný a vypadá to, jako by za posledních osm měsíců zestárla o dvacet let. Helena si uvědomí, že její dny jsou sečteny, stejně jako Priamovy.

Když se teď myšlenkami znovu naladí na ílijskou vnitřní politiku, Helenu překvapí, že Andromaché nechala Kassandru naživu – kdyby se Priamos a jeho lidé dozvěděli, že Astyanax, syn Andromaché a Hektora, stále žije, že smrt dítěte byla jen lstí pro rozpoutání války s bohy, utrhali by Hektorově ženě jeden úd za druhým. Helena si uvědomí, že Hektór by ji zabil.

Kde je Hektór? Helena pochopí, že na něho všichni čekají.

Právě když se chystá zeptat se šeptem Andromaché, Hektór vejde, doprovázen tuctem svých velitelů a nejbližších druhů. Přestože trójský král – starý Priamos – sedí na svém trůnu, vedle něhož je prázdný trůn královny Hekabé, vypadá to, jako by do místnosti vstoupil pravý král celého Ília. Kopiník s červeným chocholem, který drží stráž, ze vypne do ještě vzornějšího pozoru. Unavení vojevůdci a hrdinové, mnozí ještě zaprášení a zakrvavení z noční bitvy, se postaví vzpříma. Všichni, dokonce i ženy z královské rodiny, zvednou hlavu.

Hektór je tady.

I po deseti letech obdivu k jeho vystupování, hrdinství a moudrosti, i po deseti letech, co se jako slunečnice stáčí za září Hektorova charizmatu, Helena Trójská cítí, jak se jí po desetitisící zrychlil tep, když Hektór, syn Priamův, pravý vůdce bojovníků a obyvatel Tróje, vstoupil do místnosti.

Hektór má na sobě svou bojovou zbroj. Je čistý – zjevně přichází spíš z postele než z bojiště, zbroj má čerstvě vyleštěnou, štít čistý, dokonce i vlasy má čerstvě umyté a spletené – přesto je vidět, že je unavený, zraněný bolestí duše.

Hektór pozdraví svého královského otce a přirozeně usedne na trůn své zemřelé matky. Jeho velitelé zaujmou místa za ním.

„Jaká je situace?“ zeptá se Hektór.

Odpovědi se ujme Déifobos, Hektorův bratr, zakrvácený po nočním boji. Dívá se při tom na krále Priama, jako by podával hlášení jemu, ale ve skutečnosti mluví na Hektora. „Hradby a Skajská brána drží pevně. Agamemnónův nenadálý útok nás málem zaskočil a měli jsme málo mužů, když tolik bojovníků odešlo za díru bojovat s bohy, ale odrazili jsme Argejce, do úsvitu jsme zahnali Achájce k jejich lodím. Ale bylo to těsné.“

„A díra je zavřená?“ zeptá se Hektór.

„Je pryč,“ odpoví Déifobos.

„A všichni naši muži jí stačili projít, než zmizela?“

Déifobos pohlédne na jednoho ze svých velitelů a dostane od něho nenápadné znamení. „Domníváme se, že ano. Nastal obrovský zmatek, jak se tisíce mužů vracely do města, moravecké výtvory prchaly ve svých létajících strojích a Agamemnón zahájil podlý útok – mnoho našich nejstatečnějších před hradbami padlo, když se ocitli mezi našimi lučištníky a Achájci – ale máme za to, že kromě Achillea nikdo na druhé straně díry nezůstal.“

Hektór zvedne hlavu. „Achilleus se nevrátil?“ otáže se.

Déifobos zavrtí hlavou. „Po masakru všech Amazonek zůstal na druhé straně. Ostatní achájští vojevůdci a králové prchli dírou ke svým vojskům.“

„Penthesileia je mrtvá?“ zeptá se Hektór. Helena si uvědomí, že Priamův nejslavnější syn byl mimo realitu více než čtyřiadvacet hodin, zabředlý do svého smutku a neochoty uvěřit, že jeho válka s bohy skončila.

„Penthesileia, Klonia, Bremúsa, Euandra, Thermodóa, Alkybia, Dermachia, Derioné – všech třináct Amazonek bylo zabito, můj pane.“

„Co je teď s bohy?“

„Velice lítě válčí mezi sebou,“ hlásí Déifobos. „Je to jako předtím… před naší válkou s nimi.“

„Kolik jich je?“

„Na straně Achájců Héra, Athéna a jejich hlavní spojenci a podporovatelé. Dnes v noci byli na bojišti spatřeni Poseidon, Hádes a mnozí další nesmrtelní, jak pobízejí Agamemnónova vojska a metají blesky proti našim hradbám.“

Starý Priamos si odkašle. „Jak je tedy možné, že naše hradby stále stojí, synu?“

Déifobos se široce usměje. „Jako v dřívějších dobách, můj otče, za každého boha, který nám nepřeje, máme svého ochránce. Je zde Apollón se svým stříbrným lukem. Arés vedl za úsvitu náš protiútok. Déméter a Afrodíta…“ Zarazí se.

„Afrodíta?“ optá se Hektór. Jeho hlas je studený a řízný jako nůž upuštěný na mramor. Bohyně, o níž Andromaché řekla, že zabila Hektorova malého synka. Jméno, které ukulo spojenectví mezi největšími nepřáteli v dějinách – Hektorem a Achilleem – a rozpoutalo jejich válku s bohy.

„Ano,“ odvětí Déifobos. „Afrodíta bojuje po boku ostatních bohů, kteří nás milují. Tvrdí nám, že ona nezavraždila našeho milovaného Skamandria, našeho Astyanakta, našeho mladého pána města.“

Hektorovi zbělají rty. „Pokračuj.“

Déifobos se nadechne. Helena se rozhlédne po prostorné síni. Desítky tváří jsou bílé, napjaté, stržené silou okamžiku.

„Agamemnón, jeho muži a jejich nesmrtelní spojenci se přeskupují nedaleko svých černých lodí,“ oznámí Hektorův plešatící bratr. „Během noci nechybělo mnoho, aby vztyčili žebříky k našim hradbám a poslali mnoho statečných synů Ília do Hádu, ale jejich útoky nebyly dobře vedené a přišly příliš brzy – dřív, než se podstatná část jejich velitelů a mužů vrátila dírou – a my jsme je s Apollónovou pomocí a Areovým vedením zahnali zpátky za Křovinatý hřbet, zpátky za jejich staré příkopy a opuštěné moravecké ochranné valy.“

V síni nadlouho zavládne naprosté ticho. Hektór sedí a klopí zrak, zdánlivě ztracený v myšlenkách. Naleštěná přilba, kterou drží

pod paží, se leskne a odráží pokřivené obrazy tváří, které přihlížejí nejblíž.

Hektór vstane, dojde k Déifobovi, na okamžik stiskne bratrovi rameno a otočí se k otci.

„Šlechetný Priame, milovaný otče, Déifobos – nejdražší ze všech mých bratrů – zachránil naše město, když já jsem byl zalezlý ve svých komnatách jako stará žena ztracená v trpkých vzpomínkách. Nyní však žádám, aby mi bylo odpuštěno a abych směl znovu vstoupit do řad obránců našeho města."

V Priamových krvavých očích jako by se rozhořela slabá jiskra života. „Znamená to, že bys odložil svůj boj s bohy, kteří nám pomáhají, synu?"

„Můj nepřítel je nepřítel Ília," řekne Hektór. „Mí spojenci jsou ti, kteří zabíjejí nepřátele Ília."

„Budeš bojovat po boku Afrodíty?" naléhá starý Priamos. „Spojíš se s bohy, které ses v mnoha uplynulých měsících snažil zabít? Budeš zabíjet Achájce, Argejce, které ses naučil nazývat přáteli?"

„Můj nepřítel je nepřítel Ília," zopakuje Hektór s odhodlaným výrazem. Zvedne zlatou přilbu a nasadí si ji. Z kruhů v nablýskaném kovu hledí divoké oči.

Priamos vstane, obejme Hektora a s nekonečnou vlídností mu políbí ruku. „Veď dnes naše vojska k vítězství, šlechetný Hektore."

Hektór se otočí, krátce stiskne Déifobovi předloktí a promluví nahlas ke všem znaveným velitelům, již jsou tam seřazeni, a jejich mužům.

„Dnes přineseme k nepříteli oheň. Dnes budeme burácet válečným pokřikem, všichni společně! Zeus nám poskytl tento den, den, který má cenu všech ostatních v našem životě. Dnešek je den, kdy se zmocníme lodí, zabijeme Agamemnóna a navždycky ukončíme tuto válku!"

Dlouhou odmlkou se rozléhá ticho. Pan najednou vyplní velkou síň ryk, který Helenu vyděsí tak, že couvne za Kassandru, jež má na tváři úsměv od ucha k uchu, podobný otevřeným ústům nebožtíka.

Potom se síň vyprázdní, jako by ten ryk lidi v ní odnesl – ryk, který neodumře, ale propukne nanovo a pak ještě zesílí, když Hektór

opustí Helenin bývalý palác a tisíce jeho mužů čekajících venku ho přivítají jásotem.

„Takto to znovu začíná,“ pošeptá Kassandra, stále s oním strnulým šklebem. „Takto se staré budoucnosti vracejí, aby se zrodily v krvi.“

„Zmlkni,“ sykne Helena.

„Vstávej, Ado! Vstávej!“

Ada si strhla turínku z obličeje a prudce se na posteli posadila. V pokoji byla Emma a třásla s ní. Ada zvedla levou dlaň a viděla, že je teprve krátce po půlnoci.

Zvenčí se ozývaly výkřiky, jekot, třesk flešetových pušek a tupé rány provázející střelbu z těžkých kuší. Do zdi vily Ardis narazilo něco těžkého a v další sekundě se okno v sousední místnosti vevalilo dovnitř. Okno ozařovaly plameny – zvenčí a zdola.

Ada vyskočila z postele. Boty si předtím nesundala, takže si teď jenom srovnala halenu a následovala Emmu na chodbu plnou běžících postav. Všechny měly zbraň a mířily na svá přidělená místa.

Petyr se s ní setkal na dolním konci schodů.

„Prorazili západní hradbu. Máme mnoho mrtvých. Voynixové jsou uvnitř areálu.“

35

Ada vyšla z vily Ardis do zmatku, tmy, smrti a hrůzy.

Spolu s Petyrem a skupinou dalších vyběhla hlavními dveřmi na jižní trávník, ale noc byla tak tmavá, že neviděla nic než pochodně na palisádách a nezřetelné siluety lidí prchajících k vile a neslyšela nic než křik a řev.

Vzápětí k nim přiklusal Reman. Mohutně stavěný, vousatý muž – jeden z prvních, kteří přišli do Ardisu poslouchat Odysseovo učení, když ještě učil – si nesl kuši, ve které nezbývaly žádné šipky. „Voynixové nejdřív pronikli přes severní hradbu. Tři nebo čtyři stovky najednou, soustředěných na jedno místo…“

„Tři nebo čtyři stovky?“ zašeptala Ada. Útok z minulé noci byl doposud nejhorší, a to odhadovali, že na všechny čtyři strany opevnění nezaútočilo více než sto padesát tvorů, rozdělených po celé délce.

„Přes každou hradbu jich přelézá přinejmenším několik stovek,“ vyrazil ze sebe udýchaně Reman. „Ale nejdřív pronikli přes severní hradbu, za kanonádou kamenů. Kameny zasáhly mnoho našich lidí… v té tmě jsme je nemohli vidět… a když naše počty na hradbách prořídly, museli jsme držet hlavy skloněné, někteří utekli… voynixové přeskákali, když jedni použili záda druhých jako odrazová prkna. Než jsme stačili přivolat posily, dostali se mezi dobytek. Potřebuji další šipky do kuše a nový oštěp…“

Začal se kolem nich prodírat do foyer, kde se rozdělovaly nové zbraně, ale Petyr ho chytil za ruku. „Dostali jste z hradby zraněné?“

Reman zavrtěl hlavou. „Je to tam šílené. Ty, kteří spadli, voynixové rozsekali, dokonce i ty, kterým kameny způsobily jen lehká poranění na hlavě nebo modřiny. Nemohli… nemohli jsme… se k nim dostat.“ Mohutný muž se odvrátil, aby schoval tvář.

Ada se rozběhla kolem domu k severní hradbě.

Obrovskou kuplovnu zachvátil požár a plameny ozařovaly chaos. Dočasné dřevěné příbytky a stany, v nichž spala více než polovina obyvatel Ardisu, také hořely. Muži a ženy se v naprosté panice hnali k vile. Dobytek bučel, jak jej přízračné, míhající se postavy voynixů zabíjely – Ada dobře věděla, že kdysi to byla jejich práce, porážet lidem zvířata, a oni pořád měli ty silné ocelové paže zakončené smrtícími čepelemi manipulátorů. Zděšeně se dívala, jak další a další krávy padají do bláta. Pak začali voynixové hopsat k ní a obřími kobylkovitými skoky rychle zkracovat stometrovou vzdálenost od domu.

Petyr ji chytil. „Honem, musíme ustoupit."

„Zápalné příkopy…" řekla a vytrhla se mu. Prodírala se proudem prchajících lidí, až se dostala k jedné z pochodní na zadní terase, popadla ji a rozběhla se zpátky k nejbližšímu příkopu. Musela uhýbat a kličkovat davem mužů a žen, kteří běželi k domu – viděla Remana a ostatní, jak se snaží úprk zastavit, ale poražený dav zachvácený panikou se hnal dál. Mnozí dokonce zahodili kuše, luky i flešetové zbraně. Voynixové již pronikli za hořící kuplovnu. Jejich stříbřitá těla poskakovala po hořící konstrukci a srážela dolů muže a ženy, kteří se snažili oheň uhasit. Další voynixové – desítky a desítky – skákali, pelášili a běželi proti Adě. Příkop byl patnáct metrů daleko, voynixové něco přes dvacet.

„Ado!"

Běžela dál. Petyr a nepočetná skupinka lidí také běželi k okopům, přestože v tu chvíli již první voynixové skákali přes nejvzdálenější příkop.

Bečky s petrolejem byly na místě, ale nikdo nevylil tekutinu do příkopů. Ada vypáčila víko, kopnutím těžkou bečku převrátila a začala ji kutálet po kraji příkopu. Ostře páchnoucí palivo lenivě prýštilo do mělkého příkopu. Petyr, Salas, Peaen, Emma a další také popadli těžké bečky s petrolejem a začali je převracet a vylévat.

Pak najednou byli voynixové u nich. Jeden z tvorů přeskočil příkop a usekl Emmě ruku v rameni. Adina přítelkyně ani nevykřikla. V němém úžasu pohlédla na chybějící paži a otevřela ústa dokořán. Voynix zvedl paži a ve světle ohně se zaleskly řezné nože.

Ada hodila pochodeň do příkopu, popadla odhozenou kuši a střelila voynixovi šipku do kožnatého hrbu. Tvor se odvrátil od Emmy, otočil se a skrčil, připravený skočit na Adu. Prakticky ve stejném okamžiku, kdy Loes po té bestii hodil pochodeň, se Petyrovi podařilo vychrstnout jí na krunýř půl plechovky petroleje.

Voynixe zachvátily plameny. Jak byla jeho infračervená čidla přetížená, potácel se v kruzích a mával kovovýma rukama. Dva muži, kteří byli poblíž Petyra, do něho vypálili mraky flešet. Nakonec spadl do příkopu a celou část příkopu zapálil. Emmě se podlomily nohy, ale Reman ji chytil, lehce zvedl a otočil se, aby ji odnesl zpátky do domu.

Ze tmy se vyřítil kámen o velikosti pěsti, rychlý jako flešeta a skoro stejně neviditelný, a zasáhl Remana zezadu do hlavy. Aniž pustil Emmu, padl pozadu do hořícího příkopu. Jejich těla začala prudce hořet.

„Honem!“ vykřikl Petyr a chytil Adu za ruku. Jeden voynix proskočil plameny a přistál mezi nimi. Ada mu vypálila do břicha zbývající šipku, popadla Petyra za zápěstí, vyhnula se vrávorající nestvůře a obrátila se na útěk.

Ohně teď hořely po celém areálu a Ada viděla voynixy všude – mnoho již za zápalnými příkopy, všechny uvnitř palisády. Některé skosila flešetová palba nebo je zpomalily dobře mířené šipky z kuší nebo šípy, jiné to odhodilo, když je zasáhla flešetová dávka, ale lidská střelba byla sporadická, ojedinělá a špatně mířená. Lidé propadli panice. Kázeň se hroutila. Naproti tomu kanonáda kamenů vystřelovaných od neviditelných voynixů za hradbami neustávala – nepřetržité a smrtonosné bombardování ze tmy. Ada a Petyr se pokusili pomoci na nohy velice mladé rusovlasé ženě, než záplava voynixů všechny pohltí. Žena dostala do boku zásah kamenem a vykašlávala do bílé haleny krev. Ada zahodila prázdnou kuši, oběma rukama pomohla ženě vstát a začala se belhat k vile.

Ustupující lidé teď zapalovali příkopy s petrolejem na všech čtyřech stranách vily Ardis, ale Ada viděla, že voynixové plameny probíhají nebo je přeskakují. Divoké stíny skákaly po trávníku všude kolem a teplota se v několika sekundách zvýšila o deset stupňů.

Žena se na Adu bezvládně zhroutila a málem ji v pádu strhla s sebou. Ada se k ní přikrčila – ohromená množstvím krve, které rusovlasá dívka zvrací do své haleny – ale Petyr se ji snažil zvednout a odtáhnout. „Ado, musíme *jít!*“

„Ne.“

Sklonila se, uchopila krvácející dívku pod ramenem a ztěžka vstala. Obklopovalo je pět voynixů.

Petyr zvedl ze země zlomený oštěp a odrážel je předstíranými výpady a bodáním, ale voynixové byli rychlejší. Uskakovali a vrhali se po něm rychleji, než se stačil otáčet a útočit. Jeden z tvorů oštěp chytil a vykroutil mu ho z rukou. Petyr padl na břicho skoro k voynixovým nohám. Ada se divoce rozhlédla po nějaké zbrani, kterou by mohla popadnout nebo použít. Zkusila dívku postavit na nohy, aby si uvolnila ruce, ale rusovlásce se podlomila kolena a znovu upadla. Ada se vrhla na voynixe, který stál nad Petyrem, připravená použít proti němu holé ruce.

Pak zarachotila flešetová palba a dva voynixové včetně toho, který se chystal stít Petyra, padli na zem. Ostatní tři tvorové se prudce obrátili, aby útoku čelili.

Petyrův přítel Laman – který při poslední bitvě s voynixy přišel o čtyři prsty na pravé ruce – střílel levačkou z flešetové pistole. Pravou rukou zvedal štít ze dřeva a bronzu a odrážel jím kameny. Za Lamanem přišli Loes, Salas a Oelleo – přátelé Hannah a Odysseovi žáci a žákyně – kteří se rovněž bránili štíty a zabíjeli flešetovými zbraněmi. Dva voynixové padli, třetí přeskočil přes hořící příkop zpátky. Ale tucty dalších běžely, skákaly a draly se kolem Adiny skupinky.

Petyr se vrávoravě postavil, pomohl Adě zvednout dívku a společně zamířili k domu, od kterého je ještě dělilo více než třicet metrů. Laman šel první, Loes, Salas a maličká Oelleo je štíty chránili ze tří stran.

Dva voynixové přistáli Salas na zádech, zarazili ji do rozbahněné, rozryté hlíny a vytrhli jí páteř z těla. Laman se otočil a napálil plnou dávku flešet jednomu voynixovi do hrbu. Tvora to po zmrzlé zemi odmrštilo, ale Ada viděla, že Salas je mrtvá. V tom

okamžiku zasáhl Lamana do spánku kámen a on se bez života svezl k zemi.

Ada nechala Petyra, aby podpíral dívčinu váhu, a zmocnila se těžké flešetové pistole. Ze tmy přilétla pořádná sprška kamenů, ale lidé se přikrčili za štíty Loese a Oelleo. Petyr se chopil upadlého Lamanova štítu a přidal jej k obranné barikádě. Jeden z větších kamenů štít ze dřeva a kůže prorazil a rozdrtil Oelleo ruku. Žena – blízká přítelkyně nepřítomného Daemana – zvrátila hlavu a zařvala bolestí.

Kolem nich byly teď desítky, stovky voynixů, kteří se hrabali do útoku, skákali a zabíjeli zraněné lidi. A další se hnali k vile Ardis.

„Jsme odříznutí!“ zvolal Petyr. Ohně v příkopech za nimi ztratily mnoho ze své účinnosti a voynixové je lehce přeskakovali. Zem byla posetá více lidskými těly než mrtvolami voynixů.

„Musíme to zkusit!“ vykřikla Ada. Jednu ruku měla ovinutou kolem bezvládné dívky, pravicí střílela z flešetové pistole. Zavolala na Oelleo, aby zvedla štít pravou rukou a držela jej vedle Loesova štítu. Za touto chatrnou barikádou se pětice rozběhla k domu.

Jejich postupu si všimli další voynixové a dlouhými skoky se přidali k dvaceti nebo třiceti, kteří jim přehrazovali cestu. Někteří z nich měli v krunýřích a kožených hrbech zaražené křišťálové flešetové šipky; zář plamenů se od křišťálu odrážela a tančila červenozelenými záblesky. Jeden voynix chytil štít, který držela Oelleo, strhl ji na zem a mocným seknutím levačky jí prořízl hrdlo. Další odtáhl dívku od Ady, která mu přitiskla hlaveň flešetové pistole k hrbu a čtyřikrát stiskla spoušť. Výstřel tvorovi odtrhl přední část krunýře; v záplavě své modrobílé krevní tekutiny se zhroutil na bezvládnou dívku, Ada ale uslyšela, že pistole cvakla naprázdno. V tu chvíli přiskočil další tucet voynixů.

Petyr, Loes a Ada klečeli a snažili se chránit dívku štítem. Loes střílel z jediné zbývající flešetové zbraně, Petyr se zlomeným oštěpem nataženým před sebe bránil dalšímu útoku, ale voynixů, kteří se kolem nich shlukovali, byly desítky.

Harman, stačila si pomyslet Ada. Uvědomila si, že jeho jméno pronesla se směsí absolutní lásky a absolutního vzteku. Proč tady není? Proč trval na tom, že v poslední den jejího života odletí? Dítě,

které jí rostlo v břiše, bylo teď odsouzeno k záhubě stejně jako ona a Harman tady není, aby je oba chránil. V tom okamžiku milovala Harmana tak, že se to slovy nedalo vyjádřit, a současně ho divoce nenáviděla. *Promiň,* pomyslela si – a nepatřilo to ani Harmanovi, ani jí, ale plodu v jejím nitru. Nejbližší voynix po ní skočil a ona mu mrštila prázdnou flešetovou pistoli na kovový krunýř.

Voynix odletěl, roztrhaný na kusy. Ada překvapeně zamrkala. Pět voynixů po obou stranách buď padlo na zem, nebo bylo odmrštěno. Tucet voynixů kolem nich se krčil a zvedal ruce proti ničivé smršti flešet, které na ně pršely ze sonia. Talíř byl přetížený, bylo na něm přinejmenším osm lidí, kteří divoce pálili ze všech zbraní.

Greogi slétl se strojem níž, do výšky prsou – *Hloupost!* blesklo hlavou Adě, voynixové na něj mohli naskočit, stáhnout jej dolů. Kdyby přišli o sonio, Ardis by byl ztracený.

„Dělejte!“ křikl Greogi.

Zatímco je Loes zaštiťoval tělem, Petyr s Adou vytáhli bezvládnou rusovlásku zpod mrtvého voynixe a hodili ji doprostřed zaplněného sonia. Adu vytáhly nahoru ruce. Petyr vylezl na sonio sám. Kolem nich pršely kameny. Tři voynixové vyskočili výš, než měli lidé na soniu hlavy, ale někdo – mladá žena jménem Peaen – vystřelil z flešetové pušky a dva z nich odmrštil. Poslední přistál na přední části disku, přímo před Greogim. Holohlavý pilot ho bodl mečem do hrudi. Voynix odpadl a zbraň stáhl s sebou.

Loes se otočil a skočil na palubu. Sonio se pod tou váhou zakymácelo, zapotácelo se, ztratilo výšku a narazilo na zmrzlou zem. Voynixové se na ně hnali ze všech stran a z Adiny perspektivy vleže na zakrváceném povrchu nuceně dosedlého sonia se zdáli být mnohem větší než obvykle.

Greogi něco udělal s virtuálním ovládáním a sonio nejdřív nadskočilo, potom se vertikálně vzneslo. Voynixové se po nich vrhli, ale ti, kteří byli s puškami po okraji talíře, je odrazili.

„Už skoro nemáme flešety!“ vykřikl zezadu Stoman.

Petyr se naklonil nad Adu. „Jsi v pořádku?“

„Jsem,“ dostala ze sebe. Snažila se zastavit dívčino krvácení, ale bylo vnitřní. Nedokázala jí na hrdle nahmatat pulz. „Myslím, že ne…“ začala.

Kameny zasypaly spodní stranu a okraje sonia jako příval krup z čistého nebe. Jeden zasáhl Peaen do hrudi a povalil ji na záda, přes tělo dívky. Další trefil Petyra za ucho; prudký úder způsobil, že se Petyr zapotácel.

„Petyre!“ vykřikla Ada a klekla si, aby ho chytila.

Zvedl obličej, potutelně se na ni podíval, nepatrně se usmál a po zádech spadl ze sonia dolů do hemžící se masy voynixů patnáct metrů pod nimi.

„Držte se!“ zvolal Greogi.

Jednou zakroužili ve výšce a oblétli vilu Ardis. Ada se vyklonila a spatřila, že voynixové jsou u všech dveří, pobíhají po terase, začínají šplhat po všech zdech a buší do všech zabedněných oken. Vilu obklopoval obrovský ohnivý obdélník a dalším světlem přispívaly hořící kuplovna a ubytovny. Adě počítání a odhady nikdy moc nešly, ale tušila, že uvnitř ohnivé ohrady bude na tisíc voynixů, kteří se teď všichni soustředí na hlavní budovu.

„Už nemám flešety,“ vykřikl muž vpředu na pravé straně sonia. Ada ho poznala – byl to Boman – včera jí vařil snídani.

Greogi zvedl hlavu. Tvář měl pod cákanci krve a bláta bílou. „Měli bychom odletět k faxovému pavilonu,“ navrhl. „Ardis je ztracený.“

Ada zavrtěla hlavou. „Běž, jestli chceš. Já zůstanu. Vysaď mě tam.“ Ukázala na starou jinkerovou plošinu nahoře mezi střešními štíty a vikýři. Vzpomněla si na den, kdy byla mladičká dívka a vedla svého „bratrance“ Daemana po žebřících nahoru, aby mu plošinu ukázala – nakoukl jí pod sukni a zjistil, že pod ní nemá kalhotky. Udělala to schválně, protože věděla, jaký byl její starší bratranec tenkrát chlípník.

„Nech mě vystoupit,“ řekla znovu. Muži a ženy stříleli dolů z lomenic, širokých okapů a samotné jinkerové plošiny – shrbené stíny podobné vyklánějícím se chrličům. Pálili flešetami, šipkami a šípy do houstnoucího davu voynixů hemžících se dole. Ada si uvědomila, že

je to stejné, jako by se snažili zastavit oceánský příliv tím, že do něho budou házet kamínky.

Greogi nechal sonio viset nad zaplněnou plošinou. Ada seskočila a oni jí spustili tělo dívky – Ada nedokázala poznat, jestli je živá nebo mrtvá. Potom jí podali Peaen, která byla v bezvědomí, ale sténala. Ada položila obě těla na plošinu. Boman seskočil jen na tak dlouho, aby hodil do sonia čtyři těžké pytle flešetových zásobníků, a znovu vylezl na palubu. Pak se stroj tiše otočil kolem osy a prudce zamířil dolů. Byla radost se dívat, jak Greogiho ruce ladně ovládají virtuální řízení. Vytržením, které mu čišelo z obličeje, Adě připomínal matčino soustředění, když v předním salonu hrávala na klavír.

Ada vrávoravě došla k okraji plošiny. Silně se jí točila hlava, a kdyby ji někdo ze tmy nepodržel, spadla by dolů. Tmavá postava, která ji zachránila, odstoupila, vrátila se k okraji plošiny a s tupým *tung-tung-tung* pokračovala ve střelbě z flešetové pušky. Pak přilétl ze tmy kámen, muž nebo žena se po zádech zřítil z jinkerové plošiny, tělo sklouzlo po strmé střeše dolů a dopadlo na zem. Ada se už nedozvěděla, kdo ji zachránil.

Stála na okraji plošiny a dívala se pod sebe s netečností, která se téměř blížila nezájmu. Připadalo jí, jako by to, na co se teď dívala, bylo součástí turínkového dramatu – něco hrubého a neskutečného, na co se mohla podívat v deštivém podzimním odpoledni, aby si zkrátila dlouhou chvíli.

Voynixové šplhali po obvodových zdech vily Ardis. Některá zabedněná okna vyrazili a lezli dovnitř. Světlo od hlavních dveří se rozlilo po schodech plných voynixů a řeklo Adě, že dveře již nedrží – v přední chodbě ani ve vestibulu už určitě nebyli žádní lidští obránci živí. Voynixové se pohybovali s neskutečnou hmyzí rychlostí. Budou tady nahoře na střeše v sekundách, ne v minutách. Část západního křídla Adina domova hořela, ale voynixové se k ní dostanou mnohem dřív než plameny.

Ada se otočila a začala ve tmě šmátrat po jinkerové plošině, aby našla flešetovou pušku, kterou její zachránce upustil. Neměla v úmyslu zemřít s prázdnýma rukama. Zatím nahmatávala jen vlhká těla.

36

Daeman čekal, že bude chladno, až přifaxuje do uzlu v Kráteru Paříž, ale ne tolik.

Vzduch ve faxovém pavilonu u Obezřetného lva byl tak studený, že se nedal dýchat. Pavilon jako takový byl pokryt provazci silného modrého ledu. Pletence se překrývaly a přichytávaly se ke kruhové stavbě faxového uzlu jako šlachy pevně ovinuté kolem kosti.

Trvalo mu něco přes třináct hodin, než obfaxoval ostatních devětadvacet uzlů a varoval před příchodem Seteba a modrého ledu. Pověsti ho předběhly – lidé z uzlů, které již byly varovány, přifaxovali před ním, zachvácení panikou – a všichni se chtěli ptát. Řekl jim, co věděl, a co nejrychleji odfaxoval dál, ale otázek bylo vždycky víc – kde je bezpečno? Všechny ostatní uzly byly svědkem shromažďování voynixů. Několik jich zažilo malá napadení, ale jen málo se jich setkalo s tak těžkým útokem, jaký musel odrazit Ardis v noci před Daemanovým odjezdem. *Máme odcestovat?* chtěli vědět všichni. *Kde je bezpečno?* Daeman jim řekl, co věděl o Setebovi, Kalibánově mnohorukém bohu, a o modrém ledu, a odfaxoval dál – i když dvakrát se musel ohánět kuší, aby se dostal pryč.

Chom se při pohledu z faxového pavilonu na vrcholku kopce, necelý kilometr daleko, jevil jako mrtvá modrá bublina ledu. Ulanbatské Kruhy teď byly těmi zvláštními modrými pletenci úplně obklopené a Daeman hned odfaxoval, než se ho tam zmocní chlad. Zadal kód Kráteru Paříž, aniž věděl, co tam může čekat.

Teď to věděl. Modrý chlad. Faxový uzel u Obezřetného lva pohřbený Setebovým podivným ledem. Daeman si rychle přetáhl přes hlavu kapuci své termokombinézy a nasadil si osmózní masku – ale i potom byl vzduch tak studený, že mu spaloval plíce. Pověsil si kuši přes rameno, které už měl zatížené těžkým batohem, a zvážil své možnosti.

Nikdo – dokonce ani on sám – by mu neměl za zlé, kdyby se teď obrátil, odfaxoval zpátky do Ardisu a oznámil, co viděl a slyšel. Svůj úkol splnil. Faxový pavilon je pohřbený v modrém ledu. Největší otvor z asi tuctu, které bylo vidět, neměl v průměru víc než tři čtvrtě metru a přecházel ve stáčející se ledový tunel, který nemusel vést nikam. A pokud by se přece jen vydal do tohoto ledového labyrintu, který Setebos vytvořil nad kostmi mrtvého města, co kdyby se už nevrátil? V Ardisu ho mohli potřebovat. Určitě potřebovali informace, které nashromáždil v uplynulých třinácti hodinách.

Daeman si povzdechl, sundal z ramene batoh a kuši, přikrčil se k největšímu otvoru – byl nízko, u podlahy – strčil do něj nejdřív batoh, nataženou kuší ho postrčil, a začal se plazit po ledu. Cítil, jak mu kosmický chlad prostupuje přes termokombinézu do dlaní a kolen.

Šouravé lezení bylo únavné a nakonec i bolestivé. Ani ne po sto metrech se tunel rozdvojoval; Daeman se dal vlevo, protože se mu zdálo, že v tom tunelu je víc slunečního světla. O padesát metrů dál tunel maličko klesl, značně se rozšířil a pak pokračoval skoro kolmo nahoru.

Daeman si sedl – cítil, jak mu chlad přes oděv a termokombinézu prostupuje na zadek – a vyndal z batohu láhev s vodou. Po hodinách faxování a nervózních konfrontací s vyděšenými lidmi byl vyčerpaný a dehydrovaný. Šetřil, ale polovina této láhve mu ještě zbyla. Bylo to však jedno, protože voda byla úplně zmrzlá. Vložil si láhev pod halenu, na molekulární termokombinézu, a zadíval se na ledovou stěnu.

Nebyla dokonale hladká – to nebyl modrý led nikde. Byl celý rýhovaný a tady probíhaly některé rýhy horizontálně nebo diagonálně takovým způsobem, až měl pocit, že by na něm ruce nebo nohy mohly najít oporu. Stoupal však přinejmenším třicet metrů, pomalu se odkláněl od vertikály, až nahoře mizel z dohledu. Ale zdálo se, že slunce je tam jasnější.

Vytáhl z batohu dvě kladívka na led, která si v dlouhém dni, jenž tomuto předcházel, nechal vykovat od Remana. Dokud Daeman slovo „kladívko“ neobjevil při samočtení v jedné z Harmanových starých knih, nikdy předtím je neslyšel. Kdyby to slovo zaslechl před

Zřícením, představa takového nástroje by ho nudila do úmoru. Lidé přece nástroje nepoužívali. Teď na těchto věcech závisel jeho život.

Každé kladívko bylo dlouhé asi pětatřicet centimetrů; jedna strana byla rovná a ostrá, druhá zakřivená a vroubkovaná. Reman mu pomohl omotat násady do kříže kůží – něčím, co mohl pevně chytit i přes rukavice termokombinézy. Hroty byly zabroušené tak, jak to brousek, který v Ardisu Hannah měla, dovoloval.

Daeman vstal, zaklonil hlavu, přitáhl si masku pevněji na ústa a na nos, znovu si vzal batoh, přesvědčil se, že mu řemínek od kuše na levém rameni pevně drží – těžká zbraň mu ležela příčně přes batoh na zádech – pak zvedl jedno kladívko, zarazil je do ledu, zarazil je ještě jednou a vytáhl se po stěně o metr výš. Tunel nebyl o mnoho širší než hlavní komín v Ardisu, a tak se Daeman zapřel nohou nataženou rovně a levé koleno položil na ledovou stěnu, aby si tam chvíli odpočinul. Pak zvedl druhé kladivo nejvýš, kam dosáhl, zarazil je do ledu a vytahoval se, až na jednom kladívku visel a druhým podpíral svou váhu. *Příště si na boty přidělám nějaké ostré hroty,* napadlo ho.

Vzápětí se musel zasmát představě, že by někdy něco takového dělal podruhé. Těžce oddychoval a dech se mu i přes osmózní masku srážel na ledové krystalky. Batoh hrozil, že ho z té vratké polohy stáhne, ale Daeman si vysekal stupy, vysoukal se nahoru, zaklínil se špičkami bot, zarazil pravé kladívko výš, vytáhl se a levým vysekal další stupy. Když takto získal dalších sedm metrů, pověsil se na obě kladiva zaražená do ledu a zaklonil se, aby se mohl ledovým komínem podívat nahoru. *Zatím to jde dobře,* pomyslel si. *Ještě deset nebo patnáct podobných postupů a dostanu se k tomu ohybu ve výšce třiceti metrů.* Další část jeho mysli šeptala: *A zjistíš, že je to slepá ulička.* A ještě temnější část jeho mysli zamumlala: *Nebo spadneš a umřeš.* Vytřepal si všechny ty hlasy z hlavy. Ruce a nohy se mu začínaly chvět napětím a únavou. Při další zastávce si vysekal hlubší stupu, aby se mu odpočívalo pohodlněji. Pokud by se ledovým komínem musel vracet, měl v batohu provaz. Brzy zjistí, jestli si nabalil dost.

Nad ledovým komínem přecházel tunel na nějakých pětatřicet metrů do roviny, ještě dvakrát se rozvětvil a nakonec vyústil do trhliny v modrém ledu, široké jako kaňon. Daeman si roztřesenýma rukama sbalil kladívka a přichystal si kuši. Když k otvoru do trhliny došel, vzhlédl a uviděl jasné odpolední slunce a modrou oblohu. Trhlina se táhla napravo i nalevo a rýhované dno několikrát klesalo o deset, patnáct metrů i víc. Spojení s dnem propasti obstarávaly jen ledové mosty. Stěny byly poseté stalaktity a stalagmity a tu a tam je ve výšce propojovaly mosty ze silného ledu. Části budov vystupovaly z ledové modré hmoty a byly znovu pohlcovány; viděl vyčnívající kusy zdiva, rozbitá okna a okna zaslepená námrazou, věže z bambusu 3 a dole fullerenové přístavby ke starším budovám ze ztraceného věku, to vše teď úplně stejně v sevření modrého ledu. Daeman si uvědomil, že je na rue de Rambouillet nedaleko faxového uzlu u Obezřetného lva, ale pět pater nad ulicí, po níž celý život chodil a vozil se v drožkách a kočárech tažených voynixy.

Vpředu na severozápadě dno průrvy pozvolna klesalo, až sestoupilo téměř na úroveň původní ulice. Daemanovi na kluzkém povrchu dvakrát podjely nohy, ale vytáhl z batohu jedno kladívko a pokaždé se mu podařilo zakřiveným železným spárem pád zastavit.

Když teď sešel níž, kde bylo jasné světlo a vzduch mu dál spaloval plíce, na dno šedesátimetrové průrvy, jejíž ledové stěny tvořily nesčetné provazce něčeho, co Daeman začal víc a víc považovat za nějakou formu živé tkáně, spatřil druhý trhlinový tunel, který ten jeho křižoval diagonálně. Poznal jej okamžitě. *Avenue Daumensil.* Tuto oblast dobře znal – hrával si tady jako dítě, později tady sváděl děvčata a jako dospělý sem nesčetněkrát vzal matku na procházku.

Pokud by se dal tou druhou trhlinou napravo, k jihovýchodu, odvedla by ho od kráteru a středu města k lesu, kterému se říkalo Bois de Vincennes. Ale on nechtěl pryč od středu Kráteru Paříž – viděl, že díra se objevila na severozápadě, velice blízko matčiny obytné věže hned u Kráteru. Aby se tam dostal, musel by se pustit trhlinou po Avenue Daumensil k tržišti z bambusu 3 nazývanému Oprabastel, hned naproti prastaré hromadě zarostlé suti, které se říkalo Bastila. Jako kluk se tam účastnil bitev, při nichž s několika

dětmi ze své obytné věže házeli kameny a hroudy po chlapcích ze západu, dětech, jimž skupina z jeho čtvrti z nějakého důvodu, který nikdo neznal, dospělí ani děti, odjakživa urážlivě říkala „radioaktivní bastiláci“.

Směrem k Operbastelu vypadal modrý led silněji a zlověstněji, ale Daeman si uvědomil, že nemá na vybranou. V těch místech, u kráteru, zahlédl Seteba poprvé.

Příkop, v němž stál, se znovu stáčel k východu, než se protnul s Avenue Daumensil. Tato větší průrva byla příliš hluboká, než aby se do ní dalo přímo sestoupit, a tak ji přešel po ledovém mostě. Když se podíval dolů, uviděl bambus 3 a everplastovou izolaci z trosek ulice a třídy, kterou znal celý život, příkop však pokračoval ještě hlouběji a odhaloval vrstvy s rozvalinami nějakého starého města z oceli a zdiva pod Kráterem Paříž, jak jej znal. V hlavě mu vyvstala děsivá představa Seteba, jak se množstvím svých rukou hrabe v zemi a odkrývá kosti města pod městem. *Po čem pátral?* A pak Daemana napadlo něco ještě strašlivějšího. *Co pohřbíval?*

Modré provazy a stalagmity v úrovni normální ulice byly tak silné, že mu nedovolovaly pokračovat k severozápadu přímo po Avenue Daumensil, ale kupodivu tam byla zelená cestička, která vedla souběžně s třídou. Navázal lano na ohnutou šipku z kuše, kterou zarazil do modrého ledu, aby měl při desetimetrovém sestupu jištění, udělal na ní smyčku a opatrně se spustil dolů. Věděl, že kdyby si zlomil nohu, pravděpodobně by to znamenalo jeho smrt. Téměř až u dna byl ledový převis a tak se musel nejdřív zhoupnout, aby se dostal mimo, a pak sklouznout po laně poslední tři metry na neskutečně travnaté dno příkopu.

Ve tmě pod převisem čekal tucet voynixů.

Daemana to tak překvapilo, že se pustil provazu a zároveň začal šátrat po kuši, kterou měl pověšenou na zádech. Spadl z necelého půldruhého metru, na trávě uklouzl a svalil se na záda, aniž se mu předtím podařilo kuši vyprostit. Zpola ležel na zádech, s prázdnýma rukama, a z pouhých dvou a půl metru hleděl na zdvižené ocelové paže, ostré vražedné nože a vystupující krunýře skupiny voynixů, kteří zmrzli, když se na něho pokusili skočit.

Zmrzli. Všech dvanáct tvorů bylo z větší části zapuštěno v modrém ledu, z něhož vyčnívaly jen kousky čepelí, paží, nohou nebo krunýřů. Žádná z jejich botek nestála úplně na zemi a bylo jasné, že led je zastihl, když běželi a skákali. Voynixové se uměli pohybovat hbitě. *Jak mohl modry led vzniknout tak rychle, aby je takto uvěznil?*

Daeman neznal odpověď, byl jenom vděčný, že se to stalo. Vstal, ohmatal si záda a žebra, která si pádem na kuši a hrbolatý batoh narazil, a stáhl provaz dolů. Mohl ho tam nechat připevněný – měl ještě více než třicet metrů dalšího a mohlo se stát, že při zpáteční cestě bude muset po té ledové stěně rychle vyšplhat, místo aby si pracně vysekával stupy ledovými kladívky – ale také se mohlo stát, že ještě dnes bude potřebovat provaz celý. Když teď postupoval k severozápadu, rovnoběžně s Avenue Daumensil po něčem, čemu stále v duchu říkal *Promenade Plantee* – slavná lávka z bambusu 3 byla teď zamrzlá v ledu dvacet metrů nad ním – uvolnil kuši, ještě jednou se přesvědčil, že těžká zbraň je natažená a připravená a zamířil po absurdní cestičce ze zelené trávy k srdci Kráteru Paříž.

Promenade Plantee, tak té lávce říkali všichni obyvatelé Kráteru Paříž. Bylo to jedno z těch mála starých jmen používajících slova, která patrně předcházela společnému světovému jazyku, a Daeman neznal nikoho, kdo by se kdy zajímal o jejich význam. Když se teď ubíral po zeleném pásu kaňonem v modrém ledu a odkrytých vykopávkách, který byl čím dál hlubší a čím dál temnější, napadlo ho, že lávka, kterou znal, možná dostala jméno podle této starší, zapomenuté cesty, pohřbené tak dlouho, dokud Seteba nenapadlo vykopat ji svýma četnýma rukama.

Daeman postupoval opatrně a se sílícím pocitem úzkosti. Nevěděl, co čekal, že tady najde – jeho hlavním úkolem bylo pořádně si prohlédnout Seteba, pokud to Setebos byl, a snad podat ve vile Ardis zprávu, jak toto město z modrého ledu po jeho vpádu vypadá – ale když si všiml dalších věci zamrzlých v organickém modrém ledu po obou stranách *Promenade,* půl tuctu dalších voynixů, hromad lidských lebek a dalších sutin, které po staletí nespatřily denní světlo, dlaně mu ještě víc zvlhly a v krku mu vyschlo.

Litoval, že si s sebou nevzal jednu z flešetových pistolí nebo pušek, které Petyr přivezl z mostu. Daeman si jasně vybavoval, jak Savi v podzemní jeskyni na Prosperově orbitálním ostrově vypálila do Kalibánovy hrudi mrak flešet z téměř nulové vzdálenosti. Netvora to nezabilo; Kalibán skučel a krvácel, ale zvedl Savi svýma dlouhýma rukama a s jediným strašlivě hlasitým cvaknutím čelistí jí prokousl krk. Pak její tělo odtáhl, skočil do bažiny a mrtvolu odnesl soustavou kanalizačních rour a zaplavených chodeb.

Přišel jsem najít Kalibána, pomyslel si Daeman a v tu chvíli to zřetelně poprvé přiznal jako fakt. Kalibán byl jeho nepřítel – jeho *nemesis.* Daeman se o tom slově dozvěděl teprve minulý měsíc a okamžitě pochopil, že v jeho životě platí termín „nemesis“ jedině pro Kalibána. A – poté, co se netvora pokusil nahoře na Prosperově ostrově zabít a pak ho tam nechal zemřít, když na ostrov navedl orbitální zařízení s černou dírou – bylo až příliš dobře možné, že Kalibán považuje Daemana za *svou* nemesis.

Daeman v to doufal, i když při představě, že by se s tím tvorem měl znovu utkat, mu v ústech vyschlo ještě víc a dlaně měl úplně mokré. Ale pak si vzpomněl, jak držel v ruce matčinu lebku, vzpomněl si na škodolibou urážku v podobě pyramidy lebek – urážku, která mohla pocházet jedině od Kalibána, dítěte Sycorax, Prosperova tvora, uctívače toho boha svévolného násilí, Seteba – a šel dál. Kuši se dvěma nedostatečnými, ale naostřenými a trny opatřenými šipkami měl nataženou a připravenou.

Byl ve stínu dalšího velkého převisu, když si všiml, že z modrého ledu něco vystupuje. Tohle nebyli zmrzlí voynixové; vypadalo to jako lidé, obři, svalnatí a zkroucení, s modrošedou kůží a prázdnýma, nahoru obrácenýma očima.

Daeman namířil kuši a na třicet sekund ztuhl, než si uvědomil, na co se to dívá.

Sochy. Poprvé slyšel pravý význam toho slova od Hannah – kámen nebo jiný materiál vytvarovaný do podoby člověka. V Kráteru Paříž a faxovém světě jeho mládí žádné „sochy“ nebyly, a tak poprvé nějakou skutečně viděl až na Golden Gate na Machu Picchu před nějakými deseti měsíci. To místo, nebo alespoň zelené obytné koule, které se ho držely jako břečťan, bylo spíš muzeum než most, ale i tak

jim musela Hannah – kterou odjakživa zajímala výroba a odlévání roztaveného kovu do různých tvarů – vysvětlit, že lidské postavy, na které se tam dívají, jsou „sochy“, umělecká díla – další cizí představa. Tyto sochy zjevně neměly pro svou existenci žádný jiný důvod než sloužit pro potěchu oka. Daeman se musel jedné vzpomínce z mostu ještě teď usmát – mysleli si, že Odysseus, teď Nikdo, je také jedna z těch muzejních soch, dokud se nepohnul a nepromluvil na ně.

Tyto postavy se nehýbaly. Daeman přistoupil blíž a sklonil kuši.

Sochy byly obrovské – více než dvakrát nadživotní – a vykláněly se z ledu, protože stará budova, jejíž byly součástí, se naklonila dopředu. Všechny šedé postavy z kamene nebo betonu byly stejné – bezvousý muž s kudrlinkami kolem šedé masy, kterou měl místo vlasů, nahý až na košili bez rukávů, kterou měl vyhrnutou nad bránici. Levá ruka byla zdvižená a ohnutá, dlaní položená do týlu. Pravá paže byla mohutná, svalnatá, ohnutá v lokti a v zápěstí, přičemž obrovská ruka na jejím konci spočívala na mužově holém břichu těsně pod hrudí a vlastně vyhrnovala šedé, betonové záhyby košile nahoru. Jedinou další viditelnou končetinou byla mužova zakřivená pravá noha, která vycházela z fasády budovy. Jakási římsa či vyvýšenina nad malými okny procházela řadou stejných mužských soch jako něco, co jim probodává bok.

Daeman přistoupil blíž a nechal oči, aby si zvykly na tmu pod převisem z modrého ledu. Hlava muže – „sochy“ – byla nakloněná na pravou stranu, takže šedá tvář se téměř dotýkala šedého ramene a pro její výraz Daeman jen těžko hledal slova – oči zavřené, oblouk rtů ohrnutý nahoru. Byla to agónie? Nebo nějaká orgasmická rozkoš? Mohlo to být obojí – nebo možná nějaká složitější emoce, kterou lidé tenkrát znali, pro Daemanovu éru ztracená. Dlouhá řada totožných postav, vystupujících jak z fasády staré ruiny tak ze stěny modrého ledu, přivedla Daemana k myšlence řady hloupě se usmívajících mužů, kteří tančí pro nějaké neviditelné obecenstvo. *Co byla tato budova? K čemu ji předkové používali? Proč toto zdobení?*

Nedaleko viděl na fasádě písmena – po měsících s Harmanem a poté, co si i on osvojil samočtecí funkci, to poznal.

SAGI
M YUANEZ
YANOWSKI
1991

Číst se Daeman nenaučil, ale ze zvyku přitiskl ruku krytou termokombinézou na studený kámen a v duchu si představil pět modrých trojúhelníků v řadě. Nic. Musel se sám sobě zasmát – kámen se samočíst nedá, jenom knihy, a to ještě jenom některé. Kromě toho, fungovala by samočtecí funkce přes molekulární termokombinézu? Neměl možnost to zjistit.

Číslice však Daeman číst uměl. Jedna devět devět jedna. Tak vysoké číslo žádný faxový uzel neměl. Nemohlo to být nějaké vysvětlení těch soch? Nebo snad starý pokus zařadit postavy pevněji do času, tak jako byla lidská podoba zasazená do kamene? *Jak se dá očíslovat čas?* napadlo ho. Chvíli si zkoušel představit, co by jedna devět devět jedna mohlo znamenat v rocích… roky od vlády nějakého krále, jako byl Agamemnón nebo Priamos z turínkového dramatu? Nebo to možná nějak patřilo k tomu, jak se tvůrce těchto znepokojivých soch hlásil ke své identitě. Bylo možné, že se ve ztraceném věku všichni identifikovali ne pomocí jmen, ale pomocí čísel?

Daeman zavrtěl hlavou a opustil jeskyni v modrém ledu. Ztrácel čas. Podivnost těchto věcí – těchto budov a „soch“, které měly zůstat pohřbené, těchto představ lidí nepodobných těm, jež znal, někoho, kdo se snaží přiřadit číselnou hodnotu samotnému času – na něho navíc působila stejně cize a znepokojivě jako vzpomínka na to, jak Setebos prošel tou dírou, zbytnělý mozek bez těla nesený cupitajícími krysami.

Jestli měl najít Kalibána a Seteba – nebo dovolit jim, aby našli jeho – narazí na ně v této kopulovité katedrále.

Samozřejmě to pravá katedrála nebyla – také slovo „katedrála“ znal Daeman jenom několik měsíců, co si je přečetl v Harmanově knize, z níž se naučil mnoho slov a téměř ničemu nerozuměl – ale vnitřek této obrovské kupole působil do značné míry tak, jak si

Daeman katedrálu představoval. Ale ve městě, jemuž se teď říkalo Kráter Paříž, určitě žádná taková katedrála nikdy nestála.

Bylo po setmění. Dokud ještě nějaké světlo zbývalo, šel po zeleném pásu *Promenade Plantee* kolem příkopu Avenue Daumensil tak dlouho, až skončil v ledové mase, o níž se domníval, že je to Operbastel. Průrva se nad ním sice uzavřela, ale on šel tunelem, který jako by sledoval ulici Rudý Lyon až ke křižovatce, kde byla Bastila. Odsud vedly další tunely a otevřené úzké trhliny – v jedné z nich se mohl dotknout obou ledových stěn současně, když roztáhl ruce – doleva k Seině.

Po dobu Daemanova života a stovky pětidvacítkových generací před ním byla Seina vysušená a vydlážděná lidskými lebkami. Nikdo nevěděl, proč tam lebky jsou, vědělo se jen, že tam byly vždycky – z mnoha mostů, přes které se jezdilo drožkou, bryčkou nebo kariolem, vypadaly jako bílohnědé dlažební kameny – a Daeman si nepamatoval, že by se někdo podivil tomu, kam zmizela voda z řeky, protože staré řečiště protínal samotný skoro dvoukilometrový kráter. Nyní lemovaly stěny trhliny, kterou se ubíral k Île de la Cité a východnímu okraji kráteru.

Podle těch několika málo legend, jež se dochovaly v kultuře, která prakticky neměla dějiny, ústní ani jiné, Kráter Paříž údajně získal své jméno před více než dvěma tisícovkami let, když postlidé ztratili kontrolu nad miniaturní černou dírou, kterou vytvořili při nějakém předvádění na místě zvaném Institut de France. Díra se několikrát provrtala středem Země, ale jediný kráter, který zanechala na povrchu planety, byl přímo tady mezi faxovým uzlem Hotel Invalida a uzlem u Obezřetného lva. Legendy tvrdily, že přímo tam, kde je teď severní okraj kráteru, byla do středu Země vcucnuta spolu se zdivočelou dírou obrovská budova, které se říkalo Luv – nebo někdy „Lover“ – a vzala s sebou velkou část „umění“ lidí starého typu. Jelikož jediným „uměním“, se kterým se Daeman kdy setkal, bylo těchto několik soch, nedovedl si představit, že by ztráta Luvu znamenala velkou škodu, jestli bylo všechno uvnitř stejně hloupé jako tančící nazí muži v průrvě Avenue Daumensil, která teď zůstala za ním.

Z jediné otevřené trhliny, která vedla k Île St-Louis a Île de la Cité Daeman neviděl nic, a tak strávil skoro celou hodinu tím, že šplhal po ledové stěně – pracně vysekával stupy, zarážel těžké šipky, aby k nim mohl uvázat lano, a často visel na jednom nebo na obou ledových kladívkách, aby nechal pot vytéct z očí a bušící srdce mohlo zvolnit tempo. Jedna věc byla na té neuvěřitelné námaze dobrá – už mu nebyla zima.

Vylezl na vrstvu modrého ledu pokrývající město přibližně v místech, kde býval západní konec Île de la Cité. Led byl tady třicet metrů hluboký a Daeman čekal, že když se rozhlédne přes kráter k západu, uvidí alespoň vrcholky panoramatu, které byl zvyklý vídat – vysoké obytné věže z fullerenových mřížek a bambusu 3 věnčící kráter jako takový, matčinu věž přímo naproti a dál na západě třísetmetrovou *La putain énorme,* obrovskou nahou ženu ze železa a polymeru. Socha, *je to jen velká socha,* pomyslel si teď, *ale dřív jsem to slovo neznal.*

Nic z toho však vidět nebylo. Přímo před Daemanem hledícím k západu se do výšky přinejmenším půl kilometru nad úroveň starého města tyčila obrovská kupole z organického modrého ledu. Pouze rohy, hrany, stíny a občas nějaká ta vystupující terasa ukazovaly, kde kráter obepínal prstenec kdysi hrdých věží. Matčino vysoké domi nebylo vidět. Ani *putain* dál na západě. Kromě samotné obrovské modré kupole – která zakrývala a zároveň pohlcovala to, co bylo již podvečerní světlo, jak si Daeman uvědomil – byla teď oblast kolem kráteru masou vzdušných věží, opěrných oblouků, složitých mozaik a stalagmitů z modrého ledu tyčících se do výšky sta pater a výš. Všechny tyto vzletné věže a výstupky obklopující kopuli byly ve vzduchu propojené pavučinami z modrého ledu, které vypadaly jemně, ale každá z nich – došlo Daemanovi – musela být širší než kterýkoli z velkých městských bulvárů. Všechno se třpytilo v paprscích sytého, nízkého slunce a vnitřkem věží, pavučin a samotné kupole jako by probíhaly nějaké světelné impulzy.

Ježíši Kriste, zašeptal Daeman.

Přestože zářící věže, které šplhaly šedesát, osmdesát a sto podlaží nad dolní okraj ledové čepice zakrývající město, byly

majestátní, až se z toho stahoval šourek, nejpůsobivější ze všeho byla kupole.

Vysoká přinejmenším dvě stě pater – Daeman dokázal její výšku a závratnou hmotu odhadnout jen podle starých obytných věží, které se daly zahlédnout dole na boku kupole – a s poloměrem ke dvěma kilometrům, táhla se kupole od jeho místa tady na Île de la Cité na jih k obrovskému smetišti, kterému jeho matka říkala Lucemburské zahrady, na sever kolem trávníku nazývaného bulvár Haussmann, pohlcovala obytnou věž na Gare St-Lazare, kde bydlel matčin poslední milenec, a pak na západ skoro až k Martovým polím, kde bývalo vždycky vidět rozkročenou *putain.* Dnes ji ale vidět nebylo. Kopule zakrývala dokonce i třísetmetrovou ženu.

Kdybych přifaxoval do uzlu Hotel Invalida, ocitl bych se uvnitř kupole, pomyslel si.

Z té představy se mu srdce rozbušilo prudčeji než předtím z ledového výstupu, ale pak mu hlavou proběhly v rychlém sledu ještě děsivější myšlenky.

Tou první bylo – *Tuhle věc* přes *celý kráter vybudoval Setebos.* Bylo to neskutečné, ale musela to být pravda. Teď, když oranžový západ slunce na věžích a samotné kupoli maličko slábl, Daeman spatřil rudou záři šířící se ledem vzhůru – rudé pulzování, jež nemohlo vycházet odjinud než z kráteru.

Druhá byla – *Musím tam jít.*

Jestli byl Setebos ještě tady v Kráteru Paříž, bude čekat *tam.* Jestli tady byl Kalibán, bude v kupoli.

S rukama roztřesenýma chladem – *chladem,* namlouval si – se Daeman vrátil k ledové stěně, uvázal provaz k nosníku z bambusu 3, jenž vystupoval z modrého ledu, a spustil se zpátky do čekající trhliny.

Na dně úzkého kaňonu byla již tma – když se podíval nahoru, uviděl na blednoucí obloze hvězdy – a jediná cesta z Île de la Cité dopředu znamenala vlézt do některého z mnoha malých ústí tunelů, které hleděly z ledu jako oči, tunelů, ve kterých bude ještě větší tma.

Daeman si našel jedno ústí, které bylo asi tak ve výšce hrudi nad dnem trhliny, kterou přilezl. Cítil, jak mu ledem proniká do kolen a do dlaní ještě hlubší chlad. Při životě ho tady udržovala jedině

termokombinéza. Pouze osmózní maska bránila tomu, aby mu dech zamrzl v hrdle.

Když to šlo, lezl po kolenou a batohem dřel o nízký strop, kuši nataženou před sebe, jinak se plazil vstříc rudé záři v kopulové katedrále před sebou po břiše.

37

Hockenberry přijde do astrogační bubliny, aby se postavil tváří v tvář Odysseovi, možná se od něho nechal ztlouct, ale nakonec zůstane, aby se s ním opil.

Trvalo mu déle než týden sebrat odvahu, aby si šel promluvit s jediným dalším člověkem na palubě, a když to konečně udělal, *Královna Mab* dosáhla bodu obratu a moravci ho upozornili, že na čtyřiadvacet hodin nastane stav beztíže, než se loď otočí zádí dopředu, směrem k Zemi, znovu začnou vybuchovat bomby a při zpomalovací fázi se vrátí 1.28 pozemské gravitace. Mahmud i hlavní integrátor Asteague/Che přišli zkontrolovat jeho kabinu, jestli je pro stav beztíže zajištěná – to znamená všechny ostré rohy jsou obložené, volné věci uložené tak, aby neodpluly, pantofle a rohožky se suchým zipem nachystané – ale nikdo Hockenberryho nevaroval, že běžnou reakcí na nulovou gravitaci je prudká mořská nemoc.

Hockenberry její záchvat dostane. Několikrát. Vnitřní ucho mu neustále říká, že nekontrolované padá, a rozhodně chybí obzor, na který by se mohl soustředit – jeho kajuta nemá okno, průzor ani nic jiného, čím by se dalo vyhlédnout ven – a jelikož vybavení toalety bylo navrženo tak, aby fungovalo v prostředí převládající gravitace 1.28 g, Hockenberry se brzy naučí používat beztížné pytlíky, které mu Mahmud nosí pokaždé, když oznámí, že se mu znovu začíná zvedat žaludek.

Ale šest hodin nevolnosti stačí. Nakonec se scholik začne cítit líp a dokonce se mu začne poletování po polstrované kajutě líbit, když může odplout od svého přišroubovaného lůžka k dobře připevněnému psacímu stolu. Nakonec požádá o povolení opustit kajutu, ihned je dostane a náramně si užije proplouvání dlouhými chodbami, odrážení se dolů širokým lodním schodištěm, které teď, v opravdu trojrozměrném světě, vypadá tak hloupě, a ručkování od

jednoho madla k druhému v nádherně složité strojovně. Mahmud zůstane po celou tu dobu jeho věrným pomocníkem. Dává pozor, aby Hockenberry ve strojovně nešťastnou náhodou nevzal za nějakou páku nebo nezapomněl, že tady věci stále mají hmotnost, i když se zdá, že nic neváží.

Když Hockenberry oznámí, že chce navštívit Odyssea, Mahmud mu sdělí, že Řek je v astrogační bublině na přídi a odvede ho tam. Hockenberry ví, že by měl malého moravce poslat pryč – že to bude soukromá omluva, rozhovor a možná i nakládačka, mezi dvěma muži – ale patrně jeho zbabělé já dovolí, aby s ním Mahmud zůstal. Moravec určitě nedopustí, aby mu Odysseus utrhal jeden úd za druhým, a není vůbec důležité, jestli na to unesený Řek třeba nemá právo.

Astrogační bublinu tvoří kulatý stůl upevněný uprostřed oceánu hvězd. Se stolem jsou spojené tři židle, ale Odysseus jednu z nich použije jen k tomu, aby se ukotvil, a zahákne se bosýma nohama mezi příčky. Když se *Královna Mab* otáčí kolem některé osy – což, jak se zdá, dělá v těchto čtyřiadvaceti hodinách bez tahu často – hvězdy se míhají kolem takovým způsobem, že by se Hockenberry ještě před několika hodinami musel rozběhnout pro beztížný pytlík, ale teď už ho to neznepokojuje. Jako by v nulové gravitaci existoval odjakživa. Okamžitě usoudí, že Odysseus to zřejmě cítí stejně, protože Achájec vyprázdnil již tři z devíti nebo deseti nádob na víno přivázaných ke stolu dlouhými provazy. Pošle jednu vzduchem Hockenberrymu tak, že do ní cvrnkne prsty, a scholik, přestože má žaludek prázdný, nemůže víno nabídnuté jako usmiřovací gesto odmítnout. Navíc je znamenité.

„Ti uměláci je nechali vykvasit a uložili je někam na tuhle bezbožnou loď," prohlásí Odysseus. „Napij se, lidský výtvore. Přidej se k nám, moravče."

To poslední patří Mahmudovi, který se přitáhl k jedné židli, víno však odmítne zavrtěním své kovové hlavy.

Hockenberry se Odysseovi omluví, že ho oklamal, přivedl ho k sršnímu letounu, aby ho moravci mohli omráčit a unést. Odysseus odbude omluvu mávnutím ruky. „Říkal jsem si, že tě zabiju, synu Duanův, ale k čemu by to bylo? Bohové mi zřejmě určili, abych se

této dlouhé plavby zúčastnil, a tak mi nepřísluší protivit se vůli nesmrtelných.“

„Pořád věříš v bohy?“ zeptá se Hockenberry a dlouze upije silného vína. „I poté, co jsi s nimi válčil?“

Vousatý stratég se nad tím zachmuří, ale pak se usměje a poškrábe se na tváři. „Někdy může být pro člověka těžké, aby věřil ve své přátele, Hockenberry, synu Duanův, ale *vždycky* musí věřit ve své nepřátele. Obzvlášť když má tu výsadu, že může mezi své nepřátele počítat bohy.“

Chvíli pijí mlčky. Loď se znovu otočí. Jasné slunce na okamžik vymaže hvězdy, potom se loď znovu dostane do vlastního stínu a hvězdy se zase objeví.

Silné víno zaplaví Hockenberryho vlnou tepla. Je šťastný, že žije – zvedne ruku k hrudi a dotkne se nejenom kvitovacího medailonku, ale i tenké čáry mizející jizvy pod halenou – a uvědomí si, že po deseti letech života mezi Řeky a Trójany je to dnes poprvé, co si sedl, aby popil víno a poklábosil s jedním z velkých hrdinů a hlavních postav *Íliady*. Jak zvláštní po tolika letech, kdy o tom příběhu přednášel studentům.

Oba muži nějaký čas hovoří o událostech, které viděli těsně předtím, než opustili Zemi a úpatí Olympu – uzavření díry mezi světy, nerovný boj mezi Amazonkami a Achilleovými muži. Odyssea překvapí, že Hockenberry toho tolik ví o Penthesilei a ostatních Amazonkách a Hockenberry nepovažuje za nutné bojovníkovi vykládat, že o nich četl ve Vergiliovi. Oba muži spekulují o tom, jak rychle se obnoví skutečná válka a jestli Achájci a Argejci znovu pod vedením Agamemnóna konečně strhnou trójské hradby.

„Agamemnón možná má dost hrubé síly, aby Ílion zničil,“ uvažuje Odysseus s očima upřenýma na otáčející se hvězdy, „ale jestli síla a počty selžou, pochybuji, že má tu správnou prohnanost.“

„Prohnanost?“ zopakuje Hockenberry. Přemýšlel a dorozumíval se touto starou řečtinou tak dlouho, že se málokdy musí nad některým slovem pozastavit, ale teď to udělá. Odysseus použil slovo *dolos* – které by mohlo znamenat „prohnanost“ ve smyslu pochvalném nebo urážlivém.

Odysseus přikývne. „Agamemnón je Agamemnón – všichni ho vidí takového, jaký je, protože ničeho víc není schopen. Ale já jsem Odysseus, ve světě vyhlášený nejrůznějšími prohnanostmi.“

Hockenberry znovu slyší *dolos* a uvědomí si, že Odysseus se chlubí právě tou vychytralostí a lstivostí, díky níž o něm Achilleus řekl – sám u toho byl a před měsíci v poselstvu k Achilleovi to slyšel – „Vždyť jak Hádova brána se takový člověk mi hnusí, který cos jiného skrývá… a jiného řekne.“

Odysseus zjevně pochopil, že Achilleus to tenkrát v noci myslel jako urážku, ale rozhodl se, že se neurazí. Teď, po čtyřech nádobách vína, byl syn Láertův na svou lstivost pyšný. Hockenberryho napadne, nikoli poprvé: *Dokáží Tróju porazit bez Odysseova dřevěného koně?* Přemýšlí o vrstvách toho slova, *dolos*, a musí se pro sebe usmát.

„Proč se vesele šklebíš, synu Duanův? Řekl jsem snad něco zábavného?“

„Ne, nikoli, ctihodný Odyssee,“ odvětí scholik. „Jenom jsem přemýšlel o Achilleovi…“ Raději skončí do ztracena, než říci něco, čím by druhého muže popudil.

„Včera v noci se mi o Achilleovi zdálo,“ podotkne Odysseus, lehce se ve vzduchu otočí a rozhlédne se po hvězdách kolem, které tvoří bezmála kouli. Z astrogační bubliny je výhled oběma směry podél trupu *Královny Mab*, ale kov a plasty světlo hvězd většinou odrážejí. „Zdálo se mi, že jsem s Achilleem hovořil v Hádu.“

„Je tedy syn Péleův mrtvý?“ Hockenberry otevře další nádobu s vínem.

Odysseus pokrčí rameny. „Byl to jenom sen. Sny nepřijímají čas jako hranici. Netuším, jestli Achilleus ještě dýchá, nebo se plouží mezi mrtvými, ale jisté je, že jednoho dne Hádes bude jeho domovem – stejně jako nás všech.“

„A co ti Achilleus v tom snu řekl?“

Odysseus stočí pohled svých tmavých očí zpátky ke scholikovi. „Zajímal se o svého syna Neoptolema, o to, jestli se z chlapce u Tróje stal šampión.“

„A pověděl jsi mu to?“

„Řekl jsem mu, že nevím, že mne vlastní osud zanesl daleko od hradeb Ília dřív, než se tam Neoptolemos mohl zapojit do boje. Syn Péleův nebyl s takovou odpovědí spokojený.“

Hockenberry přikývne. Dovede si představit Achilleovu nevrlost.

„Snažil jsem se Achillea utěšit,“ pokračuje Odysseus. „Říct mu, jak si ho Argejci považují jako boha, když je teď mrtvý – jak budou živí muži navěky zpívat o jeho udatných činech. Ale on o nic takového nestál.“

„Ne?“ Víno nebylo jenom dobré, bylo úžasné. Šířilo se z Hockenberryho břicha jako tekuté teplo a probouzelo v něm pocit, jako by se vznášel ještě volněji, než to umožňuje samotný stav beztíže.

„Ne. Řekl mi, abych si takové oslavné písně nacpal do prdele.“

Hockenberry se prskavě rozesměje. Kuličky a kapky červeného vína plují prostorem. Scholik se je snaží odehnat, ale červené kuličky pukají a jemu z nich lepí prsty.

Odysseus dál hledí ven na hvězdy. „Achilleův přízrak mi minulou noc řekl, že by raději byl venkovský blbec, jehož ruce jsou pokryté mozoly ne od meče, ale od pluhu, a deset hodin denně civěl na volskou prdel, než by byl největší hrdina v Hádu nebo dokonce tamní král vládnoucí nad mrtvými, kteří nedýchají. Achilleovi se nelíbí být mrtvý.“

„Ne,“ odvětí Hockenberry. „To si dovedu představit.“

Odysseus udělá v nulové gravitaci piruetu, chytí se zádového opěradla židle a pohlédne na scholika. „Nikdy jsem tě neviděl bojovat, Hockenberry. Bojuješ?“

„Ne.“

Odysseus pokývá hlavou. „To je chytré. To je moudré. Určitě pocházíš z dlouhého rodu filozofů.“

„Můj otec bojoval,“ vzhlédne Hockenberry, překvapený vzpomínkami, které rychle ožívají. Pokud ví, za posledních deset let svého druhého života na otce nemyslel a nevzpomněl si na něho.

„Kde?“ zeptá se Odysseus. „Řekni mi, ve které bitvě. Možná jsem tam byl.“

„Na Okinawě.“

„Tu bitvu neznám.“

„Můj otec ji přežil,“ pokračuje Hockenberry. Cítí, jak se mu svírá hrdlo. „Byl velice mladý. Devatenáct. Byl u námořní pěchoty. Později téhož roku se vrátil domů a po třech letech jsem se narodil já. Nikdy o tom nemluvil.“

„On se nechlubil svou udatností, ani svému synovi bitvu nelíčil?“ zeptá se nevěřícně Odysseus. „Pak není divu, že z tebe vyrostl spíš filozof než bojovník.“

„Vůbec nikdy se o tom nezmínil,“ vrtí hlavou Hockenberry. „Věděl jsem, že byl ve válce, ale o jeho skutcích na Okinawě jsem se dozvěděl až po letech, když jsem si přečetl staré doporučující dopisy od jeho velícího důstojníka, poručíka, který nebyl o mnoho starší než můj otec, když spolu bojovali. Našel jsem ty dopisy a vyznamenání v otcově starém námořnickém kufru, když zemřel. Tou dobou už jsem měl před doktorátem z antických studií, a tak jsem použil své badatelské schopnosti k tomu, abych se něco dozvěděl o bitvě, v níž otec získal Purpurové srdce a Stříbrnou hvězdu.“

Odysseus se na tyto zvláštně znějící odměny nezeptá. Místo toho řekne: „Vedl si tvůj otec v bitvě dobře, synu Duanův?“

„Myslím, že ano. 20. května roku 1945 utrpěl dvě zranění, při bitvě o místo, kterému se říkalo Sugar Loaf Hill na ostrově Okinawa.“

„Ten ostrov neznám.“

„Ne, ani nemůžeš,“ kývl Hockenberry. „Je to daleko od Ithaky.“

„Bylo v té bitvě mnoho mužů?“

„Otcova strana měla sto osmdesát tři tisíce mužů připravených k nasazení do boje,“ odvětí Hockenberry. Také se teď dívá na hvězdy. „Jeho armádu přivezla k ostrovu Okinawa flotila více než šestnácti set lodí. Nepřátel, kteří na ně čekali, zakopaní ve skalách, korálech a jeskyních, bylo sto deset tisíc.“

„Žádné město, které by se dalo oblehnout?“ zeptá se Odysseus a vůbec poprvé od počátku jejich rozhovoru se na scholika podívá se zaujatým výrazem.

„Žádné pořádné město, ne. Byla to jenom jedna bitva ve větší válce. Druhá strana chtěla pozabíjet naše lidi, aby zabránila vpádu na jejich domovský ostrov – Dopadlo to tak, že je naši zabíjeli všemi možnými způsoby – lili jim oheň do jeskyní, zazdívali je zaživa.

Otcovi druhové zabili na tom ostrově více než sto tisíc ze sto deseti tisíc Japonců.“ Napije se. „Japonci byli tenkrát naši nepřátelé.“

„Slavné vítězství,“ podotkne Odysseus.

Hockenberry tiše zamručí.

„Ta čísla – mužů, lodí – mi připomínají naši válku s Trójou,“ prohlásí Argejec.

„Ano, jsou hodně podobná,“ odvětí Hockenberry. „Stejně jako prudkost bojů. Muž proti muži v dešti a bahně, ve dne v noci.“

„Vrátil se tvůj otec s velkou kořistí? Otrokyněmi? Zlatem?“

„Přivezl si domů samurajský meč – meč nepřátelského důstojníka – ale schoval ho do kufru a nikdy mi ho ani neukázal, když jsem byl kluk.“

„Bylo mnoho druhů tvého otce posláno do Hádovy brány?“

„Když se sečtou muži bojující na zemi i na moři, padlo 12 520 Američanů,“ vypočítává Hockenberry. Jeho učenecká hlava – a synovské srdce – nemá problémy si ta čísla vybavit. „Na naší straně bylo 33 631 zraněných. Nepřítel, jak jsem řekl, ztratil více než sto tisíc padlých, tisíce a tisíce upálených a zazděných v jeskyních a dírách, kam se zahrabali, aby pokračovali v boji.“

„My Achájci jsme ztratili před hradbami Ília více než dvacet pět tisíc druhů,“ řekne Odysseus. „Trójané vystavěli pohřební hranice pro přinejmenším stejné množství vlastních lidí.“

„Ano,“ přitaká Hockenberry s pousmáním, „ale to je za období deseti let. Otcova bitva na Okinawě trvala jenom *devadesát dní*.“

Rozhostí se ticho. *Královna Mab* se znovu otočí, plynule a majestátně jako nějaký obrovský mořský kytovec, který plave a převaluje se při tom. Krátce je zaplaví ostré světlo, které způsobí, že oba muži zvednou ruce, aby si zastínili oči, a pak se vrátí hvězdy.

„Překvapuje mě, že jsem o této válce nikdy neslyšel,“ promluví po chvíli Odysseus a podá Hockenberrymu novou nádobu s vínem. „Ale i tak jsi jistě na svého otce hrdý, synu Duanův. Tvoji lidé s vítězi té bitvy určitě zacházeli jako s bohy. Písně o ní se budou kolem vašich ohnišť zpívat po staletí. Jména mužů, kteří tam bojovali a zemřeli, budou znát ještě vnukové vnuků hrdinů a o podrobnostech všech jednotlivých soubojů budou zpívat potulní pěvci a básníci.“

Hockenberry se dlouze napije.

„Ve skutečnosti je to tak, že skoro všichni v mém století už na tu bitvu zapomněli.“

Poslouchášto? zeptá se Mahmud úzkým svazkem.

Poslouchám. Orphu z Ió je venku na trupu *Královny Mab*, on a další vakuoví moravci využívají čtyřiadvaceti hodin, kdy loď nezrychluje ani nezpomaluje, k tomu, že pobíhají po trupu, provádějí inspekce a opravují drobné škody způsobené zásahy mikrometeoritů, slunečními erupcemi nebo účinky štěpných bomb, které za sebou odpalovali. Na trupu je možné pracovat, i když loď používá pohon – Orphu byl za uplynulé dva týdny venku několikrát a využil soustavu lávek a žebříků, které jsou tam k tomu účelu osazeny – ale je již zadokumentováno, že mohutný Ióňan se vyjádřil v tom smyslu, že má raději nulovou gravitaci než to, co popsal jako práci na fasádě stopatrové budovy při zrychlení, s až příliš reálným pocitem, že záď a odrazný štít lodi jsou *dole.*

Hockenberry mluví, jako by byl dosti opilý, pošle Orphu.

Myslím, že je, odpoví Mahmud. *To víno, které Asteague/Che nechal okopírovat lodní kuchyní, je silné. Vychází ze vzorku médejského vína z amfory „vypůjčené“ z Hektorova vinného sklepa. Hockenberry roky popíjel horší varianty tohoto červeného médejského s Řeky a Trójany, ale skoro jistě bylo ředěné – Řekové míchají do svých pohárů víc vody než vína. Občas přidávají mořskou vodu nebo vonné látky jako myrha.*

To zní opravdu barbarsky, pohorší se úzkým svazkem Orphu.

V každém případě od doby, co měl před několika hodinami záchvaty kosmické nemoci, scholik nic nejedl, pošle Mahmud, *a tak mu prázdný žaludek rozhodně nepomůže, aby zůstal střízlivý.*

Vypadá to, že bude mít záchvaty kosmické nemoci i za pár hodin, odpoví Orphu.

Pokud ano, tentokrát mu budeš nosit další blicí pytlíky ty. Už jsem mu nad nimi držel hlavu za jeden čtyřiadvacetihodinový cyklus dostkrát.

Sakra, vzkáže Orphu z Ió, *v tom bych tě vážně rád vystřídal, ale obávám se, že v těch patrech lodi, kde jsou lidské kajuty, pro mě dveře nejsou dost široké.*

Počkej, pošle Mahmud. *Poslechni si tohle.*

„Máš rád hry, synu Duanův?“

„Hry?“ optá se Hockenberry. „Jaké hry?“

„Takové, jaké se hrají při oslavách nebo při pohřbech,“ odvětí Odysseus. „Hry, které bychom uspořádali při Patroklově pohřbu, pokud by Achilleus uznal, že jeho přítel je mrtvý, a dovolil nám po Patroklově zmizení vystavět hranici.“

Hockenberry chvíli mlčí a pak řekne: „Myslíš disk, oštěp… něco takového?“

„Ano. A vozatajské závody. Běžecké závody. Zápas a rohování.“

„Viděl jsem vaše rohovnické zápasy ve vašich táborech u míst, kde jsou na břeh vytaženy černé lodě.“ Hockenberry mluví jen trochu zastřeně. „Ti muži mají ruce omotané jen řemínky ze surové kůže, když spolu bojují.“

Odysseus se zasměje. „Co jiného by na těch rukách měli mít, synu Duanův? Velké měkké polštáře?“

Hockenberry otázku přejde. „Loni v létě jsem se díval, jak Epeios zmlátil tucet mužů do krve, zpřerážel jim žebra a zlomil jim sanice. Rozdal si to s každým, kdo přišel, a bil se od časného odpoledne až do doby, kdy už dávno vyšel měsíc.“

Odysseus roztáhne tvář do širokého úsměvu. „Vzpomínám si na ty souboje. Ten den proti Panopeovu synovi nikdo neobstál, i když se pokusili mnozí.“

„Dva muži zemřeli.“

Odysseus pokrčí rameny a znovu upije vína. „Euryala, syna Mékisteova, třetího ve velení argolidským bojovníkům, cvičil a podporoval Diomédés. Nechával ho každé ráno běhat před svítáním, zpevňoval mu pěsti tím, že ho nechal tahat čerstvé hovězí půlky z jatek. Ale Epeios ho ten večer omráčil už ve dvacátém kole. Diomédes musel svého muže odtáhnout z kruhu. Po Euryalových prstech na nohou zůstalo v písku deset brázd. Ale přežil, aby mohl bojovat zase jindy – a příště si dá kurevsky pozor, aby nepřestal být ve střehu, to je jasná věc.“

„Rohování je špinavý podnik,“ zacituje Hockenberry, „a když u něho člověk zůstane dost dlouho, hlava se mu změní v koncertní síň, ve které nikdy nepřestane hrát čínská hudba.“

Odysseus se hýkavě rozesměje. „To je legrace. Kdo to řekl?“

„Jeden moudrý muž, který se jmenoval Jimmy Cannon.“

„Ale co je to čínská hudba?“ zeptá se do potlačovaného smíchu Odysseus. „A co přesně je koncertní síň?“

„To nic,“ mávne rukou Hockenberry. „Ale za celé ty roky sledování války si nevzpomínám, že by ten tvůj rohovnický šampión, Epeios, někdy nějak vynikl v *aristeji* – v souboji muže proti muži o slávu.“

„Ne, to je pravda,“ souhlasí Odysseus. „Sám Epeios uznává, že není žádný velký válečník. Odvaha potřebná k tomu, aby se člověk postavil proti jinému muži s holými pěstmi, někdy není stejná jako ta potřebná k tomu, aby člověk probodl nepříteli břicho oštěpem, potom hrot vykroutil a vychrstl mu vnitřnosti do prachu, jako by to byly zbytky.“

„Ale ty to dokážeš,“ podotkne Hockenberry monotónním hlasem.

„No ovšem,“ zasměje se Odysseus. „Ale bohové si to tak přáli. Já jsem z generace Achájců, kterým Zeus nařídil, že musíme, od mládí do stáří, vést kruté války až do trpkého konce, kdy my sami padneme a zemřeme, všichni do jednoho.“

Odysseus je celkem optimista, poznamená Orphu.

Realista, odpoví úzkým svazkem Mahmud.

„Ale mluvil jsi o hrách,“ naváže Hockenberry. „Viděl jsem tě, jak jsi zápasil. A vyhrál jsi. A zvítězil jsi také v táborovém závodu v běhu.“

„Ano,“ potvrdí Odysseus, „nejednou jsem si z běžeckého závodu odnesl pohár pro vítěze, zatímco Aiás se musel spokojit s býkem. V tom mi pomohla Athéna – podrazila tomu pitomci nohy, abych překonal cílovou čáru jako první. A porazil jsem Aianta taky v zápase – chytil jsem ho za kolenní jamku, přehodil jsem ho na záda a uzemnil jsem ho, než si ten přihlouplý obr všiml, že se něco děje.“

„A dělá to z tebe lepšího člověka?“

„Samozřejmě že dělá,“ zahřímá Odysseus. „Co by byl svět bez *agonu* – vzájemné agonistiky mužů – podle něhož každý pozná své místo v pořadí, neboť žádné dvě věci na zemi nejsou stejné. Podle čeho bychom všichni my živí poznali kvalitu, kdyby soutěže a osobní

souboje neukázaly celému světu, kdo je vynikající a kdo dosáhne pouze na průměrnost? V jakých hrách vynikáš ty, Hockenberry?“

„V prvním roce na univerzitě jsem zkoušel dělat lehkou atletiku,“ vzpomíná Hockenberry. „Ale nevzali mě do týmu.“

„Musím říct, že v čemkoli závodí muži, v tom všem se i já vyznám,“ řekne Odysseus. „Obratně zacházet umím i s lukem dobře vyřezaným, krásně ohlazeným, a budu první mezi svými druhy, kdo v nepřátel davu svým šípem zasáhne, když vystřelím po něm, i kdyby do mne druhové strkali, jak se všichni budou drát o to, kdo dřív zamíří. Jeden z důvodů, proč jsem byl ochotný jít s Achilleem a Hektorem do války s bohy, byl ten, že jsem chtěl jako lučištník poměřit svou zdatnost s Apollónovým uměním – i když jsem v nitru věděl, že je to pošetilost. Pokaždé, když nějaký smrtelník soupeří s bohem v lukostřelbě – podívej se na chudáka Euryta z Oichalie – může se vsadit, že zemře náhlou smrtí, neodejde z tohoto světa stářím ve svém domě. A myslím si, že bych si to s pánem stříbrného luku nerozdal, pokud bych u sebe neměl svůj nejlepší luk, a ten nikdy neberu do války, když se plavím na černých lodích. Ten luk je i teď na stěně mé síně. Ifitos mi ten luk věnoval na znamení přátelství, když jsme se poprvé setkali – patřil jeho otci, samotnému Eurytovi. Měl jsem Ifita hodně rád a mrzí mě, že jsem mu výměnou za nejlepší luk na zemi dal jenom meč a oštěp hrubě opracovaný. Dřív, než jsem toho muže mohl pořádně poznat, zavraždil ho Hérakles.

Pokud jde o oštěp, dohodím tak daleko, jak jiný muž dostřelí šípem. A rohovat a zápasit jsi mě viděl. Pokud jde o běhy – ano, viděl jsi mě, jak jsem porazil Aianta, a dokážu běžet hodiny, aniž bych vyzvracel snídani, ale při krátkém sprintu mne mnoho běžců nechá za sebou v prachu, pokud v můj prospěch nezasáhne Athéna.“

„Mohl jsem se kvalifikovat na závody,“ zamumlá Hockenberry skoro pro sebe. „Dlouhé tratě mi šly. Jenže tam byl nějaký Brad Muldorff – říkali jsme mu Kačer – který mě vytlačil z posledního místa v týmu.“

„Porážka chutná žlučí a psími zvratky,“ prohlásí Odysseus. „Hanba každému muži, který si na ni zvykne.“ Nalije do sebe trochu vína, zvrátí hlavu dozadu, aby se mu lépe polklo, a pak si otře kapky

z hnědých vousů. „Zdá se mi o tom, že mluvím s mrtvým Achilleem ve stinných síních Hádu, ale ve skutečnosti bych chtěl vědět, co je s mým synem Télemachem. Když už mi bohové sesílají sny, tak proč ne o mém synovi? Byl dítě, když jsem odjel – bázlivé a neprověřené – a mě by zajímalo, jestli vyrostl v muže, nebo se stal jedním z těch hejsků, kteří se poflakují po domech lepších mužů, vyhledávají bohaté paničky, piglují mladé chlapce a celý den hrají na lyru.“

„My jsme děti neměli.“ Hockenberry si promne čelo. „Alespoň si *myslím*, že ne. Vzpomínky na opravdový život mám pomíchané a kalné. Jsem jako potopená loď, kterou někdo svévolně učinil znovu plavby schopnou, ale nedal si tu práci, aby vyčerpal všechnu vodu – jenom tolik, aby se udržela na hladině. Příliš mnoho komor zůstalo zaplavených.“

Odysseus se na scholika podívá. Je vidět, že nechápe, ale stejně tak je vidět, že ho to nezajímá natolik, aby se zeptal.

Hockenberry se zadívá na řeckého vojevůdce a krále a jeho pohled se náhle zaostří a zbystří. „Byl bych rád, kdybys mi odpověděl, jestli můžeš… ale co to vlastně *znamená* být muž?“

„Být muž?“ zopakuje Odysseus. Otevře poslední dvě nádoby s vínem a jednu podá Hockenberrymu.

„Ano… promiň, ano. *Být* muž. *Stát se* mužem. V mé zemi je jediný obřad dospělosti to, že dostaneš klíčky od auta… nebo si poprvé zapícháš.“

Odysseus pokývá hlavou. „Poprvé si zapíchat je důležité.“

„Ale to přece nemůže být *ono*, synu Láertův! Co to obnáší být mužem – nebo člověkem, když na to přijde?“

Z toho by mohlo něco být, vzkáže Mahmud Orphovi úzkým paprskem. *Sám jsem nad tím nejednou přemýšlel – a nejenom tehdy, když se snažím porozumět Shakespearovým sonetům.*

Všichni jsme nad tím přemýšleli, odpoví Orphu. *Všichni jsme posedlí lidskými záležitostmi. Tedy, všichni my moravci, protože naše programování a zkonstruovaná DNA nás vracejí k tomu, abychom studovali své tvůrce a snažili se jim porozumět.*

„Být muž?“ zopakuje Odysseus. Jeho hlas je vážný, skoro až nepřítomný. „Momentálně se musím jít vychcat. Ty nemusíš chcát, Hockenberry?“

„Říkám si,“ pokračuje scholik, „že třeba to nějak souvisí s konzistentností.“ Musí se o to slovo pokusit dvakrát, než je řekne správně. „S konzistentností. Zkus si porovnat naše a vaše olympijské hry. Jen si to zkus porovnat!“

„Ten druhý moravec mi řekl, jak chcát na té latríně na pokoji, je tam nějaké vzduchoprázdno, které to i teď, kdy se všechno vznáší, vysaje, ale stejně mám velký problém s tím, aby se mi kapky nerozletěly na všechny strany. Ty ne, Hockenberry?“

„Vy, staří Řekové, jste svoje hry pořádali dvanáct set let,“ drží se svého tématu Hockenberry. „Pět dnů her jednou za čtyři roky, *dvanáct set let*, dokud je nějaký podělaný křesťanský římský císař nezakázal. *Dvanáct set let!* Ať bylo sucho nebo hladomor, epidemie nebo jiné pohromy. Každé čtyři roky se přestalo válčit a vaši atleti se z celého světa sjeli do Olympie, aby vzdali úctu bohům a soutěžili ve vozatajských závodech, v běhu, zápasu, disku, oštěpu a *pankrationu* – té zvláštní směsi zápasu a kickboxu, kterou jsem nikdy neviděl a ty určitě taky ne. Dvanáct set let, synu Láertův! Když moji současníci hry obnovili, neudrželi je o mnoho déle než sto let, a to ještě museli tři zrušit kvůli válce, jindy některé země odmítly přijet, protože je vytočila nějaká urážka nebo křivda, dokonce se našli vychcaní teroristi, kteří je využili, aby mohli pozabíjet židovské sportovce…“

„No jo, vychcaní,“ řekne Odysseus, pustí přivázanou nádobu, otočí se a chystá se odplout zpátky do své kajuty. „Taky se musím vychcat. Hned se vrátím.“

„Možná je nakonec konzistentní jenom to, co řekl Homér: *‘Vždy nám jsou příjemné hody i loutna a sborové tance, častá výměna šatů i koupele teplé, lůžka i milování.‘*“

Odysseus se zastaví ve vzduchu u irisových dveří astrogační bubliny. „Kdo je Homér?“ zeptá se.

„Toho neznáš.“ Hockenberry se znovu napije vína. „Ale vlastně…“

Zarazí se. Odysseus je pryč.

Mahmud vyjde z přechodové komory na palubě, kde je ošetřovna, přiváže se, přestože má v batohu palivo do manévrovacích trysek, a po lávkách, žebřících a lanech se vydá k přídi *Královny*

Mab. Orpha z Ió zastihne při navařování záplaty na vrata nákladní komory, v níž je uložená *Černá dáma*, zavěšená pod skládacími křídly výsadkové lodi.

„Mohlo to být poučnější,“ podotkne Mahmud na jejich soukromé rádiové frekvenci.

„Tu vlastnost má většina rozhovorů,“ namítne Orphu. „I našich.“

„Jenže my při svých rozhovorech obvykle nejsme opilí.“

„Jelikož moravci nepřijímají alkohol k povzbudivým ani depresivním účelům, máš z praktického hlediska pravdu.“ Orphovo pouzdro, nohy a senzory jasně osvětluje sprška jisker od svařování. „Ale rozebírali jsme různé věci, když jsi byl hypoxický, omámený únavovými toxiny a – jak by řekli lidé – vyděšený tak, že jsi měl staženou prdel. Proto Odysseova a Hockenberryho nesouvislá konverzace nezní mým uším… kdybych nějaké měl… neznámě.“

„Co by řekl Proust o tom, co obnáší být člověkem… nebo mužem, když na to přijde?“ zeptá se Mahmud.

„Copak Proust, ten únavný chlapík. Dnes ráno jsem si v něm znovu četl.“

„Kdysi ses mi snažil vysvětlit jeho kroky k pravdě,“ připomene Mahmud. „Ale nejdřív jsi řekl, že měl ty kroky tři, pak čtyři, potom znovu tři a nakonec se vrátil ke čtyřem. Myslím, že jsi mi nakonec neřekl, které to jsou. Dokonce si myslím, že jsi ztratil nit toho, o čem jsi mluvil.“

„To jsem tě jenom zkoušel,“ řekne Orphu a doprovodí to zabrumláním. „Jestli doopravdy posloucháš.“

„To tvrdíš ty. Já myslím, že jsi měl moraveckou chvilku.“

„Nebylo by to poprvé,“ připustí Orphu. Přetížení daty jak z organických mozků, tak z kybernetických paměťových bank se ukazovalo jako čím dál větší problém, když moravci pokročili do druhé nebo třetí stovky věku.

„Osobně pochybuji,“ naváže Mahmud, „že by se Proustovy představy o podstatě toho, co znamená být člověkem, daly příliš dobře propojit s Odysseovými.“

Čtyři Orphovy kloubové paže se pilně věnují svařování, ale dvěma dalšími pokrčí. „Jistě si vzpomeneš, že jako jednu z těch cest zkoušel přátelství – i jako milenec,“ řekne Ióňan. „To má společné

jak s Odysseem, tak s naším scholikem. Ale Proustův vypravěč zjistí, že jeho impulzem k pravdě je psaní, zkoumání nuancí zabalených do jiných nuancí jeho života.“

„Ale předtím přece umění jako cestu k nejhlubší lidskosti zavrhl,“ namítne Mahmud. „Podle toho, co jsi mi řekl, jsem myslel, že došel k závěru, že umění nakonec není cesta k pravdě.“

„Přijde na to, že reálné umění je platná forma *tvoření*,“ vysvětlí Orphu. „Poslechni si tenhle úryvek ze začátku *Světa Guermantových:*

‘Lidé vybraného vkusu nám dnes o Renoirovi prohlašují, že je to velký malíř devatenáctého století. Ale když to říkají, ztrácejí ze zřetele Čas a zapomínají, že to vyžadovalo právě hodně času, aby Renoir i uprostřed samotného devatenáctého století došel uznání jako velký umělec. Aby se jim podařilo tohoto uznání dosáhnout, originální malíř a originální umělec si počínají jako oční lékaři. Terapie jejich malbou nebo jejich prózou nebývá vždy příjemná. Když je skončena, lékař nám řekne: „Teď se podívejte!“ A svět (který nebyl stvořen jednou provždy, nýbrž pokaždé, kdykoli se objevil nový originální umělec), se nám najednou zjeví úplně odlišný od světa dřívějšího, ale dokonale jasný. Ženy procházejí ulicí odlišné od žen někdejších, protože mají v sobě cosi renoirovského, něco z těch Renoirových postav, v nichž jsme kdysi odmítali ženy vidět. I kočáry jsou „hotový Renoir“ a zrovna tak voda a obloha: máme chuť procházet se lesem podobným tomu, který se nám první den zdál být právě vším jiným, jen ne lesem, který nám připadal například jako nějaký goblén, ale goblén, mezi jehož četnými barevnými odstíny právě odstíny vlastní lesům chyběly. Takový je ten nový a pomíjivý vesmír, který byl právě stvořen. Potrvá až do nejbližší příští geologické katastrofy, kterou rozpoutá nějaký nový originální malíř nebo nový originální spisovatel.’ A pokračuje vysvětlováním, jak spisovatelé dělají totéž, Mahmude – dávají vzniknout novým vesmírům.“

„Určitě to nemyslí doslovně,“ domnívá se Mahmud. „Nedávají vzniknout *opravdovým* vesmírům.“

„Já myslím, že mluví doslovně,“ odvětí Orphu a jeho tón je v pásmu rádiových vln nejvážnější, jak jej kdy Mahmud slyšel.

„Sledoval jsi hodnoty senzorů kvantového toku, které Asteague/Che pouštěl do společného kanálu?“

„Ne, to ne. Kvantová teorie mě nudí.“

„Tohle není teorie. Každý den tohoto našeho přeletu mezi Marsem a Zemí se kvantová nestabilita mezi oběma planetami, v celé naší Sluneční soustavě, zvětšila. Země je v centru tohoto toku. Vypadá to, jako by se všechny její matrice časoprostorové pravděpodobnosti ocitly v nějakém víru, v nějaké oblasti samobuzeného chaosu.“

„Co to má společného s Proustem?“

Orphu zhasne svářecí hořák. Velká záplatovací deska na vratech nákladní komory dokonale drží. „Někdo nebo něco dělá bordel s planetami, možná dokonce s celým vesmírem. Když dešifruješ matematiku přicházejících kvantových dat, je to, jako by se v jedné bráně nějakým způsobem snažily existovat vedle sebe různé kvantové Calabiho-Yauovy prostory. Skoro to vypadá, jako by se snažily vzniknout nové světy – jako by je ke vzniku nutil nějaký neobyčejný génius, přesně, jak o tom mluví Proust.“

Někde na *Královně Mab* se zažehnou neviditelné pomocné trysky a dlouhé, neelegantní, ale krásné kosmické plavidlo z černého fullerenu a oceli se začne otáčet kolem několika os najednou. Mahmud se chytí madla a dobře udělá, protože nohy se mu z lodi smeknou, když se třísetmetrový atomový koráb roztočí jako cirkusový akrobat. Slunce sklouzne přes oba moravce a pak zapadne za masivní odrazný štít na zádi. Mahmud si upraví polarizované filtry a znovu spatří hvězdy. Ví, že Orphu je sice nevidí ve viditelném spektru, ale poslouchá jejich rádiové vřeštění a pištění. *Ten termonukleární chór*, nazval to jednou Ióňan.

„Orphu, příteli,“ řekne Mahmud, „doufám, že na mě nechceš zkoušet náboženství?“

Ióňan infrazvukově zabručí. „Jestli ano – a má-li Proust pravdu, že reálné vesmíry vznikají tehdy, když se tyto vzácné, téměř unikátní intelekty na úrovni géniů soustředí na jejich vytvoření – myslím, že bych se s tvůrci této aktuální reality setkat nechtěl. Tady působí něco zhoubného.“

„Nechápu, proč toto…“ začne Mahmud, ale pak se odmlčí a zaposlouchá se do společného kanálu. „Co je to poplach dvanáct nula jedna?“

„Hmotnost *Mab* se právě zmenšila o šedesát čtyři kilogramy,“ oznámí Orphu.

„Vysypání odpadků a moči?“

„Ne tak docela. Náš přítel Hockenberry se právě kvantovou teleportací přenesl jinam.“

Mahmudova první myšlenka je: *Hockenberry není v takovém stavu, aby mohl někam kvitnout, měli jsme ho zadržet. Přátelé nedovolí svým přátelům, aby se někam teleportovali opilí.* Pak se ale rozhodne nechat si to pro sebe.

O sekundu později se Orphu zeptá: „Slyšíš to?“

„Ne, co?“

„Monitoroval jsem rádiová pásma. Právě jsme otočili stejnosměrnou anténu na Zemi – nebo spíš na polární orbitální prstenec kolem Země – a ona zachytila modulované rádiové vysílání směřované maserem přímo na nás.“

„Co se v něm říká?“ Mahmud cítí, jak mu organické srdce začíná pumpovat rychleji. Nepotlačí adrenalin, nechá je pumpovat.

„Určitě to vychází z polárního prstence,“ referuje Orphu, „asi pětatřicet tisíc kilometrů nad Zemí. Ta zpráva je ženský hlas. A opakuje znovu a znovu: ‘Přiveďte mi Odyssea.’“

38

Daeman vstoupil do kopulové katedrály z modrého ledu za rozléhajícího se šelestu šepotů a zpěvů.

„Považ, on stvořil to, s ohněm sladěné, ohnivý zrak ve shluku pěn, jenž pase se a plyne. Považ, on viděl lov, tím bílým klínem oka za měsíce; a strakapouda s dlouhým jazykem, jenž z kůry dubu klove červa, a když svou kořist najde, ohlásí to, jenž však mravce nepojídá; je samé, kteří hradbu ze semínek, stálých stébel postavili – stvořil to vše, ba víc, stvořil nač zrak padne, a nechtě také nás: jak jinak?“

Daeman ten hlas poznal okamžitě – Kalibán. Sykavý šepot se vracel ozvěnou od stěny a chodby v modrém ledu. Jako by přicházel odevšad, uspokojivě vzdálený a zároveň děsivě blízký. A tomu jedinému Kalibánovu hlasu se nějakým způsobem dařilo být sborem, chórem, mnoha hlasy v hrůzné harmonii. Vyděšený víc, než čekal – mnohem, mnohem víc, než doufal, že bude – Daeman sklonil hlavu a vylezl z ledového tunelu na ledové mezipatro.

Po hodině plazení, kdy se často musel vracet, když se nějaký tunel v modrém ledu zúžil a uzavřel ve slepou uličku, jindy sice vyústil v chodby, které byly deset metrů široké, ale po chvíli narazil na stěnu nebo příliš vysoký vertikální komín, kdy lezl po břiše tím způsobem, že batohem drhl o ledový strop a tak jej před sebou raději postrkoval kuší, Daeman vyšel do prostoru, který považoval za střed katedrály z modrého ledu.

Neznal žádná stará slova, jimiž by tento prostor, v němž se ocitl, uměl popsat. Stál na jednom ze snad stovek tmavých ledových balkonů ve vnitřní, zakřivené stěně obrovské stavby, ale kdyby na ta slova při samočtení někdy narazil, teď by v nich tápal. Věžičky, kupole, oblouky, opěrné pilíře, apsida, hlavní loď, bazilika, kůr, sloupoví, rozetové okno, nika, pilíř, oltář. Všechna by se hodila pro

jednu nebo více částí toho, na co se teď díval, a stejně by mu nestačila. Potřeboval by více slov, mnohem více slov.

Pokud to mohl odhadnout, vnitřek tohoto prostoru měl v průměru o něco méně než dva kilometry a od rudě zářícího dna po vrcholek kopule z modrého ledu sahal do výšky nějakých šesti set metrů. Jak vytušil již předtím zvenčí, Setebos překryl celý kráter v centru Kráteru Paříž a obrovský kruh teď rudě žhnul, pulzoval, jako by v sobě měl nějaké obrovské srdce. Daeman netušil, jestli je to způsobeno nějakou přirozenou sopečnou činností v kráteru, magmatem, které stoupá z hlubiny mnoha kilometrů, kudy se kdysi černá díra prodrala k jádru Země, nebo jestli to teplo a světlo nějakým způsobem získává a využívá Setebos. Zbytek kopule zářil odstíny barev, které Daeman neuměl popsat – od všech druhů červené u dna přes duhové barvy a jemně oranžové odstíny při okraji kráteru a ve spodních částech kupole. Červené žíly se rozbíhaly vzhůru po oranžovožlutých opěrných obloucích a stalagmitech, načež teplejší barvy bledly do chladivé záře mohutných modrých pilířů. Stěnami, sloupy, výztužemi a věžemi probíhaly pulzy zeleného světla a žlutých jisker. Uspořádané proudy červených pulzů postupovaly neviditelnými kanály jako elektrické vlny, volné jiskry propojovaly rozvětvené části katedrály, jako když si dendrity předávají vzruchy.

Slupka kupole byla místy tak tenká, že poslední večerní světlo zvenčí vytvářelo na západní straně růžové kruhy. Nejvyšší část stropu byla tenká jako sklo a ukazovala ovál tmavnoucí oblohy s vycházejícími hvězdami, které byly jen slabě rozmazané. Nejzajímavější však byly stovky mělkých prohlubní ve tvaru kříže, vysokých zhruba metr osmdesát, dole na vnitřních stěnách kupole. Věnčily celý prostor, a když se Daeman ze svého hrbolatého balkonu vyklonil, uviděl další tyto křížové výklenky pod sebou, zahloubené, jako by je do modrého ledu někdo vypálil. Zdálo se, že jsou zhotovené z kovu a jsou prázdné. V jejich ocelových útrobách se odrážela červená záře ze středu kráteru.

Vlastní rudé dno kráteru nebylo prázdné. Odevšad vyrůstaly trnité stalagmity a rozeklané věže, přičemž některé stoupaly až ke stropu – a vytvářely tak úhledné řady modrobílých sloupů – zatímco

jiné stály o samotě. Dno kráteru také nebylo rovné; všude byly menší krátery a vyvýšené fumaroly. Z většiny z nich stoupaly obláčky plynů, páry a kouře a Daeman zaznamenal ve vlažných i přehřátých vzdušných proudech pach síry. Uprostřed rudě zářícího kruhu byl vyvýšený kráter s nerovnými okraji obklopený schodišti z modrého ledu a menšími fumarolami. Daemanovi se zdálo, že tento kráter nad kráterem je vyplněn skoro až po okraj oblými bílými kameny, dokud si neuvědomil, že ty kameny jsou temena lidských lebek – desetitisíců lidských lebek, z nichž většina ležela pod masou, která kráter téměř vyplňovala. Vyvýšený kráter se velice podobal hnízdu a tento dojem ještě umocňovala věc, která se v něm nacházela – šedá mozková tkáň, spirálovité brázdy, páry očí, nekoordinovaně se otevírající a zavírající ústa a otvory, desítky obrovských rukou pod ní, jež občas upravily polohu obrovské masy na hnízdě, usadily ji pohodlněji. Daeman však viděl také jiné ruce, každou větší než místnost, v níž bydlel ve vile Ardis, které vybíhaly z mozku na dlouhých stopkách a tahaly sebe i chapadla, jež z nich visela, po svítící podlaze. Některé z těchto rukou byly dost blízko, aby si Daeman mohl všimnout nespočtu zakřivených, ostrých, tenkých černých bodců nebo háčků, které vybíhaly z konců těch obrovských prstů. Každý háček – že by chlup proměněný evolucí? – byl delší než dýka, kterou měl Daeman na opasku, a prsty tyto nitky zapouštěly do modrého ledu. Ruce mohly vyšplhat kamkoli, posunout se po jakémkoli povrchu – zdivu, ledu nebo oceli – tím, že zabořily tyto černé, zubaté nože do materiálu, který měly pod sebou.

Samotný mozkovitý Setebos byl mnohem větší, než jak si ho Daeman pamatoval, když před necelými dvěma dny vyšel z díry na obloze – jestli měl předtím podélně nějakých třicet metrů, teď byl přinejmenším sto metrů dlouhý a třicet metrů vysoký uprostřed, kde spirálově rozbrázděnou tkáň rozdělovala hluboká svítící rýha. Mozek vyplňoval hnízdo a pokaždé, když svou masu jinak usadil, bylo slyšet, jak lebky praskají jako stébla suché slámy.

„Myslel, že u Něj není dobré ani zlé, vlídnosti ni krutost: silný on jest Pán. Prý On je strašný: hleďte Jeho živých skutků!“

Kalibánův sykot se šířil z kupole v ukázce dokonalé akustiky. Odrážel se ozvěnou od fumarol a zikkuratů, znovu se odrážel v

labyrintu ledových tunelů a k Daemanovi jako by přicházel zepředu, zezadu i ze stran – vražedný šepot.

Když si Daemanovy oči zvykly na rudé příšeří a měřítko obrovské duté kupole, všiml si menších, pohyblivých útvarů, které se hemžily kolem paty Setebova hnízda, po všech čtyřech vybíhaly schody z modrého ledu k dolnímu konci mozku a zpátky dolů se šouraly jenom po zadních, nesly však velké oválné zámotky, z nichž vycházela nezdravá, slizká mléčná záře.

Daeman si v první chvíli myslel, že jsou to voynixové – při dlouhém plazení ledovým labyrintem zahlédl zbytky desítek těchto tvorů, ovšem nebyli to voynixové zamrzlí v ledu, na jaké narazil ve venkovní průrvě, ale jejich vykuchané zbytky, tu vydlabaný krunýř, tam utržená botka nebo roztrhaný kožený hrb, jinde zas osamoceně ležící klepetovité ruce – ale když se mu nyní podařilo prohlédnout přes páru a mlhu z fumarol, zjistil, že tito pečovatelé nejsou voynixové. Vypadali jako Kalibán.

Kalibánci, pomyslel si Daeman. Setkal se s nimi skoro před rokem ve Středozemní kotlině, když cestoval se Savi a Harmanem. Teď si uvědomil i smysl křížových prohlubní ve stěně kupole. Savi jim říkala *dobíjecí lůžka* a samotný Daeman tenkrát na jednoho nahého *kalibánka* narazil, jak s rukama rozpřaženýma visí v jednom svislém kříži. Považoval ho za mrtvého, dokud neotevřel žluté kočičí oči.

Savi jim řekla, že Prospero a biosférická entita jménem Ariel, s níž se nesetkali, vyvinuli z jednoho lidského plemene *kalibánky,* aby zabránili voynixům v pronikání do Středozemní kotliny a dalších oblastí, které si chtěl Prospero uchovat pro sebe. Daeman si teď myslel, že to byla lež, nebo Savina chyba – *kalibánci* nebyli vypěstovaní ze žádného lidského plemene, ale spíš naklonovaní z původního a mnohem strašlivějšího Kalibána, jak Prospero připustil na svém orbitálním ostrově – ale Harman se tenkrát staré Židovky zeptal, proč vůbec postlidé vytvořili voynixy, když pak museli – nebo Prospero – vytvořit nějakou jinou obludu, aby je zadržela.

„Ale oni voynixy nestvořili,“ odpověděla stařena. *„Voynixové přišli odjinud a slouží někomu jinému, mají svůj vlastní program.“*

Daeman tomu nerozuměl ani tenkrát a teď tomu rozuměl ještě míň. Tito *kalibánci*, které viděl pobíhat jako nějaké odporně růžové mravence po dně kráteru a nosit ta mléčná vajíčka, určitě nesloužili Prosperovi – sloužili Setebovi.

Kdo tedy přivedl na Zemi voynixe? napadlo ho. *Proč voynixové útočí na Ardis a na další komunity lidí starého typu, jestli neslouží Setebovi?* Komu *voynixové slouží?*

Jediné, co teď Daeman věděl jistě, bylo to, že Setebův příchod do Kráteru Paříž byl pohromou pro zdejší voynixe – ti, kteří nezmrzli v rychle se rozrůstajícím modrém ledu, byli pochytáni a vykuchání jako nějací lahodní krabi. *Kdo je vykuchal? Nebo co?* Nabízely se dvě odpovědi, a ani jedna z nich příliš neuklidnila – voynixe rozdrtily buď zuby a drápy *kalibánků*, nebo ruce samotného Seteba.

Daeman si uvědomil, že to, co považoval za růžovošedé hřbítky táhnoucí se po dně kráteru, jsou ve skutečnosti další paže či stonky vycházející ze Seteba. Tyto masité stonky mizely v otvorech ve stěně kupole a…

Daeman se prudce otočil a zvedl kuši, prst na spoušti. Z ledového tunelu za ním se ozval klouzavý zvuk. *Jedna ze Setebových rukou, třikrát větší než já, se tlačí tunelem za mnou.*

Daeman se přikrčil a čekal. Ruce se mu nakonec pod tíhou zvednuté kuše roztřásly, ale žádná tichá ruka se v otvoru neobjevila. Chodbou v ledu se však dál nesla ozvěna sykotu a klouzání.

Ty ruce jsou teď ve stěnách a pravděpodobně i venku v trhlinách, pomyslel si Daeman. Snažil se zpomalit tlukot svého srdce. *V tunelech a venku je tma. Co budu dělat, když tam na jednu nebo víc takových rukou narazím?* Dole si všiml, že ruce mají v dlaních pulzující otvory pro příjem potravy – skupina *kalibánků* je krmila velkými kusy syrového červeného masa, buď voynixího nebo lidského.

Nakonec si lehl na balkon na břicho. Cítil, jak se mu chlad modrého ledu – hmoty, kterou teď považoval za živou tkáň vylučovanou samotným Setebem – rozlévá přes termokombinézu do těla.

Už odsud můžu zmizet. Viděl jsem dost.

Ležel tam na břiše, tu pitomou kuši před sebou, hlavu nechával skloněnou, aby si ho nevšimla skupina *kalibánků*, kteří pelášili po všech čtyřech po dně kráteru ani ne třicet metrů dole před ním, a čekal, až se mu do zbabělých rukou a nohou vrátí síla, aby mohl z téhle bezbožné katedrály vypadnout.

Musím podat zprávu v Ardisu, promluvil rozumný hlas v jeho hlavě. *Tady už jsem udělal všechno, co bylo v mých silách.*

Ne, neudělal, odpověděla upřímná část Daemanovy mysli – ta, která ho jednou bude stát život. *Musíš zjistit, co jsou ty lesklé, šedé vejčité útvary.*

Kalibánci uložili několik těchto šedých zámotků do kouřící fumaroly ani ne sto metrů od něho, napravo od jeho nízkého balkonu.

Tam nemůžu slézt. Je to moc daleko.

Lháři. Není to ani třicet metrů. Pořád máš většinu provazu a hřeby. A kladívka na led. Pak už by to byl jenom rychlý sprint k těm zámotkům – jeden popadnout a vzít s sebou, jestli to půjde – zpátky sem na balkon a pryč.

To je šílenství. Celou dobu, co bych se pohyboval po dně kráteru, bych byl na ráně. Ti kalibánci *byli mezi mnou a tím hnízdem. Kdybych byl tam venku, až se vynoří, chytili by mě. Sežrali by mě na místě, nebo odnesli Setebovi.*

Teď jsou pryč. Máš šanci. Slez dolů teď.

„Ne," řekl Daeman. Vzápětí si uvědomil, že tu vyděšenou slabiku zašeptal nahlas.

Ale v dalším okamžiku už zarážel do podlahy svého balkonu hřeb, pevně k němu uvazoval provaz, věšel si kuši na rameno vedle batohu a začínal se pracně spouštět na dno kráteru.

Výborně. Pro změnu dokazuješ, že máš nějakou kuráž a… Zavři hubu, kurva, poručil Daeman té odvážné, úplně pitomé části svého mozku. Mozek poslechl.

„Jenž jednou stvořil vše a stejně činí dál, a my v hrůze z Něj budeme muset žít," ozval se chorálový sykot Kalibána – ne *kalibánků,* ale samotného Kalibána, tím si byl Daeman jist. Původní netvor musel být tady v kupoli, možná na druhé straně Seteba a kráterového hnízda.

„Myslí si, že v některý den podivný, Setebos, Pán, Ten, jenž za tmavých nocí tančí, přijde k nám jako jazyk k oku, jak k hrdlu zub – anebo třeba vyroste jak z housenky motýl: sice tady jsme my, tam je on, a nikde pomoc žádná.“

Daeman dál sjížděl po kluzkém provazu.

39

První, co musel doktor Thomas Hockenberry udělat poté, co se kvantovou teleportací přenesl do Ília, bylo najít si uličku, ve které by se mohl vyzvracet.

To nebylo ani v podrouš̌eném stavu těžké, protože bývalý scholik strávil v Tróji a kolem ní téměř deset let a teď kvitl do vedlejší ulice za náměstím nedaleko Hektorových a Paridových komnat, kde byl už tisíckrát. V Íliu byla naštěstí noc, obchody, trhové stánky a hospůdky kolem náměstí byly zavřené a zabedněné a jeho tichý příchod nezaznamenal žádný kopiník ani noční strážný. Uličku přesto potřeboval a rychle ji našel. Zvracel tak dlouho, dokud nepřestal dávit naprázdno, a pak potřeboval ještě tmavší a méně používanou uličku. V blízkosti paláce mrtvého Parida – nyní Helenina domova a dočasného Priamova sídla – bylo naštěstí úzkých uliček mnoho a Hockenberry rychle vyhledal tu nejtmavší a nejužší, širokou jen něco málo přes metr, kde se mohl schoulit na trochu slámy, zabalit se do deky, kterou si vzal ze své kajuty na *Královně Mab*, a hluboce usnout.

Probudil se krátce po svítání, bolavý a mrzutý, s pořádnou kocovinou, a palčivě si uvědomil jak hluk, který k němu doléhal z náměstí u paláce, tak to, že si z *Královny Mab* vzal špatné oblečení. Na sobě měl totiž kombinézu z jemné šedé bavlny a boty pro nulovou gravitaci, něco, co moravcům připadalo vhodné pro člověka z jednadvacátého století. Tento model nezapadal příliš dobře mezi róby, kožené holenní chrániče, sandály, tuniky, tógy, kápě, kožešiny, bronzové brnění a hrubé domácí plátno, které byly v Íliu k vidění.

Když se Hockenberry nakonec ocitl na veřejném náměstí – poté, co ze sebe oklepal nejhorší špínu, kterou v uličce nabral, a uvědomil si reálný rozdíl mezi zatížením při zrychlení 1.28 g, ve kterém žil, a gravitací samotné Země, takže navzdory kocovině si mohl připadat

hbitý a silný – překvapilo ho, jak *málo* lidí na náměstí je. Krátce po svítání bývalo na tomto tržišti nejrušněji, přesto teď u většiny stánků postávali jen jejich majitelé, stoly venkovních stravovacích zařízení byly prakticky prázdné a jedinými lidmi na druhé straně náměstí, před Paridovým, Heleniným a nyní Priamovým palácem, bylo pár stráží u dveří a bran.

Došel k závěru, že náležité šaty mají přednost dokonce i před snídaní, a tak zašel do stínu pod arkádu a začal smlouvat s jednookým, jednozubým starcem v turbanu z červeného hadru. Tento kmet měl největší vozík s největším výběrem zboží – většinou vyhozeného šatstva nebo hadrů ukradených čerstvým mrtvolám – ale handrkoval se jako drak, který se nechce rozloučit se svým zlatem. Hockenberry měl prázdné kapsy, a tak mohl nabídnout pouze lodní oděv a deku, kterou si přinesl, byly však natolik exotické – musel starci napovídat, že přijel až z Persie – že nakonec získal tógu, sandály s vysokým šněrováním, krásný červený vlněný pláštík nějakého nešťastného velitele, obyčejnou tuniku, sukni a spodní prádlo – vybíral si z koše to nejčistší, a když čisté nebylo, spokojil se s nezavšiveným. Náměstí opustil s širokým koženým opaskem, na němž byl meč, který se do akce příliš nedostal, ale pořád byl ostrý, a dvěma noži, z nichž jeden si zastrčil za opasek a druhý schoval do speciálně našitého záhybu v červeném pláštíku. Získal také hrst mincí. Jedno ohlédnutí na starcův široký, jednozubý úsměv Hockenberrymu prozradilo, že chlapík udělal dobrý obchod, že neobvyklou kombinézu pravděpodobně prodá za koně, zlatý štít nebo něco ještě lepšího. *Co se dá dělat.*

Hockenberry se starce ani několika dalších ospalých obchodníků nezeptal, co se děje – proč to téměř prázdné náměstí, proč chybí vojáci a rodiny, proč je nad městem to zvláštní ticho – ale věděl, že se to stejně brzy dozví.

Když se za prodavačovou károu převlékal, stařec a dva jeho sousedé mu za jeho kvitovací medailonek nabídli zlato, přičemž tlouštík od vozu s ovocem vyšrouboval nabídku až na dvě stovky ve zlatě a pět set stříbrných thráckých mincí, ale Hockenberry odmítl a byl rád, že předtím, než se svlékl, získal ten meč a dvě dýky.

Teď, když utratil část nových mincí za snídani vestoje v podobě čerstvého chleba, sušených ryb, kousku sýra a horké čajovité tekutiny, která byla uspokojivá nekonečně méně než káva, vrátil se do stínů a zadíval se přes cestu na Helenin palác.

Mohl kvitnout do jejích soukromých komnat. Rozhodně by to nebylo poprvé.

A kdyby tam byla, tak co?

Rychlé bodnutí mečem a pak zase odkvitnout, dokonale neviditelný atentátník. Ale kdo mohl vědět, že si ho stráže nevšimnou? Hockenberry podesetitisící zalitoval, že přišel o morfovací náramek – základní výbavu bohů pro všechny scholiky, která jim umožňovala změnit kvantovou pravděpodobnost do takové míry, že Hockenberry, Nightenhelser nebo kterýkoli jiný nešťastný scholik mohl okamžitě vystřídat libovolného muže nebo ženu v Íliu nebo jeho okolí, nejenom na sebe vzít jeho či její podobu a oděv, ale skutečně je nahradit na kvantové úrovni. Dokonce i mohutný Nightenhelser tak mohl vmorfovat do chlapce, který měl třetinovou váhu, aniž tím popřel pravidlo, které Hockenberrymu jeden z vědecky orientovaných scholiků před lety popsal jako zákon zachování hmoty.

Jenže Hockenberry teď schopnost morfovat neměl – morfovací náramek zůstal na Olympu spolu s paralyzačním obuškem, směrovým mikrofonem a tlumicí zbrojí – ale kvitovací medailonek měl pořád.

Dotkl se zlatého kroužku, který mu ležel na prsou, a… zaváhal. Co *by* udělal, kdyby před sebou měl Helenu Trójskou? Neměl ponětí. Nikdy nikoho nezabil – natož nejkrásnější ženu, se kterou se kdy miloval, nejkrásnější ženu, kterou kdy viděl, soupeřku nesmrtelné bohyně Afrodíty – proto váhal.

U Skajské brány byl nějaký rozruch, a tak se tam vydal. Dojídal poslední zbytek chleba, přes rameno měl právě zakoupený kozlečinový mech s vínem a přemýšlel o situaci tady v Íliu.

Byl jsem pryč déle než dva týdny. Tu noc, kdy jsem zmizel – tu noc, kdy se mě Helena pokusila zabít – to vypadalo, že Achájci město obsadí. Zdálo se být jisté, že Trójané a několik jejich spojenců z řad bohů a bohyň – Apollón, Arés, Afrodíta, méně významní bohové –

nemohou město ubránit před odhodlaným náporem Agamemnónových vojsk podporovaných Athénou, Hérou, Poseidonem a ostatními.

Hockenberry viděl z této války dost, aby věděl, že jisté není nic. Byl to samozřejmě Homérův obraz – události tady v této reálné minulosti, na této reálné Zemi a kolem této reálné Tróje se obvykle odvíjely paralelně s Homérovým slavným eposem, pokud se ho přímo nedržely. Teď, když se v uplynulých měsících tak dramaticky odklonily – jak věděl, díky zásahu jistého Thomase Hockenberryho – žádné sázky neplatily. Proto si pospíšil, aby udržel krok se závěrem davů, jež v prvním světle zjevně mířily přímo k hlavním městským branám.

Našel ji na hradbě nad Skajskou bránou spolu s ostatními členy královské rodiny a houfem hodnostářů. Všichni se mačkali na široké přehlídkové plošině, na níž ji pozoroval před deseti lety, když při shromažďování achájského vojska vysvětlovala Trójanům, který obličej patří ke kterému jménu. Ten den šeptala jména různých řeckých hrdinů Priamovi, Hekabě, Paridovi, Hektorovi a ostatním. Dnes byli Paris a Hekabé mrtví – spolu s mnoha tisíci dalších – ale Helena pořád stála po Priamově pravici spolu s Andromaché. Starý král při přehlídce armád před deseti lety stál, ale teď napůl ležel na nosítkách s trůnem, na kterých ho v těchto dnech nosili. Priamos na pohled zestárl mnohem víc než o deset let v porovnání s vitálním králem, jehož tu Hockenberry pozoroval před pouhými deseti lety – stařec byl scvrklou, seschlou karikaturou mocného Priama.

Ale dnes mumie vypadala vcelku spokojeně.

„Do dnešního dne jsem se litoval," zvolal Priamos k hodnostářům kolem sebe a několika stovkám královských gardistů na schodech a na pláni pod nimi. Na dohled nebylo žádné vojsko – Křovinatý hřeben a přístupové cesty k Íliu byly zcela bez vojáků – ale když Hockenberry napnul zrak a sledoval Helenin pohled, rozeznal velký dav ve vzdálenosti skoro tří kilometrů, kde byly na břeh vytaženy řecké černé lodě. Vypadalo to, jako by trójské vojsko obklíčilo Achájce, překonalo jejich vodní příkop a okopy s kůly a zmenšilo kilometry achájského ležení na nepravidelný půlkruh, který

měl v průměru sotva víc než několik set metrů. Jestli to tak bylo, Řekové měli v zádech moře a byli obklíčeni silnou trójskou armádou, která jen čekala na znamení k úderu.

„Litoval jsem se," zopakoval Priamos, ale nakřáplý hlas měl teď silnější, „a příliš mnoho z vás jsem žádal, abyste mě litovali také. Ode dne, kdy má královna zahynula rukama bohů, je ze mě zmučený, zlomený stařec určený k záhubě… muž nejenom starý, ale takový, jenž překonal práh nemohoucnosti… přesvědčený o tom, že otec Zeus si mne vybral, aby mne zdeptal strašlivým osudem.

Za posledních deset let jsem viděl zemřít až příliš mnoho svých synů a byl jsem si jistý, že i Hektór se za nimi odebere do síní Hádu dřív, než tam odcestuje duch jeho otce. Byl jsem připravený dívat se, jak na krvavém konci barbarské války odvlékají mé dcery, vykrádají mé klenotnice, kradou palladium z Athénina chrámu a bezmocné děti svrhávají z našich hradeb.

Před měsícem, přátelé a příbuzní, bojovníci a vaše manželky, jsem čekal, že uvidím, jak manželky mých synů odvlečou krvavé ruce Argejců, Helenu zabije krutý Meneláos, mou dceru Kassandru znásilní, takže budu ochotný – ne, dychtivý – uvítat argejské psy u svých dveří a vyzvat je, aby mě snědli za syrova, až mne srazí oštěp Achillea, Agamemnóna, lstivého Odyssea, nemilosrdného Aianta, strašlivého Meneláa nebo silného Dioméda. Až mne rozpárají oštěpem, vyškubnou mi ze starého těla můj starý život, mé vnitřnosti předhodí mým psům – ano, těm věrným ohařům, kteří střežili mé brány a dveře mých komnat – že nechají ty náhle rozzuřené druhy, aby přede všemi chlemtali krev svého pána a sežrali mu srdce.

Ano, tak jsem si zoufal před deseti měsíci a před dvěma týdny… ale pohleďte, moji milovaní Trójané, jak se dnes ráno svět zrodil znovu. Zeus vyhnal všechny bohy – ty, kteří nás chtěli zachránit, i ty, kteří nás chtěli zničit. Otec bohů smetl hromem svou vlastní manželku Héru. Mocný Zeus spálil černé lodě Argejců a nařídil všem nesmrtelným, aby se vrátili na Olymp a vyslechli trest, který jim za jejich neposlušnost udělí. V situaci, kdy již bohové nenaplňovali dny a noci ohněm a rachotem, vedl můj syn Hektór naše vojska od vítězství k vítězství. Bez Achillea, který by dokázal vznešeného Hektora zastavit, jsme achájské vepře zahnali zpět ke spáleným

trupům jejich černých lodí, jejich jižní tábory jsme rozvrátili a severní tábory spálili. A nyní je od západu svírají Hektór a synové našeho města, Aineiás se svými Dardany a dva zbylí synové Anténorovi, Akamás a Archelochos.

Na jihu jim ústup odřezávají zářní synové Lykáonovi a naši věrní spojenci ze Zeleie na úpatí Ídy, kde Zeus často má svůj trůn.

Ze severu maří Řekům plány a vedou své Adréstovce a Apajce Adréstos a Amfíos, lepí ve svých lněných korzetech, skvělí ve zlatě a bronzu ukořistěném mrtvým Achájcům, kteří našli smrt při zbrklém útěku.

Naši milovaní Hippothoos a Pylaios přežili deset let krveprolití a byli připraveni s námi tento měsíc zemřít, se svými trójskými přáteli a bratry, místo toho však nyní vedou své snědé pelasgické bojovníky po boku velitelů z Abýdu a blyštivé Arisby. Namísto hanebné smrti a porážky dělí dnes naše syny a spojence pouhé hodiny od toho, až uvidí hlavu našeho nepřítele Agamemnóna zvednutou do výšky na hrotu kopí. Též naši Thrákové, Trójané, Pelasgové, Kikonové, Paionové, Paflagonové a Halizónové se dočkali toho, že uvidí konec této války a již brzy budou hrabat zlato poražených Argejců, již brzy se budou strojit do zaslouženě získané zbroje Agamemnóna a jeho mužů. Dnes, kdy nemohou prchnout ke svým černým lodím, budou všichni řečtí králové, kteří přišli zabíjet a loupit, zabiti a oloupeni.

Kéž jsou dnes, když všichni bohové dají – a Zeus se o to již svým rázným slovem přičinil – moji přátelé a příbuzní – a naši nepřátelé – svědky našeho konečného vítězství. Kéž spatříme konec této války. Připravme se již teď – než tento rodící se den skončí – přivítat Hektora a Déifoba oslavou vítězství, která potrvá týden – ne, měsíc! – oslavou života a osvobození, která dovolí vašemu věrnému sluhovi Priamovi z Ília, aby zemřel jako šťastný muž!“

Tak promluvil Priamos, král Ília, a Hockenberry nedokázal uvěřit vlastním uším.

Helena nenápadně opustila společnost Andromaché a ostatních žen a sešla po širokých schodech zpátky do města. Doprovázela ji pouze otrokyně Andromaché, bojovnice Hypsipylé. Hockenberry se schoval za široká záda jednoho královského kopiníka, dokud Helena na schodech nezmizela z dohledu, a pak se za ní pustil.

Obě ženy zabočily do úzké uličky, která ležela téměř ve stínu západní hradby, načež se daly k východu uličkou, která byla ještě užší, a Hockenberry poznal, kam mají namířeno. Před několika měsíci, když se s ním Helena přestala stýkat a on měl své žárlivé období, sem sledoval ji a Andromaché a odhalil jejich tajemství. Bylo to místo, kde si Hektorova manželka Andromaché držela tajný byt, v němž Hypsipylé a další chůva hlídaly Astyanakta. Dokonce ani Hektór nevěděl, že jeho syn žije, že vražda dítěte rukou Afrodíty a Athény byla lstí několika trójských žen s cílem ukončit válku mezi Argejci a Trójany, obrátit Hektorův hněv proti samotným bohům.

No, pomyslel si Hockenberry, když čekal na konci menší uličky, aby si ženy nevšimly, že jsou sledovány, ta lest vyšla dokonale. Jenže teď bylo po válce s bohy a vypadalo to, že Trójská válka dospěla k poslední hodině.

Hockenberry nechtěl, aby došly až do bytu; i tam byly kikilské stráže. Proto se shýbl, zvedl ze země těžký, hladký, oválný kámen, který se mu přesně hodil do dlaně, a sevřel jej v pěsti.

Opravdu chci Helenu zabít? Na to neuměl odpovědět. Alespoň ne zatím.

Helena a Hypsipylé stály u brány, která vedla do dvora tajného domu, když za ně Hockenberry rychle přistoupil a poklepal mohutné otrokyni z Lesbu na statné rameno.

Hypsipylé se prudce otočila.

Hockenberry jí nasměroval zvedák na bradu. Přestože měl v pěsti těžký kámen, kostnatá sanice statné ženy mu málem zlomila prsty. Ale Hypsipylé se svalila na záda jako povalená socha a v pádu narazila hlavou na dveře do dvora. Zůstala ležet, zjevně v bezvědomí, a její mohutná sanice vypadala jako zlomená.

Paráda, pomyslel si Hockenberry, *po deseti letech v Trójské válce ses konečně zapojil do boje – tím, že jsi omráčil ženu.*

Helena couvla. Malička schovaná dýka, která už jednou našla Hockenberryho srdce, jí klouzala z rukávu do pravačky. Hockenberry byl rychlý, chytil Helenu za zápěstí a přitlačil jí ruku dozadu na hrubě opracované dveře. Krvácející, pohmožděnou pravačkou, která mu tak tak fungovala, pak vytáhl z opasku vlastní

dlouhý nůž a vrazil jeho hrot na měkké místo pod její bradou. Helena svůj nůž upustila.

„Ho-kn-ber-íií.“ Hlavu měla zakloněnou, ale nůž ji už řízl do krve.

Zaváhal. Pravačka se mu třásla. Jestli to má udělat, musí to udělat rychle, než ta mrcha začne mluvit. Zradila ho, bodla ho do srdce a nechala ho tam ležet jako mrtvého, zároveň to ale byla nejfantastičtější milenka, jakou kdy měl.

„Ty *jsi* bůh,“ šeptla Helena. Oči měla vytřeštěné, ale strach najevo nedávala.

„Bůh ne,“ procedil přes zuby Hockenberry. „Jenom kočka. Připravila jsi mě o jeden z životů. Jeden navíc jsem už dostal. Nejspíš mi jich zbývá sedm.“

Přestože se jí nůž zařezával do kůže pod bradou, Helena se zasmála. „Kočka, která má devět životů. Ta představa se mi líbí. Tys to se slovy vždycky uměl… na to, že jsi cizinec.“

Buď ji zabij nebo ne, ale rozhodni se hned… to je absurdní, pomyslel si Hockenberry.

Odtáhl jí hrot čepele od hrdla, ale dřív, než se Helena Trójská mohla pohnout nebo promluvit, popadl levou rukou hrst jejích černých vlasů, nůž jí přidržel u žeber a odvlekl ji uličkou s sebou, od bytu Andromaché.

Kruh se uzavřel – byli opět v opuštěné věži s výhledem na Skajskou bránu, kde zastihl Menelóa s Helenou, jak se tam ukrývají, a kde ho Helena bodla poté, co kvitl jejího manžela do Agamemnónova tábora. Hockenberry dostrkal Helenu po úzkém točitém schodišti až nahoru, do převážně otevřeného patra, které teď tvořilo vršek věže rozstřílené před několika měsíci bombami bohů.

Dotlačil ji k volnému okraji, ale tak, aby je dole z hradby nemohl nikdo vidět. „Svlékni se.“

Helena si odhrnula vlasy z očí. „Chceš mě nejdřív znásilnit, než mě svrhneš přes okraj, Ho-kn-ber-íií?“

„Svlékni se.“

Odstoupil a s připraveným nožem sledoval, jak se Helena zbavila několika vrstev hedvábného oblečení, které měla na sobě. Toto ráno

bylo teplejší než den, kdy odcestoval – zimní den, kdy ho bodla – ale tady vysoko byl mírný vítr i tak dost studený, aby se Heleně vztyčily bradavky a aby jí na bledých pažích a břiše naskákala husí kůže. Jak nechávala odpadnout jednotlivé vrstvy, řekl jí, aby je vždy kopla k němu. Pozorně se po ní díval a při tom prohmatával jemné róby a hedvábnou spodničku. Žádné další schované dýky.

Stála tam v ranním světle, nohy lehce od sebe, a nezakrývala si rukama ňadra ani ohanbí, nechávala paže přirozeně viset podél těla. Hlavu držela zpříma a pod bradou měla tenoučkou čárku krve. V jejím pohledu jako by se mísil klidný vzdor s mírnou zvědavostí, co se bude dít dál. Hockenberry i teď, plný vzteku, chápal, jak se mohlo stát, že se ty statisíce mužů začaly zabíjet. A bylo pro něj překvapení, že může mít takový vztek – skoro až vražedný – a přitom cítit sexuální touhu po ženě. Po sedmnácti dnech v akceleračním poli dosahujícím 1.28 pozemské gravitace se tady na Zemi cítil silný, samý sval. Věděl, že by tuto krásnou ženu dokázal zvednout jednou rukou a odnést si ji, kam by chtěl, dělat si s ní, co by chtěl a jak by chtěl dlouho.

Hodil jí oblečení zpátky. „Oblékni se.“

Posbírala si lehké kusy svého šatstva, ale obezřetně se po něm dívala. Z hradby a od Skajské brány dole se ozval křik, aplaus a lomoz dřevěných ratišť o štíty z kůže a bronzu, jak Priamos zakončil svůj proslov.

„Pověz mi, co se stalo za těch sedmnáct dní, co jsem byl pryč,“ vyzval ji nevrle.

„Jenom kvůli tomu ses vrátil, Ho-kn-ber-íií? Aby ses mě zeptal na poslední události?“ zeptala se, když si na bílá ňadra připevňovala živůtek.

Pokynul jí ke zřícenému kusu zdiva a když se posadila, našel si další desku pro sebe necelé dva metry od ní. Přestože držel v ruce nůž, nechtěl ji mít příliš blízko.

„Vyprávěj mi o posledních týdnech po mém odchodu,“ požádal znovu.

„Tebe nezajímá, proč jsem tě bodla?“

„Vím to,“ řekl unaveně. „Nechala jsi mě, abych kvitl Menelána ven z města, ale sama ses rozhodla, že za ním nepůjdeš. Pokud bych

byl mrtvý a Achájci by město dobyli – a tys byla přesvědčená, že to udělají – mohla bys Meneláovi vždycky namluvit, že jsem tě odmítl vzít s sebou. Nebo něco takového. Ale on by tě stejně zabil, Heleno. Muži – dokonce i Meneláos, který není nejostřejší meč ve zbrojnici – si jednou dokážou odůvodnit, proč byli zrazeni. Dvakrát ne.“

„Ano, zabil by mě. Ale já jsem tě zranila, Ho-kn-ber-ííí, abych neměla na vybranou *já…* abych *musela* zůstat v Íliu.“

„Proč?“ Bývalému scholikovi to nedávalo žádný smysl. A bolela ho hlava.

„Když mě Meneláos ten den našel, zjistila jsem, že s ním jdu ráda. Že bych skoro byla ráda, kdyby mě zabil, pokud by po tom toužil. Roky, které jsem strávila tady v Íliu jako běhna, jako Paridova falešná manželka, jako příčina všeho toho vraždění, mě udělaly nízkou ve všech smyslech toho slova – falešnou, vypočítavou, uvnitř prázdnou – obyčejnou.“

Jsi mnoho věcí, Heleno Trójská, byl v pokušení říct, *ale obyčejná nejsi ani náhodou.*

„Ale po Paridově smrti,“ pokračovala, „jsem poprvé od doby, co jsem byla mladá dívka, neměla manžela, neměla pána. Ve své první reakci, kdy jsem byla ráda, že ten den vidím Menelána tady v Íliu, jsem brzy poznala štěstí otroka, který znovu vidí své řetězy a okovy. V době, kdy jsi tu noc přišel za námi právě do této věže, jsem nechtěla nic jiného než zůstat v Íliu, sama, ne jako Helena, manželka Menelána, ne jako Helena, manželka Parida, ale prostě jako… Helena.“

„To nevysvětluje, proč jsi mě bodla,“ namítl. „Mohla jsi mi jednoduše říct, že zůstáváš, když jsem dopravil Menelána do tábora jeho bratra. Nebo jsi mě mohla požádat, abych tě přenesl kamkoli na světě – byl bych poslechl.“

„A to je pravý důvod, proč jsem se tě pokusila zabít,“ řekla tiše Helena.

Mohl se na ni jen zamračit.

„Ten den jsem se rozhodla, že nespojím svůj osud s osudem žádného muže, ale s osudem města… Ília,“ navázala. „A věděla jsem, že dokud budeš tady, živý, mohla bych tě přesvědčit, abys mě

pomocí svého kouzla někam odnesl… do bezpečí… dokonce i tehdy, až Agamemnón s Meneláem vstoupí do města a zapálí je.“

Hockenberry o tom dlouho přemýšlel. Nedávalo to smysl. Věděl, že to lepší nebude, a tak to odsunul. „Vyprávěj mi o posledních dvou týdnech. O tom, co se stalo,“ vyzval ji potřetí.

„Další dny poté, co jsem tě tady nechala jako mrtvého, byly pro město černé,“ poslechla. „Agamemnónův útok tu noc málem znamenal náš konec. Hektór se zavřel do svých komnat a trucoval ještě předtím, než se Amazonky vydaly vstříc své záhubě. Když se pak díra zavřela a bylo jasné, že se znovu neotevře, Hektór ve svých pokojích zůstal, sám se svými myšlenkami, nepřístupný i pro Andromaché – vím, že zvažovala vyzradit mu tajemství, že jejich syn stále žije, ale zdržela se slov, protože ten podvod neuměla vysvětlit jiným způsobem než takovým, který by znamenal, že by propadla životem – a v bojích dalších dní zabili Agamemnónovi vojáci a bohové, kteří je podporovali, mnoho Trójanů. Pouze ochránce města – Foibos Apollón, pán stříbrného luku – svými neomylnými šípy střílenými do argejských davů zabránil tomu, aby nás v těch černých dnech, než se Hektór znovu zapojil do boje, přemohli a zničili.

Argejci vedení Diomédem dokonce prolomili v nejnižším místě naše hradby, Ho-kn-ber-íií – tam, kde stojí planý fíkovník. Za deset let, která předcházela naší nešťastné válce s bohy, Argejci třikrát vyzkoušeli toto místo, naši slabinu, kterou jim možná odhalil nějaký zkušený věštec. Ve třech předchozích případech je Hektór, Paris a naši hrdinové odrazili – nejdřív Velkého a Malého Aianta, pak Átreovce a potřetí samotného Dioméda – ale tentokrát, čtyři dny poté, co jsem se tě pokusila zabít a nechala jsem tvé tělo mrchožravým ptákům, vyrazil Diomédés v čele svých bojovníků z Argu na čtvrtý útok proti místu, kde stojí planý fíkovník. Ve chvíli, kdy se Agamemnónovy žebříky zvedaly k západní hradbě a berany o velikosti obřích stromů vyrážely Skajskou bránu z mohutných závěsů, zaútočil Diomédés lstí a silou na nejnižší místo našich hradeb a za slunce západu toho čtvrtého dne se Argejci dostali za opevnění.

Pouze odvaha Déifoba, Hektorova bratra a dalšího Priamova syna, muže, jejž královská rodina vybrala za mého příštího manžela – pouze Déifobos svou odvahou město zachránil. Zatímco ostatní

zoufali nad Agamemnónovými žebříky a berany, Déifobos si všiml hrozby, shromáždil muže, kteří zbyli z oddílů jeho, Heléna a velitele jménem Ásios, syna Hyrtakova, a několik set Aineiových uprchlíků, a s válečným veteránem Asteropaiem po boku zformoval protiútok dobytými ulicemi města a proměnil nedaleké tržiště ve druhou bojovou linii. Ve strašlivé bitvě s vítězným Diomédem bojoval Déifobos jako bůh – odrazil dokonce oštěp hozený Athénou, neboť bohové zde zápolili stejně zběsile jako lidé – dokonce zběsileji!

Za úsvitu toho dne se podařilo argejskou linii dočasně zastavit – naše hradba byla u planého fíkovníku provalená, tucet městských bloků byl vypálený a obsazený zuřivými Argejci, Agamemnónova vojska se dál snažila zdolat naše hradby na západě a na severu, velká Skajská brána visela na třískách a držely ji pouze její železné pásy – a toho rána oznámil Hektór Priamovi a ostatním zoufalým členům královské rodiny, že se vrací do bitvy.“

„A udělal to?“ zeptal se Hockenberry.

Helena se zasmála. „Jestli to *udělal?* Nikdo nikdy neviděl slavnější *aristeiu*, Ho-kn-ber-íií. V první den svého hněvu se Hektór – chráněný Apollónem a Afrodítou před blesky Athény a Héry – utkal s Diomédem v čestném souboji a zabil ho, když svým nejlepším oštěpem, který hodil, proklál syna Týdeova skrz naskrz a obrátil argejské bojovníky na útěk. Než slunce ten den zapadlo, město bylo zase celé a naši kameníci hnali hradbu u onoho fíkovníku do výšky, stavěli ji stejně vysokou, jako je hradba u Skajské brány.“

„Diomédés je mrtvý?“ Hockenberry byl v šoku. Po deseti letech, co tady pozoroval boje, si začal myslet, že Diomédés je stejně nezranitelný jako Achilleus nebo některý z bohů. V Homérově *Íliadě* zabraly Diomédovy smělé činy – jeho představení, jeho slavný osobní souboj nebo *aristeia* – celý pátý zpěv a začátek šestého a délkou a divokostí je v Homérově eposu předčil pouze Achilleův rozpoutaný hněv ve zpěvech 20-22… hněv, na který tady zásluhou Hockenberryho manipulování s událostmi nikdy nedojde.

„Diomédés je mrtvý,“ zopakoval ohromeně Hockenberry.

„A Aiás taky,“ řekla Helena. „Neboť další den se Hektór a Aiás utkali znovu – jistě si vzpomeneš, že se jednou spolu střetli v souboji, ale rozešli se jako přátelé, tak pozoruhodný byl jejich zápas.

Ale tentokrát Hektór syna Telamónova zabil, tak dlouho bušil svým mečem do Aiantova velkého obdélného štítu, až jeho kov zkroutil. A když Velký Aiás zvolal: ‘Milost! Ukaž slitování, synu Priamův!’ Hektór mu nic takového nedopřál, naopak, proklál mečem hrdinovu páteř a srdce a poslal ho do Hádu, než se to ráno slunce zvedlo na šířku dlaně nad obzor. Aiantovi muži, ti slavní bojovníci ze Salamíny, ten den plakali a smutkem si rvali šaty, ale také se zmateně dali na ústup a srazili se s Agamemnónovými a Meneláovými vojsky, která se právě valila přes Křovinatý hřbet – víš, tu vyvýšeninu na západě hned za městem, které bohové říkají mohylový hrob Amazonky Myriny.“

„Znám jej.“

„Tak právě tam se prchající vojsko mrtvého Aianta srazilo s útočícími muži z Agamemnónových a Meneláových oddílů. Byl to zmatek. Nic než zmatek.

A do této vřavy vpadl Hektór v čele svých Trójanů a spojených velitelů – Déifobos teď následoval svého bratra, Akamás a starý Piroos vedli Thráčany v těsném závěsu, Mesthlés a syn Antifův pokřikem poháněli Méony – všichni zbývající trójští hrdinové, kteří přežili, přestože pouhé dva dny předtím na kolenou, se nyní hnali v tomto útoku. Stála jsem to ráno na hradbě hned tady dole, Ho-kn-ber-íií, a po tři hodiny nikdo z nás – tím myslím trójské ženy, starého Priama, který již nedokáže chodit, ale přinesli ho v nosítkách, nás manželky, dcery, matky a sestry, chlapce a starce – tři hodiny nikdo z nás nic neviděl, tak obrovský byl mrak prachu zvířený tisíci bojovníků a stovkami vozů. Salvy šípů z jedné či druhé strany čas od času zastínily slunce.

Ale když se prach usadil a bohové se po dopoledním boji vzdálili na Olymp, Meneláos přibyl k Diomédovi a Aiantovi do domu smrti a…“

„Meneláos je mrtvý? Tvůj manžel je mrtvý?“ přerušil ji Hockenberry. Opět jím to hluboce otřáslo. Tito muži deset let bojovali proti sobě a dalších deset měsíců s bohy. A vítězili.

„Copak jsem to právě neřekla?“ zeptala se Helena, rozčilená, že jí skáče do řeči. „Hektór ho nezabil. Skolil ho letící šíp, který vystřelil syn zemřelého Pandara, mladý Palmys, Lykáonův vnuk, a

použil při tom tentýž bohy požehnaný luk, kterým Pandaros právě před rokem zranil Meneláa do boku. Ale tentokrát se neobjevila žádná Athéna, která by dráhu změnila. Šíp se strefil Meneláovi do kruhového průzoru v přilbě, probodl mu mozek a vyjel ven týlem jeho bronzového chrániče hlavy.“

„Maličký Palmys?“ podivil se Hockenberry, i když si uvědomoval, že opakuje slova jako idiot. „Tomu přece nemůže být víc než dvanáct…“

„Ani jedenáct,“ kývla s úsměvem Helena. „Ale chlapec použil luk pro muže – zbraň svého otce, kterého rok předtím skolil Diomédés – a ten šíp splatil všechny dluhy mého manžela a vyřešil všechny naše manželské pochybnosti. Mám Meneláovu přilbu pocákanou krví ve svých palácových komnatách, kdybys ji chtěl vidět – malý Palmys si nechal štít.“

„Proboha,“ dostal ze sebe Hockenberry. „Diomédés, Velký Aiás a Meneláos zemřeli v rozmezí čtyřiadvaceti hodin. Už se nedivím, že jste zahnali Argejce zpět k jejich lodím.“

„Ne,“ řekla Helena, „klidně se ještě mohlo stát, že se ten den zvrátí ve prospěch Achájců, kdyby se neobjevil Zeus.“

„Zeus?“

„Zeus. V den, který začal slavným vítězstvím, rozzuřila bohy a bohyně přející Argejcům smrt jejich hrdinů natolik, že jenom Héra s Athénou zavraždily tisíc našich udatných Trójanů svými ohnivými blesky. Poseidon, stařec, jenž rozechvívá zemi, osobně zařval vzteky s takovou silou, že se dvě desítky pevných budov v Íliu sesuly k zemi. Lučištníci padali z našich hradeb jako podzimní listí. Priama to shodilo z jeho nosítkového trůnu.

Všechny zisky z toho dne jsme ztratili během několika minut – Hektór ustoupil, ale bojoval dál, i když jeho muži kolem něj padali, Déifobos byl zraněn do nohy a jeho bratr ho nakonec musel odnést. To již Trójané bubnovali k ústupu zpět na Křovinatý hřbet a odtamtud ke Skajské bráně a do města.

Dokonce i my ženy jsme se vrhly dolů, abychom pomohly zasadit silnou závoru přes rozpraskané brány, tak prudké byly boje – desítky zuřivých Argejců pronikly s našimi ustupujícími hrdiny do města – Poseidon znovu zatřásl zemí a poslal všechny do kolen,

Athéna zaměstnala Apollóna nebeským soubojem, při němž jejich vozy kroužily a blýskaly oblohou, a samotná Héra zatím metala výbušné blesky po našich hradbách.

Pak se na východě objevil Zeus. Tak velký a impozantní, jak ho žádný žijící smrtelník ještě neviděl…“

„Impozantnější než toho dne, kdy se objevil jako obličej v tom atomovém hřibu?“ zeptal se Hockenberry.

Helena se zasmála.

„*Mnohem* impozantnější, můj Ho-kn-ber-íií. Tento Zeus byl kolos, jehož nohy čněly výš než zasněžený vrcholek hory Ída na východě, mohutná hruď byla nad mraky a obří čelo tak vysoko nad námi, že je téměř nebylo vidět, dokonce výš než vrcholky nejvyšších mraků, když se za letního dne před bouřkou nakupí jeden na druhý.“

Hockenberry si to zkusil představit. „Páni,“ vydechl. Jednou, hned na začátku války mezi lidmi a bohy, se s Diem popral – no, ona to zas tak rvačka nebyla, spíš všeobecný úprk od hromovládce při zemětřesení na Olympu, který vyvrcholil tím, že proklouzl vládci všech bohů mezi nohama, aby se zmocnil upadlého kvitovacího medailonku a mohl se odteleportovat – a otec bohů byl velice impozantní, když měl na výšku jenom svých obvyklých pět metrů. Zkusil si představit patnáctikilometrového obra.

„Pokračuj,“ prosil.

„Nuže když se objevil tento gigantický Zeus, armády se zastavily, strnuly jako sochy, s meči zdviženými, oštěpy v záklonu, štíty připravenými k obraně – dokonce i vozy bohů na obloze znehybněly, Athéna a Foibos Apollón zkameněli jako všechny ty tisíce smrtelníků pod nimi – a Zeus zahřímal – nedokážu napodobit jeho hlas, Ho-kn-ber-íií, protože to bylo hromobití, zemětřesení a vybuchující sopky současně – ale Zeus zahřímal: *NEZVLADATELNÁ HÉRO – ZASE TY A TVÁ DALŠÍ ZRADA! – BYL BYCH JEŠTĚ SPAL, KDYBY MNE NEPROBUDIL TVŮJ ZMRZAČENÝ SYN A JEDEN SMRTELNÍK. JAK SE OPOVAŽUJEŠ ZRADIT MĚ SVÝM VŘELÝM OBJETÍM, SLEPĚ MĚ SVÉST, ABY BYLO PO TVÉM? ABYS PROSADILA SVOU A PROTI ROZKAZU SVÉHO PÁNA ZNIČILA TRÓJU!*“

„Tvůj zmrzačený syn a jeden smrtelník?“ zopakoval Hockenberry. Ten zmrzačený syn bude Héfaistos, bůh ohně. Ale ten smrtelník?

„Tak to zařval,“ a Helena si promnula bledé hrdlo, jako by ji z napodobování hlubokého, zemětřasného burácení začalo bolet v krku.

„A pak?“ pobídl ji Hockenberry.

„A pak, dřív než mohla Héra něco říct na svou obranu, dřív než se kterýkoli bůh stačil pohnout, ji Zeus, král černého oblaku, srazil bleskem. Určitě ji zabil, přestože jsme ji považovali za nesmrtelnou.“

„Bohové se mohou vrátit i poté, co byli ‘zabiti’,“ zamumlal Hockenberry. Vzpomněl si na obrovské regenerační nádrže a hemžící se modré červy ve velké bílé budově na Olympu, nádrže, o které pečoval obrovský hmyzovitý Léčitel.

„Ano, to všichni víme,“ řekla znechuceným tónem Helena. „Nezabil snad náš Hektór Area v uplynulých osmi měsících snad tucetkrát? Jen aby se s ním znovu utkal o několik dní později? Ale toto bylo jiné, Ho-kn-ber-íií.“

„Jak jiné?“

„Diův blesk Héru *zničil* – rozmetal kousky jejího zlatého vozu na míle daleko, takže se na trójské střechy snesl déšť roztaveného zlata a oceli. A kousky samotné bohyně dopadly v pásu, který se táhl od moře až k paláci zemřelého Parida – spálené kousky růžového masa, kterých se nikdo z nás neodvažoval dotknout, které však ještě několik dní syčely a kouřily.“

„Ježíši,“ zašeptal Hockenberry.

„A pak mocný Zeus srazil Poseidona, otevřel pod prchajícím bohem moře obrovskou bezednou propast a s křikem ho do ní svrhl. Ten křik bylo slyšet hodiny, až se z toho všichni smrtelníci – Argejci a Trójané bez rozdílu – rozplakali.“

„Řekl Zeus něco, když tu propast otevřel?“

„Ano,“ potvrdila Helena, „vykřikl: *JSEM ZEUS, KTERÝ POHÁNÍ BOUŘKOVÁ MRAČNA, SYN KRONŮV, OTEC LIDÍ A BOHŮ, PÁN PROSTORU PRAVDĚPODOBNOSTÍ DŘÍV, NEŽ JSTE SE VY PROMĚNILI ZE SVÝCH SLABÝCH POSTLIDSKÝCH TĚL! JÁ JSEM BYL VLÁDCEM A STRÁŽCEM SETEBA DŘÍV, NEŽ*

JSTE SE VY ODVÁŽILI SNÍT O NESMRTELNOSTI! TY, POSEIDONE, JENŽ TŘESEŠ ZEMÍ, MŮJ ZRÁDČE, MYSLÍŠ SI, ŽE NEVÍM, ŽE SES SMLUVIL S MOU VELKOOKOUKRÁLOVNOU NA MÉM SVRŽENÍ? VYHÁNÍM TĚ DO TARTARU, HLUBOKO POD SAMOTNÝM HÁDEM, POSÍLÁM TĚ STŘEMHLAV DO HLUBIN ZEMĚ A MOŘE, KDE MAJÍ KRONOS A IAPETOS SVÁ ÚTRPNÁ LOŽE, KDE JEJICH SRDCE NEMŮŽE ZAHŘÁT JEDINÝ PAPRSEK SLUNCE, DO HLUBIN TARTARU OHRAZENÝCH ZE VŠECH STRAN PROPASTÍ ČERNÉ DÍRY!“

Hockenberry čekal, zatímco se Helena odmlčela, aby si znovu odkašlala.

„Nemáš trochu vody, Ho-kn-ber-íií?“

Podal jí měch na víno, který naplnil vodou z fontány na náměstí, a mlčky počkal, až dopije.

„To řekl Zeus, když otevřel pod Poseidonem propast a srazil křičícího boha, jenž otřásá zemí, do Tartaru. Vojáci na hradbách, kteří do propasti nahlédli, nedokázali několik dní mluvit, jenom mumlali nebo křičeli.“

Hockenberry čekal.

„A pak Otec bohů nařídil, aby se všichni bohové vrátili na Olymp, aby přijali svůj trest – jistě mě omluvíš, Ho-kn-ber-íií, když se nepokusím napodobit Diův řev – a létající vozy vmžiku zmizely, s nimi jak pán stříbrného luku, tak Athéna, rudooký Hádes i ta čubka Afrodíta s krvežíznivým Arem – celý náš Pantheon zmizel, kvitl zpátky na Olymp jako provinilé děti, které čekají, až na ně jejich nespokojený otec vezme rákosku.“

„Zmizel i Zeus?“

„Ach, to ne, syn Kronův si teprve začal hrát. Jeho nebetyčná forma přešla Ílion a urazila těch několik mil odsud na pobřeží, jako když si Astyanakt hraje na pískovišti, rozkročený nad svými vojáčky. Stovky Trójanů a Argejců ten den našly smrt pod Diovýma obřími nohama, Ho-kn-ber-íií, a když Zeus došel na pobřeží, natáhl dlaň a spálil všechny ty stovky černých lodí, které Argejci vytáhli na písek. A pro ty argejské lodě, které ještě kotvily na moři, nebo pro konvoj, který přivážel z Lémnu víno od Eunea, Iásonova syna, jakož i dary pro Átreovce Agamemnóna a zemřelého Menelána, Zeus sevřel svou

planoucí ruku v pěst a zvedl velkou vlnu, která vyvrhla lodě z Lémnu i zakotvené argejské lodě na břeh – opět jako hračky, jako když Astyanakt při koupání cáká a v božské nedůtklivosti potápí lodičky, které mu otroci vyřezali z balzového dřeva.“

„Dobrý bože,“ zašeptal Hockenberry.

„Ano, přesně,“ kývla Helena. „A nato Zeus zmizel v zatím nejsilnějším hromovém třesku, dokonce ještě silnějším než jeho hlas, po němž zůstaly stovky hluchých. Na místo, kde obrovský Zeus předtím stál, se skučením vtrhl vítr, serval achájské stany a vynesl je ve spirále stovky metrů vysoko.

A z trójských stájí sebral nejsilnější koně a odnesl je přes nejvyšší hradby.“

Hockenberry se zadíval k západu, kde trójská vojska obklíčila oslabenou armádu Argejců. „To bylo skoro před dvěma týdny. Od té doby se bohové nevrátili? Žádný? Ani Zeus?“

„Ne, Ho-kn-ber-íií. Od toho dne jsme žádné nesmrtelné nespatřili.“

„Ale to se stalo před dvěma týdny,“ zopakoval Hockenberry. „Proč trvalo Hektorovi tak dlouho, než argejskou armádu oblehl? V situaci, kdy zemřeli Diomédés, Velký Aiás a Meneláos byli Achájci jistě bez nálady.“

„Byli,“ přisvědčila. „Ale obě strany byly v šoku. Mnozí z nás několik dní neslyšeli. Jak jsem řekla, ti na hradbách a ti Argejci, kteří stáli příliš blízko otevřené propasti Tartaru, byli týden sotva víc než slintající pitomci. Nastalo příměří, aniž by je kterákoli strana vyhlásila. Posbírali jsme své mrtvé – neboť jsme při Agamemnónových útocích utrpěli nesmírné ztráty, jak si vzpomeneš – a skoro týden hořela mrtvá těla tady ve městě i míle podél pobřeží, kde ještě měli vyděšení Argejci své tábory. Pak, druhý týden, kdy Agamemnón poslal muže do lesů u úpatí hory Ída – samozřejmě aby postavili nové lodě – Hektór zahájil útok. Boje byly pomalé a obtížné. Argejci, kteří měli za zády moře a žádné lodě k útěku, bojovali jako krysy zahnané do kouta. Ale dnes ráno, jak vidíš, je těch několik tisíc zbývajících obklíčeno na kraji vody a Hektór zahájí náš poslední útok. Dnes skončí Trójská válka a Ílion bude dál stát. Hektór bude hrdina všech hrdinů a Helena bude svobodná.“

Oba chvíli mlčky seděli, každý na svém kusu zdiva, a hleděli k západu, kde se sluneční světlo lesklo na zbroji a oštěpech a odkud bylo slyšet troubení rohů.

Nakonec se Helena zeptala: „Co se mnou teď uděláš, Ho-kn-ber-íií?“

Překvapeně zamrkal, podíval se na nůž, který stále držel v ruce, a schoval jej za opasek. „Můžeš jít,“ řekl. Helena mu pohlédla do obličeje, ale nepohnula se.

„Běž!“

Pomalu odešla. Točitým schodištěm se nesl zvuk jejích pantoflí – vybavil si, jak slyšel stejný tichý zvuk, když tady ležel před dvěma a půl týdny a umíral. *Kam teď mám jít?*

Protože byl ve svém druhém životě vycvičený jako scholik, cítil nutkání oznámit tyto odchylky od *Íliady* Múze a tím pádem všem bohům. Musel se té představě usmát. Kolik bohů ještě existovalo v tom druhém vesmíru, kde se Olympus Mons na Marsu změnil na Olymp? Jak velký byl ve skutečnosti Diův hněv? Došlo tam nahoře k bohovraždě s charakterem genocidy? Možná se to nikdy nedozví. Neměl odvahu znovu se přenést kvantovou teleportací na Olymp.

Hockenberry si přes oděv sáhl na kvitovací medailonek. Vrátit se na lod? Chtěl vidět Zemi – *svou* Zemi, i když nějaké tři tisíce let v jeho budoucnosti – a chtěl být s moravci a Odysseem, až ji uvidí. K tomuto ílijskému vesmíru ho teď nevázala žádná povinnost ani role.

Vytáhl kvitovací medailonek zpod tuniky a přejel po těžkém zlatě rukou.

Zpátky na *Královnu Mab* ne. To mělo čas. Možná už nebyl scholik – bohové ho možná opustili, tak jako je on zradil – ale pořád byl *vědec*. Desítky let, kdy učil o *Íliadě*, všechny ty vzpomínky na zaprášené posluchárny a velice mladé univerzitní studenty, všechny ty tváře – bledé, uhrovité, zdravé, opálené, dychtivé, lhostejné, inspirované, netečné – se nahrnuly zpátky a vyplnily mezery. Jak by mohl nevidět poslední jednání této nové a absurdně upravené verze?

Doktor Thomas Hockenberry otočil medailonkem a kvantovou teleportací se přenesl do středu obleženého, k záhubě odsouzeného achájského ležení.

40

Daeman si později nebyl jistý, proč se rozhodl jedno z těch vajíček ukrást.

Nestalo se to ve chvíli, kdy klouzal po provaze dolů na dno kráteru zaklenutého kupolí, protože měl natolik plné ruce práce s tím, aby se udržel a aby ho nebylo vidět, než aby něco plánoval.

Nestalo se to, když běžel po rozpáleném, rozpraskaném dnu kráteru, protože mu srdce při tom sprintu bušilo příliš hlasitě, než aby mohl myslet na cokoli jiného než na to, aby byl co nejdřív u fumaroly, ve které viděl vajíčka. Dvakrát zahlédl skupiny *kalibánků*, jak cupitají za nejbližšími dýmajícími průduchy, a v obou případech se vrhl na zem a zůstal nehybně ležet, dokud neodspěchali za svými povinnostmi k hlavnímu Setebovu hnízdu. Dno kráteru bylo tak horké, že by mu popálilo ruce, kdyby neměl pod normálním oblečením termokombinézu. Takto se mu po minutě ležení na břiše začaly košile a kalhoty připalovat. Vyrazil a doběhl k boku fumaroly, přikrčil se a v tom vedru zalapal po dechu – stěny fumaroly byly vysoké kolem čtyř metrů, ale byly nerovné, zhotovené z téhož modrého ledu jako všechno ostatní. Našel tolik opor pro ruce a nohy, že mohl šplhat bez použití svých kladívek do ledu.

Fumarola – syčící kráter uvnitř většího kráteru, jedna z desítek uvnitř kopulovité katedrály – byla vyplněná lidskými lebkami. Byly tak zahřáté, že některé rudě žhnuly. Sirnaté výpary syčely kolem a stoupaly do páchnoucího vzduchu.

Aspoň pára a kouř Daemana trochu kryly, když klesl na hromadu lebek a zadíval se na Setebova vejce.

Každé měřilo necelý metr, bylo oválné, šedobílé a pulzovalo nějakou vnitřní energií nebo životem. Daeman jich v tomto hnízdě napočítal dvacet sedm. Kromě hromady rozpálených lebek, která fungovala jako vystýlka, obklopoval samotná vajíčka prstenec

lepkavého modrošedého slizu. Tak, že prsty a nohama hrabal po lebkách, Daeman přilezl blíž a zadíval se na hromadu vajíček z nejkratší možné vzdálenosti, kdy ještě nemusel zvednout hlavu nad okraj fumarolového kráteru.

Slupky byly tenké, teplé a skoro průhledné. Některá vejce již jasně zářila, jiná měla pouze bělavý svit uprostřed. Daeman natáhl ruku a jednoho se váhavě dotkl. Ucítil mírné teplo a zvláštní závrať, jako by mu prstem projela přes termokombinézu nějaká nestabilita vajíčka jako takového. Zkusil jedno zvednout a zjistil, že váží kolem deseti kilo, možná míň.

Co teď?

Teď musel zavelet k ústupu, vyšplhat po provaze, vylézt z tunelů, vrátit se do průrvy na Avenue Daumensil a odtamtud k faxovému uzlu u Obezřetného lva. Musel co nejdřív podat zprávu o všem, co viděl, lidem v Ardisu.

Ale proč se trmácet takovou dálku, riskovat odhalení na dně kráteru, a pak si nevzít suvenýr?

Vyházel z batohu všechno kromě náhradních šipek do kuše a udělal tak místo pro vajíčko. Nejdřív se tam nechtělo vejít, když však lehce, ale vytrvale zatlačil, podařilo se mu procpat široký konec oválu otvorem a šipky vmáčknout po stranách vajíčka. *Co když se rozbije?* napadlo ho. No co, měl by svinčík v batohu, ale aspoň by věděl, co je uvnitř.

Nechci vajíčko rozbít tady, tak blízko Seteba a kalibánků. *Prozkoumáme je v Ardisu.*

Amen, pomyslel si. Začínalo se mu velice těžko dýchat. Osmózní masku měl celou dobu nasazenou, ale ze sirných výparů unikajících z fumaroly a z toho úmorného vedra se mu točila hlava. Věděl, že kdyby přišel do kupole bez termokombinézy a bez masky, už dávno by ztratil vědomí. Vzduch tady byl jedovatý. *Ale jak potom dýchali* kalibánci?

K čertu s *kalibánky*, pomyslel si. Počkal, až pára a výpary zhoustnou jako kouřová clona, sklouzl po boku fumaroly a poslední metr a půl seskočil. Těžké vajíčko se mu v batohu pohnulo a málem způsobilo, že upadl.

Klid, klid.

„Pravil, co nenávidí, nechť je požehnáno hned, a všichni oslavujte tebe a tvůj vzhled. Považ, co nenávidím, požehnejme hned, ať oslavíme jej a to co sněd.“ Tady dole byl Kalibánův chorál mnohem hlasitější. Akustika obří kupolovité katedrály netvorův hlas nejenom zesilovala, ale také usměrňovala. Anebo byl teď Kalibán blíž.

Daeman běžel přikrčeně a pokaždé, když v převalujících se parách zahlédl pohyb, klekl si. Tak zdolal sto metrů, které ho dělily od provazu, jenž stále volně visel z balkonu z modrého ledu.

Co mě to napadlo? K tomu balkonu to musí být nějakých pětadvacet metrů. Tam nemám šanci vylézt – obzvlášť s tou tíhou v batohu.

Rozhlédl se po nějakém jiném tunelu. Nejbližší byl sto nebo sto padesát metrů napravo ve stáčející se stěně kupole, ale vyplňovala jej obrovská stonkovitá paže jedné Setebovy plazivé ruky.

Ta ruka je nahoře v ledových tunelech a čeká tam na mě… spolu s ostatními. Všiml si dalších dlouhých paží, které mizely v ústí tunelů. Vlhká tělesnost slizké šedé tkáně chapadel byla skoro až odpudivá. Některá se zvedala po zakřivující se stěně až do výšky přes sto metrů, visela dolů jako nějaké tlusté hadice. Některá se viditelně svíjela v jakýchsi peristaltických stazích, jak ruce soukaly stonkovité paže dál.

Kolik rukou a paží tenhle zkurvenej mozek má?

„Věřil, že s životem i bolest ustane. Však jeho družka ne, a podle ní i po smrti, dál bude trýznit soky a hostit přátele: jak jalové! Už v žití udělal co nejhorší, odkládal to, jen v strachu ze smrti bolestné na nejhorší si šetřil bolest poslední!“

Šplhat nebo zemřít, jinou možnost Daeman neměl. Za posledních deset měsíců zhubl o víc než dvacet kilo, část váhy proměnil ve svaly, ale teď ho mrzelo, že každý den z těch posledních deseti měsíců nebyl v lese za severní hradbou Ardisu na Odysseově překážkové dráze a ve volném čase nezvedal činky.

„Do hajzlu!“ ulevil si tiše. Vyskočil, chytil se provazu, ovinul ho nohama a holeněmi, levou ruku krytou termokombinézou zvedl výš a začal se soukat vzhůru. Když to šlo, šplhal, když to bylo nutné, odpočíval.

Výstup byl pomalý. Mučivě pomalý. A pomalost byla na tom utrpení to nejmenší. Ve třetině pochopil, že to nedokáže – věděl, že nejspíš nemá dost sil ani na to, aby se udržel, až bude sjíždět dolů. Jenže kdyby skočil, vajíčko by se rozbilo. To, co bylo uvnitř, by se dostalo ven. A Setebos s Kalibánem by to okamžitě poznali.

Ta představa v sobě měla něco, co způsobilo, že se Daeman začal hihňat, až mu do očí vhrkly slzy a zamlžily čiré čočky na kápi osmózní masky. Slyšel z masky vlastní chrčivý dech. Cítil, že se termokombinéza přimyká těsněji, jak se ho snaží ochladit. *No tak, Daemane, už jsi skoro v polovině. Ještě půl metru, metr a budeš si moci odpočinout.*

Neodpočinul si po půl metru ani po metru. Neodpočinul si ani po deseti metrech. Dobře věděl, že kdyby se pokusil jen tak viset, kdyby se zastavil a omotal si provaz kolem rukou, aby jenom visel, už nikdy by se nedal znovu do pohybu.

V jednom okamžiku se stalo, že se lano na vázacím kolíku smeklo. Daeman zalapal po dechu a srdce mu skočilo do krku. Měl za sebou více než polovinu pětadvacetimetrového provazu. Kdyby teď spadl, zlomil by si ruku nebo nohu a zůstal by zmrzačený na kouřícím, syčícím dně kráteru.

Kolík držel. Daeman tam visel dlouhou minutu. Věděl, jak snadno ho můžou zahlédnout *kalibánci* na celé této straně kráteru. Možná tucet těch tvorů již stojí pod ním a čeká, až jim spadne do šupinatých rukou. Raději se dolů nedíval.

Dalšího půl metru. Zvedl bolavou roztřesenou ruku, omotal si provaz kolem dlaně a přitáhl se. Nohama a kotníky hledal oporu. Znovu. A znovu. Žádnou pauzu. Znovu.

Nakonec už nemohl dál. Poslední energie byla pryč. Visel, třásl se po celém těle, a tíha kuše a obřího vejce ho táhly dolů, narušovaly mu rovnováhu. Věděl, že se v každém okamžiku zřítí. Divoce zamžoural a pak si uvolnil jednu ruku, aby si otřel mlhu z průzorů osmózní masky.

Byl u převisu balkonu – ani ne půl metru pod okrajem.

Poslední neskutečné vzepětí sil a byl nahoře, převalil se na balkon a padl na břicho, přitáhl se ke kolíku a lehl si na něj, lehl si i na provaz a na modrý led, jak dlouhý tak široký.

Nezačni zvracet… nezačni zvracet! Buď by ho zvratky v masce udusily, nebo by si ji musel sundat a výpary by ho v několika sekundách připravily o vědomí. Zemřel by tady a nikdo by se nikdy nedozvěděl, že dokázal vyšplhat po laně pětadvacet metrů – ne, víc, skoro třicet – on, zavalitý Daeman, Marinin tlustý chlapeček, kluk, který na fullerenových trámech nedokázal udělat jediný shyb.

O chvíli později se mu vrátilo plné vědomí; silou vůle se přesvědčil, že se znovu musí začít hýbat. Vytáhl kuši, zkontroloval, že je pořád ještě natažená a nabitá, a odjistil ji. Zkontroloval vajíčko – pulzování uvnitř bylo bělejší a jasnější než předtím, ale pořád bylo celé. Pověsil si ledová kladívka na opasek a vytáhl třicet metrů provazu nahoru. Byl neskutečně těžký.

Ztratil se v tunelech. Když se do nich vnořil, byl soumrak, modrým ledem pronikalo poslední denní světlo, ale teď byla venku hluboká noc a jediné osvětlení pocházelo ze žlutých elektrických výbojů, jež probíhaly živou hmotou všude kolem něho – Daeman si byl jistý, že modrý led je organický a nějakým způsobem patří k Setebovi.

Nechal si na křižovatkách značky ze žluté látky, připíchnuté k ledu, ale jednu z nich nějak minul a zjistil, že se plazí k novým rozcestím, k tunelům, které předtím neviděl. Než aby se vracel – tunel byl příliš úzký na to, aby se v něm otočil, a z toho, že by se jím zkusil plazit pozpátku, měl hrůzu – zvolil si chodbu, která vypadala, že míří nahoru, a lezl dál.

Dvakrát chodby skončily nebo se prudce stočily dolů a on se přece jen musel pozpátku vrátit na křižovatku. Nakonec tunel vystoupal výš a zároveň se rozšířil. Daeman s nekonečnou úlevou vstal a začal stoupat mírně se zvedající rampou po dvou, kuši připravenou ke střelbě.

Náhle se zastavil a pokusil se ovládnout těžké oddechování.

Tři metry před sebou měl jedno křížení, další deset metrů za sebou a z jednoho, z druhého nebo z obou se ozýval škrábavý, hrabavý zvuk.

Kalibánci, blesklo mu hlavou. Hrůzou jako by mu termokombinézou prostupoval vesmírný chlad, pak se ale dostavila ještě mrazivější myšlenka. *Jedna z rukou.*

Byla to ruka. Delší než Daeman a v prostředku silnější. Přitahovala se nehty, které vybíhaly z šedého masa jako čtvrt metru nabroušené oceli. S pomocí tenkých chlupů na konečcích prstů, které se černými zoubky chytaly ledu, se pulzující ruka přivlekla na křižovatku necelé tři metry před Daemanem a zastavila se. Dlaň se zvedla. Bylo vidět, jak se otvor uprostřed třepetavě otevírá a zavírá.

Pátrá po mně, pomyslel si Daeman. Neodvažoval se dýchat. *Cítí teplo.*

Nepohnul se, dokonce ani proto, aby zvedl kuši. Všechno záviselo na potrhané, obnošené staré termokombinéze. Jestli vyzařovala teplo, ruka se na něho v milisekundě vrhne. Daeman sklonil obličej k podlaze, ne ze strachu, ale proto, aby zamaskoval případný únik tepla ze své osmózní masky.

Ozvalo se divoké škrábání. Daeman prudce zvedl hlavu a spatřil, že ruka zvolila tunel napravo od něho. Masitá, pohybující se paže vyplnila tunel před ním, skoro křižovatku ucpala.

Zpátky nejdu za nic na světě, pomyslel si Daeman. Nejtišeji jak uměl se připlížil ke křižovatce před sebou.

Šinula se jí stonkovitá paže; kolem se již protáhly stovky metrů, ale zdálo se, že je nekonečná. Škrábavý zvuk samotné ruky již k němu nedoléhal.

Nejspíš to obešla chodbami a teď je za mnou.

„Slyšte! Bílá zář – koruna stromu se láme – a pak bác, bác, bác bác bác, valí se jeho hrom. Blázen, kdo posmívat by se mu chtěl! Hle! Na břich uleh a kořil se Setebovi!“

Kalibánův zpěv byl ztlumený dálkou a ledem, ale šířil se tunelem za Daemanem.

Ten stál jen několik centimetrů od sunoucí se paže a zvažoval, co dál.

Tunel, kterým paže klouzala, byl široký zhruba metr osmdesát a stejně vysoký. Stonkovitá končetina vyplňovala celou šířku křižovatky a tunelu – přinejmenším metr osmdesát omezený modrým ledem – na šířku však měřila víc než na výšku. Mezi hřbetem nekonečné klouzající masy a stropem tunelu byl necelý metr vzduchu. Na druhé straně se tunel, kterým šel Daeman, rozšiřoval a postupně mířil k povrchu. Měl pocit, že kůží cítí přes

termokombinézu pohyb vzduchu zvenčí. Možná tady je jen desítky metrů pod povrchem.

Jak se dostat přes tu stonkovitou paži?

Zvážil kladívka na led – nepoužitelná, nedokázal by se pověsit ze stropu a překonat ty dva metry. Napadlo ho vrátit se zpátky do labyrintu, kterým se plazil tak dlouho, že mu to připadalo jako hodiny, ale zavrhl ten nápad.

Třeba se ta stonkovitá paže proplazí kolem. Tahle myšlenka mu ukázala, jak je unavený a zpitomělý. Vždyť ta věc končí v Setebově mozkové hmotě, víc než kilometr odsud ve středu kráteru.

Vyplní pažemi a šmátravýma rukama všechny tyto tunely. Hledá mě!

Část Daemanovy mysli si všimla, že ryzí panika chutná jako krev. Pak si uvědomil, že si prokousl z vnitřní strany tvář. Ústa se mu plnila krví, ale neměl čas sundat si osmózní masku a plivat, a tak polykal.

Sakra.

Přesvědčil se, že zbraň je zajištěná, a přehodil těžkou kuši přes klouzající masu stonkovité paže. Minula olejově šedý povrch o několik centimetrů a na druhé straně ještě chvíli klouzala ledovým tunelem. S batohem a vajíčkem to bylo složitější.

Rozbije se. Praskne a ta mléčná zář uvnitř – je teď jasnější, určitě je jasnější – se vylije ven. A bude to jedna z těch rukou, spíš malá a růžová než šedá, její otvor se rozevře a ručka začne vřískat. A ta obrovská šedá ruka rychle přicupitá, nebo se možná spustí do tunelu přede mnou a chytí mě do pasti…

„Aby ses nepodělal," řekl nahlas. Hlukem se netrápil. Nenáviděl se, že je takový zbabělec, že byl vždycky zbabělec. Marinin cvalík, který uměl svádět děvčata a chytat motýly, jinak nic.

Sundal si batoh z ramen, co nejlépe omotal vršek kolem vajíčka a zvedl jej z boku nad sunoucí se masu olejovité paže.

Batoh dopadl víc na svou konstrukci než na obnažené vajíčko a klouzal dál. Zdálo se, že vajíčko zůstalo neporušené.

A teď já.

Bez batohu a těžké kuše si Daeman připadal lehký a volný. Pozadu se vrátil téměř vodorovným tunelem asi o deset metrů a pak vyrazil sprintem, než si to stačí rozmyslet.

Málem uklouzl, ale potom jeho boty našly oporu, a tak měl dostatečnou rychlost, když k paži doběhl. Vrškem kápě své termokombinézy se otřel o strop, jak skočil co nejvýš, ruce natažené před sebe, nohy zvednuté – ale nestačilo to; ucítil, jak špičkami bot zavadil o tu tlustou klouzající věc – *Nedopadni na batoh s vajíčkem!* – a v dalším okamžiku už přistál na rukách, udělal kotoul a praštil sebou. Modrý led mu vyrazil dech. Jak se kutálel, převalil se i přes kuši; ta však náhodou nevystřelila, protože byla zajištěná.

Nekonečná paže za ním se přestala pohybovat.

Aniž by Daeman čekal, až popadne dech, sebral batoh a kuši a rozběhl se po zvolna stoupajícím ledovém svahu za čerstvým vzduchem a tmou ústí tunelu.

Vyšel do svěží, chladné noci jednu nebo dvě ulice jižně od trhliny na Île de la Cité, kterou se dostal do kupole. Ve svitu hvězd a v elektrické záři nervových záblesků v modrém ledu nebylo po žádné ruce ani po *kalibáncích* ani památky.

Stáhl si osmózní masku a začal mocnými doušky lačně hltat čerstvý vzduch.

Ještě nebyl venku. Znovu s batohem na zádech a kuší v rukou šel touto trhlinou, až skončila v místech, kde měl být Île St-Louis. Napravo měl ledovou stěnu, nalevo ústí tunelů.

Znovu do tunelu mě už nikdo nedostane. Přestože se mu ruce roztřásly únavou ještě dřív, než se do něčeho pustil, vytáhl z opasku kladiva na led, zarazil jedno do mihotavé modré stěny a začal pracně šplhat.

O dvě hodiny později už věděl, že se ztratil. Orientoval se podle hvězd, prstenců, budov, které místy zahlédl, jak vystupují z ledu, nebo zpola tušených, zpola viděných tvarů zdiva ve stínech trhlin. Myslel si, že šel rovnoběžně s trhlinou, která probíhala po Avenue Daumensil, ale teď už věděl, že se určitě zmýlil – před sebou neměl nic než širokou tmavou průrvu, která padala do absolutní tmy.

Daeman si lehl na břicho kousek od okraje a musel se hodně soustředit, aby se nerozplakal. Cítil, že vajíčko se mu v batohu hýbe, jako by bylo živé a chtělo se vylíhnout. Z ústí tunelů a trhlin, kolem nichž prošel, se ozývaly škrábavé zvuky – nepochybně další pátrající ruce. Tady na vrcholku ledové masy, ve světle hvězd a prstenců, nezahlédl nikoho, ale kopule za ním zářila jasněji než předtím.

Setebos postrádá své vajíčko.

Své? pomyslel si Daeman a přemohl nutkání rozesmát se, protože hysterie mohla číhat i za tím nejtišším zachichotáním.

Na okraji té bezedné propasti před ním bylo něco, co upoutalo jeho pozornost. Po loktech se přitáhl o kousek dopředu.

Jeden z jeho hřebů, ke kterému byl připevněný útržek žluté látky.

Byl to ledový komín vzdálený jen sto padesát metrů od uzlu u Obezřetného lva, kudy do Kráteru Paříž přifaxoval.

Teď už se rozplakal neskrývaně. Zatloukl poslední ledový hřeb, ohnul jej, připevnil provaz – dokonce se nezatěžoval ani se slaňovacím uzlem, který se naučil, aby mohl lano uvolnit, až se dostane dolů – přehoupl se přes okraj a spustil se do tmy.

Provaz tam nechal a dovrávoral, doplazil se posledních zhruba sto metrů. Přešel poslední křížení označené žlutými cáry, potom se musel kousek plazit, nakonec vylezl a sklouzl do faxového pavilonu Obezřetný lev, kde se mohl rovně postavit na pevnou podlahu. Faxová tabulka na podstavci uprostřed kruhového uzlu slabě zářila.

Nahá postava ho udeřila z boku. Rána byla tak prudká, že upadl a ještě po podlaze kousek klouzal.

Kuše mu odskákala po dlaždicích.

Tvor – Kalibán nebo *kalibánek*, v té modravé tmě to nepoznal – ovinul Daemanovi krk dlouhými prsty a žlutými zuby mu chňapl po obličeji.

Daeman se znovu překulil a zkusil ze sebe neodbytného útočníka dostat, ale nahá postava na něm nohama se širokými, chápavými prsty visela dál, pevně ho svírala dlouhými pažemi a silnýma rukama.

Vajíčko! blesklo Daemanovi hlavou. Snažil se nedopadnout na záda, jak sebou cloumali sem a tam, až vrazili do podstavce s faxovou tabulkou.

Pak byl najednou na okamžik volný a vrhl se ke kuši, která ležela u protější stěny. Obojživelný tvor podobný člověku vycenil zuby, chytil ho a mrštil jím na led. Žluté oči a žluté zuby zářily z modrého šera.

Daeman už s Kalibánem jednou bojoval a tohle nebyl Kalibán – tento zloduch byl menší, ne tak silný a ne tak rychlý, ale stejně dost hrozný. Zuby chňaply Daemanovi po očích.

Zástupci lidského plemene se podařilo zasunout levou dlaň *kalibánkovi* pod bradu a donutit ho, aby ji zvedl. Šupinatá tvář s rozpláclým nosem se vytočila dozadu, žluté oči ho probodly nenávistným pohledem. Daeman cítil, jak se jím s přívalem posledního adrenalinu rozlévá síla a pokusil se zlomit tvorovi vaz tím, že ho donutí zvrátit hlavu.

Kalibánkova hlava se vymrštila jako had a ukousla Daemanovi dva prsty z útočící levé ruky.

Člověk zaskučel a odpadl od protivníka. *Kalibánek* široce rozpřáhl paže, zastavil se, aby prsty spolkl, a skočil.

Daeman zdravou pravačkou popadl kuši a vystřelil obě šipky. *Kalibánka* to odhodilo a připíchlo k ledové stěně. Jedna dlouhá, železná, zubatá šipka projela do ledu horní částí jeho ramene, druhá dlaní, když zvedl ruku ke skučícímu obličeji. Nahý tvor se zmítal, vzpíral, cenil zuby, až se mu podařilo jednu šipku vytrhnout.

Daeman také zavyl. Vyskočil, vytáhl z opasku nůž a zdola probodl dlouhou čepelí *kalibánkovu* sanici přes měkké patro až do mozku. Pak se přitiskl ke *kalibánkovu* dlouhému tělu jako milenec a zakroutil čepelí – podruhé, potřetí a ještě jednou – a kroutil tak dlouho, až to oplzlé svíjení těla pod ním přestalo.

Padl na dlaždice a chytil se za zmrzačenou ruku. Bylo to neuvěřitelné, ale rána nekrvácela. Rukavice termokombinézy se kolem pahýlů obou prstů uzavřela, ale bolestí se mu chtělo zvracet.

Mohl to udělat a udělal to, klekl si a dávil tak dlouho, až víc nemohl.

Z jednoho nebo více tunelů v protější stěně se ozvaly škrábavé zvuky.

Daeman vstal, vyškubl dlouhý nůž z *kalibánkovy* sanice – tvorovo tělo pokleslo, ale šipka v rameni je udržela ve vzpřímené

poloze – vyviklal druhou šipku a vzal si ji, zvedl kuši a došel k faxové desce.

Ze zářícího ústí tunelu za ním se něco vyhrnulo.

Odfaxoval do denního světla v uzlu vily Ardis. Odvrávoral od tamní faxové tabulky, vylovil z batohu šipku, zasadil ji do drážky v kuši a nohou mohutný mechanismus natáhl. Namířil kuši na faxový uzel a čekal.

Nic z něj nevyšlo.

Po dlouhé chvíli nechal zbraň klesnout a vypotácel se na slunce.

Vypadalo to, že tady v ardiském uzlu je teprve časné odpoledne. Kolem nebyly žádné stráže. Palisádová stěna byla na tuctu míst stržená. Po celém faxovém pavilonu se povalovala těla přinejmenším dvou desítek mrtvých voynixů, ale kromě stříkanců, šmouh a stop lidské krve, které vedly na louku a do lesa, nebylo po lidech, kteří zůstali, aby pavilon bránili, ani památky.

Rána bolela Daemana tak strašně, že se celé jeho tělo a lebka staly jen ozvěnou té tepavé bolesti, ale přitiskl si zraněnou ruku na prsa, nasadil do kuše další šipku a vybelhal se na cestu. Do vily Ardis to byly necelé dva kilometry.

Vila Ardis byla pryč.

Daeman se přiblížil opatrně, většinou postupoval mezi stromy a držel se mimo cestu, úzkou řeku přebrodil nad mostem. Přišel k palisádě a k Ardisu od severovýchodu, přes lesy, připravený rychle zavolat na hlídky, aby ho nezastřelily jako voynixe.

Ale žádné hlídky tam nebyly. Půl hodiny se krčil na kraji lesa a čekal. Nehýbalo se tam nic než vrány a straky, které se krmily pozůstatky lidských těl. Potom to obezřetně vzal doleva a dostal se co nejblíž ubikacím a východnímu vstupu do ohrady kolem Ardisu, aniž musel opustit úkryt, který mu poskytovaly stromy.

Palisáda byla narušená na stovce míst. Většina hradby byla povalená. Krásná kuplovna a kovářská výheň, dílo Hannah, byly spálené a pak rozbourané. Řada ubikací a stanů, kde žila polovina ze čtyř set obyvatel Ardisu, byla vypálená. Ze samotné vily Ardis – zámečku, který přečkal více než dva tisíce zim – nezůstalo víc než

kamenné komíny umazané sazemi, ohořelé a spadlé trámy a hromady zřícených kamenů.

Čpělo to tam kouřem a smrtí. Na místě, kde býval Adin trávník před domem, se válely desítky mrtvých voynixů, další se vršili tam, kde bývala terasa, ale mezi rozbitými krunýři byly přimíchány pozůstatky stovek mužů a žen. Daeman nedokázal identifikovat žádné z mrtvých těl, která kolem vypálených zřícenin domu viděl – tuhle malá ohořelá mrtvola, na první pohled příliš drobná, než aby mohla patřit dospělému, spálená do černá, s ohořelýma, odlupujícíma se rukama zvednutýma v boxerském postoji, tam hrudní koš a lebka, které ptáci obrali téměř do čista, jinde zase žena, která ležela na trávě umazané sazemi, zdánlivě nezraněná – ale když se k ní Daeman vrhl a přetočil ji, zjistil, že jí chybí obličej.

Klekl si do studené, zakrvácené trávy a pokusil se plakat. Jediné, co mohl dělat, bylo mávat rukama a odhánět velké vrány a straky, které se neustále snažily vrátit se k mrtvým tělům.

Slunce zapadalo. Světla na obloze ubývalo.

Vstal, aby si prohlédl další těla – poházená tady a tamhle jako zapomenuté rance s prádlem na zmrzlé zemi, některá pod mrtvolami voynixů, jiná o samotě, další zas padlá po skupinkách, jako by se ti lidé schoulili k sobě, když přišel konec. Musel najít Adu. Identifikovat ji a pohřbít, stejně jako co možno nejvíc ostatních, než se pokusí vrátit se do faxového pavilonu.

Kam můžu jít? Která komunita mě přijme?

Dřív, než si na to mohl odpovědět nebo než stačil v rychle houstnoucím šeru dojít k dalším tělům, zahlédl na kraji lesa pohyb.

V první chvíli ho napadlo, že ti, kteří přežili ardiský masakr, vycházejí zpoza stromů, ale jak zvedl zdravou ruku, aby je pozdravil, všiml si odlesku na šedých krunýřích a poznal, že se zmýlil.

Z lesa vyšlo třicet, šedesát, sto voynixů. Postupovali od cesty a lesa na východ, přímo k němu.

Povzdechl si. Na to, aby utíkal, byl příliš unavený. Vrávoravě urazil několik metrů k lesům na jihozápadě, než tam také uviděl pohyb. Voynixové vybíhali ze tmy, další skákali ze stromů a vybíhali na volné prostranství po všech čtyřech. Několik sekund a budou u něho.

Věděl, že nemá smysl obíhat doutnající ruiny zámečku k severu. Byli by tam jenom další voynixové.

Padl na kolena. Všiml si, že vajíčko v batohu už svítí dost jasně, aby vrhalo jeho stín na zmrzlou trávu, a pak vytáhl poslední šipky do kuše.

Šest. Zbývalo mu šest šipek. Plus dvě, které už měl nabité.

Divoce se usmál a ucítil, jak se v něm vzdouvá něco jako strašlivá euforie. Vstal a namířil zbraň na nejbližší shluk blížících se postav. Byly dvacet metrů daleko. Chtěl je nechat přijít blíž. Věděl, že plnou rychlostí, jíž byli voynixové schopni, dokážou mezeru překonat v několika sekundách. Jeho zmrzačená ruka stačila, aby palcem a dvěma zbývajícími prsty udržel kuši namířenou.

Za ním se ozvalo zapráskání a další, ne tak ostré rány. Daeman se prudce otočil, připravený čelit útoku, ale bylo to sonio, které přilétalo od západu nízko nad zemí. Dva lidé pálili flešetovými puškami ze zadních prohlubní. Voynixové po něm skákali, ale mraky mihotavých flešet je odrážely.

„Naskoč!“ vykřikl Greogi, když sonio přiletělo ve výšce hlavy až k Daemanovi a zůstalo viset ve vzduchu vedle něho.

Voynixové se k němu vrhli ze všech stran, skákali jako nějaké obří stříbřité kobylky. Muž, kterého si Daeman mlhavě pamatoval jako Bomana, a žena s tmavými vlasy – nikoli Ada, ale žena jménem Edide, která s Daemanem odcestovala na varovnou výpravu po faxech – pálili svými flešetovými puškami v automatickém režimu na opačné strany a rozsévali tak mraky křišťálových šipek.

„Naskoč!“ vykřikl znovu Greogi.

Daeman zavrtěl hlavou, sebral batoh s vajíčkem, hodil jej nahoru do sonia, za ním hodil kuši a teprve pak vyskočil. Sonio již v tom okamžiku začalo stoupat.

Nepodařilo se mu to úplně. Zdravou rukou se chytil vnitřní hrany sonia, ale ta zraněná narazila do kovu. Bolest ho oslepila, pustil se a začal klouzat k mase tichých voynixů pod sebou.

Boman ho popadl za ruku a vytáhl na palubu.

Po většinu rychlého letu k severovýchodu nebyl Daeman schopný mluvit. Sonio se hnalo několik kilometrů přes černý les, než se nakonec krouživě sneslo k holému skalnímu výstupku, který o

nějakých šedesát metrů přečníval holé stromy. Daeman si tohoto žulového suku před léty všiml, když poprvé navštívil Adu a její matku ve vile Ardis. Chytal tenkrát motýly a na konci dlouhého odpoledne potulování Ada ukázala na skalní věž, která téměř svisle vyrůstala z louky porostlé ostružiním za lesem. „Hladová skála," řekla a její dívčí hlas v tu chvíli zněl skoro pyšně a majetnicky.

„Proč jí tak říkáte?" zeptal se.

Mladá Ada pokrčila rameny.

„Chceš na ni vylézt?" zeptal se. Napadlo ho, že kdyby ji dostal tam nahoru, třeba by se mu ji podařilo na travnatém vrcholku svést.

Ada se zasmála. „Na Hladovou skálu nevyleze nikdo."

Teď, v posledním světle soumraku a prvním světle jasných prstenců Daeman spatřil, co lidé udělali. Vrcholek nakonec nebyl travnatý – holá skála tvořila plošinu dlouhou nějakých třicet metrů s pár roztroušenými balvany, a na ní se mačkaly jednoduché plachtové přístřešky a půltucet táborových ohňů. Kolem těchto ohňů se tísnily tmavé postavy, další pak stály na všech okrajích žulového monolitu… nepochybně hlídky.

Vypadalo to, že louka pod Hladovou skálou se ve stínech pohybuje. Ona se opravdu *pohybovala.* Hemžili a šourali se tam voynixové. Překračovali při tom stovky rozbitých krunýřů svých druhů.

„Kolik lidí se z Ardisu zachránilo?" zeptal se Daeman, když Greogi zakroužil na přistání.

„Kolem padesáti," odpověděl pilot. Tvář měl umazanou od sazí a ve svitu virtuálních ovládacích panelů z ní čišela nekonečná únava.

Padesát z více než čtyř stovek, pomyslel si otupěle Daeman. Uvědomil si, že jeho tělo je v šoku ze ztráty prstů a hlava upadá do podobného šoku po tom, co viděl v Ardisu. Ta otupělost a apatie nebyly nepříjemné.

„Ada?" zeptal se váhavě.

„Žije," řekl Greogi. „Ale byla v bezvědomí skoro čtyřiadvacet hodin. Zámeček stál v plamenech a ona jej odmítala opustit, dokud nebudou pryč všichni ostatní, které bylo možno odnést… a myslím, že by ho neopustila ani potom, kdyby se nezřítila část hořící střechy a ji neomráčil trám. Nevíme, jestli její dítě ještě… žije… nebo ne."

„Petyr?“ zeptal se Daeman. „Reman?“ Snažil se přemýšlet nad tím, kdo je povede, když je Harman pryč, Ada zraněná a tolik lidí ztratili.

„Mrtví.“

Greogi zastavil sonio ve vzduchu a klesl s ním na tmavou masu žulového vrcholku. Lehce narazilo a zastavilo se. Tmavé postavy od jednoho ohně vstaly a vydaly se k nim.

„Proč jste pořád tady?“ zeptal se Daeman Greogiho. Ostatní už ze sonia vystoupili, ale on držel pilota za přední díl košile. „Proč jste pořád tady, když dole jsou voynixové?“

Greogi Daemanovu ruku snadno odtáhl. „Zkoušeli jsme faxový uzel, ale voynixové se na nás sesypali, než jsme dostali lidi dovnitř: A letět jinam? Nemáme kam… když je Ada tak vážně zraněná a tucet dalších je na tom tak špatně, že bychom je nikdy nedostali z Hladové skály včas, než by ty bestie vyšplhaly po stěnách nahoru. Potřebujeme všechny zdravé lidi už jenom proto, abychom voynixe odrazili… Pokud je začneme po skupinkách odvážet, ti, kteří zůstanou, se neudrží. Pravděpodobně ani tak nemáme dost flešetové munice, abychom se ubránili další noc.“

Daeman se rozhlédl. Ohně byly nízké, smutné – hořel v nich pouze mech nebo lišejník a pár větviček, víc nic. Nejjasnější věcí na tmavé skále bylo Setebovo vejce, které dál mléčně zářilo v jeho batohu.

„Tak daleko to došlo?“ zeptal se Daeman, ale mluvil spíš pro sebe.

„Asi ano.“ Greogi sklouzl ze sonia a lehce zavrávoral. Bylo vidět, že je ve stavu, který se nachází někde za hranicí vyčerpání. „Už je úplná tma. Voynixové začnou každou chvíli vylézat po stěnách.“


část 3

41

Harman padal tmou s Arielem tak dlouho, až mu to připadalo neskutečné.

Když přistáli, nebyl to smrtící náraz u paty Golden Gate na Machu Picchu, ale měkké žuchnutí na půdu džungle pokrytou staletou vrstvou listí a jiného humusu.

Harman byl v první chvíli tak ohromený, že nemohl uvěřit, že není mrtvý, pak se ale klopýtavě zvedl, odstrčil Arielovu drobnou postavu – třebaže Ariel mu mezitím odtančil z dosahu – a pak zůstal stát a mžoural do tmy.

Tma. Na Golden Gate byl den. Byl… někde jinde. Ať bylo to jinde kdekoli, kromě toho, že to bylo na temné straně planety, Harman věděl, že se nachází hluboko v džungli. Noc voněla bohatostí a hnilobou, hustý a vlhký vzduch se mu lepil na kůži jako promočená přikrývka. Harmanova košile okamžitě nasákla a zplihla. Ze zdánlivě neproniknutelné noci se ozývalo bzučení hmyzu, šustění vějířovitých listů palem, podrostu, hmyzu, drobných i velkých tvorů. Nechal oči, aby si zvykly, zvedl ruce zaťaté v pěst a doufal, že Ariel se vrátí na dosah. Když zaklonil hlavu, uviděl mezírkami v listoví daleko, vysoko nad sebou náznak světla hvězd.

Minutu nato spatřil bledou, skoro až přízračnou bezpohlavní postavu Ariela, jak slabě září na půdě džungle tři metry od něho.

„Odnes mě zpátky," zavrčel Harman.

„Kam zpátky?"

„Na most. Nebo do Ardisu. Ale udělej to *teď hned*."

„Nemůžu." Bezpohlavní hlas byl dráždivý, urážlivý.

„Ty to *uděláš*," zavrčel Harman. „A uděláš to *hned.* Je mi jedno, jak jsi mě dostal sem, ale vrať to, odnes mě zpátky. *Hned*."

„Anebo se bude dít co?" zeptala se postava svítící ze tmy džungle. Z Arielova hlasu znělo lehké pobavení.

„Nebo tě zabiju,“ řekl na rovinu Harman. Uvědomil si, že to myslí vážně. Byl odhodlaný tohohle zelenobílého břídila uškrtit, zardousit v něm život a na mrtvolu si plivnout. *A pak zůstaneš ztracený v neznámé džungli,* varovala jej poslední rozumná část mozku. Ignoroval ji.

„Páni,“ vyhrkl Ariel s předstíraným zděšením, „on mě uštípe k smrti.“

Harman natáhl ruce a skočil. Postavička – ne vyšší než metr dvacet – ho zachytila ještě ve vzduchu a odmrštila deset metrů do džungle. Cestou páral vějířové listy a trhal liány.

Trvalo mu minutu nebo dvě, než znovu popadl dech, a další minutu, než si aspoň klekl. Okamžitě si uvědomil, že kdyby mu tohle Ariel udělal někde jinde – třeba na Golden Gate na Machu Picchu, kde byli ještě před chvilkou – přerazil by mu vaz. Teď znovu stál na hlubokém humusu a snažil se něco zahlédnout ve tmě, která tam neměla co dělat. Potom si začal razit cestu liánami a hustou vegetací zpátky na mýtinku, kde stál Ariel.

Duch již nebyl sám.

„Pohleď,“ řekl Ariel milým, družným hlasem, „je nás tady víc.“

Harman se zarazil. Ve světle hvězd, které pronikalo na mýtinku, viděl o něco lépe, a to, co viděl, ho přimělo vytřeštit oči.

Na mýtině, pod stromy a dál mezi kapradinami a liánami stálo přinejmenším padesát nebo šedesát dalších postav. Nebyli to lidé, ale nebyli to voynixové, *kalibánci* ani jiní dvounožci, které Harman za devadesát devět let a devět měsíců svého života spatřil. Tito humanoidní tvorové byli jako hrubé skicy lidí – drobní, ne o mnoho vyšší než maličký Ariel a podobně jako on vybavení průhlednou kůží a orgány plovoucími v nazelenalé tekutině. Ale tam, kde měl Ariel rty, líce, nos a oči mladého muže nebo mladé ženy, s tělesnými rysy, a svaly, jaké patří k lidskému tělu, neměly tyto zelené postavičky ani ústa ani lidské oči – ve svitu hvězd se na Harmana dívaly černými tečkami, které klidně mohly být kousky uhlí – a počínaje kostrami, které jako by ani neměly kosti, a konče trojprstýma rukama to vypadalo, že tvorové postrádají jakoukoli identitu.

„Myslím, že s mými služebníky ses ještě nesetkal,“ pronesl tiše Ariel a ženským gestem pokynul k davu postav ve stínech. „Jako

nástroje tohoto dolního světa byli vyvrženi dřív, než se zrodilo vaše plemeno. Mají různá jména – jeho Prosperovské Veličenstvo jim s oblibou říká hned tak, hned jinak, jak je mu po chuti – ale podobají se spíš mně, vzešli z chlorofylu a ze zrnek prachu rozesetých v době před postlidmi do lesů, aby je měřili. Jsou to *zekové* – pomocníci, dělníci a vězni. A kdo z nás není všechny tyto tři věci najednou?“

Harman se na nazelenalé tvory upřeně díval. Oni jeho pohled bez mrkání opětovali.

„Chopte se ho,“ šeptl Ariel.

Čtyři *zekové* se vydělili z ostatních – pohybovali se s ladnou grácií, kterou by Harman u takových postav nečekal – a dřív, než mohl utéct nebo začít bojovat, ho dva z nich uchopili do železného, trojprstého sevření. Třetí *zek* se naklonil těsně k němu, až se svou holou, nedýchající hrudí dotkl haleny nad Harmanovou hrudí. Čtvrtý chytil Harmana za ruku – stejně jako Ariel chytil krátce předtím za ruku Hannah – a vrazil ji přes poddajnou membránu zelené kůže do prsou třetího *zeka*. Harman ucítil v ruce měkký srdčitý orgán, který si ho našel jako nějaký domácí mazlíček, a pak se mu mozkem rozezněla nevyřčená slova:

NEPROVOKUJ
ARIELA
KLIDNĚ TĚ
ZABIJE
KDYŽ SE MU
ZACHCE.
POJĎ
S NÁMI
A NESNAŽ SE
KLÁST
ODPOR.
JE V ZÁJMU
TVÉM
A TVÉ PANÍ
ADY
ABYS TEĎ

ŠEL S NÁMI.

„Odkud znáte Adu?“ vykřikl nahlas Harman.

POJĎ.

To bylo poslední slovo, které prošlo Harmanovou pulzující rukou do jeho rozbolavělé lebky, než byla ruka vyškubnuta ven i se *zekovým* měkkým srdcem, které se scvrklo a odumřelo, načež i samotný *zek* pozadu a tiše spadl na půdu džungle, kde se scvrkl, vyschl a zemřel. Ariel a ostatní *zekové* nevěnovali mrtvole zprostředkovatele sebemenší pozornost. Ariel se otočil a jako první vyrazil téměř nezřetelnou stezkou po tmavé pralesní půdě.

Zekové po stranách drželi Harmana za ruce stále, ale už volněji, a on se nesnažil klást odpor, pouze udržoval tempo, jímž se zástup pohyboval temnou džunglí.

Hlava fungovala Harmanovi rychleji než nohy, když klopýtal, aby v temném pralese udržel krok. Místy, kde byla vegetace nad ním příliš hustá, neviděl vůbec nic – v té bezmála absolutní tmě dokonce ani vlastní nohy – a tak se nechal vést *zeky*, jako by byl slepý, a soustředil se na přemýšlení. Věděl, že jestli ještě někdy uvidí Adu a vilu Ardis, bude muset být v následujících hodinách mnohem bystřejší než za mnoho posledních měsíců.

První otázka – kde je? Na Golden Gate na Machu Picchu bylo bouřlivé ráno, ale v této džungli se zdálo, že je velice pozdě. Zkusil se rozpomenout na geografii, kterou se sám naučil, ale mapy a glóby mu v hlavě splývaly – slova jako Asie a Evropa neznamenaly téměř nic. Ale ze zdejší tmy se dalo usuzovat, že ho Ariel neodnesl jenom do nějaké džungle na temže jižním kontinentu, na kterém byl most. Nemohl zpátky na Machu Picchu a za Hannah, Petyrem a soniem dojít *pěšky*.

Což vedlo ke druhé otázce – jak ho sem Ariel přenesl? V zelených koulích na Golden Gate nebylo vidět žádný faxový pavilon. Pokud by tam byl – pokud by se Savi někdy zmínila o faxovém spojení s mostem – Harman by tam určitě neletěl soniem, aby přivezl

zbraně a munici a pokusil se dostat Odyssea do léčebného sarkofágu. Ne… Ariel použil jiný prostředek, aby ho přenesl prostorem na toto temné, dusné místo čpící hnilobou a zamořené hmyzem.

Jelikož byl vlečen tmou ani ne deset kroků za avatarem biosféry – tak aspoň Ariela jednou označil Prospero – uvědomil si, že se na tyto věci klidně může zeptat. Nejhorší, co mohl bledý duch – jeho tělo ve svitu hvězd viditelně zářilo, když občas přecházeli v džungli nějakou mýtinku – udělat, bylo to, že neodpoví.

Ariel odpověděl na obě otázky, nejdřív na tu druhou.

„Budu se těšit tvou společností již jen několik hodin," prohlásil. „Potom tě budu muset dopravit ke svému pánovi, nedlouho poté, co uslyšíme kura chlubivého kokrhání – pokud by nějaký chlubivý kur v tomto bídném místě byl."

„K tvému pánu Prosperovi?"

Postavička neodpověděla.

„A jak se tedy toto bídné místo jmenuje?"

Duch se zasmál. Znělo to jako zvonění rolniček, ale nebyl to úplně příjemný zvuk. „Měli by tento les nazývat Arielovými jeslemi, protože tady jsem před deset krát dvěma sty lety vznikl – probudil jsem se k vědomí z miliard maličkých senzorových transpondérů, jimž lidé prastarého typu – stejné sorty jako ty, hoste – říkali smítka. Stromy hovořily se svými lidskými pány a mezi sebou, klábosily v omšelé dávné síti, která přešla v rodící se noosféru, tlachaly o teplotách, ptačích hnízdech, ptáčatech, kilogramech na centimetr čtvereční osmotického tlaku a snažily se kvantifikovat fotosyntézu stejným způsobem, jakým revmatický úředník počítá své korálky a náramky a považuje je za poklad. *Zekové* – moje milované nástroje činu, z nichž až příliš mnoho mi pán, ten zrůdný mág, ukradl k marnotratné službě na rudé planetě – povstali obdobně, ano, ne však zde, vážený hoste, ne zde."

Harman téměř ničemu z toho nerozuměl, ale Ariel mluvil – žvanil – a on věděl, že když se mu podaří udržovat s tímhle tvorem konverzaci, dřív nebo později se dozví něco důležitého.

„Prospero, tvůj pán, tě nazval avatarem biosféry, když jsem s ním mluvil, s tvým pánem, před devíti měsíci na jeho orbitálním ostrově," podotkl Harman.

„Jistě,“ odvětil Ariel a znovu se zasmál. „A já říkám Prosperovi, kterého nazýváš mým pánem, Tom Posera.“ Ariel se po něm ohlédl. Teď, když se pod houštinou listoví pustili úsekem stezky, který se utápěl v naprosté tmě, jeho zelenobílá tvář zářila jako nějaká fosforeskující tropická rostlina. „Harmane, manželi Ady, příteli Nikoho, mým očím jevíš se jako hříšník, muž, jehož osud význam má, přinejmenším v tomto světě pozemském, menší tím, co v něm, než tělem sinalým. Ty nejvíc ze všech nehoden jsi žít – natožpak dožít plných pěti dvacítek jako jeden z dlouho opékaných chodů bratra Kalibána – neboť čas a času proudy rozumu tě zbavily. Aj, s takovou právě myslí rekovnou se samovrazi věší nebo topí.“

Harman mu vůbec nerozuměl a přestože položil mnoho dalších otázek, Ariel neodpověděl ani znovu nepromluvil, dokud o nějaké tři hodiny později a mnoho kilometrů dál nepřišlo svítání.

Hodinu poté, co Harman dospěl k přesvědčení, že mu již nezbývá žádná energie, mu dovolili zastavit se a opřít se o velký balvan, aby mohl popadnout dech. Když světla přibylo, zjistil, že to není žádný balvan.

Balvan byl ve skutečnosti zdí a zeď byla součástí velké budovy, jejíž patra směrem do výšky ustupovala, a budova byla něčím, čemu se říkalo chrám, tak to aspoň tušil na základě samočtení. Potom si uvědomil, čeho se dotýkají jeho ruce a na co se dívají jeho oči.

Každý centimetr obrovského chrámu byl opracovaný rukou sochaře. Některé ozdoby byly velké – široké tak, jak měl Harman dlouhou paži – ale většinou byly tak malé, že by je mohl zakrýt dlaní.

Na sochách – z nichž každá vystupovala čím dál zřetelněji, jak tropický východ slunce zkrápěl světlem džungli nahoře – byli muži a ženy, jak se milují – mají sex – ale také muži s více než jednou ženou, muži s muži, ženy se ženami, ženy a muži s něčím, co vypadalo jako koně, muži se slony, ženy s býky, ženy se ženami a opicemi a muži s muži a muži…

Harman dokázal jenom zírat. Za devětadevadesát let svého života nic podobného neviděl. V jednom patře výzdoby, které bylo přesně ve výšce jeho očí, uviděl muže, jak má hlavu mezi nohama ženy, zatímco další muž, jenž na něm sedí obkročmo, nabízí svůj

vztyčený penis jejím otevřeným ústům, a za touto natahující se ženou je žena druhá, která do ní proniká zezadu nějakým nasazovacím umělým penisem, přičemž první žena, která drží oběma mužům a ženě za sebou, natahuje ruku ke zvířeti, v němž Harman díky turínkovému dramatu poznal koně, a masturbuje vzrušeného hřebce. Druhou volnou rukou pak masíruje genitálie mužské postavě, která stála vedle koně.

Harman odstoupil od stěny chrámu a zvedl oči ke kamenné stavbě obrostlé liánami. Byly tam tisíce – možná desetitisíce – variací na toto téma a ukazovaly Harmanovi polohy sexu, jaké si nikdy nepředstavoval, jaké by si nikdy *neuměl* představit. Již jen některé výjevy se slony… Lidské postavy byly stylizované, obličeje a ňadra oválné, oči mandlově tvarované, muži a ženy měli na tvářích spokojené, dekadentní úsměvy.

„Co je to za místo?“ zeptal se

Ariel zazpíval falsetem:

„Nahoře v šeru, kde oči spíše tuší
dávno mrtvých díla podivná se tyčí.
Co znamenaly pro ty, z nichž prach teď pouhý
všechny ty bujné pózy lásky a touhy?

Harman to zkusil znovu. „*Co* je to za místo?“

Projednou Ariel odpověděl jednoduše. „Khajuraho.“ Harmanovi to slovo neříkalo nic.

Duch biosféry udělal gesto, načež dva malí, zelení, skoro průhlední *zekové* vzali Harmana za ruku a průvod se stěží rozeznatelnou pěšinou v džungli vydal na další pochod od chrámu. Harman se otočil a naposledy se na kamennou budovu podíval – *budovy*, uvědomil si teď, těch chrámů tam bylo víc než jeden, všechny zdobené erotickými vlysy – a znovu ho zaujalo, jak si džungle stavby prakticky přivlastnila zpátky. Souložící postavy byly ovinuté liánami, částečně zakryté trávou a pevně sevřené kořeny a zelenými výběžky.

Pak místo zvané Khajuraho zmizelo v zelené vegetaci a Harman se znovu soustředil na trmácení se za Arielem.

Když slunce ozářilo divokou houštinu okolní džungle – deset tisíc odstínů zeleně, z nichž většinu si Harman nikdy neuměl představit – myslel jen na to, jak se vrátit na Ardis za Adou, nebo alespoň na most, než Petyr se soniem odletí. Nechtěl čekat tři dny, až se Petyr vrátí, aby naložil Hannah a uzdraveného – pokud sarkofág uměl vrátit život a zdraví – Nikoho-Odyssea.

„Arieli?“ promluvil nenadále na postavičku, která se jakoby vznášela v čele zástupu *zeků* před ním.

„Ano, pane?“ Ta bezpohlavnost jinak příjemného hlasu Harmana znepokojovala.

„Jak jsi mě přenesl z Golden Gate do této džungle?“

„Neposloužil jsem ti snad dost jemně, pane?“

„Ale ano,“ kývl Harman, který se bál, že bledá postava znovu začne žvanit nesmysly. „Ale *jak?*“

„Jak cestujete z místa na místo, když neležíte na břichu v talíři vašeho sonia?“

„Faxujeme. Ale na Golden Gate žádný faxový pavilon nebyl… ani faxový uzel.“

Ariel se vznesl výš, až se otřel o větve a zasypal *zeky* a Harmana pod sebou sprškou kapek. „Šel tvůj přítel Daeman do faxového pavilonu, když ho před deseti měsíci sežral allosaurus?“

Harman se zastavil. *Zekové,* kteří ho pořád drželi za ruce, se zastavili s ním a zatím ho nezačali vléct dál.

No ovšem, pomyslel si Harman. Měl to před očima celý život. Celý život to viděl – ale byl slepý. Když někdo faxoval na prstence při příležitosti své normální životní dvacítky, odebral se do nejbližšího faxového pavilonu. Když někdo chtěl někam faxovat, šel do nejbližšího faxového pavilonu. Ale když se někdo zranil – nebo zabil, něco ho sežralo jako Daemana, roztrhalo při nějakém mimořádném neštěstí – odfaxovaly ho nahoru *prstence.*

Harman tam byl, na Prosperově ostrově, v nádržích nápravny, kam přicházela nahá těla, bublající živiny a modří červi je dali do pořádku a pak byla odfaxována zpět. Harman a Daeman to podle Prosperových pokynů udělali sami, zničili služebníky a nastavili virtuální číselníky a ovladače tak, aby co nejvíc opravovaných těl odfaxovali zpátky domů.

Lidi bylo možno odfaxovat, aniž by museli jít do faxového pavilonu, aniž by museli začít v některém ze zhruba tří set známých faxových uzlů. Harman to vídal celý život – skoro sto let – ale nikdy *neuviděl* to, co vidět mohl. Představa, že člověka povolávají domů postlidé, když se zranil nebo zabil před pátou dvacítkou, byla příliš zakořeněná. Faxové uzly byly věda; odchod do nápravny z důvodu naléhavé opravy byl něco jako náboženství.

Ale nápravna na Prosperově ostrově měla mechanismus, který mohl odfaxovat kohokoli odkudkoli, aniž musel spoléhat na uzly a pavilony.

A Harman a Daeman nápravnu na Prosperově ostrově zničili.

Zekové zatahali Harmana za ruce, aby šel dál, ale lehce; on se zatím nepohnul. Z intenzity vlastních myšlenek se mu točila hlava; kdyby ho *zekové* nedrželi, možná by upadl na pralesní půdu.

Prosperův ostrov byl zničen – on a všichni lidé starého typu se měsíce dívali, jak jeho kusy hoří na noční obloze – ale Ariel mohl faxovat pořád – faxovat nějak volně, nezávisle na uzlech, portálech a pavilonech. Něco nahoře na prstencích – nebo na samotné Zemi – ducha našlo, zakódovalo a odfaxovalo, a dnes s ním i Harmana, z mostu sem, ať už tady a Khajuraho byly kdekoli. Na opačné straně Země, když nic jiného.

Harmanovi se ještě mohlo podařit odfaxovat domů, pokud by přesvědčil Ariela, aby mu toto tajemství volného faxování prozradil.

Zekové znovu zatahali, lehce, ale neodbytně. Harman je nechtěl dostat do potíží. A taky nechtěl ztratit Ariela z dohledu – duch byl jeho faxový lístek domů.

Klopýtavě vyrazil, aby avatara zemské biosféry dostihl.

Když vyšli na mýtinu, slunce bylo v prvním okamžiku tak jasné, že Harman musel přivřít oči a zaclonit si je, takže stavbu, která se nad nimi tyčila, několik sekund neviděl. Ale když ji spatřil, strnul.

Ta věc – stavba, nebyla to tak docela budova – byla gigantická. Harman odhadoval – a jeho odhady velikosti věcí byly vždycky až záhadně dobré – že stoupá do výšky přinejmenším tří set metrů. Možná o trochu víc. Neměla žádný obal; to znamená, že celá stavba byla otevřená kostra z tmavých kovových nosníků, připomínající

krajku, která se zvedala od obrovské čtvercové základny propojené půlkruhovými kovovými oblouky v úrovni vrcholků stromů a přitom se zužovala. Křivkovitě se zužovala i nadále, až z ní zůstala čistá věž, jejíž vrcholek v podobě tmavé homole byl daleko, vysoko nahoře. Vybavilo se mu spojení, které kdysi použila Hannah, která s kovy pracovala – *tepané železo*. Harman byl přesvědčen, že nosníky, oblouky, traverzy a otevřená příhradová konstrukce, na kterou se tady pod horkým pralesním sluncem dívá, to všechno je vyrobeno z nějakého železa.

„Co to je?“ hlesl. *Zekové* ho pustili a couvli zpět do stínu džungle, jako by se báli přistoupit blíž k základně té neskutečné věže. Harman si všiml, že na ploše u paty věže, která mohla mít tak akr nebo víc, neroste nic než nízká, dokonale zastřižená tráva. Vypadalo to, jako by síla stavby jako takové nutila džungli udržet si odstup.

„Je to sedm tisíc tun,“ řekl Ariel hlasem, který zněl mnohem mužněji než všechny hlasy, které biosférický duch použil předtím. „Dva a půl milionu nýtů. Stará čtyři tisíce tři sta jedenáct let – nebo alespoň její originál. Na *eiffelbahn* Chána Ho Tepa je jich více než čtrnáct tisíc.“

„*Eiffelbahn…*“ zopakoval Harman. „Ne…“

„Pojď!“ vyštěkl Ariel. Jeho hlas byl teď ostře mužský, hluboký a hrozivý; hlas, který nebylo radno neposlouchat.

U paty jedné obloukové nohy byla jakási klec z tepaného železa.

„Nastup,“ vybídl ho Ariel.

„Potřebuji vědět…“

„Nastup a dozvíš se všechno, co potřebuješ vědět,“ řekl biosférický avatar. „Včetně toho, jak se vrátit k tvé drahé Adě. Zůstaň tady a zemřeš.“

Harman vstoupil do klece. Železná mřížka se za ním zavřela. Převody zařinčely, kov zaskřípěl a klec začala stoupat po oblouku, vedená lany a železnými kolejničkami.

„Ty nejedeš?“ zavolal Harman dolů na Ariela.

Duch neodpověděl. Harmanův výtah dál stoupal do věže.

42

Zdálo se, že věž má tři hlavní odpočívadla. První a nejširší bylo hned nad úrovní vrcholků pralesních stromů. Harmanovi se před očima rozvinul souvislý zelený koberec. Výtah nezastavil.

Druhé odpočívadlo bylo tak vysoko, že výtah se pohyboval téměř vertikálně a Harman přešel do středu malé klece. Když se podíval nahoru směrem od věže, uviděl, že z jejího vršku vychází několik lan, která mizejí daleko na východě a na západě, v dálce lehce prověšená. Výtah na druhém odpočívadle nezastavil.

Třetí a poslední odpočívadlo bylo tři sta metrů nad zemí, těsně pod kopulovitým vrcholkem věže zakončeným špičatou anténou. Tady výtah zpomalil a zastavil – staré převody zaskřípěly a proklouzly, výtahová klec sjela o dva metry zpátky. Harman se chytil železného mřížoví klece a připravoval se zemřít.

Brzda klec zastavila. Dvířka z tepaného železa se odsunula. Harman roztřeseně překonal necelé dva metry železného můstku se ztrouchnivělými dřevěnými plaňkami. Před sebou měl mnohem zdobnější dveře – vyleštěné mahagonové desky zasazené do filigránsky tepaného železa – které cinkly, lehce sebou škubly a pak se syčivě otevřely. Harman váhal jen sekundu, než do temnějšího vnitřku vstoupil. Každé místo bylo lepší než tento nechráněný můstek tři sta metrů nad mřížovím nosníků, závratně se ztrácejících v železné konstrukci dole.

Ocitl se v místnosti. Když se dveře se zasyčením a cinknutím zavřely, Harman si uvědomil, že v této velké místnosti je o dvacet nebo třicet stupňů chladněji než venku na slunci. Několik sekund zůstal stát, kde byl, aby si jeho oči mohly zvyknout na relativní šero.

Stál v malém, kobercem potaženém a knihami obloženém vstupním mezipatru, které tvořilo součást větší místnosti. Z

mezipatra scházelo točité schodiště z tepaného železa na hlavní podlahu místnosti a vybíhalo stropem nahoru, patrně do patra.

Harman sešel dolů.

Nikdy takové zařízení neviděl – nábytek ve zvláštním stylu, zdobený střapci, s červeným aksamitem, na stěně s okny na jižní straně místnosti těžké zřasené závěsy, jejichž zlaté střapce sahaly až na bohatě vzorovaný červenohnědý koberec. V severní stěně byl krb – litina a zelená keramika byly použity zajímavým způsobem. Dlouhý stůl se složitě vyřezávanými nohami kopíroval přinejmenším dva a půl metru z celkových čtyř a půl metru prosklené stěny, jejíž rohové tabule si propracovaností nijak nezadaly s předivem pavučiny. Další nábytek zahrnoval rozmařile polstrovaná křesla s rozmařile polstrovanými pohovkami, vyřezávané židle z lesklého tmavého dřeva s intarziemi ze zlatého kovu a hojnost exemplářů něčeho, co před ním Hannah jednou označila za leštěný bronz.

Byla tam zvláštní hadicovitá trouba se zvonovitou hubicí z leštěného bronzu; do dřevěných skříněk třešňové barvy na stěnách byly zasazeny páčky z leštěného bronzu; na stole z dlouhých desek stálo několik bronzových nástrojů – některé s bronzovými klávesami, které se daly zmáčknout, a kolečky, která se pomalu otáčela; dál tam byl astrolab s bronzovými kruhy, které se otáčely ve větších bronzových kruzích, měkce svítící lampa z leštěného bronzu. Na stole byly rozloženy mapy přidržované malými polokoulemi z bronzu, další stočené mapy byly v bronzovém koši na podlaze.

Harman se rozběhl ke stolu a dychtivě se na mapy zadíval. Vytáhl si další, rozbalil je a položil na ně bronzové polokoule.

Ještě nikdy takové mapy neviděl. Všude byly mřížky, ale v jejich čtvercích bylo deset tisíc svíjejících se rovnoběžných čar – některé blízko u sebe, kde byla mapa hnědá nebo zelená, některé byly dál, kde byly na mapě široké bílé plochy. Harman vytušil, že nepravidelné modré skvrny jsou jezera nebo řeky a delší, klikatější modré čáry patří řekám popsaným nepravděpodobnými jmény jako Tungabhádra, Krišna, Gódavarí, Normadá, Mahanadí a Ganga.

Na východní a západní stěně místnosti obklopovaly menší okna, také složená z mnoha tabulek, další police, další knihy a další bronzové cetky, jadeitové sošky a bronzové přístroje.

Harman přeběhl k polici a sundal z ní tři knihy. Ucítil pach staletí, který ze starého, ale pořád ještě pevného papíru a silných kožených desek vycházel. Z názvů se mu rozbušilo srdce: *Třetí dynastie Chánů Ho Tepů – 2601-2936 po Kr., Rámájána a Mahabharáta po úpravě podle Ganéši Kyborga* a *Eiffelbahn – Údržba a UI rozhraní.* Harman položil pravou dlaň na vršek knihy a zavřel oči, aby vyvolal samočtecí funkci, a pak zaváhal. Kdyby měl čas, raději by si tyto knihy *přečetl* – nechal všechna slova zaznít a hádal jejich definice z kontextu. Bylo to pomalé, pracné a bolestivé, ale obyčejným čtením vždycky získal víc než samočtením.

S úctou položil všechny tři knihy na naleštěnou bezprašnou desku stolu a vyskákal po točitých schodech do vysokého prvního patra.

Tady byla ložnice – postel měla čelo z válců z leštěného bronzu, přehoz byl hustý červený samet se složitými, spirálovitými motivy na okrajích. Další křeslo stálo vedle bronzové stojací lampy – širší, na pohled pohodlnější křeslo s květinovými motivy, k němuž byla přistrčena vysoká kožená pohovka se střapci. Byla tam ještě menší místnost – koupelna se zvláštní porcelánovou toaletou pod porcelánovou nádržkou, z níž visel řetízek s bronzovým táhlem, tabulkami barevného skla v západní stěně, bronzovými armaturami na umyvadle a obrovskou vanou z bílého porcelánu, která tvarem připomínala chodidlo a byla ověšena dalšími bronzovými kohoutky. Když se vrátil do ložnice, všiml si, že i tady tvoří severní stěnu okna – ne, prosklené dveře s klikami z tepaného železa.

Harman otevřel dvě křídla dveří a vyšel na balkon z tepaného železa tři sta metrů nad džunglí. Slunce a horko ho zasáhly jako rozpálená pěst. Přimhouřil oči. Neměl tolik odvahy, aby si na balkon stoupl – dole viděl konstrukci věže, ale stačilo by malé šťouchnutí, aby skončil v té prázdnotě, kde byl jen vzduch, tři sta metrů vzduchu.

Aniž se přestal pevně držet dveří, vyklonil se dost daleko, aby na balkonu širokém tři metry zahlédl nějaký železný nábytek, židle s přivázanými červenými polštářky a stůl. Když se podíval nahoru, uviděl železnou klenbu nad jednopatrovým příbytkem, obrovský kovový setrvačník těsně pod kopulí věže, zdobenou zlatou slídou, a lana silnější než mužské předloktí a stehno, která se táhla na východ

a na západ. Přimhouřil oči, podíval se na východ a uviděl tam svislou čárku další tmavé věže – jak asi daleko? – soudě z této výšky přinejmenším šedesát kilometrů. Otočil se na západ, kde mizel nějaký tucet lan, ale tam byly na obzoru vidět pouze modročerné bouřkové mraky.

Couvl zpátky do ložnice, pečlivě dveře zavřel, vrátil se k točitému schodišti a sešel po něm zpátky dolů. Rukávem haleny si setřel pot z čela a krku. Tady byl tak příjemný chládek, že zatím necítil žádné nutkání vrátit se do džungle.

„Buď zdráv, Harmane," pozdravil jej známý hlas ze šera nedaleko stolu a tmavých závěsů.

Prospero byl mnohem hmotnější, než jak si ho Harman pamatoval z jejich setkání před několika měsíci vysoko na orbitálním balvanu v prstenci R. Mágova vrásčitá kůže již nebyla lehce průsvitná jako předtím jeho hologram. Šat z modrého hedvábí a vlny, na němž byly vyšité zlaté planety, šedé komety a planoucí hvězdy z červeného hedvábí, na něm visel v těžších záhybech a táhl se za ním po tureckém koberci. Harman spatřil dlouhé, stříbrobílé vlasy, které starci ve vlnách splývaly za ostré uši, a všiml si známek stáří na čele a na rukou jakož i lehkého zežloutnutí nehtů, které tak připomínaly drápy. Také si povšiml toho, že vyřezávaná zatočená hůl, kterou starý mág drží v pravici, vypadá hmotně, a také Prosperovy modré bačkory jako by něco vážily, když se šoupaly po dřevěné podlaze a hustém koberci.

„Pošli mě domů," požádal Harman a udělal krok ke starci. „*Hned.*"

„Trpělivost, trpělivost, člověče jménem Harman, příteli Nikoho," odvětil mág a v lehkém úsměvu ukázal zažloutlé zuby.

„*Do hajzlu* s trpělivostí!" zvolal Harman. Až do tohoto okamžiku nevěděl, jak hluboce ho zasahuje vztek z toho, že ho Ariel unesl, že byl odtržen od Ardisu, od Ady a svého nenarozeného dítěte, téměř jistě na rozkaz této šouravé postavy v modrém hábitu. Přistoupil až ke starému muži, zvedl ruku a chytil ho za cíp splývavého rukávu…

A byl odmrštěn několik metrů přes místnost, až nakonec sklouzl z koberce na leštěnou podlahu a zůstal ležet na zádech. Zamrkal, aby se zbavil paobrazu oranžových kroužků na sítnici.

„Nestrpím, aby se mě někdo dotýkal," upozornil tiše Prospero. „Nenuť mě, abych tě musel napomenout touto stařeckou hůlkou." Nepatrně zvedl svou mágovskou hůl.

Harman si klekl. „Pošli mě zpátky, Prospero. Nemůžu nechat Adu samotnou. Teď ne."

„Sám sis tu cestu již zvolil, ne? Nikdo tě nenutil, abys vozil Nikoho na Machu Picchu, a taky ti nikdo nebránil."

„Co chceš, Prospero?" Harman vstal, neúspěšně se pokusil mrkáním zahnat poslední červenooranžové kroužky ve svém zorném poli a sedl si na nejbližší dřevěnou židli. „A jak jsi vlastně přežil zkázu orbitálního asteroidu? Myslel jsem, že tvůj hologram je tam uvězněný spolu s Kalibánem."

Prospero začal přecházet sem a tam. „Ach ano, byl," odpověděl. „Celkově vzato možná malá část mého já, ale důležitá. To tys mě přivezl zpátky na Zemi."

„Já… Sonio? Tys nahrál svůj hologram do paměti sonia?"

„Ano."

Harman zavrtěl hlavou.

„Mohl sis sonio na orbitální ostrov kdykoli přivolat."

„To není pravda," zavrtěl hlavou mág. „Byl to Savin stroj, který navíc dělá orbitální taxík jenom lidským pasažérům. To já tak úplně… nejsem."

„Jak potom unikl Kalibán? Vím, že *on* v soniu s Daemanem, Hannah a mnou nebyl."

Prospero pokrčil rameny. „Kalibánova dobrodružství jsou teď výhradně Kalibánovou záležitostí. Ten neřád mi už neslouží."

„Slouží znovu Setebovi," připomněl Harman.

„Ano."

„Ale *je* pravda, že Kalibán přežil a vrátil se po stoletích na Zemi."

„Ano."

Harman si povzdechl a několikrát si přejel rukou po obličeji. Najednou se cítil strašně unavený a měl obrovskou žízeň.

„Ta dřevěná skříňka pod mezipatrem je něco na způsob chladničky," prohodil Prospero. „Je tam jídlo… a láhve s čistou vodou."

Harman se na židli napřímil. „Čteš mi myšlenky, mágu?"

„Ne. Čtu tvůj obličej. Neexistuje zřetelnější mapa než lidský obličej. Jdi – vezmi si něco k pití. Já si zatím sednu tady k oknu a počkám, až se vrátíš jako účastník rozmluvy, občerstvený."

Harman cítil, jak se mu třesou nohy a ruce, když šel k velké dřevěné skříni s bronzovým držátkem a pak se chvíli díval do chladu na všechny ty láhve s vodou a hromady čistě zabaleného jídla. Zhluboka se napil.

Vrátil se doprostřed červenohnědého koberce, kde seděl u stolu Prospero, se sluncem v zádech. „Proč jsi poslal Ariela, aby mě sem přivedl?"

„Abychom byli přesní, ve skutečnosti jsem tě nechal přinést do džungle u Khajuraha, protože v okruhu dvaceti kilometrů od *eiffelbahn* není faxování dovoleno."

„Eiffelbahn?" zopakoval Harman. Nepřestal při tom upíjet z láhve s ledovou vodou. „Tak říkáte s Arielem této věži?"

„Nikoli, nikoli, můj drahý Harmane. Tak jsme my – anebo spíš Chán Ho Tep, abychom byli přesní, neboť ten gentleman *eiffelbahn* před několika tisíci let postavil – nazvali tento *systém.* Toto je pouze jedna z… okamžik… čtrnácti tisíc osmi set takových věží."

„Proč tolik?" zeptal se Harman.

„Chánovi se to líbilo," odvětil mág. „A tolik Eiffelových věží je třeba k lanovému propojení od východního pobřeží Číny po Atlantickou průrvu na pobřeží Španělska se všemi hlavními trasami, bočními větvemi a tak dál."

Harman neměl ponětí, o čem stařec mluví. „*Eiffelbahn* je nějaký dopravní systém?"

„Příležitost, abys mohl pro změnu cestovat stylově," prohlásil Prospero. „Nebo bych možná měl říct – abychom *my* cestovali stylově, protože já se kousek svezu s tebou."

„Já s tebou nikam jet nehodlám, dokud…" začal Harman. Pak se zarazil, upustil láhev s vodou na podlahu a oběma rukama se chytil těžkého stolu.

Celá patrová plošina ve výšce tří set metrů na vrcholku věže sebou škubla. Ozvalo se skřípění a praskání kovu, příšerný jekot, pak se celá konstrukce naklonila, znovu sebou škubla a ještě víc se naklonila.

„Věž padá!“ vykřikl Harman. Přes množství skleněných tabulek ve složitých železných rámečcích uviděl, jak se zelený obzor v dálce naklonil, zakýval a pak se znovu naklonil.

„Vůbec ne,“ řekl Prospero.

Patrová obytná jednotka padala – klouzala ven z věže, skřípěla a drhla po suchém kovu, jako by ji nějaké obří kovové ruce tlačily ven do řídkého vzduchu.

Harman vyskočil a chtěl se rozběhnout ke dveřím v mezipatře, ale byl sražen na ruce a kolena, když se patrový příbytek odlepil od věže, propadl se přinejmenším o pět metrů, pak sebou prudce škubl a začal klouzat k západu.

Harman zůstal s rozbušeným srdcem klečet, zatímco se ta obří živá jednotka nebezpečně houpala v podélné ose sem a tam, než se ustálila. Skřípění nad nimi se změnilo v hlasitý, pronikavý bzukot. Harman vstal, našel rovnováhu, odpotácel se ke stolu a vyhlédl z okna.

Věž byla nalevo od nich a vzdalovala se. Tam, kde předtím bylo toto patrové apartmá ve výšce tří set metrů, bylo teď vidět oblohu. Harman si všiml lan nad nimi a najednou pochopil, že bzukot, který slyší, souvisí s nějakým setrvačníkem v pouzdru nad nimi. *Eiffelbahn* byla soustava lanovek a tento velký železný domek byl její vůz. Svislá čárka, kterou předtím zahlédl na východě, byla další věž, stejná jako ta, kterou právě opustili. A vůz rychle ujížděl na západ.

Otočil se k Prosperovi a vykročil k němu, ale zastavil se dřív, než se ocitl v dosahu mágovy hmotné hole. „Musíš mi dovolit vrátit se k Adě,“ řekl. Snažil se, aby to znělo pevně, ale slyšel ve svém hlase odporné prosebné fňukání. „Kolem vily Ardis jsou všude voynixové. Nemůžu ji tam nechat v nebezpečí… beze mě. Prosím, pane Prospero. Prosím.“

„Na to, abys tam zasáhl, je již příliš pozdě, Harmane, příteli Nikoho,“ prohlásil Prospero chraptivým stařeckým hlasem. „To, co se ve vile Ardis stalo, se stalo. Ale zapomeňme na strastnou plavbu,

pane, a nenakládejme svým vzpomínkám tíhu, která je pryč. Vždyť vypluli jsme na novou cestu – to přece k mořské změně patří, příteli Nikoho – a jeden z nás již brzy bude mužem moudřejším, hlubším a plnějším, zatímco nepřátelé naši – zejména to zlo, které jsem zplodil se Sycorax a poskytl mu přístřeší – vodu mořskou budou pít a jejich stravou budou uschlé kořínky nezdaru a lusky posměchu.“

43

Na hoře Olymp a v jejím okolí se schylovalo k bouři. Planetární prašná bouře zahalila Mars rudým rubášem, skučící větry vířily kolem *egidy,* silového pole, které Zeus kolem domova bohů ponechal. Elektrostatické částice štít natolik vybuzovaly, že kolem vrcholku Olympu šlehaly blesky ve dne v noci a hromy duněly infrazvukově. Sluneční světlo se v blízkosti vrcholu hory rozptylovalo do matné krvavé záře, kterou rozrážely gigantické blesky a stálé burácení větru a hromu.

Achilleus – který stále nesl svou milovanou, ale mrtvou královnu Amazonek Penthesileiu – se kvantovou teleportací přenesl do domova svého zajatce Héfaista, boha ohně, vrchního zbrojíře všech bohů a manžela Aglaie známé též jako Charis – „skvějící se umění“, jedné z nejkrásnějších Grácií. Někteří říkali, že si božský řemeslník zkonstruoval i svou ženu.

Héfaistos je nepřenesl přímo do svého domova, ale jen k hlavním dveřím. Na první pohled vypadalo průčelí domova zmrzačeného boha ohně jako ostatní příbytky nesmrtelných – bílý kámen, bílé sloupy, bílé sloupořadí – ale toto byl pouze vstup; ve skutečnosti si Héfaistos vybudoval svůj dům a rozlehlé dílny ve strmém jižním svahu Olympu, daleko od Kalderového jezera a shluku tolika obrovských chrámových domů ostatních bohů. On bydlel v jeskyni.

A byla to pořádná jeskyně, jak se o tom Achilleus mohl přesvědčit, když ho loudavý Héfaistos uvedl dovnitř a pevně za nimi zavřel několikeré železné dveře.

Jeskyně byla vytesána v masivním černém kameni Olympu a tato jedna síň se táhla stovky metrů do šera. Všude byly stoly, záhadné vynálezy, zvětšovací čočky, nástroje a přístroje v různém stádiu vzniku nebo rozebranosti. Hluboko v jeskyni hučelo otevřené topeniště, kde tekutá ocel bublala jako oranžová láva. Víc vpředu,

kde různá sedátka, pohovky, nízké stoly, postel a koše na žhavé uhlí ukazovaly Héfaistův reálný obytný prostor uzmutý z nekonečné dílny, stálo, sedělo a přecházelo několik zlatých žen – Héfaistových neblaze proslulých *pomocnic* – mechanických žen s nýty, lidskýma očima, kovovými ňadry a vagínami, z měkké syntetické tkáně, ale také – jak pravily pověsti – s uloupenými dušemi lidských bytostí.

„Můžeš ji položit tady," a zakrslý bůh pokynul k pracovnímu stolu pokrytému harampádím. Jedním máchnutím chlupatého předloktí Héfaistos stůl vyčistil.

Achilleus zakrnělého boha pustil a položil své břemeno zabalené v plátně s největší ohleduplností a úctou.

Penthesileinu tvář bylo vidět a Héfaistos si ji chvíli prohlížel. „Ano, byla krásná. A v zachování mrtvého těla vidím Athéninu práci. Zjevně několik dní po smrti, a přitom žádná ztráta barvy. Amazonka má stále na tvářích ruměnec. Nebude ti vadit, když trošku odhrnu to plátno, abych se jí podíval na cecíky?"

„Jestli se jí nebo rubáše dotkneš," řekl Achilleus, „zabiju tě."

Héfaistos zvedl ruce dlaněmi nahoru. „No dobře, dobře. Jenom jsem byl zvědavý." Tleskl. „Jídlo," prohlásil. „A pak plán, jak tvou dámu přivést zpět."

Zlaté pomocnice začaly nosit na kulatý stůl uprostřed kruhu Héfaistových pohovek tácy s horkými jídly a velké číše vína. Lehkonohý Achilleus a chlupatý Héfaistos se odhodlaně pustili do jídla. Mluvili jen tehdy, když chtěli požádat o další nebo nechat kolovat společnou číši s vínem.

Pomocnice naservírovaly jako předkrm ještě kouřící smažená játra zabalená do jehněčích vnitřností – jeden z Achilleových nejoblíbenějších pokrmů. Přinesly celé pečené sele s nádivkou z mnoha malých ptáčků, rozinek, ořechů, vaječných žloutků a kořeněných mas. Rozestavěly mísy, ve kterých bublalo vepřové s jablky a hruškami. Nanosily vyložené lahůdky, jako byla pečená děloha z prasnice a olivy s rozmačkanými cizrnami. Jako hlavní chod podávaly obrovskou rybu usmaženou s křupavou hnědou kůrčičkou.

„Chycená do sítě přímo v Kalderovém jezeře na vršku Olympu," řekl s plnými ústy Héfaistos.

Jako zákusek a pro očištění patra mezi jednotlivými chody měli různé ovoce, cukroví a oříšky. Ženy ze zlatého kovu přinesly na stůl misky s fíky a hromádkami mandlí, další misky s tlustými datlemi a placaté podnosy s lahodnými perníky, jaké Achilleus ochutnal doposud pouze jednou, když byl na návštěvě malého města Athény. Nakonec přišel dezert, který měli nejraději Agamemnón, Priamos a další králové králů – tvarohový koláč.

Po jídle robotické pomocnice uklidily stůl a podlahu a přinesly další soudky a obouruční poháry s vínem – přinejmenším deset druhů vína. Héfaistos se ujal té cti míchat víno s vodou a nechávat obrovské poháry kolovat.

Zakrnělý bůh a polobůh pili dvě hodiny, ale ani jeden z nich se nedostal do stavu, kterému Achilleovi lidé říkali *paroinia* – „opilecké třeštění“.

Oba muži většinou mlčeli, ale nahé zlaté pomocnice slavily za ně – řadily se a smyslně tančily kolem stolu v zástupu, kterému estétové jako Odysseus říkali *komos.*

Člověk a bůh střídavě odcházeli využívat jeskynní toaletu. Když pak znovu pili víno, Achilleus se zeptal: „Není už noc? Není čas, abys mě dopravil do Léčitelovy síně?“

„Ty si vážně myslíš, že olympské léčebné nádrže vrátí té tvé amazonské štětce život, synu kozaté Thetidy? Ty nádrže a červi jsou pro opravu nesmrtelných a ne nějaké lidské čubky – jedno jak krásné.“

Achilleus byl příliš opilý a nesoustředěný, než aby se urazil. „Bohyně Athéna mi řekla, že nádrže vrátí Penthesilei život, a Athéna nelže.“

„Athéna *jenom* lže, nic jiného nedělá,“ zafuní Héfaistos, zvedne obrovský pohár se dvěma uchy a zhluboka se napije. „Je to pár dní, co jsi čekal u paty Olympu, házel kameny po Diově neproniknutelné *egidě* a pokřikoval po Athéně, že má sejít dolů a rozdat si to s tebou, abys ji mohl zabít, tak jako jsi propíchl oštěpem krásný cecek téhle Amazonky. Co se tak změnilo, šlechetný zabijáku?“

Achilleus se na boha ohně zamračil. „Tahle Trójská válka byla… složitá, mrzáku.“

„Na to si připiju,“ zasměje se Héfaistos a znovu zvedne svůj velký pohár.

Když byli připraveni kvitnout do Léčitelovy síně, Achilleus se znovu ustrojil do plné zbroje, a když měl meč nabroušený na kole boha ohně a štít vyleštěný, došel syn Péleův k pracovnímu stolu a chystal se zvednout si Penthesileino tělo na rameno.

„Ne, nech ji tady,“ řekl Héfaistos.

„O čem to mluvíš?“ zabručel Achilleus. „Kvůli ní do Léčitelovy síně jdeme. Nemůžu ji tady nechat.“

„Nevíme, který bůh nebo které stráže tam dnes v noci budou,“ odvětil zbrojíř. „Je možné, že si budeš muset probít cestu falangou. Chceš při tom mít na rameni mrtvolu Amazonky? Nebo ses chystal použít její krásné tělo jako štít?“

Achilleus zaváhal.

„Tady není nic, co by jejímu tělu mohlo ublížit,“ řekl Héfaistos. „Míval jsem tu krysy, netopýry a švábы, ale postavil jsem mechanické kočky, sokoly a kudlanky, aby od nich jeskyni vyčistili.“

„Stejně…“

„Jestli bude v Léčitelově síni prázdno, zabere nám tři sekundy kvitnout sem a popadnout její mrtvolu. Zatím pověřím zlatá děvčata, aby na ni dala pozor,“ řekl božský zbrojíř. Luskl krátkými prsty a kolem Amazončina těla se rozestavila šestice kovových pomocnic. „Jsi připravený?“

„Ano.“

Achilleus se pevně chytil Héfaistova silně zjizveného nadloktí a oba muži zmizeli.

Léčitelova síň byla prázdná. Žádní nesmrtelní nestáli na stráži. Překvapivější – dokonce i pro Héfaista – bylo to, že mnoho skleněných válců bylo prázdných. Dnes v noci se tady neléčili a neregenerovali žádní bohové. V obrovském prostoru osvětleném jen několika tlumeně žhnoucími koši s uhlím a fialovým svitem samotných bublajících nádrží se nehýbalo nic než šouravý Héfaistos a lehkonohý Achilleus se zvednutým štítem.

Pak se ze stínů bublajících nádrží vynořil Léčitel. Achilleus zvedl štít výš.

Athéna mu nad mrtvolou Penthesileie řekla: „Zabij Léčitele – velkou nestvůrnou stonožku, která má příliš mnoho rukou a očí. Znič všechno, co v Léčitelově paláci najdeš“ – ale Achilleus si myslel, že když Athéna nazvala Léčitele stonožkou, myslela to jako urážku a ne jako věrný popis.

Tento tvor měl článkované tělo stonožky, ale zvedal je do výšky deseti metrů. Článkované tělo se pohupovalo, věnce černých očí na horním článku se na Achillea a Héfaista upřeně zadívaly. Léčitel měl tykadla, článkované paže – příliš mnoho paží – a hubené ruce s pavoukovitými prsty na koncích půl tuctu těchto horních končetin. Jeden článek těla pod vrškem měl na sobě vestu s mnoha kapsami, které byly napěchované nástroji. Řemínky, pásky a černé popruhy držely další nástroje na jiných článcích houpajícího se těla.

„Léčiteli,“ zvolal Héfaistos, „kde jsou všichni?“

Obrovská stonožka se rozkolébala, zakývala rukama a vychrlila z neviditelných úst koktavý zvuk.

„Rozuměl jsi tomu?“ zeptal se Héfaistos Achillea.

„Čemu jestli jsem rozuměl? Znělo to, jako když malý kluk přejíždí klackem po hrudním koši kostry.“

„Je to všechno řádná řečtina,“ odvětil Héfaistos. „Jenom si to musíš v duchu zpomalit, poslouchat pozorněji.“ Na Léčitele pak zakrnělý bůh křikl: „Můj smrtelný přítel ti nerozuměl. Mohl bys to zopakovat, Léčiteli?“

„Vládce Bůh Zeus Nařídil Že Žádný Smrtelník Nemůže Být Umístěn Do Některé Regenerační Nádrže Bez Jeho Výslovného Rozkazu. Vládce Boha Pána Dia Není Možno Nikde Najít. A Jelikož Léčitel Na Olympu Poslouchá Pouze Jeho Rozkazy Nemohu Smrtelníka Pustit Dokud Se Zeus Nevrátí Na Svůj Trůn Na Olympu.“

„*Tomu* jsi rozuměl?“ zeptal se zbrojíř Achillea.

„Něco o tom, že tento tvor poslouchá pouze Dia a nedovolí vložit Penthesileiu do některé z těchto nádrží bez Diova přímého rozkazu?“

„Přesně tak.“

„Můžu toho přerostlého brouka zabít,“ nabídl Achilleus.

„Možná ano,“ kývl Héfaistos. „I když se o Léčiteli šeptá, že je ještě nesmrtelnější než my božští zelenáči. Ale jestli ho zabiješ,

Penthesileia nikdy neoživne. Pouze Léčitel umí ovládat mechanismy a poroučet modrozeleným červům, kteří jsou součástí léčebného procesu.“

„Jsi přece řemeslník,“ poklepal Achilleus mečem o okraj zlatého štítu. „Musíš vědět, jak tyto mechanismy ovládat.“

„Kurva nevím,“ zabručel Héfaistos. „Tohle není jednoduchá technika, jakou jsme používali, když jsme byli obyčejní postlidé. Léčitelovy kvantové stroje jsem nikdy nepochopil… a i kdybych pochopil, stejně bych neuměl nařídit modrým červům, aby pracovali. Myslím si, že reagují jenom na telepatii a jenom na Léčitele.“

„Tenhle hmyzák řekl, že *na Olympu* poslouchá jenom Dia,“ zabručel Achilleus, jemuž chybělo nebezpečně málo, aby ztratil trpělivost a zabil boha ohně, obrovskou stonožku i všechny bohy, kteří ještě na Olympu zůstali. „Kdo další mu může poručit?“

„Kronos,“ odpověděl Héfaistos s provokativním úsměvem. „Jenže Kronos a ostatní Titáni byli navěky vykázáni do Tartaru. Zeus je v tomto vesmíru jediný, kdo může Léčiteli říct, co má dělat.“

„Kde je tedy Zeus?“

„To nikdo neví,“ zabručel Héfaistos, „ale v jeho nepřítomnosti bohové válčí mezi sebou o to, kdo bude vládnout. Boj se teď soustřeďuje hlavně na ílijskou Zemi, kde bohové stále podporují své Trójany nebo své Řeky a Olymp je teď převážně prázdný a poklidný – proto jsem se vypravil na svahy téhle svinské sopky, abych obhlédl škody na svém eskalátoru.“

„Proč by mi Athéna dala tenhle nůž, který umí zabít bohy, a poručila mi Léčitele zabít, až oživí Penthesileiu?“ zeptal se Achilleus.

Héfaistos vytřeštil oči. „Ona ti řekla, abys zabil Léčitele?“ zeptal se vousatý trpaslík mezi bohy hlubokým, nechápavým hlasem. „Nemám ponětí, proč by něco takového nařizovala. Má nějaký plán, ale musí to být šílený plán. Kdyby byl Léčitel mrtvý, zdejší nádrže by byly nepoužitelné… veškerá naše nesmrtelnost by byla vtip. Mohli bychom žít velice dlouho, ale trpěli bychom, synu Péleův. Bez nanoregenerace bychom strašně trpěli.“

Achilleus došel k Léčiteli a přitáhl si svůj slavný štít, až mu oči zahořely ve štěrbinách blyštivé válečné přilby. Napřáhl ruku s mečem k úderu. „Přinutím ho, aby připravil nádrže pro Penthesileiu.“

Héfaistos si k němu pospíšil a zadržel mu ruku. „Ne, můj smrtelný příteli. Věř mi, když říkám, že Léčitel se smrti nebojí a nic jím nepohne. Poslouchá pouze Dia. Bez posraného Léčitele nebudou modří červi fungovat. Bez posraných modrých červů jsou nádrže k ničemu. Bez posraných nádrží zůstane tvoje královna Amazonek posraně mrtvá navždycky.“

Achilleus zbrojířovu ruku zlostně setřásl. „Tenhle… hmyzák… *musí* dát Penthesileiu do léčebných nádrží.“ Ještě než to Achilleus dořekl, znovu si vzpomněl na Athénin příkaz, aby Léčitele zabil. *O co té božské děvče jde? K něčemu mě využívá. K jakému cíli? Šílená není a určitě nemá v úmyslu zabít jediného tvora, který může zachovat její nesmrtelnost.*

„Léčitel se tě nebojí, synu Péleův, můžeš ho zabít, ale dosáhneš tím jedině toho, že svou královnu už nikdy neuvidíš živou.“

Achilleus nechal zakrnělého boha stát, přehnal se kolem obrovského Léčitele a svým krásným štítem – se všemi vytepanými soustřednými kruhy symbolů – prudce udeřil do čirého plastu obrovského regeneračního tanku. Zvuk se rozlehl kalným šerem síně.

Otočil se k Héfaistovi. „Tak dobře. Tenhle hmyzák poslouchá Dia. Kde je Zeus?“

Bůh ohně se začal smát, ale pak se zarazil, když průzory v přilbě zahlédl Achilleovy planoucí oči. „To myslíš vážně? Chceš přimět boha hromu a otce všech bohů, aby se podrobil tvé vůli?“

„*Kde* je Zeus?“

„To nikdo neví,“ zopakoval zmrzačený bůh a došel k vysokým dveřím. Svou kratší nohu táhl za sebou. Venku se blýskalo, jak prašná bouře nutila silové pole *egidy* jiskřit na tisícovce míst. Sloupy vykrajovaly z bílostříbrného světla, jež Léčitelův palác zalévalo, černé pásy. „Zeus je pryč už déle než dva týdny,“ křikl bůh ohně přes rameno. Zatahal se za zcuchané vousy. „Většina z nás má podezření, že je to nějaké Héřino zkurvené spiknutí. Třeba svrhla manžela do pekelné propasti Tartaru, aby se připojil ke svému zmizelému otci Kronovi a matce Rheie.“

„Dokážeš ho najít?“ Achilleus se otočil k Léčiteli zády a zastrčil meč do smyčky na širokém opasku. Těžký štít si pověsil na záda. „Můžeš mě k němu vzít?“

Héfaistos se zmohl jen na to, že vytřeštil oči. „Ty bys byl ochotný sestoupit do Tartaru nebo se pokusit podrobit své smrtelné vůli boha bohů? V pantheonu původních bohů je pouze jedna živá bytost kromě Dia, která by mohla vědět, kde je. Ta strašlivá moc je tady na Marsu také jediným nesmrtelným, který by nás mohl poslat do Tartaru. *Šel* bys do Tartaru, kdybys musel?“

„Prošel bych bránou zubů tam i zpátky, abych své Amazonce vrátil život,“ řekl tiše Achilleus.

„Zjistil bys, že Tartaros je tisíckrát horší než smrt a tmavé síně Hádu, synu Péleův.“

„Zaveď mě k tomu nesmrtelnému, o kterém mluvíš,“ poručil Achilleus. Oči, které hleděly z průzorů jeho přilby, nebyly úplně příčetné.

Vousatý zbrojíř dlouho shrbeně stál a lehce supěl. Pohled měl rozostřený, rukou se stále roztržitě tahal za nerozčesané vousy. Pak řekl: „Budiž.“ Odkulhal se svou špatnou nohou přes leštěný mramor tak rychle, až se tomu nechtělo věřit, a oběma mocnýma rukama sevřel Achilleovi předloktí.

44

Harman nechtěl spát. Byl sice vyčerpaný, ale přistoupil jen na to, že něco sní a vypije. Ohřál si znamenité ragů a snědl je u stolu u okna. Prospero zatím mlčky seděl v bohatě polstrovaném křesle. Mág si četl v obrovské, ošoupané, v kůži vázané knize.

Když se Harman otočil, aby si s Prosperem znovu promluvil, odhodlaný požádat ho důrazněji o návrat do Ardisu, stařec byl pryč a kniha zrovna tak. Harman ještě chvíli poseděl u stolu. Jen nezřetelně vnímal džungli, která ubíhala tři sta metrů pod pohybující se, skřípající lanovkou o velikosti domu. Pak – pod záminkou, že nahoru jenom nakoukne – se po točitém schodišti vysoukal do patra, chvíli tam stál a díval se na velkou postel a pak se na ni obličejem napřed skácel.

Když se probudil, byla noc. Přes okenní tabule zalévalo zvláštní ložnici světlo měsíce a hvězd. Samet a bronz vykreslovalo tak ostře, že vypadaly jako bíle natřené pruhy. Harman otevřel dveře a vyšel na terasu ložnice.

Vzduch byl tři sta metrů nad džunglí chladivý a pohybem lanovky vznikal trvalý větřík, ale vlhkost, horko a organické pachy veškerého toho zeleného života dole i tak představovaly prudkou změnu. Horní patra pralesní vegetace se táhla téměř nepřerušeně, obílená svitem prstenců a tříčtvrtečního měsíce. Nahoru občas dolehly zvláštní zvuky, slyšitelné i přes rovnoměrný bzukot setrvačníků a skřípání dlouhého lana. Harman si dal tu práci, aby se podle prstenců R a P zorientoval.

Byl si jistý, že lanovka mířila na sever, když před hodinami vyjeli z první věže – spal přinejmenším deset hodin – nyní však nebylo pochyb o tom, že se plahočí k severoseverovýchodu. Viděl, jak jeden z měsícem ozářených vrcholků *eiffelbahnové* věže nepatrně vyčnívá nad obzor na jihozápadě, ve směru, odkud zřejmě přijel, a

další se blíží od severovýchodu, necelých třicet kilometrů daleko. Zatímco spal, lanovka musela v některém věžovém uzlu změnit směr. Harman věděl o zeměpisu jen to, co se naučil sám, co získal z knih, které se naučil číst – a byl si poměrně jistý, že ještě před několika měsíci byl *jediný* člověk starého typu na Zemi, který měl vůbec *nějaký* pojem o geografii, určité povědomí o tom, že svět je koule – ale tomuto šipkovitě tvarovanému subkontinentu na jih od toho, čemu se říkávalo Asie, nikdy nevěnoval moc pozornosti. Ale člověk nemusel mít znalosti kartografa, aby poznal, že jestli Prospero mluvil pravdu – jestli bylo jeho cílem pobřeží Evropy v místech, kde začínala na čtyřicáté rovnoběžce Atlantická průrva – pak jede špatným směrem.

To nebylo podstatné. Harman neměl v úmyslu strávit v tomto podivném vynálezu týdny nebo měsíce nutné k tomu, aby celou tu vzdálenost překonal. Ada ho potřebovala *teď.*

Přecházel po balkonu a občas se chytil zábradlí, když se vůz lanovky lehce zhoupl. Při třetí otočce si všiml žebříku z tepaného železa, který vybíhal nahoru po boku konstrukce těsně za zábradlím. Harman se přehoupl ven, chytil se příčky a přitáhl se na žebřík. Mezi ním a zemí teď nebylo nic než tři sta metrů vzduchu a klenba pralesní vegetace.

Žebřík vedl na střechu lanovky. Harman se na něj vyhoupl. Nohy mu na okamžik trčely do vzduchu, než našel něco, čeho by se chytil, a přelezl na plochou střechu.

Opatrně se vzpřímil. Když se vůz lanovky zhoupl, jak začal stoupat po hřebeni k blikajícím světlům *eiffelbahnové* věže, která teď byla jen nějakých patnáct kilometrů před ním, roztáhl ruce, aby měl lepší rovnováhu. Za další věží se právě na obzoru vynořily další hory. Jejich zasněžené vrcholky se ve světle měsíce a prstenců skoro až třpytily.

Rozjařený nocí a pocitem rychlosti, něčeho si všiml. Necelý metr před předním okrajem vozu lanovky se něco slabě mihotalo, lehce rozmazávalo měsíc, prstence i výhled dolů. Došel k tomu okraji a natáhl ruku co nejdál.

Bylo tam silové pole, sice nijak silné – Harmanovy prsty jím prošly, jako by se protlačovaly odolnou, ale propustnou membránou,

což mu připomnělo vstup do nápravny na Prosperově orbitálním ostrově – ale dost silné, aby od tupé a neaerodynamické strany vozu odklánělo vítr. Když natáhl prsty za silové pole, ucítil pravou prudkost větru; byl dost silný, aby mu ohnul ruku zpátky. Lanovka se pohybovala rychleji, než si myslel.

Zhruba po půlhodině přecházení a postávání na střeše, poslouchání, jak lana bzučí, sledování, jak se blíží další *eiffelbahnová* věž a vymýšlení plánů, jak se vrátit k Adě, Harman sručkoval po žebříku dolů, seskočil na balkon a vrátil se do domku.

V přízemí na něho čekal Prospero. Mág seděl ve stejném křesle jako předtím, nohy zahalené hábitem neměl na pohovce, velká kniha mu ležela rozevřená na klíně a na dosah pravé ruky měl svou hůl.

„Co ode mne chceš?“ zeptal se Harman.

Prospero zvedl hlavu. „Vidím, že svým vystupováním jsi výjimečný stejně jako náš společný přítel Kalibán svou podobou.“

„Co ode mne chceš?“ zopakoval Harman a zaťal ruce v pěst.

„Je čas vyrazit do války, Harmane z Ardisu.“

„Vyrazit do války?“

„Ano. Čas, aby tvé plemeno začalo bojovat. Tvé plemeno, tví lidé, tvůj druh – prostě vy.“

„O čem to mluvíš? Bojovat s kým?“

„Lepší výraz by byl s *čím*,“ opravil ho Prospero.

„To mluvíš o voynixech? S těmi už bojujeme. Nikoho-Odyssea jsem dopravil na most na Machu Picchu hlavně proto, abych dovezl další zbraně.“

„Ne, s voynixy ne,“ odvětil Prospero. „Ani s *kalibánky*, třebaže všichni tito otroci dostali za úkol zabíjet vaše plemeno a vaše druhy, když konečně přišla chvíle jejich spiknutí. Já mluvím o hlavním nepříteli.“

„O Setebovi?“ zeptal se Harman.

„Ach, jistě.“ Prospero položil zestárlou ruku na širokou stránku knihy, zasunul dovnitř dlouhý list jako záložku, zlehka knihu zavřel a s pomocí hole vstal. „Setebos, mnohoruký jako sépie, je konečně tady, na tvé a mé planetě.“

„Vím o tom. Daeman ho zahlédl v Kráteru Paříž. Setebos opředl ten uzel nějakou pavučinou z modrého ledu a totéž udělal na tuctu dalších míst, včetně Chomu a…“

„A ty víš, proč teď mnohoruký přišel na Zemi?“ skočil mu do řeči Prospero.

„Ne.“

„Nakrmit se,“ řekl tiše Prospero. „Nakrmit se.“

„Námi?“ Harman ucítil, jak lanovka zpomalila a pak sebou škubla. Všiml si, že je na sekundu obklopila další *eiffelbahnová* věž, dvoupatrová konstrukce vozu na okamžik přirazila k plošině ve výšce tří set metrů, stejně jako na první věži. Ucítil, jak se vůz otočil, uslyšel řinčení a chřestění převodů, a vzápětí vyjeli z věže v novém kurzu, který je tentokrát vedl spíš na východ než na sever. „Setebos se přišel krmit námi?“ zeptal se znovu.

Prospero se usmál. „Přesně ne. Přímo ne.“

„Co to sakra znamená?“

„Znamená to, mladý člověče Harmane, že Setebos je vampýr. Náš mnohoruký přítel se živí zbytky strachu a bolesti, temnou energií nenadálé hrůzy a sytým pozůstatkem stejně nenadálé smrti. Tyto vzpomínky na hrůzy leží v půdě naší planety – každé planety obývané bojovnými inteligentními tvory – jako uhlí nebo ropa, veškerá nespoutaná energie ztraceného věku tu spí v podzemí.“

„Nerozumím.“

„Znamená to, že Setebos, požírač světů, labužník temných dějin, obsadil některé vaše faxové uzly modrou stází – ano, aby nakladl vajíčka, aby rozeslal své sémě po vašem světě, aby z těchto míst vysál teplo, jako když sukubus vysává dech spící duši – jenže to, z čeho ztloustne jako mnohoruké klíště z krve, jsou vaše vzpomínky a vaše historie.“

„Pořád tomu nerozumím,“ namítl Harman.

„Má teď hnízdo v Kráteru Paříž, v Chomu a v těch ostatních provinciálních místech, kde vy lidé pořádáte večírky, spíte a marníte své neužitečné životy,“ pokračoval Prospero, „ale krmit se bude u Waterloo, Ho-Tepsy, Stalingradu, na Ground Zero, v Kursku, Hirošimě, Saigonu, Rwandě, Kapském Městě, Montrealu, Gettysburgu, Rijádu, Kambodži, Khanstaqu, Chancellorsvillu, na

Okinawě, v Tarawě, My Lai, Bergen Belsenu, Osvětimi, na Sommě – říká ti některé z těch jmen něco, Harmane?“

„Ne.“

Prospero si povzdechl. „To je náš problém. Dokud si nějaký zlomek vás, lidstva, ponechává vzpomínku na vaši civilizaci, nemůžete se Setebem bojovat, nemůžete ho pochopit. Nemůžete pochopit sami sebe.“

„Proč je to náš problém?“

Stařec si znovu povzdechl. „Jestli Setebos pozře lidskou bolest a paměť této planety – energetický zdroj, kterému říkám *umana* – bude tato planeta fyzicky živá, ale pro jakoukoliv inteligentní bytost… včetně mne… duchovně mrtvá.“

„*Duchovně* mrtvá?“ zopakoval Harman. Znal to slovo z četby a samočetby – duch, duchovní, duchovno, mlhavé pojmy, které souvisely se starými mýty o duších a náboženství – pouze nedávalo smysl, když s ním přišel tento hologram logosférického avatara, příliš vychytralý konstrukt nějaké množiny starých softwarových programů a komunikačních protokolů.

„Duchovně mrtvá,“ zopakoval mág. „Psychicky, filozoficky, organicky mrtvá. Živá planeta na kvantové úrovni zaznamenává nejsilnější psychické energie, s nimiž se její obyvatelé setkávají, Harmane z Ardisu – lásku, nenávist, strach, naději. Jako částečky magnetitu, které se orientují k severnímu a jižnímu pólu. Póly se mohou měnit, toulat, mizet, ale záznamy zůstávají. Výsledné energetické pole je stejně reálné – i když se obtížněji měří a lokalizuje – jako magnetosféra, kterou vytváří rotující žhavé jádro planety a chrání tak žijící obyvatele silovým polem před nejkrutějšími realitami vesmíru. Stejně jako vzpomínka na bolest a utrpení chrání budoucnost inteligentního druhu. *To* ti dává nějaký smysl?“

„Ne,“ přiznal Harman.

Prospero pokrčil rameny. „Tak mě v tom budeš muset vzít za slovo. Jestli chceš ještě někdy spatřit Adu živou, budeš se muset mnoho naučit. Možná příliš mnoho. Ale po tomto učení se konečně budeš moci zapojit do boje. Možná není naděje – zpravidla to tak

bývá, když Setebos začne požírat paměť světa – ale můžeme aspoň bojovat.“

„Proč ti na tom záleží?“ zeptal se Harman. „Co pro tebe znamená, jestli lidé přežijí nebo ne? Co pro tebe znamenají jejich vzpomínky?“

Prospero se nepatrně usmál. „Za co mě považuješ? Myslíš si, že jsem jenom funkce starých e-mailů, ikona s holí a hábitem ze starého internetu?“

„Já sakra nevím, co jsi. Hologram.“

Prospero postoupil o krok blíž a vlepil Harmanovi tvrdou facku.

Harman couvl a překvapeně otevřel ústa. Zvedl ruku k pálící tváři a zaťal ji v pěst.

Prospero se usmál a podržel mezi nimi svou hůl. „Jestli se za deset minut nechceš probudit na podlaze s nejhorší bolestí hlavy, jakou jsi kdy zažil, ani o tom nepřemýšlej.“

„Chci se vrátit domů k Adě,“ prohlásil pomalu Harman.

„Zkusil jsi ji najít svými funkcemi?“ zeptal se mág.

Harman překvapeně zamrkal. „Ano.“

„A fungovala tady v lanovce nebo předtím v džungli některá tvá funkce?“

„Ne.“

„Ani fungovat nebudou, dokud si neosvojíš zbytek funkcí, které máš k dispozici.“ Stařec se vrátil ke svému křeslu a opatrně do něho dosedl.

„Zbytek funkcí…“ začal Harman. „Co tím myslíš?“

„Kolik funkcí ses naučil ovládat?“

„Pět.“ Jednu znali všichni od nepaměti – vyhledávací funkci, k níž patřil i časoměr – ale Savi je naučila tři další. Potom on sám objevil pátou.

„Odříkej je.“

Harman si povzdechl. „Hledací funkce, proxnet, farnet, omninet, samočtení – čtení prostřednictvím dlaně.“

„A funkci omninetu ovládáš, Harmane z Ardisu?“

„Vlastně ne.“ Bylo to příliš mnoho informací, příliš velká *šířka pásma,* jak řekla Savi.

„A myslíš si, že lidé starého typu – *praví* lidé starého typu, vaši nevyprojektovaní a neupravení předkové – měli pět takových funkcí, Harmane z Ardisu?“

„Já… nevím.“ Nikdy o tom nepřemýšlel.

„Neměli,“ řekl na rovinu Prospero. „Vy jste výsledkem čtyř tisíc let genových manipulací a nanotechnického sestřihu. Jak jsi objevil samočtecí funkci, Harmane z Ardisu?“

„Prostě… jsem si zkoušel představovat různé věci, trojúhelníky, čtverce a kolečka, až jedna taková kombinace fungovala.“

„Tak jsi to řekl Adě a ostatním, ale to je lež. Jak ses *doopravdy* naučil samočíst?“

„Uviděl jsem kód samočtecí funkce ve snu,“ přiznal Harman. Bylo to tak zvláštní, tak *vzácné*, že to ostatním nedokázal říct.

„S tím snem ti pomohl Ariel,“ objasnil Prospero a na rtech mu znovu zahrál nepatrný úsměv. „Začali jsme být netrpěliví. Chtěl bys zkusit uhodnout, kolik funkcí každý z vás – každý z lidí starého typu – má ve svých buňkách, v krvi a v mozku?“

„Víc než pět?“

„Sto,“ odpověděl Prospero. „Rovných sto.“

„Nauč mě je,“ žádal Harman a přistoupil k mágovi. Prospero zavrtěl hlavou. „Nemůžu. Nechci to udělat. Ale ty se je přesto naučit musíš. A na této cestě se je naučíš.“

„Jedeme špatným směrem,“ upozornil Harman.

„Cože?“

„Říkal jsi, že mě *eiffelbahn* doveze na pobřeží Evropy, kde začíná Atlantická průrva, jenže teď míříme na východ, na opačnou stranu, než je Evropa.“

„O dvě věže dál znovu zatočíme na sever. Copak, nemůžeš se dočkat, až tam budeme?“

„Ano.“

„To bych ti nedoporučoval,“ odvětil mág. „Veškeré učení se odehraje během cesty, ne po ní. Potká tě mořská změna všech změn. A věř mi, kratší trasou bys jet nechtěl – přes průsmyky starého Pákistánu do pouště zvané Afghánistán, na jih podél Středozemní kotliny a přes Saharské bažiny.“

„Proč bych nechtěl?“ Se Savi a Daemanem odletěli na východ přes Atlantik a pak přes Saharské bažiny do Jeruzaléma, odtamtud se nechali traktorem odvézt do vysušené Středozemní kotliny. Bylo to jedno z míst na Zemi, která znal. A chtěl vědět, jestli z Chrámové hory v Jeruzalémě stále stoupá modrý proud tachyonů. Savi řekla, že obsahuje veškeré zakódované informace o všech jejích ztracených současnících z doby před čtrnácti sty lety.

„*Kalibánci* jsou volní,“ vysvětlil Prospero.

„Odešli z kotliny?“

„Jsou zbaveni svých starých zábran, centrum je nemůže udržet. Ve světě řádí čirá anarchie. Nebo alespoň v té jeho části.“

„Kam tedy jedeme?“

„Buď trpělivý, Harmane z Ardisu. Buď trpělivý. Zítra překonáme pohoří, o němž si myslím, že ti dá nejvíc. Pak do Asie – kde možná spatříš díla mocných a mrtvých – a potom znovu dál a dál na západ. Průrva bude čekat.“

Harman přecházel místností. „To je příliš pomalu. Potrvá to příliš dlouho. Jestli tady funkce nejdou spustit, nemám možnost zjistit, jak je na tom Ada. Potřebuji odjet. Potřebuji se dostat domů.“

„Chceš vědět, jak se daří tvé Adě?“ zeptal se Prospero. Neusmíval se. Mág ukázal na červené plátno pověšené přes pohovku. „Použij je. Jenom protentokrát.“

Harman se zamračil, došel k plátnu a pozorně si je prohlédl. „Turínka?“ Plátno bylo červené – všechny turínky byly žlutohnědé. Ani vyšité mikroobvody nebyly stejné.

„Existují myriády turínkových přijímačů,“ řekl Prospero. „Stejně jako existují myriády senzorických vysílačů. Každý člověk může takovým být.“

Harman zavrtěl hlavou. „Turínkové drama mě vůbec nezajímá – Trója, Agamemnón, všechny ty nesmysly. Na zábavu nemám náladu.“

„Od tohoto plátna se nedozvíš nic o Íliu. Ukáže ti osud tvé Ady. Vyzkoušej je.“

Harman si rozechvěle sedl na pohovku, dal si červené plátno na obličej, dotkl se vyšívání na čele a zavřel oči.

45

Královna Mab zpomalovala před příletem k Zemi na sloupu jaderných explozí. Loď každých třicet sekund vyhodila štěpnou bombu o velikosti plechovky od koly, bomba explodovala a zatlačila odrazný štít k zádi třísetmetrové lodě, obrovské písty a válce v mechanické strojovně absolvovaly cyklus dozadu dopředu, načež vylétla další plechovková bomba…

Mahmud to sledoval na videokanálu, který přenášel záběry ze zádi. *Jestli předtím na Zemi někdo nevěděl, že přilétáme, teď už to ví určitě,* řekl Orphovi na jejich úzkosvazkovém kanále. Oba dostali poprvé za celou cestu pozvání na můstek a byli teď v největším výtahu, jenž je vyvážel k přídi lodi – která teď při zpomalování samozřejmě mířila spíš dozadu než k rychle se zvětšující Zemi.

Myslím si, že není účelem vypadat delikátně, odpověděl mu Orphu.

To očividně není. Jenže tohle je delikátní asi jako výplach žaludku, jako placená toaleta na oddělení pro nemocné průjmem, jako…

Míříš tím někam? zabrumlal Orphu.

Je to příliš *nedelikátní. Příliš nápadné. Příliš viditelné. Příliš vyumělkované – nezlob se na mě, ale konstrukce kosmické lodi z poloviny dvacátého století. Proboha! Štěpné bomby. Vystřelovací mechanismy převzaté z plnicího závodu na Coca-Colu v Atlantě v Georgii kolem roku 1959…*

A ty tím míříš kam? přerušil ho Orphu. Dřív by měl oční tykadla a videokamery otočené k Mahmudovi – alespoň některé – nebyly však obnoveny, protože Ióňan měl vypálené optické nervy.

Musím předpokládat, že méně nápadné moravecké lodi – moderní, nenápadně aktivované a nenápadně poháněné – letí někde za námi, vzkázal Mahmud.

K takovému předpokladu jsem dospěl taky, souhlasil mohutný vakuový moravec.

Nikdy ses nezmínil.

Ty taky ne, až do této chvíle.

Proč nám to neřekli Asteague/Che a ostatní hlavní integrátoři? zeptal se Mahmud. *Jestli nás nastrkují před opravdovou flotilu jako nápadný cíl, máme právo to vědět.*

Orphu odpověděl infrazvukovým zaduněním, které Mahmud pochopil jako Ióňanovu obdobu pokrčení rameny.

A změnilo by se tím něco? optal se mohutný moravec. *Jestli na nás obrana Země vystřelí a prorazí naši poměrně skrovnou ochranu silovými poli, bude po nás veta dřív, než si budeme moci stěžovat.*

Když už mluvíš o obraně Země, řekl ten hlas z orbitálního města po té zprávě před dvěma týdny ještě něco jiného? Maserové vysílání bylo stručné; ženský hlas ze záznamu prostě opakoval po čtyřiadvacet hodin stále dokola: „Přiveďte mi Odyssea," a potom se stejně náhle, jako začal, zase odmlčel. Zpráva nebyla vysílána náhodně – byla namířena přesně na *Královnu Mab*.

Monitoroval jsem všechny příchozí kanály, řekl Orphu, *a nic nového jsem neslyšel.*

Výtah zabzučel a zastavil se. Široká nákladní vrata se otevřela. Mahmud poprvé od doby ještě před startem od Fobosu vstoupil na můstek. Orphu ho s pomocí odpuzovačů následoval.

Můstek byl kruhová místnost o průměru třicet metrů, zaklenutá kopulovitým stropem a obklopená silnými okny a holografickými obrazovkami, které jako okna sloužily. Když se na to Mahmud díval jen jako na kosmickou loď, prakticky nebylo co vytknout. Přestože bezejmenné plavidlo, které dopravilo k Marsu Orpha, zesnulé Korose III. a Ri Pa a jeho, bylo o mnoho století vyspělejší – urychlené na jednu pětinu rychlosti světla magnetickým nůžkovým urychlovačem, vybavené boronovou plachtou, fúzními motory a další moderní moraveckou technikou – tato zvláštní atomová retroloď se svou roštovou konstrukcí vypadala… *dobře*. Místo čistě virtuálních ovladačů a jednoduše připojitelných stanic seděl více než tucet moraveckých techniků ve staromódních akceleračních křeslech u

ještě staromódnějších monitorovacích stanic z kovu a skla. Byly tam opravdové vypínače, skutečné páčky, fyzické číselníky – *číselníky!* – a stovka dalších detailů příjemných pro oko a videokameru. Podlaha vypadala jako dekorativně upravená ocel, možná vyzvednutá přímo z trupu nějaké námořní bitevní lodi z éry Druhé světové války.

Obvyklí podezřelí – to byl Orphův neuctivý termín – stáli u centrálního navigačního stolu a očekávali je: Asteague/Che, jejich nejvrchnější integrátor z Európy, generál Beh bin Adee zastupující bojové moravce z Pásu, Čo Li, jejich kallisťanský navigátor (vzhledem a hlasem se podobal mrtvému Ri Poovi tolik, až to Mahmudovi nebylo příjemné), Suma IV., statný Ganymeďan s fullerenovým krunýřem a očima mouchy, a pavoukovitý Retrográd Sinopessen.

Mahmud přešel blíž k mapovému stolu a vylezl si na kovový okraj, který umožňoval, aby se i menší moravci mohli podívat na svítící desku stolu shora. Orphu tam doplul.

„Zbývá nám necelých čtrnáct hodin do navedení na nízkou oběžnou dráhu Země," spustil Asteague/Che bez uvítání a úvodů. Jeho hlas – ten, který Mahmudovým uším a audiopřijímačům, vycvičeným z historických videí ze ztraceného věku, připomínal hlas Jamese Masona – byl přívětivý, ale věcný. „Musíme rozhodnout o dalším postupu."

Hlavní integrátor raději mluvil nahlas, než aby vysílal na společném kanále. Tlak vzduchu na můstku byl nastaven na pozemský normál – složení atmosféry bylo takové, aby európským moravcům vyhovovalo a ostatní je dokázali tolerovat – a slyšitelný hovor byl soukromější než tlachání na společném kanále a méně spiklenecký než použití úzkého svazku.

„Objevila se nějaká další vysílání od ženy, která žádala, abychom jí dopravili Odyssea?" zeptal se Orphu.

„Ne," odpověděl Čo Li, mohutný navigátor z Kallistó. Jeho hlas byl jako vždycky velice měkký. „Ale orbitální konstrukce, která byla zdrojem vysílání, je náš cíl."

Čo Li přejel po mapovém stole manipulátorovým chapadlem. Objevil se hologram Země. Rovníkový a polární prstenec se jevily

jako velice jasné, nesčetné svítící tečky pohybující se od západu na východ kolem rovníku nebo od severu na jih kolem pólů.

„Toto je přímý přenos," řekla maličká stříbrná skříňka mezi vychrtlými stříbrnými nožkami, z nichž se skládal Amalthean Retrográd Sinopessen.

„Můžu číst datové sloupce prostřednictvím společného kanálu," řekl Orphu z Ió. „A 'vidět' vás všechny můžu na radarových a infračervených obrazovkách. Ale je možné, že některé drobné aspekty holoprojekce mi uniknou – jelikož jsem slepý a tak dál."

„Budu ti na úzkém pásmu popisovat všechno, co vidím," slíbil Mahmud. Propojil se s Ióňanem, nastavil vysokorychlostní tryskový tok a popsal mu holografický obraz modrobílé Země visící v prostoru nad mapovým stolem s jasným polárním a rovníkovým prstencem překříženými nad oceány a mraky. Prstence byly tak blízko, že bylo vidět, jak na pozadí vesmírné černi září nespočet jednotlivých těles.

„Zvětšení?" zeptal se Orphu.

„Jenom desetinásobné," řekl Sinopessen. „Na úrovni malého dalekohledu. Blížíme se k oběžné dráze pozemského Měsíce – třebaže momentálně je Luna na odvrácené straně planety. Až vstoupíme do cislunárního prostoru, přestaneme používat štěpné bomby a přejdeme na iontový pohon – nemá význam všechny tam proti sobě popudit. Naše rychlost je na deseti kilometrech za sekundu a dál klesá. Možná jste v posledních dvou dnech zaznamenali zpomalování jedna celá dvacet pět pozemského gé."

„Jak snášel zvýšenou gravitační zátěž Odysseus?" zeptal se Mahmud. Za poslední týden jejich jediného zbývajícího lidského pasažéra neviděl. Mahmud doufal, že Hockenberry kvitne do *Královny Mab* zpátky, ale prozatím tak neučinil.

„Dobře," zabručel Suma IV., vysoký Ganymeďan. „Má tendenci zdržovat se ve svých kajutách víc než obvykle, ale to dělal i předtím, než jsme tíhovou zátěž zpomalování zvýšili."

„Vyjádřil se nějak k tomu ženskému hlasu z maseru – nebo k té zprávě 'Přiveďte mi Odyssea?'" zeptal se Orphu.

„Ne," odpověděl Asteague/Che. „Řekl nám, že ten hlas nepoznává – že určitě nepatří Athéně, Afrodítě ani žádnému jinému nesmrtelnému Olympanovi, s nímž se kdy setkal."

„Odkud to vysílání přišlo?“ otázal se Mahmud.

Čo Li zapnul laserové pero zasazené do jednoho manipulátoru a ukázal na tečku v polárním prstenci, která se momentálně blížila na odvrácené straně průhledného zemského hologramu k jižnímu pólu. „Zvětšit,“ nařídil navigátor hlavní UI *Královny Mab.*

Vypadalo to, jako by tečka poskočila dopředu, až vystřídala celý hologram Země. Bylo to město z kovových roštů, neprůhledného oranžového skla a světla, tvarované zhruba jako činka: vysoké skleněné věže, skleněné bubliny, skleněné kopule, zatočené skleněné věže a oblouky. Mahmud to všechno zesumarizoval do svých popisů předávaných Orphovi úzkým svazkem.

„Je to jeden z větších umělých objektů na oběžné dráze kolem Země,“ řekl Retrográd Sinopessen. „Dlouhý kolem dvaceti kilometrů, velký zhruba jako město Manhattan ze ztraceného věku, než bylo zaplaveno. Zdá se, že je postaveno kolem jádra z kamene a těžkého kovu – pravděpodobně zachyceného asteroidu – který obyvatelům poskytuje – nebo poskytoval – slabou gravitaci.“

„Kolik?“ zeptal se Orphu z Ió.

„Přibližně deset centimetrů za sekundu,“ odpověděl Amalthean. „Dost, aby člověk – nebo nemodifikovaný postčlověk – neodletěl nebo nedosáhl únikové rychlosti tím, že vyskočí, ale dost málo, aby si mohl doplout prakticky všude, kam se mu zachce.“

„Poměrně blízko velikosti a gravitaci Fobosu,“ konstatoval Mahmud. „Máme nějakou představu o tom, komu ten hlas patří nebo kdo tam žije?“

„Postlidé vybudovali toto orbitální prostředí před více než dvěma tisícovkami standardních let,“ řekl hlavní integrátor Asteague/Che. „Oba víte, že jsme považovali postlidi za vyhynulé – jejich rádiová korespondence ustala před více než tisíci lety, právě když kvantový tok mezi Zemí a Marsem začal mohutnět, našimi dalekohledy jsme žádné jejich lodě v cislunárním prostoru neviděli a na Zemi jako takové po nich nebyly žádné stopy – nemůžeme ale vyloučit možnost, že jich několik přežilo. Nebo se vyvinulo dál.“

„V co?“ zeptal se Orphu.

Asteague/Che udělal ten nejarchaičtější, tajemný, ale přitom výmluvný lidský pohyb – pokrčil rameny. Mahmud začal popisovat

gesto druhého Európana svému příteli, ale Orphu mu úzkým svazkem řekl, že je zaznamenal jak na radaru, tak infračervenými senzory.

„Dovolte mi, abych vás seznámil s jistým posledním děním, než se rozhodneme, jestli sestoupíte s *Černou dámou* do atmosféry Země," pokračoval Asteague/Che. Jednu ruku, která byla velice humanoidní, dal nad mapový stůl.

Hologram orbitálního ostrova vystřídaly hologramy, které ukazovaly Zemi a Mars při zachování poměrné velikosti, ne však vzdálenosti, přičemž blízkozemskou oběžnou dráhu a povrch Marsu propojoval nespočet modrých, zelených a bílých vláken. Vedle se zhmotnily sloupce holografických dat. Obě planety vypadaly, jako by je opředl pavučinou nějaký šílený pavouk, jenže v tomto případě pulzovala a rozrůstala se samotná pavučina, vlákna se stahovala a natahovala, nová vlákna a uzly z nich vyrážely jakoby samy od sebe. Mahmud to začal kvapně popisovat úzkým svazkem.

To je dobré, odvysílal mu Orphu. *Čtu datové sloupce. Je to skoro stejné, jako bych to viděl graficky.*

„Toto je kvantová aktivita za posledních deset standardních dnů," vysvětlil Čo Li. „Všimněte si, že je téměř o deset procent těkavější a silnější, než když jsme odstartovali od Fobosu. Ta nestabilita dosahuje kritické fáze…"

„Jak kritické?" zeptal se Orphu z Ió.

Asteague/Che otočil obličej s hledím k mohutnému Ióňanovi.

„Dost kritické na to, abychom museli učinit rozhodnutí asi tak v průběhu příštího týdne. V kratším čase, pokud bude těkavost dál narůstat. Tato úroveň kvantové nestability ohrožuje celou Sluneční soustavu."

„Jaké rozhodnutí?" zeptal se Mahmud.

„Zda zničit polární a rovníkový prstenec, kde měl kvantový tok původ, a také zda kauterizovat Olympus Mons a další kvantové uzly na Marsu," prohlásil generál Beh bin Adee. „A sterilizovat Zemi jako takovou, pokud to bude nutné."

Orphu hvízdl. Na můstku, který měl ozvěnu, to byl zvláštní zvuk. „Má *Královna Mab* takové vojenské možnosti?" zeptal se tiše Ióňan.

„Ne," odpověděl generál.

Asi jsem měl pravdu s těmi neviditelnými moraveckými loděmi, které nás sledují, pomyslel si Mahmud.

Orphu mu poslal úzkým svazkem: *Asi jsme měli pravdu s těmi neviditelnými moraveckými loděmi, které nás sledují.* Kdyby měl Mahmud víčka, překvapeně by zamrkal nad touto podobností jejich myšlenkových schémat.

Rozhostilo se ticho. Nikdo ze šesti moravců kolem mapového stolu téměř minutu nepromluvil ani nic neodvysílal.

„Změn, o kterých bychom vám měli povědět, je víc," promluvil nakonec Suma IV. Ganymeďan obalený fullerenem se dotkl ovladačů, načež naskočil jiný pohled na Zemi, zvětšený teleskopicky. Mahmud poznal to, čemu se kdysi říkalo Britské ostrovy – Shakespeare! – a pak záběr najel na světadíl Evropa. Holotank vyplnily dva obrazy – zvláštní město rozbíhající se od černého kráteru a pak něco, co možná bylo stejné město, obalené modrou pavučinou, ne nepodobnou pohledu na kvantovou nerovnováhu mezi Zemí a Marsem. Popsal modrou masu svému příteli.

„Co to sakra je?" zeptal se Orphu.

„Nevíme," odpověděl Suma IV., „ale objevilo se to v posledních sedmi standardních dnech. Tyto souřadnice odpovídají poloze bývalého města Paříž v zemi zvané Francie, ale tam, kde naši astronomové z Fobosu a marsovského prostoru pozorovali aktivitu lidí starého typu – sice primitivní, ale viditelnou – je teď jenom tato modrá kupole, modré pavučiny, modré věže obklopující to, co byl evidentně starý kráter po černé díře."

„Co by tu pavučinu mohlo přist?" zeptal se Mahmud.

„Opět nevíme," přiznal Suma IV. „Ale podívejte se na hodnoty, které jsme v ní naměřili."

Orphu tentokrát nehvízdl, zato takové nutkání pocítil Mahmud. Teplota v částech Paříže opředených modrou pavučinou klesala pod mínus 100 stupňů Celsia, ale jen několik metrů dál se teploty držely v blízkosti hodnot, které byly pro danou oblast Země a danou roční dobu normální, a *dalších* několik metrů dál teplota vystřelovala k hodnotám, při kterých taje olovo.

„Nemohl by to být přirozený jev?“ otázal se Mahmud. „Něco, co postlidé způsobili v dobách šílenství, kdy si zahrávali s ekologií Země a formami života?“

„Něco podobného jsme nikdy předtím neviděli ani nezaznamenali,“ řekl Asteague/Che. „A to jsme Zemi nikdy nepřestali z prostoru Konsorcia sledovat. Ale podívejte se na tohle.“

Na holotankové mapě, která zabírala čím dál větší prostor, až byla znovu stejně velká jako zeměkoule, se objevil tucet dalších modře označených lokalit. Lokality opředené modrou pavučinou byly na jiných místech Evropy, v Asii, v bývalé jižní Americe, na jihu Afriky – celkem jich byl tucet. Vedle modrých kroužků byly krychle dat zaznamenávajících měření podobná jevu v Paříži a údaje o dni, hodině, minutě a sekundě, kdy se modrá pavučina moraveckým senzorům zjevila. Mahmud zahltil úzký svazek popisy pro Orpha.

„A tohle,“ upozornil Asteague/Che.

Objevila se další zeměkoule, na níž byly rovné modré čáry vycházející z Paříže a z ostatních modrých uzlů včetně jednoho města označeného Jeruzalém. Tenké modré paprsky pokračovaly přímo do vesmíru a mizely za hranicí Sluneční soustavy.

„To už jsme přece viděli,“ řekl Orphu z Ió, když mu to Mahmud popsal. „Je to stejný tachyonový paprsek, který se objevil v Delfách na té druhé Zemi, na staré ílijské Zemi, když zmizelo obyvatelstvo.“

„Ano,“ potvrdil hlavní integrátor Asteague/Che.

„Nevypadalo to, že by ten paprsek byl namířený někam do vzdáleného vesmíru,“ řekl Mahmud. „Tyto jsou?“

„Ne, pokud nepočítáte otírání o Malý Magellanův oblak,“ řekl Čo Li. „A pak, ty kvantové paprsky mají kvantovou složku.“

„Co to znamená – ‘kvantová složka’?“ zeptal se Orphu.

„U těch paprsků dochází k fázovému posunu na kvantové úrovni, existují víc v Calabiho-Yauově prostoru než ve čtyřrozměrném einsteinovském časoprostoru,“ vysvětlil kallisťanský navigátor.

„Chcete říct,“ ozval se Mahmud, „že přecházejí do jiného vesmíru.“

„Ano.“

„Vesmíru ílijské Země?“ zeptal se Mahmud. V jeho tónu byla naděje. Když se před týdny zhroutila poslední bránová díra, která spojovala současný Mars s vesmíry ílijské Země, moravci ztratili s tou dávnou Zemí, kde byla Trója a Agamemnón, veškeré spojení, ale Hockenberry se dokázal kvantovou teleportací přenést přes membránu Calabiho-Yauova prostoru na *Královnu Mab* – a pravděpodobně zase kvitnout zpátky, i když nikdo nevěděl, kam zmizel, když se z atomové kosmické lodě odteleportoval. Mahmud, který se znal s mnoha Řeky a Trójany, doufal, že se podaří spojení s tím starým vesmírem obnovit.

„To si nemyslíme,“ řekl Čo Li. „Důvody jsou stejně složité jako matematika mnohomembránového Calabiho-Yauova prostoru, na níž jsou naše předpoklady založeny, a vycházejí z toho, co jsme se dozvěděli díky zařízení, které jste před osmi měsíci úspěšně aktivovali na Marsu, ale domníváme se, že tachyonový paprsek fázově přechází do jednoho nebo více jiných vesmírů, ne do vesmíru ílijské Země.“

Mahmud rozpřáhl ruce. „A jak to všechno souvisí s naší misí na Zemi? Mým úkolem bylo řídit *Černou dámu* v pozemských mořích a oceánech a dopravit dolů Sumu IV. na jeho misi – tak jako jsem měl vloni dopravit Ri Poa na Olympus Mons. Mění modré pavučiny a tachyonové paprsky ten plán?“

Nastalo další mlčení.

„Rizik a bezpečnostních neznámých souvisejících se vstupem do atmosféry rychle přibývá,“ řekl Suma IV.

„Můžeš to nějak přeložit?“ požádal Orphu z Ió.

„Pozorujte, prosím,“ vyzval je vysoký Ganymeďan.

Nad mapovým stolem se rozběhl hologram s astronomickými záznamy. To, co bylo vizuální, popsal Mahmud Orphovi pomocí úzkého svazku.

„Povšimněte si data,“ upozornil hlavní integrátor Asteague/Che.

„Je staré více než osm měsíců,“ řekl Mahmud.

„Ano,“ potvrdil európský integrátor. „Z doby krátce poté, co jsme použili bránové díry k přenosu do prostoru Marsu a Ília. Všimněte si, že rozlišení je relativně slabé v porovnání s dnešním

pozorováním orbitálních prstenců. Je to tím, že pozorování se uskutečnila ze základny na Fobosu.“

Hologramy ukazovaly orbitální těleso podobné tomu, které odvysílalo zprávu na *Královnu Mab*, ale úplně stejné nebylo. Tento asteroid se jevil jako pomalu rotující skála, byť na něm svítily skleněné věže, kupole a další stavby. Tento orbitální objekt byl menší – ani ne dva kilometry dlouhý. Náhle se ve vizuálním záběru záznamu objevil další objekt – tříkilometrová kovová konstrukce podobná dlouhé stříbrné hůlce, ověšená nosníky, zásobními nádržemi a palivovými válci. Sloup končil nápadnou mihotavou koulí. Trysky byly zažehnuté, ale Mahmud nevěřil, že ta věc je jenom kosmická loď.

„Co to sakra je?“ zeptal se Orphu, když si vyslechl Mahmudův popis a přečetl si data.

„Orbitální lineární urychlovač se sběračem červí díry na přídi,“ řekl Asteague/Che. „Všimněte si, že někdo – nebo něco – z toho asteroidového města poslalo maserem příkaz tomuto lineárnímu urychlovači bez obsluhy, kterým potlačilo všechny bezpečnostní protokoly a poslalo jej přímo proti asteroidu.“

„Proč?“ zeptal se Orphu.

Nikdo mu neodpověděl. Pětice moravců sledovala a Orphu poslouchal, jak dlouhé, nosníkové orbitální zařízení dál zrychlovalo, až se srazilo s asteroidem. Asteague/Che zpomalil záznam. Svítící věže a kupole mimořádně zpomaleně explodovaly a rozlétly se, potom se roztrhl samotný asteroid, když akumulátor červí díry na konci lineárního urychlovače vybuchl silou nespočtu vodíkových bomb. Následovala poslední série zpomalených, nehlučných explozí, když se vznítily palivové nádrže, pomocné trysky a motory hlavního pohonu lineárního urychlovače.

„A teď se dívejte,“ upozornil Suma IV.

K holografickým explozím se přidal druhý teleskopický pohled a potom radarové zobrazení. Mahmud odvysílal úzkým svazkem popis oslnivé záře tryskových chvostů, které se rozhořely v celé rovině rovníkového orbitálního prstence, jak desítky a následně stovky malých kosmických plavidel chvatně vyrazily k explodujícímu orbitálnímu asteroidu.

„Jaké jsou rozměry těch objektů?“ zeptal se Orphu.

„Každý je přibližně šest metrů dlouhý a tři metry široký,“ řekl Čo Li.

„Bez lidské posádky,“ určil Orphu. „Moravci?“

„Spíš služebníci, jaké lidé před stoletími používali,“ odvětil Asteague/Che. „Jednoduché UI s jediným účelem, jak uvidíte.“

Mahmud viděl. A popsal, co vidí, Orphovi. Nejdřív stovky, potom tisíce maličkých strojů, které se řítily k rozpínajícímu se asteroidu a troskám urychlovače, byly o málo víc než výkonné lasery vybavené mozkem a zaměřovacím zařízením. Záznam zrychleně přeběhl další hodiny, kdy služebnické lasery létaly nad a pod polem trosek a likvidovaly každý kus asteroidu nebo urychlovače, u něhož bylo vážné nebezpečí, že by mohl přečkat vstup do zemské atmosféry.

„Postlidé nebyli hloupí,“ řekl Asteague/Che. „Alespoň pokud jde o techniku. Kdyby se hmota, již nahromadili ve dvou prstencích, které postavili kolem Země, shromáždila, bylo by možné z ní postavit slušný kus druhé Luny – více než milion jednotlivých objektů, z nichž některé jsou jako ten, který nám poslal pozdrav, hmotné skoro jako Fobos. Měly však téměř dokonalé zajištění, aby se udržely na oběžné dráze, a hloubkovou obranu, pokud by hrozilo, že se zřítí – tyto sršně s výkonnými lasery, které rozstřílejí veškeré trosky, jsou poslední linií té obrany. Meteory dopadají na Zemi stále i po osmi měsících, ale k žádným katastrofám nedošlo.“

„Orbitální leukocyty,“ poznamenal Orphu z Ió.

„Přesně tak,“ řekl hlavní integrátor Konsorcia Pěti měsíců.

„Rozumím,“ ozval se konečně Mahmud. „Máte strach, že když použijeme výsadkovou loď, která nese *Černou dámu*, jak to máme v plánu, tyto malé robotické leukocyty přispěchají a rozstřílejí i nás.“

„Společná hmotnost výsadkové lodi a vaší ponorky by pro Zemi představovala hrozbu,“ přisvědčil Asteague/Che. „Ale viděli jsme, že… leukocyty, jak to Orphu vyjádřil… rozstřílely na plazmu nebo postrčily na vyšší dráhu i mnohem menší kusy zničeného asteroidu.“

Mahmud zavrtěl hlavou z kovu a plastu. „Já tomu nerozumím. Měli jste tento záznam a tyto informace více než osm měsíců, přesto jste *Dámu* a nás vláčeli až sem… co se změnilo?“

Generál Beh bin Adee ukázal na něco na pozpátku běžícím holozáznamu rozpadu asteroidu.

Obraz najel na detail. Počítače vylepšily zrnitý, pixelový obraz.

Cože? poslal úzkým svazkem Orphu.

Mahmud mu vylepšený obraz popsal. Pak se uprostřed všech těch explozí a ničených trosek objevilo malé plavidlo se třemi lidskými postavami, které ležely na břiše v něčem, co vypadalo jako otevřená kabina. Pouze slabé mihotání silového pole prozrazovalo, proč ti tři ve vzduchoprázdnu neumírají.

„Co je ta věc?“ zeptal se Mahmud poté, co ji popsal Orphovi.

Odpověděl mu Orphu. „Starý létající stroj používaný před tisícovkami let lidmi starého typu i postlidmi. Říkalo se mu UVV – univerzální vozidlo – nebo to občas zkracovali jenom na sonio. Postlidé je používali pro dopravu na prstence a zpátky.“

Záznam zrychlil, zastavil se a znovu zrychlil. Mahmud popisoval Orphovi, jak sonio zatáčí a kličkuje, zatímco všude kolem něj explodují – nebo jsou ničeny laserem – úlomky asteroidu.

Holozáznam ukázal dráhu, po níž sonio vstoupilo do atmosféry, opsalo spirálu nad středem Severní Ameriky a přistálo v oblasti pod jedním z Velkých jezer.

„To byl jeden z našich cílů,“ řekl Asteague/Che. Poklepal na pár ikon. Vzápětí se objevilo několik statických teleskopických obrazů, na nichž byl velký lidský dům na kopci. Obrovský dům obklopovaly přístavky a něco, co vypadalo jako obranná hradba ze dřeva. Lidi – anebo něco, co jako lidé vypadalo – bylo vidět u hradeb a kolem domu. Na statických snímcích jich bylo možno pozorovat několik desítek.

„To bylo před týdnem. Když jsme začali zpomalovat,“ řekl generál Bin beh Adee. „Tyto jsme pořídili včera.“

Stejný teleskopický pohled, jenže nyní byly dům a hradba v troskách, ohořelé. Ve spálené krajině bylo vidět povalující se mrtvá těla.

„Nerozumím,“ řekl Mahmud. „Vypadá to, jako by tam, kde sonio před osmi měsíci přistálo, byli lidé zmasakrováni. Kdo nebo co je zabilo?“

Ben bin Adee vyvolal další snímek z dalekohledu a pak jej zvětšil. Přes holé větve stromů bylo vidět desítky dvounožců, ale lidé to nebyli. Matně stříbrošedí tvorové byli v podstatě bez hlavy, měli jen tmavý hrb. Ruce a nohy byly napojené špatným způsobem na to, aby to byli lidé nebo známí moravci.

„Co je to?“ chtěl vědět Mahmud. „Nějací služebníci? Roboti?“

„Nevíme,“ řekl Asteague/Che. „Ale tito tvorové zabíjejí lidi starého typu v jejich malých komunitách po celé Zemi.“

Mahmud řekl: „To je strašné, ale jak to souvisí se zrušením naší mise?“

„Rozumím,“ ozval se Orphu z Ió. „Jde o to, jak se dostat na povrch a zjistit, co se děje. A otázka zní: proč laserové leukocyty nevystřelily na sonio? Bylo dost velké, aby mohlo přežít vstup do atmosféry a představovat pro ty na Zemi ohrožení. Proč bylo ušetřeno?“

Mahmud se na několik sekund zamyslel. „Na palubě byli lidé,“ dovodil nakonec.

„Nebo post-lidé,“ doplnil Asteague/Che. „Rozlišení není dost vysoké, abychom to mohli poznat.“

„Leukocyty propustí do atmosféry loď, která má na palubě člověka nebo postčlověka,“ řekl pomalu Mahmud. „Vy to víte déle než osm měsíců. *Proto* jste mě nechali unést na tuto výpravu Odyssea.“

„Ano,“ potvrdil Suma IV. „Ten člověk měl letět na Zemi s námi. Jeho lidská DNA měla být naše propustka.“

„Jenže teď hlas z toho druhého orbitálního ostrova požaduje, abychom Odyssea dovezli jemu nebo jí,“ vmísil se Orphu s hlubokým zabručením, které mohlo značit ironii, humor nebo zmatenost.

„Ano,“ přiznal Asteague/Che. „Nemáme ponětí, jestli bude naše výsadková loď s vaší ponorkou vpuštěna do atmosféry, pokud nebude na palubě žádný člověk.“

„Vždycky můžeme výzvu z asteroidového města v polárním prstenci ignorovat,“ řekl Mahmud. „Vzít Odyssea s sebou dolů na Zemi a pak ho třeba poslat výsadkovou lodí zpátky…“ Zamyslel se na dalších pár sekund. „Ne, to nepůjde. Je pravděpodobné, že

asteroidové město po nás vystřelí, jestli se *Královna Mab* nedostaví k požadovanému setkání.“

„Ano, vypadá to jako reálná možnost,“ řekl Asteague/ Che. „Tento rozkaz přivézt Odyssea do orbitálního města a záběry na masakrování lidí na Zemi jinými než lidskými tvory jsou nové faktory, které se objevily až po naplánování vašeho výletu výsadkovou lodí.“

„Škoda, že nám doktor Hockenberry odkvitl,“ posteskl si Mahmud. „Jeho DNA sice možná zrekonstruovali olympští bohové nebo někdo jiný, ale pravděpodobně by nás přes orbitální leukocyty dostala.“

„Na rozhodování máme necelých jedenáct hodin,“ řekl Asteague/Che. „Potom se setkáme s orbitálním městem v polárním prstenci a na použití výsadkové lodi a ponorky bude příliš pozdě. Navrhuji, abychom se tady znovu sešli za dvě hodiny a učinili konečné rozhodnutí.“

Když pak oba došli nebo se pomocí odpuzovačů dopravili do nákladního výtahu, Orphu z Ió položil jeden ze svých větších manipulátorových polštářků Mahmudovi na rameno. *Stane,* vzkázal Ióňan, *to jsi nás zase dostal do pěkné kaše.*

46

Harman prožil útok na vilu Ardis v reálném čase.

Zážitky zprostředkované turínkovým plátnem – vidění, poslech, pohled očima někoho jiného, neviditelného – pro něho doposud vždycky byly dramatickou, ale bezvýznamnou zábavou. Teď to bylo peklo na zemi. Namísto absurdní a jakoby vymyšlené Trójské války to byl útok na Ardis, který Harman cítil jako skutečný – *věděl*, že je skutečný, buď se odehrával současně s tím, jak jej sledoval, nebo byl zaznamenán velice nedávno.

Seděl pod plátnem a nevnímal opravdový svět déle než šest hodin. Díval se od chvíle, kdy voynixové krátce po půlnoci zaútočili, do doby těsně před svítáním, kdy byl Ardis v plamenech a sonio odletělo na sever, poté, co jeho zraněnou, krvácející, milovanou Adu vytáhli v bezvědomí na palubu jako pytel loje.

Harmana překvapilo, když v Ardisu uviděl Petyra se soniem – kde byli Hannah a Odysseus? – a nahlas vykřikl bolestí, když viděl, jak Petyr dostal zásah kamenem vymrštěným voynixy a padl mrtvý na zem. Tolik jeho přátel z Ardisu bylo mrtvých nebo umíralo – mladá Peaen padla, krásné Emme utrhl voynix ruku a potom uhořela v příkopu s Remanem, Salas byla mrtvá, Laman sražený na zem. Zbraně, které Petyr přivezl z Golden Gate na Machu Picchu, nedokázaly proti zběsilým voynixům zvrátit situaci.

Harman pod krvavě rudou turínkou zasténal.

Šest hodin poté, co aktivoval všité mikroobvody, výjevy skončily. Harman vstal a strhl plátno.

Mág byl pryč. Harman odešel do malé koupelny, použil tu zvláštní toaletu, spláchl ji porcelánovým táhlem na mosazném řetízku, ošplíchal si obličej vodou a pak se mocně napil, vychlemtal celé hrsti vody z kohoutku. Znovu vyšel ven a prohledal patrový lanovkový vůz.

„Prospero! *PROSPERO!!*“ Jeho řev se rozléhal kovovou stavbou.

V prvním patře rozrazil dveře na balkon a vyšel ven. Skočil na příčky žebříku – lhostejný k hrozbě dlouhého pádu – a rychle vylezl na střechu pohybující se, stoupající kabiny.

Vzduch byl ledový. Harman strávil pod turínkou celou noc a studené, zlaté slunce právě vycházelo po jeho pravé ruce. Lana se táhla do dálky na sever a stoupala. Postavil se na okraj střechy a zadíval se přímo před sebe. Uvědomil si, že kabina lanovky i *eiffelbahn* musejí stoupat – šplhat do větší výšky – již několik hodin. V noci nechali džungli a roviny dole a začali šplhat nejdřív do pahorků a potom do opravdových hor.

„Prospero!!!!“ Harmanův výkřik se vrátil ozvěnou od skal o stovky metrů níž.

Zůstal na střeše kabiny tak dlouho, dokud vycházející slunce nestálo dvě šířky dlaně nad obzorem, žádné teplo však od něj nepřišlo. Harman si uvědomil, že mrzne. *Eiffelbahn* ho vezla do krajiny ledu, skal a oblohy – všechno, co bylo zelené a rostlo, zůstalo vzadu. Podíval se přes okraj a uviděl obrovskou řeku ledu – *ledovec*, znal to slovo ze samočtení – která se vinula jako bílý had mezi skalami a ledovými štíty a oslnivě odrážela sluneční paprsky, velkou bílou masu zkrabacenou černými trhlinami a posetou kameny a balvany, jež snášela dolů.

Z lan nad ním odpadával led. Otáčející se kola vydávala nový, studený bzukot.

Harman postřehl, že led se vytvořil i na střeše kolébající se kabiny, potahuje příčky sbíhající po venkovní stěně, blyští se na samotných lanech. Po bolavých rukou, celý roztřesený, přelezl k okraji, opatrně sešplhal po příčkovém žebříku, přehoupl se na balkon pokrytý vrstvou ledu a dopotácel se do vyhřáté místnosti.

V železném krbu hořel oheň, u něho stál Prospero a nahříval si ruce.

Harman několik minut stál u dveří zamřížovaných ledem a třásl se stejným dílem vztekem jako zimou. Odolal nutkání vrhnout se na mága. Čas byl drahocenný a on se nechtěl za deset minut probudit na podlaze.

Přinutil se, aby jeho hlas zněl mile, rozumně. „Pane Prospero," řekl nakonec, „nevím sice, co po mně chcete, ale udělám to. Souhlasím, že se stanu tím, kým chcete, abych se stal – nebo se o to podle svých nejlepších schopností pokusím. Přísahám to na život svého nenarozeného dítěte. *Ale prosím, dovolte mi, abych se teď vrátil do Ardisu – má žena je zraněná, možná umírá. Potřebuje mě.*"

„Ne."

Harman se na starce vrhl. Rozmlátí tomu podělanému starému bláznovi holou hlavu jeho vlastní vycházkovou holí. Postará se…

Tentokrát neztratil vědomí. Vysoké napětí ho odhodilo přes celou místnost. Odrazil se od té zvláštní pohovky a padl na ruce a kolena na bohatý koberec. I když mu oči stále oslepovaly červené kroužky, zavrčel a znovu vstal.

„Příště ti upálím pravou nohu," řekl rázným, chladným, absolutně přesvědčivým hlasem mág. „Jestli se ke své ženě někdy vrátíš, budeš při tom skákat po jedné."

Harman se zarazil. „Řekni mi, co mám udělat," zašeptal.

„Sedni si… ne, tam ke stolu, odkud uvidíš ven."

Poslechl a posadil se ke stolu. Slunce bylo velice jasné, jak se odráželo od kolmých stěn stoupajícího ledovce; většina ledu ze skleněných tabulek odtála. Hory se zvyšovaly – spousta nejvyšších štítů, jaké kdy Harman viděl, mnohem dramatičtějších než hory kolem Golden Gate na Machu Picchu. Kabina lanovky se pohybovala po vysokém hřebenu, ledovec čím dál víc ubíhal doleva. V tom okamžiku kabina kodrcavě přejela přes další *eiffelbahnovou* věž a Harman se musel chytit stolu. Patrová kabina se rozhoupala, poskočila, chvilku dřela o led a pak skřípavě pokračovala nahoru.

Věž zůstala za nimi. Harman se opřel o studené sklo a díval se, jak se vzdaluje – tato věž nebyla černá jako ostatní, ale zářivě stříbrná, jak se blyštěla na slunci. Její železné oblouky a traverzy vystupovaly jako pavučina v ranní mlze. *Led*, pomyslel si Harman. Podíval se na opačnou stranu, napravo od sebe, tam, kde lana stoupala a šplhala vzhůru, a uviděl bílou stěnu nejúžasnější hory, jakou si bylo možné představit – ne, tohle se vymykalo představivosti. Na západ od ní se kupily mraky, hromadily se na hřebeni, který byl stejně zubatý a vypadal stejně krutě jako

vykosťovací nůž. Na stěně, k níž stoupali, se střídala skála, led a zase skála a nad tím se tyčila vrcholová pyramida bělostného sněhu a třpytivého ledu. Kabina skřípavě a klouzavě ujížděla po namrzlých lanech, která se držela hřebene na východ od tohoto neuvěřitelného štítu. Harman spatřil další věž na prudce stoupajícím hřebeni vysoko nahoře a lana, která tento hřeben spojovala s vyšším štítem. Vysoko nad tím – na vrcholku té neskutečně vysoké hory a kolem něho – se zvedala nejdokonalejší kopule, jakou si bylo možné představit. Ranní slunce jí barvilo povrch lehce do zlatova. Centrální hmota byla obstoupena čtyřmi bílými *eiffelbahnovými* věžemi a celý tento komplex stál na bílé základně vysunuté nad srázné stěny hory a propojené s okolními štíty přinejmenším šesti štíhlými visutými mosty, které se klenuly do prostoru k dalším vrcholům – přičemž každý z těchto mostů byl stokrát vyšší, štíhlejší a elegantnější než Golden Gate na Machu Picchu.

„Jak se jmenuje toto místo?“ zašeptal Harman.

„Čomolungma,“ řekl Prospero. „Bohyně matka země.“

„Ta budova nahoře…“

„Rongbok Pumori Čču-mu-lang-ma-Feng Dudh Kosí Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Chán Ho Tep Rauza,“ odrecitoval mág. „Lokálně známá jako Tádž Moira. Tam se zastavíme.“

47

Tu první studenou, deštivou noc, kdy tam Daeman přibyl, voynixové nevyšplhali na Hladovou skálu po stovkách ani po tisících. Nezaútočili ani druhou noc. Třetí noc byli už všichni zesláblí hladem nebo vážně nemocní nachlazením, chřipkou, začínajícím zápalem plic nebo byli zranění – levá ruka Daemana bolela a pulzovala mu nepříjemným žárem v místech, kde mu *kalibánek* v Kráteru Paříž ukousl dva prsty, skoro celou dobu se mu točila hlava – ale voynixové nepřišli.

Toho druhého dne na skále se Ada probrala k vědomí. Měla četná zranění – říznutí, oděrky, zlomené pravé zápěstí, dvě zlomená žebra na levé straně – ale jediná, která ji ohrožovala na životě, byla silný otřes mozku a otrava kouřem. Když se nakonec probudila, strašně ji bolela hlava, prudce kašlala a mlhavě si vybavovala poslední hodiny ardiského masakru, ale jinak měla hlavu čistou. Monotónním hlasem prošla seznam přátel, u nichž si nebyla jistá, jestli se jí zdálo, že je viděla zemřít, nebo jejich smrt skutečně viděla. Reagovala jen očima, když Greogi odpovídal svou litanií.

„Petyr?“ řekla tiše. Snažila se nezačít kašlat.

„Mrtvý.“

„Reman?“

„Mrtvý.“

„Emma?“

„Zemřela s Remanem.“

„Peaen?“

„Mrtvá. Vržený kámen jí rozdrtil hruď a zemřela tady na Hladové skále.“

„Salas?“

„Mrtvá.“

„Oelleo?“

„Mrtvá.“

A tak to šlo dál s asi čtyřmi desítkami jmen, než Ada klesla na špinavý batoh, který měla pod hlavou místo polštáře. Její tvář byla pod šmouhami od sazí a krve bílá jako pergamen.

Daeman tam byl, klečel a z jeho ruksaku zářilo Setebovo vejce, jinak neviditelné. Odkašlal si. „Několik důležitých lidí přežilo, Ado,“ řekl. „Boman tady je… a Kaman. Kaman byl jedním z Odysseových prvních žáků a samopřečetl všechno, co našel o historii vojenství. Laman přišel při obraně Ardisu o čtyři prsty na pravé ruce, ale je tady a pořád žije. Jsou tu Loes a Stoman, a taky někteří lidé, které jsem vyslal na varovnou výpravu po faxech – Caul, Oko, Elle a Edide. A taky Tom a Siris přežili.“

„To je dobře,“ vydechla Ada a zakašlala. Tom a Siris byli nejlepší zdravotníci, jaké Ardis měl.

„Ale nepodařilo se nám sem dopravit nic ze zdravotnického vybavení a léků,“ řekl Greogi.

„Co ano?“ zeptala se Ada.

Greogi pokrčil rameny. „Zbraně, které jsme měli u sebe, ale ne dost flešetové munice. Oblečení, které jsme měli na zádech. Pár nepromokavých plachet a přikrývek, pod kterými jsme se choulili poslední tři noci, kdy padal studený déšť.“

„Vrátili jste se do Ardisu, abyste pohřbili ty, kteří padli?“ zeptala se Ada. Kromě chrčení a kašle měla dech pevný.

Greogi zalétl pohledem k Daemanovi a pak se podíval jinam, přes okraj vysokého skalního vrcholku, na kterém se všichni krčili. „Nešlo to,“ řekl zvučným hlasem. „Zkusili jsme to. Voynixové na nás čekali. Byla to léčka.“

„Podařilo se vám přinést z Ardisu nějaké další zásoby?“

Greogi zavrtěl hlavou. „Nic důležitého. Je to pryč, Ado. Pryč.“

Jen přikývla. Víc než dva tisíce let její rodinné historie a pýchy shořely a byly navždy ztracené. Nemyslela teď na vilu Ardis, ale na své lidi, kteří přežili, zranění, prochladlí a uvěznění na téhle mizerné Hladové skále. „Co jste jedli a pili?“

„Chytali jsme dešťovou vodu do nepromokavých plachet a podařilo se nám vyrazit soniem na pár rychlých lovů.“ Na Greogim bylo vidět, jak je rád, že může mluvit o jiném tématu než o těch, kteří

zemřeli. „Většinou to byli králíci, ale včera večer jsme dostali losa. Ještě z něho vybíráme flešety.“

„Proč nás voynixové nedorazili?“ zeptala se Ada. V hlase měla jen mírnou zvědavost.

„*To* je dobrá otázka,“ promluvil Daeman. Měl svou teorii, ale na to, aby se o ni podělil s ostatními, bylo ještě příliš brzy.

„Nebude to tím, že by se nás báli,“ soudil Greogi. „Dole v lesích musí být těch bestií dva nebo tři tisíce a my nemáme dost flešetové munice, abychom jich zabili víc než několik set. Můžou na skálu vylézt, kdykoli se jim zachce. Prostě to neudělali.“

„Faxový uzel jste zkusili.“ Ve skutečnosti to nebyla otázka.

„Voynixové si tam na nás počíhali.“ Greogi se přimhouřenýma očima podíval k modré obloze. Byl to první slunečný den a všichni se snažili usušit šaty a přikrývky, rozkládali je na plochý akr, který tvořil vrchol Hladové skály, jako signální plachty, ale pořád byla krutá zima, jakou nikdo z obyvatel Ardisu nepamatoval, a všichni se ve slabých slunečních paprscích třásli.

„Vyzkoušeli jsme to,“ řekl Daeman. „Můžeme do sonia nabrat dvanáct lidí – dvakrát víc, než pro kolik je zkonstruováno – ale když je jich víc, UI stroj odmítne letět. A s dvanácti se špatně ovládá.“

„Kolik jste říkali, že se nás sem dostalo?“ zeptala se Ada. „Jenom padesát?“

„Padesát tři,“ upřesnil Greogi. „Devět z nich – do dnešního rána včetně tebe – bylo tak zraněných nebo nemocných, že nějaké cestování nepřicházelo v úvahu.“

„Teď osm,“ řekla pevně Ada. „To by znamenalo pět cest soniem, aby se všichni dostali pryč – za předpokladu, že na nás voynixové nezaútočí, jakmile zahájíme evakuaci, a taky za předpokladu, že máme kam jít.“

„Ano, za předpokladu, že máme kam jít,“ kývl Greogi.

Když Ada znovu usnula – Tom je ujistil, že je to spánek, ne poloviční koma, ve kterém byla předtím – Daeman vzal svůj batoh a opatrně, tak, že jej držel co nejdál od těla, došel k okraji Hladové skály. Dole viděl voynixy, jak se jejich kožnaté hrby a bezhlavá, stříbřitá těla pohybují mezi stromy. Čas od času se jich skupina dala

do pohybu – zdánlivě bezúčelně – přes širokou louku na jih od Hladové skály. Žádný z nich se nepodíval nahoru.

Greogi, Boman a tmavovlasá žena, která se jmenovala Edide, se přišli podívat, co dělá.

„Přemýšlíš, jestli skočit?“ zeptal se Boman.

„Ne,“ odpověděl Daeman, „ale zajímalo by mě, jestli tady nemáte nějaký provaz… tak dlouhý, abyste mě mohli spustit dolů, tak akorát, aby na mě voynixové nedosáhli.“

„Máme asi třicet metrů provazu,“ řekl Greogi. „Pořád bys byl nějakých dvacet pětadvacet metrů nad těmi bestiemi – ne že by je to zpomalilo, pokud by se rozhodly, že si pro tebe vylezou. Proč kruci chceš lézt mezi ně?“

Daeman si sedl na bobek, položil batoh na skálu a vytáhl Setebovo vejce. Ostatní si dřepli, aby si je prohlédli.

Ještě než se stačili zeptat, pověděl jim, kde je získal.

„*Proč?*“ zeptala se Edide.

Daeman musel odpovědět pokrčením ramen. „Byla to jedna z těch chvil, kdy si člověk řekne, že by to mohl být dobrý nápad.“

„Já na takové nakonec vždycky doplatím,“ vzdychla drobná tmavovlasá žena. Daeman odhadoval, že by mohla mít za sebou čtyři dvacítky. Díky omlazovacím kůrám v nápravně se to samozřejmě dalo těžko poznat, ale starší lidé starého typu byli většinou sebejistější než mladší.

Daeman zaklínil svítící, slabě pulzující bílostříbrné vejce do štěrbiny ve skále, aby se neodkutálelo, a řekl: „Sáhněte si na ně.“

Boman to zkusil jako první. Plavovlasý muž přiložil dlaň naplocho na oblou slupku, jako by vítal teplo, jehož sálání z vejce všichni cítili, ale rychle ji strhl zpátky – jako by dostal šok nebo ho něco štíplo. „Co to sakra je?“

„Ano,“ přikývl Daeman. „Taky to cítím, když se toho dotknu. Je to, jako by ta věc z člověka vysávala energii – kradla mu něco ze srdce. Nebo z duše.“

Greogi a Edide si zkusili sáhnout – oba ruku rychle odtáhli a pak od vejce odstoupili kousek dál.

„Znič je,“ žádala Edide.

„Co když je Setebos přijde hledat?“ obával se Greogi. „Matky to přece dělají, když se jim ukradne vejce. Berou to osobně. Obzvlášť, když ta matka je nestvůrně velký mozek se žlutýma očima a desítkami rukou.“

„Napadlo mě to,“ řekl Daeman. Zmlkl.

„A?“ vybídla ho Edide. Za těch několik měsíců, co ji ve vile Ardis poznal, mu vždycky připadala praktická a schopná. Byl to jeden z důvodů, proč ji vybral jako součást své varovné výpravy po třech stovkách faxových uzlů. „Chceš, abych je zničila já?“ zeptala se, vstala a natáhla si kožené rukavice. „Uvidíme, jak daleko tím svinstvem dohodím a jestli trefím nějakého voynixe.“

Daeman si žmoulal ret.

„Víme zatraceně jistě, že nechceme, aby se nám to vylíhlo tady na vršku Hladové skály,“ prohlásil Boman. Dokonce už vytáhl kuši a začal na mléčné vejce mířit. „Soudě podle toho, jak líčíš, co maminka-tatínek provedli v Kráteru Paříž, by nás i malý Setebosek mohl tady nahoře všechny zabít.“

„Počkej,“ zadržel ho Daeman. „Ještě se nevylíhl. Zima možná není dost velká, aby ho zabila – aby mu znemožnila život – ale možná zpomaluje jeho těhotenství… nebo jak by se dala nazvat doba, než se vylíhne vejce zrůdy. Chci s ním něco zkusit, než je zničíme.“

Použili sonio. Řídil Greogi. Boman a Edide klečeli v zadních prohlubních s připravenými flešetovými puškami. Silové pole bylo vypnuté.

Voynixové ve stínech pod stromy na druhém konci louky, ani ne sto metrů daleko, byli v pohybu. Sonio se vznášelo třicet metrů nad loukou, kam už voynixové nevyskočili. „Víš jistě, co děláš?“ zeptal se Greogi. „Jsou rychlejší než my.“

Daeman si nebyl úplně jistý, jestli by dokázal pořádně promluvit, a tak přikývl.

Sonio se prudce sneslo. Daeman vyskočil. Sonio vertikálně vzlétlo jako nějaký výtah ve tvaru stříbrného disku.

Daeman měl přes rameno pověšenou plně nabitou flešetovou pušku, ale teď si sundal batoh a částečně vysunul Setebovo vejce.

Dával si při tom pozor, aby se ho nedotkl holýma rukama. I na jasném slunci ta věc svítila jako radioaktivní mléko.

Jako by jim nabízel dar, Daeman vykročil k voynixům na druhém konci louky. Tvorové ho zjevně pozorovali infračervenými senzory na své kovové hrudi. Několik se jich otočilo, aby ho měli uprostřed prostoru zabíraného senzorem. Další voynixové vyšli z lesních stínů a postavili se na kraj louky.

Daeman krátce vzhlédl, uviděl sonio dvacet metrů nad sebou a Bomana s Edide, jak mají flešetové pušky zvednuté a připravené, ale také věděl, že běžící voynix dokáže vyvinout rychlost kolem sta kilometrů za hodinu. Mohli se na něho sesypat dřív, než by sonio stačilo klesnout a zastavit ve vzduchu, a pokud by jich do takového útoku šlo dost, nezachránila by ho ani sebelepší krycí palba.

Šel dál. Svítící Setebovo vejce měl napůl z batohu, jako nějaký dárek k dvacítce vykukující z dárkového papíru. V jednom okamžiku se vejce pohnulo – vnitřní pohyb a jasnější svit ho tak zaskočily, že tu věc málem upustil, ale dál ji držel přes roztrhanou a ušpiněnou látku batohu – po chvíli tápání však znovu vykročil. Byl už teď tak blízko shluku voynixů, že skoro cítil jejich pach staré kůže a rzi.

Zahanbeně si uvědomil, že se mu nohy a ruce slabě třesou. *Prostě jsem nebyl dost chytrý, abych to vymyslel jinak,* pomyslel si. Ale jinak to nešlo. Vzhledem k vážnosti stavu, v němž bylo tolik obyvatel Ardisu, kteří přežili – vzhledem k hrozbě vyhladovění a dehydratace.

Byl už necelých patnáct metrů od shluku třiceti nebo víc voynixů. Zvedl Setebovo vejce jako talisman a vykročil přímo k nim.

Ve vzdálenosti deseti metrů se voynixové začali vytrácet do lesa.

Daeman přidal, skoro běžel. Voynixové na všech stranách ustupovali.

Bál se, že by mohl zakopnout a vejce rozbít – udělalo se mu špatně, když si představil, jak vejce pukne, malý setebovský mozek vyběhne na tuctu miminkovských ruček a stopek a pak mu skočí na obličej – ale přesto se přinutil běžet za ustupujícími voynixy.

Voynixové se spustili na všechny čtyři a klusali pryč – stovky jich prchaly všemi směry jako vyděšení býložravci unikající dravcům

na nějaké prehistorické planině – a Daeman běžel tak dlouho, dokud mohl.

Padl na kolena a přitiskl si batoh na prsa. Cítil, jak se Setebovo vejce vrtí a hýbe, cítil energii, která z něj do té zlé věci proudí, dokud ji od sebe neodstrčil a nepostavil ji na zem, jako by to bylo něco jedovatého. Možná bylo.

Greogi se soniem přistál. „Proboha," vydechl holohlavý pilot. „Proboha."

Daeman pokýval hlavou. „Odvez mě zpátky k patě Hladové skály. Počkám tam s vejcem, dokud nepřevezete dolů všechny, kteří jsou schopni ujít ty dva kilometry k pavilonu faxového uzlu. Půjdu v čele toho průvodu. Vy můžete naložit slabé a zraněné a doprovázet nás vzduchem."

„Co…" začala Edide a zmlkla. Zavrtěla hlavou.

„Jo," kývl Daeman. „Vzpomněl jsem si na těla voynixů zamrzlá v modrém ledu v Kráteru Paříž. Všechna byla zamrzlá, jak utíkala *od* Seteba."

Když v příjemné výšce necelých dvou metrů nad zemí letěli zpátky k Hladové skále, Daeman seděl s batohem na klíně na okraji sonia. Mezi stromy ani na loukách nebyl jediný voynix.

„Kam odfaxujeme?" zeptal se Boman.

„Nevím," odpověděl Daeman. Cítil se strašně unavený. „Vymyslím to, až půjdeme po cestě od Ardisu."

48

„Budeš potřebovat termokombinézu," řekl Prospero.

„Proč?" Harman byl roztržitý. Díval se skleněnými dveřmi na krásnou trojitou kopuli a mramorové oblouky Tádž Moiry. Vůz lanovky zapadl na místo v jihovýchodní *eiffelbahnové* věži – jedné ze čtyř zasazených do rohů obrovského čtverce převislého mramoru, který držel tuto velkolepou budovu nad vrcholkem Čomolungmy. Harman odhadoval, že vrcholek *eiffelbahnové* věže bude ve výšce kolem tří set metrů a nejvyšší bod cibulovité kopule bílé budovy ještě o polovinu výš.

„Nadmořská výška je tady osm tisíc osm set čtyřicet osm metrů," podotkl mág. „Spíš vzduchoprázdno než vzduch. Venkovní teplota na slunci je pětatřicet stupňů Celsia pod nulou. Ten větřík má rychlost padesát uzlů. V šatníku u postele je modrá termokombinéza. Běž nahoru a obleč si ji. Budeš potřebovat svoje svrchní ošacení a boty. Zavolej na mě, až budeš mít nasazenou osmózní masku – budu muset snížit tlak v kabině, než otevřu dveře v mezipatře."

Sjeli výtahem z plošiny ve výšce tří set metrů. Harman si prohlížel nosníky, vzpěry a oblouky věže, když je cestou dolů míjeli, a musel se pousmát. Tajemství bělosti této věže bylo prozaické: bílá barva nanesená na stejně tmavé železo a ocel, z nichž byly ostatní *eiffelbahnové* stavby. Cítil, jak skučící vichry rozechvívají výtah a celou věž a uvědomil si, že v těchto výškách musí barva oprýskat spíš za měsíce a týdny než za roky; zkusil si představit četu natěračů, která by tady musela neustále pracovat, a pak to zavrhl jako hloupost.

Poslouchal teď mága proto, že to znamenalo dostat se z vězení lanovky. Doufal, že někde v tom šíleném chrámu, paláci, hrobce nebo co to vlastně na této neuvěřitelně vysoké hoře bylo, najde cestu

k Adě. Jestli mohl bez pavilonů s faxovými uzly faxovat Ariel, mohl i on. Nějakým způsobem to muselo jít.

U paty věže vystoupil za Prosperem z výtahu a následoval ho přes širokou plochu z červeného pískovce a bílého mramoru k předním dveřím budovy s kopulí. Hrozilo, že mu vítr podrazí nohy, ale led se na nechráněném pískovci a mramoru z nějakého důvodu nedržel.

„Mágové necítí chlad a nepotřebují vzduch?“ křikl na starce v rozevlátém modrém hávu.

„Ani v nejmenším,“ odpověděl mág. Vítr o síle tryskového proudění mu strhával háv na stranu a snášel mu ofinu dlouhých šedých vlasů z většinou lysé lebky na spánek. „Jedna z výhod stáří,“ překřičel svist větru.

Harman zabočil doprava, rozpřáhl ruce, aby ve větru lépe udržel rovnováhu, a došel k nízkému mramorovému zábradlí – ne vyššímu než šedesát centimetrů – které obíhalo kolem obrovského prostranství z pískovce a mramoru jako nízká lavice kolem kluziště.

„Kam to jdeš?“ zvolal Prospero. „Buď opatrný!“

Harman došel k okraji a podíval se přes něj.

Když později studoval mapy, uvědomil si, že se z této hory nazývané podle stáří a původu mapy Čomolungma, Ču-mulang-ma Feng, Qomolangma Feng nebo Ho-Tepma Chini-ka Rauza nebo Everest, musel dívat k severu a že když stál u zábradlí, hleděl na stovky kilometrů daleko – a osm kilometrů přímo dolů – do území, které se kdysi jmenovalo Chánovo Deváté království, Tibet nebo Čína.

Právě to *dolů* Harmana fyzicky zasáhlo.

Tádž Moira byl v podstatě blok města z pískovce a mramoru přilepený na vrcholek Bohyně matky země jako tác nasazený na ostrý kámen, jako kus papíru naražený na hrot.

Z hlediska techniky bylo fullerenové ukotvení natolik impozantní, že působilo až neskutečně – jako by se nějaké božské dítě chtělo předvádět.

Harman stál u šedesát centimetrů vysokého, pětadvacet centimetrů širokého „zábradlí“, díval se přímo dolů do hlubiny osmi a půl kilometru a v zádech měl vítr, který se ho silou tryskového

proudění snažil srazit do té nekonečné vzdušné prázdnoty. Později se z map dozvěděl, že se díval na další pojmenované hory a přes Východní a Západní rongbucký ledovec a hnědé planiny Číny do dáli k zakřivenému okraji Země, ale nic z toho teď nebylo důležité. Jak tam stál, postrkovaný nárazy skučícího větru, a mával rukama, aby udržel rovnováhu, díval se *devět kilometrů přímo dolů – z převisu!*

Padl na všechny čtyři a začal lézt zpátky k chrámu či hrobce a k čekajícímu mágovi. Deset metrů před obrovskými dveřmi trčel z mramorových desek malý ostrý kámen – ne vyšší než půldruhého metru – zakončený třičtvrtěmetrovou ledovou pyramidou. Před Prosperovými zraky – stál tam s rukama založenýma a lehkým úsměvem na tváři – Harman ovinul ozdobný balvan rukama a využil jeho nerovností k tomu, aby se znovu vyškrábal na nohy. I potom se o něj opíral, objímal jej, opíral bradu o ledovou špičku, protože měl strach, že kdyby se ohlédl k té vzdálené zídce a závratné propasti, neodolal by nutkání rozběhnout se k ní a skočit. Zavřel oči.

„Zůstaneš tak celý den?“ zeptal se mág.

„Možná,“ řekl Harman s očima stále zavřenýma. Po další minutě překřičel sílící vítr: „Co je vlastně tenhle balvan? Nějaký symbol? Památník?“

„Vrcholek Čomolungmy,“ řekl Prospero, otočil se a vstoupil do otevřených, elegantně klenutých dveří stavby, kterou nazval Rongbok Pumori Ču-mu-lang-ma-Feng Dudh Kosi Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Chán Ho Tep Rauza. Harman si všiml, že vstup střeží polopropustná membrána – rozvlnila se, když jí mág prošel, což bylo další znamení, že tentokrát nemá co do činění s hologramem.

O několik minut později, když stále ještě objímal balvanový vrcholek a průzory s osmózní maskou na hlavové části termokombinézy měl zásluhou prudké sněhové vánice, která do něj bušila jako ledové projektilky, skoro úplně zamrzlé, Harmana napadlo, že by v budově, za tím polopropustným silovým polem, mohlo být teplo.

Posledních deset metrů ke dveřím nepřelezl po čtyřech, ale shrbeně přešel, s obličejem skloněným, dlaněmi nataženými pod sebe, *připravený* lézt.

Uvnitř jediné obrovské prostory pod kopulí stoupaly schody k řadě mezipater, postupně propojených dalšími a dalšími mramorovými schodišti, která lemovala vnitřek uzavírající se kopule ve stovce pater, stovce poschodí, až k nejvyššímu místu, ukrytému mlhou a dálkou. To, co z lanovky při příjezdu a z *eiffelbahnové* věže vypadalo jako maličké otvory v kupoli – stěží víc než dekorativní prvky na bílém mramoru – se teď ukázalo být stovkami plexisklových oken, z nichž se dolů linuly sloupy světla, které ozařovaly bohatě vázané knihy pomalu se pohybujícími čtverci, obdélníky a lichoběžníky jasu.

Prospero se opřel o svou hůl a otočil se kolem dokola, aby obsáhl to množství mezipater s knihami. „Co myslíš, jak dlouho by ti trvalo všechno to samopřečíst?“ zeptal se.

Harman otevřel ústa, aby promluvil, a pak je zase zavřel. Týdny? Měsíce? I kdyby postupoval od knihy ke knize a na každou jen přiložil dlaň na tak dlouho, aby uviděl, jak mu zlatá slova stékají po prstech a pažích, trvalo by možná roky, než by knihovnu takto přečetl. Nakonec se odhodlal. „Řekl jsi mi, že v *eiffelbahn* a jejím okolí funkce nefungují. Změnila se pravidla?“

„Uvidíme.“ Mág vykročil hlouběji do kopule. Jeho hůl klepala o bílý mramor a zvuk se rozléhal akusticky dokonalou kopulí vzhůru a do všech stran.

Harman si uvědomil, že uvnitř skutečně je *teplo*. Stáhl si kápi a rukavice termokombinézy.

Vnitřek zaklenuté budovy byl rozdělen na jednotlivé prostory, ne-li skutečné místnosti, labyrintem přepážek z bílého mramoru, které se tyčily jen do výšky dvou a půl metru a díky mřížovité, filigránové konstrukci a nespočtu elegantních oválných, srdčitých a listovitých otvorů nepředstavovaly pro zrak úplnou bariéru. Harman si všiml, že stěny kolem paty kopule jsou do výšky nějakých dvanácti metrů, kde začínalo první mezipatro, v celé ploše zdobeny tesanými motivy květin, lián, složitých a neskutečných rostlin, jež všechny prosvětluje přítomnost vsazených drahokamů. Totéž platilo o mramorových přepážkách. Když Prospero vykročil do labyrintu – a on to labyrint skutečně byl – Harman položil ruku na jednu

mramorovou přepážku a uvědomil si, že ať se opře kdekoli, zakryje rukou dva nebo tři dekorativní prvky najednou, pokaždé bude mít pod prsty několik vzácných kamenů. Některé květinové vzory nezabíraly ani plochu palce, přitom to vypadalo, že se skládají z padesáti nebo šedesáti miniaturních intarzií.

„Co je to za kameny?“ zeptal se Harman. Jeho lidé se rádi zdobili vzácnými kameny, cetkami, které jim přinášeli robotičtí služebníci, ale jeho nikdy nenapadlo zamyslet se nad tím, odkud pocházejí.

„Mezi těmito… kameny…“ řekl Prospero, „jsou acháty, jaspisy, lazurity, krevely a karneoly – jenom v tomto jednoduchém lístečku karafiátu, kde jsem položil ruku na přepážku, je více než pětatřicet druhů karneolu, vidíš?“

Harman viděl. Jímala ho z toho místa závrať. V lichoběžnících světla, které se pohybovaly pod knihami na západní stěně, mramor jiskřil, blyštěl se a mihotal tisíci drahých kamenů, které tam byly zasazeny.

„Co je to za místo?“ zeptal se Harman. Přistihl se, že šeptá.

„Bylo postaveno jako mauzoleum… hrobka,“ řekl mág, na další křižovatce příček z bílého mramoru prudce zahnul a dovedl Harmana do středu rozlehlého prostoru, jako by labyrint měl na podlaze nakreslené žluté šipky. Zastavili se před klenutým vstupem do vnitřního obdélníku ve středu bludiště stovek příček. „Přečteš, co je na tomto náhrobku, Harmane z Ardisu?“

Harman se na něj v mléčném světle zadíval. Písmena v mramoru byla vytesaná zvláštně – byly to spíš složité krucánky než rovné čáry, na které byl zvyklý z knih – ale byla to standardní světová angličtina.

„Přečti to nahlas,“ vyzval jej mág.

„‘Vstup s bázní do slavné hrobky Chána Ho Tepa, vládce Asie a ochránce Země, a jeho nevěsty, milované Lias Lo Amumji, zbožňované celým světem. Opustila tento pomíjivý svět čtrnáctou noc měsíce Rachav-Septem v devítistém osmdesátém sedmém roce Chanátu. Ona a její pán nyní pobývají v hvězdném Nebi a bdí nad těmi z vás, kteří sem vcházíte.’“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Prospero. Stál pod složitým obloukem, kterým se střed labyrintu otevíral do dosud nespatřeného interiéru.

„O tom nápisu nebo o tomto místu?“

„O obojím.“

Harman si promnul bradu a tvář a ucítil tam strniště vousů. „Toto místo je… *špatné.* Příliš velké. Příliš bohaté. Přehnané. Až na ty knihy.“

Prospero se zasmál. Zvuk se vrátil ozvěnou a pak ještě jednou. „Souhlasím s tebou, Harmane z Ardisu. Toto místo bylo ukradeno – myšlenka, návrh, intarzie, šachovnicové nádvoří venku – všechno bylo ukradeno kromě mezipater a knih, které tam o šest set let později umístil Rádžahar Mlčenlivý, vzdálený potomek obávaného Chána Ho Tepa. Chán nechal původní projekt Tádž Mahalu zvětšit více než desetkrát. Ta původní budova byla krásná, byl to opravdový důkaz lásky – z té stavby nezůstalo nic, protože Chán ji nechal zničit, neboť chtěl, aby v paměti zůstalo pouze toto mauzoleum. Toto místo je ze všeho nejvíc památník zvrhlé nestřídmosti.“

„Poloha je… zajímavá,“ usoudil tiše Harman.

„Ano,“ odvětil Prospero a vyhrnul si modré rukávy. „To moudro platí dnes pro nemovitosti stejně jako za dob Odysseových – poloha, poloha, poloha. Pojď.“

Došli do středu labyrintu z mramorových desek, na prázdnou mramorovou plochu o rozloze nějakých sto metrů čtverečních, která měla uprostřed něco, co Harmanovi připadalo jako jezírko, od něhož se jasně odráží světlo. Zatímco pomalu kráčeli ke středu, Prosperova vycházková hůl vydávala klepavé zvuky, které se vracely ozvěnou.

To, od čeho se odráželo světlo, nebylo žádné jezírko.

„Ježíši Kriste!“ vykřikl Harman a couvl od okraje.

Vypadalo to jako prázdný vzduch. Nalevo bylo tak tak vidět kolmo padající severní stěnu hory, ale pod nimi – něco přes deset metrů pod úrovní podlahy – jako by se ve vzduchu vznášel sarkofág z oceli a křišťálu, vysoko nad rozeklaným ledovcem o devět kilometrů níž. V sarkofágu ležela nahá žena. Do úrovně sarkofágu točitě sbíhalo úzké schodiště z bílého mramoru, jehož poslední stupeň jako by visel nad prázdnotou.

To nemůže být otevřené, napadlo Harmana. Otvorem v podlaze nefičelo tryskové proudění, neburácel v něm výškový vítr. Sarkofág určitě na *něčem* ležel. Když přimhouřil oči, rozeznal fasety, množství téměř neviditelných ploch. Pohřební komora byla postavená z nějakého neuvěřitelně průhledného plastu, křišťálu nebo skla. Ale proč schodiště a sarkofág nezahlédl, když jeli nahoru lanovkou, nebo…

„Pohřební komora je zvenčí neviditelná," prohodil Prospero. „Už ses podíval na tu ženu?"

„Milovanou Lias Lo Amumju?" opáčil Harman, kterého ani v nejmenším nelákalo civět na nějakou nahou mrtvolu. „Která opustila tento pomíjivý svět čert ví vlastně kdy? Kde je Chán? Má taky svou křišťálovou komnatu?"

Prospero se rozesmál. „Chána Ho Tep a jeho milovanou Lias Lo Amumju, dceru Cézara Amumji ze Středoafrické říše – byla to ledová děvka a harpyje, Harmane z Ardisu, to mi můžeš věřit – svrhli přes palubu ani ne dvě století poté, co zde byli pohřbeni."

„Svrhli přes palubu?" nechápal Harman.

„Dokonale zakonzervovaná těla bez nejmenších skrupulí hodili přes zídku, přes kterou jsi před půl hodinou nakukoval. Hodili je přes palubu jako včerejší smetí z potulné lodi. Chánovi nástupci – každý či každá svým způsobem bezvýznamnější – se s oblibou nechávali uložit na věčnost právě tady… ale ta věčnost trvala jen do té doby, kdy se dalšímu chánskému nástupci zachtělo toho nejlepšího mauzolejního prostoru."

Harman si to dovedl představit.

„Tedy až do doby před čtrnácti sty lety," navázal Prospero a obrátil modrooký pohled zpátky ke sklu a oceli sarkofágu o tři patra níž. „Tuto ženu skutečně miloval někdo, kdo měl moc, a ona tady nerušeně odpočívá již čtrnáct století. Podívej se na ni, Harmane z Ardisu."

Harman se díval všeobecně k sarkofágu, ale snažil se vyhýbat se očima tělu. Ta žena byla na jeho vkus příliš nahá – zdála se být nepatřičně mladá na to, aby byla mrtvá, její tělo bylo stále růžové a bledé, ňadra bylo vidět až příliš dobře – bradavky se jevily růžově i z dvanácti třinácti metrů – krátké vlasy na hlavě byly jako černá čárka

na bílých saténových polštářích, další černá čárka pak byl sytý trojúhelník chloupků na ohanbí – tmavé obočí, pevné rysy tváře a široká ústa, to vše působilo i na tuto vzdálenost skoro… povědomě.

„Ježíši Kriste,“ vykřikl Harman to odpoledne podruhé, ale tentokrát tak hlasitě, že se výkřik vrátil ozvěnou od kopule a odrazil se zpět od bílého mramoru a mezipater s knihami.

Byla mladší, mnohem mladší, vlasy měla spíš černé než šedivé, tělo spíš pevné a mladé než vytahané věkem do unavených linií a záhybů, jak je Harman viděl přes přiléhavou termokombinézu – ale její tvář měla stejnou sílu, lícní kosti stejnou ostrost, obočí byly stejně smělé čárky, brada stejně hrdá. Nemohlo být pochyb.

Byla to Savi.

49

„Tak *kde* jsou všichni?“ otáže se lehkonohý Achilleus, syn Péleův, když kráčí za Héfaistem přes travnatý vrchol Olympu.

Plavovlasý zabiják a Héfaistos, bůh ohně a vrchní zbrojíř bohů, jdou po břehu Kalderového jezera od Léčitelova paláce k Velkému paláci bohů. Ostatní sloupové příbytky se zdají být tmavé a opuštěné. Oblohou nejedou žádné vozy. Žádní nesmrtelní nechodí po dlážděných cestičkách osvětlených nízkými, žlutě svítícími lampami, které, jak si Achilleus všimne, nejsou pochodně.

„Vždyť jsem ti to říkal,“ odpoví Héfaistos. „Když není kocour doma, myši mají pré. Skoro všichni jsou dole na ílijské Zemi, aby se jako hráči zapojili do posledního dějství vaší malicherné Trójské války.“

„Jak válka pokračuje?“ zeptá se Achilleus.

„Když tam nejsi ty, abys zabil Hektora, Trójané dávají tvým Myrmidonům a všem ostatním Achájcům, Argejcům nebo jak jim chceš říkat, na prdel.“

„Agamemnón a jeho lidé ustupují?“

„Ano. Když jsem se naposledy díval – jen před několika hodinami, těsně předtím, než jsem udělal tu chybu, že jsem se vypravil zkontrolovat škody na svém křišťálovém eskalátoru a pustil se do zápasnického souboje s tebou – jsem viděl v holobazénu ve Velkém paláci, že Agamemnónův útok na hradby města opět skončil nezdarem a Achájci ustupovali k obranným příkopům u černých lodí. Hektór se chystal vyvést svou armádu před hradby – připravený znovu se chopit ofenzivy. Nakonec šlo v podstatě o to, kteří z nás nesmrtelných obstojí v těžkých bojích lépe než ostatní. Ukazuje se, že i když za Řeky bojují takové houževnaté mrchy jako Héra a Athéna a Poseidon jim pomáhá tím, že třese zemí, protože to je jeho, třesení zemí – protrójský tým tvořený Apollónem, Arem a lstivou

Afrodítou s její kamarádkou Déméter vítězí. Jako generál stojí Agamemnón za hovno.“

Achilleus pouze přikývne. Jeho osud je teď spojen s Penthesileiou, ne s Agamemnónem a jeho vojsky. Věří, že jeho Myrmidoni udělají to, co bude správné – uprchnou, pokud budou moci, nebo budou bojovat a zemřou, pokud budou muset. Od chvíle, kdy Athéna – nebo Afrodíta přestrojená za Athénu, jestli mu bohyně moudrosti před několika dny řekla pravdu – zavraždila Patrokla, Achilleova krvežíznivost se soustředila pouze na pomstu bohům. Teď – i když ví, že je to jenom výsledek Afrodítiny parfémové magie – má cíle dva: vrátit život své milované Penthesileie a zabít tu čubku Afrodítu. Aniž by si uvědomil, že to dělá, Achilleus si upraví dýku schopnou zabít bohy, kterou má na opasku. Jestli Athéna o tom noži nelhala – a Achilleus jí věřil – tento kousek kvantově posunuté oceli přinese smrt Afrodítě a všem ostatním nesmrtelným, kteří se mu postaví do cesty, včetně tohoto zmrzačeného boha ohně Héfaista, jestli se pokusí uprchnout nebo bránit Achilleově vůli.

Héfaistos dovede Achillea na parkovací plochu před Velkým palácem bohů, kde jsou na trávě seřazeny více než dvě desítky zlatých vozů. Kovové hadice se plazí do nějakého podzemního dobíjecího rezervoáru. Héfaistos vleze do jednoho vozu bez koní a pokyne Achilleovi, aby nastoupil taky.

Achilleus zaváhá. „Kam jedeme?“

„Už jsem ti to řekl. Navštívit jednu nesmrtelnou, která by mohla vědět, kde Zeus momentálně je,“ odpoví zbrojíř.

„Proč se po Diovi jednoduše nepodíváme přímo?“ zeptá se Achilleus a ani teď do vozu nenastoupí. Řídil tisíc vozů, nebo jimi byl vezen, ale ještě nikdy v žádném neletěl tak, jak často vidí poletovat bohy sem a tam nad Íliem nebo Olympem. Sice ho ta představa vyloženě neděsí, ale nijak s opuštěním této země nespěchá.

„Existuje technika známá pouze Diovi,“ odpoví Héfaistos, „která ho dokáže ukrýt před všemi mými čidly a špionážními přístroji. Zřejmě ji někdo aktivoval, ale podle mne to byla spíš jeho žena Héra než samotný Bůh bohů.“

„Kdo je ta nesmrtelná, která nám může ukázat, kde se Zeus skrývá?“ Achilleovu pozornost odvádí skučící písečná bouře a

divoký ohňostroj blesků a statických výbojů několik set metrů nad nimi, kde se planetární bouře vrhá na Diovu *egidu,* silové pole obepínající Olymp.

„Nyx.“

„Noc?“ zopakuje Achilleus. Lehkonohý zabiják zná jméno bohyně – dcery Chaosu, jedné z prvních myslících bytostí, které vyšly z Prázdnoty, jež existovala na počátku času, než sami původní bohové pomohli oddělit tmu Erebu od modrozeleného řádu Gaie – Země – ale neví o žádném řeckém, asijském ani africkém městě, které by záhadnou Nyx-Noc uctívalo. Pověsti a mýty říkaly, že Nyx sama, aniž ji oplodnil nějaký nesmrtelný muž, porodila Eridu (Svár), Moiry (Sudičky), Hypna (Spánek), Nemesis (Pomstu), Thanata (Smrt) a Hesperidky.

„Myslel jsem, že Noc je zosobnění,“ dodá Achilleus. „Nebo jenom hromada žvástů.“ Héfaistos se usměje.

„Dokonce i zosobnění nebo hromada žvástů dostávají fyzickou podobu v tomto báječném novém světě, který pro nás pomohli stvořit postlidé, Sycorax a Prospero,“ řekne. „Tak jedeš? Nebo mám kvitnout zpátky do své laboratoře a užít si… ehm… rozkoše s tvou spící Penthesileiou, dokud si to tady nerozmyslíš?“

„Ty víš, že tě najdu a zabiju, jestli to uděláš,“ odvětí Achilleus. V jeho hlase není žádná hrozba, pouze studený příslib.

„Ano, vím,“ přisvědčí Héfaistos, „proto se tě naposledy zeptám: nastoupíš do tohohle podělaného vozu nebo ne?“

Odletí na jihovýchod přes půlku velké koule Marsu, i když Achilleus neví, že to, na co se dívá, je Mars, ani to, že je to koule. Ví však, že prudký výstup nad olympské Kalderové jezero a divoký průlet *egidou* do skučící prašné bouře za čtveřicí koní, kteří se při startu zčistajasna objevili – a pak jízda oslepující prašnou bouří a samotnými silnými větry – nejsou něco, do čeho by se v nejbližší době pustil z vlastní vůle znovu. Visí na obrubě vozu ze dřeva a bronzu a usilovně se snaží nezavřít oči. Naštěstí vůz jako takový obklopuje pole nějaké energie – Achilleus předpokládá, že nějaká miniaturní forma *egidy* nebo druh neviditelných tělesných štítů, které

bohové používají v boji – jež je chrání před ženoucím se pískem a bičujícími větry.

Pak se ocitnou nad prašnou bouří. Nad sebou mají černou noční oblohu, na které jasně září hvězdy a viditelně se přes ni ženou dva malé měsíce. Než vůz přeletí linii tří obrovských vulkánů, dostanou se mimo nejhorší řádění prašné bouře a hluboko pod nimi se v odraženém světle hvězd objeví tvary země.

Achilleus samozřejmě ví, že domov bohů na Olympu se nachází ve vlastním zvláštním světě – osm měsíců bojoval na rudé pláni mezi horou a tím, čemu jeho moravečtí spojenci říkali bránová díra, a pozoroval vlažné, příliv ani odliv neznající vlny valící se z nějakého severního moře, jež není žádné z pozemských – ale nikdy předtím ho nenapadlo, že by svět Olympanů mohl být tak *velký*.

Letí vysoko nad nekonečným, širokým, zaplaveným kaňonem, kde tmu ruší jen odražené světlo hvězd na vodní hladině a několik pohybujících se lamp míle pod nimi, o nichž Héfaistos řekne, že jsou to plavební světla lomařských lodí Malých zelených mužíčků. Achilleus nevidí důvod, proč by měl mrzáka žádat, aby ten tajemný popis rozvedl.

Letí nad holými a potom zalesněnými pohořími a nesčetnými kruhovými prohlubněmi – bůh ohně jim říká krátery – z nichž některé jsou rozryté erozí, některé zarostlé lesy, mnohé mají uprostřed jezera, ale většina jich ve svitu měsíců a hvězd vypadá ostře a stroze.

Stoupají výš, až svist vzduchu kolem miniaturní *egidy* utichne. Achilleus teď dýchá čistý vzduch, který vychází ze samotného vozu. Obsah kyslíku je tak vysoký, že se cítí trochu opilý.

Héfaistos říká jména některých skalních útvarů, hor nebo údolí, která hluboko pod nimi odplývají do noci. Achilleovi to připadá, že zmrzačený bůh mluví jako znuděný převozník ohlašující zastávky na řece.

„Shalbatana Valis," řekne nesmrtelný. A pak, po několika minutách: „Margaratifer Terra. Meridiannia Platum. Terra Sabaea. Ta hustě zalesněná oblast na severu je Schiaparelli, podhůří přímo před námi se jmenuje Huygens. Teď zatočíme na jih."

Vůz, který letí za čtyřmi namáhanými, lehce průsvitnými koňmi, nezatočí na jih, ale *nakloní* se na jih. Achilleus se pevně chytí, aby si zachránil holý život, přestože podlaha vozu – i když je to neskutečné – jako by stále zůstávala *dole.*

„Co je to?“ zeptá se Achilleus o několik minut později. Před nimi se objevilo obrovské kruhové jezero, které zabírá většinu jižního obzoru. Vůz klesá, a třebaže tady nezuří prašná bouře, vzduch stále skučí.

„Pánev Hellas,“ zabručí bůh ohně. „Měří víc než čtrnáct set mil a má větší průměr než Pluto.“

„Pluto?“

„To je jedna zkurvená planeta, ty pitomej preliteráte,“ zavrčí Héfaistos.

Achilleus povolí křečovité sevření okraje vozu a uvolní si ruce k činu. Uvažuje, že by zmrzačeného boha chytil, přelomil mu záda přes koleno a hodil ho z vozu dolů. Jenže pak se podívá přes bok vozu na horské štíty a černá údolí, která jsou stále mnoho mil pod ním, a rozhodne se, že nejdřív nechá belhavého trpaslíka s vozem přistát. Jezero se před nimi zvětšuje, vyplňuje celý jižní obzor. Pak přeletí stáčející se pobřeží a začnou klesat nad vodu zalitou světlem hvězd. Achilleus si uvědomí, že to, co se z výšky jen o několik mil větší jevilo jako kulaté jezero, je ve skutečnosti malý kruhový oceán.

„Hloubka se mění od dvou mil po více než čtyři,“ řekne Héfaistos, jako by se Achilleus zeptal nebo jako by ho to zajímalo. „Ty dvě velké řeky, které přitékají od východu, se jmenují Dao a Harmakhis. Původně jsme měli v plánu umístit do tamních úrodných údolí několik milionů lidí starého typu, ať si tam dál dupou, milují se a množí se, ale nedostali jsme se k tomu, abychom paprsek natočili sem a defaxovali je. Zeus a ostatní původní bohové z Pantheonu fakticky zapomněli všechno, co bylo, než se z nich stali bohové – všem nám to připadalo jako sen. Zeus měl navíc plné ruce práce se svržením svých rodičů, nesmrtelných z první, titánské generace, Krona a jeho sestry Rheie – a jejich uvězněním ve světě zvaném Tartarus, dosažitelném bránou.“

Héfaistos si odkašle a začne recitovat hlasem potulného zpěváka, který Achilleovi zní, jako by někdo rezavým nožem přeřezával vejpůl lyru:

„Řev hrůzný rozbouřil moře bezmezné.
Celá zem vyrazila mocný ryk.
Nebesa zatřásla se, zasténala.
Pod útokem bohů nesmrtelných
Dálný Olymp v základech se zachvěl
A černého Tartaru zmocnil se třas.“

Achilleus vidí teď napravo i nalevo jen temnou vodu, vodu, která se řítí kolem neskutečnou rychlostí. Útesové stěny kulatého jezera zmizely, schovaly se pod obzory. Na jihu se objeví osamocený skalnatý ostrov.

„Zeus vyhrál válku jen proto,“ pokračuje Héfaistos, „že se vrátil na oběžnou dráhu původní Země – *opravdové* Země, ne vaší, ne tohohle zasraného terraformovaného podvrhu – pro postlidská zařízení razící brány a přivedl si pro boj s Kronovými legiemi Seteba a jeho z vajec zrozené bratry. Ta storuká monstra s energetickými zbraněmi a hladem vyžrat ze země hrůzu zvítězila, ale po válce se jich zase těžko zbavovalo, byli houževnatí jako fleky od hoven. Taky se ukázalo, že jedno zasraný titánský dítě – Iapetův syn Prométheus – je dvojitý agent. A pak to monstrum z laboratoře, stohlavý klon jménem Týfón, který prošel bránovou dírou ve čtyřstém dvacátém pátém roce války. *To* tedy byla podívaná. Vzpomínám si na den, kdy…“

„Už tam budeme?“ přeruší ho Achilleus.

Zatímco pokračují v sestupu, Héfaistos si dál mele svou. Ostrov měří v průměru více než osmdesát Achilleových mil a je plný monster.

„Monstra?“ zeptá se Achilleus. Takové věci ho nezajímají. Chce vědět, kde je Zeus, chce, aby Zeus řekl Léčiteli, že má otevřít

omlazovací nádrže, a chce, aby královna Amazonek Penthesileia ožila. Nic jiného není důležité.

„Monstra," zopakuje bůh ohně. „První děti Gaie a Urana jsou znetvoření démoni. Ale velice mocní. Zeus je nechal, aby žili tady a nemuseli se přidat ke Kronovi a Rheie v tartarském rozměru. Jsou mezi nimi tři Setebovci."

Tato skutečnost Achillea ani trochu nezajímá. Dívá se, jak se ostrov před nimi zvětšuje, a všimne si na rozeklaných skalách uprostřed mohutného temného hradu. Z několika málo oken ve svislých pórovitých kamenných deskách vychází oranžová záře, jako by uvnitř hořelo.

„Na ostrově jsou drženi také poslední Kyklopové," drmolí dál Héfaistos. „A Erínye."

„Erínye jsou tady?" zeptá se Achilles. „Myslel jsem, že jsou taky jenom mýtus."

„Kdepak, žádný mýtus." Zmrzačený bůh nakloní vůz do zatáčky a nasměruje hlavy koní k plochému otevřenému prostoru nad plošinou černé skály u paty centrálního hradu. Kolem hory a pevnosti na ní se ovíjejí a kroutí černé mraky. Údolí po obou stranách jsou plná kradmých pohybů. „Až odsud budou vypuštěny, budou po zbytek věčnosti pronásledovat a trestat hříšníky. Jsou to skutečně 'ty, které chodí tmou': místo vlasů mají klubka svíjejících se hadů a z rudých očí jim tečou krvavé slzy."

„Přiveď je," žádá syn Péleův.

Vůz zlehka přistane pod gigantickou sochou postavenou na široké plošině z černého kamene. Dřevěná kola vozu zaskřípou a koně rázem přestanou existovat. Zvláštní svítící panel, pomocí něhož zbrojíř plavidlo řídil, zmizí.

„Pojď," vybídne ho Héfaistos a dovede Achillea k širokému, zdánlivě nekonečnému schodišti na druhé straně sochy.

Nesmrtelný tahá zmrzačenou nohu po kameni.

Achilleus se neubrání a vzhlédne, aby se na sochu podíval. Je vysoká nejmíň tři sta stop a zobrazuje statného muže, jak drží na mohutných ramenou dvojitou sféru Země a Nebe. „To je socha Iapeta," usoudí Achilleus.

„Ne,“ zabručí bůh ohně, „to je starý Atlas osobně. Navěky tady zkamenělý.“

Čtyřstý schod je poslední. Nahoře se tyčí černý hrad, jehož věže, vížky a neviditelné štíty se ztrácejí ve zvířených mračnech. Dvoje dveře před ním jsou padesát stop vysoké a dělí je od sebe padesát stop.

„Nyx a Hémerá se tady každý den míjejí – Noc a Den,“ zašeptá Héfaistos. „Jedna vychází, jedna vchází. Nikdy nejsou v domě ve stejnou dobu obě.“

Achilleus zvedne oči k černým mrakům a bezhvězdné obloze. „Pak jsme přišli ve špatnou dobu. S Hémerou žádné jednání nemám. Řekl jsi, že si musíme promluvit s Nocí.“

„Buď trpělivý, synu Péleův,“ zavrčí Héfaistos. Stařec vypadá nervózně. Podívá se na malý, ale objemný strojek na zápěstí. „Éos vstane… teď.“

Kolem východního okraje černého ostrova se rozroste oranžová záře, pak se vytratí.

„Polarizovanou *egidou* tohoto ostrova nepronikne žádné sluneční světlo,“ zašeptá Héfaistos. „Ale mimo ně je téměř ráno. Za několik sekund vyjde nad řeky Dao a Harmakhis a nad východní útesy pánve Hellas slunce.“

Nenadálý záblesk Achillea oslní. Zaslechne, jak se jedny gigantické železné dveře zabouchnou a druhé se skřípavě otevřou. Když znovu vidí, druhé dveře jsou zavřené a před nimi stojí Noc.

K Athéně, Héře a ostatním bohyním měl úctu odjakživa, ale toto je poprvé, kdy se Achilleus, syn Pélea a mořské bohyně Thetidy, přistihne, že má z některého nesmrtelného *hrůzu*. Héfaistos z úcty a ze strachu před strašlivým zjevením poklekl, ale Achilleus se přinutí zůstat stát. Zároveň musí přemáhat silné nutkání, aby si ze zad sundal štít, schoval se za ním a v ruce sevřel svou krátkou dýku na bohy. Rozpolcený hlasem, který mu velí utéct, a hlasem, který mu velí bojovat, nakonec jako kompromis pokorně skloní hlavu.

Přestože bohové mohou nabýt téměř jakékoli velikosti – Achilleus nemá ani ponětí o zákonu zachování hmoty a energie a nepochopil by vysvětlení, jak jej nesmrtelní obcházejí – zdá se, že bohům a bohyním nejvíce vyhovuje výška kolem devíti stop: jsou tak

dost vysocí, aby si smrtelníci před nimi připadali jako děti, a přitom nejsou tak velcí, aby si museli zesilovat kosti v nohách – jinak by se jim i v jejich olympských palácích špatně pohybovalo.

Nyx-Noc – je vysoká patnáct stop, halí ji vířící mlžný mrak a na sobě má něco, co vypadá jako několik vrstev průsvitné černé látky, která z ní splývá v desítkách různě dlouhých proužků. Na hlavě má buď čelenku, k níž patří černý závoj přes obličej, anebo má možná obličej, který jako lisovaný černý závoj vypadá. Zdá se to neskutečné, ale její černé oči jsou přes černý závoj a mlžná oblaka dokonale vidět. Než Achilleus odvrátí zrak, všimne si, že má neuvěřitelně obrovská prsa, jako by celý svět kojila tmou. Pouze ruce, dlouhoprsté a silné, jí bledě září, jako by prsty byly ze zhmotnělého měsíčního světla.

Achilleus si uvědomí, že Héfaistos něco říká, skoro až recituje. „Zapěji píseň teď Noci, té rodičce bohů i lidí, (Noc, kterou zveme též Kypridou, zrod zde poskytla všemu). Blažená bohyně, slyš! Tvůj temný zrak hvězdami září, kocháš se samotou tichou a klidem hlubokých dřímot. Matko snů, dobrá a milá, jež noční miluješ reje, svou mírností starosti tišíš a oddech od strastí skýtáš, všem milá dárkyně spánku, jež zářic tmou pospícháš s koňmi. Úplnost nemáš: jednou jak nebeská, jindy jak zemská kroužíváš kolem a o kořist hraješ, jež povětřím bloudí. Z podsvětí vypouštíš světlo a do Hádu…“

„Dost,“ zarazí ho Noc. „Když si budu chtít poslechnout orfický hymnus, přenesu se v čase. Jak se opovažuješ, bože ohně, přivést pouhého smrtelníka do Hellady a do nocí obestřeného domova Nyx?“

Achilleus se zachvěje, když slyší bohyni promluvit. Je to zvuk, jako když divoké zimní moře doráží na skály, hlasu je přesto rozumět.

„Bohyně, jejíž přirozená síla rozděluje přirozený den,“ pochlebuje Héfaistos, stále na kolenou, stále v předklonu, „tento smrtelník je syn nesmrtelné Thetidy a na své zemi je sám polobohem. Jmenuje se Achilleus, syn Péleův, a jeho srdnatost…“

„Já znám Achillea, syna Péleova, a jeho srdnatost – plenitele měst, prznitele žen a zabijáka mužů,“ odvětí Noc tónem vln

dorážejících na pobřeží. „Jaký důvod tě mohl přimět, abys přivedl tohoto… pěšáka… k mým černým dveřím, zbrojíři?“

Achilleus usoudí, že přišel čas, aby promluvil. „Potřebuji se setkat s Diem, bohyně.“

Temné zjevení se otočí víc k němu. Vypadá to, jako by Nyx nestála, ale vznášela se, a její prsaté tělo se otáčelo bez tření. Závojem zahalená tvář – nebo tvář, která je síťovaná jako černý závoj – se na něho podívá očima, které jsou černější než černé. Kolem víří a sváří se mraky.

„Ty se *potřebuješ* setkat s vládcem hromu, bohem všech bohů, pelasgovským Diem, pánem deseti tisíc chrámů a dodonské svatyně, otcem všech bohů a lidí, nejvyšším králem Diem, jenž řadí bouřková mračna a vydává všechny příkazy?“

„Ano.“

„Z jakého důvodu?“ zeptá se Nyx.

Tentokrát promluví Héfaistos. „Achilleus usiluje o to, aby Léčitel přijal do svých nádrží smrtelníka, matko prvního černého, zárodku prostého vejce. Chce požádat otce Dia, aby Léčiteli poručil oživit královnu Amazonek Penthesileiu.“

Noc se rozesměje. Jestli její hlas byl jako divoké moře dorážející na skály, Achilleovi připadá, že její smích zní jako skučení zimního větru nad Egejským mořem.

„Penthesileiu?“ zeptá se černě oděná bohyně, ještě než se přestane smát. „Tu blbou, blonďatou, ceckatou lesbickou couru? U milionu Zemí, proč bys chtěl znovu oživit tu svalnatou štětku, synu Péleův? Byl jsi to koneckonců ty, koho jsem viděla, jak ji i jejího koně proklál otcovým slavným oštěpem, oba je napíchl jako papričky na kebabu.“

„Nemám na vybranou,“ zahučí Achilleus. „Já ji miluji.“

Noc se znovu rozesměje. „Ty ji *miluješ?* A to říká Achilleus, který si bere do postele otrokyně, porobené princezny a zajaté královny se stejnou lhostejností, s jakou jiný pojídá olivy, aby je vzápětí zahodil jako vyplivnuté pecky? Ty ji *miluješ?*“

„Za to může Afrodítin feromonový parfém,“ ozve se Héfaistos, který stále klečí.

Noc se přestane smát. „Který typ?“ zeptá se.

„Číslo devět,“ zabručí Héfaistos. „Pukův lektvar. Ten typ se samočinně se replikujícími nanomechanismy v krevním řečišti, které trvale produkují další a další molekuly závislosti a berou mozku endorfiny a serotonin, pokud se oběť svým poblouznění neřídí. Protilátka neexistuje.“

Noc otočí k Achilleovi tvář s vymodelovaným závojem. „Myslím, že jsi důkladně v řiti, synu Péleův. Zeus nikdy nesvolí k oživení smrtelníka – natož Amazonky, příslušnice plemene, na něž pomyslí jen vzácně, a když mu přece jen přijde na mysl, má o něm mínění dosti nevalné. Otci všech bohů a všech lidí jsou Amazonky k ničemu a panny potřebuje ještě míň. Chápal by vzkříšení takové smrtelnice jako znesvěcení Léčitelových nádrží a jeho umu.“

„Přesto ho o to požádám,“ trvá tvrdohlavě na svém Achilleus.

Noc se na něho mlčky podívá. Potom se prsaté, ebenově střapaté zjevení otočí k Héfaistovi, který ještě pořád klečí. „Zmrzačený bože ohně, pracovitý zbrojíři vznešenějších bohů, co vidíš, když se podíváš na tohoto smrtelníka?“

„Podělaného pitomce,“ zamručí Héfaistos.

„Já vidím kvantovou singularitu,“ odvětí bohyně Nyx. „Černou díru pravděpodobnosti. Nespočet rovnic, které mají všechny stejné trojbodové řešení. Proč to tak je, zbrojíři?“

Bůh ohně znovu zamručí.

„Jeho matka Thetida, bohyně s ňadry zamotanými v chaluhách, ponořila tohoto troufalého smrtelníka do nebeského kvantového ohně, když byl ještě mrně, o málo víc než larva. Pravděpodobnost dne, hodiny, minuty a způsobu jeho smrti je stoprocentní, a jelikož se nedá změnit, jako by Achilleovi propůjčovala určitou nezranitelnost vůči všem jiným útokům a zraněním.“

„Tááááák,“ protáhne zahalená Noc. „Synu Héry, manželi té hloupé Charitky, jež je známa jako Aglaia Půvabná, proč tomuto člověku pomáháš?“

Héfaistos se skloní níž ke schodu. „Nejdřív mne přemohl v zápase, milovaná bohyně děsivého stínu. Potom jsem mu pomáhal proto, že se jeho zájmy kryly s mými.“

„Ty máš zájem na nalezení otce Dia?“ zašeptá Noc. Někde v černých kaňonech napravo od nich někdo nebo něco zavyje.

„Mým zájmem je zadržet sílící příval Kaosu, bohyně.“

Noc přikývne a zvedne zahalenou tvář k mrakům, jež víří kolem věží jejího hradu. „Slyším křičet hvězdy, zmrzačený zbrojíři. Vím, že když řekneš ‘Kaos,’ myslíš tím chaos – na kvantové úrovni. S výjimkou Dia jsi jediný z bohů, který si pamatuje nás a naše myšlení před Proměnou… který si pamatuje drobnosti jako fyzika.“

Héfaistos nechá hlavu skloněnou a neřekne nic.

„Sleduješ kvantový tok, zbrojíři?“ zeptá se Noc. V hlase má ostrý a zlostný tón, kterému Achilleus nerozumí.

„Ano, bohyně.“

„Kolik nám podle tebe zbývá času na přežití, bože ohně, jestliže víry pravděpodobnostního chaosu narůstají tímto logaritmickým tempem?“

„Několik dní, bohyně,“ zavrčí Héfaistos. „Možná ani to ne.“

„Sudičky s tebou souhlasí, zplozenče Héry,“ potvrdí Nyx. Její hlas je tak silný a jeho zabarvení má tak blízko k dorážení vln, že by si Achilleus nejraději zacpal uši svýma mozolnatýma rukama. „*Moiry* – ty cizácké bytosti, jimž smrtelní lidé říkají Sudičky – se dnem a nocí pachtí u svých elektronických počítadel, manipulují s bublinami magnetické energie a s mílovými zákruty výpočetní DNA, a každý den je jejich pohled na budoucnost méně jistý, jejich nitky pravděpodobnosti zapletenější, jako by se rozbil samotný tkalcovský stav času.“

„To ta svině Setebos,“ zavrčí Héfaistos. „Omlouvám se, paní.“

„Ne, máš pravdu, zbrojíři,“ odvětí obrovská Nyx. „Je to ta svině Setebos. Nakonec se dostal na svobodu, již není vězněm arktických moří této planety. Mnohoruký totiž odešel na Zemi. Ne na Zemi tohoto smrtelníka, ale do našeho starého domova.“

Héfaistos konečně zvedne hlavu. „Ne,“ řekne. „To jsem nevěděl.“

„Ale ovšem – velký mozek prošel bránou.“ Noc se zasměje a tentokrát už si Achilleus uši zacpe. Je to zvuk, jaký by žádný smrtelník neměl být nucen poslouchat.

„Kolik času podle Moir máme?“ zašeptá Héfaistos.

„Pradlena Klóthó říká, že nám zbývá jen několik hodin, než kvantový tok způsobí implozi tohoto vesmíru. Atropos, ta, která se

nedá odvrátit a která nosí nenáviděné nůžky, jimiž v ostrém okamžiku smrti přestřihne nám všem nit života, říká, že to může být ještě měsíc.“

„A Lachesis?“ otáže se bůh ohně.

„Propůjčovatelka osudů – a podle mě to právě ona umí s fraktálovými vlnami elektronického počítadla lépe než ostatní – vidí, že Kaos zvítězí na této planetě a v této bráně během jednoho nebo dvou týdnů. Ať na to jdeme z kterékoli strany, zbývá nám málo času, zbrojíři.“

„Chystáš se uprchnout, bohyně?“

Noc mlčí. Ze skal a údolí za jejím hradem se ozývá vytí. Nakonec promluví: „Kam bychom mohli uprchnout, zbrojíři? Kam by v tomto vesmíru mohlo třeba jen několik nás původních uprchnout, jestliže se tento vesmír, do něhož jsme se narodili, zhroutí v chaos? I kdybychom vytvořili nevím jakou bránovou díru, i kdybychom se teleportovali jakýmkoli kvantovým skokem, stále budeme nitkami chaosu spojeni s tímto vesmírem. Ne, není kam uprchnout.“

„Co tedy budeme dělat, bohyně?“ zabručí Héfaistos. „Copak se jen skloníme, popadneme sandály, stáhneme ocas a odporoučíme se?“

Noc vyrazí zvuk, který je jako Egejské moře, jež si užívá bouři. „Musíme se poradit se staršími bohy. A rychle.“

„Se staršími bohy…“ začne zbrojíř a zarazí se. „Myslíš Krona, Rheiu, Ókeana, Téthys… všechny ty vyhnané do strašlivého Tartaru?“

„To Zeus nikdy nedovolí,“ namítne Héfaistos. „Žádný bůh nesmí vejít ve styk…“

„Zeus se musí vyrovnat s realitou,“ zařve Noc. „Nebo skončí v chaosu všechno, včetně jeho vlády.“

Achilleus vyjde po dvou schodech k obrovské černé postavě. Štít má na předloktí, jako by byl připraven bojovat. „Hej, nezapomněli jste, že jsem tady taky? A pořád očekávám odpověď na svou otázku. *Kde je Zeus?*“

Nyx se k němu nakloní a namíří jeden bledý, kostnatý prst jako zbraň. „Tvoje kvantová pravděpodobnost, že zemřeš mou rukou, je

možná nulová, syne Péleův, ale pokud bych tě rozstřílela na atomy, na molekuly, možná by vesmír – dokonce i na kvantové úrovni – měl dost práce, aby ten axiom dodržel.“

Achilleus čeká. Už si všiml, že bohové často plácají podobné nesmysly. Jediné, co může dělat, je počkat, až zase přijdou k rozumu.

Nakonec Nyx promluví hlasem vln, s nimiž si pohazuje vítr. „Héra, sestra a nevěsta, dcera Rheie a Krona a krvesmilná souložnice svého božského bratra, vražedkyně a fanatická, i zrady schopná ochránkyně Achájců, odvedla vládce Dia od jeho povinností a ochromila jeho bdělost, zatáhla ho do postele a píchla mu Spánek. Stalo se to ve velkém domě, kde manželka slavného hrdiny pláče a lopotí se, ve dne tká a v noci trhá, co udělala. Tento hrdina si pro své krvavé dílo u Tróje nevzal svůj nejlepší luk, ale nechal jej na kolíčku v tajné místnosti s tajnými dveřmi, ukrytý před nápadníky a pleniteli. Je to luk, který nedokáže natáhnout nikdo jiný, luk, který dokáže prostřelit šípem ostří dvanácti železných seker za sebou, anebo poloviční počet lidských těl, jedno zda vinných nebo nevinných.“

„Díky, bohyně,“ řekne Achilleus a sestoupí ze schodiště.

Héfaistos se rozhlédne a následuje ho, ale dává si pozor, aby se k obrovské ebenové postavě ve vlajícím hábitu neotočil zády. Když se pak oba muži sejdou, Noc už na svém místě na horním konci schodů není.

„U Háda, co to všechno mělo znamenat?“ zašeptá zbrojíř, když nastoupí do vozu a aktivuje virtuální ovládací panel a holografické koně. „Plačící manželka hrdiny, nějaké podělané tajné místnosti, ostří sekyr, dvanácti v řadě. Nyx mluvila jako to vaše blábolící delfské orákulum.“

„Zeus je na ostrově Ithaka,“ prohlásí Achilles, když začnou stoupat od hradu a nechají pod sebou ostrov s vrčením a řevem neviditelných nestvůr v temnotách. „Vím od samotného Odyssea, že nechal svůj nejlepší luk v paláci na tom svém skalnatém ostrově, schovaný s oděvy provoněnými bylinami v tajné místnosti. V lepších časech jsem tam byl lstivého Odyssea navštívit. Jedině on dokáže ten obrovský luk úplně natáhnout – tak to alespoň tvrdí, já jsem to nikdy nezkusil – a trefování šípem do k sobě složených ostří dvanácti seker v řadě po večerním pití, tak si syn Láertův představuje zábavu. A

jestli tam nějací nápadníci usilují o ruku jeho přitažlivé ženy Pénelopy, ještě víc by se pobavil, kdyby se místo mezi ostří seker trefoval šípy do jejich těl.“

„Odysseův dům na Ithace,“ zamumlá Héfaistos. „Dobré místo si Héra vybrala pro ukrytí svého spícího pána. Dovedeš si představit, synu Péleův, co s tebou Zeus provede, až ho tam probudíš?“

„Pojďme to zjistit,“ odvětí Achilleus. „Můžeš nás tam kvantově teleportovat přímo z tohoto vozu?“

„Sleduj mě.“ Vzápětí člověk a bůh zmizí. Vůz – nyní prázdný – dál letí přes pánev Hellas k severozápadu.

50

„To není Savi.“

„Slyšel jsi, že bych řekl něco takového, příteli Nikoho?“

Harman stál na pevném kovu katafalku, který jako by visel nad více než osmi kilometry vzduchu sto metrů od severní stěny Čumulangmy, a navzdory silnému nutkání, aby to *nedělal*, civěl na mrtvou tvář a nahé tělo mladé Savi. Prospero stál na železných schodech za ním. Vítr venku sílil.

„*Vypadá* jako Savi,“ řekl Harman. Nedokázal zpomalit tep svého srdce. Ze závrati vyvolávané nadmořskou výškou a tělem před ním se mu bouřil žaludek. „Ale Savi je přece mrtvá,“ prohlásil.

„Víš to jistě?“

„Vím to jistě, sakra. Viděl jsem, jak ji tvůj Kalibán zabil. Viděl jsem zakrvácené zbytky toho, co jedl, a co zůstalo. Savi je mrtvá. A takto *mladou* jsem ji nikdy neviděl.“

Nahá žena, která ležela na zádech v křišťálové rakvi, nemohla být starší než tři nebo čtyři roky po první dvacítce. Savi byla… sešlá věkem. Všichni – Harman, Ada, Daeman i Hannah – šokovalo, když ji uviděli: šedivé vlasy, vrásky, tělo, které mělo nejlepší léta za sebou. Nikdo z lidí starého typu neviděl účinky stárnutí, dokud nepotkali Savi… a ani potom, ale to se teď změní, když omlazovací nádrže v nápravně byly zničené.

„To nebyl *můj* Kalibán,“ řekl Prospero. „Ne, tenkrát to *nebyla* moje obluda. Když jste se s ním před devíti měsíci setkali na onom orbitálním ostrově, byl ten šotek svým pánem, ten zvrácený zplozenec Sycorax, Setebův otrok ztracený v poutech poddanství.“

„To není Savi,“ zopakoval Harman. „Nemůže to být ona.“ Donutil se vyjít po schodech zpátky do ústřední prostory Tádž Moiry. Rychle se protáhl kolem mága v modrém, ale než prošel žulovým stropem, zastavil se. „Žije?“ zeptal se tiše.

„Dotkni se jí.“

Harman se vrátil po schodech o další krok nahoru. „Ne. Proč?“

„Sejdi sem dolů a dotkni se jí.“ Holografická projekce, nebo co to bylo, teď stála u křišťálového sarkofágu. „Jedině tak poznáš, jestli je živá.“

Harman zůstal, kde byl. „Spokojím se s tvým slovem.“

„Ale já jsem ti slovo *nedal,* příteli Nikoho. Nijak jsem se nevyslovil k tomu, zda je to spící žena, mrtvola nebo jen vosk, který by chtěl duši. Ale zaručuji ti, manželi Ady z Ardisu – kdyby se probudila, kdybys ji probudil ty, a kdyby byla opravdová – a kdyby sis pak s touto probuzenou a přestěhovanou duší promluvil, dostal bys odpovědi na všechny otázky, které tě nejvíc tíží.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Harman a přes nutkání uprchnout sestoupil po schodech.

Mág mlčel. Jeho jedinou odpovědí bylo, že otevřel křišťálové víko průzračného sarkofágu.

Ven nevyvanul žádný puch rozkladu. Harman vstoupil na kovovou plošinu katafalku a pak se postavil vedle mága. Kromě neochlupených postav, které zahlédl v léčebných tancích na Prosperově ostrově, až do posledních měsíců mrtvého člověka nikdy neviděl. Ani nikdo jiný z lidí starého typu. Nyní však pohřbíval lidi ve vile Ardis a znal strašlivé stránky smrti – zmodrání a posmrtnou ztuhlost, oči jakoby zapadlé od světla, chlad těla. Tato žena – tato *Savi* – žádné z těchto příznaků neměla. Její kůže se zdála být hebká a plná života. Rty měla růžové skoro až do červena, stejně jako bradavky. Oči měla zavřené, řasy dlouhé, ale vypadalo to, že se může probudit každým okamžikem.

„Dotkni se jí,“ vyzval ho Prospero.

Harman natáhl chvějící se ruku, ale strhl ji zpátky, než se ženy dotkl. Mladá Savi měla kolem těla slabé, ale pevné silové pole – propustné, ale hmatatelné – a vzduch uvnitř pole byl mnohem teplejší než ten nad ním. Zkusil to ještě jednou, nejdřív položil prsty – nahmatal velice nepatrný náznak pulzu, jako když se zlehka pohne motýl – a pak položil dlaň na ženinu hruď, mezi ňadra. Ano – velice slabý tep srdce, ale pomalý – lehké údery, mezi nimiž uběhla příliš dlouhá doba, než aby to byl tep normálního spáče.

„Je to podobná kóje jako ta, v níž teď spí tvůj přítel Nikdo," řekl tiše Prospero. „Pozastavuje čas. Ale místo aby ji léčila a chránila tři dny, jak to v tuto chvíli činí zpomalovací sarkofág Nikoho-Odyssea, tato křišťálová rakev je jí domovem již tisíc čtyři sta a několik let."

Harman strhl obě ruce zpátky, jako by ho něco kouslo. „To není možné!"

„Ne? Tak ji probuď a zeptej se jí."

„Kdo je to?" zeptal se Harman. „Savi to být nemůže."

Prospero se usmál. Pod jejich nohama se k severní štěně hory přihnaly šedé mraky, které se teď obtáčely kolem úkrytu s proskleným dnem, kde stáli.

„Ne, Savi to být nemůže, že ne?" řekl mág. „Já jsem ji znal jako Moiru."

„Moira? Toto místo – Tádž Moira – se jmenuje po ní?"

„Samozřejmě. Je to její hrobka. Nebo alespoň hrobka, ve které spí. Moira je postčlověk, příteli Nikoho."

„Všichni posťáci jsou mrtví, jsou pryč. Daeman, Savi a já jsme viděli jejich mumifikovaná těla, okousaná Kalibánem, jak plují zkaženým vzduchem tvého orbitálního ostrova." Harman znovu odstoupil od rakve.

„Moira je poslední," objasnil Prospero. „Sestoupila z prstence P před více než patnácti sty lety. Byla milenkou a chotí Ahmana Ferdinanda Marka Alonza Chána Ho Tepa."

„Kdo to kruci je?" Mraky již obklopily plošinu Tádž Moiry úplně a Harman si připadal jako na pevnější zemi, když skleněná podlaha pod ním ukazovala pouze šeď.

„Knihomolský potomek původního Chána," odvětil mág. „Vládl tomu, co zbylo ze Země, když voynixové poprvé ožili.

Nechal si postavit časový sarkofág, ale miloval tuto Moiru a nabídl jí ho. Ona tady prospala staletí."

Harman se nuceně zasmál. „To nedává smysl. Proč si ten cosi Ho Tep jednoduše nenechal postavit druhou rakev pro sebe?"

Prosperův úsměv byl k zbláznění. „Nechal. Stála přímo tady, na tomto širokém katafalku, vedle Moiřiny. Ale i na místo tak těžko přístupné jako Rongbok Pumori Ču-mu-lang-ma-Feng Dudh Kosí Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Chán Ho Tep Rauza zavítá

skoro za půldruhého tisíciletí nějaká ta návštěva. Jedni z prvních nezvaných hostů odsud tělo a časový sarkofág Ahmana Ferdinanda Marka Alonza Chána vytáhli a svrhli je přes okraj dolů na ledovec.“

„Proč nevzali tuto rakev… Moiřinu?“ zeptal se Harman. Byl skeptický ke všemu, co mág říkal.

Prospero natáhl ke spící ženě ruku posetou stařeckými skvrnami. „Ty bys takové tělo vyhodil?“

„Proč potom nevyloupili prostory nahoře?“

„Je tam zabezpečení. Rád ti je později ukážu.“

„Proč ti první vetřelci *neprobudili*… tuhle ženu?“

„Snažili se. Ale nepodařilo se jim otevřít sarkofág…“

„Nezdálo se, že ty bys s tím měl nějaké problémy.“

„Byl jsem tady, když Ahman Ferdinand Mark Alonzo Chán to zařízení vymyslel. Znal jsem jeho kódy a hesla.“

„Tak ji probuď *ty*. Chci si s ní promluvit.“

„Já tuto spící postlidskou ženu probudit nemohu,“ zavrtěl hlavou Prospero. „Nepodařilo by se to ani vetřelcům, kdyby se dostali přes bezpečnostní systém a rakev otevřeli. Moiru probudí jenom jedna věc.“

„Která?“ Harman znovu stál na prvním schodu, připravený odejít.

„Když s ní, zatímco spí, bude mít Ahman Ferdinand Mark Alonzo Chán nebo nějaký jiný muž, který je jeho potomkem, pohlavní styk.“

Harman otevřel ústa, aby něco řekl, ale nic nenašel. Jenom stál a civěl na postavu v modrém hávu. Mág buď zešílel, nebo byl šílený odjakživa. Žádná třetí možnost nebyla.

„Ty jsi potomek Ahmana Ferdinanda Marka Alonza Chána Ho Tepa a rodu Chánů,“ pokračoval Prospero hlasem tak klidným a nezúčastněným jako někdo, kdo spekuluje o počasí. „DNA tvého semene Moiru probudí.“

51

Mahmud a Orphu vyšli ven na trup *Královny Mab*, kde si mohli pohovořit v klidu.

Obří kosmická loď přestala odpalovat atomové bomby o velikosti plechovek od koly, když překonala dráhu pozemského Měsíce – chtěli oznámit svůj přílet, ale zároveň nechtěli nikoho ani nic na rovníkovém a polárním prstenci proti sobě popudit tak, aby po nich vystřelil – a *Mab* teď zpomalovala na oběžnou dráhu se slabým přetížením jedné osminy gé. Používala k tomu jen své pomocné iontové motory vysunuté na krátkých nosnících. Mahmudovi připadalo, že modrá záře „pod“ nimi je příjemná alternativa k pravidelným nárazům a oslnivému jasu bomb.

Maličký Európan musel být při brzdění ve vakuu opatrný, dávat si pozor, aby byl v každém okamžiku připoutaný k lodi, zdržovat se na lávkách, jež loď obkružovaly, a opatrně našlapovat na žebřících, které byly po třísetmetrové lodi všude, ale věděl, že kdyby udělal nějakou hloupost, Orphu z Ió by se pro něho vrhl a zachránil by ho. Mahmud mohl vydržet v absolutním vakuu bez potíží jen asi tucet hodin, pak musel doplnit vzduch a další nezbytnosti. Maličké peroxidové trysky, které měl zabudované do zad, používal jen vzácně. Pro Orpha však byl tento vnější svět extrémního chladu, strašlivého žáru, bouřlivého záření a absolutního vakua přirozeným prostředím.

„Tak co uděláme?“ zeptal se Mahmud obrovitého přítele.

„Myslím, že je nutné, abychom slétli s výsadkovou lodí a *Černou dámou* dolů,“ prohlásil Orphu. „Co nejdřív.“

„My?“ podivil se Mahmud. „*My?*“ Plán byl takový, že Suma IV. bude pilotovat výsadkovou loď s generálem Beh bin Adeem a třiceti jeho vojáky – skáloveckými vojáky pod přímým velením velitele centurie Mepa Ahoo – v lodní kabině pro pasažéry, zatímco Mahmud

bude čekat v *Černé dámě* v nákladovém prostoru výsadkové lodi. Až nastane čas pro nasazení ponorky, pokud vůbec nastane, Suma IV. a další nezbytný personál slezou přestupní šachtou do *Černé dámy*. Přestože Mahmud měl z odloučení od svého starého přítele nedobrý pocit, v plánech se ani na okamžik nepočítalo s tím, že by se obrovský, opticky slepý Ióňan zúčastnil výsadkové části mise. Orphu měl zůstat na *Královně Mab* jako technik vnějších systémů.

„Co tedy znamená to ‘my’?“ zeptal se znovu Mahmud.

„Došel jsem k závěru, že jsem pro misi nepostradatelný,“ zabručel Orphu. „Kromě toho, v nákladové komoře ponorky pro mě pořád máš ten pohodlný výklenek – s přípojkami vzduchu a energie a s napojením komunikačních kanálů, radaru a dalších senzorů. Mohl bych se tam uklidit a byl bych spokojený.“

Mahmud zavrtěl hlavou, uvědomil si, že to dělá před slepým moravcem, pak si uvědomil, že Orphu pohyb zachytí radarem a infračervenými senzory a zavrtěl hlavou ještě jednou. „Proč bychom měli na cestě dolů trvat? Pokus o přistání na Zemi by mohl ohrozit kontakt s vysílajícím asteroidovým městem v prstenci P.“

„Čert vem vysílající asteroidové město na prstenci P,“ zabručel Orphu. „Momentálně je důležité co nejrychleji slétnout na tu planetu.“

„Proč?“

„Proč?“ zopakoval Orphu. „*Proč?* Ty máš oči, přítelíčku, já ne. Copak jsi *neviděl* ty záběry z teleskopu, které jsi mi popisoval?“

„Myslíš tu vypálenou vesnici?“

„Ano, myslím tu vypálenou vesnici,“ zahučel Orphu. „A dalších třicet nebo čtyřicet lidských osídlení po celé planetě, jež se zdají být terčem útoku bezhlavých tvorů, kteří se zřejmě specializují na masakrování lidí starého typu – *lidí starého typu*, Mahmude, těch, kteří zkonstruovali naše předky.“

„Odkdy se z této mise stala záchranná výprava?“ zeptal se Mahmud. Země teď byla velká, jasná, modrá koule, která každou minutou rostla. Prstence P a R byly nádherné.

„Od okamžiku, kdy jsme spatřili fotografie, na nichž byli masakrování lidé,“ odpověděl Orphu a Mahmud poznal v přítelově hlase téměř infrazvukové tóny. To dunění znamenalo buď to, že se

Orphu dobře baví, nebo to, že je velice vážný – a Mahmud věděl, že se momentálně nebaví.

„Myslel jsem, že jde o záchranu našich Pěti měsíců, Pásu a Sluneční soustavy před naprostým kvantovým kolapsem," namítl Mahmud.

Orphu hluboce zabručel. „To uděláme zítra. Dnes máme šanci pomoci lidem dole."

„Jak? Neznáme souvislosti. Nemáme ponětí, co se tam děje. Ti bezhlaví kovoví tvorové klidně můžou být jenom vraždící roboti, které postavili lidé, aby se navzájem pozabíjeli. Vměšovali bychom se do místních válek, do kterých nám nic není."

„Ty tomu věříš, Mahmude?"

Mahmud zaváhal. Podíval se daleko, hluboko dolů, kde z iontových motorů na výložníkových konstrukcích šlehaly modré kužely směrem k zvětšující se modrobílé kouli.

„Ne," řekl nakonec. „Ne, nevěřím tomu. Myslím si, že na Zemi se děje něco nového, stejně jako na Marsu, na ílijské Zemi a všude, kam se podíváme."

„Já taky," prohlásil Orphu z Ió. „Pojďme dovnitř přesvědčit Asteaguea/Che a ostatní hlavní integrátory, že musejí vypustit výsadkovou loď a ponorku, až obletíme odvrácenou stranu Země. Se mnou na palubě."

„A jak je chceš přesvědčit, aby to udělali?" zeptal se Mahmud.

Tentokrát mělo Ióňanovo hluboké zadunění blíž k pobavenému spektru infrazvuku, který rozechvívá kosti. „Udělám jim nabídku, kterou nebudou moci odmítnout."

52

Harman se snažil dostat se od křišťálové rakve co nejdál. Byl by se vrátil do *eiffelbahnového* vozu, ale venkovní vichry burácely – určitě měly přes sto padesát kilometrů v hodině, dost, aby ho smetly z mramorové desky obklopující Tádž Moiru – a tak raději prolézal spirálovitá patra s knihami.

Lávky byly úzké a brzy se vzepjaly do velké výšky, přičemž každá byla vysunutá kousek víc nad nízké bludiště hluboko dole, jak zakřivení kupole tlačilo regály s knihami a lávky hlouběji dovnitř. Harman by byl z té závratné výšky, kterou měl na otevřených železných lávkách pod nohama, nervózní, kdyby tolik netoužil odejít od té spící ženy co nejdál.

Knihy byly bez názvů. Měly jednotnou velikost. Harman odhadoval, že v této obrovské stavbě jsou statisíce svazků. Jeden vytáhl a náhodně jej otevřel. Písmena byla malá a vytištěná v předrubikonové angličtině, starší než všechny knihy nebo texty, s nimiž se doposud setkal. Trvalo mu několik minut, než vypozoroval a odhadl prvních pár vět, na něž narazil. Zasunul knihu zpátky na místo, přitiskl dlaň na hřbet a představil si pět modrých trojúhelníků v řadě.

Nešla samopřečíst. Žádná zlatá slova mu nestekla po ruce, aby se mu usadila v paměti. Buď tady samočtení nefungovalo, nebo se tyto staré knihy samopřečíst nedaly.

„Existuje způsob, jak bys je mohl přečíst všechny," promluvil Prospero.

Harman uskočil. Neslyšel, že by se k němu mág po hlučné lávce přiblížil. Najednou tam prostě *stál*, ani ne na vzdálenost natažené paže.

„Jak bych je mohl všechny přečíst?"

„*Eiffelbahnový* vůz odjede za dvě hodiny," odvětil mág. „Jestli v něm nebudeš, nějakou chvíli potrvá, než se tady v Tádž Moiře zastaví další – jedenáct let, abych byl přesný. Jestli tedy chceš všechny tyto knihy přečíst, měl bys s tím začít hned."

„Já můžu klidně odjet okamžitě," řekl Harman. „Jenže ten pitomý vítr venku je tak silný, že se do lanovky nedostanu."

„Nařídím jednomu služebníkovi, aby natáhl lano, až budeme připraveni odejít," řekl Prospero.

„Služebníkovi? Tady jsou funkční služebníci?"

„Samozřejmě. Myslíš, že se mechanismy Tádž Moiry nebo *eiffelbahn* opravují samy?" Mág se tiše zasmál. „Vlastně ano, jistě, svým způsobem se opravují *samy*, protože většina služebníků je nanotechnická, jsou součástí konstrukcí jako takových a jsou tak malí, že si jich ani nevšimneš."

„Všichni naši služebníci v Ardisu a ostatních komunitách přestali fungovat," řekl Harman. „Prostě… padli na zem. A přestala jít energie."

„Samozřejmě," odvětil Prospero. „To, jak jste zničili nápravnu a můj orbitální ostrov, se neobešlo bez následků. Ale orbitální a planetární energetická síť a další mechanismy jsou stále nedotčené. Dokonce i nápravna by se dala nahradit, kdybys chtěl."

Harmana to ohromilo. Otočil se a opřel se o železné zábradlí. Zhluboka dýchal a nevnímal hloubku, která ho dělila od mramorové podlahy hluboko dole. Když spolu s Daemanem – podle instrukcí tohoto mága – před devíti měsíci nasměrovali obrovský „sběrač červí díry" na Prosperův ostrov, udělali to proto, aby zničili strašlivý hodovní stůl, u něhož si Kalibán po staletí pochutnával na tělech a kostech lidí starého typu, které do nápravný přivedla poslední dvacítka. Od toho dne, od zničení nápravny a zjištění, že tam po vážném zranění nebo při příležitosti dvacetin nebude už nikdo odfaxován, smrtelnost na všechny těžce dolehla. Smrt a stárnutí se pro všechny staly realitou. Jestli teď Prospero mluvil pravdu, opět existovala možnost zdánlivého mládí a nesmrtelnosti. Harman nevěděl, co si o této nové možnosti myslet, ale jen z představy možnosti výběru se mu sevřel žaludek.

„Je ještě jiná nápravna?“ zeptal se. Promluvil potichu, ale jeho hlas se pod gigantickou kopulí rozléhal dál.

„Samozřejmě. Další je na orbitálním ostrově Sycorax. Stačí ji jenom spustit, stejně jako orbitální energetické projektory a automatické faxové systémy.“

„Sycorax? To je ta čarodějnice, o které jsi řekl, že je Kalibánova matka?“

„Ano.“

Harman začal formulovat otázku, jak by se mohli na orbitální prstence dostat, aby nápravnu, energii a nouzový faxový systém spustili, ale pak si vzpomněl, že Saviným soniem, které měli v Ardisu, se dá na prstence doletět. Několikrát se zhluboka nadechl.

„Harmane, příteli Nikoho,“ naléhal Prospero, „musíš mě teď vyslechnout. Můžeš odsud odjet, až se za hodinu a padesát čtyři minuty znovu rozběhne *eiffelbahn.* Nebo můžeš vyjít ven, skočit a najít smrt na ledovci Khumbu. Všechny volby závisejí na tobě. Ale je stejně jisté, jako že po dni přijde noc, že už nikdy nespatříš svou Adu, nevrátíš se k tomu, co zbylo z vily Ardis, a neuvidíš, jak tví přátelé Daeman, Hannah a další přežijí tuto válku s voynixy a *kalibánky,* už nikdy neuvidíš ani zelenou Zemi, nezmodralou a neproměněnou Setebovým hladem v mrtvý svět, jestli neprobudíš Moiru.“

Harman od mága odstoupil a zaťal obě ruce v pěst. Prospero se opíral o svou hůl, jako by to byla vycházková hůlka, ale Harman věděl, že by stačilo, aby mág tou holí pohnul, a on by přeletěl zábradlí a zabil se na mramorových stěnách posetých drahokamy o desítky metrů níž. „Určitě se dá probudit i jinak,“ procedil zaťatými zuby.

„Nedá.“

Harman udeřil do železného zábradlí. „Sakra, nedává to žádný smysl.“

„Nelámej si hlavu nesrozumitelností těchto záležitostí,“ nabádal ho Prospero. Jeho slova se pod vysokou klenbou rozléhala. „Moira ti snadno a rychle najde řešení všech těchto neštěstí, k nimž došlo. Ale nejdřív ji musíš probudit.“

Harman zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že jsem potomek toho Ahmana Cosi Chána Ho Tepa,“ prohlásil. „Jak bych mohl? Nás, lidi starého typu, vytvořili posťáci stovky let poté, co Savini lidé zmizeli při finálním faxu a…“

Prospero se usmál. „Přesně tak. Odkud se podle tebe vzaly vaše vzory DNA a uložená těla, příteli Nikoho? Moira ti to může vysvětlit, a nejen to. Je postčlověk, poslední svého druhu. Ví, jak bys mohl přečíst všechny tyto knihy, než náš *eiffelbahnový* vůz opustí tuto stanici. Možná ví i to, jak byste mohli porazit voynixy – nebo *kalibánky* – nebo možná dokonce Kalibána a jeho pána, samotného Seteba. Ale budeš se muset rychle rozhodnout, jestli život tvé Ady stojí za jednu malou nevěru. Zbývá nám teď hodina a čtyřicet pět minut, než se *eiffelbahn* znovu rozběhne. Víc než čtrnáct set let spánku se nedá setřást v okamžiku. Moira bude potřebovat nějaký čas, aby se probudila, najedla a pochopila situaci, než bude připravená vydat se s námi na cestu.“

„Ona by jela s námi?“ zeptal se hloupě Harman. „*Eiffelbahn?* Do Ardisu?“

„Téměř jistě ano,“ potvrdil Prospero.

Harman sevřel zábradlí tak silně, že mu klouby na prstech nejdřív sytě zčervenaly a pak zbělely. Nakonec zábradlí pustil a otočil se k čekajícímu mágovi. „Tak dobře. Ale ty počkáš tady. Anebo, to by bylo ještě lepší, se vrátíš do lanovky. Abych tě neviděl. Udělám to, ale musím být sám.“

Prospero jednoduše zmizel. Harman ještě chvíli stál vysoko u zábradlí a vdechoval pach zatuchlé kůže, který staré knihy vydávaly. Pak se rozběhl po nejbližším schodišti dolů.

53

To, co pěšky překonávalo deset kilometrů mezi Hladovou skálou a faxovým pavilonem, byla chátra, nesourodá skupina pětačtyřiceti promrzlých mužů a žen.

První byl Daeman. Nesl batoh, v němž bylo svítící, občas se hýbající Setebovo bílé vejce. Vedle něho šla Ada, navzdory otřesu mozku a zlomeným žebrům. Nejhorších bylo prvních několik kilometrů lesem – terén byl nerovný a kamenitý, viditelnost špatná, začalo znovu sněžit a všichni se připravovali na útok neviditelných voynixů. Když uplynula půlhodina, tři čtvrtě hodiny a pak celá a útok stále nepřišel – po voynixech nebylo ani památky – všichni se začali trochu uvolňovat.

Třicet metrů nad nimi letělo sonio s Greogim, Tomem a osmi vážně zraněnými obyvateli Ardisu. Greogi vždycky letěl napřed, zakroužil vysoko nad lesem, pak se vrátil a na chvíli se spustil dolů, aby mohl zakřičet, co zjistil.

„Voynixové vepředu, necelý kilometr, ale ustupují – drží si od vás a od vajíčka odstup.“

Adino vnímání poznamenávala tepavá bolest v hlavě a tupější bolest zápěstí a zlomených žeber – každé nadechnutí představovalo muka. To, že voynixové jsou jen necelý kilometr daleko, jí velkou úlevu nepřineslo. Viděla je běžet maximální rychlostí, dívala se, jak skáčou na stromy a ze stromů. Mohli u nich být během chvilky. Skupina měla asi pětadvacet flešetových pušek a pistolí, ale náhradních zásobníků s municí jim mnoho nezbývalo. Vzhledem ke zlomenému pravému zápěstí a ovázaným žebrům Ada u sebe žádnou zbraň neměla a připadala si tak ještě nechráněnější, když šla s Daemanem, Edide, Bomanem a několika dalšími vpředu. Závěje byly tady v lesích hluboké několik desítek centimetrů a Ada jen s obtížemi

nacházela energii k tomu, aby si lepivým mokrým sněhem razila cestu.

I poté, co opustili nejskalnatější, nejhustší část lesa, přičemž stále mířili k jihovýchodu, aby narazili na cestu mezi Ardisem a faxovým pavilonem, nutili skupinu k mučivě pomalému postupu ti, kteří mohli chodit, ale byli vážněji zranění nebo nemocní, včetně několika, kteří trpěli následky podchlazení z posledních dvou nocí. Siris, druhý zdravotník, který jim zůstal, je doprovázel a neustále se skupinou přemísťoval sem a tam, aby se ujistil, že se zraněným a nemocným dostává pomoci, a aby připomněl těm v čele, že mají zvolnit tempo.

„Nerozumím tomu," řekla Ada, když vyšli na širokou louku, kterou si pamatovala ze stovky letních výletů.

„Čemu?" zeptal se Daeman. Nesl batoh se svítícím vejcem tak, že jej držel v natažené ruce před sebou, jako by páchlo. Po pravdě řečeno, jak si Ada všimla, vejce *skutečně* páchlo – směsí rozkládajících se ryb a něčeho kanálového. Ale stále svítilo a čas od času se chvělo, takže malý Setebos uvnitř byl patrně stále naživu.

„Proč se od nás voynixové drží dál, když to máme?"

„Nejspíš se toho bojí," odvětil Daeman. Přendal si batoh z pravé ruky do levé. V té, kterou měl volnou, nesl kuši.

„Ano, jistě," řekla Ada ostřeji, než chtěla. Bolesti hlavy, žeber a rukou se projevovaly tím, že byla popudlivá. „Ale mně jde o to, jaká je spojitost mezi tou… věcí… v Kráteru Paříž a voynixy?"

„Nevím."

„Voynixové tady byli… vždycky," připomněla Ada. „Tenhle netvor, Setebos, se objevil teprve před týdnem."

„Uvědomuji si to," souhlasil Daeman. „Ale cítím, že mezi nimi je nějaké spojení. Možná bylo vždycky."

Ada přikývla, škubla sebou bolestí, jakou jí to způsobilo, a šlapala dál. V neuspořádaném útvaru pětačtyřiceti mužů a žen se mluvilo jen velice málo. Belhavě přešli další les, překonali známý potok, který byl teď z větší části zamrzlý, a zamířili dolů ze strmého kopce pokrytého zmrzlou vysokou trávou a plevelem.

Sonio se sneslo níž. „Ještě půl kilometru k cestě," zavolal dolů Greogi. „Voynixové ustoupili dál na jih. Nejmíň o tři kilometry."

Když ti, kteří přežili, dorazili k cestě, zašumělo to mezi nimi. Lidé si naléhavě šeptali, poplácávali se po zádech. Ada se zadívala k západu, k vile Ardis. Bylo vidět krytý most těsně před zatáčkou, odkud cesta stoupala k zámečku, ale vlastní sídlo samozřejmě vidět nebylo, dokonce ani chvost černého dýmu. Udělalo se jí špatně a chvíli si myslela, že bude zvracet. Před očima se jí roztančily černé skvrny. Zastavila se, opřela se rukama o kolena a svěsila hlavu.

„Jsi v pořádku, Ado?“ Byl to Laman, kdo ji oslovil. Vousatý muž měl na sobě jenom cáry. Jeden mu ovíjel pravou ruku; v bitvě s voynixy přišel o čtyři prsty.

„Ano,“ odpověděla. Zvedla se, usmála se na Lamana a přidala, aby udržela krok se skupinkou v popředí šouravého houfu.

K faxovému pavilonu odsud zbývalo necelého půl kilometru a všechno bylo na pohled známé. S výjimkou neobvyklého sněhu. Po voynixech nebylo ani památky. Sonio zakroužilo, zmizelo ve větších kruzích a pak se přihnalo zpátky. Greogi jim ukázal zdvižené prsty, slétl se strojem nízko nad zem a pak vyrazil napřed.

„Kam odfaxujeme, Daemane?“ zeptala se Ada. Slyšela ve vlastním hlase poraženectví a apatii, ale byla příliš unavená a bolelo ji na příliš mnoha místech, než aby do hlasu dávala nějakou energii.

„Nevím,“ odpověděl hubený svalnatý muž, kdysi oplácaný estét, který se ji snažil svést. „Nebo alespoň nevím, kam se uchýlit dlouhodobě. Chom, Ulanbat, Kráter Paříž, Bellinabad a zbytek uzlů, které měly víc obyvatel, Setebos pravděpodobně pokryl modrým ledem. Ale vím o neobydleném uzlu, kde se čas od času zastavím. Je to v tropech. V teple. Nic víc než opuštěné městečko, ale je to u oceánu – někde, u nějakého oceánu – a je tam laguna. Neviděl jsem tam moc jiných zvířat než ještěrky a pár divokých prasat, ale vypadá to, že se lidí nebojí. Mohli bychom chytat ryby, lovit, vyrobit si další zbraně, postarat se o zraněné… uklidit se, dokud nevymyslíme nějaký plán.“

„Jak nás najdou Harman, Hannah a Odysseus-Nikdo?“ zeptala se Ada.

Daeman chvíli mlčel a Ada skoro slyšela, jak přemýšlí: *Ani nevíme, jestli Harman žije. Petyr řekl, že zmizel s Arielem.* Ale nakonec odpověděl:

„To není problém. Někteří z nás sem budou pravidelně faxovat. A můžeme nechat u vily Ardis nějaký trvalý vzkaz s kódem faxového uzlu našeho tropického útočiště. Harman umí číst. Myslím, že voynixové ne.“

Ada se slabě usmála. „Voynixové umějí spoustu věcí, o kterých by nikoho z nás nikdy nenapadlo, že by jich mohli být schopni.“

„To ano,“ připustil Daeman. A pak už mlčeli, dokud nedošli k faxovému pavilonu.

Faxový pavilon vypadal prakticky stejně, jak jej Daeman viděl o osmačtyřicet hodin dřív. Palisáda byla proražená. Všude byla zaschlá krev, ale těla Ardisanů, kteří při snaze o obranu pavilonu našli smrt, odtáhli voynixové nebo divoká zvířata pryč. Vlastní pavilon však zůstal nedotčený, uprostřed otevřené kruhové stavby se stále tyčil sloup faxového uzlu.

Houf lidí rozpačitě stál na okraji pavilonu a ohlížel se přes ramena k temnému lesu. Když sonio přistálo, pomohli zraněným vystoupit nebo je odnesli.

„Sedm osm kilometrů nic,“ ohlásil Greogi. „Je to zvláštní. Těch několik voynixů, které jsem zahlédl, prchalo na jih, jako kdybyste jim byli v patách.“

Daeman se zadíval na mléčně zářící vejce v batohu a povzdechl si. „My jim v patách nejsme. Jenom odsud chceme vypadnout.“ Pověděl Greogimu a ostatním o svém plánu.

Strhla se krátká hádka. Někteří z bývalých obyvatel Ardisu chtěli odfaxovat na známá místa a zjistit, jestli jejich přátelé a blízcí ještě žijí. Caul si byl jistý, že uzel na Lomanově statku nebude napadený tím Setebem, o kterém jim Daeman vyprávěl.

„Tak dobrá, podívejte!“ překřičel Daeman sílící hlasy. „Nevíme, *kde* by Setebos mohl být teď. Ten netvor proměnil obrovské město jako Kráter Paříž v hrad z modrého ledu za necelých čtyřiadvacet hodin. Od okamžiku, kdy jsem se vrátil, uběhlo více než osmačtyřicet hodin a já jsem byl poslední, kdo přifaxoval. Chtěl bych vám navrhnout toto…“

Ada si všimla, že žvanění utichlo. Lidé poslouchali. Přijali Daemana jako vůdce, tak jako předtím přijali její vedení… a Harmanovo. Musela přemoci náhlé nutkání rozplakat se.

„Pojďme rozhodnout, jestli se nějakou dobu budeme držet spolu nebo ne," navrhl Daeman. Jeho hluboký hlas snadno dolétl až k okrajům davu. „Můžeme hlasovat a…"

„Co znamená 'hlasovat'?" zeptal se Boman.

Daeman mu ten pojem vysvětlil.

„Jestli jen o jednoho víc než polovina z nás… odhlasuje… že zůstaneme spolu, budeme muset všichni udělat, co chtějí jiní?" zeptala se Oko.

„Jenom na nějakou dobu," vysvětlil Daeman. „Řekněme… týden. Společně jsme ve větším bezpečí, než kdybychom cestovali zvlášť. Když teď všichni odfaxují různými směry, jak se někdy v budoucnu znovu najdeme? Necháme ty, kteří to chtějí zkusit na vlastní pěst, odnést flešetové pušky a kuše, nebo zůstanou zbraně větší skupině, která chce zůstat pohromadě?"

„Co budeme dělat ten týden… *jestli* přistoupíme na to, že s tebou odjedeme do toho tropického ráje?" zeptal se Tom.

„To, co jsem řekl," odpověděl Daeman. „Zotavovat se. Hledat nebo vyrábět další zbraně. Stavět tam nějakou obrannou hradbu… vzpomínám si, že těsně za útesem byl ostrůvek. Mohli bychom si vyrobit čluny a postavit si domy a hradby na ostrově."

„Ty myslíš, že voynixové neumějí plavat?" zavolal Stoman.

Všichni se nervózně zasmáli, ale Ada pohlédla na Daemana. Byl to šibeniční humor – tento výraz objevila při samočtení starých svazků v knihovně vily Ardis – ale uvolnil napětí.

Daeman se nenuceně zasmál. „Nemám ponětí, jestli voynixové umějí plavat, ale jestli ne, ten ostrov by pro nás byl dokonalé místo."

„Dokud se nám nenarodí tolik dětí, že se tam už nevejdeme," poznamenal Tom.

Tentokrát se lidé zasmáli uvolněněji.

„A z tamního faxového uzlu vyšleme průzkumné skupiny," pokračoval Daeman. „Začneme hned první den, co tam budeme. Získáme tak aspoň nějakou představu o tom, co se ve světě děje a do kterých uzlů můžeme bezpečně faxovat. A když po týdnu bude

někdo chtít odejít, může. Jenom si myslím, že je lepší pro nás všechny, když zůstaneme spolu, dokud našim nemocným nebude lépe a dokud se všichni nebudeme moci najíst a vyspat.“

„Pojďme hlasovat,“ vyzval Caul.

Váhavě to udělali. Představa, že by o tak vážné věci měli rozhodovat zvedáním rukou, u nich vyvolala další smích. Hlasování dopadlo čtyřicet tři ku sedmi ve prospěch toho, aby zůstali spolu, přičemž tři nejvážněji zranění nehlasovali, neboť byli v bezvědomí.

„Tak dobře.“ Daeman přešel k faxové plošince.

„Počkej chvilku,“ zadržel ho Greogi. „Co uděláme se soniem? Odfaxovat nepůjde, a když je necháme tady, dostanou se k němu voynixové. Nejednou nám zachránilo život.“

„Do hajzlu,“ uklouzlo Daemanovi. „Vůbec jsem na to nepomyslel.“ Přejel si rukou po špinavém obličeji, umazaném od krve, a Ada si všimla, jak je pod tou tenkou aurou energie, kterou kolem sebe šíří, bledý a unavený.

„Mám nápad, co by se s ním dalo dělat,“ ozvala se.

Dav se k ní obrátil a čekal. Tváře byly přátelské.

„Většina z vás ví, že Savi několika z nás vloni ukázala, jak používat některé nové funkce… proxnet, farnet a omninet. Někteří z vás je dokonce sami vyzkoušeli. Až se dostaneme do toho Daemanova tropického ráje, vyvoláme si farnetovou funkci, abychom zjistili, kde to místo je, a potom někdo odfaxuje zpátky sem, aby sonio převezl na náš ostrov. Harman, Hannah, Petyr a Nikdo se dostali na Golden Gate na Machu Picchu za necelou hodinu, takže doletět do ráje by nemělo trvat nijak dlouho.“

Někteří se tiše zasmáli, většina přikyvovala.

„Já mám lepší nápad,“ zvedl ruku Greogi. „Vy ostatní odfaxujte do ráje. Já tady zůstanu a budu hlídat sonio. Jeden z vás se vrátí s instrukcemi a já tam s ním ještě dnes odletím.“

„Já zůstanu s tebou,“ řekl Laman a zdravou levou rukou potěžkal flešetovou pušku. „Budeš někoho potřebovat, aby střílel po voynixech, kdyby se vrátili. A při letu na jih ti bránil usnout.“

Daeman se unaveně usmál. „Souhlasíte?“ zeptal se skupiny.

Lidé začali šouravě postupovat. Nemohli se dočkat, až odfaxují.

„Počkejte,“ zastavil je Daeman. „Nevíme, co tam na nás čeká, takže šest z vás, kteří máte pušky – Caul, Kaman, Elle, Boman, Casman a Edide – pojďte do pavilonu se mnou a odfaxujeme jako první. Jestli tam bude všechno v pořádku, jeden z nás se do dvou minut vrátí. Pak bychom měli pronést zraněné a nemocné. Tome, Siris, mohli byste zorganizovat skupiny k nosítkům, prosím? Greogi pak bude mít dozor nad šesti z vás, kteří zůstanou a budou hlídat s puškami, dokud neodfaxuje zbytek. Jasné?“

Všichni začali netrpělivě přikyvovat. Skupina s puškami přešla ke hvězdě vsazené do podlahy faxového pavilonu a Daeman dal ruku nad klávesnici. „Pojďme,“ řekl a zadal kód svého neobydleného uzlu.

Nic se nestalo. Obvyklé bafnutí vzduchu a zamihotání, se kterým lidé mizeli, jednoduše nenastalo.

„Po jednom,“ řekl Daeman, i když faxové uzly dokázaly bez potíží zvládnout přenos šesti lidí najednou. „Caule, postav se na hvězdu.“

Caul to udělal. Nervózně při tom manipuloval se zbraní. Daeman znovu zadal faxový kód.

Nic. Vítr hučel, jak do otevřeného pavilonu vnášel sníh.

„Třeba už faxový uzel nefunguje,“ zavolala z davu žena jménem Seaes.

„Zkusím Lomanův statek,“ navrhl Daeman a vyťukal známý kód.

Nic se nestalo.

„Ježíšikriste, to je v prdeli!“ vykřikl statný Kaman. Protlačil se dopředu. „Třeba to děláte špatně. Nechte mě.“

Šanci dostalo půl tuctu lidí. Vyzkoušeli víc než tři desítky známých kódů faxových uzlů. Nic nefungovalo. Ani Kráter Paříž. Ani Chom, Bellinabad nebo kód ulanbatských Kruhů do nebe. Nic.

Nakonec všichni zůstali mlčky, ohromeně stát a jejich obličeje se změnily v masky hrůzy a beznaděje. Nic, co se stalo v posledním roce, žádná z hrůz uplynulých měsíců – dokonce ani déšť meteorů, výpadek elektřiny, zhroucení služebníků, první útoky voynixů, zprávy z Kráteru Paříž, masakr u vily Ardis ani beznadějnost situace na Hladové skále, neranily tyto muže a ženy takovým pocitem beznaděje.

Faxové uzly nefungovaly. Svět, jak jej znali od narození, již neexistoval. Nebylo kam uprchnout, nebylo co dělat než čekat a zemřít. Čekat, až se vrátí voynixové, až je zabije chlad nebo až je jednoho po druhém dorazí nemoci a hlad.

Ada vystoupila na nízký základ kolem sloupu faxové plošiny, aby ji všichni viděli a slyšeli.

„Vrátíme se do vily Ardis," řekla. Její hlas byl silný, nepřipouštěl žádné dohady. „Po cestě jsou to jenom dva kilometry. I ve stavu, ve kterém jsme, tam můžeme být za necelou hodinu. Greogi a Tom naloží ty, kteří jsou tak nemocní, že nemůžou jít."

„Kurva, a co je ve vile Ardis?" zeptala se drobná žena, kterou Ada nepoznávala. „Je tam něco jiného než mrtvoly, mrchožrouti, popel a voynixové?"

„Všechno neshořelo," řekla nahlas Ada. Neměla ponětí, jestli všechno shořelo nebo ne; byla v bezvědomí, když ji soniem odvezli z hořících trosek. Ale Greogi a Daeman mluvili o nespálených částech areálu. „Všechno neshořelo," zopakovala. „Je tam dříví. Zbytky stanů a ubikací. Když nic jiného, strhneme zbytky palisády a ze dřeva postavíme sruby. A budou tam nástroje, věci, které v troskách neshořely. Možná i pušky. Věci, které jsme tam nechali."

„Třeba voynixové," ozval se zjizvený muž, který se jmenoval Elos.

„Možná ano," kývla Ada, „ale voynixové jsou všude. A bojí se Setebova vejce, které nese Daeman. Dokud je budeme mít, voynixové se k nám nepřiblíží. A kde by ses jim postavil raději, Elosi? V noci v tmavém lese nebo u velkého ohně v Ardisu, kde ti přátelé pomůžou držet hlídku?"

Nastalo ticho, ale bylo to zlostné ticho. Někteří se dál snažili ťukat na faxovou klávesnici a pak začali do sloupu zoufale bušit.

„Proč jednoduše nezůstaneme tady v pavilonu?" promluvila Elle. „Střechu už má. Můžeme jej ze stran uzavřít, rozdělat oheň. Palisáda je tady menší a dala by se snadněji postavit znovu. A když začne fax znovu fungovat, budeme moci rychle zmizet."

Ada přikývla. „Zní to rozumně, má přítelkyně. Ale co s vodou? Potok je od pavilonu skoro pět set metrů. Někdo by pořád musel chodit pro vodu a riskovat tak, že jej nebude nikdo krýt, nebo na něj

voynixové zaútočí. A není tady místo, kde bychom mohli vodu skladovat, ani dost prostoru, abychom se pod střechu pavilonu vešli všichni. A toto údolí je *studené.* V Ardisu svítí víc slunce, budeme tam mít k dispozici víc stavebního materiálu a pod domem byla studna. Můžeme postavit novou vilu Ardis *kolem* studny, abychom pro vodu nemuseli chodit ven.“

Lidé přešlapovali z nohy na nohu, ale nikdo se neměl k tomu, aby něco řekl. Představa, že by měli jít po té zmrzlé cestě zpátky, pryč od spásného faxového pavilonu, jako by byla tak obtížná, že se jim o ní nechtělo ani přemýšlet.

„Já jdu,“ rozhodla se Ada. „Za několik hodin bude tma. Chci mít pořádný hučící oheň, než začnou svítit prstence.“

Vyšla z pavilonu a zamířila po cestě na západ. Daeman vykročil za ní. Po něm se přidali Boman a Edide. Potom Tom, Siris, Kaman a většina ostatních. Greogi dohlédl na opětovné naložení zraněných do sonia.

Daeman přidal do kroku, aby Adu dostihl, a naklonil se k ní, aby jí něco pošeptal. „Mám jednu dobrou zprávu a jednu špatnou.“

„Jaká je ta dobrá?“ zeptala se unaveně Ada. Tepavá bolest v hlavě byla tak prudká, že musela držet oči zavřené a otevírat je jen jednou za čas, aby ze zmrzlé nezpevněné cesty nesešla.

„Jdou všichni.“

„A ta špatná?“ zeptala se Ada. Říkala si: *Nerozbrečím se. Nerozbrečím se.*

„To zatracené Setebovo vejce se začíná líhnout.“

54

Teprve když si Harman v křišťálové kryptě pod mramorovou masou Tádž Moiry svlékl šaty, uvědomil si, jak hrozná je v té skleněné místnosti zima. Chladno bylo určitě i v obrovské síni nahoře, ale díky termokombinéze, kterou si natáhl v *eiffelbahnovém voze*, si toho nevšiml. Teď, když stál u nohou křišťálové rakve, termokombinézu měl ohrnutou do půli těla, normální šaty ležely na hromádce na zemi a na holých pažích a hrudi mu naskakovala husí kůže, zaváhal.

Je to špatná věc. Je to absolutně, totálně špatná věc.

Kromě celoživotní posvátné úcty k postlidem na orbitálních prstencích a skoro až nábožné víry, kterou všichni chovali, že po svém finálním faxu vystoupí na prstence a budou trávit věčnost s posťáky, Harman a jeho lidé nevěděli o náboženství nic. Nejblíž se dostali k pochopení náboženské úcty a obřadů při sledování řeckých bohů, které tu a tam zahlédli v turínkovém dramatu.

Nyní však Harman cítil, že se chystá spáchat něco jako hřích.

Adin život – život všech, které znám a na kterých mi záleží – možná závisí na tom, jestli probudím tuto postlidskou ženu.

„Sexem s cizí osobou, která je mrtvá nebo v komatu?“ zašeptal nahlas. „To je špatná věc. To je *šílenství*.“

Ohlédl se nahoru ke schodišti, ale Prospero nebyl nikde vidět, jak slíbil. Harman si svlékl zbytek termokombinézy.

Vzduch byl ledově chladný. Podíval se dolů a skoro se zasmál, jak je stažený, scvrklý a prochladlý.

Co když si ten šílený starý mág právě takhle představuje legraci? A kdo mohl vědět, jestli Prospero nevykukuje zpod nějakého pláště, který ho dělá neviditelným, nebo z nějakého jiného mágovského vynálezu?

Harman stál u křišťálové rakve a třásl se. Zčásti za to mohl chlad. Z větší části nepříjemnost toho, co se chystal spáchat. Dokonce i z pomyšlení, že je potomek tohoto Ahmana Ferdinanda Marka Alonza Chána Ho Tepa, se mu zvedal žaludek.

Vzpomněl si na zraněnou Adu, jak leží v bezvědomí na vrcholku místa zvaného Hladová skála a kolem sebe má žalostně málo ostatních, kteří přežili masakr u Ardisu.

Kdo může říct, že to bylo doopravdy? Prospero by určitě uměl zařídit, aby turínka vysílala falešné obrazy.

Ale musel postupovat, jako by ten výjev byl opravdový. Musel postupovat, jako by Prosperovo emocionální prohlášení, že se Harman musí *učit*, musí se změnit, musí vytáhnout do boje proti Setebovi, voynixům a *kalibánkům*, nebo bude všechno ztraceno, bylo *pravdivé.*

Ale co zmůže jeden muž, který má poslední dvacítku za sebou? zeptal se Harman sám sebe.

Jako by na to chtěl odpovědět, přelezl přes okraj mohutného sarkofágu. Opatrně se spustil na konec, aniž se dotkl bosých nohou nahé ženy.

Polopropustné pole v něm vyvolávalo pocit, jako by přes něco, co klade řezavý odpor, klouzal do teplé koupele. Teď měl v chladnu jen hlavu a ramena.

Rakev byla dlouhá a prostorná, pohodlná a dost široká, aby si mohl vedle spící ženy lehnout, aniž by se jí dotkl. Polstrovaný materiál, na němž ležela, vypadal jako hedvábí, ale na omak Harmanovi pod koleny připadal jako nějaké měkké, kovové vlákno. Teď, když byl skoro celý schovaný v sarkofágu, cítil vlny a pulzy energetického pole, které udržovalo tuto ženu podobnou Savi mladou a pravděpodobně také ve spánku.

Když nechám hlavu klesnout pod silové pole, pomyslel si, *třeba mě taky uspí na patnáct set let a vyřeší všechny moje problémy. Obzvlášť ten, co dál dělat tady.*

Skutečně se přikrčil níž a dal obličej pod úroveň mravenčivého silového pole, jako když bázlivý plavec vstupuje do vody. Klečel teď na všech čtyřech nad nohama té ženy. V sarkofágu byl vzduch

mnohem teplejší; cítil, jak mu chvění energie z mechanismu sarkofágu bzučivě prostupuje celým tělem, neuspalo ho však.

A co teď? pomyslel si. V jeho životě se určitě našel okamžik, kdy se cítil podobně trapně, ale teď si na něj nedokázal vzpomenout.

Stejně jako v Harmanově světě chyběl pojem hříchu, byl vzácný i výskyt znásilnění nebo toho, že by na něco podobného někdo pomyslel. Ve světě lidí starého typu, nyní již zaniklém, neexistovaly zákony ani nikdo, kdo by jejich dodržování vynucoval, ale nevyskytovala se také agrese mezi pohlavími nebo důvěrnost bez souhlasu obou stran. Nebyly zákony, policie ani vězení – nic ze slov, která Harman získal samočtením v posledních osmi měsících – přesto v jejich těsných, malých komunitách večírků, plesů a faxů existovalo určité neoficiální stranění se té či oné události. Nikdo nechtěl být ten, kdo bude vynechán.

A sexu bylo dost pro každého, kdo jej chtěl. A chtěli jej skoro všichni.

Harman jej za svých pět dvacítek chtěl poměrně často. Teprve zhruba v posledních deseti letech, co se naučil číst ty zvláštní klikyháky v knihách, přerušil rytmus života spočívající v tom někam odfaxovat a někoho dostat do postele. Získal zvláštní představu, že je, nebo mohl by být někdo, kdo by pro něho byl zvláštní, někdo, s nímž by pohlavní styk měl být – pro oba – výlučným a společným zážitkem, jiným než všechny ty nezávazné vztahy a fyzická přátelství, z nichž se skládal svět lidí starého typu.

Byla to zvláštní myšlenka. Taková, že by téměř nikomu, komu by ji řekl, nedávala smysl – ale on ji nikomu neřekl. A možná dokázala Ada sdílet jeho neobvyklé a romantické představy o výlučnosti proto, že byla mladá: bylo jí teprve sedm let po první dvacítce, když se poprvé pomilovali a *zamilovali* se do sebe. Dokonce ve vile Ardis uspořádali svůj „svatební“ obřad, a třebaže čtyři stovky ostatních si z nich většinou dělaly legraci a braly to jako záminku k dalšímu večírku, někteří – Petyr, Daeman, Hannah a pár dalších – chápali, že to pro ně znamená mnohem víc.

Když o tom budeš přemýšlet, nepomůže ti to udělat to, co podle Prospera udělat musíš.

Klečel nahý nad ženou, která spala – podle prolhaného logosférického avatara, který si říkal Prospero – téměř půldruhého tisíce let. A byl překvapený, že není připravený na sex?

Proč se tolik podobala Savi? Savi byla možná nejzajímavější osoba, se kterou se Harman kdy setkal – troufalá, tajemná, prastará, z jiné doby, nikdy úplně upřímná, zahalená tak, jak by to téměř žádný člověk starého typu z Harmanovy doby nedokázal – ale nikdy ho nepřitahovala jako žena. Pamatoval si její hubené tělo v tenoučké termokombinéze na Prosperově orbitálním ostrově.

Tato mladší Savi nebyla hubená. Neměla svaly zakrnělé staletým věkem. Její vlasy – a chloupky – byly tmavé, nikoli černé, jak si myslel v prvním okamžiku, nikoli uhlově černé jako Adiny krásné vlasy, ale tmavě hnědé. Mraky na severní straně Čumulangmy se rozptýlily a část vlasů této ženy se v odraženém jasném světle vystupujícího slunce rozzářila měděnou červení. Harman viděl maličké póry v ženině pokožce. Všiml si, že bradavky má spíš hnědé než růžové. Brada měla uprostřed rýhu a byla pevná jako Savina, ale vrásky, které si pamatoval na jejím čele a kolem úst, tam zatím ještě nebyly.

Kdo je *to?* napadlo ho popadesáté.

Nezáleží na tom, kdo je to ve skutečnosti, okřikla se Harmanova mysl. *Jestli Prospero mluví pravdu, je to žena, se kterou se musíš vyspat, aby se probudila a naučila tě věci, které se potřebuješ dozvědět, aby ses dostal domů.*

Harman se naklonil, až svou váhou spící ženu částečně zatížil. Ležela na zádech s rukama u těla, dlaněmi k polstrování, a s nohama již maličko rozevřenýma. Připadal si úplně jako násilník, když použil pravé koleno, aby její levou nohu víc odsunul, a pak jí levým kolenem odtáhl pravou. Nemohla před ním být víc otevřená a bezbranná.

A on nemohl být míň fyzicky vzrušený.

Přenesl svou váhu na ruce, až se nad nehybným tělem dostal do podporu ležmo. Zvedl hlavu, protlačil ji přes silové pole, které jen slabě bzučelo, a lačně zalapal po mrazivém vzduchu. Když dal hlavu znovu dolů do energetického pole sarkofágu, připadal si jako tonoucí, který jde potřetí pod hladinu.

Nalehl na spící ženu svou vahou.

Neuhnula ani se nezavrtěla. Měla dlouhé, tmavé řasy, které se však sebemíň nezachvěly, ani to nevypadalo, že by se jí pod víčky pohybovaly oči, jak to tolikrát pozoroval u Ady, když byl vzhůru a v měsíčním svitu se díval, jak vedle něho spí. Ada.

Zavřel oči a vybavil si ji – ne zraněnou a v bezvědomí na Hladové skále, jak mu ji ukázala Prosperova červená turínka, ale takovou, jaká byla během osmi měsíců, které spolu prožili ve vile Ardis. Vzpomínal, jak se vedle ní v noci probudil, aby ji mohl pozorovat, jak spí. Pamatoval si, jak v jejich pokoji s arkýřovým oknem ve starém ardiském zámečku vedle něho v noci čistě voněla mýdlem a ženskou vůní.

Harman ucítil, jak se začíná probouzet.

Nemysli na to. Nemysli na to, co je teď. Jenom vzpomínej.

Dopřál si vzpomínku, jak byl s Adou poprvé, přesně před devíti měsíci, třemi týdny a dvěma dny. Cestovali se Savi, Daemanem a Hannah a právě se setkali s probuzeným Odysseem na Golden Gate na Machu Picchu. Každý z nich měl tu noc samostatnou kóji na spaní – jednu ze zelených koulí, které visely na oranžové věži starého mostu jako hrozny na vinné révě, ty jejich pod vodorovnou podpěrou nějakých dvě stě metrů a víc nad zříceninami hluboko dole.

Když se všichni odebrali k spánku do svých dominií – každého zaskočilo, že podlaha je průhledná jako křišťálové dno této krypty – *ne, teď na to nemysli* – Harman vyklouzl ze svého pokoje a zaklepal na Adiny dveře. Vpustila ho dovnitř a on si všiml, jak jí tmavé oči tu noc září.

Ve skutečnosti přišel do jejího pokoje proto, aby si s ní promluvil, ne proto, aby se s ní tu noc pomiloval. Aspoň si to tenkrát myslel. Zranil Adiny city už jednou – bylo to v Kráteru Paříž, vzpomněl si nyní, u Daemanovy matky, v Marinině dominiu vysoko ve věžích z bambusu 3 na okraji kráteru s rudým okem. A Ada riskovala život – nebo přinejmenším fax do nápravny – když přelezla ze svého balkonu na jeho, balancovala nad tisícikilometrovým kráterem po černé díře, aby tu noc mohla na jeho balkon za ním. A on odmítl. Řekl: „Počkejme.“ A ona počkala, i když bylo jisté, že do

té doby krásnou černovlasou Adu z vily Ardis žádný muž nikdy neodmítl a neposlal pryč.

Ale tu noc v kulovém dominiu s průhlednými stěnami, visícím z Golden Gate na Machu Picchu, obklopený prstencem vysokých hor, o nichž až později zjistil, že to nejspíš budou skalnaté Andy, a strašidelnými zříceninami o tři sta metrů níž, za ní přišel, aby si promluvil… o čem? No ovšem – přišel k ní do pokoje, aby ji přesvědčil, že má zůstat s Hannah a Odysseem ve vile Ardis, zatímco on a Daeman se vypraví se Savi do bájného místa zvaného Atlantida, kde možná čekala kosmická loď, která je vynese na prstence. Byl velice výmluvný. A bezostyšně lhal. Řekl tenkrát mladičké Adě, že bude lepší, když ona zatím Odyssea seznámí se všemi v Ardisu, že s Daemanem určitě nebudou pryč víc než několik dní. Ve skutečnosti měl strach, že je Savi zavede do strašlivého nebezpečí – taky to udělala a zaplatila za to životem – a on už tenkrát nechtěl, aby se Adě něco stalo. Už tenkrát cítil, že by mu to drásalo tělo a duši, kdyby přišla k úhoně.

Měla na sobě jen velice tenkou, krátkou, hedvábnou noční košilku, když tenkrát v noci, kdy se stala jeho, nařídila irisovým dveřím, aby se otevřely. Měsíční svit jí bledě ozařoval paže a řasy, když ji Harman tak vážně přesvědčoval, aby s tím cizincem Odysseem zůstala v Ardisu.

A potom ji políbil. Ne – pouze Adu políbil na tvář na konci jejich rozhovoru, jako když otec nebo kamarád políbí dítě. *Ona* to byla, kdo první políbil *jeho* – plným, širokým, dlouhotrvajícím polibkem, při němž ho objala a přitáhla si ho blíž, jak tam stáli ve svitu měsíce a hvězd. Pamatoval si, jak přes tenoučké hedvábí modré noční košilky cítil na hrudi její mladá ňadra.

Pamatoval si, jak ji odnesl na malé lůžko přistavené k zakřivené, průzračné stěně pokojíku. Pomohla mu zbavit se oblečení, to už oba neobratně a přitom elegantně spěchali.

Přihnala se bouře z vyšších hor a udeřila právě ve chvíli, kdy se na úzkém lůžku začali milovat? Určitě ne dlouho poté. Rozhodně si pamatoval měsíční svit na Adině přivrácené tváři a to, jak jí měsíc ozařoval bradavky, když vzal každé ňadro do dlaní a zvedl si je ke rtům.

Ale pamatoval si, jak se vítr opřel do mostu jako stěna a nebezpečně, smyslně kójí rozhoupal právě v okamžiku, kdy se sami začali kolébat a pohybovat. Ada, která byla pod ním, mu zvednutýma nohama objala boky, pravou rukou sklouzla dolů, našla ho a ukázala mu cestu…

Teď ho nevedl nikdo, když ztvrdl a zvedl se k pohlaví této ženy v křišťálovém sarkofágu. *To nepůjde*, problesklo tou záplavou vzpomínek a obnovenou touhou. *Bude suchá. Budu muset…*

Ale zbytek té myšlenky zanikl, když opatrnými pokusy zjistil, že suchá není, že je měkká, otevírá se mu a dokonce je vlhká, jako by tam celé ty roky ležela a čekala na něho.

Ada na něho byla připravená – byla vlhká vzrušením, rty měla stejně horké jako pohlaví, rukama ho pevně objímala a vyklenutými prsty mu přejížděla po holých zádech, když do ní lehce vnikal a pohupoval se s ní. Líbali se tak dlouho, že by to samotné líbání stačilo, aby Harman – on, který ten týden dosáhl čtyř dvacítek a devatenácti let, absolutně nejstarší, koho Ada znala a za celý život poznala – málem omdlel chlapeckou touhou a vzrušením.

Zároveň s tím, jak kóji rozhoupaly prudké nápory větru, se dali do pohybu i oni – nejdřív jemně, jako by nekonečně, a potom se stupňující se vášní a ubývajícími zábranami, když ho Ada pobídla, aby zábrany ztratil, když se mu rozevřela a zatlačila ho hlouběji, políbila ho a podržela ho v mocném kruhu svých paží, svírajících nohou a drásajících nehtů.

A když dosáhl vrcholu, měl pocit, jako by v ní ejakuloval neskutečně dlouho. A Ada zareagovala sérií vnitřních stahů, které působily jako otřesy stoupající z nějakého nekonečně hlubokého epicentra, až si nakonec připadal, jako by to, co ho svírá pevněji, povoluje a pak znovu svírá, nebylo celé její tělo, ale pouze její drobná ruka.

Harman ejakuloval do ženy, která vypadala jako Savi, a nemohla to být Savi. Nezůstal v ní, okamžitě vyklouzl ven. I když byl plný lásky k Adě a vzpomínek na ni, srdce mu prudce bušilo vinou a něčím podobným hrůze.

Odkulil se a zůstal udýchaně, nešťastně ležet na polštářcích z kovového hedvábí vedle těla té ženy. Teplý vzduch kolem nich

proudil a snažil se ho ukolébat k spánku. Harman v tu chvíli cítil, že by mohl spát – mohl by prospat půldruhého tisíce let jako tato cizí žena – zaspat všechna ohrožení tohoto světa, svých přátel a své jediné, dokonalé, zrazené lásky.

Z lehké dřímoty ho vytrhl malý pohyb.

Otevřel oči a srdce se mu skoro zastavilo, když zjistil, že ta mladá žena má otevřené oči. Otočila hlavu a dívala se na něho s chladnou inteligencí – s bdělostí skoro až neskutečnou po tak dlouhém spánku.

„Kdo jsi?“ zeptala se hlasem mrtvé Savi.

55

Tím, co moravce přesvědčilo, aby atmosférickou výsadkovou loď s *Černou dámou* na palubě vypustili, nakonec nebyla jen Orphova výmluvnost, ale nespočet dalších faktorů.

Schůzka moravců na můstku se odehrála mnohem dříve než za dvě hodiny, které původně navrhl Asteague/Che. Události nabraly příliš rychlý spád. Dvacet minut po poradě venku na trupu *Královny Mab* byli Mahmud a Orphu zpátky na lodním můstku a verbálně diskutovali v atmosféře odpovídající standardní pozemské atmosféře na úrovni mořské hladiny a v nezmírněné gravitaci s Kallisťanem Čo Li, hlavním integrátorem Asteaguem/Che, generálem Beh bin Adeem, jeho zástupcem Mepem Ahoo, hrozivým Sumou IV., rozrušeným Retrográdem Sinopessenem a půltuctem dalších moraveckých integrátorů a vojenských skálovců.

„Tuto zprávu jsme zachytili před osmi minutami," oznámil navigátor Čo Li. Skoro všichni už ji slyšeli, ale on ji přesto znovu přehrál úzkým svazkem.

Původce maserového vysílání se shodoval s předchozí relací – asteroid o velikosti Fobosu v polárním prstenci Země – ale tentokrát se nejednalo o žádný ženský hlas, pouze sled kontaktních souřadnic a úprav rychlosti.

„Ta dáma chce, abychom jí Odyssea přivezli rovnou domů," konstatoval Orphu, „a neztráceli čas tím, že cestou obletíme odvrácenou stranu planety."

„Jsme toho schopni?" zeptal se Mahmud. „Myslím zabrzdit přímo na její vysokou polární oběžnou dráhu."

„Ano, pokud v dalších devíti hodinách znovu použijeme štěpné bomby pro brzdění s vysokým gé," řekl Asteague/Che. „Ale z různých důvodů to nechceme udělat."

„Promiňte," ozval se Mahmud, „jsem jenom pilot ponorky, žádný navigátor ani technik, ale s ohledem na slabé brždění, které nám dávají motory iontového pohonu, pořád nechápu, jak ztratíme rychlost."

„Brzděním o atmosféru," odpověděl mu neforemný, mnohonohý malý Kallisťan Čo Li.

Mahmud se zasmál, když si představil, jak *Královna Mab* – celá její třísetmetrová, nosníky protkaná, jeřáby ověšená, neaerodynamická masa – brzdí odporem v zemské atmosféře, ale pak si uvědomil, že Čo Li nežertoval.

„Vy dokážete *tohle* zabrzdit o atmosféru?" zeptal se nakonec.

Retrográd Sinopessen přicupital na svých stříbrných pavoučích nohách dopředu. „Samozřejmě, vždycky jsme plánovali brzdit o atmosféru. Když se šedesát metrů široký odrazný štít s žáruvzdorným povrchem zatáhne a lehce přetvaruje, velice dobře poslouží jako tepelný štít. Plazmové pole, které nás při manévru obklopí, by nemělo ničemu bránit – můžeme přes ně udržovat i maserové spojení, když budeme chtít. Podle původních plánů jsme měli provést pozvolný brzdicí manévr ve výšce sto čtyřicet pět kilometrů nad hladinou pozemského moře s několika průlety pro upravení dráhy – nejobtížnější bude průlet hustými umělými prstenci P a R, protože nemají nic, co by se dalo srovnat s vyčištěným prstencem F – Cassiniho dělení kolem Saturna – ale tyto výpočty byly poměrně jednoduché. Musíme prostě kurevsky manévrovat. Teď, jelikož se zdá, že jsme dostali rozkaz hlásit se v asteroidovém městě té dámy v prstenci P, se chystáme spustit se do třiceti sedmi kilometrů, spálit rychlost mnohem rychleji a dostat se na patřičnou eliptickou dráhu, abychom kontakt uskutečnili na první pokus."

Orphu hvízdl.

Mahmud si to zkusil představit. „Sestoupíme na něco přes sto tisíc stop nad povrch? To uvidíme jednotlivé tváře lidí dole."

„Ne tak docela," řekl Asteague/Che. „Ale bude to dramatičtější, než jsme plánovali. Rozhodně zanecháme čáru na obloze. Ale lidé starého typu, kteří tam dole jsou, teď nejspíš mají dost jiných starostí, než aby si všímali nějaké čáry na obloze."

„Jak to myslíte?" zeptal se Orphu z Ió.

Asteague/Che odvysílal nejnovější sérii snímků. Mahmud popsal prvky, které Orphu nemohl získat z doprovodných dat.

Další obrazy zabíjení. Zničené lidské komunity, lidská těla ponechaná napospas vranám. Infračervené záběry ukazovaly horké budovy, chladná těla a pohyb stejně chladných hrbatých, bezhlavých tvorů, kteří měli vraždění na svědomí. Na noční straně planety hořely požáry v místech, kde stávaly domy a skromná města. Zdálo se, že na celé planetě čelí lidé starého typu útokům bezhlavých tvorů z šedého kovu, které moravečtí odborníci nedokázali identifikovat. A na čtyřech kontinentech se množily a rozrůstaly stavby z modrého ledu. Objevily se snímky, na nichž byl jediný obrovský tvor, který vypadal jako lidský mozek s očima, jenže mozek o velikosti skladiště, a potom video – vertikální záběry, které na tvora nahlížely skoro přímo shora, jak pobíhá na něčem, co vypadá jako obří ruce, a další stonkovité paže z něj vybíhají jako ganglie. Z otvorů pro příjem potravy trčely obscénní sosáky. Vypadalo to, jako by tvor pil nebo se krmil přímo ze země.

„Vidím data," prohlásil Orphu, „ale dělá mi problémy představit si toho tvora. Snad ani nemůže být tak šeredný."

„Díváme se na to," řekl generál Beh bin Adee, „a nechce se nám věřit tomu, co vidíme. A *je* to tak šeredné."

„Existuje nějaká teorie ohledně toho, co ta věc je nebo odkud se vzala?" zeptal se Mahmud.

„Je spojená s lokalitami, kde se vyskytuje modrý led, a původně byla pozorována v bývalém městě Paříž a v největším komplexu z této hmoty," řekl Čo Li. „Ale ty myslíš něco jiného. Její původ jednoduše neznáme."

„Zahlédli moravci za všechna ta staletí, kdy pozorovali Zemi pomocí teleskopů z prostoru Jupitera nebo Saturna, obraz něčeho takového?" otázal se Orphu.

„Ne." Asteague/Che a Suma IV. promluvili ve stejný okamžik.

„Ten mozek s rukama necestuje sám," řekl Retrográd Sinopessen a předvedl další sérii holografických záběrů a rovinných projekcí. „Tito tvorové ho doprovázejí na každé z osmnácti lokalit, kde jsme mozek pozorovali."

„Lidé?" zeptal se Orphu. Data byla nejednoznačná.

„Ne tak docela,“ řekl Mahmud. Popsal šupiny, tesáky, abnormálně dlouhé ruce a nohy s plovacími blánami tvorů na záběrech.

„A podle datametrických údajů jsou těch tvorů stovky,“ konstatoval Orphu.

„Tisíce,“ upřesnil velitel centurie Mep Ahoo. „Prohlédli jsme snímky pořízené současně z lokalit vzdálených tisíce kilometrů a napočítali jsme přinejmenším tři tisíce dvě stě těchto tvorů podobných obojživelníkům.“

„Kalibán,“ řekl Mahmud.

„Cože?“ Měkce modulovaný hlas Asteagueho/Che zněl nechápavě.

„Na Marsu, hlavní integrátore,“ řekl drobný Európan.

„Malí zelení mužíčci mluvili o Prosperovi a Kalibánovi ze Shakespearovy *Bouře*. Vzpomeňte si, ty kamenné hlavy měly zpodobňovat Prospera. Varovali nás před Kalibánem. Ten tvor připomíná některé verze Kalibána, které se v průběhu staletí při inscenování té hry na Zemi objevily.“

Žádný z moravců k tomu neměl co říct.

„Od doby, kdy jsme před dvěma měsíci začali měřit toto prudké zvýšení kvantové aktivity, je na Zemi jedenáct nových bránových děr,“ promluvil nakonec Beh bin Adee. „Pokud to můžeme posoudit, ten tvor podobný mozku je všechny vytvořil – nebo je přinejmenším používá – k přepravním účelům. On a ti šupinatí, obojživelníkovití tvorové, kterým říkáš Kalibáni. A to, kde se objevují, *má* systém.“

Nad mapovým stolem zhmotněly z mlhy další holografické obrazy a Mahmud je popsal úzkým svazkem, ale Orphu již vstřebal doprovodná data.

„Všechno jsou to bojiště nebo místa, kde došlo v dávné historii k lidským masakrům a krutostem,“ určil.

„Přesně tak,“ odvětil generál Beh bin Adee. „Všimněte si, že prvním bránovým kvantovým otvorem byla Paříž. Víme, že před více než pětadvaceti sty lety, při černoděrovém konfliktu mezi říší EU a Celosvětovým islámským sultanátem, zahynulo v Paříži a jejím okolí více než čtrnáct milionů lidí.“

„A ostatní místa výskytu bránových děr spadají do stejné kategorie,“ řekl Mahmud. „Hirošima, Osvětim, Waterloo, Ho-Tepsa, Stalingrad, Kapské Město, Montreal, Gettysburg, Khanstaq, Okinawa, Somma, New Wellington – to všechno jsou krvavé historické lokality z dob před tisícovkami let.“

„Znamená to, že tady máme nějakého calabi-yauovského intermembránového mozkového turistu?“ zeptal se Orphu.

„Nebo něco horšího,“ řekl Čo Li. „Ty neutrinové a tachyonové svazky vycházející z míst, jež tato… věc… navštěvuje, obsahují složité šifrované informace. Ty svazky jsou interdimenzionální, v našem vesmíru nejsou směrované. Nemůžeme se na ně jednoduše napíchnout a dešifrovat zprávu nebo obsah.“

„Podle mě je ten mozek upír,“ ozval se Orphu z Ió.

„Upír?“ zeptal se hlavní integrátor Asteague/Che.

Orphu termín vysvětlil. „Myslím si, že z těch míst vysává nějakou temnou energii,“ řekl mohutný Ióňan.

„To není moc pravděpodobné,“ zašvitořil Retrográd Sinopessen. „Nevím o žádné zaznamenatelné… energii… kterou by po sobě zanechal pouhý výskyt násilného činu. To je metafyzika… nesmysl… pavěda.“

Orphu udělal čtyřmi svými článkovanými pažemi pohyb, jako by krčil rameny.

„Myslíte, že ten tvor, který vypadá jako velký mozek, může být něco, co navrhli a s pomocí biotechnologií vyrobili postlidé nebo lidé starého typu v éře šílenství po rubikonu?“ zeptal se velitel centurie Mep Ahoo. „A ti Kalibáni a bezhlaví robotičtí zabijáci taky? Že jsou to všechno výtvory pokoutních generických inženýrů? Jako někteří anachroničtí zástupci flóry a fauny vrácení na planetu?“

„Ta velká věc ne,“ odvětil vysoký Ganymeďan Suma IV. „Byli bychom si jí všimli už dřív. Ten mozek s rukama prošel bránovými dírami z jiného vesmíru před pouhými několika dny. Nevíme, kde se vzali Kalibánové nebo ti hrbatí tvorové, kteří decimují lidi starého typu. Mohou to klidně být produkty genové manipulace. Nesmíme zapomínat na to, že postlidé se zkonstruovali přímo z lidského genofondu před více než patnácti sty standardními roky.“

„Viděl jsem hologramy dinosaurů, ptáků Nohů a šavlozubých tygrů, kteří se po této Zemi potulují,“ dodal velitel Mep Ahoo.

„Ti hrbatí kovoví tvorové vybili až deset procent populace lidí starého typu?“ zeptal se Mahmud, který byl zastáncem správného používání slova „decimovat“.

„Ano,“ řekl generál Beh bin Adee. „Pravděpodobně víc. A to jenom za dobu naší cesty z Marsu.“

„Co tedy teď uděláme?“ zeptal se Orphu z Ió. „Jestli nikdo jiný nemá po ruce odpověď, já bych jeden návrh měl.“

„Sem s ním,“ vyzval ho hlavní integrátor Asteague/Che.

„Myslím, že byste měli rozmrazit tisíc skáloveckých vojáků, které máme v hibernaci, nastartovat výsadkovou loď a tucet atmosférických sršňů, které máte na palubě, napěchovat je po okraj vojáky a zapojit se do boje.“

„Zapojit se do boje?“ zopakoval navigátor, Kallisťan Čo Li.

„Začít tím, že z toho mozku naděláte atomovkami radioaktivní kaši,“ řekl Orphu. „Pak vysadit moravce na zem a bránit lidi. Zabít Kalibány a ty bezhlavé hrbaté tvory, kteří lidi všude vraždí. Zapojit se do boje.“

„To je výjimečný návrh,“ ozval se šokovaným hlasem Čo Li.

„Stěží máme dost informací, abychom v této fázi mohli rozhodnout o dalším postupu,“ uvažoval Asteague/Che. „Pokud je nám známo, ten mozkový tvor – jak ho uctivě nazýváme – může být jediným mírumilovným, inteligentním organismem na Zemi. Třeba je to nějaký interdimenzionální archeolog, antropolog nebo historik.“

„Nebo upír,“ řekl Mahmud.

„Úkolem naší mise bylo provést průzkum,“ prohlásil Suma IV. tónem, který měl být závěrečný. „Ne rozpoutat válku.“

„Můžeme udělat obojí za jednu cenu,“ řekl Orphu. „Na palubě *Královny Mab* máme dostatečnou palebnou sílu, abychom mohli promluvit do toho, co se dole děje. A přestože jste to Mahmudovi ani mně oficiálně neoznámili, víme, že *Mab* jistě sleduje flotila modernějších, maskovaných moraveckých válečných lodí. Může to být skvělá příležitost udeřit na toho tvora – na všechny ty tvory – a vyřídit je, než si stačí uvědomit, že se bojuje.“

„To je *výjimečný* návrh,“ zopakoval Čo Li. „Naprosto výjimečný.“

„V tuto chvíli,“ promluvil Asteague/Che tím zvláštním hlasem Jamese Masona, který si Mahmud pamatoval z dvojrozměrných filmů, „naším cílem není rozpoutat válku, ale dovézt Odyssea na asteroidové město o velikosti Fobosu v prstenci P, jak o to požádal Hlas.“

„A před *tím*,“ doplnil Suma IV., „se musíme rozhodnout, jestli využít brzdicího manévru v atmosféře jako krytí pro vyslání výsadkové lodě, nebo s ním počkat až po setkání s orbitálním městem Hlasu a předání našeho lidského pasažéra.“

„Mám otázku,“ ozval se Mahmud.

„Ano?“ Hlavní integrátor Asteague/Che byl také Európan, takže měl skoro stejnou velikost jako maličký Mahmud. Oba stáli hledím proti sobě; administrátor čekal.

„*Chce* náš lidský pasažér, abychom ho Hlasu předali?“ zeptal se Mahmud.

Nastalo ticho rušené pouze komunikačními hlášeními od moraveckých monitorovacích přístrojů a pro ně, hukotem ventilátorů a občasnými ránami, které vydávaly manévrovací trysky na trupu.

„Proboha,“ vyděsil se Čo Li. „Jak jsme se ho mohli zapomenout zeptat?“

„Měli jsme moc práce,“ připustil generál Beh bin Adee.

„Zeptám se ho,“ nabídl Suma IV. „I když to bude v tomto okamžiku trapné, jestli Odysseus odmítne.“

„Všechno jeho prádlo máme připravené,“ řekl cupitavý Retrográd Sinopessen.

„Prádlo?“ zahučel Orphu z Ió. „Je snad náš syn Láertův mormon?“

Nikdo neodpověděl.

Všichni moravci se sice nějakým způsobem zajímali o lidské dějiny a společnost – měli naprogramováno do své vyvíjející se DNA a okruhů, aby si takový zájem ponechali – ale velice málo jich bylo pohrouženo do lidského uvažování tak jako obrovský Ióňan. Stejně tak se ostatním nevyvinul tak zvláštní smysl pro humor.

„Odysseus samozřejmě nosí oblečení naší výroby po celou dobu svého pobytu na palubě *Královny Mab*,“ zašvitořil Retrográd Sinopessen. „Ale šatstvo, které bude mít na sobě při setkání s orbitálním ostrovem Hlasu, v sobě bude mít veškerou záznamovou a přenosovou nanotechniku, jakou jsme schopni vymyslet. Všichni budeme zaznamenávat jeho prožitky v reálném čase.“

„I ti z nás, kteří poletí výsadkovou lodí na Zemi?“ zeptal se Orphu.

Nastalo rozpačité mlčení. Moravci nepodléhali rozpakům často, ale byli jich schopni.

„Ty jsi nebyl vybrán do posádky výsadkové lodi,“ řekl nakonec Asteague/Che hlasem, který byl úsečný, ale nebyl nepříjemný.

„Já vím,“ odvětil Orphu, „ale myslím si, že vás přesvědčím, že výsadková loď *musí* být vypuštěna při brzdném manévru *Mab* v atmosféře a já musím být na palubě. Koutek v nákladovém prostoru Mahmudovy ponorky pro mě bude akorát. Jsou v něm veškerá připojení, která potřebuji, a líbí se mi ten výhled.“

„Nákladní komora ponorky nemá žádný výhled,“ namítl Suma IV. „Pouze prostřednictvím videokanálu, který se může přerušit, pokud by se výsadková loď stala terčem útoku.“

„Myslel jsem to ironicky,“ upřesnil Orphu.

Čo Li vydal zvuk, jako když si odkašlává malé zvíře. „Kromě toho jsi – technicky, opticky – slepý,“ řekl.

„Ano,“ přiznal Orphu, „všiml jsem si. Ale i když pominu náležité náborové postupy zohledňující pozitivní diskriminaci – toho si nevšímejte, vysvětlování by nestálo za ten čas – mohu vám nabídnout tři přesvědčivé důkazy, proč bych měl být začleněn do mise výsadkové lodi na Zemi.“

„Ještě jsme nedošli k závěru, že by se mise jako taková měla uskutečnit,“ řekl Asteague/Che, „ale pokračuj, prosím, ve svých důvodech, proč by ses jí měl účastnit. My hlavní integrátoři budeme muset v dalších patnácti minutách učinit několik rozhodnutí.“

„Jako první je tu samozřejmě nepřehlédnutelný fakt,“ zabručel Orphu, „že budu skvělým vyslancem u všech případných inteligentních kultur s nimiž se po přistání na Zemi setkáme.“

Generál Beh bin Adee vydal neslušný zvuk. „Předtím, než z nich atomovkami naděláš radioaktivní kaši, nebo až potom?“ zeptal se.

„Za druhé je tu méně očividný, ale pořád důležitý fakt, že žádný moravec na této lodi – možná žádný existující moravec – nezná o beletrii Marcela Prousta, Jamese Joyce, Williama Faulknera a George Marii Wonga – jakož i poezii Emily Dickinsonové a Walta Whitmana – víc než já, tudíž žádný moravec neví o lidské psychologii víc než já. Pokud bychom skutečně měli mluvit s lidmi starého typu, moje přítomnost bude nepostradatelná.“

Nevěděl jsem, že jsi studoval také Joyce, Faulknera, Wonga, Dickinsonovou a Whitmana, poslal mu úzkým svazkem Mahmud.

Nikdy na to nepřišla řeč, odpověděl Orphu. *Ale za posledních dvanáct set standardních let své existence jsem měl venku ve vzduchoprázdnu a síře toru Ió dost času na čtení.*

Dvanáct set let! zopakoval úzkým svazkem Mahmud. Moravci byli zkonstruovaní pro dlouhý život, ale tři standardní století byla pro existenci průměrného moravce velkorysá. Samotný Mahmud nebyl starý ani sto padesát let. *Nikdy jsi mi neřekl, že jsi tak starý.*

Nikdy na to nepřišla řeč.

„Úplně jsem nepochopil všechny logické souvislosti ve verbální části tvého projevu, než jsi začal komunikovat úzkým svazkem se svým přítelem,“ řekl Asteague/Che, „ale pokračuj, prosím. Myslím, že ses zmínil o třech přesvědčivých důvodech, proč bys měl být do mise začleněn.“

„Třetí důvod, proč si zasloužím židli ve výsadkové lodi,“ navázal Orphu, „samozřejmě obrazně řečeno, je ten, že jsem na to přišel.“

„Na co jsi přišel?“ zeptal se Suma IV. Nebylo vidět, že by Ganymeďan z černého fullerenu hlídal čas, ale jeho hlas prozrazoval netrpělivost.

„Na všechno,“ řekl Orphu z Ió. „Proč jsou na Marsu řečtí bohové. Proč vede tunel prostorem a časem na jinou Zemi, kde se stále vede Homérova Trójská válka. Odkud se vzal tento neskutečně terraformovaný Mars. Proč na nás na této opravdové Zemi čekají Prospero a Kalibán, dvě postavy ze staré shakespearovské hry, a proč tyto bránové díry, které se pořád otevírají, narušují kvantovou základnu celé Sluneční soustavy… na všechno.“

56

Žena, která vypadala jako mladá Savi, se ve skutečnosti jmenovala Moira, i když Prospero jí v dalších hodinách občas řekl Mirando a jednou se o ní s úsměvem zmínil jako o Monetě, což Harmanův zmatek ještě zvětšilo. Naproti tomu jeho rozpaky byly tak silné, že zesílit je nemohlo už nic. První hodinu, kdy byli spolu, se na ni nedokázal ani podívat, natož aby jí pohlédl do očí. Když pak s Moirou ve společnosti Prospera seděli u stolu a jedli něco, co mělo funkci snídaně, zvládl Harman konečně pohled na ni, ale zvednout zrak do výšky jejích očí nedokázal. Potom si uvědomil, že to nejspíš vypadá, jako by jí civěl na prsa, a tak se znovu podíval jinam.

Zdálo se, že Moira na jeho rozpaky nedbá.

„Prospero," řekla a napila se pomerančového džusu, který jim přinesl létající služebník, „ty jeden starý zvrhlíku. Ten klíč k mému probuzení byl tvůj nápad?"

„Ovšemže ne, má drahá Mirando."

„Neříkej mi Mirando, nebo ti začnu říkat Mandragoro. Nejsem a nikdy jsem nebyla tvoje dcera."

„Ovšemže jsi a bylas moje dcera, má drahá Mirando," předl Prospero. „Žije snad nějaký postčlověk, kterému bych nepomohl stát se tím, čím je? Nebyly mé laboratoře genetického sekvencování tvým lůnem a tvou kolébkou? Nejsem tedy tvůj otec?"

„*Žije* dnes nějaký další postčlověk, Prospero?" zeptala se žena.

„Pokud je mi známo, nežije, drahá Mirando."

„Tak jdi do hajzlu."

Otočila se k Harmanovi, napila se kávy, zakrojila do pomeranče děsivě ostrým nožem a řekla: „Jmenuji se Moira."

Seděli u stolku v malé místnosti – spíš prostoře než místnosti – které si Harman předtím nevšiml. Byl to výklenek zasazený do stěny lemované knihami v polovině výšky obrovské, uzavírající se kopule,

přinejmenším sto metrů nad bludištěm mramorových zdí a podlahou. Bylo jednoduché pochopit, proč si tohoto prostoru zdola nevšiml – stěny mělkého výklenku byly také obložené knihami. Cestou nahoru bylo výklenků víc, některé dokonce se stolky jako tento, jiné s polstrovanými lavicemi a tajemnými přístroji a obrazovkami. Ukázalo se, že železné schodiště se pohybuje jako eskalátory, jinak by jim trvalo mnohem déle, než by do této výšky vylezli. Z té nechráněnosti – nebyla tu žádná zábradlí a úzké mramorové rampy a eskalátorová schodiště z tepaného železa byly víc vzduch než železo – šla hrůza. Harman se nerad díval dolů. Soustředil se místo toho na knihy a rameny se držel u regálů, když kráčel.

Tato žena byla oblečená hodně podobně jako Savi, když ji uviděl poprvé – modrá halenka z bavlny, kalhoty z vroubkované látky, vysoké kožené holínky. Dokonce měla jakousi nízkou vlněnou čepici podobnou té, jakou viděl na Savi, když se setkali, třebaže tato byla spíš tmavě žlutá než sytě červená jako ta, kterou nosila starší žena. Ale zdálo se, že složitý střih opatřený mnoha záhyby je stejný. Nejvýznamnější rozdíl mezi oběma ženami – kromě obrovského věkového rozdílu – byl ten, že starší Savi nosila pistoli, když se setkali, první střelnou zbraň, jakou kdy Harman viděl. S naprostou jistotou věděl, že tato verze Savi – Moira, Miranda, Moneta – nebyla ozbrojená, když se s ní setkal poprvé.

„Co se stalo od doby, kdy jsem usnula, Prospero?“ zeptala se Moira.

„Chceš souhrn čtrnácti století ve čtrnácti větách, má drahá?“

„Ano. Prosím.“

Moira rozdělila šťavnatý pomeranč na dílky a jeden podala Harmanovi, který jej snědl, aniž jej předtím ochutnal.

„Háj povadne,“ zarecitoval mág Prospero. „Háj povadne a stlí,“

Své břímě páry na zem vypláčí;
jde člověk, vzdělá pole, lehne v hrob
a s létem mnohým labuť umírá…
Jen na mně hlodá krutá nesmrtelnost:
já zvolna chřadnu v tvém náručí
zde na tomto světa klidném pokraji

a těkám, bělovlasý stín, jak sen
v těch věčně tichých krajích východu,
v mlhy šeru, v jitra kobkách zářivých

Maličko sklonil plešatící, šedovlasou hlavu.

„Tithonus," poznala Moira. „Z Tennysona před snídaní mě vždycky rozbolí břicho. Pověz mi, dostal už svět rozum, Prospero?"

„Ne, Mirando."

„Všichni moji druhové jsou tedy mrtví nebo se proměnili, jak říkáš?" Jedla víno a voňavý sýr a pila z velké číše ledové vody, kterou jí poletující služebníci stále dolévali.

„Jsou mrtví, proměnili se nebo obojí."

„Vrátí se, Prospero?"

„Bůh ví, dcero moje."

„S Bohem na mě nechoď, prosím," žádala Moira. „Co Saviných devět tisíc sto třináct Židů? Byli propuštěni z neutrinové smyčky?"

„Ne, moje drahá. Všichni Židé a ti, kteří v tomto vesmíru přežili rubikon, zůstávají modrým paprskem stoupajícím z Jeruzaléma a ničím víc."

„Nedodrželi jsme slib?" zeptala se Moira. Odstrčila talíř, smetla si z dlaní drobky a otřela šťávu.

„Ne, dcero."

„A co ty, prznitelí," otočila se k překvapenému Harmanovi, „máš v tomto světě jiný cíl než zneužívat spící neznámé?"

Harman otevřel ústa, aby něco řekl, ale nic ho nenapadlo, a tak je znovu zavřel. Opravdu se necítil dobře.

Moira ho uchopila za ruku. „Nic si nevyčítej, můj Prométhee. Měl jsi jen málo na vybranou. Vzduch v sarkofágu byl provoněn aerosolovým afrodiziakem tak silným, že je Prospero poslal pryč s jedním z prvních proměněných – samotnou Afrodítou. Naštěstí pro nás oba jsou jeho účinky velice krátkodobé."

Harman pocítil vlnu úlevy, po níž následoval hněv. „Chceš říct, že jsem vůbec neměl možnost výběru?"

„Ne, jestli máš DNA Ahmana Ferdinanda Marka Alonza Chána Ho Tepa," odvětila Moira. „A to by všichni muži tvého plemene měli mít."

Znovu se obrátila k Prosperovi. „Kde je Ferdinand Mark Alonzo? Nebo spíš – jaký byl jeho osud?“

Mág sklonil hlavu. „Milovaná Mirando, za tři roky poté, co jsi ulehla do sarkofágu s faxovou smyčkou, zemřel na jednu z divokých variant rubikonu, které se každým rokem přehnaly přes starou populaci s jistotou letního zefyru. Byl pohřben do křišťálového sarkofágu vedle tebe – i když faxové zařízení tenkrát mohlo nanejvýš tak bránit jeho mrtvole v rozkladu, protože tanky v nápravně ještě neuměly rubikon léčit. Než se to nádrže mohly naučit, vyšplhaly na Mount Everest dvě desítky mandroidů Kalifátu, obešly bezpečnostní štíty a začaly Tádž drancovat. První, co vyplenili, byla těžká rakev ubohého Ferdinanda Marka Alonza – hodili ji přes okraj.“

„Proč neshodili taky mě?“ zeptala se Moira. „Anebo, když na to přijde, proč své plenění nedokončili? Všimla jsem si, že všechny acháty, jaspisy, krevely, smaragdy, lazurity, karneoly a další cetky jsou stále na svém místě na stěnách a příčkách labyrintu.“

„Přifaxoval Kalibán a dvacítky mandroidů Kalifátu tě zbavil,“ objasnil Prospero. „Služebníkům trvalo měsíc, než všechnu tu krev vyčistili.“

Moira zvedla hlavu. „Kalibán ještě žije?“

„Ale ovšem. Zeptej se tady našeho přítele Harmana.“

Žena pohlédla na Harmana, ale pozornost znovu přenesla na mága. „Překvapuje mě, že mě Kalibán neznásilnil.“

Prospero se smutně usmál. „To víš, že to zkusil, má drahá Mirando, mnohokrát to zkusil, ale sarkofág se mu nechtěl otevřít. Kdyby se svět podřídil Kalibánově vůli a jeho údu, dávno by tuto ostrovní zemi zalidnil Kalibánky zplozenými s tebou.“

Moira se zachvěla. Nakonec se znovu otočila k Harmanovi, jako by tam stařec nebyl. „Potřebuji znát tvůj příběh, tvou povahu a tvůj život,“ řekla. „Dej mi svou dlaň.“ Opřela se pravým loktem o stůl a zvedla ruku dlaní k němu.

Harman nechápavě udělal totéž, ale nedotkl se jí.

„Ne,“ podivila se Moira. „Copak lidé starého typu zapomněli sdílecí funkci?“

„Je to tak,“ odvětil Prospero. „Tady náš přítel Harman umí – nebo uměl, než mu *eiffelbahn* znemožnil přístup – aktivovat pouze

vyhledávací funkci, omninet, proxnet a farnet. A to pouze pomocí představy určitých geometrických tvarů.“

„Nebeská matko.“ Moira nechala ruku klesnout na stůl. „Umějí vůbec *číst?*“

„Pouze Harman a hrstka dalších, které to naučil v posledních několika měsících,“ přiznal Prospero. „Ach, zapomněl jsem se zmínit, že se náš přítel před několika měsíci naučil samočíst.“

„Samočíst?“ Moira se zasmála. „Ta funkce se neměla používat k *chápání* knih. Byla to indexovací funkce. Musí to být podobné jako přečíst si recept v kuchařce a myslet si, že člověk doopravdy povečeřel. Harmanovi lidé musejí být nejhloupější poddruh *homo sapiens,* který kdy dostal patent.“

„Hej,“ ozval se Harman. „Jsem přímo tady. Nemluvte o mně, jako bych tady ani nebyl. Sice možná nevím, co je ta sdílecí funkce, ale můžu se ji rychle naučit. A zatím si můžeme promluvit. Taky se vás totiž chci na něco zeptat.“

Moira se na něho podívala. Všiml si, jak sytě šedozelené má oči.

„Ano,“ řekla nakonec. „Byla jsem hrubá. Musel jsi urazit dlouhou cestu, abys mě probudil – a udělal jsi to proti své vůli – a já jsem si jistá, že bys nejraději byl někde jinde. To nejmenší, co můžu udělat, je chovat se k tobě aspoň trochu slušně a odpovědět ti na otázky.“

„Můžete mi ukázat, jak se dělá ta sdílecí funkce, o které jste mluvila?“ zeptal se Harman. Byl odhodlaný nerozčílit se na tuto ženu, která se tolik podobala Savi a mluvila jejím hlasem. „Nebo mi ukažte, jak faxovat bez pavilonů faxových uzlů,“ dodal. „Tak, jak to dělá Ariel.“

„Copak Ariel.“ Moira pohlédla na Prospera. „Lidé starého typu zapomněli, jak volně faxovat?“

„Zapomněli skoro všechno,“ vzdychl Prospero. „Byli *stvořeni* tak, aby zapomněli. Tvoji lidé je tak stvořili, Moiro. Vala, Tirzah, Rahaba – všichni Urizenoví Beulahové.“

Moira si poklepala plochou stranou nože o dlaň. „Proč jsi tuto osobu použil k mému probuzení, Prospero? Upevnila snad Sycorax svou sílu a vysvobodila tvého nestvůrného Kalibána z tvého područí?“

„Ano, a on je teď volný,“ přiznal tiše Prospero. „Ale cítil jsem, že je čas, aby ses probudila, protože po tomto světě teď chodí Setebos.“

„Sycorax, Kalibán a Setebos,“ zopakovala Moira. Zhluboka se nadechla, až jí vzduch zasyčel mezi zuby.

„Čarodějnice, poloďábel a tvor z temnot spolu mohou ovládat Zemi a Měsíc,“ řekl tiše Prospero, „rozhodovat o všem, co se bude dít, a rozdělit si všechnu moc.“

Moira přikývla a chvíli si žmoulala plný spodní ret. „Kdy váš *eiffelbahnový* vůz znovu odjíždí?“

„Za hodinu,“ odpověděl mág. „Budeš v něm, drahá Mirando? Nebo se znovu uložíš ke spánku do faxové rakve, necháš své atomy a vzpomínky navěky obnovovat touto nesmyslnou smyčkou?“

„Budu v tom tvém zatraceném voze. A vezmu si z aktualizovaných databank všechno, co o tomto krásném novém světě, do něhož se znovu rodím, potřebuji vědět. Ale nejdřív se náš mladý Prométheus chce na něco zeptat a já mu pak navrhnu, co by mohl udělat, aby znovu získal své funkce.“ Zvedla oči k vrcholu kopule.

„Ne, Moiro,“ namítl Prospero.

„Harmane,“ oslovila ho tiše a položila mu svou hebkou ruku na hřbet ruky, „teď se můžeš ptát.“

Harman si olízl rty. „Jsi doopravdy postčlověk?“

„Ano, jsem. Tak nám říkali Savini lidé před finálním faxem.“

„Proč vypadáš jako Savi?“

„Ach… takže tys ji znal? Až si vyvolám aktualizační funkci, zjistím si její zdraví nebo osud. Znala jsem Savi, ale co je důležitější, Ahman Ferdinand Mark Alonzo Chán Ho Tep ji miloval a ona jeho lásku neopětovala – byli takříkajíc z různých klanů. Proto jsem přijala její podobu, vzpomínky, hlas… všechno… než jsem přišla sem do Tádže.“

„Jak jsi získala její podobu?“

Moira se znovu podívala na Prospera. „Jeho lidé opravdu nevědí nic, že?“ Otočila se k Harmanovi: „My postlidé jsme dosáhli bodu, kdy jsme přestali mít vlastní těla, můj mladý Prométhee. Alespoň ne taková, že byste v nich těla poznali. Nepotřebovali jsme je. Bylo nás

jen několik tisíc, ale vymanili jsme se z lidského genofondu, zásluhou genetického umění přítomného avatara kyberprostorové logosféry…“

„Rádo se stalo,“ vmísil se Prospero.

„Když jsme na sebe chtěli vzít lidskou podobu – vždy ženskou lidskou podobu, měla bych dodat – prostě jsme si nějakou půjčili.“

„Ale *jak?*“ nechápal Harman.

Moira si povzdechla. „Prstence jsou na obloze pořád?“

„Samozřejmě.“

„Polární i rovníkový?“

„Ano.“

„Co si myslíš, že jsou, Harmane Prométhee? Tam nahoře je více než milion samostatných těles… za co je tvoji lidé považují?“

Harman si znovu olízl rty. Vzduch byl tady ve velké chrámové hrobce velice suchý. „Víme, že tam nahoře byla naše nápravna, kde probíhalo naše omlazování. Většina z nás si myslí, že většina ostatních těles jsou domovy posťáků – vašich lidí. A vaše stroje. Města na orbitálních ostrovech, jako je ten Prosperův. Vloni jsem byl na Prosperově ostrově, Moiro. Napomohl jsem jeho zřícení.“

„Opravdu?“ Znovu se podívala na mága. „Tak to máš dobré, mladý Prométhee. Ale mýlíš se, když si myslíš, že ten milion těles na oběžné dráze, většinou mnohem menších než Prosperův ostrov, byly habitaty pro můj druh nebo pro stroje sloužící pouze našim záměrům. Samozřejmě tam je nějaký tucet habitatů a několik tisíc obřích generátorů červích děr, černoděrných sběračů, našich raných experimentů v projektu interdimenzionálního cestování, generátorů bránových děr… ale většina obíhajících těles tam nahoře slouží tobě a ostatním.“

„Mně?“

„Víš, co je to faxování?“

„Dělám to celý život,“ odvětil. „Ano, jistě, ale víš, *co* to je?“ Harman se nadechl.

„Ve skutečnosti jsme o tom nikdy nepřemýšleli, ale vloni na cestách nám Savi a Prospero vysvětlili, že pavilony faxových uzlů ve skutečnosti promění naše těla v zašifrovanou energii a potom se naše těla, myšlenky a vzpomínky v jiném uzlu zrekonstruují.“

Moira přikývla. „Ale faxové pavilony a uzly nejsou nutné," řekla. „Byla to prostě lest, abyste se vy lidé starého typu netoulali po místech, kde nemáte co dělat. Tato faxová forma teleportace nesmírně zatěžovala počítačovou paměť, dokonce i při využití nejmodernějších strojů s Calabiho-Yauovou, DNA a bublinovou pamětí. Máš představu, kolik paměti je třeba pro uložení dat týkajících se molekul jednoho jediného člověka, natož pak holistické vlnové fronty jeho osobnosti a vzpomínek?"

„Ne."

Moira ukázala k vršku kopule, ale Harman si uvědomil, že ve skutečnosti ukazuje na oblohu za ní a na polární a rovníkový prstenec, které se tam otáčely na pozadí temně modré oblohy. „Milion orbitálních paměťových bank," pokračovala Moira. „Každá z nich věnovaná jednomu z vás, lidí starého typu. A v množství ostatních těžkopádných orbitálních zařízení, vlastní teleportační techniky poháněné energií černých děr – GPS satelitů, skenerů, reduktorů, kompilátorů, přijímačů a vysílačů – někde tam nahoře nad tvou hlavou byla každou noc tvého života hvězda s tvým jménem, Harmane Prométhee."

„Proč milion?"

„Bylo to považováno za životaschopné minimum pro stádovou populaci," prohlásila Moira, „i když tuším, že dnes je vás mnohem míň, protože jsme každé ženě dovolili mít jen jedno dítě. V mé době bylo jen devět tisíc tři sta čtrnáct příslušníků vašeho lidského poddruhu – těch, kteří měli nainstalované a aktivní nanogenetické funkce – a několik set tisíc umírajících lidí starého starého typu, jako byl můj milovaný Ahman Ferdinand Mark Alonzo Chán Ho Tep, poslední ze svého královského rodu."

„Co jsou voynixové?" ptal se dál Harman. „Odkud se vzali? Proč se tak dlouho chovali jako mlčenliví sluhové a teď, když jsme s Daemanem zničili Prosperův ostrov a nápravnu, začali moje lidi zabíjet?"

„Tolik otázek," povzdechla si Moira. „Jestli chceš znát odpovědi na všechny, budeš potřebovat kontext. Abys získal kontext, musíš si přečíst ty knihy."

Harman škubl hlavou a rozhlédl se nahoru a dolů po zakřivující se vnitřní kopuli obložené knihami. Nedovedl spočítat, kolik je tam čtverečních nebo krychlových metrů knih, ale odhadoval – od boku, naslepo – že na policích musí být přinejmenším milion svazků.

„Které knihy?“ zeptal se.

„*Všechny* tyto knihy,“ a Moira zvedla ruku, kterou se ho dotýkala, aby kruhovým gestem obsáhla všechno. „To totiž můžeš.“

„Moiro, ne,“ namítl znovu Prospero. „Zabiješ ho.“

„Nesmysl,“ odmítla to. „Je mladý.“

„Je mu devětadevadesát,“ odvětil Prospero, „je o více než pětasedmdesát let starší, než bylo Savino tělo, když sis je naklonovala pro své účely. Měla tenkrát vzpomínky. Ty je teď nosíš. Harman není žádná tabula rasa.“

Moira pokrčila rameny. „Je silný. Zdravý. Podívej se na něho.“

„Zabiješ ho,“ zopakoval Prospero. „A s ním jednu z našich nejlepších zbraní proti Setebovi a Sycorax.“

Harman se teď velice zlobil, ale zároveň byl rozrušený. „O čem to mluvíte?“ otázal se a odtáhl ruku, když hrozilo, že se jí Moira znovu dotkne. „Myslíte, že mám samopřečíst všechny tyto knihy? To by zabralo měsíce… roky. Možná desítky let.“

„Samopřečíst ne,“ řekla Moira, „ale *sníst*.“

„Sníst,“ opakoval Harman a zároveň ho napadlo: *Byla šílená už předtím, než ulehla do časového sarkofágu, nebo zešílela tím, jak se tam po staletí kopírovala, buňku po buňce, neuron po neuronu?*

„Sníst je,“ přisvědčila. „V tom smyslu, jak mluví o pojídání knih Talmud – nepřečíst je, ale sníst.“

„Nerozumím.“

„Víš, co je to Talmud?“ zeptala se.

„Ne.“

Moira opět ukázala k nejvyššímu bodu kupole, nějakých sedmdesát pater nad nimi. „Tam nahoře, můj mladý příteli, v maličké kupoli vyrobené z nejčistšího skla, je komnata ze zlata, perleti a křišťálu a já mám od ní zlatý klíč. Uvnitř je otevřená do světa a krásné měsíční noci.“

„Jako tvůj sarkofág?“ zeptal se Harman. Srdce mu bušilo.

„Úplně jiná než můj sarkofág,“ zasmála se Moira. „Ta rakev byla jen další uzel vašeho faxového kolotoče. Po staletí mne kopírovala, dokud nepřišel čas, abych se probudila a dala se do práce. Já mluvím o zařízení, které ti umožní *přečíst všechny tyto knihy do hloubky*, než *eiffelbahnový* vůz vyjede ze stanice Tádž, což bude za…“ Podívala se na dlaň. „Padesát osm minut.“

„Nedělej to, Moiro,“ prosil Prospero. „Nebude nám ve válce proti Setebovi nic platný, jestli bude mrtvý nebo když z něho uděláš slintajícího idiota.“

„Mlč, Prospero,“ utrhla se na mága Moira. „Podívej se na něho. Idiot už je. Vypadá to, jako by od Saviny doby celému plemenu provedli lobotomii. Kdyby byl mrtvý, vyšlo by to nastejno. Ale jestli bude komnata fungovat a on přežije, bude moci posloužit sobě i nám.“ Znovu vzala Harmana za ruku. „Co chceš ze všeho nejvíc v tomto vesmíru, Harmane Prométhee?“

„Vrátit se domů ke své ženě.“

Moira si povzdechla. „Nemohu ti zaručit, že ti křišťálová komnata – poznání a nuance ze všech těch knih, které můj nebohý, mrtvý Ahman Ferdinand Mark Alonzo za století nahromadil – umožní volně odfaxovat domů k ženě… jak se jmenuje?“

„Ada.“ Z těch dvou slabik bylo Harmanovi najednou do pláče. Chtělo se mu plakat hned dvakrát – jednou proto, že mu chyběla, a podruhé proto, že ji zradil.

„K Adě,“ řekla Moira. „Ale *mohu* ti zaručit, že se za ní domů *nedostaneš* živý, jestli tuto šanci nevyužiješ.“

Harman vstal a udeřil dlaní do mramorové římsy bez zábradlí sto metrů nad studenou mramorovou podlahou. Vzhlédl ke středu kopule o více než dvě stě metrů výš, ale tam, kde se poslední kovové lávky sbíhaly jako černé a téměř neviditelně tenké pavučiny, neviděl nic.

„Harmane, příteli Nikoho…“ začal Prospero.

„Zmlkni,“ řekl Harman logosférickému mágovi.

Pak se obrátil k Moiře. „Pojďme.“

57

„Přenesl jsem nás sem kvantovou teleportací podle tvých instrukcí," řekne Héfaistos, „ale kde v Hádově pekle jsme se to ocitli?"

„Na Ithace," odvětí Achilleus. „Je to drsný kamenitý ostrov, ale dobrá chůva pro chlapce, z nichž vyrostou muži."

„Já bych řekl, že to tu vypadá a smrdí spíš jako na rozpáleném hajzlu," prohlásí bůh ohně, ale dál se belhá po prašné stezce poseté kameny, která stoupá prudkým svahem kolem pastvin plných koz a dobytka k místu, kde v nemilosrdném slunci září červené tašky několika budov.

„Už jsem tady byl," řekne Achilleus, „poprvé jako chlapec." Hrdina má těžký štít přivázaný na záda, meč mu pevně věží v pochvě na opasku pověšeném přes rameno. Plavovlasý mladík se z výstupu ani z horka nepotí, ale Héfaistos, který se belhá za ním, láteří a pot se z něho jen lije. Dokonce i vousy nesmrtelného zbrojíře jsou mokré potem.

Strmá, ale úzká stezka končí na vrcholu kopce a na dohled několika velkých staveb.

„Odysseův palác," ukáže Achilleus, který posledních padesát metrů urazí klusem.

„*Palác,*" zafuní bůh ohně. Dokulhá na mýtinu před vysokými branami, položí obě ruce na zmrzačenou nohu a předkloní se, jako by se chystal zvracet. „Vypadá to spíš jako prasečí chlívek nastojato."

Pozůstatky malé, opuštěné pevnosti se tyčí jako podsaditý kamenný pahýl padesát metrů napravo od hlavní budovy na výběžku nad útesy. Vlastní dům – Odysseův palác – je postaven z novějšího kamene a novějšího dřeva, i když hlavní dveře – otevřené – tvoří dvě staré kamenné desky. Terakotové dláždění terasy je z drahých dlaždic úhledně sesazených k sobě, zjevně dílo nejlepších řemeslníků

a kameníků – i když stejně zjevné je to, že je poslední dobou nikdo neoprašoval ani nezametal – a všechny venkovní zdi a sloupy jsou natřené jasnými barvami. Bílé sloupy po obou stranách vchodu obtáčejí falešné stonky révy s kresbami ptáků a jejich hnízd, ale vyrostla tam i opravdová réva, jejíž houští láká opravdové ptáky a stalo se domovem přinejmenším jednoho viditelného hnízda. Achilleus vidí, jak ze stěn stinného vestibulu za hlavními dveřmi, které byly nechány pootevřené, svítí barevné fresky.

Achilleus vykročí, ale zastaví se, když ho Héfaistos chytí za ruku.

„Je tam silové pole, synu Péleův."

„Já je nevidím."

„Neuviděl bys je, dokud bys do něj nevstoupil. Jsem si jistý, že každého jiného smrtelníka by zabilo, ale i tebe, lehkonohého zabijáka vybaveného tím, co Nyx nazvala tvým kvocientem pravděpodobnosti singularity, by porazilo na prdel. Moje přístroje ukazují, že je v něm přinejmenším dvě stě tisíc voltů a tak velký proud už může napáchat pořádné škody. Odstup."

Vousatý zakrslý bůh si pohraje s krabičkami a spirálami, které mu visí z kožených řemínků a prsních pásků na jeho těžkých vestách, zkontroluje maličké číselníky, použije krátkou hůlku se spínátkem podobným tlamě aligátora, aby připevnil něco, co vypadá jako mrtvá kovová fretka, k nějakému zakončení v neviditelném poli, pak propojí čtyři kosodélníkové přístroje barevným drátem a stiskne mosazné tlačítko.

„Tak," prohlásí Héfaistos, bůh ohně, „pole je vypnuté."

„Přesně to se mi líbí na velekněžích," utrousí Achilleus, „nedělají nic a pak se tím chvástají."

„Kdybys do toho silového pole vstoupil, tak by sis kurva nemyslel, že je to kurva nic," zavrčí bůh. „Byla to Héřina práce vycházející z mých přístrojů."

„Pak ti děkuji," a Achilleus projde obloukem mezi kamennými deskami dveří do vestibulu a Odysseova domova.

Najednou se ozve zavrčení a ze stínů se vyřítí tmavé zvíře s vyceněnými zuby.

Achilleus má v mžiku meč v ruce, ale to už pes leží na zaprášené dlažbě.

„To je Argos," řekne a poplácá oddychující zvíře po hlavě. „Odysseus tohoto psa vycvičil před více než deseti lety ze štěněte, ale řekl mi, že musel odjet do Tróje, než stačil vzít Arga na lov kance nebo divokého jelena. Po dobu Odysseovy nepřítomnosti měl být jeho pánem Télemachos, syn našeho lstivého přítele."

„Jeho pánem nebyl už týdny nikdo," prohlásí Héfaistos. „Ten trouba skoro vyhladověl k smrti." Je to pravda; Argos je tak slabý, že nemůže stát ani hýbat hlavou. Pouze velkýma prosebnýma očima sleduje Achilleovu ruku, když se s ním hrdina pomazlí. Žebra psovi vystupují z prověšené, matné kůže jako dřeva trupu nedokončené lodě ze staré plachtoviny.

„Nemohl se dostat ven z Héřina silového pole," zamumlá Achilleus. „A vsadím se, že uvnitř neměl co žrát. Vodu si nejspíš obstaral z deště a okapů, ale jídlo neměl." Vytáhne z pytlíku, který nosí se štítem, několik sucharů – sucharů, které sebral u zbrojíře – a psa jimi nakrmí. Zvíře je skoro ani nerozkouše. Achilleus položí tři další suchary psovi vedle hlavy a zvedne se.

„Ani žádná mrtvola, kterou by se mohl živit," doplní Héfaistos. „Kde by se taky vzala, když jsou teď všichni lidé z tvojí Země kromě okolí Ília pryč… prostě se vypařili jako dým."

Achilleus přiskočí k kulhavému bohovi. „*Kde* jsou naši lidé? Co jste s nimi ty a ostatní nesmrtelní provedli?"

Zbrojíř zvedne obě ruce dlaněmi do výšky. „Naše práce to nebyla, synu Péleův. Ani slavného Dia. Tuto Zemi vyprázdnila jiná síla, ne my. My olympští bohové potřebujeme ty, kteří nás uctívají. Žít bez našich smrtelných přisluhovačů, zbožňovatelů a budovatelů oltářů by znamenalo být jako narcisisté – a já Narcise dobře znám – žít ve světě bez zrcadel. To nebyl nás čin."

„Čekáš, že uvěřím, že jsou jiní bohové?" zeptá se Achilleus. Meč má stále napůl zdvižený.

„Velké blechy mají malé blechy a malé blechy mají menší blechy, které je koušou, a menší blechy mají ještě menší blechy, a tak dál až do nekonečna, nebo něco podobně kostrbatého," řekne vousatý nesmrtelný bůh.

„Mlč,“ zarazí ho Achilleus. Naposledy poplácá po hlavě psa, který už teď čile kouše, a otočí se k Héfaistovi zády.

Projdou vestibulem do hlavní síně – trůnního sálu – kde Odysseus a jeho žena Pénelopé Achillea před léty přijali. Odysseův syn Télemachos byl tenkrát plachý šestiletý chlapec, který se jen tak tak dokázal poklonit shromážděným Myrmidonům, než ho chůva rychle odvedla. Teď je trůnní sál prázdný.

Héfaistos se poradí s jedním ze svých krabicovitých přístrojů. „Tudy,“ řekne a odvede Achillea z trůnního sálu zpět přes vestibul vymalovaný zářivými freskami do delší, tmavší místnosti. Je to hodovní síň, které vévodí nízký, deset metrů dlouhý stůl.

Zeus leží na stole naznak, ruce má v bok, nohy od sebe. Je nahý a chrápe. Hodovní síň je obrácená vzhůru nohama – všude se povalují poháry, mísy a nádobí, po celé podlaze jsou vysypané šípy z obrovského toulce, který spadl ze stěny, na další stěně chybí goblén, který je zmačkaný pod chrápajícím otcem bohů.

„Ano, je to Absolutní spánek,“ zamručí Héfaistos.

„Zní to tak,“ kývne Achilleus. „Překvapuje mě, že se trámy z toho chrápání a frkání nezřítily.“ Zabiják opatrně našlapuje přes hroty ozubených šípů povalujících se na podlaze. Sice to přiznává jen málo řeckých bojovníků, ale většinou používají jako jed na hroty svých oštěpů a šípů smrtící látky. A jediné, co Achilleus, syn Péleův, ví o tom, jak orákulum a jeho matka Thetis předpověděly jeho smrt, je to, že příčinou jeho skonu bude otrávený hrot šípu zabodnutý do jediné smrtelné partie jeho těla. Ale jeho nesmrtelná matka ani Sudičky mu nikdy neřekly, kde nebo kdy přesně zemře, nebo kdo ten smrtící šíp vystřelí. Bylo by až příliš absurdně ironické, říká si teď Achilleus, nabodnout si prst na jeden z Odysseových vysypaných starých šípů a zemřít v mukách dřív, než se mu podaří probudit Dia a požádat o záchranu Penthesileiy.

„Ale ne, myslím to tak, že Absolutní spánek byla ta zkurvená droga, kterou ho Héra vyřídila,“ odvětí zbrojíř. „Byl to lektvar, který jsem pomohl přepracovat do formy aerosolu, ale původním chemikem byla Nyx.“

„Dokážeš ho probudit?“

„Ano, myslím, že ano, myslím, že to zvládnu.“ Ze stužek připevněných ke kožené vestě a řemínkům začne Héfaistos sundávat pytlíky a krabičky a do každé nakoukne. Některé věci zamítne, jiné ampulky a přístrojky narovná na stůl zakrytý zmačkaným goblénem vedle Diova obřího stehna.

Zatímco zakrnělý bůh si rovná věci a hraje si s nimi, Achilleus si poprvé prohlédne zblízka Dia, otce všech bohů a lidí, Toho, jenž vládne bouřkovým mračnům.

Zeus je vysoký čtyři a půl metru a působí impozantně, i když se rozvaluje na zádech po goblénu a po stole, svalnatý a dokonale tvarovaný, dokonce i vousy má naolejované, aby tvořily dokonalé kudrliny. Ale jinak je to jenom obrovský chlap, který si dobře zašukal a usnul. Božský penis – dlouhý skoro jako Achilleův meč – stále leží na naolejováném stehně pána bohů, nateklý, růžový a zvadlý. Bůh, který sbírá bouře, chrápe a sliny mu tečou jako vepři.

„Tohle by ho mělo probudit,“ řekne Héfaistos. Zvedne injekční stříkačku – něco, co Achilleus ještě neviděl – zakončenou jehlou, která je dlouhá víc než třicet centimetrů.

„U všech bohů!“ vykřikne Achilleus. „To chceš píchnout do otce Dia?“

„Přímo do toho jeho prolhaného, chlípného srdce,“ potvrdí Héfaistos a nestoudně se uchechtne. „Je to tisíc kubíků čistého božského adrenalinu smíchaného s různými amfetaminy podle mého vlastního receptu – jediná protilátka na Absolutní spánek.“

„Co udělá, až se probudí?“ zeptá se Achilleus a přetáhne si štít před sebe.

Héfaistos pokrčí rameny.

„Nehodlám tady tvrdnout, abych to zjistil. Ve stejné sekundě, kdy mu tenhle koktejl vstříknu, odsud kvitnu pryč. To, jak Zeus zareaguje na probuzení s jehlou v srdci, je tvůj problém, synu Péleův.“

Achilleus chytne trpasličího boha za vousy a přitáhne si ho blíž. „Jestli je to problém, ručím ti, že to bude *náš* problém, zmrzačený zbrojíři.“

„Co chceš, abych udělal, smrtelníku? Počkal tady a držel tě za ruku? Probudit ho byl tvůj pitomý nápad.“

„Probudit Dia je i ve tvém zájmu, bože jedné krátké nohy,“ vrčí Achilleus, aniž pustí ze sevření vousy nesmrtelného.

„Jak to?“ Héfaistos zašilhá svým zdravým okem.

„Když mi s tím pomůžeš,“ zašeptá Achilleus a nakloní se blíž ke zkroucenému uchu zanedbaného boha, „může se stát, že za týden budeš sedět na zlatém trůnu v Paláci bohů ty, ne Zeus.“

„Jak by se to mohlo stát?“ zeptá se Héfaistos, ale také teď šeptá. Pořád šilhá, ale najednou je v tom dychtivost.

Aniž přestane šeptat a aniž přestane svírat v pěsti Héfaistovy vousy, Achilleus vylíčí zbrojíři svůj plán.

Zeus se probudí a zařve.

Héfaistos dostál slovu a vzal do zaječích v okamžiku, kdy vpíchl adrenalin do srdce otce bohů. Zdržel se jen na tak dlouho, jak bylo třeba, aby dlouhou jehlu vytáhl a odhodil ji od sebe. O tři sekundy později se Zeus posadí a zařve tak hlasitě, že si Achilleus musí zacpat uši rukama. Nato otec bohů vyskočí, převrátí těžký desetimetrový dřevěný stůl a vyrazí celou jižní stěnu Odysseova domu.

„HÉRO!!!“ zahřímá. ***„BUĎ PROKLETA!“***

Achilleus se přinutí neskrčit se a neschoulit se, ale přece jen couvne. Zeus zatím vytrhne poslední zbytek zdi, použije kus dřeva k tomu, aby rozmlátil zavěšený svíčkový lustr z vozového kola na tisíc kousků, jednou ranou své obří pěsti zničí těžký, převrácený stůl a začne divoce přecházet sem a tam.

Nakonec jako by si otec všech bohů všiml Achillea, který stojí ve dveřích do vstupní haly. ***„TY!“***

„Já,“ přisvědčí Achilleus, syn Péleův. Meč má v poutku na opasku, štít zdvořile pověšený na rameni, ne na předloktí. Ruce má prázdné a rozpřažené. Dlouhý nůž schopný zabít bohy, který mu dala Athéna k zavraždění Afrodíty, má na svém širokém opasku, ale tak, že jej není vidět.

„Co děláš na Olympu?“ zavrčí Zeus. Pořád je nahý. Obrovskou levou rukou si drží čelo a Achilleus vidí, jak krví podlitýma očima otce Dia pulzuje tepavá bolest hlavy. Absolutní spánek po sobě zjevně zanechává kocovinu.

„Nejsi na Olympu, vládce bohů,“ opraví Dia tiše Achilleus. „Jsi na ostrově Ithaka – pod zlatým krycím mrakem – v hodovní síni Odyssea, syna Láertova.“

Zeus se přimhouřenýma očima rozhlédne kolem sebe. Pak se zamračí ještě víc. Nakonec se znovu podívá dolů na Achillea. „Jak dlouho jsem spal, smrtelníku?“

„Dva týdny, otče,“ odpoví Achilleus.

„Ty, Argejče, lehkonohý zabijáku, *ty* bys mě tady nedokázal probudit z účinku toho magického lektvaru, kterým mě běloruká Héra omámila. Který bůh mne oživil a proč?“

Achilleus skoro až ponížen sklopí hlavu a oči, tak jak to mnohokrát viděl dělat ponížené. „Die, jenž poroučíš bouřkovým mračnům,“ spustí, „řeknu ti všechno, co chceš vědět – a je pravda, že i když tě většina nesmrtelných z Olympu opustila, přinejmenším jeden bůh zůstal tvým věrným sluhou – ale nejdřív musím požádat o laskavost.“

„Laskavost?“ zahřímá Zeus. „Udělám ti takovou laskavost, že na ni nezapomeneš, jestli ještě jednou promluvíš bez dovolení. Stůj tam a mlč.“

Obrovská postava pokyne rukou. Jedna ze tří zbývajících stěn – ta, na níž byl toulec otrávených šípů a obrys velkého luku – se zamlží a dá vzniknout trojrozměrné zobrazovací ploše podobné holobazénu ve Velkém paláci bohů.

Achilleus si uvědomí, že se dívá ze vzduchu na tento dům – Odysseův palác. Venku vidí psa Arga. Vyhladovělé zvíře již sežralo suchary a obživlo natolik, že se odplížilo do stínu.

„Héra by pod mým krycím zlatým mrakem nechala silové pole,“ zamručí Zeus. „Jediný, kdo je mohl zrušit, je Héfaistos. S ním si to vyřídím později.“

Zeus udělá další pohyb rukou. Virtuální pohled se přenese na vrcholek Olympu, prázdné budovy a paláce, opuštěné vozy.

„Odešli dolů hrát si se svými oblíbenými hračkami,“ zamumlá Zeus.

Achilleus spatří bitvu odehrávající se v denním světle před hradbami Ília. Zdá se, že Hektorova vojska vytlačují Argejce a jejich obléhací stroje zpátky ke Křovinatému hřebeni a ještě dál. Vzduchem

létají salvy šípů a dvě desítky nebo víc božských vozů. Nad bojištěm smrtelníků šlehají blesky a jasně rudé paprsky. Exploze se šíří bitevním polem a plní oblohu, kde bohové skutečně zápolí proti sobě, tak jako jejich šampióni bojují na život a na smrt dole na zemi.

Zeus zavrtí hlavou. „Vidíš je, Achillee? Jsou závislí jako narkomani na kokainu, jako hráči na svých stolech. Více než pět set let od doby, co jsem přemohl poslední Titány – původní proměněné – a uvrhl Krona, Rheiu a ostatní nestvůrné původní bohy do jedovaté propasti Tartaru, jsme rozvíjeli své božské, olympanské schopnosti, sžívali se se svými božskými rolemi… a k *ČEMU???*“

Achilleus, který nebyl výslovně požádán, aby promluvil, nechá ústa zavřená.

„ZATRACENÉ DĚTI A JEJICH HRY!“ zařve Zeus a Achilleus si znovu musí zakrýt uši. „Budižkničemu jako feťáci na heroinu nebo puberťáci ze ztraceného věku před svými videohrami. Po dlouhých deseti letech spolčování, intrikování a tajného zasahování do bojů, přestože to zakazuji, zpomalování času, aby mohli své oblíbené hrdiny vyzbrojit nanotechnologickými schopnostmi, to prostě musejí vidět až do hořkého konce a ujistit se, že jejich strana zvítězí. *JAKO BY V TOM KURVA BYL NĚJAKÝ ROZDÍL!!*“

Achilleus ví, že někdo obyčejnější – a z Achilleova pohledu jsou všichni lidé obyčejnější – by už teď klečel a křičel bolestí z toho božského řevu, ale i tak má pocit, jako by mu to ultrazvukové burácení ubíralo síly.

„Všechno jsou to závisláci,“ vrčí Zeus a tentokrát je jeho hřímání snesitelnější. „Měl jsem je před pěti lety donutit, aby se všichni přihlásili k Anonymnímu Íliu, a vyhnout se tomu strašlivému zúčtování, které teď musí přijít. Héra a její spojenci zašli příliš daleko.“

Achilleus sleduje krveprolití na stěně. Obraz je tak hluboký, tak plastický, že to vypadá, jako by se zeď otevřela přímo do zaplněných ílijských bojišť. Achájci pod Agamemnónovým neobratným vedením viditelně ustupují – jasně nejnebezpečnějším bohem na bojišti je stříbroluký Apollón, který žene létající vozy Area, Athény a Héry zpátky k moři – ale není to prohra, zatím ještě ne, ve vzduchu ani na

zemi. Při pohledu na boj se Achilleovi rozproudí krev. Nejraději by vtrhl do bojové vřavy a v čele Myrmidonů zavelel k protiútoku a zabíjení, které by neskončilo dřív, než by Achilleův vůz a jeho koně zjizvili mramor Priamova paláce, pokud možno tak, že by za sebou táhli Hektorovo tělo, za kterým by zůstávala krvavá šmouha.

„*NUŽE!*“ zaburácí Zeus. „Promluv!“

„O čem, otče všech bohů a lidí?“

„Co je ta… laskavost… kterou ode mne chceš, synu Thetidy?“ Zeus si při sledování událostí na projekční stěně oblékl svůj oděv.

Achilleus přistoupí blíž. „Za to, že jsem tě našel a probudil, otče Die, bych tě chtěl požádat, abys v jedné z léčebných nádrží vrátil život Penthesilei a…“

„Penthesilei?“ zařve Zeus. „Té amazonské couře ze severních krajů? Té blonďaté čubce, která zavraždila svou sestru Hippolyté, aby uchvátila bezcenný trůn Amazonek? Jak zemřela? A co má společného s Achilleem nebo Achilleus s ní?“

Achilleus si drtil stoličky, ale nechal pohled – nyní vražedný – sklopený k zemi. „Já ji miluji, otče Die, a…“

Zeus se rozeřve smíchy. „Tak ty ji *miluješ?* Synu Thetidin, sleduji tě na svých projekčních stěnách a podlahách osobně od doby, co jsi byl dítě, co jsi byl usmrkánek, kterého učil trpělivý Cheirón, a nikdy jsem tě neviděl milovat ženu. I tu dívku, která ti porodila syna, jsi opustil jako nadbytečné zavazadlo pokaždé, když jsi pocítil nutkání odejít do války – nebo se kurvit a znásilňovat. Ty *miluješ Penthesileiu,* tu hloupou blonďatou pičku s oštěpem. Zkus to na mě s něčím jiným, synu Thetidin.“

„*Miluji* Penthesileiu a chci, aby byla znovu zdravá,“ procedí přes zaťaté zuby Achilleus. Jediné, na co v tom okamžiku myslí, je bohovražedná dýka na jeho opasku. Ale nebylo by to poprvé, co mu Athéna lhala. Jestli mu lhala i o schopnostech toho nože, byl by blázen, kdyby na Dia zaútočil. Achilleus ví, že je blázen v každém případě, když sem přišel, aby otce bohů poprosil o tento dar. Ale vytrvá, s očima stále sklopenýma, ale s rukama zaťatýma v mocné pěsti. „Afrodíta dala královně Amazonek vůni, aby se jí potřela, až se mnou půjde do boje…“ začne.

Zeus se znovu rozeřve smíchy. „Snad ne Devítku! Tak to jsi doopravdy v hajzlu, příteli! Jak zemřela ta amazonská kunda? Ne, počkej, podívám se sám…“

Otec a vládce bohů opět pohne pravou rukou. Výjev na nástěnné obrazovce se rozostří, přesune, skočí zpátky v prostoru a čase. Když Achilleus zvedne hlavu, spatří nešťastný útok Amazonek proti němu a jeho mužům na rudých pláních u paty Olympu. Dívá se, jak Kloniu, Bremúsu a ostatní Amazonky posílají k zemi šípy a meče mužů. Znovu se dívá, jak otcovým neomylným oštěpem úplně probodl královnu Penthesileiu i silný trup jejího koně, připíchl ji k padlému oři jako nějaký kroutící se hmyz na pitevní podložku.

„Dobrá práce,“ zahřímá Zeus. „A teď bys ji chtěl oživit v jedné z nádrží mého Léčitele?“

„Ano, pane.“

Zeus začne znovu přecházet sem a tam. „Nevím, odkud ses dozvěděl o Léčebné síni,“ řekne, „ale měl bys vědět, že ani Léčitelovo nepozemské umění neumí vrátit život mrtvému smrtelníkovi.“

„Pane,“ ozve se Achilleus tiše, ale naléhavě, „Athéna tělo mé milované očarovala, aby je ochránila před zkázou, před postupem smrti. Snad by bylo možné…“

„TICHO!“ zaburácí Zeus tak mocně, že náraz zvuku Achillea fyzicky zažene k holostěně. *„NIKDO Z PŮVODNÍHO PANTHEONU NESMRTELNÝCH NEŘÍKÁ OTCI DIOVI, CO JE MOŽNÉ NEBO CO BY SE MĚLO UDĚLAT, NATOŽ NĚJAKÝ OBYČEJNÝ SMRTELNÍK, KOPINÍK S PŘEROSTLÝMI SVALY.“*

„To ne, otče,“ a Achilleus zvedne pohled k obří vousaté postavě, „ale doufal jsem, že…“

„Ticho,“ nařídí Zeus znovu, ale s hlasitostí, která Achilleovi umožní sundat ruce z uší. „Teď odejdu – zničit Héru, svrhnout její komplice do bezedné propasti Tartaru, ztrestat ostatní bohy způsobem, na který nikdy nezapomenou, a jednou provždy smést tuto nájezdnickou armádu Argejců. Svou drzostí a úlisností se vám Řekům skutečně podařilo mě nasrat.“ Zeus vykročí ke dveřím. „Tady jsi na ílijské Zemi, synu Thetidy. Možná ti to potrvá mnoho měsíců,

ale můžeš si najít cestu domů sám. Nedoporučoval bych ti vrátit se k Íliu – než se tam dostaneš, už tam žádní živí Achájci nebudou.“

„Ne.“

Zeus se otočí. Opravdu se usmívá pod vousy. „Cos to řekl?“

„Řekl jsem ne. *Musíš* mi to přání splnit.“ Achilleus si sundá štít z ramene a umístí si ho na předloktí, jako by mířil do přední linie. Vytasí meč.

Zeus zakloní hlavu a rozesměje se. „Musím ti splnit přání, nebo… bude co, Thetydin parchante?“

„Nebo nakrmím toho vyhladovělého Odysseova psa na nádvoří Diovými játry,“ řekne pevně Achilleus.

Zeus se usměje a zavrtí hlavou. „Víš, proč jsi dnes naživu, červe?“

„Protože jsem Achilleus, syn Péleův,“ odvětí Achilleus a udělá krok k Diovi. Lituje, že nemá svůj oštěp. „Největší bojovník a nejskvělejší hrdina na zemi – nepřáteli nezranitelný – přítel zavražděného Patrokla, otrok a sluha žádného člověka… ani boha.“

Zeus znovu zavrtí hlavou. „Ty nejsi syn Péleův.“

Achilleus se zastaví. „O čem to mluvíš, pane much? Vládce koňského trusu? Jsem syn Pélea, který je synem Aiakovým, syn smrtelníka, který se spojil s nesmrtelnou bohyní moře Thetidou, král pocházející z dlouhé linie myrmidonských králů.“

„Ne,“ popře to Zeus a tentokrát je to on, obří bůh, kdo postoupí blíž a vztyčí se nad Achilleem. „Jsi syn Thetidy, ale jsi nemanželský syn mého sémě, ne sémě Péleova.“

„Ty!“ Achilleus se pokusí o smích, ale vyjde z něj jako chraplavé štěknutí. „Moje nesmrtelná matka mi řekla podle celé pravdy, že…“

„To, co tvoje nesmrtelná matka vypouští přes zuby obalené řasami, jsou lži,“ zasměje se Zeus. „Téměř před třemi desítkami let jsem k Thetidě zahořel touhou. Nebyla tenkrát ani bohyně se vším všudy, i když byla krásnější než většina z vás smrtelníků. Ale Sudičky – ty prokleté počtářky s počítadly s DNA pamětí – mě varovaly, že dítě, které bych s Thetidou zplodil, by mohlo být má zkáza, mohlo by způsobit mou smrt, mohlo by svrhnout vládu samotného Olympu.“

Z Achilleova pohledu přes průzory v přilbě čiší nenávist a nedůvěra.

„Jenže já jsem Thetidu chtěl," pokračuje Zeus. „A tak jsem ji opíchal. Ale nejdřív jsem vmorfoval do podoby Pélea – nějakého obyčejného smrtelníčka, kterým byla tenkrát Thetis lehce poblázněná. Ale sperma, které tě zplodilo, je Diovo božské sémě, Achillee, synu *Thetidy,* to si dobře zapamatuj. Proč jinak myslíš, že by tě matka odnesla daleko od toho pitomce Pélea a dala tě na vychování ke starému kentaurovi?"

„Lžeš," zavrčí Achilleus.

Zeus skoro smutně zavrtí hlavou.

„A ty v okamžiku zemřeš, mladý Achillee," prohlásí otec všech bohů a lidí. „Ale zemřeš s vědomím, že jsem ti řekl pravdu."

„Mě nemůžeš zabít, pane krabů."

Zeus si promne vousy. „Ne, nemůžu. Přímo ne. O to se Thetis postarala. Když zjistila, že tím milencem, který ji zbouchnul, jsem byl já a ne Péleus, ten červ bez péra, dozvěděla se také o předpovědi Sudiček a o tom, že tě zcela jistě zabiju, tak jako můj otec Kronos raději své potomky snědl, než aby riskoval jejich vzpoury a pomsty, až vyrostou. A já bych to byl udělal, mladý Achillee – snědl bych tě, když jsi byl ještě nemluvně – kdyby Thetis nezosnovala to, že tě ponoří do pravděpodobnostních plamenů čistě kvantového nebeského ohně. Jsi kvantová zrůda, která nemá ve vesmíru obdoby, parchante Thetidy a Dia. Tvoje smrt – a ani já neznám její detaily, protože Sudičky je nechtějí vyzradit – je absolutně stanovená."

„Tak se mi teď postav, bože sraček," křikne Achilleus a začne postupovat, s mečem a štítem připraveným.

Zeus zvedne ruku. Achilleus znehybní. Jako by se samotný čas zastavil.

„Nemůžu tě *zabít,* můj zbrklý parchantíku," zamumlá Zeus, jako by to říkal jen sám pro sebe, „ale co když ti spálím maso z kostí a potom je rozmetám na skladební buňky a molekuly? I kvantovému vesmíru možná nějakou dobu potrvá, než tě dá znovu dohromady – třeba pár staletí? – a já si nemyslím, že by to mohl být bezbolestný proces."

Znehybněný v půli kroku, Achilleus ví, že by ještě mohl něco říct, ale neudělá to.

„Nebo bych tě možná mohl poslat někam," uvažuje Zeus a ukáže ke stropu, „kde není žádný vzduch k dýchání. To bude pro pravděpodobnostní singularitu nebeského ohně zajímavý oříšek."

„Mimo oceány není místo, kde by nebyl vzduch k dýchání," zavrčí Achilleus, ale pak si vzpomene na lapání po dechu a slabost, se kterými se den předtím potýkal vysoko na svazích Olympu.

„Kosmický prostor by to tvrzení usvědčil ze lži," odpoví Zeus s pobuřujícím úsměvem. „Někde za oběžnou dráhou Uranu nebo venku v Kuiperově pásu. Anebo by stačil Tartaros. Atmosféru tam tvoří převážně metan a čpavek – to by ti z plic udělalo spálené větvičky – ale pokud bys přežil několik hodin strašlivé bolesti, mohl by ses sblížit se svými prarodiči. Oni totiž smrtelníky *jedí*."

„Vyliž si!" křikne Achilleus.

„Staniž se. Šťastnou cestu, můj synu. Krátkou – mučivou – ale šťastnou."

Vládce bohů opíše pravou rukou krátký ladný oblouk, načež se dlaždice pod Achilleovýma nohama začnou rozplývat. V podlaze Odysseovy hodovní sítě se otevře kruh, až to najednou vypadá, že lehkonohý zabiják stojí na vzduchu ozářeném plameny. Zpod něho, z děsivé jámy vyplněné dmoucími se sírovými mraky, černými horami čnícími jako prožrané zuby, jezery tekutého olova, bubláním a proudy syčící lávy a přízračným pohybem obrovských, nelidských bytostí, se ozve neutuchající řev a ryk netvorů, zvaných kdysi Titáni.

Zeus znovu pohne rukou, jen nepatrně, a Achilleus se do té jámy zřítí. Nevykřikne, když mizí.

Zeus se ještě chvíli dívá do plamenů a vířících černých mračen tak hluboko dole, pak pohne dlaní zleva doprava. Kruh se uzavře, podlaha je znovu pevná, tvořená dlaždicemi, jež položil samotný Odysseus, a do domu se vrátí ticho, rušené jen smutným štěkotem vyhladovělého psa jménem Argos někde venku na nádvoří.

Zeus si povzdechne a kvantovou teleportací se přenese z Ithaky, aby zahájil účtování s nic netušícími bohy.

58

Prospero s nimi nebyl, když Moira vedla Harmana kolem dokola po mramorovém balkonu bez zábradlí, nahoru po pohyblivých, otevřených železných schodech, pak znovu dokola, znovu nahoru a tak pořád dál, až z podlahy Tádže zůstal kruh, který jako by byl o kilometry níž. Harmanovi bušilo srdce.

Do stěny nekonečně stoupající, dovnitř zakřivené stěny kupole lemované knihami bylo zasazeno několik malých kulatých oken.

Harman si jich zdola ani zvenčí nevšiml, okna však vpouštěla dovnitř světlo a poskytovala mu záminku k zastávce, aby se nadechl a nabral kuráž. Chvíli stáli ve světle a Harman se díval ven na vzdálené horské štíty, které se ve slunci pozdního odpoledne ledově leskly.

Masy mračen vyplnily údolí na severovýchodě a skryly očím ledovce zvrásněné trhlinami. Harman uvažoval, jak daleko za horské štíty, ledovce a nahromaděné mraky asi vidí k matnému a téměř zakřivenému obzoru za nimi – dvě stě kilometrů? Tři sta? Nebo víc?

„Je to správné," pronesla tiše Moira.

Harman se otočil.

„To, co jsi udělal, abys mě probudil," vysvětlila. „Je to správné. Omlouváme se. Opravdu jsi neměl na vybranou. Mechanismy, které tě měly povzbudit, tam čekaly už dřív, než se narodil prapraděd otce tvého otce."

„Ale jaká byla pravděpodobnost, že budu potomkem toho tvého Ferdinanda Marka Alonza Chána Ho Tepa?" zeptal se Harman. Nedokázal skrýt lítost v hlase – ani to nechtěl.

Moira se překvapivě rozesmála. Byl to Savin smích – pohotový a spontánní – ale chyběl mu nádech hořkosti, který Harman v pobavení té druhé ženy slýchal. „Pravděpodobnost je sto procent," prohlásila Moira.

Harman dokázal pouze mlčky projevit svůj zmatek.

„Ferdinand Mark Alonzo se postaral o to, aby, až se bude… připravovat a odlévat… další linie lidí starého typu, se část jeho chromozomů dostala do všech mužských příslušníků této linie.“

„Pak se není co divit, že jsme slabí, hloupí a nešikovní,“ podotkl Harman. „Jsme příbuzní, kteří se množí mezi sebou.“ Před třemi týdny – i když mu to teď připadalo jako před léty – samopřečetl knihu o základech genetiky. Ada spala vedle něho, když se díval, jak mu zlatá slova proudí z knihy přes ruku, zápěstí a paži.

Moira se znovu zasmála. „Jsi připravený ujít zbytek cesty ke křišťálové komnatě?“

Průzračná kopule ve vršku Tádž Moiry byla mnohem větší, než to vypadalo zdola – Harman odhadoval, že má v průměru alespoň dvacet metrů. Nebyly tady žádné mramorové ochozy a všechny železné eskalátory a litinové lávky končily uprostřed kopule. Ve slunečních paprscích pronikajících průzračnými okny kolem zašpičatělé kopule Tádže všechno zářilo.

Harman nikdy nebyl tak vysoko – dokonce ani na věži Golden Gate na Machu Picchu dvě stě metrů nad zavěšenou mostovkou – a nikdy neměl takový strach, že spadne. Tato plošina byla tak vysoko, že při pohledu dolů mohl celý kruh mramorové podlahy Tádže zakrýt roztaženou rukou. Labyrint a vstup do krypty na hlavní podlaze byly tak daleko dole, že vypadaly jako mikroobvody vyšité na turínce. Harman se přinutil nehledět dolů, když vyšel za Moirou po posledním schodišti a po pavučině lávek k plošině z tepaného železa ve vlastní kopuli.

„To je ono?“ zeptal se a kývl hlavou k tří nebo čtyřmetrové konstrukci ve středu plošiny.

„Ano.“

Harman čekal, že tato křišťálová komnata bude další verze Moiřina křišťálového sarkofágu, ale tato věc se podobala rakvi ze všeho nejmíň. Její povrch tvořily skleněné plochy a kovové geodetické vzpěry v barvě zašlého cínu. Napadlo ho slovo „dodekaedr“, ale znal je ze samočtení, ne z obyčejného čtení, a nebyl si jistý, zda je to správný termín. Křišťálová komnata byla fasetový

dvanáctistěnný objekt, který by měl přibližně kulový tvar, kdyby fasety nebyly ploché. Tvořil ji nějaký tucet nebo víc desek z čirého skla nebo křišťálu rámovaných tenkými vzpěrami z leštěného kovu. Ze stěn kopule vedly do černé kovové základny desítky barevných kabelů a hadic. Na plošině v blízkosti komnaty byly rozmístěny kovové židle, zvláštní přístroje s tmavými obrazovkami a klávesnicemi a mikroskopicky tenké svislé desky z průzračného plastu, některé vysoké přes půldruhého metru.

„Co to je?“ zeptal se.

„Nexus Tádže.“ Zapnula několik přístrojů s obrazovkami a dotkla se jednoho svislého panelu. Plast zmizel a na jeho místě se objevil holografický virtuální ovládací panel. Moiřiny ruce se roztančily po virtuálních obrázcích, ze stěn Tádže se ozval hluboký zvuk a do základu křišťálové komnaty začala proudit zlatá tekutina – ne žlutá, ale zlatá, na pohled ne hustší než voda.

Harman přistoupil blíž k dvanáctistěnu. „Naplňuje se tekutinou.“

„Ano.“

„To je šílenství. Teď tam nemůžu jít. Utopil bych se.“

„Ne, neutopíš se.“

„Ty čekáš, že budu uvnitř, až tam budou tři metry té zlaté tekutiny?“

„Ano.“

Harman zavrtěl hlavou a začal couvat, až se zastavil necelé dva metry od okraje kovové plošiny. „Ne, ne, to ne. To je příliš šílené.“

„Jak chceš, ale je to jediný způsob, jak můžeš získat vědomosti z těchto knih,“ řekla. „Ta tekutina je médium, které umožní přenos obsahu tohoto milionu svazků. Vědomostí, které budeš potřebovat, jestli se máš stát naším Prométheem v boji proti Setebovi a jeho plemenu. Vědomostí, které budeš potřebovat, jestli máš vzdělávat svůj lid. Vědomostí, které budeš potřebovat, můj Prométhee, jestli máš zachránit svou milovanou Adu.“

„Ano, ale jestli to ta voda – nebo co je ta tekutina zač – zaplní, bude jí tři metry nebo víc. Neumím dobře plavat…“

Najednou stál vedle nich na plošině Ariel, přestože Harman na kovové podlaze nezaslechl jeho kroky. Drobná postava nesla cosi

rozměrného, zabaleného do něčeho, co vypadalo jako červená turínka.

„Arieli, miláčku!“ vykřikla Moira. V hlase měla tón radosti a vzrušení, který od ní Harman ještě neslyšel – dokonce ani od Savi, když ji znal.

„Buď zdráva, Mirando,“ pozdravil duch, stáhl červené plátno a podal Moiře nějaký starobylý nástroj se strunami. Harmanovi lidé hráli určitou hudbu a zpívali, ale znali jen několik nástrojů a žádné si nezhotovovali.

„Kytara!“ zajásala postlidská žena, vzala si od nazelenale zářícího ducha zvláštně tvarovaný nástroj a dotkla se dlouhými prsty strun. Tóny, které vyšly, Harmanovi připomněly Arielův hlas.

Ariel se hluboce uklonil a slavnostně přednesl:

„Paní,
tu službu hudby bez váhání
hned rozezvučte, kterak touží,
pro spásu toho, kdo Vám slouží.
Vždyť jediná Vy dokážete,
že radostí vše v duši kvete,
až žádné místo v ní už není
a radost se tak v smutek mění.
Princ Ferdinand přikázal, paní,
leť, Arieli, rychle za ní
a předej důkaz, tichý zcela,
však výmluvnější řeči těla.“

Moira se duchovi poklonila, položila rezonující nástroj na stůl a políbila Ariela na zeleně zářící čelo. „Díky, příteli, občas přátelský sluho, nikdy však otroku. Jak se dařilo mému Arielovi od doby, co jsem se uložila ke spánku?“

A duch odpověděl:

„Když zmíráte, pak Luna tichá
hned ubývá a žalně vzdychá,
však smutnější než její cela

je osamělost Ariela.
Když opětovně ožijete,
pak Ariel Vás širým světem
hned doprovodí; Hvězda Žití
se nad Vámi zas rozesvítí.“

Moira se dotkla jeho tváře, podívala se na Harmana a pak se vrátila pohledem k duchovi, avatarovi biosféry. „Vy dva už jste se někde setkali?“

„Setkali jsme se,“ odpověděl Harman.

„Jak se změnil svět, Arieli, co jsem jej neviděla?“ zeptala se Moira a znovu se od Harmana odvrátila.

Ariel řekl:

„Co změn se dálo v toku času,
v němž s Ferdinandem v lásce jasu
vstříc kráčeli jste všem svým tužbám,
však Ariel vám vždy byl k službám.“

Méně slavnostním hlasem, jako by uzavíral nějaký složitý obřad, duch biosféry řekl: „A jak se daří tobě, má paní, když ses teď znovu narodila do našeho světa?“

Zdálo se, že teď přišla řada na Moiru, aby promluvila tak slavnostně a rytmicky, jak to Harman od Savi nikdy neslyšel:

„Tento chrám, smutný a sám,
je vše, co nesmetla bouře války
již dávno svedly stolice mocné
proti vzpouře: hle, tato stará tvář,
tesaná, co pádem za své vzala,
je Prosperova; já zůstala jsem,
Miranda, první kněžka té pouště.“

Harman ke svému zděšení uviděl, že postlidská žena i nelidská biosférická bytost neskrývaně pláčou.

Ariel odstoupil, znovu se uklonil, mávl rukou k Harmanovi a zeptal se: „Tento smrtelník, jenž nic špatného nespáchal, přišel sem do křišťálové komnaty, aby popraven byl?“

„Nikoli,“ odvětila Moira, „aby byl vzdělán.“

59

Setebovo vejce se vylíhlo první noc po návratu do rozvalin vily Ardis.

Ada byla otřesena, když spatřila zkázu svého bývalého domova. Byla v bezvědomí, když ji tu noc, co došlo k útoku, odváželi soniem, a vzhledem k otřesu mozku a dalším zraněním, která utrpěla, si strašlivé hodiny, jež tomu předcházely, pamatovala jen částečně. Teď uviděla trosky svého života, domova a vzpomínek v ostrém denním světle. Chtělo se jí z toho padnout na kolena a plakat, dokud ji nezmůže spánek, ale jelikož to byla ona, kdo v doprovodu sonia, naloženého osmi nejhůře nemocnými a zraněnými, vedl skupinu čtyřiačtyřiceti dalších, kteří přežili, do posledního stoupání k Ardisu, udržela hlavu vztyčenou a oči suché. Chodila kolem spálených ruin a rozhlížela se napravo nalevo jen proto, aby ukazovala na věci a zbytky, které se daly zachránit pro jejich nový tábor.

Adin domov, rozlehlá vila Ardis, dva tisíce let pýcha její rodiny, byl prakticky zničený – zůstalo jen dřevo zčernalé sazemi a kamenné pozůstatky četných krbů – ale jinde se zachovalo překvapivě mnoho věcí, které se ještě daly využít.

Na loukách zůstala také rozkládající se těla přátel – nebo alespoň větší či menší kousky z nich.

Ada se poradila s Daemanem a několika ostatními a shodli se na tom, že nejpřednější prioritou je zajistit oheň a přístřeší – nejdřív jednoduchou kůlnu a vyhřáté místo, kam bude možno přenést nemocné a zraněné a ošetřovat je, než skončí krátký zimní den, dost velký přístřešek, aby všichni přečkali noc a nezmrzli. Vila Ardis sice byla nepoužitelná, ale části několika ubikací, kůlen a dalších přístaveb, zbudovaných v posledních devíti měsících před zřícením oblohy, zůstaly zčásti nedotčené. Mohli se namačkat do některé z

těchto bud, ležely však příliš blízko lesa, byly příliš těžko hájitelné a zároveň příliš daleko od studny, která byla hned u vily Ardis.

Nanosili hromady třísek a suchého dřeva a použili podle Adina mínění až příliš mnoho z tenčící se zásoby zápalek na rozdělání velkého ohně. Když Greogi přistál se soniem, vyložili zraněné, kteří byli v úplném nebo částečném bezvědomí, a zajistili jim největší možné pohodlí na provizorních lůžkách a svinutých přikrývkách v blízkosti ohně. Vyčleněná směna nosila další dřevo z různých zřícenin – nikomu se nechtělo až do tmavého lesa a Ada taková dobrodružství prozatím zakázala. Sonio se vzneslo a začalo létat v kruhu o průměru půldruhého kilometru. Vyčerpaný Greogi řídil, Boman si hleděl pušky a oba pátrali po voynixech. Jedna z ubikací – ta, kterou před měsíci ručně postavil Odysseus pro své žáky – vydala poklad v podobě přikrývek a smotaných pláten. Všechno páchlo kouřem, ale dalo se to použít, a v další pobořené, ale jen částečně shořelé kůlně u vypálené kuplovny objevil Caul lopaty, krumpáče, sochory, motyky, kladiva, hřebíky, skoby, nylonové provazy, karabiny a další dřívější nářadí služebníků, které jim teď mohlo zachránit život. Z nespáleného dřeva z ubikací a klád získaných z velkých úseků bývalé palisády začala pracovní četa budovat stavbu, zčásti stan a zčásti srub, kolem hluboké studny u dosud doutnajících zřícenin Ardisu – dočasný přístřešek dostatečný pro tuto noc a přinejmenším několik dalších. Boman měl smělejší plány na trvalý srub a věží, střílnami a palisádou těsně kolem, ale Ada mu řekla, aby nejdřív pomohl zbudovat přístřešek pro přežití a hrad plánoval později.

Po voynixech stále nebylo vidu ani slechu, ale bylo teprve odpoledne a noc měla přijít poměrně brzy, proto Ada a Daeman pověřili Kamana a deset jeho nejlepších střelců zřízením obrany po všech stranách tábora. Ostatní muži a ženy s flešetovými zbraněmi – napočítali čtyřiadvacet funkčních a jednu, která se zdála být vadná, k tomu necelých sto dvacet zásobníků křišťálových flešet – dostali za úkol hlídkovat blíž k ohni a přístřešku.

Trvalo něco málo přes tři hodiny, než stloukli a vztyčili základní konstrukci – stěny z palisádových klád do výšky jen asi metr

osmdesát, improvizovaně stlučenou obloukovou střechu z dřevěných desek, posbíraných z ubikací, a na ni střechu z plátna.

Bylo důležité oddělit zraněné od chladné země, ale na zbudování podlahy nebyl čas, a tak aspoň položili několik vrstev plátna na slámu nanošenou z bývalého seníku u severní hradby. Dobytek jako takový zmizel – povraždili jej voynixové nebo jednoduše utekl. Nikomu se nechtělo jít jej teď do lesa hledat a kroužící sonio mělo vlastní úkoly.

Pozdě odpoledne, když byl dočasný přístřešek hotov, se vrátila Ada, která pracovala na nových vědrech a provazech pro nabírání vody ze studny a vedla pohřební čety, které s krumpáči a lopatami hloubily ve zmrzlé zemi mělké hroby, aby stavbu zkontrolovala. Zjistila, že je dost velká, aby se do ní k spánku namačkalo přinejmenším pětačtyřicet lidí s tím, že ostatní budou mít strážní službu venku, a aby se dovnitř na jídlo vešlo všech třiapadesát, pokud by to bylo nutné, i když by jim bylo těsno. Tři stěny byly ze dřeva, ale čtvrtá, obrácená ke studni a ke dvěma ohňům, které teď hořely, byla jen plátěná a větší část jí právě byla odkrytá, aby teplo šlo dovnitř. Laman a Edide vybrali z trosek Ardisu kusy kovu a keramiky, aby z nich pro přístřešek postavili aspoň kouřovod, když ne opravdový komín, ale tato úprava musela počkat do dalšího dne. Neměli žádná zasklená okna, pouze malé otvory v různých výškách v každé dřevěné stěně, opatřené posuvnými prkénky a krycím plátnem. Daeman souhlasil s názorem, že se mohou do přístřešku stáhnout a z těchto štěrbin vést flešetovou palbu, ale jeden pohled na střechu a čtvrtou stěnu z plátna každému prozradil, že by voynixy nebylo možné zadržet na dlouho, pokud by podnikli skákavý útok.

Ale zdálo se, že Setebovo vejce udržuje voynixy v uctivé vzdálenosti.

Byla už skoro tma, když Daeman odvedl Adu, Toma a Lamana od tepla ohňů k popelu kuplovny, otevřel svůj batoh a ukázal jim líhnoucí se vejce. Svítilo ještě jasněji než předtím, nezdravým mléčným světlem, a po celé skořápce byly tenké trhlinky, ale zatím žádné otvory.

„Za jak dlouho se vylíhne?“ zeptala se Ada.

„Jak to mám sakra vědět?“ utrhl se Daeman. „Vím jenom to, že maličký Setebos uvnitř žije a snaží se vylézt ven. Když dáš ke slupce ucho, uslyšíš kňučení a zvuky žvýkání.“

„Díky, nemám zájem,“ odmítla Ada.

„Co se stane, až se vylíhne?“ zeptal se Laman, který byl od začátku zastáncem návrhu, že se má vejce zničit.

Daeman pokrčil rameny.

„Co přesně jsi zamýšlel, když jsi tu věc kradl ze Setebova hnízda v katedrále z modrého ledu v Kráteru Paříž?“ zeptal se zdravotník Tom, který znal celou historii z doslechu.

„Nevím,“ přiznal Daeman. „V tu chvíli mi to připadalo jako dobrý nápad. Aspoň bychom mohli zjistit, co je to za tvora.“

„Co když maminka začne své miminko hledat?“ otázal se Laman. Nebylo to poprvé, co se na to Daemana někdo zeptal.

Znovu pokrčil rameny. „Když budeme muset, můžeme ho hned po vylíhnutí zabít,“ řekl tiše. Hleděl při tom do houstnoucí zimní tmy pod stromy za zbytky staré palisády.

„Můžeme?“ zapochyboval Laman. Položil levou ruku na rozpraskané vejce a hned ji zase odtáhl, jako by povrch byl rozpálený. Všichni, kdo se vejce dotkli, komentovali nepříjemnost toho zážitku, jako by jim něco uvnitř slupky vysávalo přes dlaň energii.

Dřív, než mohl Daeman znovu odpovědět, vmísila se Ada: „Daemane, kdybys tu věc nepřinesl, většina z nás už by pravděpodobně byla mrtvá. Prozatím udržela voynixy v odstupu. A možná to bude dělat i po vylíhnutí.“

Laman si choval postiženou pravou ruku. „Pokud nás to – nebo jeho máma-táta – nesežere ve spánku,“ poznamenal.

Později, těsně po setmění, přišla Siris a pošeptala Adě, že Sherman, jeden z nejvážněji zraněných, zemřel. Ada přikývla, vzala s sebou dva další – Edide a stále zavalitého muže, který se jmenoval Rallum – a tiše odnesli tělo mimo kruh kolem ohně, kde je uložili pod haraburdí a kameny u pobořených ubikací, aby je mohli ráno náležitě pohřbít. Vítr byl studený.

V noci držela Ada čtyřhodinovou strážní službu s nabitou flešetovou puškou. Hřejivý oheň byl jen záře v dálce, nejbližší další

hlídka byla padesát metrů daleko a ji bolela hlava z otřesu mozku tak prudce, že by ve skutečnosti voynixe nebo Seteba neviděla, ani kdyby jí seděl na klíně. Zlomené zápěstí ji nutilo, aby si zbraň opírala o předloktí. Když ji pak ve službě vystřídal Caul, odvrávorala do zaplněného přístřešku plného chrápání a upadla do hlubokého spánku, ze kterého ji rušily jenom strašlivé noční můry.

Daeman ji probudil těsně před svítáním, když se k ní sklonil, aby jí pošeptal do ucha:

„Vejce se vylíhlo.“

Ada se ve tmě posadila. Cítila tlak a dýchání těl všude kolem sebe a v prvním okamžiku byla přesvědčená, že je uprostřed těžkého snu. Chtěla, aby ji Harman vzal za rameno a probudil ji do slunečního světla. Chtěla kolem sebe mít jeho ruku, ne tuto mrazivou tmu, tlak cizích těl a blikavou, slábnoucí zář ohně cezenou přes plátno.

„Vylíhlo se,“ zopakoval Daeman. Mluvil velice tiše. „Nechtěl jsem tě budit, ale musíme se rozhodnout, co uděláme.“

„Jistě,“ odpověděla mu šeptem. Spala oblečená. Vyklouzla ze svého hnízdečka ve vlhkých přikrývkách a opatrně překračovala spící těla. Následovala Daemana ven za plátno, kolem malého, ale stále udržovaného ohně na jih, od přístřešku k jinému, mnohem menšímu ohni.

„Spal jsem tady, stranou od ostatních,“ řekl Daeman. Teď, když se vzdálili od hlavního přístřešku, mluvil normálněji. Jeho hlas byl stále tichý, ale v Adině bolavé hlavě každá slabika burácela. Vysoko nahoře se prstence P a R točily tak jako vždycky, rotovaly a křížily se před hvězdami a Měsícem připomínajícím nehet. Ada si všimla, že se tam pohybuje ještě něco a chvíli jí prudce bušilo srdce, než si uvědomila, že je to sonio, které tiše krouží nocí.

„Kdo létá se soniem?“ zeptala se hloupě.

„Oko.“

„Nevěděla jsem, že je umí řídit.“

„Greogi ji to včera naučil,“ odvětil Daeman. Blížili se k menšímu táborovému ohni a Ada zahlédla siluetu dalšího muže, který tam stál.

„Dobré ráno, Ado *Uhr*,“ pozdravil Tom.

Ada se musela zdvořilostnímu titulu usmát. V posledních měsících se příliš nepoužíval. „Dobré ráno, Tome," zašeptala. „Kde to je?"

Daeman vytáhl z ohně dlouhý kus dřeva a napřáhl jej do tmy, jako by to byla pochodeň. Ada couvla.

Daeman a Tom zřejmě navršili palisádové klády ze tří stran, aby tu… věc… uzavřeli do trojúhelníkového prostoru. Ona však v tomto prostoru pobíhala sem a tam a bylo jasné, že chce chatrné, šedesáticentimetrové dřevěné barikády přelézt a brzo se jí to podaří.

Ada si od Toma vzala pochodeň a přikrčila se, aby si malého Setebova tvora v mihotavém světle prohlédla.

Četné žluté oči se před tou září přimhouřily a zavřely. Maličký Setebos – pokud to maličký Setebos byl – měřil asi čtvrt metru a hmotou i délkou již byl větší než normální lidský mozek, jak si uvědomila Ada, stále však měl charakteristicky růžové rýhy a záhyby a vzhled živého mozku bez těla. Všimla si šedého proužku mezi oběma hemisférami, sliznice, která jej kryla a slabého pulzování, jako by celá ta věc dýchala. Tento růžový mozek však měl také pulzující ústa – nebo nějaké tělní otvory – a nespočet růžových dětských ručiček, které se hemžily pod ním a natahovaly z otvorů. Hrabal se na těch tlusťoučkých růžových prstících, které Adě připomínaly masu svíjejících se červů, po ohradě sem a tam.

Žluté oči se otevřely, zůstaly otevřené a upřely se na Adin obličej. Jeden z otvorů se otevřel a ven vyšel vřeštivý, škrábavý zvuk.

„Ono se to snaží mluvit?" zašeptala Ada na oba muže.

„Nemám ponětí," pokrčil rameny Daeman. „Ale je to na světě jen několik minut. Nepřekvapilo by mě, kdyby to s námi mluvilo, až to bude staré hodinu."

„Neměli bychom dopustit, aby to bylo hodinu staré," řekl tiše, ale pevně Tom. „Měli bychom tu věc hned zabít. Rozstřílet flešetami, mršinu spálit a popel rozmetat."

Ada se na Toma překvapeně podívala. Tento muž, který se samovzděláním vypracoval na zdravotníka, odjakživa patřil k nejméně prudkým a nejpozitivněji naladěným osobám, které v Ardisu potkala.

„Přinejmenším potřebuje vodítko,“ prohlásil Daeman, když se díval, jak se tvor úspěšně snaží překonat dřevěnou překážku.

Vzal si silné rukavice z plátna a vlny, které v Ardisu vyrobili na začátku zimy pro práci s dobytkem, předklonil se a zarazil do pevného svazku vláken – Ada si vzpomněla, že se mu říká mozkový trámec – spojujícího obě hemisféry mozku maličkého Seteba ostrý, tenký hrot, na kterém předtím vyrobil háček.

Pak rychle couvl, zatahal, aby se přesvědčil, že háček pevně drží, připevnil k němu karabinu a ke karabině navázal šest metrů nylonového lana.

Tvoreček zavřískl a zaskučel tak hlasitě, že se Ada ohlédla k hlavnímu táboru, přesvědčená, že se všichni vyhrnou z přístřešku ven. Ale nepohnul se nikdo kromě jednoho strážného u ohně, který se k ní ospale podíval a pak se znovu zadumaně zahleděl do plamenů.

Maličký Setebos se svíjel a válel, nabíhal na dřevěné bariéry, až přes ně nakonec přeběhl jako krab. Daeman si ho na šestimetrovém vodítku přidržel.

Objevily se další ruce, které byly doposud složené v otvorech růžového mozku, ale teď se natáhly na pružných stopkách do metrové nebo větší vzdálenosti. Ruce se vrhly na nylonové lano a prudce jím zaškubaly, jiné zase ohledávaly háček s karabinou a snažily se jej vytáhnout. Háček ale držel. Tvor se drápal pryč a Daemana chvilku táhl, ale pak byl stržen zpátky na zmrzlou trávu své klece.

„Ten hajzlík má sílu,“ zašeptal Daeman.

„Nech ho jít,“ řekla Ada. „Ať vidíme, kam půjde. Co udělá.“

„To myslíš vážně?“

„Ano. Daleko ne, ale ať zjistíme, co chce.“

Tom kopnutím shodil nízkou kůlovou stěnu a maličký Setebos vyběhl ven. Dětské prstíky pod ním pracovaly sehraně, kmitaly jako nohy nějaké odporné stonožky.

Daeman držel vodítko nakrátko a nechal se táhnout. Ada a Tom šli vedle něho, připravení rychle uhnout, pokud by tvor zatočil k nim. Pohyboval se příliš rychle a příliš cílevědomě, než aby se jím

kterýkoli z lidí necítil ohrožen. Tom držel flešetovou pušku ve střehu a Daeman měl další pušku pověšenou přes rameno.

Tvor nezamířil k táboráku ani k přístřešku. Odtáhl je dvacet metrů do tmy, která obestírala západní trávník. Potom seběhl do jednoho z bývalých obranných příkopů – ohňového příkopu, který Ada pomáhala hloubit – a jako by si na své roztažené ruce sedl.

Na obou koncích maličkého tvora se objevily dva nové otvory, z nichž se vynořily stopky bez rukou, jakési pulzující sosáky, ty se chvíli vlnily a pak se najednou přichytily k zemi. Ozval se zvuk, který byl směsí prasečího rýpání a dětského sání.

„Co to sakra je?“ Tom měl pušku namířenou, pažbu z plastu a kovu pevně zapřenou o rameno. Ada věděla, že první rána by do té pulzující růžové zrůdnosti zarazila několik tisíc flešet s křišťálovými háčky rychlostí přesahující rychlost zvuku.

Ada se roztřásla. Její trvalou, tepavou bolest hlavy vystřídala vlna nevolnosti.

„Znám to místo,“ zašeptala rozechvělým hlasem. „Tam zemřeli při útoku voynixů Reman a Emma… uhořeli tam.“

Setebův zplozenec dál hlasitě ryl a nasával.

„Takže to…“ začal Daeman a zarazil se.

„Jí,“ dořekla Ada.

Tom přiložil prst na spoušť. „Dovol mi, abych to zabil, Ado *Uhr*. Prosím.“

„Dovolím,“ kývla Ada. „Ale ještě ne. Nepochybuji o tom, že voynixové se vrátí, jakmile ta věc zemře. Navíc je ještě tma. A my zdaleka nejsme připravení. Pojďme zpátky do tábora.“

Společně se vrátili k táborovému ohni. Setebova tvora, který se vzpíral a hrabal prsty, Daeman vlekl na laně za nimi.

60

Harman se topil.

Jeho poslední myšlenka, než mu voda naplnila plíce, byla – *Ta mrcha Moira mi lhala* – a pak už se zalykal, dusil a topil ve vířící zlaté tekutině.

Zatímco sledoval přitékání zlaté tekutiny, křišťálový dvanáctistěn se naplnil tak, že mezi hladinou a fasetovým stropem zbylo jen několik desítek centimetrů. Savi-Moira-Miranda označila sytě zlatou tekutinu za „médium“, jehož prostřednictvím Harman samopřečte – i když použila jiný termín – gigantickou sbírku knih v Tádži. Harman se svlékl až na termokombinézu.

„To musí taky dolů,“ prohlásila Moira. Ariel ustoupil do stínů, takže teď s ním stála v jasném světle z oken kopule pouze mladá žena. Kytara ležela na nedalekém stole.

„Proč?“

„Tvá kůže musí být v kontaktu s médiem. Přes vrstvu svázaných molekul jako v termokombinéze se přenos nemůže uskutečnit.“

„Jaký přenos?“ zeptal se Harman a olízl si rty. Byl velice nervózní. Srdce mu bušilo.

Moira ukázala na zdánlivě nekonečnou řadu knih v policích, které lemovaly sto kruhových pater na vnitřní, rozšiřující se stěně kopule pod nimi.

„Jak poznám, jestli je v těch starých knihách něco, co mi pomůže zachránit Adu?“ zeptal se Harman.

„Nijak.“

„Ty a Prospero byste mě mohli poslat domů hned teď, kdybyste chtěli,“ řekl Harman a otočil se od plnící se křišťálové nádrže. „Proč to neuděláte, abychom si mohli celý tento nesmysl ušetřit?“

„Tak snadné to není.“

„Jak to že ne!“

Mladá žena pokračovala, jako by nepromluvil. „Především, díky turínce a z toho, co ti řekl Prospero, víš, že všechny faxové uzly a pavilony na planetě jsou vypnuté.“

„Kdo je vypnul?“ zeptal se a znovu se otočil tak, aby viděl na křišťálovou komnatu. Zlatá tekutina vířila několik decimetrů pod vrškem, ale přestala dotékat. Moira odklopila panel na horní straně – jednu z mnohostranných skleněných faset – a on si všiml krátkých kovových příček, po kterých mohl nahoru k otvoru vyšplhat.

„Setebos nebo jeho spojenci.“

„Jací spojenci? Kdo jsou? Prostě mi to, co potřebuji vědět, *řekni*.“

Moira zavrtěla hlavou. „Můj mladý Prométhee, *hovory* posloucháš už skoro celý rok. Poslouchání neznamená nic, když neznáš kontext, do něhož informace zařadit. Je na čase, abys ten kontext získal.“

„Proč mi pořád říkáš Prométheus,“ obořil se na ni. „Každý jako by tady měl deset jmen… Prométheus, to jméno neznám. Proč mi tak říkáš?“

Moira se usmála. „Můžu ti zaručit, že přinejmenším *to* po návštěvě křišťálové komnaty pochopíš.“

Harman se zhluboka nadechl. Uvědomil si, že stačí, aby se tato žena ještě jednou povýšeně usmála a on ji možná udeří do obličeje. „Prospero řekl, že mě ta věc může zabít,“ připomněl. Díval se spíš na komnatu než na postčlověka v lidské podobě Savi.

Přikývla. „Může. Ale já nevěřím, že se to stane.“

„Jaké mám šance?“ zeptal se. Sám slyšel, že jeho hlas zní naříkavě a slabošsky.

„Nevím. Myslím, že velice dobré, jinak bych ti nenavrhovala, abys podstoupil tuto… nepříjemnost.“

„Tys to udělala?“

„Jestli jsem podstoupila přenos v křišťálové komnatě?“ zeptala se. „Ne, neměla jsem k tomu důvod.“

„Kdo ho má?“ chtěl vědět. „Kolik jich přežilo? Kolik zemřelo?“

„Všichni hlavní knihovníci podstoupili přenos v křišťálové komnatě. Všechny generace strážců Tádže. Všichni potomci původního Chána Ho Tepa v přímé linii.“

„Včetně tvého miláčka Ferdinanda Marka Alonza?“

„Ano.“

„A kolik těchto strážců Tádže přenos v komnatě přežilo?“ zeptal se Harman. Stále měl na sobě termokombinézu, ale na obnažených rukou a na obličeji cítil strašlivý chlad, který byl ve vzduchu tady nahoře pod vrcholkem kopule. Soustředil se na to, aby se neroztřásl.

Měl strach, že kdyby Moira jenom pokrčila rameny, navždy by odešel. A to nechtěl udělat – alespoň ne zatím. Nechtěl to udělat, dokud se nedozví víc. Tato hloupá křišťálová komnata se svítící zlatou tekutinou ho mohla zabít… ale mohla ho také dřív vrátit k Adě.

Moira nepokrčila rameny. Podívala se mu do očí – měla Saviny oči – a řekla: „Nevím, kolik jich zemřelo. Někdy je proud informací prostě příliš silný – pro slabší intelekt. Nevěřím, že ty máš slabší intelekt, Prométhee.“

„Neříkej mi tak.“ Harman zatínal mrznoucí ruce v pěst.

„Dobře.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Vlastní přenos? Necelou hodinu.“

„Tak dlouho?“ podivil se. „Vůz *eiffelbahn* odjíždí za pětačtyřicet minut.“

„Zvládneme to,“ prohlásila Moira. Harman zaváhal.

„Tekutina média je teplá,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. Uvědomil si, že pravděpodobněji umí číst jeho chvění a třas.

To bylo možná pro Harmana rozhodující. Stáhl ze sebe termokombinézu a teď se cítil trapně, když stál nahý před touto cizí ženou, se kterou měl před několika hodinami zvláštní pohlavní styk. Navíc *bylo* chladno.

Rychle vylezl po boku dvanáctistěnu nahoru. Když se chytal krátkých příčlí a našlapoval na ně, cítil na prstech a na bosých chodidlech, jak je kov studený.

Byla to úleva, když se spustil otevřeným panelem a fakticky padl do zlaté tekutiny. Jak Moira slíbila, tekutina byla teplá. Nijak nevoněla a těch několik kapek, které mu přistály na rtech, nemělo žádnou chuť.

A potom ze stínů připlul vzduchem Ariel, zavřel panel nad Harmanovou hlavou a zamkl jej.

Nato se Moira dotkla nějakého ovladače na svislém virtuálním panelu v místě, kde stála.

Pak pumpa někde ve spodku křišťálové komnaty znovu bafavě ožila a uzavřenou nádrž začala plnit další tekutina.

Harman na ně začal křičet – křičel, aby ho pustili ven – a pak, když mu postčlověk ani biosférický nečlověk nevěnovali pozornost, začal do panelu bušit a kopat, snažil se jej otevřít, snažil se křišťál rozbít. Hladina dál stoupala. Na několik sekund našel posledních pár centimetrů vzduchu pod horní fasetou dvanáctistěnu a zhluboka se ho nadechl, bušit do horních panelů ale nepřestal. A pak tekutina stoupla, až žádný centimetr vzduchu nezbyl, nebyly žádné vzduchové bubliny kromě těch, které unikaly z Harmanových rtů a nosu.

Zadržoval dech tak dlouho, jak to šlo. Přál si, aby poslední myšlenku mohl věnovat Adě a své lásce k ní – a své lítosti, že Adu zradil – ale i když na ni myslel, jeho poslední myšlenky, když zadržoval dech, až měl plíce v jednom ohni, byly zmatenou směsicí hrůzy, vzteku a zklamání.

Potom už nedokázal vzduch déle zadržovat a – aniž přestal bušit do nepoddajného křišťálového panelu nad sebou – vydechl, zakašlal, zacpal si ústa, zanadával, znovu si zacpal ústa, vdechl houstnoucí tekutinu a pocítil, jak jeho mysl obestírá temnota. Naprostá panika mu zatím dál pumpovala do těla zbytečný adrenalin. A pak už v plicích žádný vzduch neměl, ale nevěděl to. Jeho tělo již nekopalo, nehýbalo se a nedýchalo, když Harman, bez vzduchu těžší, klesl do středu dvanáctistěnu.

61

Další maserová zpráva od Hlasu z asteroidového města na polární dráze kolem Země rozpoutala na můstku *Královny Mab* horečnou aktivitu a vzrušené úzkosvazkové hovory, ale bylo to jen opakování předchozích kontaktních souřadnic. Když po pětiminutovém potvrzování žádná další zpráva nenásledovala, setkali se hlavní moravci znovu u mapového stolu.

„Kde jsme skončili?“ zeptal se Orphu z Ió.

„Chystal ses přednést svou teorii všeho,“ připomněl mu hlavní integrátor Asteague/Che.

„A tvrdil jsi, že víš, kdo je Hlas,“ řekl Čo Li. „Kdo nebo co to je?“

„*Nevím,* kdo je Hlas,“ odpověděl Orphu. Místo aby používal úzký svazek nebo vysílal na standardních lodních komunikačních kanálech, mluvil tichým brumláním. „Ale mám docela dobrý tip.“

„Sděl nám ho,“ vybídl ho generál Beh bin Adee. Tón moravce z Pásu zněl spíš jako přímý rozkaz než zdvořilá žádost.

„Raději bych nejdřív vysvětlil celou svou… teorii všeho… a o Hlase vám pověděl potom,“ navrhl Orphu. „V kontextu to bude logičtější.“

„Pokračuj,“ vyzval ho hlavní integrátor Asteague/Che.

Mahmud slyšel, jak se přítel pořádně nadechl kyslíku, přestože měl ve svých nádržích zásobu na týdny a měsíce. Chtěl na něho vznést úzkým svazkem dotaz – *Víš jistě, že chceš v tomto vysvětlování pokračovat?* – ale jelikož ani on netušil, co se Orphu chystá říct, zůstal zticha. Byl však nervózní i za něho.

„Ze všeho nejdřív,“ začal Orphu z Ió, „zatím jste tu informaci neuvolnili, ale jsem si poměrně jistý, že jste identifikovali většinu ze zhruba milionu satelitů, které tvoří polární a rovníkový prstenec

Země, k nimž se tak rychle blížíme… a vsadím se, že většina těchto objektů nejsou asteroidy nebo habitaty.“

„Je to tak,“ řekl Asteague/Che.

„O některých z nich víme, že to byly rané pokusy postlidí o vytvoření a ohrazení černých děr,“ pokračoval Orphu. „Obrovská zařízení jako ten sběrač červí díry, který jste nám ukázali, jak před devíti měsíci narazil do toho druhého asteroidového města. Ale kolik takových tam je? Několik tisíc?“

„Necelé dva tisíce,“ potvrdil Asteague/Che.

„Vsadil bych se, že většina toho zbytku z milionu… *věcí*… které postlidé umístili na oběžnou dráhu, jsou zařízení pro skladování dat. Nevím na jakém principu – možná DNA, i když to by vyžadovalo soustavné dodávání životních potřeb, takže to nejspíš bude bublinová paměť kombinovaná s nějakým vyspělým kvantovým počítačem vybaveným složitou postlidskou pamětí, kterou jsme my moravci zatím neobjevili.“

Orphu se odmlčel a zavládlo ticho, které Mahmudovi připadalo, jako by trvalo hodiny.

Různí hlavní integrátoři a moravečtí vůdci se na sebe nedívali, ale Mahmud tušil, že mají soukromý úzkosvazkový kanál, na kterém se spolu radí.

Nakonec přerušil ticho – které v reálném čase trvalo pravděpodobně jen několik sekund – Asteague/Che.

„*Většinou* jsou to paměťová zařízení,“ potvrdil hlavní integrátor. „Nejsme si jisti jejich povahou, ale zdá se, že se jedná o nějaké magnetické databanky na principu kvantových vlnoploch bublinkové paměti.“

„A každá jednotka je v podstatě nezávislá,“ doplnil Orphu. „Je to takříkajíc vlastní hard disk.“

„Ano,“ připustil Asteague/Che.

„A většina zbývajících satelitů v prstenci – pravděpodobně jich není víc než nějakých deset tisíc – jsou základní energetické převaděče a nějaký druh vysílačů modulované tachyonové vlnoplochy.“

„Šest tisíc čtyři sta osm energetických převaděčů,“ promluvil navigátor Čo Li. „A přesně tři tisíce tachyonových vlnových vysílačů.“

„Odkud to víš, Orphu z Ió?“ zeptal se Suma IV., vlivný Ganymeďan. „Naboural ses do našich integrátorských komunikačních kanálů nebo archivů?“

Orphu zvedl dvě článkované přední manipulátorové paže a otočil je plochými dlaněmi nahoru. „Ne, ne,“ řekl. „Nevyznám se v programování natolik dobře, abych se mohl nabourat sestře do deníčku… kdybych měl sestru nebo kdyby měla deníček.“

„Jak tedy…“ začal Retrográd Sinopessen.

„Prostě to má logiku,“ řekl Orphu. „Trvale se zajímám o lidi a jejich literaturu. V průběhu staletí jsem si všímal pozorování Země, postlidských prstenců a dat týkajících se hrstky lidí zbylých na planetě, která Konsorcium Pěti měsíců zveřejnilo.“

„Konsorcium nikdy neuvolnilo pro veřejnost informaci o paměťových skladech na oběžné dráze,“ řekl Suma IV.

„To ne,“ přisvědčil Orphu, „ale je logické, že to jsou právě ony. Všechny důkazy z doby před čtrnácti sty lety, kdy postlidé opustili povrch Země, nasvědčovaly tomu, že existuje pouze několik tisíc postlidských bytostí, je to tak?“

„Správně,“ řekl Asteague/Che.

„Naši moravečtí odborníci si v té době nebyli jistí ani tím, jestli tito postlidé mají těla… těla, jak je chápeme my,“ pokračoval Orphu. „Takže bylo jasné, že nepotřebovali stavět na oběžné dráze milion měst.“

„To nevede k závěru, že většina těles, jež na oběžné dráze Země *jsou*, jsou paměťová zařízení,“ namítl generál Beh bin Adee.

Mahmud se přistihl, že přemýšlí, jak se na této lodi trestá špionáž.

„Vede, když se podíváte na to, co dělali lidé starého typu na Zemi skoro půldruhého tisíciletí,“ oponoval Orphu. „A co *nedělali*.“

„Jak to myslíš, ‘nedělali?’“ zeptal se Mahmud. Měl v plánu zachovat při této konverzaci mlčení, ale jeho zvědavost byla příliš silná.

„Především se nerozmnožovali tak, jak se lidé rozmnožují,“ řekl Orphu. „Několik století jich bylo míň než deset tisíc. Pak, před čtrnácti sty lety, vytryskl z Jeruzaléma neutrinový paprsek – vedený modulovanými tachyony, jak jsem vyrozuměl z astronomických publikací dostupných na síti – paprsek, který neměl cíl nikde v hlubokém vesmíru. A pak najednou jako by žádní lidé nezbývali. Žádní.“

„Jen krátce,“ řekl hlavní integrátor Asteague/Che.

„Ano, ale stejně…“ Zdálo se, že Orphu ztratil nit toho, co chce říct, ale pak navázal: „A pak, o necelé století později, bylo po planetě roztroušeno na milion lidí starého typu. Bylo zjevné, že to nejsou potomci těch zhruba deseti tisíc, kteří zmizeli. Žádný postupný nárůst populace… jenom bum prásk, díky, madam… zčistajasna milion lidí.“

„A co jsi z toho vyvodil?“ zeptal se Asteague/Che. Zdálo se, že hrozivý drobný Európan se soukromě baví, asi jako učitel, když se u studenta nenadále projeví nečekaný příslib.

„Vyvodil jsem z toho, že tito lidé starého typu se vůbec nenarodili,“ řekl. „Byli stočeni, scezeni.“

„Neposkvrněné početí?“ zeptal se Čo Li. Z Kallisťanova zvláštního hlasu čišel sarkasmus.

„Svým způsobem,“ potvrdil Orphu. Jeho klidné, dunivé tóny naznačovaly, že ho sarkasmus nijak neurazil. „Myslím si, že postlidé mají a měli v těch orbitálních paměťových zařízeních uloženy vzpomínky, osobnosti a tělesná data milionu lidí – kdo ví? Možná jeden satelit na jednoho člověka – a stádo doplňovali. To by vysvětlovalo, proč to vypadá, jako by se populace vždy po několika stoletích zvedla na milion, poklesla na několik tisíc a pak znovu, jakoby kouzlem, vyskočila zpátky na milion.“

„Proč?“ zeptal se velitel centurie Mep Ahoo. Zdálo se, že podobně jako Mahmud je i skálovecký voják upřímně zvědavý.

„Minimální stádová populace,“ odpověděl Orphu. „Zdá se, že postlidé dovolili lidem starého typu pouze poloviční reprodukci… to znamená jedno dítě na jednu ženu. A to ještě jenom v případě úmrtí. A četl jsem dohad, že lidé starého typu žijí přesně jedno pozemské století, potom zmizí. Takže dost, aby stádo přežilo s ohledem na

klimatické změny a podobně, a ne zase tolik, aby se mohlo přemnožit nebo zatoulat mimo rezervace, populace však strmě ubývá. Pak, zhruba každých tisíc let, doplní stádo na maximální počet jednoho milionu lidí starého typu. Jelikož ženy mají pouze *jedno dítě,* populace začne klesat až do dalšího doplnění.“

„Kde jsi se dočetl, že lidé starého typu žijí přesně jedno století?“ zeptal se Čo Li. Z jeho hlasu jako by bylo slyšet úžas.

„V *Ganymedské vědě*,“ odvětil Orphu. „Měl jsem předplacené její vysílání více než osm století.“

Hlavní integrátor Asteague/Che zvedl svou velice humanoidní ruku. „Budeš mě muset omluvit, Orphu z Ió. Sice ti blahopřeji k tvým dedukcím, pokud jde o smysl orbitálních zařízení a přesnou dlouhověkost, kterou jsme pozorovali u zbývajících sta tisíc lidí starého typu – přinejmenším do doby před několika měsíci, během nichž populace prudce poklesla v důsledku útoků těchto neznámých tvorů – ale řekl jsi, že nám můžeš prozradit, proč jsou na Marsu řečtí bohové, kdo je Hlas, jak byl tak zázračně terraformován Mars a co způsobuje současnou kvantovou nestabilitu na Zemi i na Marsu.“

„Dostávám se k tomu,“ řekl Orphu. „Chcete, abych to zhustil a stěsnal celou teorii všeho do vysokorychlostního úzkosvazkového výtrysku? Tak by to netrvalo ani sekundu.“

„Ne, to není třeba,“ řekl hlavní integrátor Asteague/Che. „Ale možná bys mohl mluvit rychleji. Zbývají nám necelé tři hodiny, než budeme muset při brzdicím manévru v atmosféře vypustit výsadkovou loď – anebo to neuděláme.“

Orphu z Ió zabrumlal v infrazvukových tóninách takovým způsobem, který Mahmud již dávno interpretoval jako smích.

„Lidé starého typu jsou nahromaděni kolem nějakých tří set lokalizovaných center osídlení na pěti pozemských světadílech, je to tak?“ zeptal se Ióňan. „Ano,“ odpověděl Čo Li.

„A populace kolem těchto uzlů se mění,“ pokračoval Orphu, „přesto naše teleskopy nikdy nezaznamenaly žádné známky dopravy – žádné velké cesty, které by se používaly k přepravě, žádná letadla, žádné lodě – dokonce ani kuriózní plachetnice jako ty, na nichž jsme s Mahmudem propluli po celé délce marsovské Valles Marineris – dokonce ani nějaký ten horkovzdušný balon. Proto jsem usoudil, že

se lidé starého typu přemisťují kvantovou teleportací, přestože našim moraveckým vědcům se tento způsob dopravy nikdy nepodařilo dovést k dokonalosti.“

„Byl to rozumný úsudek,“ řekl Suma IV.

„Rozumný,“ přisvědčil Orphu z Ió, „ale špatný. Díky kvantovým datům, která zanechali takzvaní olympští bohové na Marsu a na Zemi z jiné dimenze, kde stále probíhá válka o Tróju, víme, jak reálná kvantová teleportace vypadá. Známe její charakteristiku. To, co dělají lidé starého typu, aby se dostali z bodu A do bodu B, tomu neodpovídá.“

„Jestli lidé starého typu nepoužívají kvantovou teleportací,“ promluvil velitel centurie Mep Ahoo, „jak se tedy v posledních čtrnácti stech letech okamžitě přesouvají z jednoho místa na Zemi na druhé?“

„Starou teleportací. Veškerá data týkající se lidského těla, mysli a osobnosti se uloží v zakódované podobě, hmota se rozbije na energii, paprskem se přenese jinam a tam se znovu složí, přesně jako v tom starém televizním seriálu ze ztraceného věku, ve *Star Traku*.“

„*Treku,*“ opravil ho generál Beh bin Adee.

„Vida!“ řekl Orphu z Ió. „Další fanoušek.“

Generál rozpačitě nebo podrážděně cvakl zubatými vražednými klepety.

„Naši vědci již dávno došli k závěru, že ukládání tak neuvěřitelného množství dat by nebylo možné,“ ozval se Čo Li. „Vyžadovalo by to víc terabytů paměťového prostoru, než kolik je atomů ve vesmíru.“

„Postlidé zjevně našli způsob, jak takovou paměťovou banku zkonstruovat,“ namítl Orphu, „protože lidé starého typu stěhují svůj zadek pomocí teleportace už po staletí. Není to pravá teleportace na kvantové úrovni, jakou provádí náš přítel Hockenberry nebo olympští bohové, ale hrubě mechanické roztrhání molekul a jejich sestavení někde jinde.“

„Proč by to pro lidi starého typu dělali?“ zeptal se Mahmud. „Proč tak grandiózní technický projekt pro několik set tisíc lidí, ke kterým se chovají skoro jako k domácím mazlíčkům… jako ke zvířatům v zoo? Už více než toho půldruhého tisíce let jsme u lidí

nepozorovali žádné známky nové technické činnosti, stavění měst nebo kreativity.“

„Třeba s tou duševní zaostalostí nějak souvisí samotná teleportace,“ nadnesl Orphu. „A třeba ne. Jsem ale přesvědčený, že tam dole vidíme tohle. Je to případ typu ‘Přenes mě, Scooty.’“

„Scotty,“ opravil ho Retrográd Sinopessen.

„Děkuji,“ řekl Orphu. Mahmudovi poslal úzkým svazkem: *Takže jsme čtyři.*

„Možná máš pravdu, že lidé starého typu používají spíš hrubou formu kopírování a přenosu hmoty než skutečnou kvantovou teleportací,“ uvažoval Asteague/Che, „to však nevysvětluje Mars ani…“

„Ne, ale ten vysvětluje posedlost postlidí dosažením jiné dimenze,“ odvětil Orphu. V rozrušení a radosti, jimiž se v projevu nechal strhnout, si ani nevšiml, že přerušuje nejdůležitějšího hlavního integrátora v celém Konsorciu Pěti měsíců.

„Odkud víš, že posťáci byli posedlí snahou dostat se do vesmíru v jiné dimenzi?“ zeptal se generál Beh bin Adee.

„To si děláš legraci?“ řekl Orphu. Mahmuda nutně napadlo, že tuto otázku asi strohý skálovecký generál z Pásu asteroidů za svůj život ani vojenskou kariéru nedostal mnohokrát.

„Stačí, když se podíváš na všechno to smetí, které po sobě postlidé zanechali na oběžné dráze,“ pokračoval Orphu, aniž věnoval pozornost úžasu vojenského moravce. „Mají sběrače červích děr, urychlovače černých děr – všechny rané pokusy o narušení časoprostoru, o získání zkratek tímto vesmírem… nebo do jiného!“

„Černé díry a červí díry nefungují,“ řekl kategoricky Kallisťan Čo Li. „Alespoň ne jako dopravní prostředky.“

„Ano, my to dnes víme a postlidé na to přišli před více než patnácti sty lety,“ přisvědčil Orphu. „Pak, když měli na oběžné dráze tyto neuvěřitelné paměťové satelity a na Zemi portály pro hrubou teleportací na principu kopírování hmoty, určené lidem starého typu – které, to bych se vsadil, používali v celém tomto experimentu jako pokusné králíky – teprve *pak* postlidé začali vrtat do bránových děr a kvantové teleportace.“

„Naši vědci a technici… vrtali, jak jsi to vyjádřil… do kvantové teleportace a vytváření membránových děr přes Calabiho-Yauův prostor mnoho století," řekl Retrográd Sinopessen. Amalthean byl tak rozrušený, že nechybělo mnoho, aby na svých dlouhých, pavoučích stříbrných nohách tančil. „Marně," dodal.

„To proto, že jsme neměli jednu věc, která postlidem umožnila dosáhnout průlomu," řekl Orphu z Ió a odmlčel se. Všichni čekali. Mahmud věděl, že jeho přítel si ten okamžik vychutnává.

„Ten milion lidských těl, myslí a osobností uložených jako digitální data v jejich orbitálních paměťových satelitech," objasnil Orphu. V hlubokém hlase měl triumf, jako by rozluštil nějakou dlouho vzdorující matematickou hádanku.

„Nerozumím," namítl velitel centurie Mep Ahoo.

Orphův radar letmo přejel po všech, dotekem elektromagnetického pole lehoučkým jako peří. Mahmud usoudil, že přítel čeká na jejich reakce, možná na jejich souhlasné výkřiky. Nikdo se nepohnul ani nepromluvil.

„Já tomu taky nerozumím," řekl.

„Co je lidský mozek?" zeptal se rétoricky Orphu. „Všichni my moravci ho přece kus máme. Jaký je? Jak funguje? Jako binární nebo DNA počítače, které v sobě pro účely přemýšlení nosíme také?"

„Ne," odmítl to Čo Li. „Víme, že lidský mozek není jako počítač, není to ani chemický paměťový stroj, jak se domnívali lidští vědci ve ztraceném věku. Lidský mozek… mysl… je holistická stojatá vlnoplocha kvantového stavu."

„Přesně tak!" zvolal Orphu. „A postlidé toto důvěrné chápání lidské mysli využili ke zdokonalení svých bránových děr, cestování časem a kvantové teleportace."

„Já to pořád nechápu," ozval se hlavní integrátor Asteague/Che.

„Zamyslete se nad tím, jak funguje kvantová teleportace," vyzval kolegy Orphu. „Čo, ty to umíš vysvětlit lépe než já."

Kallisťan zabručel a pak upravil bručení na slova. „První experimenty s kvantovou teleportací – prováděné lidmi starého typu za dávných časů, již ve dvacátém století našeho letopočtu – fungovaly na principu vytváření zapletených fotonových párů – a teleportace jednoho z páru – nebo fakticky teleportace *kvantového*

stavu toho protonu – a přenesení analýzy Bellova stavu druhého fotonu normálními podprahovými cestami.“

„Copak to neporušuje Heisenbergův princip a Einsteinova omezení pro rychlost světla?“ zeptal se velitel centurie Mep Ahoo, který, stejně jako Mahmud, zjevně nebyl informován o mechanismech, jimiž bohové na marsovském Olympu kvitovali do Ília.

„Ne,“ řekl Čo Li. „Teleportované fotony s sebou nepřenesly žádnou informaci, když se v tomto vesmíru okamžitě přemístily z jednoho místa na druhé – dokonce ani informaci o vlastním kvantovém stavu.“

„Takže kvantově teleportované fotony jsou nepoužitelné,“ konstatoval velitel centurie Mep Ahoo. „Přinejmenším pro komunikační účely.“

„Ne tak docela,“ řekl Čo Li. „Příjemce teleportovaného fotonu měl šanci jedna ku čtyřem, že jeho kvantový stav uhodne – víc možností kvantový foton neměl – a hádáním zužitkuje kvantové bity dat. Těmto se říká qubity a my jsme je úspěšně využili pro účely okamžité komunikace.“

Mahmud zavrtěl hlavou. „Jak se dostaneme od fotonů v kvantovém stavu, kdy nepřenášejí informaci, ke kvantovému teleportování řeckých bohů do Tróje?“

„Fantazie dá se přirovnat ke snu Adamovu,“ zarecitoval Orphu z Ió, „jenž probudil se a zjistil, že to pravda je. John Keats.“

„Nemohl bys být ještě záhadnější?“ zeptal se sžíravě Suma IV.

„Můžu to zkusit,“ odvětil Orphu.

„Jak souvisí básník John Keats s kvantovou teleportací a příčinou současné kvantové krize?“ zeptal se Mahmud.

„Já vyslovuji hypotézu, že postlidé dosáhli před více než půldruhým tisíciletím průlomu v bránových dírách a kvantové teleportaci právě proto, že důvěrně znali holistickou kvantovou povahu lidského vědomí,“ řekl Ióňan, tentokrát vážným hlasem.

„Udělal jsem si několik předběžných studií na lodním kvantovém počítači,“ pokračoval, „a když si lidské vědomí vyjádříte jako úkaz stojaté vlnové fronty, jímž skutečně je, zohledníte terabyty qubitových kvantových dat na bázi vlnové fronty pro vlastní

fyzickou realitu a použijete pro tyto vlnové funkce mysl-vědomí-realita správné relativistické transformace Coulombova pole, rychle přijdete na to, jak postlidé otevřeli bránové díry do nových vesmírů a pak se tam sami odteleportovali.“

„Jak?“ zeptal se hlavní integrátor Asteague/Che.

„Nejdřív otevřeli bránové díry do alternativních vesmírů, v nichž byly v časoprostoru body, kde *již byly* propletené párové vlnoplochy lidského vědomí.“

„Cože?“ nemohl uvěřit Mahmud.

„Co jiného je realita než stojatá kvantová vlnoplocha, která kolabuje napříč stavy pravděpodobnosti?“ otázal se Orphu. „Jak funguje lidská mysl, ne-li jako jakýsi interferometr, který tyto vlnoplochy vnímá a způsobuje jejich kolaps?“

Mahmud stále vrtěl hlavou. Zapomněl, že na můstku stojí další moravci, zapomněl, že za necelé tři hodiny možná poletí se svou ponorkou a výsadkovou lodí na Zemi, zapomněl na nebezpečí, které jim hrozí… zapomněl na všechno kromě bolesti hlavy, kterou mu působil jeho přítel Orphu z Ió.

„Postlidé otevírali bránové díry do alternativních vesmírů, které vznikly – nebo tak přinejmenším byly vnímány – prostřednictvím zaostřených čoček dříve existujících holografických vlnoploch. Lidské fantazie. Lidského génia.“

„Prokristapána,“ řekl generál Beh bin Adee.

„Možná ano,“ navázal Orphu. „Pokud předpokládáte nekonečnou nebo téměř nekonečnou množinu alternativních vesmírů, pak mnohé z nich nutně vytvořila představivost, ryzí síla lidského génia. Představte si je jako singularity tvořivosti – analyzátory Bellových stavů a editory čisté kvantové pěny reality.“

„To je metafyzika,“ řekl ohromeným hlasem Čo Li.

„To je nesmysl,“ prohlásil Suma IV.

„Ne, k tomu došlo tady,“ trval na svém Orphu. „Máme terraformovaný Mars se změněnou gravitací a chce se po nás, abychom uvěřili, že se taková terraformace mohla uskutečnit za několik let. *To* je nesmysl. Máme Prosperovy sochy na Marsu, kde řečtí bohové obývají vrcholek Olympus Mons a časoprostorem

dojíždějí na alternativní Zemi, kde Achilleus a Hektór bojují o budoucnost Ília. *To* je nesmysl. Leda že…“

„Leda že by postlidé otevřeli portály přesně do těch světů a vesmírů, které si předtím představila síla lidského génia,“ dovodil hlavní integrátor Asteague/Che. „Což by vysvětlovalo Prosperovy sochy, kalibánovité tvory na Zemi a existenci Achillea, Hektora, Agamemnóna a všech dalších lidí na ílijské Zemi.“

„A co řečtí bohové?“ ušklíbl se Beh bin Adee. „Potkáme příště Jehovu a Buddhu?“

„Možná ano,“ řekl Orphu z Ió. „Ale podle mne jsou olympští bohové, na které jsme narazili, transformovaní postlidé. Tak zmizeli postlidé před čtrnácti sty lety.“

„Proč by se rozhodli, že se promění v bohy?“ zeptal se Retrográd Sinopessen. „Navíc v bohy, jejichž síla vychází z nanotechnologie a kvantových triků?“

„A proč ne?“ odpověděl Orphu. „Nesmrtelnost, volba pohlaví, sex mezi sebou a s každým smrtelníkem, kterého si k tomu vyberou, plození nesčetných božských a smrtelných potomků – což je něco, čeho zřejmě samotní postlidé nebyli schopni – nemluvě o desetileté šachové partii v podobě obléhání Tróje.“

Mahmud si promnul hlavu. „A terraformace a změna gravitace na Marsu…“

„Ano,“ potvrdil Orphu. „Pravděpodobně to zabralo velkou část ze čtrnácti set let, ne tři roky. A působila při tom kvantová technika bohů.“

„Tam dole nebo někde jinde je tedy *opravdový Prospero?*“ zeptal se Mahmud. „Prospero ze Shakespearovy *Bouře?*“

„Nebo někdo či něco, co k němu má blízko,“ řekl Orphu.

„Co ta mozková zrůda, která před několika dny prošla bránovou dírou na Zemi?“ zeptal se Suma IV. Podle hlasu to znělo, jako by Ganymeďan měl zlost. „*To* je taky nějaký hrdina z té vaší vzácné lidské literatury?“

„Možná,“ připustil Orphu. „Robert Browning kdysi napsal báseň nazvanou ‘Kalibán o Setebovi’, ve které nestvůrný Kalibán ze Shakespearovy *Bouře* přemýšlí o svém bohu, tvorovi jménem Setebos, kterého Browning nechá Kalibánem popsat jen slovy ‘jak

sépie on takto mnohoruký'. Byl to bůh zlovolné moci, který se živil strachem a násilím."

„To je poměrně bujná fantazie," řekl Asteague/Che.

„Ano," připustil Orphu. „Ale totéž se dá říct o tom vyfotografovaném tvorovi, který vypadá jako gigantický mozek pobíhající po obrovských lidských rukách. Nepravděpodobný výsledek evoluce v každém vesmíru, nemyslíš? Ale Robert Browning měl úchvatnou představivost."

„S Hamletem se dole na Zemi setkáme taky?" zeptal se Suma IV. se slyšitelným posměchem.

„Ach," ozval se Mahmud. „Ach, to by bylo milé."

„Neměli bychom se nechat unášet," řekl hlavní integrátor Asteague/Che. „Orphu, kde jsi k celé této myšlence přišel?"

Orphu si povzdechl. Místo slovní odpovědi vytvořil holografický projektor v komunikačním pouzdře na vršku poďobaného, zjizveného krunýře obrovského Ióňana obraz, který se vznesl nad mapový stůl.

Ve virtuální knihovně stálo šest tlustých knih. Jedna z nich – Mahmud si všiml, že se jmenuje *Hledání ztraceného času – Svazek III – Svět Guermantových* – se otevřela a nalistovala na stranu 445. Obraz najel na detail písmen na stránce.

Mahmud si najednou uvědomil, že Orphu je opticky slepý. *Nevidí,* co promítá. To znamenalo, že musí mít všech šest svazků Prousta naučených zpaměti.

Z té představy se Mahmudovi chtělo skučet. Četl spolu s ostatními, zatímco písmo se vznášelo ve vzduchu:

„Lidé vybraného vkusu nám dnes o Renoirovi prohlašují, že je to velký malíř devatenáctého století. Ale když to říkají, ztrácejí ze zřetele čas a zapomínají, že to vyžadovalo právě hodně času, aby Renoir i uprostřed samotného devatenáctého století došel uznání jako velký umělec. Aby se jim podařilo tohoto uznání dosáhnout, originální malíř a originální umělec si počínají jako oční lékaři. Terapie jejich malbou nebo jejich prózou nebývá vždy příjemná. Když je skončena, lékař nám řekne: 'Teď se podívejte!' A svět (který nebyl stvořen jednou provždy, nýbrž pokaždé, kdykoli se objevil nový

originální umělec), se nám najednou zjeví úplně odlišný od světa dřívějšího, ale dokonale jasný. Ženy procházejí ulicí odlišné od žen někdejších, protože mají v sobě cosi renoirovského, něco z těch Renoirových postav, v nichž jsme kdysi odmítali ženy vidět. I kočáry jsou „hotový Renoir“ a zrovna tak voda a obloha: máme chuť procházet se lesem podobným tomu, který se nám první den zdál být právě vším jiným, jen ne lesem, který nám připadal například jako nějaký goblén, ale goblén, mezi jehož četnými barevnými odstíny právě odstíny vlastní lesům chyběly. Takový je ten nový a pomíjivý vesmír, který byl právě stvořen. Potrvá až do nejbližší příští geologické katastrofy, kterou rozpoutá nějaký nový originální malíř nebo nový originální spisovatel.' A pokračuje vysvětlováním, jak spisovatelé dělají totéž, Mahmude – dávají vzniknout novým vesmírům.“

Všichni moravci u mapového stolu stáli v tichu, narušovaném pouze hukotem ventilátorů, strojovými zvuky a v pozadí tichou komunikací mezi moravci, kteří v tom kritickém okamžiku, kdy se blížili k rovníkovému a polárnímu prstenci Země, *Královnu Mab* fakticky pilotovali.

Nakonec přerušil mlčení generál Beh bin Adee: „Takový solipsistický nesmysl. Takový metafyzický šunt. Takový naprostý koňský hnůj.“

Orphu neřekl nic.

„Možná to je koňský hnůj,“ řekl hlavní integrátor Asteague/Che, „ale je to nejuvěřitelnější koňský hnůj, jaký jsem za posledních devět měsíců bizarností slyšel. A Orphu z Ió si jím vysloužil jízdu v nákladovém prostoru ponorky *Černá dáma*, až se výsadková loď oddělí a spustí se za… dvě hodiny a čtrnáct minut do atmosféry Země. Pojďme se všichni připravit.“

Orphu a Mahmud již mířili k výtahu – Mahmud šel tak trochu jako omámený, Orphu tiše plul na svých odpuzovačích – když Asteague/Che zavolal: „Orphu!“

Ióňan se otočil a čekal. Zdvořile nasměroval své mrtvé kamery a oční stopky na hlavního integrátora.

„Chtěl jsi nám říct, kdo je ten Hlas, se kterým se dnes setkáme.“

„No, totiž…“ Z Mahmudova přítele byly poprvé slyšet rozpaky. „Je to jenom tušení.“

„Tak se o ně poděl,“ vyzval ho Asteague/Che.

„S ohledem na mou malou teorii, kdo by mohl ženským hlasem žádat o setkání s naším pasažérem – Odysseem, synem Láertovým?“

„Santa Claus?“ navrhl generál bin Adee.

„To zas ne,“ odmítl to Orphu. „Kalypsó.“

Zdálo se, že žádnému z moravců to jméno nic neříká.

„Anebo z vesmíru, z něhož pocházejí naši další noví přátelé,“ pokračoval Orphu, „kouzelnice známá též jako Kirké.“

62

Harman se utopil, ale nebyl mrtvý. Za několik minut už si měl přát, aby mrtvý byl.

Voda – zlatá tekutina – která vyplňovala dvanáctistěnnou křišťálovou komnatu, byla překysličená. Jakmile se jeho plíce úplně zaplavily, kyslík začal postupovat tenkostěnnými kapilárami plic a znovu vstupovat do krevního oběhu. Stačilo to, aby mu srdce bušilo dál – mělo by se říct: aby znovu začalo bušit, protože když se topil, několikrát vynechalo a na půl minuty se zastavilo úplně – a aby jeho mozek zůstal naživu… otupený, vyděšený, jakoby odpojený od těla, ale živý. Nemohl se nadechnout, jeho instinkty se stále domáhaly vzduchu, ale tělo získávalo kyslík.

Otevřít oči znamenalo obrovský boj a jediné, čím byl odměněn, byl pohled na víření miliardy zlatých slov a deseti miliard pulzujících obrazů, které čekaly, až se mu zrodí v mozku. Mlhavě vnímal šestiúhelníkový skleněný panel zatopené křišťálové komnaty a nějakou málo zřetelnou siluetu za ním, která mohla patřit Moiře, Prosperovi nebo dokonce Arielovi, to však nebylo důležité.

Stále chtěl dýchat vzduch správným způsobem. Kdyby nebyl jen zpola při vědomí – zklidněný tekutinou v rámci přípravy na přenos – pravděpodobně by ho vlastní dávivý reflex dokázal zabít, anebo by ho dohnal k šílenství.

Ale křišťálová komnata měla v zásobě jiné prostředky, jak ho přivést k šílenství.

Do Harmana začaly proudit informace. Jak řekli Moira a Prospero, informace z milionu starých knih. Slova a myšlenky z téměř milionu dávno mrtvých myslí, vlastně víc, protože každá kniha obsahovala ve svých argumentacích, popřeních, horlivých souhlasech, zběsilých revizích a vzpourách zástupy dalších.

Začaly se do něj valit informace, ale nepodobalo se to ničemu, co kdy předtím zažil. V průběhu mnoha desetiletí se naučil číst, stal se prvním člověkem starého typu za nespočet staletí, který se vyznal v klikyhácích, křivkách a tečkách ze starých knih, které všude plesnivěly v policích. Jenže slova z knihy plynula do hlavy lineárně, tempem hovoru – od doby, co se naučil číst, Harman vždycky slyšel, jak mu v hlavě čte každé slovo nějaký hlas, ne úplně jeho. Samočtení bylo rychlejším, ale méně účinným způsobem, jak do sebe knihu dostat – nanotechnická funkce převáděla data z knih paží do mozku, jako když se uhlí hází do násypky, bez pomalé radosti a kontextu čtení. A když Harman samopřečetl knihu, vždy zjistil, že nějaká data přibyla, ale velké množství významu knihy se ztratilo, protože chyběly nuance a kontext. Když samočetl, nikdy neslyšel v hlavě hlas a často přemýšlel, jestli nebylo samočtení ve ztraceném věku vyvinuto pro lidi starého typu jako funkce, která jim měla umožnit vstřebat tabulky suchých informací, soubory předtrávených dat. Samočtení nebyl způsob, jak číst román nebo shakespearovskou hru – i když první shakespearovská hra, na kterou Harman narazil, byl úžasný a dojemný kus jménem *Romeo a Julie*. Dokud si Harman nepřečetl *Romea a Julii*, nevěděl, že něco jako „hra“ existuje – jediná forma smyšlené zábavy, kterou jeho lidé znali, byla turínkové drama o obléhání Tróje, a to ještě jenom v posledním desetiletí.

Ale zatímco čtení byl pomalý, lineární tok a samočtení bylo nenadálé podráždění mozku, po němž zůstalo reziduum informací, tato křišťálová komnata byla…

Chytla mě dívka v pustině
kde tancoval jsem radostně
Do komnaty mě zavřela
a zlatým klíčkem zamkla mě

Informace, které Harman získával, do něho nevstupovaly očima, ušima ani žádným jiným lidským smyslem, který příroda vyvinula k přenášení dat do nervů a mozku. V přesném slova smyslu do něho nepřecházely dotekem, třebaže ta miliarda miliard informačních

žihadel ve zlaté tekutině prostupovala každým pórem jeho kůže a každou buňkou jeho těla.

Harman už věděl, že DNA má ráda model standardní dvojité šroubovice. Evoluce si vybrala dvojitou šroubovici jako nositele svého nejposvátnějšího nákladu z mnoha důvodů, ale hlavně proto, že představovala nejjednodušší a nejúčinnější způsob toku volné energie – vpřed nebo vzad – která určuje sklady, spoje, formy a funkce takových gigantických molekul, jako jsou proteiny, RNA a DNA. Chemické soustavy se vždycky pohybují ke stavu s nejnižší volnou energií a volná energie se minimalizuje, když se dva komplementární řetězce nukleotidů spárují jako ve dvojitém točitém schodišti.

Ale postlidé, kteří přebudovali hardware a software genomu Harmanovy větve lidí starého typu, přebudovali v tělech jeho zkumavkového druhu také značné procento redundantní DNA. Namísto pravotočivé B-DNA vsadili kus levotočivé dvojité šroubovice Z-DNA obvyklé velikosti, kolem dvou nanometrů v průměru. Tyto molekuly Z-DNA použili jako úhelné kameny, z nichž vyhnali vzhůru konstrukci složitějších šroubovic DNA, jako jsou molekuly s dvojitým překřížením, a tyto provazy DX-DNA svázali do neprodyšných proteinových klecí. V těchto miliardách a miliardách proteinových konstrukcí hluboko v Harmanových kostech, svalových vláknech, střevních tkáních, varlatech, prstech na nohou a vlasových folikulech byly biologické recepční a organizační makromolekuly, které sloužily ještě složitějším uzavřeným shlukům nanoelektronických organických paměťových klastrů.

Harmanovo celé tělo – každá jeho buňka – polykalo knihovnu Tádž Moiry čítající milion svazků.

Komnata byla z křišťálu
ze zlata, perel zářících
a měla výhled do světa
v měsíčních měkkých paprscích

Ten proces bolel. Hodně bolel. Jak Harman plaval břichem vzhůru, utopený ve zlaté tekutině křišťálové komnaty, cítil bolest

nohy nebo ruky, která usnula a teď se pomalu, bolestivě znovu probouzí – končetiny, do níž bodá deset tisíc ostrých, rozpálených jehel. Jenže to nebyla jenom noha nebo paže. Buňky ve všech částech jeho těla, buňky na všech površích skrz naskrz, molekuly v každém buněčném jádře a v každé buněčné stěně probouzely toky dat volnou energetickou trasou přes Yan-Shen-Yurkovy DNA obvody v celém kolektivním organismu zvaném Harman.

Bolelo to víc, než si dokázal představit, tolik, že v sobě takovou bolest nedokázal udržet. Opakovaně otevřel ústa, aby vykřikl bolestí, ale v plicích neměl žádný vzduch, kolem sebe neměl žádný vzduch a jeho hlasivky vibrovaly pouze ve zlaté tekutině, v níž se utopil.

Kovové nanočástice, uhlíkové nanotrubičky a složitější nanoelektronická zařízení v celém Harmanově těle a mozku, prvky, které tam byly dřív, než se narodil, cítily proud, byly polarizovány, rotovaly, přeskupovaly se ve třech rozměrech a začaly vodit a ukládat informace. Každý složitý DNA most z bilionu těch, které čekaly v Harmanových buňkách, se otáčel, přeorientovával, rekombinoval a zajišťoval data na DNA páteři svých nejzákladnějších struktur.

Harman uviděl u skla Moiřinu tvář. Tmavýma očima, jaké měla Savi, nakukovala dovnitř a její křišťálem pokřivený výraz něco vyjadřoval – znepokojení? Výčitky? Obyčejnou zvědavost?

Viděl jsem jinou Anglii
a jiný Londýn, jiný hrad
i jinou Temži, pahorky
a v Surrey jiný letohrad

Knihy – uvědomil si Harman přes kaskádu bolesti o síle Niagary – byly pouze uzly v téměř nekonečné matici informací, která existuje ve čtyřech rozměrech a posouvá se k myšlence představy přiblížení se zdání pravdy vertikálně skrze čas a podélně skrze poznání.

Jako dítě v postýlce bral Harman vzácné listy pergamenu a ještě vzácnější popisovače zvané tužky. Nejdřív pokryl listy tečkami, pak strávil hodiny tím, že se snažil všechny tečky propojit čárami. Zdálo se, že vždycky existuje ještě další čára, která se dá nakreslit, další

dvě tečky, které jdou propojit, a než byl hotov, proměnil list smetanově žlutého pergamenu v prakticky nepřerušovanou grafitovou skvrnu. V pozdějších letech přemýšlel, jestli se jeho dětská mysl takto snažila zachytit a vyjádřit, jak na něho působily faxové porty, jimiž procházel od doby, kdy byl dost starý, aby chodil – vlastně dost starý, aby ho matka mohla nosit s sebou. Devět milionů kombinací daných třemi sty známými pavilony faxových uzlů.

Avšak toto spojování teček informací do paměťových makromolekulárních klecí bylo tisíckrát složitější a nekonečně bolestivější.

Dívku té dívce podobnou
průzračnou, jasnou jako den
a uvnitř trojí dívčí tvar –
jak strašně jsem se bál

Když trojnásobným úsměvem
mě zapálily dívčí rty
já zlíbal ji a pocítil
polibek její trojitý

Harman teď věděl, že William Blake se živil jako rytec a nebyl jako rytec příliš populární ani úspěšný. *[Všechno je kontext.]* Blake zemřel jednoho horkého, dusného nedělního večera – 12. srpna 1827 – a v den jeho smrti téměř nikdo z široké veřejnosti nevěděl, že ten tichý, ale často popudlivý rytec byl básník uznávaný několika svými lépe známými současníky včetně Samuela Coleridge. *[Kontext je pro data tím, čím je voda pro delfína.] [Delfíni byli druh vodních živočichů vyhubený na počátku 22. století n. l.]* William Blake se dosti doslovně považoval za proroka typu Ezechiela nebo Izaiáše, přestože pro mysticismus, koketování s okultnem nebo theosofie, ve své době tak populární, měl jenom pohrdání. *[Ezechiel Mao Kant bylo jméno posledního mořského biologa, jenž byl po boku Almoreniana d'Azure, posledního delfína, který zemřel na rakovinu v Bengálském oceanáriu horkého, dusného večera 11. srpna 2134 n. l.*

Komise NOSN pro užité druhy rozhodla neobnovovat čeleď Delphinidae *z uložené DNA, ale ponechat tento druh, aby se připojil ke všem dalším druhům této čeledi a ostatním velkým mořským kytovcům, kteří poklidně vyhynuli]*

Data samotná se dají snést, uvědomil si Harman, když nahý zíral ven ze středu svého křišťálu. To, co ho zabije, bude ta vytrvalá bolest rozpínající se nervové pavučiny.

Když její vnitřní tvar jsem chtěl
uchopit žhavou pravicí
rozbil jsem křišťálovou síň
byl jsem jak děcko plačící

Plačící děcko v pustině
s plačící ženou, samý žal
a já v tom vnějším povětří
do vířícího větru lkal.

Harman dosáhl meze své schopnosti vstřebat takovou bolest a složitost. Pohnul končetinami v té husté zlaté tekutině a zjistil, že je méně pohyblivý než embryo, že se mu prsty proměnily v ploutve, že mu svaly zakrněly ve slaboučké cáry a že jeho bolest je pravým médiem a plodovou vodou vesmíru.

Já nejsem tabula rasa!! chtělo se mu vykřiknout na toho ničemu Prospera a na tu nejhorší děvku Moiru. Zabije ho to.

Nebe a peklo se rodí spolu, napadlo ho a uvědomil si, že jako prvního to napadlo Blakea, uvědomil si, že Blakea to napadlo, když popíral Swedenborgovu kalvinistickou víru v předurčenost:

Jsi hlupák, jenž si hraje na Satana
a přitom neznáš lidské převleky,
vždyť každá děvka byla kdysi panna,
však Katka není Nánou na věky.

Dost! Už dost! Bože, prosím.

Jsi uctíván a mnozí se ti klaní,
jak vstoupil by jsi do Kristova těla,
jsi synem rána, ovšem za stmívání,
snem poutníků, co zbloudili však zcela.

Harman vykřikl, přestože v plicích neměl žádný vzduch, z něhož by ten výkřik mohl stvořit, v hrdle neměl žádný vzduch, který by jej mohl zprostředkovat dál a v nádrži neměl žádný vzduch, kterým by se výkřik mohl šířit. *[Zařízení jako takové, jedno z šesti bilionů, tvoří čtyři dvojité šroubovice spojené ve středu dvěma nespárovanými řetězci DNA. Oblast výměny genů může nabývat podoby dvou různých stavů – vesmír často s oblibou nabývá podvojnou podobu; otočením dvou šroubovic o půl otáčky na jedné straně centrálního mostového spoje vznikne takzvaný stav PX neboli paranemické výměny genů.]* Když se to udělá třímiliardkrát za sekundu, dosáhne se čistoty mučení, o níž se nikdy nesnilo ani těm nejfanatičtějším vynálezcům nejdůmyslnějších inkvizičních skřipců, španělských bot, kleští a oslů.

Harman znovu zkusil vykřiknout.

Od chvíle, kdy přenos začal, uběhlo zatím patnáct sekund.

Zbývaly čtyřicet čtyři minuty a čtyřicet pět sekund.

63

Jmenuji se Thomas Hockenberry. Mám doktorát z klasických studií. Specializuji se na studium Homérovy *Íliady*, psaní o ní a přednášení.

Skoro třicet let jsem byl profesor, poslední půldruhé desetiletí na Indianské univerzitě v Bloomingtonu. Potom jsem zemřel. Probudil jsem se – nebo jsem byl vzkříšen – na hoře Olymp – nebo na tom, čemu bytosti představující bohy říkaly hora Olymp, i když jsem později zjistil, že je to obří štítová sopka na Marsu, Olympus Mons. Tyto bytosti, tito bohové nebo *jim* nadřazené bytosti – osobnosti, o nichž jsem slyšel, ale vím o nich málo nebo vůbec nic, přičemž jedna z nich se jmenuje Prospero jako postava ze Shakespearovy *Bouře* – mne zrekonstruovaly jako scholika, pozorovatele Trójské války. Deset let jsem podával hlášení jedné z Múz, zaznamenával své denní popisy do mluvících kamenů, protože tady jsou i bohové preliterární. Toto zaznamenávám na malý, pevný elektronický záznamník, který jsem zcizil z moravecké lodi *Královna Mab.*

Vloni – před pouhými devíti měsíci – šlo všechno k čertu a Trójská válka, jak je popsána v Homérově *Íliadě,* vykolejila. Od té doby vznikl zmatek. Achilleus a Hektór – a tím pádem všichni Trójané a Řekové – se spojili, aby válčili proti bohům, přišly další zmatky, zrady, uzavřela se poslední bránová díra, která spojovala současný Mars se starověkým Íliem, což způsobilo, že moravečtí vojáci a technici z této ílijské Země uprchli. V situaci, kdy Achilleus byl pryč – zmizel na druhé straně bránové díry, na nyní vzdáleném budoucím Marsu – propukla Trójská válka nanovo, Zeus zmizel a v jeho nepřítomnosti bohové a bohyně sestoupili, aby bojovali po boku svých šampiónů. Nějakou dobu to vypadalo, že vojska Agamemnóna a Menelána do Tróje pronikla. Diomédovi nechybělo mnoho, aby město ovládl. Pak Hektór přestal trucovat o samotě – je zajímavé, jak

tato část naší nedávné historie tvoří paralelu s Achilleovým dlouhým trucováním ve stanu v reálné *Íliadě* – a Priamův syn pohotově zabil zdánlivě nezranitelného Dioméda v souboji muže proti muži.

Podle toho, co jsem slyšel, čtvrtý den Hektór porazil Aianta – Velkého Aianta, Aianta ze Salamíny. Helena mi řekla, že Aiás prosil o život, ale Hektór ho bez milosti zabil. Meneláos – Helenin bývalý manžel a stěžovatel, který tuhle zatracenou válku začal – zemřel se šípem v mozku téhož dne.

Pak, jak jsem to viděl několiksetkrát předtím za roky zdejšího pozorování, se výhoda v boji opět zvrtla a bohové podporující Achájce zaveleli do protiútoku vedeného bohyněmi Athénou a Hérou, při němž burácející Poseidon zničil ílijské budovy, a Hektór se svými muži se na nějaký čas znovu stáhl do města. Hektór prý odnesl svého zraněného bratra, hrdinného Déifoba, na zádech.

Ale před dvěma dny, když byla Trója opět na pokraji pádu – tentokrát pod tíhou spojeného útoku rozběsněných Achájců a nejmocnějších, nejkrutějších bohů a bohyní, kdy Athéna, Héra, Poseidon a jejich stoupenci donutili k ústupu Apollóna a ostatní bohy bránící město – se objevil Zeus.

Helena mi řekla, že Héru rozmetal na kousíčky, Poseidona svrhl do pekelné propasti Tartaru a zbytku bohů poručil vrátit se na Olymp. Říká, že kdysi mocní bohové, desítky a desítky bohů v létajících zlatých vozech a krásné zlaté zbroji, se poslušně kvantově teleportovali zpátky na Olymp jako provinilé děti v očekávání výprasku od otce.

A Řekové teď dostávají na prdel. Samotný Zeus se podle Heleny vztyčil výš, než kam běžně sahají hrozivé bouřkové mraky, zabil tisíce Argejců, ostatní zahnal zpět k lodím a pak jim lodě spálil svými blesky. Podle Heleny vládce bohů přivolal z moře obrovskou vlnu, která zčernalé trupy lodí potopila. Pak zmizel i Zeus a od té doby se nevrátil.

O dva týdny později – poté, co obě strany zažehly pohřební hranice za tisíce svých mrtvých a vykonali devítidenní pohřební obřady – se Hektór postavil do čela úspěšného protiútoku, jenž Řeky zahnal ještě dál. Zdá se, že přežilo asi třicet tisíc z původního přibližně statisíce argejských bojovníků, mnozí z nich – jako jejich

vůdce Agamemnón – zranění a zdeptaní. Bez lodí, v nichž by mohli uniknout, a bez možnosti poslat své dřevorubce na lesnaté svahy hory Ída, aby pokáceli stromy na nové lodě, udělali to nejlepší, co udělat mohli – vykopali hluboké příkopy, po jejich obvodu zarazili *kůly*, zbudovali dřevěné bednění, ve svých liniích vyhloubili několik spojovacích zákopů, navršili písečné lavice a shromáždili své štíty, oštěpy a nebezpečné lukostřelce do pevné hradby kolem tohoto zužujícího se půlkruhu smrti. Pro Řeky je to poslední pozice.

Dnes je třetí ráno od mého příchodu. Stojím v řeckém ležení, oblouku obehnaném příkopy a palisádami, který po obvodu měří něco přes čtyři sta metrů, spolu s třiceti tisíci zbědovanými Achájci, namačkanými a schoulenými u doutnajících zbytků jejich lodí. Za zády mají moře.

Hektorovi hraje vše do karet – má skoro čtyřnásobnou početní převahu mužů, kteří mají lepší morálku a dostatek jídla – Řekové začínají hladovět, když cítí vůni prasat a volů rožněných nad obléhacími ohni Trójanů. Helena a král Priamos byli před dvěma dny přesvědčeni, že Řekové budou poraženi, ale zoufalí muži mají odvahu – muži, kteří nemají co ztratit – a Řekové bojují jako krysy zahnané do kouta. Jejich výhodou jsou také kratší vnitřní linie a boj zpoza pevných obranných prostředků, i když je pravda, že tyto výhody nebudou mít dlouhého trvání v situaci, kdy dochází jídlo a nefunguje ani trvalé zásobování vodou, protože Trójané míli od pláže přehradili řeku, a stísněným, nehygienickým achájským ležením se začíná šířit tyfus.

Agamemnón nebojuje. Tři dny se syn Átreův, král Mykén a vrchní velitel tohoto kdysi obrovského expedičního vojska, ukrýval ve svém stanu. Helena mi nahlásila, že Agamemnón byl při všeobecném řeckém ústupu zraněn, ale od velitelů a stráží tady v táboře jsem slyšel, že má jen zlomené levé předloktí, nic, co by ho ohrožovalo na životě. Zdá se, že kritickou ránu utrpěla spíš Agamemnónova morálka. Slavný král – Achilleova nemesis – nedokázal získat Meneláovo tělo, když bratra sklátil šíp, který mu proletěl okem, a zatímco Diomédovi, Velkému Aiantovi a ostatním padlým řeckým hrdinům se dostalo náležitých pohřbů a zpopelnění na vysokých hranicích u pobřeží, Meneláovo tělo bylo naposledy

spatřeno, když je Hektór táhl za svým vozem kolem hradeb Ília zaplněných jásajícími davy. Vypadá to, že to byla pro přecitlivělého a arogantního Agamemnóna poslední kapka. Místo aby se nechal vybičovat do bojové zuřivosti, pohroužil se do skleslosti a popírání.

Ostatní Řekové nepotřebovali jeho vedení, aby poznali, že musejí bojovat o život. Jejich velitelská struktura povážlivě prořídla – Velký Aiás je mrtvý, Diomédés je mrtvý, Meneláos je mrtvý, Achilleus a Odysseus zmizeli na druhé straně uzavřené bránové díry – ale za poslední dva dny vedl většinu bojů upovídaný starý Nestór. Kdysi vážený bojovník se stal znovu váženým, přinejmenším v řídnoucích řadách Achájců, když se objevil na svém voze taženém čtyřmi koňmi pokaždé, když se zdálo, že řecké linie povolí, pobídl muže v zákopech, aby vyměnili kůly a znovu vykopali zavalená místa, vylepšili vnitřní okopy písečnými lavicemi a střílnami, v noci vyslal muže a chlapce jako zvědy, aby Trójanům ukradli vodu, a neustále se dovolával mužů, aby neztráceli srdce. Nestorovi synové Antilochos a Thrasymédés, kteří měli několik chrabrých okamžiků v prvních deseti letech války nebo během krátké války s bohy, v posledních dvou dnech bojovali skvěle. Thrasymédés byl včera dvakrát zraněn, jednou oštěpem a pak znovu šípem do ramene, ale bojoval dál, vedl své pylské oddíly, aby vytlačily trojskou ofenzivu, která hrozila, že rozřízne obranný půlkruh v půli.

Je třetí den krátce po svítání – možná poslední den, protože Trójané byli celou noc v pohybu, přesouvali síly, přiváželi další vojáky, vozy a techniku k překonávání příkopů – a víc než sto tisíc relativně čerstvých trójských bojovníků se právě teď, když mluvím, houfuje kolem achájské obrany.

Přinesl jsem si záznamník sem do Agamemnónova tábora, protože Nestór svolal poradu svých zbývajících vojevůdců. Alespoň těch, kteří mohou být postrádáni na svých bojových stanovištích. Tito unavení, špinaví muži si mé přítomnosti nevšímají – anebo si pravděpodobně pamatují, že jsem v osmi měsících války s bohy strávil hodně času s Achilleem a v jeho blízkosti, a tak mou přítomnost *akceptují.* A to, že v mé ruce vidí tento záznamník o velikosti oplatky, jim nic neříká.

Již nevím, pro koho tyto věci pozoruji a zaznamenávám – nejspíš bych byl maximální persona non grata, kdybych se chtěl ukázat na Olympu a předat tento záznamový čip jedné z Múz, která mě chtěla zabít – a proto budu sbírat postřehy a nahrávat záznam pouze jako vědec, kterým jsem kdysi byl, ne jako otrocký scholik, kterého ze mě udělali. A i když už vědec nejsem, mohu v těchto posledních hodinách poslední pozice Řeků na konci této heroické éry posloužit jako válečný zpravodaj.

NESTÓR

Jaké jsou poslední zprávy? A myslíte si, že vaši muži dnes linii udrží?

ÍDOMÉNEUS

(Velitel krétských vojsk. Když jsem Ídomenea viděl naposledy, zabil právě hozeným oštěpem Amazonku Bremúsu. Několik chvil nato se bránová díra uzavřela. Ídomeneus byl mezi těmi, kteří Achillea opustili jako poslední.)

Zprávy z mé části linie jsou špatné, vznešený Nestore. Za každého Trójana, kterého jsme za poslední dva dny zabili, v noci nastoupili tři další. Chystají si náčiní k zasypání příkopu a oštěpy pro útok. Jejich útočníci se stále houfují. Dnešek bude rozhodující.

MALÝ AIÁS

(Přestože Aiantové – Malý a Velký Aiás – byli tolik odlišní, byli si blízcí jako bratři. Ještě jsem neviděl, aby se tento Aiás z Lokridy tvářil tak chmurně. Rýhy a vrásky na jeho obličeji jsou tak zvýrazněné bahnem a krví, že připomínají masku kabuki.)

Nestore, synu Néleův, hrdino těchto temných časů, moji lokridští bojovníci se utkávali s nepřítelem po většinu noci, neboť Déifobovi zvědové se nás snažili obejít na severním konci obrany. Odráželi jsme je, až příboj zrudl. Naše část příkopu se zaplňuje našimi a trójskými padlými, takže zanedlouho budou moci projít po tělech navršených do výšky deseti stop. Třetina mých mužů je mrtvá, zbytek vyčerpaný. Hektór poslal nové oddíly, aby nahradil své ztráty.

NESTÓR

Podaleirie, jak je na tom zbývající syn Átreův?

PODALEIRIOS

(Syn Asklépiův je jedním z posledních lékařů, kteří Řekům zbyli. Zároveň je se svým bratrem Macháonem spoluvelitel Thessalanů z Trikky.)

Vznešený Nestore, Agamemnón má ruku vsazenou do dlahy, nevzal si žádné byliny proti bolesti, je vzhůru a uvažuje rozumně.

NESTÓR

Proč tedy nevyšel ze svého stanu? Jeho oddíly jsou nejpočetnější, které v naší armádě zbyly, ale skrývají se uprostřed jako baby. Nemají srdce, když jim chybí jejich velitel.

PODALEIRIOS

Jejich velitel nemá srdce, když mu chybí bratr Meneláos.

TEUKROS

(Vynikající lučištník, nevlastní bratr a nejlepší přítel zavražděného Velkého Aianta.)

Pak měl Achilleus před deseti měsíci pravdu, když se Agamemnónovi před zraky nás všech postavil a řekl tomu velkému králi, že má srdce srny. (Odplivne si do písku.)

EUMÉLOS

(Syn Adméta a Alkéstidy, velitel Thessalců z Fer. Často nazývaný chybějícími Achilleem a Odysseem „pán mužů“.)

A kde je Achilleus, který ho tak obvinil? Ten zbabělec raději zůstal u paty hory Olymp, než by se postavil smrti zde se svými druhy. Ukázalo se, že i lehkonohý zabiják má srdce – a kopyta – srny.

MENESTHIOS

(Obrovský velitel Myrmidonů, bývalý Achilleův podvelitel.)

Zabiju každého, kdo to o synovi Péleovu řekne. Nikdy by nás neopustil z vlastní svobodné vůle. Všichni jsme viděli a slyšeli, jak bohyně Athéna řekla Achilleovi, že ho očarovalo Afrodítino kouzlo.

EUMÉLOS

Chceš říct Amazončina kunda.

(Menesthios vykročí k Eumélovi a začne vytahovat meč.)

NESTÓR

(Vstoupí mezi ně.)

Dost! Nezabíjejí nás snad Trójané dost rychle, to musíme ke svému masakrování sami přispívat? Ustup, Euméle. Menesthie, schovej meč!

PODALEIRIOS

(Promluví teď jako poslední lékař Achájců, ne jako Agamemnónův osobní ošetřovatel.)

To, co nás zabíjí, je choroba. Další dvě stovky mrtvých, zejména mezi Epejskými, kteří hájí břeh řeky na jihu.

POLYXEINOS

(Syn Agasthenův, spoluvelitel Epejců)

To je pravda, pane Nestore. Přinejmenším dvě stovky mrtvých a další tisícovka nemocných tak, že nemohou bojovat.

DRÉSOS

(Kapitán Epejců, právě povýšený do hodnosti velitele.)

Polovina mých mužů dnes nepřišla na nástup, pane Nestore.

PODALEIRIOS

A šíří se to.

AMFÍÓN

(Další nedávno povýšený velitel Epejců.)

To, co nás sráží, je Stříbrný luk Foiba Apollóna, tak jako před deseti měsíci, kdy po nemoci rozšířené bohem plály každou noc

hranice s mrtvými. To vedlo k první roztržce mezi Achilleem a Agamemnónem – to vedlo ke všem našim strastem.

PODALEIRIOS

Do hajzlu s Foibem Apollónem i s jeho Stříbrným lukem. Bohové – včetně Dia – nám provedli to nejhorší, teď jsou pryč a pouze oni vědí, jestli se vrátí. Osobně je mi to úplně jedno. Tato úmrtí a tato nemoc nepřišly od Apollónova Stříbrného luku – podle mě pocházejí ze špatné vody, kterou muži pijí. Pijeme vlastní chcanky a sedíme tady ve svých hovnech. Můj otec Asklépios měl teorii, že nemoci mají původ ve znečištěné vodě a…

NESTÓR

Učený Podaleirie, rádi si poslechneme teorii tvého otce o nemocech jindy. V tuto chvíli potřebuji vědět, jestli dnes dokážeme Trójany odrazit a co bychom podle mých velitelů měli dělat, pokud vůbec něco.

ECHEPÓLOS

(Syn Anchísův)

Měli bychom se vzdát.

THRASYMÉDÉS

(Nestorův syn, který předchozí den tak udatně bojoval. Rány má obvázané a převázané, ale vypadá to, jako by dnes na něho doléhaly více než v žáru včerejšího dlouhého boje.)

Vzdát se, to mě poser! Kdo se v našem kruhu Argejců tak krčí strachem, že navrhuje zbabělou kapitulaci? Vzdej se mně, synu Anchísův, a já tě zbavím tvého utrpení stejně rychle, jak to jistě udělají Trójané.

ECHEPÓLOS

Hektór je čestný muž. Král Priamos býval čestný muž a možná jím stále je. Přicestoval jsem do Tróje s Odysseem, když Ithačan přijel vyjednávat s Priamem, aby se pokusil získat Helenu zpět

prostřednictvím rozhovorů a předešlo se této válce. Priamos i Hektór byli rozumní, čestní muži. Hektór naši kapitulaci vyslyší.

THRASYMÉDÉS

To bylo před jedenácti lety a před odesláním stovky tisíc duší do Hádu, ty pitomče. Šíři Hektorova milosrdenství jsi mohl vidět, když Velký Aiás prosil a škemral o život, dlouhý štít měl rozklepaný na plech a po tváři našemu hrdinovi stékaly slzy a soply. Hektór mu přeťal páteř a vysekl mu srdce z těla. S tebou jeho muži nejspíš takový soucit mít nebudou.

NESTÓR

Vím, že se mluví o kapitulaci. Ale Thrasymédés má pravdu – na této trójské půdě bylo prolito příliš mnoho krve, než aby bylo možno chovat naděje na milost. My bychom ji přece občanům Ília také neposkytli, pokud bychom před třemi týdny – nebo před deseti lety – nezůstali u průniku přes hradby, ale byli úspěšnější, nebo snad ano? Vy všichni tady víte, že bychom byli zabili každého muže, který by byl dost starý nebo dost mladý, aby pozvedl meč nebo luk, zmasakrovali jejich starce za to, že naše nepřátele zplodili, znásilnili jejich ženy, všechny ženy a děti, které přežily, odvezli do otroctví, jejich město a jejich chrámy vypálili. Ale bohové… či Sudičky… nebo kdo vlastně rozhoduje o výsledku této války, se obrátili proti nám. Od Trójanů, kteří trpěli naším vpádem a desetiletým obléháním, nemůžeme čekat víc milosti, než kolik bychom poskytli my jim. Ne, jestli slýcháš taková reptání, řekni svým mužům, že vzdát se je šílenství. Je lepší zemřít na nohou než na kolenou.

ÍDOMENEUS

Lepší je nezemřít vůbec. Copak není žádný plán, jak bychom se mohli zachránit?

ALASTÓR

(Teukrův velitel)

Lodě jsou spálené. Jídlo dochází, ale všichni zemřeme dřív žízní než hlady. Nemoc si každou hodinou bere další a další.

MENESTHÉS

Moji Myrmidoni chtějí prorazit – probít si cestu trójskými liniemi a vyrazit na jih – k hoře Ída a tamním hustým lesům.

NESTÓR

(přikyvuje)

Tvoji Myrmidoni nejsou jediní, kdo uvažuje o průlomu a úniku, udatný Menesthe. Ale Myrmidoni to samotní nedokážou. Žádný náš kmen to nedokáže, žádná skupina. Trójské linie se táhnou na míle zpátky a linie jejich spojenců sahají ještě hlouběji. Oni čekají, že se pokusíme prorazit. Pravděpodobně se diví, proč jsme to nezkusili už dřív. Ty přece znáš železné zákony boje mečem, štítem a oštěpem, Menesthe – všichni Myrmidoni a Achájci je znají – na každého muže padlého v souboji štít na štít připadá stovka zabitých na útěku. Nezbývají nám žádné pojízdné vozy – zato Hektorovi náčelníci jich mají stovky. Uštvou nás a pobijí nás jako ovce, než překonáme vyschlé koryto řeky Skamandros.

DRÉSOS

Tak zůstaneme? A zemřeme dnes nebo zítra tady na pláži vedle ohořelého dřeva našich slavných černých lodí?

ANTILOCHOS

(Další Nestorův syn)

Ne. Kapitulace nepřipadá v úvahu pro žádného muže, který za něco stojí, a obrana tohoto postavení bude za několik hodin neudržitelná – možná se stane neudržitelnou už při příštím útoku – ale já navrhuji, abychom se všichni pokusili o průlom současně. Zbývá nám třicet tisíc bojovníků – víc než dvacet tisíc schopných bojovat a utíkat. Jistě, čtyři z pěti z nás možná padnou – budou pobiti jako ovce, než se dostaneme k hvozdům na hoře Ída, které nás mohou skrýt – ale i při těchto šancích přežijí čtyři nebo pět tisíc z nás. Polovina z toho počtu možná přežije dokonce i prohledávání toho hvozdu, které Trójané a jejich spojenci uspořádají, jako když členové královské rodiny štvou jelena, a polovina zbývajícího počtu

se možná dostane přes tenhle zatracený světadíl a přeplaví se přes vínově temná moře domů. Mně taková šance stačí.

THRASYMÉDÉS

I mně.

TEUKROS

Každá šance je lepší než jistota, že naše kosti budou bělat na téhle posrané, prochcané, zjebané, zkurvené pláži.

NESTÓR

To byl hlas pro průlom, synu Telamónův?

TEUKROS

To si kurva piš, že byl, pane Nestore.

NESTÓR

Šlechetný Epeie, ty jsi na této radě ještě nepromluvil. Co si myslíš ty?

EPEIOS

(Šoupá nohama a rozpačitě klopí zrak. Epeios je nejlepší rohovník ze všech Achájců a na jeho obličeji a hlavě jsou roky, které se sportu věnuje, vidět – zprohýbané uši, zploštělý nos, trvale zjizvená tkáň na tvářích a obočí, nesčetné jizvy dokonce i na lebce. Nemohu si nevšimnout ironie Epeiova postavení na této radě a svého vlivu na jeho život a osud. Epeios, který nikdy nebyl slavný svou udatností v boji, by byl zvítězil v rohovnických zápasech na hrách při příležitosti Patroklova pohřbu – uspořádaných Achilleem – a byl by hlavním stavitelem Odysseem vymyšleného dřevěného koně, kdybych nezačal téměř před rokem homérovskou verzi tohoto příběhu nabourávat. Za tohoto stavu se Epeios účastní této rady náčelníků pouze proto, že všichni jeho velitelé – až po Menelána – byli zabiti.)

Pane Nestore, když si soupeř nejvíc věří, když přejde přes zápasnický prostor k tobě s jistotou, že jsi zralý k počítání, ležíš a nedokážeš vstát, je to nejlepší okamžik pro zasazení tvrdého úderu.

V tomto případě bych řekl zasadit úder, omráčit, povalit a běžet jako o život. Byl jsem jednou při hrách, když to tak jeden rohovník udělal.

(Všichni kolem se tomu smějí.)

EPEIOS

Ale bude to muset být v noci.

NESTÓR

Souhlasím. Trójané vidí příliš daleko a jezdí na svých vozech příliš rychle, než abychom měli za denního světa šanci.

MÉRIONÉS

(Syn Molův, blízký druh Ídomeneův, druhý ve velení Kréťanům.)

V měsíčním světle nebudou naše šance o mnoho větší. Měsíc je ve třech čtvrtinách.

LÁERKÉS

(Myrmidon, syn Haimonův)

Ale zimní slunce zapadá tento týden dřív a měsíc vychází později. Od začátku opravdové tmy – té tmy, kdy člověk potřebuje pochodeň, aby našel cestu – budeme mít téměř tři hodiny, než vyjde měsíc.

NESTÓR

Otázka zní: přečkáme dnes hodiny denního světla a zbude našim mužům dost sil, aby bojovali – budeme muset svůj útok soustředit a udeřit tvrdě, abychom v trójských liniích prorazili díru – a dost sil, aby uběhli více než dvacet mil do lesů na hoře Ída?

ÍDOMENEUS

Budou dnes mít sílu bojovat, když budou vědět, že mají šanci po dnešní noci žít. Navrhuji, abychom na Trójany udeřili přímo uprostřed jejich linií – tam, kde je vede Hektór – protože pro dnešní boj soustředil své síly na obě křídla. Navrhuji, abychom prorazili dnes v noci.

NESTÓR

A ostatní? Potřebuji slyšet názor všech, kteří tu jsou. Je to skutečně všechno nebo nic, do tohoto pokusu půjdou buď všichni, nebo nikdo.

PODALEIRIOS

Nemocné a zraněné budeme muset nechat tady, a do soumraku jich bude o tisíce víc. Trójané je povraždí. Jestli se někomu z nás podaří uniknout, budou tak zuřit, že jim možná udělají i něco horšího.

NESTÓR

Ano. Ale takové jsou rozmary války a osudu. Potřebuji slyšet vaše hlasování, šlechetní vůdci Achájců.

THRASYMÉDÉS

Ano. Pojďme do toho dnes v noci všichni. A kéž bohové bdí nad těmi, kteří zůstanou a kteří později padnou do zajetí.

TEUKROS

Najebat bohy do prdele. Já říkám ano, jestli je naším osudem chcípnout tady na té smradlavé pláži, říkám vzepřeme se Sudičkám. Dnes v noci, až padne opravdová tma.

POLYXENIOS

Ano.

ALASTÓR

Ano. Dnes v noci.

MALÝ AIÁS

Ano.

EUMÉLOS

Ano. Všechno nebo nic.

MENESTHÉS

Kdyby tady byl můj pán Achilleus, šel by Hektorovi po krku. Třeba budeme mít štěstí a cestou ven toho zkurvysyna zabijeme.

NESTÓR

Další hlas pro průlom. Echepólos?

ECHEPÓLOS

Myslím, že všichni zemřeme, když tady zůstaneme další den. Myslím, že všichni zemřeme, když se pokusíme uniknout. Já si za sebe volím zůstat se zraněnými a nabídnout Hektorovi svou kapitulaci, svěřit se naději, že některé střípky jeho bývalé cti a milosrdenství přežily. Ale svým mužům řeknu, že se mohou rozhodnout sami.

NESTÓR

Ne, Echepóle. Většina mužů se zařídí podle svého velitele. Můžeš zůstat a vzdát se, ale já tě zbavuji velení a jmenuji na tvé místo Amfíona. Můžeš odejít z této schůzky přímo do stanu, kde čekají ranění, ale s nikým nemluv. Tvoje vojsko je poměrně malé a je na Amfíonově levém křídle linie… mohou se spojit, aniž by to vyvolalo zmatky nebo potřebu měnit postavení jednotek. Tedy, povyšuji Amfíona, pokud Amfíón hlasuje, že dnes večer bude probíjet naši cestu.

AMFÍÓN

Hlasuji tak.

DRÉSOS

Já hlasuji za své Epejce – budeme dnes večer bojovat a zemřeme, nebo budeme bojovat a unikneme. Já osobně chci znovu spatřit svou rodinu a domov.

EUMÉLOS

Agamemnónovi muži nám řekli, a moravci to potvrdili, že naše města a domovy jsou prázdné, naše království jsou teď neobydlená – naše lidi ukradl Zeus.

DRÉSOS

Na to já říkám vysrat se na Agamemnóna, vysrat se na moravecké hračky a vysrat se na Dia. Já se chystám jet domů a zjistit, jestli na mě má rodina čeká. Já věřím, že ano.

POLYPOITÉS

(Další syn Agasthenův, spoluvelitel Lapithů z Argissy.)

Moji muži dnes budou držet linii a v noci povedou probíjení ven. Přísahám to před všemi bohy.

TEUKROS

Nemohl bys přísahat na něco trvalejšího? Třeba na svoje střeva?

(Smích v kruhu velitelů.)

NESTÓR

Je tedy dohodnuto a já souhlasím. Uděláme všechno, co je v naší moci, abychom dnes zadrželi trójský nápor. Za tím účelem dohlédni ty, Podaleirie, na to, že dnes dopoledne budou rozdány všechny příděly kromě toho, co si dnes večer muži mohou odnést v haleně. A zdvojnásobte ranní příděl vody. Proberte soukromé zásobárny Agamemnóna a mrtvého Menelaa a vytahejte všechno, co se dá jíst. Velitelé, řekněte svým mužům před dnešní dopolední bitvou, že jediné, co dnes musejí udělat, je vydržet – vydržet, aby žili, zemřít pouze pro životy svých druhů – a že dnes večer zaútočíme, až bude opravdová tma. Někteří z nás dosáhnou lesa a – dají-li Sudičky – opět svých domovů a rodin. Anebo, pokud se to nepodaří, naše jména budou zapsána zlatými písmeny slávy, která vydrží věčně. Vnukové vnuků našich dětí budou navštěvovat naše pohřební mohyly v této prokleté zemi a říkat: „Ano, tenkrát byli muži.“ Proto řekněte svým šikovatelům a jejich mužům, aby dnes ráno dobře posnídali, protože většina z nás bude večeřet v Síních mrtvých. Proto dnes v noci, až bude opravdová tma a než vyjde měsíc, zmocním

našeho oblíbeného pěstního zápasníka – Epeia – aby projel podél našich linií s křikem Ápete – tak jak se startují vozové a běžecké závody při hrách. A potom vyrazíme za svou svobodou!

(A tím měla schůzka skončit – a byl to vzletný konec, protože Nestór je rozený vůdce a ví, jak poradu zabalit do akce a energie, což můj vedoucí katedry na Indianské univerzitě nikdy nepochopil – ale jako vždycky někdo dokonalý rytmus dokonalého scénáře naruší. V tomto případě je ten někdo Teukros.)

TEUKROS

Epeie, šlechetný zápasníku, nedopověděl jsi nám tu svou historku. Co se stalo s tím olympijským rohovníkem, který svého protivníka omráčil a pak utekl z arény?

EPEIOS

(Který, jak všichni vědí, je víc upřímný než moudrý)

Ach, s tím. Olympští kněží na něho uspořádali v lesích štvanici a zabili ho jako psa.

Achájští vůdci se rozešli, vrátili se ke svým liniím a ke svým mužům. Nestór odešel se svými syny. Lékař Podaleirios shromáždil skupinu mužů pověřených úkolem prohledat Agamemnónův stan, jestli v něm není jídlo a víno. Zůstanu tady na pláži sám – nebo alespoň tak sám, jak může člověk být, když se mačká s třiceti tisíci dalšími nemytými muži, kteří všichni čpí potem a strachem.

Sáhnu si na kvitovací medailonek pod tunikou. Mne Nestór o hlasování nepožádal. Žádný z achájských hrdinů se na mě po celou dobu debaty ani nepodíval. Vědí, že nebojuji, a zdá se, že mi to v jejich očích nijak neškodí – staří Řekové se tak chovají k mužům, kteří se rádi oblékají do ženských šatů a líčí si obličej na bílo. V očích většiny těchto mužů nečtu žádnou hanbu, pouze odmítnutí. Jsem pro ně kuriozita, cizák, něco míň než muž.

Vím, že nezůstanu až do hořkého konce. Pochybuji, že se zdržím po dobu dnešní bitvy, protože vzduch v příští půlhodině zčerná salvami šípů. Nemám morfovací výbavu ani ochrannou zbroj, kterou jsem nosil jako scholik – dokonce jsem si na sebe nevzal ani kovové

nebo kožené brnění, které se dá tak snadno získat na achájských mrtvolách všude kolem. Kdybych zůstal, pochybuji, že bych tento den přežil – poslední dva dny tady pro mne byly sledem zbabělých hodin a bázlivého krčení se u zadní části linie, u stanu, kde umírají ranění. Pokud bych den přečkal ve zdraví, mé šance na přežití útoku proti Trójanům po setmění by se blížily k nule.

A proč bych měl zůstat? Kolem krku mi přece visí přístroj pro kvantovou teleportací. Za dvě sekundy můžu být v Heleniných komnatách a za pět minut tam odpočívat v horké lázni.

Proč bych měl zůstat?

Ale nejsem připraven odejít. Zatím ne. Již sice nejsem scholik a být tady vědec možná nemá žádný smysl, ale i pro válečného zpravodaje je tento poslední slavný den zaniklé slavné epochy příliš zajímavý, než abych si ho nechal ujít.

Ještě chvíli zůstanu.

Všude troubí rohy. Na tu slibovanou velkou snídani ještě nikdo neměl čas, ale Trójané útočí podél celé linie.

64

Vědět, že všechno ve vesmíru – všechno v dějinách, všechno ve vědě, všechno v poezii, umění a hudbě, všechny osoby, místa a věci – je propojené, je jedna věc. Cítit to propojení, byť jen nedokonale, je věc úplně jiná.

Harman zůstal v bezvědomí skoro celých devět dnů. Pokud v bezvědomí nebyl, probíral se jen nakrátko a křičel bolestí hlavy, kterou jeho lebka a mozek v žádném případě nedokázaly zvládnout. Často zvracel. Potom znovu upadl do komatu.

Devátý den se probudil. Bolest hlavy, prudší, než jakou kdy zažil, ho válcovala, ale již to nebylo to, co ho během devítidenního těžkého snu nutilo křičet. Nevolnost zmizela a měl prázdné břicho. Později zjistil, že ztratil více než deset kilogramů. Byl nahý a ležel na posteli v patře vozu *eiffelbahnové* lanovky.

Lanovka je postavená a vyzdobená zejména ve stylu secese, pomyslel si, když vrávoravě vylezl z postele a oblékl si hedvábný župan, který byl přehozený přes boční opěradlo bohatě polstrovaného křesla z období empíru, jež stálo vedle postele. Bezděčně ho napadlo, kde propána někdo pěstuje červy na výrobu hedvábí – že by to byla jedna z povinností, které měli během těch dlouhých století lidské zahálky na starosti služebníci? Nebo se uměle vyrábělo někde v nějakých průmyslových nádržích obdobným způsobem, jakým postlidé vytvořili – nebo spíš obnovili – jeho plemeno nanotechologicky upravených lidí? Bolest hlavy byla příliš úporná, než aby o tom přemýšlel.

V mezipatře se zastavil, zavřel oči a soustředil se. Nic. Stále byl ve voze lanovky. Zkusil to znovu. Nic.

Lehce vrávoravě, teď i s mírnou závratí, sešel po kovaném schodišti do přízemí a sesul se na jedinou židli, která stála u stolu pod oknem. Stůl byl pokrytý bílým plátnem.

Neřekl nic, když mu Moira přinesla pomerančový džus v křišťálové sklenici, černou kávu v bílé termosce a sázené vejce s kouskem lososa. Nalila mu kávu do šálku. Lehce sklonil hlavu, aby mu teplo z pohárku dostoupilo až k obličeji.

„Jsi tu dlouho?“ zeptala se.

Do místnosti vešel Prospero. Zůstal stát v jasném, odporném ranním světle, které dovnitř proudilo prosklenými dveřmi. „Ach, Harman… nebo bychom ti teď měli říkat spíš Newman, Nový člověk? Je radost vidět tě vzhůru a čilého.“

„Zmlkni,“ obořil se na něho Harman. Jídla si nevšímal, kávu usrkával jen opatrně. Teď už věděl, že Prospero je hologram, ale fyzický – avatar logosféry, který se v každé mikrosekundě vytvářel z hmoty vyzařované a směrované dolů z jednoho faxového akumulátoru hmoty na oběžné dráze. Také věděl, že kdyby se na starého mága pokusil zaútočit nebo ho chtěl udeřit, hmota by se proměnila v nedotknutelnou projekci tak rychle, že by tomu žádné lidské reflexy nemohly stačit.

„Tys věděl, že moje šance na přežití v křišťálové komnatě jsou zhruba jedna ku stu,“ obvinil Harman Prospera, aniž se na něj podíval. Světlo tam bylo příliš ostré.

„Myslím, že o něco lepší,“ řekl mág a milosrdně zatáhl těžké závěsy.

Moira si přisunula židli a posadila se ke stolu s Harmanem. Na sobě měla červenou halenku, ale jinak na ní viděl stejné turistické oblečení do náročných podmínek, jaké měla předtím v Tádži.

Harman na ni pevně upřel zrak. „Ty jsi mladou Savi znala. Byla jsi na večírku při příležitosti finálního faxu, který se konal v zaplavené Empire State Building v Newyorském souostroví, a jejím přátelům jsi řekla, že jsi ji neviděla, ale ve skutečnosti jsi Savi dva dny předtím navštívila u ní doma v Antarktidě.“

„Jak to můžeš u všech všudy vědět?“ zeptala se Moira.

„Savina přítelkyně Petra napsala krátký esej o tom, jak se – především ona a její milenec Pinkas – snažili Savi najít. Byl vytištěn a svázán těsně před finálním faxem. Nějakým způsobem si našel cestu do knihovny tvého přítele Ferdinanda Marka Alonza.“

„Ale jak mohla Petra vědět, že jsem před večírkem v Newyorském souostroví navštívila Savi?“

„Myslím, že s Pinkasem našli něco, co Savi napsala, když procházeli její byt na Mount Erebus,“ odpověděl Harman. Káva se mu z žaludku nevrátila, ale ani mu příliš neulevila od tepavé bolesti hlavy.

„Tak ty teď víš všechno o všem?“ otázala se.

Harman se zasmál, ale téměř okamžitě toho litoval. Odložil šálek s kávou a chytil se za pravý spánek. „Ne,“ promluvil nakonec, „vím tak akorát, abych poznal, že ty nevíš moc prakticky o ničem. Kromě toho je po Zemi roztroušeno ještě dalších jednačtyřicet knihoven, jejichž křišťálové komnaty jsem zatím nenavštívil.“

„To by tě *opravdu* zabilo,“ řekl Prospero.

Harmanovi by v tu chvíli nevadilo, kdyby ho někdo zabil. Bolest hlavy vytvářela kolem všech a všeho, na co se zkusil podívat, pulzující koronu. Znovu se napil kávy a doufal, že nevolnost se už nevrátí. Lanovka za jízdy skřípěla, ale on věděl, že vůz se pohybuje rychlostí vyšší než tři sta kilometrů v hodině. Mírné kolébání mu nijak nepomáhalo zklidnit žaludek. „Chtěla bys slyšet něco o Alexandru Gustavu Eiffelovi? Narodil se v Dijonu 15. prosince 1832. V roce 1855 absolvoval Ecole Centrale des Arts at Manufactures. Dřív, než přišel s nápadem na svou věž pro světovou výstavu v roce 1889, navrhl již pohyblivou kopuli observatoře v Nice a kostru Sochy svobody v New Yorku. Byl…“

„Nech toho,“ utrhla se Moira. „Nikdo nemá rád vejtahy.“

„Kde to sakra jsme?“ zeptal se Harman. Zvedl se a odsunul závěsy. Projížděli krásným lesnatým údolím, lanovka se pohybovala více než dvě stě metrů nad meandrující řekou. Na kopci ještě stačil zahlédnout staré zříceniny – nějaký hrad.

„Právě jsme minuli Cahors,“ odpověděl Prospero. „Na další věžové rozbočovací stanici bychom měli zahnout na jih k Lourdám.“

Harman si protřel oči, ale otevřel skleněné dveře a vyšel ven. Silové pole rozvinuté kolem náběhové hrany lanovky s plochými boky bránilo větru, aby ho z balkonu odfoukl. „Copak?“ zeptal se přes otevřené dveře. „Vy snad nechcete zamířit na sever a navštívit katedrálu z modrého ledu vybudovanou vaším přítelem?“

Moira se zatvářila překvapeně. „Jak o tom můžeš vědět? V Tádži není žádná kniha, která by…“

„Není,“ přisvědčil Harman, „ale můj přítel Daeman viděl, jak to tam začalo – Setebův příchod. Vím z knih, co Mnohoruký po příchodu do Kráteru Paříž udělal. Je pořád tady… myslím na Zemi?“

„Ano,“ odpověděl Prospero. „A není to žádný náš přítel.“

Harman pokrčil rameny. „Vy dva jste ho sem přivedli. Jeho a ostatní.“

„Nebyl to náš záměr,“ namítla Moira.

Harman se tomu musel zasmát a bylo mu v tu chvíli jedno, jak ho při tom bolí hlava. „Máš pravdu, nebyla,“ přikývl. „Otevřete interdimenzionální dveře do tmy, necháte je otevřené a pak, když jimi projde něco skutečně ničemného, řeknete: ‘Nebyl to náš záměr.’“

„Dozvěděl ses hodně,“ poznamenal Prospero, „ale stále nechápeš všechno, co budeš muset pochopit, jestli…“

„Jistě, jistě,“ nenechal ho domluvit Harman. „Poslouchal bych tě pozorněji, Prospero, kdybych nevěděl, že jsi z větší části jedna z těch věcí, které těmi dveřmi prošly. Postlidé se tisíc let snaží kontaktovat mimozemské bytosti – změní při tom kvantovou situaci celé Sluneční soustavy – a místo toho získají mnohoruký mozek a rekvalifikovaný kybervirus ze shakespearovské hry.“

Starý mág se tomu usmál. Moira podrážděně zavrtěla hlavou, nalila si trochu kávy do druhého šálku a bez poznámek jej vypila.

„I kdybychom se chtěli zastavit za Setebem a pozdravit ho, nemohli bychom,“ řekl Prospero. „Kráter Paříž nemá žádnou věž – neměl žádnou již před útokem rubikonového viru.“

„Jistě,“ odvětil Harman. Vrátil se dovnitř, ale zůstal stát a díval se ven, když zvedl svůj šálek a usrkl kávy. „Proč nemůžu volně faxovat?“ zeptal se ostře.

„Cože?“

„Proč nemůžu volně faxovat? Už teď vím, jak tu funkci spustit bez symbolových aktivátorů v podobě koleček, ale nefungovala, když jsem se probudil. Chci skočit zpátky do Ardisu.“

„Setebos vypnul planetární faxový systém,“ vysvětlil Prospero. „Ten zahrnuje nejenom faxové pavilony, ale i volné faxování.“

Harman přikývl a promnul si tvář a bradu. Pod prsty mu šustilo desetidenní strniště, skoro opravdové vousy. „Tak vy dva a pravděpodobně také Ariel se ještě můžete kvantově teleportovat, ale já budu uvězněný v téhle pitomé lanovce, dokud nedojedeme k Atlantické průrvě? Vážně čekáte, že přejdu po dně oceánu do Severní Ameriky? Než se dostanu do Ardisu, Ada dávno zemře sešlostí věkem.“

„Nanotechnologie, které zajišťují funkce vašich lidí,“ řekl Prospero smutným hlasem, „vás nepřipravily na kvantovou teleportací.“

„Ne, ale *ty* mě můžeš kvitnout.“ Harman se vztyčil nad starcem, který teď seděl na pohovce. „Dotkni se mě a kvitni. Nic víc není třeba.“

„Ne, tak jednoduché to není,“ zarazil ho Prospero. „A ty jsi teď dost vzdělaný, abys jistě věděl, že mě ani Moiru hrozbami nebo zastrašováním nemůžeš donutit k poslušnosti.“

Harman si po probuzení vyhledal orbitální hodiny, takže věděl, že byl v bezvědomí skoro devět dní. Nejraději by roztřískal konvičku, šálek i stůl pěstí. „Jsme na *eiffelbahnové* trase 11,“ promluvil. „Po odjezdu z Mount Everestu jsme určitě jeli trasou Hah Xil Šan na sever kolem bubliny v Tarim Pendi. Našel bych tam sonia, zbraně, traktory, levitační vesty, protinárazovou zbroj – všechno, co Ada a její lidé potřebují, aby přežili.“

„Cestou se vyskytly… objížďky,“ kličkoval Prospero. „Bylo by pro tebe nebezpečné, kdybys opustil věž a vydal se zkoumat bublinu Tarim Pendi.“

„Nebezpečné!“ odfrkl pohrdlivě. „Jistě, musíme přece žít v bezpečném světě, že, mágu a Moiro?“

„Před křišťálovou komnatou jsi byl vyzrálejší,“ prohlásila Moira s neskrývaným opovržením.

Harman se jí to nesnažil vyvrátit. Odložil šálek, lehce se předklonil s oběma rukama opřenýma o stůl, upřeně se podíval Moiře do očí a řekl: „Vím, že voynixy poslal dopředu v čase Celosvětový kalifát, aby vyvraždili Židy, ale proč jste vy posťáci těch devět tisíc sto čtrnáct Židů uložili a vyzářili paprskem do vesmíru? Proč jste je jednoduše nevzali s sebou na prstence – nebo na nějaké jiné

bezpečné místo? Už jste přece našli svůj jinodimenzionální Mars a terraformovali jste jej. Proč jste z těchto lidí udělali neutrina?“

„Devět tisíc sto *třináct*,“ opravila ho Moira. „Savi zůstala.“

Harman čekal, až dostane na svou otázku odpověď.

Moira odložila šálek. V jejích očích, stejně jako v Saviných, bylo vidět každý nával hněvu, který cítila. „Řekli jsme Saviným lidem, že je ukládáme na několik tisíc let do neutrinové smyčky, než na Zemi uklidíme nepořádek,“ řekla tiše. „Vyložili si to tak, že tím myslíme RNA konstrukty, kteří všude zůstali po éře šílenství – dinosaury, ptáky Nohy a cykasové lesy – ale my jsme mysleli i takové drobnosti, jako jsou voynixové, Setebos, ta čarodějnice ve městě na oběžné dráze…“

„Ale s voynixy jste pořádek neudělali,“ přerušil ji Harman. „Ti tvorové se aktivovali a vybudovali svůj Třetí chrám na místě mešity na Chrámové…“

„Zničit jsme je nemohli,“ bránila se, „ale přeprogramovali jsme je. Vaši lidé je čtrnáct set let znali jako služebníky.“

„Dokud nás nezačali zabíjet,“ odsekl Harman. Obrátil pohled k Prosperovi. „K čemuž došlo poté, co jsi navedl Daemana a mě, abychom zničili tvoje orbitální město, ve kterém jste byli ty a Kalibán… uvězněni. To všechno jen proto, abys získal zpátky jeden svůj hologram, Prospero?“

„Spíš obdobu frontálního laloku,“ odvětil mág. „A k aktivaci voynixů by došlo stejně, i kdybyste nezničili ovládací prvky v mém městě na prstenci R.“

„Proč?“

„Setebos. Půldruhého tisíciletí, kdy měl zákaz vstupu – kdy byl držen a živil se na alternativních Zemích a terraformovaném Marsu – skončilo. Když mnohoruký otevřel první bránovou díru, aby přičichl ke vzduchu této Země, voynixové zareagovali tak, jak byli naprogramováni.“

„Naprogramováni před třemi tisíci lety,“ namítl Harman. „Všichni moji vrstevníci z plemene starého typu nemají židovský původ jako Savini lidé.“

Prospero pokrčil rameny. „To voynixové nevědí. V Savině době byli všichni lidé Židé, tudíž… pro chabý rozum voynixů… všichni

lidé jsou Židé. Jestliže A rovná se B a B rovná se C, pak A rovná se C. Jestli Kréta je ostrov a Anglie je ostrov, pak…“

„Kréta je Anglie,“ dořekl Harman. „Jenže rubikonový virus nepocházel z laboratoře v Izraeli. To je jenom další krvavá urážka.“

„Máš naprostou pravdu, nepocházel,“ přiznal Prospero. „Rubikon byl skutečně jedním z velkých vědeckých příspěvků, jimiž islámský svět ve dvou tisíciletích temna obohatil zbytek světa.“

„Jedenáct miliard mrtvých,“ řekl rozechvělým hlasem Harman. „Sedmadevadesát procent obyvatelstva Země vyhlazeno.“

Prospero znovu pokrčil rameny. „Byla to dlouhá válka.“

Harman se znovu zasmál. „A virus zlikvidoval skoro všechny kromě skupiny, k jejímuž zabití byl zkonstruován.“

„Izraelští vědci měli v té době již za sebou dlouhou historii nanotechnologických genových manipulací,“ odvětil mág. „Věděli, že jestli rychle nenaočkují DNA své populace, nebudou to moci udělat vůbec.“

„Mohli se o to pokusit.“

„Pokusili se. Nebyl čas. Ale DNA vašeho rodu byla… uložena.“

„Jenže cestování v čase nevymyslel Celosvětový kalifát,“ prohlásil Harman. Sám si nebyl na sto procent jistý, jestli je to otázka nebo konstatování.

„Ne,“ souhlasil Prospero. „První funkční časovou bublinu vyvinul jeden francouzský vědec…“

Harman si vzpomněl. „Henri Rees Delacourte,“ zamumlal.

„… aby odcestoval zpátky do roku 1478 po Kristu, kde chtěl prozkoumat zvláštní a zajímavý rukopis zakoupený roku 1586 Rudolfem II., císařem Svaté říše římské,“ pokračoval bez přestávky Prospero. „Vypadalo to jako jednoduchý výlet. Dnes však víme, že rukopis jako takový – plný neznámého šifrovaného jazyka a s nádhernými kresbami nepozemských rostlin, hvězdných soustav a nahých lidí – byl podvrh. A doktor Delacourte a jeho rodné město za tu cestu těžce zaplatili, když černá díra, již jeho tým využíval jako energetický zdroj, unikla ze zádržného silového pole.“

„Jenže Francouzi a Nová Evropská unie poskytli výkresy kalifátu,“ navázal Harman. „Proč?“

Prospero zvedl své staré, žilami prokvétající ruce, skoro jako kdyby udílel požehnání. „Palestinští vědci byli jejich přátelé.“

„Zajímalo by mě, jestli by se ten obchodník se vzácnými tisky ze začátku 20. století, Wilfrid Voynich, nadál toho, že po něm pojmenují druh samočinně se reprodukujících netvorů,“ poznamenal Harman.

„Málokdo z nás by se nadál toho, co bude jeho skutečným odkazem,“ řekl Prospero, stále s rukama zdviženýma, jako by žehnal.

Moira si povzdechla. „Už jste vy dva skončili tu svou procházku uličkou paměti?“

Harman se na ni podíval.

„A tobě, můj rádoby Prométhee… vykukuje bimbas. Jestli to má být soutěž, kdo se déle vydrží dívat jedním okem na toho druhého, vyhrál jsi. Já jsem mrkla první.“

Harman se podíval. Župan se mu během hovoru rozevřel. Rychle jej převázal páskem.

„V příští hodině budeme překonávat Pyreneje,“ oznámila Moira. „Teď, když má Harman v hlavě něco víc než teploměr rozkoše, si potřebujeme o něčem promluvit… o něčem rozhodnout. Navrhuji, aby Prométheus šel nahoru, dal si sprchu a oblékl se. Tady dědeček si může zatím zdřímnout. Já uklidím nádobí od snídaně.“

65

Achilleus přemýšlí, jestli neudělal chybu, když vmanévroval Dia do situace, kdy ho vyhostil do nejhlubší, nejtemnější propasti pekelného světa Tartaru, přestože mu to v danou chvíli připadalo jako dobrý nápad.

Především tady Achilleus nemůže dýchat vzduch. Kvantová singularita jeho osudu, která ho předurčuje k smrti Paridovou rukou, ho sice teoreticky chrání před smrtí, ale nechrání ho před chroptěním, sípáním a zhroucením se na černý kámen horký jako láva, zatímco mu atmosféra s příměsí metanu zanáší a drásá plíce. Je to, jako by se snažil dýchat kyselinu.

Za druhé je tenhle Tartar odporné místo. Příšerný atmosférický tlak – rovnající se hloubce šedesáti metrů pod hladinou pozemského moře – drtí každý čtvereční palec Achilleova bolavého těla. Žár je strašlivý. Každého obyčejného smrtelníka by už dávno zabil, dokonce i hrdinu jako Dioméda nebo Odyssea, ale i polobožský Achilleus trpí, na kůži má rudé a bílé skvrny a na obnažených částech těla mu naskakují vředy a puchýře.

A k tomu všemu je slepý a skoro hluchý. Je zde neurčitá narudlá záře, ale nestačí, aby bylo něco vidět. Tlak je tady tak velký, atmosféra a oblačnost tak hustá, že i to málo světla z neodbytného vulkanického rudého přítmí dusí rozčeřená atmosféra, výpary z aktivních sopečných průduchů a nepřetržitý kyselý déšť, který je jako opona. Hustá, přehřátá atmosféra tlačí lehkonohému zabijákovi na ušní bubínky, takže všechny zvuky, které rozezná, znějí jako mohutné, tlumené údery do bubnu a těžké kroky – mohutné pulzy, které splývají s tepáním v jeho lebce drcené tlakem.

Achilleus sáhne pod koženou zbroj a dotkne se malého mechanického majáku, který mu dal Héfaistos. Cítí impulzy, které z

něho vycházejí. Alespoň že jej hrozný tlak, který mu doléhá na ušní bubínky a oči, nerozmačkal.

Chvílemi v tom příšerném šeru cítí pohyb nějakých velkých tvarů, ale ani když vulkanická záře sálá nejčerveněji, není schopen rozeznat, kdo nebo co se v té děsivé tmě kolem něho míhá. Cítí, že je to příliš velké a má to příliš podivné tvary, než aby to byli lidé. Ať je to cokoli, prozatím si ho to nevšímá.

Lehkonohý Achilleus, syn Péleův, vůdce Myrmidonů a nejvznešenější hrdina Trójské války, ve svém strašlivém hněvu polobůh, leží s rukama a nohama od sebe na pulzujícím horkém vulkanickém balvanu, oslepený a hluchý, a používá veškerou svou energii jen k tomu, aby dýchal.

Možná jsem měl vymyslet jiný plán, jak přemoci Dia a znovu oživit svou Penthesileiu, napadne ho.

I kratičké pomyšlení na Penthesileiu stačí, aby se chtěl rozbrečet jako dítě – ale ne jako dítě Achilleus, protože mladý Achilleus nikdy neplakal. Ani jednou. Kentaur Cheirón ho naučil, jak potlačit své emoce – samozřejmě kromě hněvu, vzteku, žárlivosti, hladu, žízně a sexu, protože ty byly pro život bojovníka důležité – ale plakat pro lásku? Při té představě by se šlechetný Cheirón rozesmál svým štěkavým kentauřím smíchem a pak by Achillea tvrdě přetáhl svou těžkou učitelskou hůlkou. „Láska je jenom špatně napsaná lascívnost," řekl by Cheirón – a znovu by sedmiletého Achillea tvrdě udeřil do spánku.

Důvodem, proč se chce Achilleus v tomto nedýchatelném pekle rozplakat o to víc, je skutečnost, že ví, že někde hluboko pod prudkými emocemi je mu ta mrtvá amazonská pička ukradená – proboha, přece na něho vyrukovala s otráveným oštěpem – a normálně by litoval jedině toho, že trvalo tak dlouho, než ta čubka a její kůň zemřeli. Ale je tady, snáší toto peklo a má spadeno na samotného otce Dia, jen aby dosáhl vzkříšení té ženy – to všechno kvůli nějaké chemikálii, kterou ta dole puklá bohyně Afrodíta na smradlavou Amazonku vylila,

Z mlhy se hrozivě vynoří obrysy tří postav. Jsou dost blízko, aby Achilleus poznal, když napne uslzené oči, že jsou to ženy – kdyby ženy dorůstaly výšky třiceti stop a každá měla cecky větší než jeho

trup. Jsou nahé, ale pomalované pestrými barvami, které je vidět i přes červený filtr tohoto vulkanického příšeří. Obličeje mají protáhlé a neuvěřitelně ohyzdné. Vlasy se jim v přehřátém vzduchu buď kroutí jako hadi, nebo to *jsou* klubka hadů. Jejich hlasy jsou zřetelné pouze proto, že dunivé slabiky jsou nesnesitelně hlasitější než dunivé zvuky v pozadí.

„Sestřičko Iono," zařve první postava, která se nad ním tyčí v šeru, „nepoznáš, jaký tvor tu leží rozpláclý na skále jako mořská hvězdice?"

„Sestřičko Asie," odpoví druhá obrovská postava, „řekla bych, že je to muž smrtelný, kdyby sem smrtelníci mohli přijít či tady přežít, což nemohou. A kdybych poznala, že je to muž, což nemohu, protože to leží na břiše. Ale vlasy to má pěkné."

„Sestry Ókeanovny," promluví třetí postava, „podívejme se, jaké má tahle hvězdice pohlaví."

Obrovská ruka hrubě uchopí Achillea a obrátí ho. Prsty velké jako jeho stehno z něj strhají zbroj, uškubnou mu opasek a stáhnou bederní pás.

„Je to muž?" zeptá se první postava, ta, kterou její sestra nazvala Asia.

„Jestli si takové jméno zaslouží, když může ukázat tak málo," odvětí třetí postava.

„Nevím, co to je, ale leží to tu padlé a bez vlády," řekne obryně nazvaná Iona.

Obrovité útvary, které Achilleus považoval za převislé skály, se v šeru náhle pohnou, zakymácejí a nelidskými hlasy zopakují: „Leží tu padlé a bez vlády!"

A neviditelné hlasy dál v narudlé noci odpoví další ozvěnou: „Leží tu padlé a bez vlády!"

Jména najednou zapadnou na místo. Cheirón naučil mladého Achillea nejen teologii, aby uctíval živé a současné bohy, ale také mytologii. Asia a Iona byly spolu s jejich třetí sestrou Pantheou Ókeanovny – dcery Ókeana – Titáni druhé generace, zrození po původním spojení Urana a Gaie, Titáni, kteří vládli nebi a zemi spolu s Gaiou v dávných dobách, než je potomek ze třetí generace, Zeus, všechny porazil a svrhl do Tartaru, Ókeanovi bylo jako jedinému ze

všech Titánů umožněno vyhnanství na přívětivějším místě – byl zavřený v dimenzionální vrstvě pod kvantovým obalem ílijské Země. Ókeana mohli bohové navštěvovat, ale jeho potomci byli vyhnáni do čpavého Tartaru: Asia, Iona, Panthea a všichni ostatní Titáni včetně Ókeanova bratra Krona, jenž se stal Diovým otcem, a Ókenaovy sestry Rheie, jež se stala Diovou matkou. Všichni ostatní mužští potomci vzešlí ze spojení Urana a Gaie – Koios, Kríos, Hyperíón a Íapetos, jakož i zbývající dcery – Theia, Themis, Mnémosyné, zlatě zahalená Foibé a milá Téthys – byli po Diově vítězství na Olympu před tisícem let rovněž vykázáni sem do Tartaru.

Toto všechno si Achilleus pamatuje z přednášek u Cheirónova kopyta. *Že je mi to kurva co platné,* pomyslí si.

„Mluví to?“ zakřičí udiveně Panthea.

„Piští to,“ řekne Iona.

Všechny tři Ókeanovny se nakloní blíž, aby si poslechly Achilleovy pokusy o komunikaci. Každá snaha je pro zabijáka strašlivě bolestivá, poněvadž to znamená nadechnout se a snažit se využít zhoubnou atmosféru. Pozorovatel by z výsledných zvuků vytušil – a tušil by správně – že ve směsi oxidu uhličitého, metanu a čpavku, která tvoří polévkově hustou atmosféru Tartaru, zbývá neobvyklé množství hélia.

„Zní to jako rozšlápnutá myš,“ zasměje se Asia.

„Ale trochu to zní, jako by se rozšlápnutá myš pokoušela o civilizovaný jazyk,“ zaduní Iona.

„Ovšem se strašným přízvukem,“ přisvědčí Panthea.

Asia se nakloní ještě blíž. „Musíme ho odnést k Démogorgónovi.“

Dvě obrovské ruce Achillea necitelně zvednou a mocné prsty mu z bolavých plic vymáčknou skoro všechen čpavek, metan, oxid uhličitý a hélium. Hrdina Argejců teď otevírá ústa a lapá po dechu jako ryba na suchu.

„Démogorgón bude chtít tohoto zvláštního tvora vidět,“ přisvědčí Iona.

„Odnes ho, sestřičko, odnes ho k Démogorgónovi.“

„Odnes ho k Démogorgónovi!!“ zopakují gigantické, hmyz připomínající tvary, jež trojici obřích žen následují.

„Odnes ho k Démogorgónovi,“ přidají se větší, méně povědomé tvary, které následují s větším odstupem.

66

Eiffelbahn skončila na úrovni 40. rovnoběžky, na pobřeží, kde kdysi existovala země Portugalsko, kousek na jih od Figueira da Foz. Harman věděl, že méně než pár set kilometrů jihovýchodně brání modulovaná silová pole zvaná Ruce Héraklovy Atlantickému oceánu vniknout do suché Středozemní kotliny, a věděl přesně, proč postlidé kotlinu vysušili a k jakému účelu ji skoro dva tisíce let používali. Věděl, že méně než pár set kilometrů severovýchodně od místa, kde tady *eiffelbahn* končila, je sto kilometrů široký kruh krajiny spečené ve sklo, kde před třiceti dvěma sty lety Celosvětový kalifát svedl rozhodující bitvu s NEU – přes dvě stě tisíc lidských mechanických pěšáků odsouzených k záhubě se převalily více než tři miliony protovoynixů. Harman věděl, že…

Celkově vzato věděl příliš mnoho. A chápal příliš málo.

Všichni tři – Moira, zhmotnělý Prosperův hologram a Harman, kterého stále sužovala nejhorší bolest hlavy v životě – stáli na horní plošině poslední *eiffelbahnové* věže. Pro Harmana jízda lanovkou skončila – možná navždycky.

Za nimi se zvedaly zelené kopce bývalého Portugalska. Před sebou měli Atlantický oceán s průrvou, která pokračovala v linii *eiffelbahnové* trasy dál na západ. Den byl bez vady – dokonalá teplota, mírný větřík, na obloze ani mráček – a slunce se odráželo od zeleně na vršku útesů, od bílého písku a široké modré plochy po obou stranách zářezu Atlantické průrvy. Harman věděl, že i z vršku *eiffelbahnové* věže vidí jen nějakých sto kilometrů na západ, ale zdálo se, že Průrva pokračuje tisíc kilometrů daleko. Začínala jako sto metrů široká třída s modrozelenými stupni po stranách, ale táhla se dál, až z ní byla jen černá čárka protínající vzdálený obzor.

„Přece nemůžete seriózně čekat, že dojdu do Severní Ameriky," ozval se Harman.

„Seriózně čekáme, že to zkusíš,“ řekl Prospero.

„Proč?“

Postčlověk ani bytost, která člověkem nikdy nebyla, mu neodpověděli. Moira jako první vykročila po schodech dolů k nižší výtahové plošině. Nesla batoh a pár dalších věcí pro Harmanův pochod. Dveře výtahu se otevřely, všichni tři nastoupili do klecovité konstrukce a začali bzučivě sjíždět kolem železného mřížoví.

„Den nebo dva půjdu s tebou,“ řekla Moira.

Harmana to překvapilo. „Opravdu? Proč?“

„Napadlo mě, že by ti společnost mohla být příjemná.“

Na to neměl odpověď. Když vyšli na travnatou plochu pod *eiffelbahnovou* věží, řekl: „Jenom několik set kilometrů na jihovýchod odsud, ve Středozemní kotlině, je tucet postlidských skladových objektů, o kterých Savi neměla ani tušení. Věděla o Atlantidě a o třech křeslech, která umožňují vyjet po blesku na prstence, ale to byl více či méně krutý postlidský žert – nevěděla o soniech nebo o opravdových nákladních kosmických lodích uložených v jiných stázních bublinách. Nebo tam alespoň stázní bubliny *bývaly*…“

„Jsou tam stále,“ řekl Prospero.

Harman se otočil k Moiře. „Pojď se mnou raději na několik dní do kotliny a neposílej mě na tříměsíční výšlap po dně oceánu… výšlap, který nejspíš nikdy nedokončím. Odletíme soniem do Ardisu nebo některým raketoplánem na prstence, aby znovu uvolnily energii a obnovily faxové spojení.“

Moira zavrtěla hlavou. „Ujišťuji tě, můj mladý Prométhee, že ke Středozemní kotlině bys jít nechtěl.“

„Řádí tam více než milion *kalibánků*,“ vysvětlil Prospero. „Bývali v kotlině vězněni, ale Setebos je pustil. Pobili voynixy, kteří kdysi hlídali Jeruzalém, rozšířili se po celé Severní Africe a Středním Východě a byli by ovládli většinu Evropy, kdyby je Ariel nezadržoval.“

„Ariel!“ zvolal Harman. Představa, jak maličký… *duch*… jednou rukou zadržuje milion divokých *kalibánků* – anebo jen jednoho – byla naprosto absurdní.

„Ariel je schopen povolat mocnější síly, než o jakých se tvé filozofii může zdát, Harmane, příteli Nikoho," řekl Prospero.

„Hmm," poznamenal nepřesvědčené Harman.

Došli k okraji travnatého útesu. Na pláž klikatě sbíhala úzká stezka. Takto zblízka vypadala Atlantická průrva mnohem opravdověji a byla zvláštně děsivá. Po obou stranách neskutečné výseče vyříznuté z oceánu šplouchaly vlny. „Prospero," napadlo Harmana, „*kalibánky* jsi vytvořil ty jako protiváhu k hrozbě voynixů. Proč jim dovoluješ tak řádit?"

„Již nad nimi nemám moc," odpověděl starý mág.

„Od Setebova příchodu?"

Mág se usmál. „Vládu nad *kalibánky* a nad samotným Kalibánem – jsem ztratil mnoho set let před Setebem."

„Tak proč jsi ty bestie vůbec vytvářel?"

„Z bezpečnostních důvodů." A Prospero se znovu usmál ironii toho výrazu.

„My… postlidé," začala Moira, „jsme požádali Prospera a jeho… společníka… aby vytvořili plemeno tvorů, kteří budou dost draví, aby zabránili množícím se voynixům zaplavit Středozemní kotlinu a ohrozit naše tamní operace. Kotlinu jsme totiž využívali k…"

„Pěstování potravin, bavlny, čaje a dalších věcí, které jste potřebovali na orbitálních ostrovech," dořekl Harman. „Já vím." Odmlčel se a zamyslel se nad tím, co posťačka právě řekla. „*Společník?* To myslíš Ariela?"

„Ne, Ariela ne," odvětila Moira. „Před patnácti sty lety nebyla bytost, které říkáme Sycorax, ještě…"

„To by stačilo," přerušil ji Prospero. Z hlasu hologramu skutečně zněly rozpaky.

Harman to nechtěl nechat nedořečené. „Ale to, co jsi nám řekl před rokem, je pravda, ne?" zeptal se mága. „Kalibánova matka byla Sycorax a otec byl Setebos… nebo to byla taky lež?"

„Ne, ne," řekl Prospero. „Kalibán je tvor, kterého zplodil netvor s čarodějnicí."

„Zajímalo by mě, jak může mít takový obrovský mozek o velikosti skladiště, vybavený tucty rukou větších než já, pohlavní styk s čarodějnicí lidské velikosti,“ uvažoval Harman.

„Velice opatrně,“ řekla Moira – dosti předvídatelně, pomyslel si Harman. Žena, která vypadala jako mladá Savi, ukázala na průrvu. „Jsme připraveni vyrazit?“

„Ještě jednu otázku na Prospera,“ řekl Harman, ale když se otočil, aby na mága promluvil, stařec byl pryč. „Sakra. Nesnáším, když to dělá.“

„Má povinnosti jinde.“

„Ano, tomu věřím. Ale chtěl jsem se ho ještě naposledy zeptat, proč mě přes Atlantickou průrvu posílá. Nedává to smysl. Zemřu tam. Není tam přece nic k jídlu…“

„Nabalila jsem ti tucet výživných tyčinek.“

Harman se musel rozesmát. „Dobře… po dvanácti dnech *nebude* nic k jídlu. Ani k pití…“

Moira vytáhla z batohu měkkou, zakřivenou, skoro plochou věc. Vypadalo to skoro jako měch na víno z turínkového dramatu – ale měch, který byl téměř prázdný. Vybíhala z něho tenká hadička. Podala jej Harmanovi a on si všiml, jak je na dotek chladný.

„Hydrátor,“ vysvětlila Moira. „Dokud je ve vzduchu aspoň nějaká vlhkost, tohle ji sbírá a filtruje. Když jsi v termokombinéze, sbírá to tvůj pot a vydechovaný vzduch, čistí je a získává tak pitnou vodu. Žízní tam nezemřeš.“

„Termokombinézu jsem si s sebou nevzal,“ připomněl.

„Já jsem ti ji sbalila. Budeš ji potřebovat na lov.“

„Na lov?“

„Rybaření by možná byl přesnější termín,“ odvětila. „Kdykoli se můžeš přes zádržná silová pole protlačit a zabít si pod vodou ryby. Už jsi v termokombinéze pod vodou byl – před deseti měsíci nahoře na Prosperově ostrově – takže víš, že tě ochrání před tlakem a osmózní maska ti umožní dýchat.“

„A co mám použít jako návnadu, abych ty ryby chytil?“

Moira mu věnovala Savin letmý úsměv. „Pro žraloky, kosatky a jiné obyvatele oceánských hlubin úplně postačí tvoje tělo, můj Prométhee.“

Harmana to nepobavilo. „A čím zabiju ty žraloky, kosatky a jiné obyvatele hlubin, které budu chtít sníst… hrubými slovy?“

Moira vytáhla z batohu ruční zbraň a podala mu ji.

Byla černá – tmavší, kratší a designem mnohem méně elegantní než flešetové zbraně, na které byl zvyklý – a těžší. Ale pažba, hlaveň a spoušť byly celkem podobné.

„Tohle střílí kulky, ne křišťálové šipky,“ vysvětlila Moira. „Na rozdíl od plynových zbraní, které jsi používal předtím, je to třaskavé zařízení… ale princip je zjevně stejný. V batohu máš tři krabičky nábojů… šest set kusů samokavitační munice. To znamená, že každá kulka si před sebou pod vodou vytváří vlastní vakuum… voda ji nezpomalí. Tohle je pojistka – teď je zajištěná – abys ji uvolnil, přitlač palcem na tu červenou tečku. Má větší zpětný ráz než flešetové zbraně a je mnohem hlasitější, ale na to si zvykneš.“

Harman vražedný nástroj několikrát potěžkal, namířil na vzdálené moře, přesvědčil se, že pojistka je zajištěná, a uložil ji zpátky do batohu. Chtěl ji vyzkoušet později – až bude daleko v Průrvě. „Kéž bychom mohli několik desítek takových zbraní dopravit do Ardisu,“ zatoužil tiše.

„Tuto jednu jim přinést můžeš,“ nabídla Moira.

Harman zaťal pravou ruku v pěst. Prudce se k dívce otočil. „Víc než tři tisíce kilometrů odsud,“ řekl zuřivě. „Nemám ponětí, kolik kilometrů denně budu schopný ujít, i když si ulovím ty podělané ryby a ten tvůj hydrátor bude fungovat. Třicet kilometrů za den: pětačtyřicet? Můžu jít dvě stě dní, jenom než se dostanu k východnímu pobřeží Severní Ameriky. Jenže tak postupovat budu jen tehdy, když bude terén v průrvě *rovný*… a momentálně si prohlížím proxnetové a farnetové mapy. Kurva, vždyť tam jsou *pohoří!* A rokle hlubší než Velký kaňon! Balvany, skalní průrvy, velké vrásy, kde kontinentální drift přetáhl přes dno oceánu celé masy, větší trhliny, kde působení tektonických desek otevřelo dno oceánu a vychrlilo lávu. Dno se neustále přetváří – ve *větší, nerovnější a skalnatější, než* bývalo. Potrvá mi rok, než je přejdu, a až budu na druhé straně, čeká mě dalšího skoro půldruhého tisíce kilometrů, abych se vrátil do Ardisu – a to přes lesy a hory plné dinosaurů, šavlozubých šelem a voynixů. Ty a ta zmutovaná

kyberprostorová osobnost se můžete kvantově teleportovat všude, kam chcete – a mne vzít s sebou. Nebo můžete přivolat sonio, aby sem přilétlo z kteréhokoli vašeho posťáckého úkrytu, kam jste si schovali své hračky, takže bych za několik hodin mohl být v Ardisu a pomáhat Adě… i za míň. Místo toho mě posíláte na smrt do oceánu. A dokonce i tehdy, když přežiju, potrvá mnoho měsíců, než se do Ardisu vrátím, přitom je pravděpodobné, že Ada a všichni, které znám, budou mrtví – zabije je ten Setebův zplozenec, voynixové, zima nebo hlad. Proč mi to děláte?“

Moira před jeho divokým pohledem neuhnula. „Mluvil s tebou Prospero někdy o logosférických predikátorech?“ zeptala se tiše.

„Predikátorech?“ zopakoval hloupě Harman. Cítil, jak adrenalin napumpovaný do jeho systému začíná ustupovat zoufalství. Za minutu se mu začnou třást ruce. „Myslíš *prediktorech?* Nemluvil.“

„Predikátory,“ zopakovala. „Jsou jedinečné – a často stejně nebezpečné – jako samotný Prospero. Někdy jim důvěřuje. Někdy ne. V tomto případě na ně vsadil tvůj život a možná i budoucnost tvého plemene.“

Moira vytáhla z batohu vlastní hydrátor, pověsila si ho na záda a přemístila ohebnou hadičku, aby ji měla na líci. Začala sestupovat strmou pěšinou k pláži.

Harman zůstal ještě chvíli na vršku útesu. Hodil si batoh na záda, zaclonil si oči a zadíval se přes ostrou ranní záři zpátky k černé *eiffelbahnové* věži, která se tyčila vysoko k modré obloze. K východu se táhla lana. Další věž z tohoto místa neviděl.

Otočil se a zahleděl se k západu. Nad lenivým modrým mořem kroužili a vřeštěli velcí a menší bílí ptáci – racci a rybáci, řekla mu jeho paměť na principu proteinové DNA. Atlantická průrva zůstávala jako něco překvapivě neskutečného. Teď, když Moira byla v polovině sestupu z útesu, získávala ta osmdesát metrů široká mezera proporce.

Harman si povzdechl, utáhl si řemínky batohu – už teď cítil, jak mu halenou v místě, kde se setkává s bavlnou malého batohu, prosakuje pot – a začal sestupovat za Moirou po klikaté pěšině k pláži a k moři.

67

Dělo se mnoho věcí najednou.

Královna Mab – celých tři sta čtyřicet jeden metr – zahájila v atmosféře brzdicí manévr, při němž měla záď přikrytou zakřiveným odrazným štítem. Loď i talíř obklopovaly plameny a proudící plazma.

V okamžiku, kdy iontová bouře kolem brzdící kosmické lodě vrcholila, uvolnil Suma IV. výsadkovou loď.

Stejně jako v případě kosmické lodi, která původně přivezla Mahmuda a Orpha na Mars, se nikdo nedostal k tomu, aby tuto výsadkovou loď pojmenoval – v jejich maserové a úzkosvazkové komunikaci to zůstala jenom „výsadková loď“. Ale *Černá dáma* pevně vězela v jejím nákladovém prostoru a Mahmud ze své klimatizované řídící kabinky plynule komentoval videa – jak z kamer výsadkové lodě, tak z *Královny Mab* – když se speciálně maskovaný ovoid výsadkové lodi odpíchl od větší lodi obalené plameny, rychlostí pětkrát přesahující rychlost zvuku prolétl horní atmosférou a nakonec roztáhl krátká vysokorychlostní křídla, když rychlost lodi klesla pouze na Mach 3.

Původně generál Beh bin Adee plánoval, že se s průzkumným plavidlem spustí na Zemi i on, ale bezprostřednější hrozba vyplývající ze setkání s asteroidem, z něhož vycházel Hlas, přiměla všechny hlavní integrátory odhlasovat, že generál musí setrvat na palubě *Mab.* Velitel centurie Mep Ahoo seděl na sklopném sedadle v oddělení pro pasažéry a náklad za bublinou hlavního velínu v horní části lodi a za ním se vezlo jeho komando: pětadvacet skáloveckých vojáků z Pásu, kteří byli krátce předtím na palubě *Královny Mab* rozmraženi a absolvovali instruktáž. Teď byli připoutáni do síťových křesel a mezi koleny, která se ježila černými ostny, vzpřímeně drželi své černé energetické zbraně. Suma IV. byl vynikající pilot.

Mahmud musel obdivovat způsob, jakým Ganymeďan provedl výsadkovou loď horní atmosférou: pomocné trysky používal jen tak málo, že to vypadalo, jako by se loď pilotovala sama. Neubránil se úsměvu, když si vzpomněl na vlastní katastrofický pád atmosférou Marsu s Orphem na palubě. Jeho loď samozřejmě tenkrát byla ohořelá a rozbitá, ale to mu nebránilo ocenit umění opravdového pilota, když měl možnost s ním letět.

Data a radarové charakteristiky vypadají působivě, vzkázal mu z nákladové komory úzkým svazkem Orphu z Ió. *Jak se to jeví vizuálně?*

Modrá a bílá, odpověděl Mahmud. *Všude modrá a bílá. Ještě krásnější než na fotografiích. Celou Zemi pod námi zabírá oceán.*

Celou? zeptal se Orphu a Mahmud si uvědomil, že to je jeden z mála okamžiků, kdy slyšel svého přítele překvapeného.

Celou. Vodní planeta – modrý oceán, milion vlnek odraženého slunečního světla, bílé mraky – cirry, vysoké třásně, přes obzor nad námi přechází masa stratokumulů… ne, počkej. Je to hurikán, má nejmíň tisíc kilometrů v průměru. Vidím jeho oko. Bílé, rotující, mocné, úžasné.

Naše dráha je nominální, poslal mu Orphu. *Letíme od Antarktidy přes Jižní Atlantik k severovýchodu.*

Mab *je mimo atmosféru a momentálně na druhé straně Země,* odpověděl Mahmud. *Komunikační satelity, které jsme rozhodili, fungují dobře. Rychlost* Mab *se snížila na patnáct kilometrů za sekundu a dál klesá. Šplhá k souřadnicím polárního prstence a zpomaluje pomocí iontového motoru. Trajektorie je dobrá. Míří do kontaktního bodu, který nám udal Hlas. Zatím na ni nikdo nevystřelil.*

Ještě lepší je to, odpověděl Orphu, *že zatím nikdo nevystřelil ani na* nás.

Suma IV. dovolil, aby je atmosférický odpor zpomalil na méně než rychlost zvuku, když přeletěli vypouklinu Afriky. Podle letového plánu měli prolétnout nad vysušeným Středozemním mořem, natočit záběry a zaznamenat data týkající se tamních neobvyklých staveb, ale přístroje jim teď řekly, že nad vysušeným mořem je nějaké energii pohlcující pole ve tvaru kopule, které sahá do výšky čtyřiceti tisíc metrů. Výsadková loď by mohla přestat fungovat, kdyby do něj

vlétla. Pokud by se to stalo, podle Sumy IV. by dokonce mohli přestat fungovat všichni moravci na palubě. Ganymeďan stočil výsadkovou loď na východ nad Saharskou poušť a vzal to širokým obloukem jihovýchodně od bezvodého Středozemí.

Data z *Královny Mab* přicházela neustále, přenášená kolem blokující masy planety desítkami retranslačních satelitů o velikosti sněhové vločky.

Velká kosmická loď dorazila na souřadnice, které jí odvysílal Hlas – do malého objemu prázdného prostoru těsně za okrajem orbitálního prstence nějaké dva tisíce kilometrů od asteroidového města, z něhož hlas odvysílal své – její – vzkazy. Hlas si zjevně nepřál, aby se kosmická loď poháněná atomovými bombami přiblížila tak blízko k jeho – jejímu – orbitálnímu domovu, kam sahal účinek rázové vlny.

Kromě dat v reálném čase, která loď přijímala, zachycovala také dvacet širokopásmových úzkých svazků s informacemi: záběry z mnoha kamer a data z vnějších senzorů *Královny Mab,* komunikační kanály z můstku *Mab,* pozemní data z různých satelitů, které vypustili, a množství vstupů od Odyssea. Moravci vybavili nanokamerami a molekulárními vysílači nejenom jeho oděv, ale během posledního období spánku podali Odysseovi mírná sedativa a začali mu na kůži na čele a na rukou nanášet zobrazovací techniku o velikosti buněk, ale ohromeně zjistili, že Odysseus již tam nanokamery v kůži má. Také zvukovody měl modifikované nanocytovými přijímači – jak zjistili, dávno předtím, než na palubu *Královny Mab* přišel. Moravci je všechny upravili tak, aby vše, co vidí a slyší, posílaly zpět lodním záznamovým zařízením. Další senzory mu nainstalovali po celém těle, takže i kdyby Odysseus při nastávajícím setkání zemřel, data o jeho okolí by moravcům přicházela dál.

V tuto chvíli stál Odysseus na můstku s hlavním integrátorem Asteaguem/Che, Retrográdem Sinopessenem, navigátorem Čo Li, generálem Beh bin Adeem a dalšími přítomnými velícími moravci.

Orphu a Mahmud náhle ožili, když jim *Královna Mab* přeposlala rádiová data v reálném čase z lodních komunikačních zařízení.

„Příchozí maserová zpráva,“ ohlásil Čo Li.

„*POŠLETE SEM ODYSSEA SAMOTNÉHO,*“ ozval se z asteroidového města smyslný ženský hlas. „*POUŽIJTE ČLUN, KTERÝ NEBUDE OZBROJENÝ. POKUD ZAZNAMENÁM NA PALUBĚ JEHO LODĚ ZBRANĚ NEBO POKUD BUDE ODYSSEA DOPROVÁZET NĚKDO ORGANICKÝ NEBO ROBOTICKÝ, ZNIČÍM VAŠE PLAVIDLO.*“

„Zápletka houstne,“ poznamenal Orphu z Ió na společném kanále výsadkové lodi.

Moravci v lodi sledovali jen se sekundovým zpožděním, jak Retrográd Sinopessen doprovodil Odyssea do hangáru číslo osm. Jelikož všechny sršní letouny byly ozbrojené, mohl požadavky Hlasu uspokojit pouze jeden ze tří stavebních člunů z Fobosu, které byly stále na palubě *Královny Mab.*

Stavební člun byl malý, dálkově ovládaný ovoid, v němž bylo sotva dost místa, aby se dovnitř vmáčkl jeden člověk, a neměl jinou podporu životních funkcí než zásobování vzduchem a regulaci teploty. Když Retrográd Sinopessen pomohl achájskému bojovníkovi vtěsnat se do prostoru plného kabelů a obvodových desek, moravec se zeptal: „Víte jistě, že to chcete udělat?“

Odysseus si pavoukovitého moravce z Amalthey dlouho prohlížel. Nakonec promluvil řecky: „Klid bez cest nenajdu: až do kvasnic chci vypít život. V každý čas já mnoho jsem užil, mnoho vytrpěl též s těmi, již milovali mne i sám, ať břeh mě hostil neb ať tmavé moře v hněvu Hyady bičovalo deštivé ve proudu vln. Já slavné získal jméno… Mnoho jsem zřel a poznal; mužů města a pásma, mravy, vady jejich i vládu; a všemi vysoce jsem býval ctěn, pil s těmi boje rozkoš, kdo mi rovní na dálných pláních Tróje větrné… Jak truchlo odpočívat, v koncích být, bez lesku rezavět, neupotřeben! Jak dech by život byl. Bych hromadil na život život, málo by to bylo, vždyť z jednoho tak málo zůstává. Tak každá hodina, jež urvána věčnému klidu, pro mne něčím jest, tož poslem nových věcí. Mrzkostí bylo by šetřiti se pro pár sluncí i ducha šedého… tak zavři ty podělané dveře, pavoučí stvůro.“

„Ale to je přece…“ začal Orphu z Ió.

„Byl v knihovně *Mab.*…“ přidal se Mahmud.

„Tiše!“ poručil Suma IV.

Sledovali hermetické uzavření člunu. Retrográd Sinopessen zůstal v člunovém hangáru, pouze se chytil podpěry, aby ho to nevysálo ven, když se dok zbavil veškeré atmosféry, načež tiché peroxidové trysky vyvezly člun do vesmíru. Vejčité plavidlo začalo rotovat, pak se stabilizovalo, namířilo nosem k orbitálnímu asteroidovému městu – z této vzdálenosti jen zářící jiskře mezi tisíci ostatních jisker v prstenci P – a nechalo se tryskami odvézt za Hlasem.

„Blížíme se k Jeruzalému,“ oznámil palubním rozhlasem Suma IV.

Mahmud přenesl svou pozornost zpátky k různým obrazovkám a čidlům výsadkové lodi.

Řekni mi, co vidíš, starý příteli, vyzval ho úzkým svazkem Orphu.

Dobře… stále jsme ve výšce více než dvacet kilometrů. Na nezvětšeném záběru vidím vysušené Středozemní moře do vzdálenosti nějakých šedesáti nebo osmdesáti kilometrů na západ. Střídají se tam červené skály, černá hlína a něco, co vypadá jako zelená pole. Pak je na linii pobřeží obrovský kráter v místech, kde bývalo pásmo Gazy – nějaký dopadový kráter, srpkovitá zátoka vyschlého moře – a pak terén stoupá do hor a tam je Jeruzalém, ve vysoké poloze, na vlastním kopci.

Jak vypadá?

Trochu si ho přiblížím… ano. Suma IV. udělal porovnání s historickými satelitními snímky, ze kterých je jasné, že předměstí a novější části města jsou pryč – ale Staré město, město obehnané hradbami, je tam stále. Vidím Damašskou bránu… Západní hradbu… Chrámovou horu a Skalní chrám… a je tam nová stavba, která na starých satelitních snímcích není. Něco vysokého, postaveného z fasetového skla a leštěného kamene. Vychází z toho ten modrý paprsek.

Právě si o něm procházím data, vzkázal Orphu. *Určitě je to neutrinový paprsek obalený tachyony. Nemám ponětí, jakou by to mohlo mít funkci, a vsadím se, že stejně jsou na tom naši nejlepší vědci.*

Ach, počkej chvilku… poslal Mahmud. *Přiblížil jsem si Staré město… hemží se životem.*

Lidé? Horno sapiens?

Ne…

Ti bezhlaví hrbatí organičtí roboti?

Ne, poslal úzkým svazkem Mahmud. *Dovolíš mi, abych ti to prostě popsal svým tempem?*

Promiň.

Jsou tam tisíce – víc než tisíce – obojživelných tvorů s drápy a ploutvemi na nohách, o kterých jsi řekl, že vypadají jako Kalibán z Bouře.

Co dělají?

V podstatě se jen tak potloukají, odpověděl Mahmud. *Ne, počkej, na Davidově ulici u Jaffské brány… další těla jsou na Tariq el-Wad ve staré židovské části poblíž Zdi nářků…*

Lidská těla?

Ne… těch bezhlavých hrbatých organických robotů. Jsou dosti potrhaná, mnoho z nich vypadá vykuchané. Potrava pro zrůdné Kalibány? Netuším.

„Proletíme tím modrým paprskem," odvysílal Suma IV. palubním rozhlasem. „Všichni zůstaňte pevně připoutaní – potřebuji dostat některé naše vysunuté senzory až do vlastního paprsku."

Je to moudré? zeptal se Mahmud Orpha.

Na této výpravě k Zemi není moudré nic, starý brachu. Nemáme na palubě maggida.

Cože? podivil se úzkým svazkem Mahmud.

Maggida. *Staří Židé za dávných časů – myslím tím dávno před válkami kalifátu a rubikonem, když ještě lidé nosili medvědí kůže a trička – tak staří Židé říkali, že moudrý člověk má* maggida – *jakéhosi duchovního rádce z jiného světa.*

Třeba jsme my maggidové, odvětil Mahmud. *Všichni jsme z jiného světa.*

To je pravda, ale nejsme moc moudří. Mahmude, řekl jsem ti někdy, že jsem gnostik?

Hláskuj to.

Orphu z Ió to udělal.

Co to sakra je, gnostik? zeptal se Mahmud. Poslední dobou mu jeho přítel přichystal několik odhalení – včetně toho, že je expert na Jamese Joyce a jiné spisovatele ztraceného věku, než byl Proust – a Mahmud si nebyl jistý, jestli je připraven na další.

Nezáleží na tom, co je to gnostik, odpověděl Orphu, *ale o sto let dřív, než křesťané upálili v Benátkách u kůlu Giordana Bruna, upálili v Mantově gnostika, sůfijského mudrce jménem Solomon Molkho. Tento Solomon Molkho hlásal, že až nastane změna, Drak bude zničen beze zbraní a* všechno *na Zemi a na nebesích se změní.*

„Draci? Mudrc?“ řekl Mahmud nahlas.

„Cože?“ ozval se z bubliny pilotní kabiny Suma IV.

„Ještě jednou?“ spojil se s ním ze skládacího křesla v oddílu pro transport vojáků velitel centurie Mep Ahoo.

„Prosím, zopakujte to ještě jednou,“ ozval se z *Královny Mab* hlas hlavního integrátora Asteagueho/Che s britským přízvukem a prozradil tak Mahmudovi, že mateřská loď monitoruje nejen jejich oficiální relace, ale i nezávaznou vnitřní komunikaci. Velice však doufal, že není napíchnutá na jejich rozhovory prostřednictvím úzkého svazku.

Tak nic, poslal Mahmud. *Na draky, mudrce a podobně se zeptám jindy.*

Na vnitřním komunikačním okruhu řekl:

„Promiňte… nic… jenom jsem přemýšlel nahlas.“

„Dodržujme rádiovou kázeň,“ vyštěkl Suma IV.

„Ano… ehm… pane,“ řekl Mahmud.

Dole v nákladovém prostoru Orphu z Ió infrazvukově zabrumlal.

Odysseův stavební člun se pomalu přiblížil k jasně osvětlenému skleněnému městu, které asteroid obepínalo. Člunové senzory potvrdily, že asteroid pod městem má přibližně tvar brambory, dlouhý je kolem dvaceti kilometrů a má téměř jedenáct kilometrů v průměru. Každý čtvereční metr asteroidu tvořeného niklem a železem pokrývalo křišťálové město, jehož věže a kupole z oceli, skla a fullerenu se tyčily do maximální výšky půl kilometru. Senzory ukázaly, že v celé struktuře je tlak vzduchu odpovídající zemskému normálu na mořské hladině, že molekuly vzduchu, které nutně

unikají sklem, nasvědčují atmosféře tvořené normální pozemskou směsí kyslíku, dusíku a oxidu uhličitého, a že vnitřní teplota by byla příjemná člověku, který před klimatickými změnami z konce ztraceného věku obýval okolí Středozemního moře… například pro někoho z Odysseovy éry.

Na můstku *Královny Mab*, která zůstávala ve vzdálenosti tisíc kilometrů, všichni velící moravci začali monitorovat své senzory a obrazovky pozorněji, když se z křišťálového asteroidového města natáhlo neviditelné chapadlo silového pole, uchopilo stavební člun a přitáhlo jej k otvoru připomínajícímu přetlakovou komoru, který se nacházel vysoko na nejvyšší skleněné věži.

„Vypnout trysky a autopilota člunu," nařídil Čo Li.

Retrográd Sinopessen, který sledoval Odysseovy biometrické údaje, řekl: „Náš lidský přítel je v pořádku. Rozrušený… srdeční frekvence je lehce zvýšená a hladiny adrenalinu stoupají… vidí ven tím okýnkem – ale jinak je zdravý."

Holografické obrazy nad ovládacími panely a mapovým stolem zablikaly, když byl člun přitažen blíž a následně vcucnut do tmavého obdélníku přetlakové komory. Skleněné dveře se zavřely. Senzory člunu zaregistrovaly, jak jej gradient silového pole tlačí „dolů" – náhradou za gravitaci do 0.68 pozemského normálu – a pak zaznamenaly, jak do velké přetlakové komory začala prudce proudit atmosféra. Byla stejně dýchatelná jako vzduch v Íliu.

„Rádiová, maserová a kvantová telemetrická data jsou úplně čistá," oznámil Čo Li. „Skleněné stěny města je neblokují."

„Ve městě ještě není," zabručel generál Beh bin Adee. „Zatím je v přetlakové komoře. Nepřekvapilo by mě, kdyby Hlas vysílání utnul, jakmile bude Odysseus uvnitř."

Sledovali prostřednictvím kožních kamer – a s nimi všichni na palubě výsadkové lodi nějakých padesát tisíc kilometrů daleko – jak se Odysseus vysoukal z příliš malého prostoru, protáhl se a vykročil k vnitřním dveřím. Přestože na sobě měl měkký lodní oděv, přes všechny protesty moravců trval na tom, že si s sebou vezme svůj kulatý štít a krátký meč. Když se vousatý muž přiblížil k jasně osvětleným dveřím, zvedl štít a připravil si meč.

„Pokud nikdo nemá další potřebu studovat Jeruzalém nebo neutrinový paprsek, nastavím teď kurz Evropa,“ řekl na vnitřním okruhu Suma IV.

Nikdo neprotestoval, přestože Mahmud Orphovi pilně popisoval barvy jeruzalémského Starého města – červeň podvečerního slunce na starých budovách, zlatý lesk mešity, ulice v barvě hlíny, temně šedé stíny uliček, tu a tam šokující, nenadálou zeleň olivových sadů a všude lesklou, vlhkou, slizkou zeleň obojživelných tvorů.

Výsadková loď zrychlila na Mach 3 a zamířila ke starému hlavnímu městu Damašku na území, jemuž se kdysi říkalo Sýrie nebo provincie Chána Ho Tepa Západní Nyainqéntanglha Šan, přičemž Suma IV. udržoval odstup mezi plavidlem a kopulí rušivé energie nad vysušeným Středomořím. Když překonali starou Sýrii a ostře zatočili doleva, aby zamířili podél Malé Asie k západu nad kosti starého Turecka, stále plně maskovaní a pohybující se v tichosti rychlostí Mach 2.8 ve výšce třicet čtyři tisíce metrů, Mahmud najednou řekl: „Nemohli bychom zpomalit a vzít to kolem egejského pobřeží jižně od Dardanel?“

„Mohli,“ odpověděl Suma IV. palubním rozhlasem, „ale zaostáváme za časovým harmonogramem, pokud jde o průzkum toho města z modrého ledu ve Francii. Je tam na severu při pobřeží něco, co stojí za to, abychom to vzali oklikou a ztratili čas?“

„Lokalita Tróje,“ řekl Mahmud. „Ílion.“

Výsadková loď začala zpomalovat a ztrácet výšku. Když dosáhla plouživé rychlosti tří set kilometrů v hodině – modrozelené odstíny vyprázdněného Středomoří se rychle blížily, na severu bylo vidět vodu Dardanel – Suma IV. zatáhl krátká deltovitá křídla a rozvinul stometrová víceplošníková křídla z jemné tkaniny s pomalu rotujícími vrtulemi.

Mahmud na vnitřním okruhu tiše zazpíval:

Sám Achilleus prý se ve tmě hýb…
A Priamos s padesáti syny
náhle procitnou, když slyší miny,
a znovu za Tróju jdou se bít.

Kdo to je? poslal mu Orphu. *Ten verš neznám.*

Rupert Brooke, odpověděl úzkým svazkem Mahmud. *Britský básník z doby 1. světové války. Napsal to cestou do Gallipoli… ale do Gallipoli nikdy nedojel. Zemřel cestou na nemoc.*

„K tvé rádiové kázni se moc vyjadřovat nebudu, malý Európane," ozval se na společném kanále dunivý hlas generála Beh bin Adeeho, „ale říkám, že to je zatraceně dobrá básnička."

V křišťálovém městě na polární oběžné dráze vyjely dveře přetlakové komory nahoru a Odysseus vstoupil do vlastního města. Bylo plné slunečního světla, stromů, lián, tropických ptáků, potoků, starých ruin a drobných živočichů. Z vysokého, lišejníkem obrostlého balvanu skákal vodopád. Odysseus viděl, jak jelen přestal žvýkat trávu, zvedl hlavu, podíval se na člověka, který se k němu blížil schovaný za štítem, s mečem zvednutým, a pak klidně odešel.

„Senzory ukazují, že se blíží humanoidní forma – zatím ji přes vegetaci není vidět," oznámil výsadkové lodi Čo Li.

Odysseus zaslechl kroky dřív, než ji uviděl – bosé nohy na udusané hlíně a hladké skále. Když se před ním vynořila, nechal štít klesnout a zasunul meč do poutka na svém širokém opasku.

Ta žena byla nepopsatelně krásná. Dokonce i nelidští moravci v krunýřích z oceli a plastu, kterým vedle hydraulického srdce tlouklo srdce organické, kterým se vedle plastových pump a nanocytových servomechanismů choulil organický mozek a žlázy – dokonce i moravci, kteří ve vzdálenosti tisíc kilometrů civěli na své hologramy, poznali, jak je ta žena neuvěřitelně krásná.

Pleť měla opálenou dohněda, přes holá ramena jí v kudrlinách splývaly dlouhé tmavé vlasy, v nichž byl tu a tam světlý pramínek. Na sobě měla jen ten nejmenší dvoudílný úbor z třpytivého, ale tenkého hedvábí, který zdůrazňoval její plná, těžká prsa a široké boky. Byla bosá, ale kolem štíhlých kotníků měla zlaté náramky, na každém zápěstí spoustu náramků a na hladkých nadloktích stříbrné a zlaté spony.

Když přišla blíž, Odysseus, civějící moravci ve vesmíru a civějící moravci kroužící nad starou Trójou uviděli, že ženino obočí se klene ve smyslné křivce nad úžasně zelenýma očima, řasy má

dlouhé a černé a to, co ze tří metrů vypadalo jako líčení kolem těch úžasných očí, se ukázalo být normálními stíny a tóny pleti, když se k ohromenému Odysseovi přiblížila na metr. Rty měla poddajné, plné a sytě červené.

Dokonalou řečtinou z Odysseovy éry a hlasem jemným jako vítr v korunách palem nebo šelest dokonale sladěných větrných zvonků řekla: „Buď vítán, Odyssee. Čekala jsem na tebe mnoho let. Jmenuji se Sycorax.“

68

Druhý večer své pěší pouti Atlantickou průrvou s Moirou se Harman přistihl, že přemýšlí o spoustě věcí.

Chůze mezi dvěma vysokými stěnami vody – v těchto místech, v druhý den cesty, přes sto kilometrů od pobřeží, byl Atlantik hluboký více než sto padesát metrů – v sobě měla něco absolutně mesmerizujícího. Uzlík proteinové paměti uložené v modifikovaných šroubovicích DNA někde poblíž páteře pedanticky zatahal za Harmanovy myšlenky a chtěl doplnit detaily – *(slovo mesmerizující je odvozeno od Franze Antona Mesmera, který se narodil 23. května 1734 ve švábském Iznangu a zemřel 5. března 1815 ve švábském Meersburgu – německého lékaře, jehož soustava terapeutických postupů známá jako mesmerismus, při níž působil na sympatickou složku vědomí svých pacientů, byla předchůdkyní pozdějšího hypnotismu…)* – ale Harmanova mysl, ztracená v labyrintech úvah, se vyrušení ubránila. Čím dál lépe se mu dařilo umlčovat nedůležité hlasy, které se mu svým křikem draly do myšlenek, ale hlava ho pořád bolela jak čert.

Stopadesátimetrové vodní stěny po obou stranách osmdesátimetrové suché cesty také působily strašidelně a Harman si ani po dvou dnech cesty plně nezvykl na pocit klaustrofobie a strach z jejich okamžitého zhroucení. Ve skutečnosti už v Atlantické průrvě jednou byl, před dvěma lety, když slavil své osmadevadesáté narozeniny – vyšel z faxového uzlu 124 u Lomanova statku na bývalé newjerseyské pobřeží Severní Ameriky a šel dva dny tam a dva dny zpátky, zdaleka však neurazil takovou vzdálenost jako teď s Moirou – a tenkrát ho vodní stěny a hluboké šero v příkopu tolik neznepokojovaly. *Pochopitelně,* pomyslel si, *byl jsem tenkrát mladší. A věřil jsem v magii.*

Několik hodin s Moirou nepromluvili ani slovo, ale snadno udržovali stejné tempo a šlo se jim spolu mlčky dobře. Harman analyzoval některé informace, které teď zaplňovaly jeho vesmír, ale většinou přemýšlel o tom, co by mohl a měl udělat, pokud se mu někdy podaří vrátit se do Ardisu.

První, co by měl udělat, uvědomil si, je omluvit se z hloubi srdce Ade za to, že ji opustil kvůli té pitomé cestě na Golden Gate na Machu Picchu. Jeho těhotná manželka a nenarozené dítě měly dostat přednost. Byl si toho vědom už tenkrát, ale teď to *věděl*.

Potom se snažil vypracovat plán na záchranu své milované, svého nenarozeného dítěte, svých přátel a svého druhu. To tak jednoduché nebylo.

Co bylo teď *jednodušší*, když měl do sebe – doslova – nalito milion svazků informací, bylo to, že viděl několik možností.

Především měl skoro stovku obnovených funkcí, v jejichž zkoumání jeho mysl a tělo pokračovaly. Nejdůležitější z nich, alespoň z krátkodobého hlediska, byla funkce volného faxování. Místo aby bylo třeba vyhledávat uzly a aktivovat jejich mechanismy, nanotechnologie, které byly přítomné v každém člověku starého typu a kterým teď Harman rozuměl, mohly člověka odfaxovat z libovolného místa na jiné libovolné místo na planetě Zemi a dokonce – pokud by byly zrušeny zákazy – z povrchu planety na vybraná místa mezi 1 108 303 tělesy, zařízeními a městy na oběžné dráze kolem Země. Volné faxování je mohlo všechny zachránit před voynixy – a před Setebem s jeho nekontrolovatelnými *kalibánky*, dokonce před Kalibánem samotným – ale pouze v případě, že by faxová zařízení a paměťové moduly na oběžné dráze někdo pro lidi znovu zapnul.

Za druhé teď znal několik způsobů, jak by se mohl vrátit nahoru na prstence, a dokonce mlhavě chápal mimozemskou čarodějnici jménem Sycorax, která teď bývalému postlidskému orbitálnímu vesmíru vládla, ale neměl ponětí, jak by spolu s ostatními mohl Sycorax a Kalibána přemoci – byl si totiž jistý, že Setebos poslal svého jediného syna nahoru na prstence, aby faxovou funkci vyřadil z provozu. Pokud by však *skutečně* zvítězili, Harman věděl, že by se musel utopit v dalších křišťálových komnatách, než by získal

všechny technické informace, které potřeboval, aby složité faxové a senzorové satelity znovu aktivoval.

Za třetí, jak studoval množství funkcí, které měl teď k dispozicí – z nichž mnohé se týkaly sledování vlastního těla a mysli a vyhledávání dat tam uložených – věděl, že podělit se o nově zjištěné informace by nebyl problém. Jednou ze ztracených funkcí byla jednoduchá sdílecí funkce – jakési obrácené samočtení – kdy se Harman mohl dotknout jiného člověka starého typu, vybrat, které paměťové pakety v RNA-DNA proteinových strukturách chce stáhnout, a informace by přetekla jeho tělem a kůží do druhé osoby. Tato funkce byla před téměř dvěma tisíci lety zdokonalena pro prototypy Malých zelených mužíčků a rychle přizpůsobena pro funkci lidských nanocytů. Tuto nanotechnicky aktivovanou schopnost paměti vázané na DNA měli všichni lidé starého typu a kromě ní měli ve svém těle a mysli stovku jiných latentních funkcí, ale bylo třeba jednoho informovaného člověka, aby začal lidské schopnosti znovu rozdmýchávat.

Harman se musel pousmát. Moira byla možná… ne možná, *určitě*… otravná se svými žertíky pro zasvěcené a záhadnými poznámkami, ale on už teď chápal, proč mu pořád říkala „můj mladý Prométhee.“ *Prométheus* podle Hésioda znamenalo „prozíravý“ nebo „prorocký“ a Prométheus byl v Aischylovi a v pracích Shelleyho, Wua a dalších slavných básníků titánský revolucionář, který ukradl bohům základní znalost – oheň – snesl ji lidem plazícím se v prachu a pozvedl je na úroveň, v níž byli skoro rovni bohům. Skoro.

„Proto jste nám odpojili další funkce,“ řekl najednou, aniž si uvědomil, že mluví nahlas.

„Cože?“

Pohlédl na postlidskou ženu, která šla v houstnoucím šeru vedle něho. „Nechtěli jste, aby se z nás stali bohové. Proto jste naše funkce nikdy neaktivovali.“

„Samozřejmě.“

„Přesto se všichni posťáci s výjimkou tebe rozhodli odejít na jinou planetu nebo do jiné dimenze a hrát si tam na bohy.“

„Samozřejmě.“

Pochopil. První nutností a výsadou boha, ať už s malým „b“ nebo s velkým, bylo nemít žádné bohy nad sebou. Soustředil se znovu na své úvahy.

Harmanovo myšlení se po křišťálové komnatě změnilo. Tam, kde se kdysi soustředilo na věci, místa, lidi a emoce, bylo teď většinou přeneseně – složitý tanec metafor, metonymií, ironií a synekdoch. V situaci, kdy miliardy faktů – věcí, míst a lidí – byly zasazeny přímo do jeho buněk, se ohnisko myšlení přesunulo k souvislostem, odstínům, nuancím a poznávání okolního světa. Emoce v něm byly stále – možná dokonce silnější – ale tam, kde se kdysi vzdouvaly jako nějaký mohutný, dunivý bas přehlušující zbytek orchestru, teď tančily jako křehké, ale působivé houslové sólo.

Mučivě mnoho mlhavých metafor pro mizerného muže, pomyslel si Harman, když se na troufalost svých myšlenek podíval s ironií. *Příliš plno aliterací od podělaného pitomce.*

Přestože se sám sobě vysmíval, věděl, že je teď obdařen schopností pohlédnout na různé věci – lidi, místa, věci, pocity, sebe – s jistým poznáním, které je dopřáno jen někomu, kdo dozraje pro nuance, kdo vyroste do sebe a naučí se přijímat ironie, metafory, synekdochy a metonymie nejen v jazyce, ale i v danosti vesmíru.

Pokud by se mu podařilo znovu se setkat se svými lidmi, vrátit se k jakékoli enklávě lidí starého typu, nejenom do Ardisu, jeho nové funkce by lidstvo změnily jednou provždy. Nikomu by je nevnucoval, ale jelikož tato iterace *homo sapiens* byla v tomto post-postmoderním světě velice blízko vyhlazení, pochyboval, že by se někdo, na koho útočí voynixové, *kalibánci* a obří mozek, který běhá po spoustě noh a vysává duši, příliš zarytě bránil získání nových nadání, schopností a výhod pro přežití.

Jsou všechny tyto funkce – z dlouhodobého hlediska – pro můj druh výhodou pro přežití? zeptal se sám sebe.

Odpověď, kterou mu dal vlastní vnitřní hlas, byl jasný výkřik zenového mistra, který slyší hloupou otázku od jednoho ze svých stoupenců: „Mu!“ – čemuž zhruba odpovídá význam „Vezmi tu otázku zpět, hlupáku“. Po této slabice často následovalo stejně jednoslabičné „Qwatz!“ což byl výkřik zenového mistra doprovázený

současně výskokem a udeřením hloupého studenta do hlavy a do ramen těžkou učitelskou holí.

Mu. Tady není žádná „dlouhodobost“ – o tom budou muset rozhodnout moji synové a dcery a jejich děti. Momentálně existuje všechno – všechno – *krátkodobě.*

A hrozba, že člověka vykuchá hrbatý voynix, většinou náramně pomáhá soustředění. Pokud by funkce byly znovu aktivovány… Harman věděl, proč staré funkce včetně vyhledávací, omninetu, proxnetu, farnetu ale i samočtení, nefungují: někdo nahoře na prstencích udělal s datovými přenosy stejně krátký proces jako s faxovými zařízeními.

Kdyby se funkce podařilo znovu zapnout…

Jenže jak by se daly zapnout?

Harman se znovu ponořil do problému, jak se vrátit na prstence a znovu tam všechno uvést do provozu – energii, služebníky, faxy, všechny funkce.

Potřeboval vědět, jestli nahoře čeká ještě někdo jiný než Sycorax a jakou má obranu. Milion knih, které vstřebal v křišťálové komnatě, nemělo k této klíčové otázce co říct.

„Proč mě ty nebo Prospero nekvitnete na prstence?“ Harman se otočil k Moiře a zjistil, že ji v ubývajícím světle vidí jen nezřetelně. Obličej jí osvětlovalo hlavně světlo prstenců.

„Raději bychom to nedělali,“ řekla tím nejprovokativnějším bartlebyovským způsobem.

Pomyslel na střelnou zbraň ve svém batohu. Kdyby jí s ní pohrozil – a nechal ji, aby si v jeho tváři přečetla, že to myslí vážně, protože postlidé měli funkce pro odečítání a chápání lidských reakcí – přesvědčila by ji ta kombinace, aby ho kvantově odteleportovala do Ardisu nebo na prstence?

Věděl, že ne. Nikdy by mu zbraň nedala, pokud by pro ni znamenala hrozbu. Nechala do ní zabudovat nějaké protiopatření – třeba jí mohla zabránit v tom, aby vystřelila, pouze silou svého postlidského uvažování, nějakými jednoduchými obvody registrujícími mozkové vlny, zabudovanými do spouštěcího mechanismu – nebo měla něco stejně spolehlivého a neprůstřelného zabudované v sobě.

„Dali jste si s mágem takovou práci, když jste mě unesli a dopravili přes Indii do Himalájí, jen abyste mě strčili do křišťálové komnaty, utopili a vzdělali," řekl. Tolik slov nepronesl od okamžiku, kdy se vydali na pochod Průrvou; uvědomil si, jak jsou banální a zbytečná. „Proč jste to udělali, když nechcete, abych nad Setebem a ostatními padouchy zvítězil?"

Moira se tentokrát neusmála. „Jestli se máš dostat na prstence, najdeš si cestu."

„'Máš' zní jako nějaká kalvinistická předurčenost," a Harman překročil nízkou hromadu vysušeného korálu. Cesta Průrvou byla zatím překvapivě snadná – přes těch několik propastí na oceánském dně, na které narazili, vedly železné mosty, stezky byly ve skalnatých nebo korálových hřebenech proražené třaskavinami nebo lasery a měly většinou mírný sklon, případně kovová lana, kterými si mohli pomáhat při výstupu nebo při sestupu tam, kde byla cesta strmá – takže se Harman nemusel příliš často dívat pod nohy. Ale v tomto ubývajícím světle bylo obtížné postřehnout detaily.

Moira na jeho mudrování neodpověděla ani nijak viditelně nezareagovala, a tak řekl: „Nápravna nebyla jen jedna."

„To ti už předtím řekl Prospero."

„Ano, ale teď mi to došlo. My lidé starého typu *nemusíme* umírat ani nově budovat medicínu z ničeho. Tam nahoře jsou další regenerační tanky."

„Ano, samozřejmě. Postlidé byli připraveni starat se o milionovou populaci lidí starého typu. Na jiných orbitálních ostrovech, jak na rovníkovém, tak na polárním prstenci, jsou další nápravny a nádrže s modrými červy. To přece musí být jasné."

„Ano, je to jasné, ale nesmíš zapomínat, že mám rozum čerstvě narozeného dítěte."

„Na to jsem nezapomněla," ohradila se Moira.

„Nemám konkrétní informace o tom, kde ty další nápravny jsou. Mohla bys mi je označit?"

„Ukážu ti je, až dnes v noci uhasíme oheň," slíbila odměřeně.

„Ne. Já myslím na mapě prstenců."

„Ty *máš* mapu prstenců, můj mladý Prométhee? Je to součást toho, čím ses nakrmil a napojil v Tádži?"

„Ne,“ zavrtěl hlavou, „ale mohla bys nám ji nakreslit – s orbitálními souřadnicemi, se vším.“

„To přemýšlíš tak brzy po narození o nesmrtelnosti, Prométhee?“

Přemýšlím? napadlo Harmana. Pak si vzpomněl na svou poslední myšlenku předtím, než si uvědomil, že nahoře v postlidských prstencích čekají dobře uložené další nápravny – patřila Adě, těhotné a zraněné.

„Proč byly všechny funkční léčebné tanky pro obousměrný faxový provoz na Prosperově ostrově?“ zeptal se.

Už v okamžiku, kdy tu otázku položil, spatřil odpověď, jako by to byla vzpomínka na zapomenutou noční můru.

„Prospero to tak zařídil, aby měl jeho zajatec Kalibán co jíst,“ objasnila Moira.

Harman ucítil, jak se mu bouří žaludek. Zčásti to byla reakce na to, že byly doby, kdy o avatarovi logosféry smýšlel přátelsky a smířlivě. Ale větší díl té náhlé vlny nevolnosti vyvolala skutečnost, že naposledy měl k jídlu ještě před svítáním dvě sousta výživné tyčinky přidělené pro tento den a v několika posledních hodinách zapomněl pít z hadičky svého hydrátoru. „Proč se zastavuješ?“ zeptal se Moiry.

„Na chůzi je už moc tma,“ odvětila. „Pojďme si rozdělat oheň, osmažit špekáčky, opéct žužu a zazpívat si pár táborových písní. Pak se můžeš pár hodin prospat a nechat si zdát, jak v zářivé budoucnosti nádrží s modrými červy žiješ věčně.“

„Jestli ti to ještě nikdo neřekl,“ poznamenal, „občas dovedeš být pěkně jízlivá mrcha.“

Tentokrát se Moira usmála. Byl to úsměv kočky Šklíby a téměř jediný detail, který na ní ve tmě Průrvy dokázal rozeznat. „Dokud tady byly mé sestřičky,“ řekla, „než všechny odletěly, aby ze sebe udělaly bohy – mnohé z nich bohy *muže*, což mi připadalo jako degradace – říkaly mi totéž. A teď vytáhni z batohu to usušené dřevo a chaluhy, které jsme celý den sbírali, a udělej hezký ohníček… aby to bylo trošku jako za starých časů.“

69

Mami! Mamíííí! Já se moc bojím. Tady dole je zima a tma. Mami! Pojď mě vytáhnout. Mami, prosím!

Ada se probudila sotva půl hodiny poté, co v chladných časných hodinách tmavého zimního rána usnula. Ten dětský hlas, který slyšela v hlavě, na ni působil, jako by jí pod oblečením šmátrala malá, studená a nevítaná ruka.

Mami, prosím. Mně se tady nelíbí. Je tady zima a tma a nemůžu ven. Ta skála je moc tvrdá. Mám hlad. Mami prosím, pomoz mi dostat se odsud. Mamíííí.

Přestože byla vyčerpaná, přinutila se vylézt zpod přikrývky ven do chladného vzduchu. Zbylí lidé – teď, týden a pět dní po návratu do trosek Ardisu, jich bylo čtyřicet osm – si ze zachráněné plachtoviny postavili stany a Ada teď spala se čtyřmi dalšími ženami. Shluk stanů a původní přístřešek u studny tvořily střed nové palisády, jejíž přiostřené kůly stály jen třicet metrů od středu stanového městečka a rozvalin původní vily Ardis.

Mamíííí… prosím, mami…

Ten hlas teď zněl skoro pořád, a přestože se Ada naučila ignorovat jej po většinu doby, co byla vzhůru, bránil jí spát. Dnes v noci – v tomto tmavém předjitřním ránu – to bylo mnohem horší než obvykle.

Navlékla si kalhoty, boty a silný svetr a co nejtišeji vylezla ze stanu, aby neprobudila Elle a ostatní své spolunocležnice. U ohně uprostřed tábora bylo několik bdělých lidí – byli tam vždycky, celou noc – a na nových hradbách stály hlídky, ale prostor mezi Adou a Jámou byl prázdný a tmavý.

Byla *velká* tma; světlo hvězd a prstenců clonily husté mraky a ve vzduchu bylo cítit, jako by měl přijít sníh. Ada cestou k Jámě našlapovala opatrně – když se jim teď podařilo sešít a olemovat lepší

přikrývky a spacáky, někteří lidé dál raději spali venku. Nechtěla na někoho šlápnout. I když byla teprve v pátém měsíci těhotenství, připadala si už tlustá a nemotorná.

Mamíííííí!

Nenáviděla ten prokletý hlas. V situaci, kdy v ní rostlo opravdové dítě, nebyla schopná tolerovat prosebný, naříkavý, falešně dětský hlas vycházející z té kreatury v Jámě, přestože to byla jen vnitřní ozvěna. Uvažovala, jestli ten telepatický vpád dokáže zachytit i vyvíjející se nervová soustava jejího dítěte. Doufala, že ne.

Mami, prosím, pusť mě ven. Tady dole je tma.

Rozhodli se, že u Jámy bude neustále někdo držet stráž, a dnes v noci to byl Daeman. Poznala tu hubenou, svalnatou siluetu s flešetovou puškou pověšenou přes rameno, ještě než rozeznala jeho obličej. Když došla k okraji Jámy, otočil se k ní.

„Nemůžeš spát?“ zašeptal.

„Nenechá mě,“ odpověděla také šeptem.

„Já vím. Vždycky slyším, když se to tím svým žadoněním zaměří na tebe. Slabě, ale zřetelně – jako by mě vzadu v mozku něco lechtalo. Slyším, jak to volá: ‘Mamíí’, a nejraději bych do toho vyprázdnil zásobník flešet.“

„To asi není špatný nápad,“ a Ada se podívala dolů na kovovou mříž přivařenou a přitlučenou ke skále nad Jámou. Mříž byla velká, těžká a hustá – vzali ji ze staré cisterny na vodu nedaleko vily Ardis – a malý Setebos již vyrostl tak, že nedokázal protáhnout stonky svých potulných rukou mezerami. Samotná Jáma byla hluboká jen něco přes čtyři metry, ale vysekali ji v pevné skále.

A přestože ten netvor měl sílu – samotný mnohooký, mnohoruký mozek měřil již více než metr dvacet a ruce měl každý den silnější – nevládl dostatečnou silou, aby vytrhl skoby mříže a přivařené, zapuštěné tyče ze skály. Zatím.

„Nebyl by špatný nebýt faktu, že kdybychom tu věc zabili, do pěti minut se na nás sesype dvacet tisíc voynixů,“ zašeptal Daeman.

Ada to nepotřebovala připomínat, ale když to slyšela nahlas, chlad a mrazení nevolnosti se do ní zakously hlouběji. Sonio bylo ve vzduchu, v zamračené tmě, a provádělo obvyklý krouživý průzkum. Zprávy byly každý den stejné – voynixové udržovali odstup, v téměř

dokonalém kruhu o poloměru tří kilometrů od tohoto možná posledního lidského tábora na Zemi – jejich počet přesto vzrůstal. Greogi včera odpoledne vyslovil odhad, že v lesích bez listí je těch matně stříbrných tvorů dvacet až pětadvacet tisíc. Dnes ráno s prvním světlem jich bude víc. Každý den jich bylo víc. Byla to stejná jistota jako kalné zimní východy slunce. Bylo to stejně jisté jako vědomí, že ten prosebný, kňouravý, vemlouvavý telepatický hlas vycházející z Jámy nezmlkne, dokud se nedostane na svobodu.

A co pak? přemýšlela Ada.

Dovedla si to představit. Pouhá přítomnost té věci uvrhovala ty, kteří z Ardisu přežili, do apatie. Přečkat dny – trávené stavěním a rozšiřováním stanů a přístřešků, zachraňováním toho, co se z trosek zachránit dalo, vylepšováním zoufalé palisádové pevnůstky, nemluvě o obstarávání dostatku potravy – bylo i tak dost náročné, aniž by v duchu museli poslouchat protivné kňourání malého Seteba.

S jídlem to bylo vážné. Veškerý dobytek se rozutekl při masakru a výpravy v soniu našly jen rozkládající se mršiny na vzdálených polích a v zimních lesích. Voynixové povraždili i dobytek. A v situaci, kdy půda byla zmrzlá, takže pouhá naděje na zahrady nebo úrodu byla vzdálená měsíce, a z jídla v konzervách, které měli ve sklepení vily Ardis, zbyly jenom roztavené fleky pod ohořelými sutinami, bylo osmačtyřicet zbývajících obyvatel Ardisu zcela odkázáno na lovce, kteří každým dnem vyráželi v soniu. V sedmikilometrovém okruhu armády voynixů žádná lovná zvěř nebyla, a tak každý den dva muži nebo ženy vybavení flešetovými zbraněmi riskovali cestu za linie voynixů – každým dnem delší, neboť jeleni a větší zvířata z oblasti prchali – a každý večer, pokud měli štěstí, se na rožni nad hlavním ohništěm otáčel jelen nebo divoký kanec. Ale poslední dobou moc štěstí neměli – čerstvé maso nebylo každý den a ubývalo výprav, při nichž našli v rozšiřujícím se okruhu doletu zvíře, které mohli ulovit, takže se snažili zakonzervovat to málo, co měli, uzením nebo drahocennou solí zachráněnou ze skladišť, dál monotónně žvýkali nedobré proužky sušeného masa a pozorovali hromadící se voynixe. S tím, jak se jim malý Setebos bez přestání sápal do mozku svýma bílýma, slizkýma rukama a chapadly telepatie, dokonce i když spali, se jejich nálada

každým dnem a nocí zhoršovala. A podobně jako zvěř, kterou lovili ze sonia, i spánek nacházeli čím dál obtížněji.

„Ještě několik dní," řekl tiše Daeman, „a myslím, že se dokáže z naší klece dostat ven." Vytáhl z výklenku opodál hořící pochodeň a podržel ji nad jámou. Malý Setebos, mozek velikosti malého telete, jehož povrch se leskl vlhkým, šedým slizem, visel z mříže. Půl tuctu rukou s chapadly svíralo mřížoví z litiny. Osm nebo deset žlutých očí uhnulo, přimhouřilo se a zavřelo před nenadálým prudkým světlem. Dva krmicí otvory se rytmicky otevřely a Ada se fascinovaně zahleděla na řady drobných bílých zubů v každém z nich.

„Mami," vypísklo to. Mluvilo to už týden, ale skutečný hlas nezněl zdaleka tak lidsky nebo dětsky jako ten telepatický.

„Ano," zašeptala Ada. „Svoláme na dnešek všeobecnou poradu. Ať všichni odhlasují kdy. Ale brzy musíme podniknout poslední přípravy k odchodu."

Téměř nikdo z nich neměl z plánu radost, ale byl to ten nejlepší, jaký dokázali vymyslet. Zatímco Daeman a několik dalších budou hlídat malého Seteba, ostatní zahájí evakuaci lidí a materiálu na ostrov, který objevili na řece něco přes padesát mil po proudu od Ardisu. Nebyl to sice rajský ostrov někde na opačné straně světa, kam chtěl odfaxovat Daeman, ale tento malý skalnatý ostrůvek ležel uprostřed řeky, která kolem něj tvořila silné proudy, a především – dal se bránit.

Všichni předpokládali, že voynixové nějakým způsobem odněkud faxují – i když každodenní kontrola ardiského faxového uzlu ukazovala, že stále nefunguje. To znamenalo, že je voynixové mohou jednoduše následovat, možná dokonce odfaxovat přímo na ostrov. Ale osmačtyřicet zbývajících lidí se mohlo namačkat k sobě a zbudovat tábor v travnaté prohlubni na pahrbku uprostřed ostrova – lovit a přivážet jídlo tak, jak to dělali teď – a využívat toho, že při velikosti ostrova by voynixové měli problém, aby jich tam přifaxovalo víc než několik set najednou. Takové množství by se jim možná podařilo pobít nebo odehnat.

Poslední muži a ženy, kteří opustí Ardis – a Ada měla zcela vážně v úmyslu tou poslední ženou být – zabijí Setebova zplozence. Vzápětí se přes toto posvátné místo převalí jako šílené kobylky

voynixové, ale zbývající lidé budou v bezpečí na ostrově. Na několik hodin v bezpečí, odhadovala Ada.

Uměli voynixové plavat? Ada a ostatní pátrali v paměti, jestli někdy v dávné historii viděli své voynixí otroky plavat, než se před deseti měsíci zřítila obloha, než Harman s mrtvou Savi a Daemanem zničili spolu s Prosperovým ostrovem nápravnu. Než skončil jejich pošetilý svět večírků, nekonečného faxování a bezpečí. Nikdo si nebyl jistý, jestli někdy viděl voynixe plavat.

Ale Ada si v srdci byla jistá. Voynixové uměli plavat. Byli schopni přejít po dně řeky pod vší tou vodou a i v těch prudkých proudech, pokud museli. Jakmile bude malý Setebos mrtvý, dostanou se k lidem na ostrůvku.

A pak ti, kteří přežijí, pokud nějací budou, budou muset znovu prchnout – jenže kam? Ada hlasovala pro Golden Gate na Machu Picchu, protože si dobře pamatovala Petyrovo líčení, jak se voynixové, kteří se tam shromáždili, marně snaží proniknout do zelených obytných bublin namačkaných na věžích mostu nebo na nosných lanech. Ale většina ostatních nechtěla na most, který nikdy neviděla – bylo to příliš daleko, dostat se tam by trvalo příliš dlouho, byli by uvěznění ve skleněných stavbách vysoko nad prázdnotou a všude kolem sebe by měli voynixe.

Ada je přesvědčovala, že Harman, Petyr, Hannah a Nikdo/Odysseus se dostali na most za necelou hodinu, když se nechali vystřelit na okraj vesmíru a potom se prodrali zpět do atmosféry nad jižním kontinentem. Vysvětlovala jim, že sonio má ten letový plán stále v paměti – že cesta na Golden Gate na Machu Picchu by trvala jenom o několik minut déle než odvoz podél řeky na skalnatý ostrůvek.

Ale ani tak to nechtěli zkusit. Zatím ne. Ada a Daeman přesto pokračovali v přípravě plánů na dalekou evakuaci.

Najednou se z výšky nad černou linií stromů na jihozápadě ozval nějaký zvuk – jakési rachocení, sykot.

Daeman si sundal z ramene flešetovou pušku a odjistil ji. „Voynixové!“ vykřikl.

Ada se kousla do rtu. Na okamžik zapomněla na Seteba u svých nohou, niterné naléhání zaniklo v opravdovém hluku. Někdo u

ohniště uprostřed tábora zvonil na hlavní poplašný zvon. Lidé klopýtali z velkého přístřešku a z ostatních stanů a pokřikovali, aby probudili ostatní.

„Myslím, že ne," domnívala se. Musela skoro křičet, aby ji Daeman v tom rámusu slyšel. „To znělo jinak."

Když utichlo řinčení zvonu a umlkl křik, zaslechla to zřetelněji. Kovový, skřípavý, mechanický zvuk – jiný než syčivé skoky a šelest tisíců útočících voynixů.

Pak se objevilo světlo – z oblohy, z výšky jen asi sto metrů, vytrysklo dolů světlo reflektoru. Jeho kužel a kruh osvětlily holé větve, zmrzlou a ohněm zčernalou trávu, palisády a ohromené hlídky na jednoduchých baštách.

Sonio nemělo reflektor.

„Vezměte si pušky!" křikla Ada na skupinu, která se motala kolem hlavního ohniště. Někteří lidé měli zbraně u sebe. Další je popadli a připravili je.

„Rozdělte se!" zařval Daeman, začal mávat rukama a rozběhl se k namačkanému davu. „Kryjte se!" Ada souhlasila. Ať to bylo cokoli, pokud to mělo nepřátelské úmysly, nemělo smysl pomáhat tomu tím, že se nahrnou k sobě jako tlusté a spokojené cíle.

Hukot a skřípot natolik zesílily, že v nich zanikl i poplašný zvon, na který někdo začal znovu, divoce a zbytečně, vyzvánět.

Ada už to spatřila – létající stroj, něco mnohem většího než sonio a zároveň mnohem pomalejšího a těžkopádnějšího, něco, co nebyl ladný ovál jejich sonia, ale spíš dva hrbolaté kruhy, přičemž z toho předního tryskalo poskakující světlo silného reflektoru. Stroj se houpal a třásl, jako by se měl každým okamžikem zřítit, ale přeletěl nízkou palisádu – strážný se vrhl na zem, aby se vyhnul jeho výstupkům – tvrdě se sklouzl po zmrzlé trávě nedaleko Jámy, znovu se vznesl do vzduchu a pak ztěžka dosedl.

Daeman a Ada se k němu rozběhli; Ada tak, jak jí to umožňoval pátý měsíc těhotenství a fakt, že nesla pochodeň, Daeman s automatickou flešetovou puškou zdviženou a namířenou na tmavé siluety, které z dosedlého stroje začaly vylézat.

Ty tmavé siluety byli lidé – Ada jich narychlo napočítala osm. Viděla tváře, které nepoznávala, ale poslední dva, kteří stroj opustili,

ti, kteří byli u řízení kousek od přídě prvního kovového kruhu, byli Hannah a Odysseus – nebo Nikdo, jak chtěl být v posledních měsících před svým zraněním a odvozem na most nazýván.

A pak už si Ada a Hannah padly do náruče. Plakaly obě, ale Hannah vzlykala skoro hystericky. Když přestaly, aby se na sebe mohly podívat, Hannah ze sebe vypravila: „Vila Ardis? Kde je? Kde jsou všichni? Co se stalo? Petyr je v pořádku?“

„Petyr je mrtvý,“ řekla Ada. Cítila, jak je její emocionální reakce na ta slova prázdná. V příliš krátkém čase se odehrálo příliš mnoho hrůz; připadala si, jako by měla na duši modřiny. „Voynixové mohutně zaútočili krátce po vašem odjezdu. Vyvrátili hradby, použili kameny jako projektily. Dům shořel. Emma je mrtvá. Reman je mrtvý. Peaen je mrtvá…“ Odříkala seznam starých přátel, kteří při útoku a později zemřeli.

Hannah, která byla vždycky hubená, ale ve světle pochodně vypadala ještě mnohem vychrtleji – si zděšeně zakryla ústa.

„Pojďte,“ vyzvala je Ada, vzala Nikoho za zápěstí a znovu objala Hannah. „Vypadáte všichni hladově. Pojďte k ohni – brzy začne svítat. Můžete nám představit své přátele a my vám přineseme něco k jídlu. Chci slyšet všechno o všem.“

Seděli u ohně, dokud nevyšlo zimní slunce, a vyměňovali si informace tak věcně, jak to za daných okolností šlo. Laman uvařil k snídani vydatnou, hustou polévku a hosté si ji dali. Do cínových hrníčků dostali skoro poslední hustou, silnou kávu, již se podařilo najít v jednom ze skladišť, která shořela jen částečně.

Pětice nových lidí, z nichž tři byli muži a dvě ženy, se představila jako Beman, Elian, Stefe, Iyayi a Susan. Vůdce byl Elian, úplně holohlavý muž, který vyzařoval autoritu stáří a mohl být skoro stejného věku jako Harman. Všichni byli ovázaní nebo měli drobná zranění, a zatímco se ostatní bavili, Tom a Siris jim rány ošetřili s využitím zdravotnického materiálu, který jim ještě zbýval.

Ada velice rychle vylíčila své mladé přítelkyni Hannah – která se už nějak nezdála být tak mladá – a mlčenlivému Nikomu ságu o ardiském masakru, dnech a nocích na Hladové skále, nefunkčním

faxovém uzlu, shromažďování voynixů a vylíhnutí a věznění malého Seteba.

„Ucítil jsem tu věc v hlavě, ještě než jsme přistáli," promluvil tiše Nikdo. Když pak začala vyprávět Hannah, Řek s mohutnou hrudí a prošedivělými vousy, oblečený jen do tuniky z hrubého plátna, přestože počasí bylo mrazivé, došel k Jámě a zadíval se dolů na vězně.

„Odysseus vyšel z regenerační kóje tři dny poté, co Ariel odnesl Harmana," vyprávěla tmavovlasá mladá žena s třpytivýma očima. „Voynixové se dál snažili proniknout dovnitř, ale Odysseus mě ujistil, že se jim to nepodaří, dokud bude fungovat pole vytvářející nulové tření. Jedli jsme, spali jsme…" Hannah nakrátko sklopila oči a Ada poznala, že ti dva dělali víc než jenom spali. „Čekali jsme, že se pro nás Petyr vrátí, jak slíbil, ale po týdnu začal Odysseus pracovat a pokoušel se smontovat kusy sonií a jiných létajících strojů, které jsme našli v garáži – v hangáru – nebo jak by se tomu mělo říkat. Většinu svařování jsem udělala já. Odysseus pracoval na elektronice a pohonné soustavě. Když nám došly potřebné součástky, prolezla jsem zbytek bublin a tajných místností na Golden Gate.

Dosáhl toho, že se ta věc v hangáru vznesla a maličko létala – skládá se hlavně ze dvou létajících strojů služebnického typu zvaných vzdušné vory, které nebyly určené k cestám na velkou vzdálenost – ale měli jsme potíže s navigačními a řídícími systémy. Nakonec musel vymontovat část menší UI, která na mostě řídila kuchyni. Tu část, která vařila a znala recepty, ponechal, ale provedl jí lobotomii, aby zvládla vor navigovat a kontrolovat výšku. Pilotovat ten nemotorný stroj není nic příjemného – pořád nám chce připravit snídani a navrhuje recepty."

Ada a několik dalších se tomu zasmáli. Lidí, kteří poslouchali, bylo víc než tucet, včetně Greogiho, jednorukého Lamana, Elle, Edide, Bomana a dvou zdravotníků. Pět zraněných nováčků jedlo horkou polévku a mlčky poslouchalo. Sníh, který Ada cítila ve vzduchu už před několika hodinami, slabě padal, ale na zemi se neudržel. Z rychle se ženoucích mraků dokonce vykouklo slunce.

„Nakonec, když jsme dospěli k přesvědčení, že Ariel Harmana nevrátí a Petyr ani nikdo jiný z vás ostatních pro nás nepřiletí, jsme

naplnili vor zásobami – vzali jsme další zbraně, které jsem našla v další tajné místnosti – otevřeli jsme hangárová vrata a zamířili na sever. Doufali jsme, že odpuzovače nás udrží ve vzduchu a s pomocí primitivního navigačního systému se dostaneme aspoň přibližně do blízkosti Ardisu.“

„To bylo včera?“ zeptala se Ada.

„To bylo před devíti dny,“ odpověděla Hannah.

Když mladší žena viděla Adinu ohromenou reakci, pokračovala: „Ta věc létá *pomalu*, Ado, při maximální rychlosti nějakých osmdesát nebo sto kilometrů za hodinu. O většinu zásob jídla jsme přišli, když jsme doopravdy spadli do moře v místech, kde podle Odyssea bývala Panamská šíje. Naštěstí pro nás přidělal na vor plovací vaky, takže mohl několik hodin fungovat jako *opravdový* vor, než jsme vyházeli zátěž a Odysseus znovu nahodil letové systémy pomocí kladiva.“

„To už s vámi byli Elian a ostatní?“ zeptal se Boman.

Hannah zavrtěla hlavou, znovu se napila kávy a schoulila se nad teplý plechový hrníček, jako by jí dodával nezbytné teplo. „Když jsme přeletěli Šíjové moře, museli jsme se zastavit na pobřeží,“ navázala. „Byla tam komunita od faxového uzlu – myslím, že jsi tam byla, Ado, jmenuje se Hughes Town. Byl tam takový vysoký plastbetonový mrakodrap s břečťanem.“

„Byla jsem tam jednou na oslavě třetí dvacítky,“ vzpomněla si Ada na výhled na moře z terasy vysoko na střeše té budovy. Byla tenkrát mladá, nebylo jí ještě ani patnáct. Bylo to zhruba ve stejné době, kdy se poprvé setkala se svým obtloustlým „bratrancem“ Daemanem. Vybavovala si z těch dnů probouzející se pocity smyslnosti.

Elian si odkašlal. Na obličeji, na předloktí a na rukou měl nafialovělé jizvy a jeho oděv připomínal spíš masu potrhaných hadrů než cokoli jiného, ale z jeho držení těla vyzařovala silná autorita. „V uzlové komunitě nás bylo víc než dvě stovky, když voynixové před měsícem zaútočili,“ promluvil tichým, ale hlubokým hlasem. „Neměli jsme žádné zbraně. Ale hlavní věž byla příliš vysoká, takže na ni nemohli prostě vyskočit, venkovní povrch jim nějak znesnadňoval šplhat a udržet se na něm a převislé terasy umožňovaly

jednodušší obranu než kterékoli jiné místo, kam jsme se mohli uchýlit. Schodiště jsme zabarikádovali – výtahy samozřejmě přestaly fungovat při pádu nebes – a jako zbraně jsme používali všechno, co jsme našli: služebnické nástroje, železné tyče, jednoduché luky a šípy vyrobené z ocelových lan a pružnic z bryček a drožek – prostě všechno. Většinu z nás voynixové pozabíjeli. Asi půltucet lidí se dostal do faxového pavilonu a odfaxoval pro pomoc, než faxy přestaly fungovat, a já s těmi čtyřmi dalšími jsme zůstali na nástavbě Hughestownské věže obklopeni pětistovkou voynixů, kteří okupovali všechno. Pět dnů jsme byli bez jídla a dva bez vody, když jsme uviděli, jak se přes záliv plahočí vzdušný vor Nikoho a Hannah.“

„Museli jsme vyházet další jídlo, zdravotnický materiál a dokonce většinu zbraní a flešetové munice, abychom vyrovnali váhu navíc,“ řekla ostýchavě Hannah. „A museli jsme ještě třikrát přistát a opravit vor. Ale nakonec nás sem dovezl.“

„Jak navigační systém poznal, kde má hledat Ardis?“ zeptal se Cesman, hubený vousatý muž, který se odjakživa zajímal o stroje.

Hannah se zasmála. „Nepoznal. Měl co dělat, aby našel to, čemu Odysseus říká Severní Amerika. On nás sem dovedl – Odysseus – nejdřív podle jedné velké řeky, kterou jmenujete Mississippi, a pak po naší Ardiské řece, které říkal Leanoka nebo Ohio. A pak jsme uviděli váš oheň.“

„Vy jste letěli i v noci?“ zeptala se Ada.

„Museli jsme. V lesích na jih odsud bylo příliš mnoho dinosaurů a šavlozubců, než abychom riskovali dlouhé přistání. Všichni jsme se střídali a pomáhali jsme ten krám řídit, když Odysseus dřímal. Ale po většinu těch dvaasedmdesáti hodin byl vzhůru.“

„Vypadá… zase zdravě,“ řekla Ada.

Hannah přikývla. „Regenerační sarkofág zahojil většinu ran, které mu voynixové způsobili. Udělali jsme dobře, že jsme ho převezli na most. Jinak by zemřel.“

Ada chvíli mlčela. Přemýšlela o tom, jak ji to rozhodnutí připravilo o Harmana.

Jako by přítelkyni četla myšlenky, Hannah řekla: „Zkoušeli jsme Harmana hledat, Ado. Přestože si Odysseus byl jistý, že ho Ariel někam přenesl kvantovou teleportací – je to jako faxování, jenom

nějak účinnější, používali to bohové v turínkovém dramatu – tak přestože Odysseus si byl jistý, že ho Ariel kvitl daleko, slétli jsme dolů a prohledali jsme zříceniny starého Machu Picchu pod mostem, dokonce jsme pátrali podél řek, vodopádů a údolí v blízkosti. Po Harmanovi nebylo ani památky.“

„Ještě pořád žije,“ řekla jednoduše Ada. Sáhla si při tom na zvětšené břicho. Dělala to tak vždycky – byla to nejenom část jejího spojení s Harmanem, ale jako by to potvrzovalo, že její intuitivní pocit je správný. Bylo to skoro, jako by Adino nenarozené *dítě* vědělo, že Harman stále žije… někde.

„Ano,“ přitakala Hannah.

„Viděli jste nějaké jiné komunity u faxových uzlů?“ zeptal se Loes. „Někoho dalšího, kdo přežil?“

Hannah zavrtěla hlavou. Ada si všimla, že vždycky krátké vlasy její mladé přítelkyni trochu povyrostly. „Zastavili jsme se u dvou dalších uzlů mezi Hughes Townem a Ardisem,“ odpověděla Hannah. „Byly to uzly s malými komunitami – Live Oak a Hulmanica. Oba voynixové vyplenili – zůstaly tam jen mrtvoly voynixů a lidské kosti, nic víc.“

„Kolik lidí tam podle tebe zemřelo?“ zeptala se tiše Ada.

Hannah pokrčila rameny a dopila poslední zbytek kávy. „Ne víc než čtyřicet nebo padesát dohromady,“ řekla s chladnou absencí citu, jež byla společná všem, kteří v Ardisu přežili. „Zdaleka ne jako ta katastrofa tady.“ Hannah se rozhlédla. „Mám pocit, že mě v hlavě něco škrábe jako nepříjemná vzpomínka.“

„To je malý Setebos,“ řekla Ada. „Chce nám vlézt do hlavy a dostat se ven z Jámy.“ Celou dobu přemýšlela o díře, v níž tvor byl, jako o Jámě s velkým „J“.

„Vy se nebojíte, že jeho matka – otec – nebo co je ta věc v Kráteru Paříž, kterou Daeman viděl, si pro něho přijde?“

Ada se zadívala k místu, kde u Jámy stál Daeman a něco naléhavě líčil Nikomu. „Zatím se velký Setebos neukázal,“ pokrčila rameny. „Větší starosti nám dělá, co provede ten malý.“ Popsala jim, jak mnohoruký tvor zřejmě vysává energii ze země všude tam, kde někdo hrůzným způsobem zemřel.

Hannah se zachvěla, přestože sluneční paprsky už byly silnější. „Reflektorem jsme viděli voynixe v lesích," promluvila tiše. „Nedalo se spočítat, kolik jich je. Řada za řadou. Jenom tam stáli pod stromy a na kopcích, nejbližší asi tak tři kilometry daleko, myslím. Co budete dělat?"

Ada jim pověděla o plánu s ostrovem.

Elian si znovu odkašlal. „Promiňte," vmísil se. „Není to moje věc a vím, že můj hlas tady nemá žádnou váhu, ale připadá mi, že na takovém skalnatém ostrově byste se dostali do stejného postavení, v jakém jsme byli my na věži. Budou přicházet další a další voynixové – máte jich tady mnohem víc – a vy jeden po druhém zahynete. Řekl bych, že místo jako ten most, o kterém nám vyprávěla Hannah, má větší smysl."

Ada přikývla. Nechtěla se zatím dohadovat o strategii – příliš mnoho zbylých lidí z Ardisu, kteří seděli kolem v kroužku a poslouchali, by hlasovalo pro ostrov. „Ty tady *máš* hlas, Eliane," ubezpečila ho místo toho. „Každý z vás ho má. Jste teď součástí naší komunity – všichni uprchlíci, které najdeme, budou – a tvůj hlas je stejně platný jako můj. Díky za názor. Všichni to probereme u poledního jídla a dokonce i za hlídky budou hlasovat jejich zástupci. Myslím si, že byste se předtím měli trochu vyspat."

Elian, Beman, plavovlasá Iyayi – která nějakým způsobem zůstala krásná navzdory škrábancům a hadrům – drobná, mlčenlivá žena, která se jmenovala Susan, a mohutný, vousatý muž jménem Stefe přikývli a odešli s Tomem a Sirisem, aby si někde pod plachtou našli volné přikrývky.

Ada vzala Hannah za předloktí.

„Měla by ses taky vyspat."

„Co se ti stalo se zápěstím, Ado?"

Ada se podívala na neforemnou sádru a špinavý obvaz. „Zlomila jsem si je při zdejších bojích. Nic to není. Zaujalo mě, že voynixové od Golden Gate na Machu Picchu zmizeli. Svádí mě to k myšlence, že proti nám stojí konečné množství těch bestií – pokud se musejí přesouvat."

„Konečný počet," přisvědčila Hannah. „Ale Odysseus si myslí, že voynixů je víc než milion a nás lidí méně než sto tisíc." Na

okamžik se zamyslela a dodala: „Sto tisíc předtím, než začalo zabíjení ve velkém.“

Ada uchopila paži své mladší přítelkyně. „Má Nikdo představu, *proč* nás voynixové zabíjejí?“ zeptala se.

„Myslím si, že má, ale neřekl mi ji,“ odpověděla Hannah. „Je mnoho věcí, které si nechává pro sebe.“

To je nejzdrženlivější vyjádření za celou poslední dvacítku, pomyslela si Ada. Nahlas ale řekla: „Vypadáš vyčerpaně, drahá. Opravdu by ses měla trochu vyspat.“

„Až půjde Odysseus,“ odporovala Hannah a podívala se Adě do očí s něčím, co vypadalo jako ostýchavost, vzdor a hrdost mladší milenky.

Ada znovu přikývla.

Daeman přistoupil k ohni. „Ado, mohli bychom s tebou chvilku mluvit?“

Ada se dotkla ramene Hannah, těžkopádně vstala a vydala se za Daemanem k Jámě, kde stál Nikdo. Muž, kterému kdysi říkali Odysseus, nebyl o mnoho vyšší než Ada, ale byl tak pevný a svalnatý, že z něho vyzařovala síla. Rozevřenou tunikou spatřila kudrnaté šedé chlupy na jeho hrudi.

„Obdivuješ naše zvířátko?“ zeptala se.

Nikdo se neusmál. Poškrábal se na bradě, podíval se do Jámy na nezvykle klidné dítě a pak se pohledem černých očí vrátil k Adě. „Budete to muset zabít.“

„Máme to v plánu.“

„Myslím tím rychle,“ řekl Nikdo/Odysseus. „Tyhle věci nejsou ani tak děti opravdového Seteba, jako spíš vši.“

„Vši?“ zeptala se Ada. „Slyším, jak to přemýšlí…“

„A budeš to slyšet víc a víc, dokud to nevyleze – pravděpodobně by mohlo už teď, kdyby chtělo – a nevysaje vám přímo z těla energii a duši.“

Ada přimhouřila oči a zadívala se do Jámy. Dvouhemisférový mozek, který tvořil záda dítěte, bylo vidět jen jako sedavou záři. Spočíval na dně jámy, úponky a ruce měl smotané, pohyblivé ruce vražené pod slizovité tělo, početné oči zavřené.

„Vajíčka se vylíhnou a tyhle věci se z nich vyrojí," pokračoval Odysseus. „Fungují jako zvědové opravdového Seteba. Dorůstají jen asi šesti metrů. Najdou v půdě… potravu… a pak se k původnímu Setebovi vrátí. Zatím si nejsem úplně jistý, jak se přesouvají, pravděpodobně bránovými dírami – tahle zatím není dost stará, aby dokázala díru vytvořit – a až podají hlášení, velký Setebos jim za informace poděkuje a sežere je, vstřebá všechno zlo a hrůzu, které tyto… děti… ze světa vysály."

„Jak je možné, že toho o Setebovi a jeho… vších… tolik víš?"

Nikdo zavrtěl hlavou, jako by se teď takovou bez významností nechtěl zabývat.

A kdy začneš té milé Hannah prokazovat lásku a pozornost, kterou si zaslouží, ty vepři? pomyslela si Ada.

„Nikdo nám chtěl něco důležitého říct… o něco nás požádat," řekl Daeman. Adin přítel vypadal ustaraně.

„Potřebuji si vzít sonio," řekl Nikdo.

Ada zamrkala. „Vzít kam?"

„Nahoru na prstence."

„Na jak dlouho?" zeptala se Ada. Hlavou se jí honilo: *Nemůžeš si vzít sonio!* A věděla, že Daeman si myslí totéž.

„Nevím," odpověděl Odysseus tím svým zvláštním přízvukem.

„Tedy," začala Ada, „nepřichází v úvahu, že by sis vzal sonio. Potřebujeme je, abychom se odsud dostali. Potřebujeme je pro lov. Budeme je potřebovat, abychom…"

„Musím si vzít sonio," zopakoval Nikdo. „Je to jediný stroj na tomto světadílu, který mě může vynést nahoru, a já nemám čas letět do Číny nebo někam jinam, abych našel další. A Středozemní kotlina je teď díky *kalibánkům* nepřístupná."

„Tedy," zopakovala Ada. Slyšela ve vlastním hlasu skálopevnou tvrdohlavost, která z ní promlouvala jen málokdy. „Nemůžeš si vzít sonio. Jinak všichni zemřeme."

„To není momentálně tak důležité," prohlásil šedovousý bojovník.

Ada se začala smát, ale hned toho nechala, s ústy pootevřenými úžasem. „Pro *nás* to důležité je, Nikdo. My chceme žít."

Zavrtěl hlavou, jako by Ada nerozuměla. „Nikdo na této planetě nebude žít, jestli se nedostanu nahoru na prstence… a ještě dnes. Potřebuji sonio. Pokud to půjde, dovezu je zpátky, nebo vám je zpátky pošlu. Pokud ne… tak na tom nebude záležet.“

Ada litovala, že u sebe nemá flešetovou pušku. Zalétla pohledem k té, kterou měl Daeman – sundal ji z ramene a držel ji jen nedbale. Zdálo se, že Nikdo u sebe žádnou zbraň nemá, ale Ada viděla, jakou má tento muž sílu.

„Potřebuji sonio,“ zopakoval Nikdo. „Dnes. Hned.“

„Ne,“ odmítla Ada.

Dole v Jámě spustil mnohoruký sirotek znenadání naříkavý, frkavý, kašlavý zvuk, který skončil něčím, co se velice podobalo lidskému smíchu.

70

Vysoko nad nimi zuřila bouře. Prstence a hvězdy zmizely již dávno, takže jen blesky ozařovaly svislé stěny po obou stranách odporně bledého zářezu Atlantické průrvy, který se táhl tak daleko na východ a na západ, že blesky nevydržely svítit dost dlouho, aby ho ukázaly v celé obrovitosti.

Nyní se však jednotlivé záblesky překrývaly, hromy explodovaly a rozléhaly se tou chodbou vody svázané energetickým polem a Harman, který pohodlně ležel na zádech ve svém spacím pytli, tenkém jako hedvábí, a termokombinéze, pozoroval padesát pater nad sebou vlny Atlantického oceánu, zmítaného běsněním bouře, jak se zvedají a vyskakují dalších asi třicet metrů vysoko. Větrem bičované, svíjející se mraky byly jen nějakých sto metrů nad hrozivými vlnami. A zatímco temné hlubiny po obou stranách zůstávaly tady, více než sto padesát metrů pod hladinou, klidné, vysoko nad sebou viděl rozbouřené vrstvy. Stejně rozbouřené byly nálevkové mosty – lepší pojmenování pro průhledné trubice, kužely a energetickým polem omezené vodní tunely, které propojovaly Atlantik na jih od Průrvy s Atlantikem na sever od ní, Harman neměl a Moira jim říkala prostě „potrubí“. Jeden takový nálevkový most bylo vidět sedmdesát metrů nad suchým dnem Průrvy, přinejmenším když se zablesklo, necelý kilometr západně od místa, kde se utábořili, a další byl zhruba půldruhého kilometru za nimi východně. V obou vodních tunelech to vřelo, obrovská množství bíle zpěněné vody se valila z jedné strany Průrvy na druhou. Harman uvažoval, jestli se při bouřích prožene přes Průrvu větší množství vody. Rozhodně na ně teď padalo víc vody – pohyblivé energetické stěny bránily vysokým vlnám, aby se přelily a utopily je, ale tříšť se snášela jako trvalá mlha. Harman měl svrchní oblečení schované v batohu, který byl dokonale vodotěsný, jak zjistil, stejně jako

tenkostěnný spací pytel, ale osmózní masku na kápi své termokombinézy sundal a obličej měl vlhký. Pokaždé, když si olízl rty, chutnaly slaně.

Blesk uhodil do dna Průrvy necelých sto metrů od nich. Náraz hromu rozechvěl Harmanovi stoličky.

„Neměli bychom se přestěhovat?“ křikl na Moiru, která byla ve vlastní termokombinéze – svlékla se do naha a natáhla si ji přímo před ním, aniž by dala najevo jakýkoli náznak studu, skoro jako by byli milenci – což vlastně byli, uvědomil si a zčervenal.

„Cože?“ zakřičela Moira. Hlas zanikl v nárazech vln a burácení hromu.

„NEMĚLI BYCHOM SE PŘESTĚHOVAT?“

Posunula si svůj tenký spacák blíž a naklonila se, aby mu mohla promluvit do ucha. Také si nechala obličej odkrytý a na spacáku jenom ležela. Mlha jí promáčela vnější vrstvu přiléhavé termokombinézy, která ukazovala každé žebro a každý výstupek kyčelní kosti.

„Jediné místo, kam se můžeme přestěhovat, abychom byli v bezpečí,“ řekla mu nahlas přímo u ucha, „je pod vodou. Na dně oceánu bychom byli před blesky chráněni. Chceš se tam přesunout?“

Nechtěl. Představa, že by měl projít bariérou silového pole do téměř absolutní tmy a strašlivého tlaku – i kdyby je kouzelná termokombinéza ochránila před utopením a rozdrcením – byla něco, čím se tuto noc nechtěl zabývat. Navíc se zdálo, že bouře maličko polevuje. Vypadalo to, že vlny nahoře jsou teď vysoké jenom nějakých dvacet pětadvacet metrů.

„Díky, ne!“ zakřičel na Moiru. „Risknu to tady.“

Otřel si obličej do sucha a nasadil si osmózní masku, tenkou jako film. Bylo jednodušší se soustředit, když ho sůl neštípala v očích a ústech.

A měl spoustu věcí, na které se potřeboval soustředit. Stále se snažil roztřídit své nové lidské funkce.

Mnoho nově získaných – i když lepší slovo by bylo „identifikovaných“ – funkcí bylo zablokováno spolu s možností volného faxování. Například teď jasně viděl, jak by mohl získat přístup do logosféry, který by mu umožnil získat informace nebo

komunikovat s kýmkoli kdekoli, jenže ten nebo to, co teď ovládalo prstence, tyto funkce přerušilo.

Jiné sice fungovaly uspokojivě, ale nepřispívaly mu ke klidu mysli. Jedna z nich byla funkce monitorování zdravotního stavu, která Harmanovi řekla a ukázala, když se dotázal, že by měl nedostatek některých vitamínů, pokud by pokračoval v současné dietě skládající se z výživných tyčinek a vody déle než tři měsíce. Také ho informovala, že v levé ledvině se mu hromadí vápník – jehož výsledkem bude za rok nebo dřív ledvinový kámen, že má od poslední návštěvy nápravny v tlustém střevě dva polypy, že se mu svaly věkem zhoršují – od posledního vylepšení v nápravně ostatně uběhlo deset let – že se bakterii streptokoka nedaří vybudovat mu kolonii v krku, protože má proti ní geneticky danou obranu, že má příliš vysoký krevní tlak a že má na levé plíci velice nepatrné stíny, které by si měly vyžádat neodkladnou pozornost nápravnových senzorů.

Paráda, pomyslel si Harman a promnul si hruď krytou termokombinézou, jako by ho ten nepatrný stín, o němž byl přesvědčen, že je to rakovina plic, už začínal bolet. *Co si s touto informací počnu? Nápravny jsou pro mě momentálně trochu nedostupné.*

Jiné funkce sloužily účelům, které měly bezprostřednější využití. V posledních několika dnech zjistil, že má přehrávací funkci, díky níž si může s úžasnou jasností oživit – bylo to spíš jako zažívat něco ve skutečnosti než v paměti – libovolný okamžik nebo událost svého života, zaměřit dotyčnou vzpomínku spíš v uzlíku proteinové paměti než v mozku, stáhnout si ji a načasovat přehrání na sekundu přesně. Již devětkrát si přehrál několik minut svého prvního setkání s Adou (jeho paměť mu nedokázala říct, že ten večer, kdy se s ní setkal na faxovacím večírku, měla na sobě světle modré šaty) a více než třicetkrát si přehrál okamžiky z jejich posledního milování. Moira už dokonce utrousila nějaké poznámky k upřenému pohledu a robotické chůzi, jíž se pohyboval, když si něco přehrával. Věděla, co dělá, obzvlášť proto, že termokombinéza ani svrchní šaty nezakryly reakci jeho těla.

Harman měl dost soudnosti, aby poznal, že tato funkce je návyková a že ji musí využívat jen velice opatrně – obzvlášť když jde po dně oceánu – ale vrátil se k některým rozhovorům, které vedl se Savi, aby vytěžil víc informací z věcí, jež řekla o minulosti, o prstencích nebo o světě – věcí, které mu tenkrát připadaly nesmyslné nebo záhadné, ale teď, po křišťálové komnatě, už dávaly větší smysl. Také si s velkým smutkem uvědomil, že po staletí, kdy se snažila dostat na prstence, aby mohla jednat s postlidmi, vycházela Savi z velice neúplných informací; k tomu patřil i fakt, že nevěděla o opravdových kosmických lodích uskladněných ve Středozemní kotlině a neznala ani správný způsob, jak přes Prosperovy logosférické kontakty navázat spojení s Arielem.

Možnost vidět Savi prostřednictvím přehraného okamžiku takto zřetelně mu také pomohla si uvědomit, o kolik mladší je tato Moiřina iterace Savina obličeje a těla, ale zároveň i to, jak jsou si obě ženy podobné.

Prošel ostatní funkce. Proxnet, farnet a omninet se odmlčely spolu s faxovacími a logosférickými funkcemi – všechno vnitřní zjevně bylo dostupné; všechno, co vyžadovalo využití planetární soustavy satelitů, orbitálních akumulátorů hmoty, faxových a datových převaděčů a tak dál, nefungovalo.

Ale proč mu vnitřní indikátory oznamovaly, že nemůže použít samočtecí funkci? Čekal by, že samočtení je stejně závislé na tělu jako monitorování zdravotního stavu, které fungovalo až příliš dobře. Byla funkce samočtení nějakým způsobem závislá na přenosových satelitech? Data, která získal v křišťálové komnatě, to nevysvětlovala.

„Moiro?“ zakřičel. Teprve když to udělal si všiml, že bouře se téměř přehnala a kromě dorážení vln vysoko nahoře hluk zeslábl. Kromě toho měl nasazenou osmózní masku s vnitřními mikrofony, takže chudák Moira slyšela jeho výkřik ze sluchátek ve své kapuci.

Stáhl osmózní masku a znovu se nadechl syté vůně oceánu.

„Copak, hrdino s mocnými plícemi?“ odpověděla Moira měkce. Její tenoučký spací pytel byl jen něco přes metr daleko.

„Když použiju se svou ženou – s Adou – funkci sdíleného doteku, až se vrátím domů, dostane se ta informace také k mému nenarozenému dítěti?“

„Copak, můj mladý Prométhee, počítáš kuřátka, ještě než se vylíhla?“

„Budeš tak hodná a odpovíš mi na to, na co jsem se tě ptal?“

„Budeš to muset vyzkoušet. Momentálně si na konstrukční parametry nevzpomínám, sama jsem sdílený dotek s těhotnou nikdy neměla a my, božští postlidé, otěhotnět *nemůžeme* – v tomto směru nám nepomohlo, že jsme byly samé ženy – takže to vyzkoušej, až se dostaneš domů, jestli se tam dostaneš. Ale vzpomínám si, že genetická funkce sdíleného doteku měla určitá bezpečnostní opatření. Nemůžeš do plodu nebo do malého dítěte nahustit škodlivé informace – například mu přehrát okamžik jeho početí. Nestojíme o to, abychom toho mladého pacholka měli třicet let na terapii, nebo snad ano?“

Harman si Moiřina sarkasmu nevšímal. Promnul si líce porostlé strništěm vousů. Holil se před začátkem této cesty – už před více než deseti měsíci na Prosperově ostrově zjistil, že kapuce termokombinézy není na vousech zrovna příjemná – ale pod dlaní mu šustilo dvoudenní strniště.

„Vy máte všechny funkce, které jste nám dali?“ Stoupavou modulaci otázky dodal až v posledním okamžiku.

„Můj drahý,“ zapředla Moira. „Myslíš si, že jsme blázni? Že dáme obyčejným lidem starého typu nějakou schopnost, která nám chybí?“

„Máte tedy víc než my. Víc než tu stovku, kterou jste vestavěli do nás?“

Moira neodpověděla.

Harman zjistil, že má v buňkách své kůže zabudovány složité nanokamery a mikrofonky. Některé proteinové uzlíky vázané DNA byly schopné tyto zrakové a sluchové vstupy uložit. Jiné buňky byly upravené na bioelektronické vysílače – vhodné jen na krátkou vzdálenost, protože je napájela jen vlastní buněčná energie, ale dosti silné, aby se daly zachytit, zesílit a poslat dál.

„Turínkové drama,“ řekl nahlas.

„Co je to?“ zeptala se ospale Moira. Postlidská žena dřímala.

„Přišel jsem na to, jak jste přenášeli obrazy z Ília – nebo spíš tvoje transvestitské božské sestřičky – a jak jsme je mohli turínkami přijímat.“

„No… jasně,“ zívla Moira a znovu usnula.

Zjistil, jak to udělat, aby už pro příjem takových relací turínku nepotřeboval. Počínaje logosférickými komentářovými protokoly a konče tímto multimediálním spojením bylo možné sdílet jak hlas, tak kompletní senzorická data s jakýmkoli člověkem, který by byl ochotný dát k dispozici svůj vstup.

Jaké by to bylo být propojený s Adou, když se milujeme? napadlo Harmana a vzápětí se pokáral, že je z něho chlípný stařík. Nadržený *chlípný stařík,* opravil se.

Kromě logosférické mohl aktivovat rovněž další funkci, která otevírala složité senzorické rozhraní s biosférou. Jelikož byla závislá na satelitech a momentálně nepřístupná, mohl jen hádat, jak funguje a jaké to je. Bylo to jako mluvit s Arielem, nebo člověk najednou splynul v jednu bytost s pampeliškou nebo kolibříkem? Bylo tak možné komunikovat přímo a na dálku s Malými zelenými mužíčky? Harman opět zvážněl, když si vzpomněl, jak Prospero řekl, že Ariel používá MZM k tomu, aby odrážel tisíce a tisíce *kalibánků* útočících podél jižních okrajů Staré Evropy, a okamžitě pochopil, jak by takové spojení mohl využít a požádat *zeky,* aby pomohli bojovat proti voynixům.

Všechno tohle zkoumání funkcí ještě zesilovalo bolest hlavy. Skoro náhodou si zkontroloval funkci monitorování zdravotního stavu a zjistil, že hladina adrenalinu a krevní tlak má v kombinaci skutečně dost vysoké, aby mu působily bolesti, jimiž trpěl už dva týdny. Spustil další zdravotní funkci – tentokrát aktivnější než pouhé monitorování – a zkusmo si nechal uvolnit do oběhového systému určité chemikálie. Cévy v krku se mu rozšířily a uvolnily. Do ledových konečků prstů se vlilo teplo. Bolest hlavy ustoupila.

Puberťákovi by se tahle funkce dobře hodila pro potlačení nechtěné erekce, pomyslel si. Došlo mu, že skutečně *je* nadržený chlípný stařík.

Ve skutečnosti zase ne tak starý, pomyslel si. Díky monitorování zdravotního stavu věděl, že má fyzické tělo průměrného jednatřicetiletého muže, který je v trochu horší kondici.

K seznamu, který měl v hlavě, připluly další funkce: posílení figura/pozadí, posílení empatie, další, kterou v duchu nazval funkce amoku: dočasné prudké zvýšení adrenalinu a všech ostatních tělesných schopností ke zvětšení síly, pravděpodobně využitelné jako poslední šance v boji nebo v případě, že někdo potřeboval zvednout jednu nebo dvě tuny ze svého dítěte. Kromě již používané a zneužívané funkce přehrávání paměti Harman našel možnost vstupu přehrávaných dat přes sdílecí funkci někoho jiného. Byla tam funkce, která by mu umožnila uložit své tělo do určité hibernace, dočasně zpomalit všechny pochody až na úroveň stáze. Pochopil, že to není způsob, jak si rychle zdřímnout, ale funkce určená k tomu, aby se používala společně s něčím jako křišťálová rakev v Tádž Moiře, když člověk potřeboval zůstat dlouho živý, ale netečný – v případě Moiry *velice* dlouho – aniž by trpěl proleženinami, svalovou atrofií, páchnoucím dechem a dalšími vedlejšími projevy normálního lidského bezvědomí. Harman okamžitě poznal, že pravá Savi použila tuto funkci mnohokrát ve své časové kóji na Golden Gate na Machu Picchu a jinde, aby zdárně přežila čtrnáct století skrývání se před voynixy a postlidmi.

Našel mnoho dalších funkcí – některé nevýslovně zajímavé – ale soustředění, jež potřeboval pro jejich zkoumání, znovu vyvolávalo bolest hlavy. Na noc tu část mozku vypnul.

Okamžitě ho zaplavily silnější smyslové informace. Dmutí vln vysoko nahoře. Světélkování fytoplanktonu v horní vrstvě Atlantiku, které jeho unaveným očím připadalo jako polární záře.

Obloha nad oceánem také žila světlem – tentokrát nikoli blesky, jež by šlehaly mezi vzduchem a mořem, ale blesky v mracích, tichými explozemi, které ukazovaly fraktálovou složitost vířících mračen, osvětlených zevnitř. Tyto světelné impulzy a exploze byly nehlučné – ke spacímu pytli na dně Atlantické průrvy nedolehl ani sebemenší náznak hřmění – a tak si Harman zkřížil ruce za hlavou a jen tak se kochal tím světelným představením; oceňoval i efekt, jímž působily blesky v mracích na stále zčeřenou hladinu oceánu.

Obrazce, struktury, geometrie. Byly všude. Celá příroda a vesmír tančily na hraně chaosu, zachraňované fraktálovými hranicemi a miliardou skrytých algoritmických protokolů stanovených pro všechno a pro každou interakci, ale přesto krásných, tak krásných. Uvědomil si, že mezi funkcemi, jež pořádně neprozkoumal, je přinejmenším jedna, která by mu mohla většinu těchto souvislostí uspořádat mnohem lépe, než by to dokázaly pouhé lidské smysly a vnímavosti vzniklé evolucí, ale pravděpodobně by se jednalo o nepřístupnou funkci vyžadující spojení s prstenci, a kromě toho… Harman nepotřeboval geneticky vylepšenou funkci, aby uměl ocenit čistou krásu tohoto němého představení uprostřed Atlantiku, uváděného pouze pro něho.

Ležel s rukama za hlavou na dně Průrvy a odříkal modlitbu za Adu a jejich případného syna nebo dceru. (Její funkce by jí po aktivaci řekly, na co se může těšit.) Přál si, aby teď mohl být s ní. Modlil se k Bohu, o kterém ve skutečnosti nikdy nepřemýšlel – o bohu zvaném Klid, jehož se Setebos a jeho přisluhovač Kalibán báli víc než všeho ostatního, alespoň podle toho, co ten netvor vyzradil na Prosperově ostrově – a modlil se jen za to, aby milovaná Ada zůstala živá a zdravá a tak šťastná, jak to strašlivé okolnosti této doby a jejich odloučení dovolí.

Než usnul, uslyšel chrapot a jiné divné zvuky – Moira chrápala. Usmál se, jak propadal dřímotě. Ani tisíc let důmyslného využívání nanocytů a přeskupování DNA nezbavilo postlidi chrápání. Ale samozřejmě to bylo Savino tělo, které…

Usnul uprostřed myšlenky.

71

Achilleus lituje, že není mrtvý.

Vzduch je tady v Tartaru tak odporný a hustý, plíce ho pálí tak prudce, oči mu tolik slzí a tak ho bolí, kůže a útroby jako by mu měly současně implodovat a explodovat tlakem, nestvůrná Ókeanovna ho v pěsti, jejíž prsty jsou jako stehna, svírá tak drtivě a vyhlídky do budoucnosti jsou tak kurevsky černé, že si přeje, aby jednoduše zemřel a byl konec.

Jenže kvantové Sudičky mu tuto možnost nedají. Ta jeho čubčí božská matka, ta běhna Thetis, která předstírala lásku k otci – muži, kterého odjakživa jako otce ctil, Péleovi – a potom se jako správná vodní rozhoďnožka vyspala s Diem, ho podržela v Nebeském ohni a vytvořila pro jeho smrt bod kvantové singularity – jehož mohlo být dosaženo pouze konáním nyní již zemřelého a zpopelněného Parida z Ília – a tím je vymalováno, jak se říká.

Proto Achilleus trpí a snaží se soustředit na to, co se odehrává mimo jeho sevřenou, rychle implodující kouli bolesti a nepohodlí.

Tři Ókeanovy titánské dcery – Asia, Panthea a Iona – rychle kráčejí jedovatým šerem k jasnější záři, snad sopečné erupci, a Asia svírá Achillea ve své obrovské upocené pěsti. Když se mu podaří otevřít oči, které ho strašně pálí, a přes slzy zahlédnout něco málo z krajiny – slzy vyvolané toxickými chemikáliemi v ovzduší, ne emocemi – rozmazaně spatří vysoké skalnaté hřebeny podobné tomu, po kterém se tři Ókeanovny teď ubírají, dunící sopky, hluboké propasti vyplněné lávou a zvláštně tvarovanými stvůrami, eskortu obřích stonožkovitých tvorů, kteří musejí být příbuzní s Léčitelem z Olympu, občas nějakou siluetu, která určitě patří jiným Titánům, lomozícím a řvoucím v šeru, a oblohu plnou oranžově vykreslených mraků, divokých blesků a dalších elektrických efektů.

Znenadání promluví obří Titánka, která se jmenuje Panthea: „Je to, co sedí na onom ebenovém trůně, bytost v rubáši, již hledáme?“

Asia, jejíž hlas duní, jako když se balvany valí z kamenitého svahu (Achilleus nemá sílu, aby si zakryl bolavé uši rukama spálenýma kyselinou), mu odpoví: „Ano. Rubáš již spadl.“

Panthea: „Vidím propastnou tmu, jak vyplňuje sídlo moci, a šeré paprsky vrhané kolem, tak tíživé jak slunce o polednách. Však Démogorgón sám zůstává bez tvarů, bez postavy, bez údů, podoby, obrysů; my tři přesto cítíme, že ten duch žije.“

Nato promluví Démogorgón a Achilleus zaboří obličej do obrovské, drsné dlaně Asie v marném pokusu zmírnit infrazvukovou bolest, kterou mu ten všeprostupující hlas působí. *„PTEJTE SE, CO CHCETE VĚDĚT, ÓKEANOVNY.“*

Asia ukáže dlaň, na níž se svíjí Achilleus. „Můžeš nám říct, kam patří to, co jsme chytily? Ta věc vypadá spíš jako hvězdice než člověk, taky se jako hvězdice svíjí a kvičí.“

Démogorgón opět zaburácí: *„JE TO JEN SMRTELNÝ MUŽ, BYŤ ZÍSKAL NESMRTELNOST CHYBOU NEBESKÉHO OHNĚ. JMENUJE SE ACHILLEUS A JE VELMI DALEKO OD DOMOVA. DO DNEŠNÍHO DNE NEPŘIŠEL DO TARTARU ŽÁDNÝ SMRTELNÍK.“*

„Ach tak,“ a Asia hrubě odloží Achillea na rozpálený balvan, jako by o svou hračku ztratila zájem.

Achilleus cítí horko a když otevře oči, dohlédne díky lávě a erupcím dál, ale zděsí se, když spatří, že láva obtéká z obou stran jeho balvan, z něhož se kouří. Když vzhlédne k Démogorgónovi na trůnu – ten trůn je hora vyšší než soptící vulkány, a cosi bez podoby a obrysů, v kápi a rubáši, co na něm sedí, jako by se tyčilo míle a míle do výšky – z beztvarosti té masy se mu chce zvracet. A tak to udělá. Nezdá se, že by si některá z Ókeanoven jeho dávení všimla.

Asia se obrovské bytosti otáže: „Co dalšího znáš?“

„VŠE, NAČ SI TROUFNEŠ PTÁT SE.“

„Kdo stvořil živý svět?“ zeptá se Asia. Achilleus již došel k závěru, že je ze tří slabomyslných Ókeanoven nejhovornější, ne-li nejinteligentnější.

„BŮH.“

„A kdo stvořil všechno, co je v něm?“ nedá se Asia. „Myšlenku, vášeň, rozum, vůli, fantazii?“

„*BŮH, VŠEMOHOUCÍ BŮH.*“

Achilleus usoudí, že tento Démogorgón je duch, který nezná mnoho slov. A ještě míň má myšlenek v hlavě, jestli nějakou hlavu má. Dal by cokoli, aby mohl vstát, vytáhnout z opasku meč a sundat ze zad štít. Nejdřív by zabil Démogorgóna a potom tři titánské sestry… hezky pomalu.

„Kdo stvořil vzácný cit, jenž v jarních váncích přichází nebo při zaslechnutí drahého hlasu jenom v našem mládí,“ zeptá se Asia svým praskavým, dunivým hlasem, „a kalí teskné oči slzami před jasným zrakem neplačících květů, a když se nevrátí, tu změní v poušť lidnatou zemi?“

Na Achillea přijde další vlna dávení. Tentokrát je to spíš estetická výpověď než reakce na optickou závrať. Rozhodne se, že nakonec zabije Ókeanovny jako první. Tuhle svini Asii by nejraději zabil několikrát. Představí si, že by jí vydlabal lebku a používal ji jako dům, oční jamky by byly kulatá okna.

„*MILOSRDNÝ BŮH,*“ odříká monotónně Démogorgón.

Řečtina nemá slovo pro „dtto“, ale Achilleus uvažuje, že by Démogorgón měl nějaké vymyslet. Achájce ani v nejmenším nepřekvapí, že Ókeanovny a beztvarý duch tady dole ve tmě Tartaru spolu mluví formou řečtiny. Jsou to zvláštní bytosti, skutečná monstra, ale Achilleus má zkušenost, že i monstra mluví řecky. Koneckonců to nejsou barbaři.

„Kdo stvořil šílenství, děs, zločin, lítost,“ pokračuje Asia hlasem stejně neúnavným jako žvatlání dvouletého dítěte, které se právě naučilo, jak udržovat konverzaci s dospělým tím, že se stokrát zeptá: „Proč?“

„Ty články obrovského řetězu, jež těžce kymácejí, smýkají dušemi lidí vrávorajících pod oním břemenem až k jámě smrti? Ztracenou naději, zášť vzniklou z lásky? A trpké sebeopovržení? A bolest, jejíž nepovšimnutou a známou řečí jsou jen vzlyky, nářky? A…“ Odmlčí se.

Achilleus doufá, že nějaké tartarské kataklyzma přivodí konec jejich světa a spolkne křičící Asiu i se sestrami, jako by to byly

medové předkrmy na myrmidonské hostině, ale když se znovu donutí otevřít oči, zjistí, že se zde pouze otevírá kruh jasného světla, který zalévá narudlé příšeří bílou září.

Bránová díra.

Na pozadí světla z té díry se rýsuje silueta něčeho, co má k člověku daleko. Tvar je v hrubých rysech lidský, ale skládá se z kovových koulí – nejenom koulí tam, kde by měla být hlava, ale koulí místo trupu, koulí pro rozpřažené paže, koulí pro vrávoravé nohy. Pouze chodidla a ruce – obalené nějakým kovem světlejším než bronz – aspoň mlhavě připomínají lidské.

Ta věc přijde blíž a z malých koulí, které jí tvoří ramena, vytrysknou dvě jasná světla. Červené světlo, tenké jako kopí, vyšlehne z pravé ruky a přejede po sestrách Ókeanovnách, až jim kůže začne syčet a praskat. Titánky vrávoravě couvnou a začnou se brodit lávou. Červený paprsek jim očividně neublížil, ale zakrývají si tváře před bolestivým bílým světlem, které se rozlévá z bránové díry.

„Zatraceně, Achillee, to tam chceš jenom ležet?“

Je to Héfaistos. Achilleus pozná, že železné bubliny jsou nějaký ochranný oděv, ke kterému patří železem okované nohy a silné rukavice vycházející z řetězce koulí. Na zádech je nějaký dýchací aparát, který kouří a říhá, a horní bublina je čirá jako sklo. Achilleus už rozezná v odraženém světle ramenních reflektorů a ručního laseru šerednou, vousatou tvář zakrnělého boha.

Achilleus vyloudí slabé zakvičení.

Héfaistos se zasměje a reproduktory v jeho tlakovém skafandru ten nepříjemný zvuk ještě zesílí. „Copak, nelíbí se ti zdejší vzduch a gravitace? No dobrá. Vlez si do tohohle. Říká se tomu termokombinéza a pomůže ti to s dýcháním.“ Bůh ohně a vynalézavosti hodí na balvan vedle Achillea nějaký neskutečně tenký oděv.

Hrdina se pokusí pohnout, ale vzduch ho oslabuje a spaluje. Jediné, čeho je schopen, je kroutit se, kašlat a zvracet.

„Kurva drát,“ zavrčí zmrzačený bůh, „já tě snad nakonec budu muset obléct jako mimino. Toho jsem se bál. Lež klidně, přestaň se kroutit. Ať tě nenapadne mě posrat nebo pozvracet, až tě budu svlékat a soukat tady do toho.“

O deset minut později – kdy goblén Héfaistových kleteb a nadávek visí ve vzduchu jako svítící dým z vulkánů – Achilleus stojí vzpřímeně na pevné skále vedle Héfaista, pod svou zbrojí má zlatou termokombinézu, dýchá lehce přes čirou membránu na kapuci – trpasličí bůh to pojmenoval osmózní maska – ohání se svým štítem naleptaným kyselinou a stále lesklým mečem, dívá se nahoru k obrovské, ale stále nezřetelné mase nazývané Démogorgón a cítí se opět nezranitelný a pořádně naštvaný. Pouze doufá, že Ókeanovna jménem Asia začne znovu klást jednu ze svých nekonečných otázek, takže získá záminku, aby ji vykuchal jako rybu.

„Démogorgóne!“ zvolá Héfaistos. Použije k tomu zesilovač zabudovaný do přilby, která vypadá jako kulové akvárium. „Již jsme se jednou setkali, před více než devatenácti sty lety při válce Olympanů s Giganty. Říkají mi Héfaistos…“

„TY JSI TEN MRZÁK,“ zahřímá Démogorgón.

„Ano. Je od tebe milé, že si vzpomínáš. Achilleus a já jsme přišli do Tartaru, abychom vyhledali tebe a Titány – Krona, Rheiu, všechny Staré – a požádali vás o pomoc.“

„DÉMOGORGÓN NEPOMÁHÁ OBYČEJNÝM BOHŮM A SMRTELNÍKŮM.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odvětí Héfaistos. Reproduktory ve skafandru zesilují jeho rezavý hlas stokrát. „Do hajzlu, Achillee, nechceš se toho ujmout? Mluvit s tím je jako mluvit s tvou prdelí.“

„Slyší mě ta velká masa ničeho?“ zeptá se Achilleus malého boha.

„SLYŠÍM TĚ.“

Achilleus se zahledí vzhůru a zaostří oči na převalující se rudá mračna kousek od beztvarého, zahaleného neobličeje té ne věci, která se nad ním tyčí. „Když říkáš ‘Bůh’, Démogorgóne, myslíš tím Dia?“

„KDYŽ ŘÍKÁM BŮH, MYSLÍM TÍM BOHA.“

„Musíš myslet Dia, protože právě teď syn Krona a Rheie svolává všechny bohy, již přežili, na Olymp a vyhlašuje, že on – Zeus – je Bůh bohů, Pán veškerého stvoření, Vládce tohoto a všech vesmírů.“

„POTOM LŽE BUĎ ON, NEBO LŽEŠ TY, SYNU ČLOVĚKA. BŮH VLÁDNE. NE VŠAK NA OLYMPU.“

„Pak si Zeus udělal ze všech ostatních bohů a smrtelníků otroky," řekne Achilleus. Hlas z reproduktoru termokombinézy a rádiové vysílání se odrážejí od vulkanických svahů a struskových pohoří.

„JE KAŽDÝ OTROKEM, KDO SLOUŽÍ ZLU. SÁM VÍŠ, JAKÝ BŮH JE ZEUS."

„Vím," odvětí Achilleus. „Zeus je chamtivý nesmrtelný zkurvysyn – tím nechci urazit Rheiu, jestli je tady někde ve stínech a poslouchá. Myslím si, že je zbabělec a tyran. Ale jestli ho ty máš za boha, pak bude vládnout na Olympu a ve vesmíru navěky věků."

„JAK U TEBE, NEJVYŠŠÍ ŽIVÝ TVOR JE ZEUS."

„Kdo vládne otrokovi?" zeptá se Achilleus.

„To se ti povedlo," zašeptá syčivě Héfaistos. „To se ti moc povedlo…"

„Zavři hubu," okřikne ho Achilleus.

Démogorgón zamručí. Je to tak hlasitý zvuk, že si Achilleus v první chvíli myslí, že nejbližší vulkán soptí. Potom mručení ponenáhlu přejde ve slova.

„KÉŽ BY PROPAST VYCHRLIT MOHLA SVÁ TAJEMSTVÍ – ALE HLAS JE SLABÝ, HLOUBKA PRAVDY NEZNÁ PODOBENSTVÍ. CO PROSPĚLO BY DÁT TI NAHLÉDNOUT DO KOLOBĚHU SVĚTA, USLYŠET ČAS, OSUD, ŠTĚSTÍ, NÁHODU ČI ZMĚNU? TĚM PODLÉHÁ VŠE AŽ NA VĚČNOU LÁSKU A DOKONALOST KLIDU."

„Jak myslíš," podotkne Achilleus. „Ale zatímco se tu spolu bavíme, Zeus se prohlašuje Pánem všeho, co stvořeno jest, a brzy začne vyžadovat, aby se všechno, co bylo stvořeno – nejen jeho maličký svět u paty hory Olymp – klanělo jemu a pouze jemu. Sbohem, Démogorgóne."

Achilleus se otočí k odchodu, popadne blekotajícího boha vynalézavosti za ruku z kovových bublin a otočí ho na druhou stranu, od nezformované hmoty, která se tyčí nad nimi.

„STŮJ! ACHILLEE, NEPRAVÝ SYNU PÉLEA, PRAVÝ SYNU DIA, BUDOUCÍ PACHATELI BOHOVRAŽDY A OTCOVRAŽDY. POČKEJ."

Achilleus se zastaví, otočí se zpátky a i s Héfaistem počká.

Ókeanovny se krčí a zakrývají si hlavu, jako by se chránily před padajícím popelem.

„PŘIVOLÁM TITÁNY Z PUKLIN A JESKYNÍ, VYVEDU JE Z KOUTŮ, V NICHŽ SE KRČÍ. PORUČÍM NESMRTELNÝM DUCHŮM HODIN, ABY JE PŘIVEZLI.“

Se zvukem, vedle něhož se všechny ostatní nesnesitelné zvuky zdají být nicotné, se skály kolem Démogorgónova trůnu v nachové noci rozestoupí, lávová záře se rozlije víc do hloubky a do šířky, tmu Tartaru překlene duha z neskutečných barev a odnikud se vynoří vozy velké jako hory.

Táhnou je gigantičtí oři, koně to však nejsou – koním se vůbec nepodobají, dokonce ani vzdáleně – některé bičují vozkové s divokýma očima, nejsou to lidé a nejsou to ani bohové, jiní oři se ohlížejí planoucíma očima plnýma strachu.

Pohlédnout na samotné vozky je pro oko smrtelníka téměř nemožné, a tak Achilleus odvrátí zrak. Nepovažuje za moudré začít znovu zvracet, když je zavřený pod obličejovou maskou termokombinézy.

„TO JSOU TY NESMRTELNÉ HODINY, JICHŽ SES DOŽADOVAL, ABY POPŘÁLY TI SLUCHU,“ zahřímá Démogorgón. *„PŘIVEZOU SEM KRONA A JEHO DRUHY.“*

Vzduch imploduje za doprovodu aerodynamických třesků, Ókeanovny polekaně vykřiknou a obrovské vozy zmizí v kruzích ohně.

„Takže…“ řekne Héfaistos do rádia ve svém skafandru a zarazí se.

„Teď budeme čekat,“ prohlásí Achilleus, zasune meč do opasku a pověsí si štít.

„Dlouho ne,“ usoudí Héfaistos.

Vzduch se znovu plní kruhy ohně. Obří vozy se vracejí po stovkách – ne, po tisících – a všechny jsou plné obřích postav, z nichž některé vypadají jako lidé, mnohé však ne.

„JEN POHLEĎ!“ vyzve Démogorgón.

„Nedívat se by bylo těžké,“ odvětí Achilleus. Podepře se o meč a svůj velký, krásný štít si posune po předloktí.

Vozy Titánů jedou dál.

72

Moira byla pryč, když se Harman probudil. Den byl šedivý a chladný a silně pršelo. Moře vysoko nahoře bouřilo a pěnilo, ale nebyly to prudké útoky tekutých pohoří, které mu osvětlovaly blesky minulou noc. Harman nespal dobře – měl neodbytné a zlověstné sny.

Smotal spací pytel, tenký jako hedvábí – věděl, že sám uschne – a uložil jej do batohu. Oblečení nechal ve vodotěsném vaku, vytáhl si jen ponožky a boty, které si chtěl nazout na termokombinézu.

Minulou noc, než se strhla bouře, si rozdělali oheň – samozřejmě bez špekáčků a žužu, které znal Harman jenom z knih, jež vstřebal v Tádži – ale když seděli u mihotavých plamenů, spořádal druhou polovinu výživné tyčinky bez chuti a napil se vody.

Teď byl popel prolitý vodou a šedý, dno Průrvy se mezi skalami a korály změnilo v bláto a Harman si uvědomil, že chodí v kruhu kolem nocležiště a hledá nějakou Moiřinu poslední stopu… možná vzkaz.

Nebylo tam nic.

Posadil si batoh výš, kapuci termokombinézy stáhl níž, aby měl průzory rovně, otřel si z nich déšť a vyrazil k západu.

Místo aby světla s postupem dne přibývalo, obloha se čím dál víc kabonila, spustil se liják a vodní stěny po obou stranách narostly a nabraly ještě tíživější vzhled. Už si zvykl na perspektivní klam, že se nikdy nesvažuje dno oceánu, ale vždycky narůstají svislé vodní stěny po stranách, a tak se plahočil dál. Průrva klesala odstřelenými masivy černých skal, úzkými, kluzkými mosty z černého železa, které neměly zábradlí, překonávala hluboké trhliny a strmě stoupala do dalších skalních masivů. Přestože vysoká pohoří snižovala vodní stěny po obou stranách – Harman odhadoval, že oceán tady není hlubší než sedmdesát metrů – výstupy byly vyčerpávající a ještě klaustrofobičtější než předtím, protože skalní stěny po obou stranách

úzkého průchodu na něho působily dojmem, že to jsou stěny uvnitř stěn, které ho chtějí rozmačkat.

Kolem poledne – které mu ohlásila pouze jeho vnitřní časová funkce, protože po slunci nebylo ani památky a déšť byl tak prudký, že Harman uvažoval, zda si na nos a ústa nenasadit osmózní masku – cesta Průrvou opustila oblast podmořských hor a natáhla se před ním do dáli, rovná a přímá. Bylo to aspoň něco a pomohlo mu to zlepšit chmurnou náladu – ale jen o málo.

Vítal teď skalnaté a korálové úseky, protože oceánské dno, které mělo v suchých dnech příjemnou konzistenci udusané hlíny, se měnilo v čvachtavou blátivou uličku. Nakonec ho chůze unavila – bylo to po poledni místního času, který jižně od Anglie platil – a tak usedl na nízký balvan, který vystupoval ze severního oceánu zadržovaného silovým polem, vytáhl si denní příděl výživné tyčinky, pustil se do ní a popíjel k tomu studenou vodu z hadičky hydrátoru.

Po výživných tyčinkách – jedné na den – měl pořád hlad. Navíc chutnaly asi tak, jak si představoval, že chutnají piliny. A zbývaly mu jenom čtyři. Neměl představu, co měl podle Prospera a Moiry dělat, až mu výživné tyčinky dojdou – za předpokladu, že má před sebou dalších sedmdesát nebo osmdesát dnů chůze. Bude pistole pod vodou *opravdu* fungovat? Pokud ano, zabije velkou rybu a dokáže ji protáhnout silovým polem do Průrvy? Vyplavené dříví a usušené chaluhy, které sem napadaly shora, byly čím dál vzácnější… jak si tu potenciální rybu má upéct? Zapalovač měl v batohu jako součást víceúčelového nože, lžičky a vidličky a k tomu měl kovovou misku, která se dala upravit na pánvičku, když se jí dotkl na těch správných místech, ale to má opravdu každý den strávit několik hodin tím, že bude lovit…

Najednou si všiml dalšího balvanu necelý kilometr na západ. Byl obrovský – velikostí se vyrovnal některým rozeklanějším masivům, které přešel – a vyčníval ze severní stěny Atlantiku těsně předtím, než suché dno Průrvy kleslo do dalšího hlubokého příkopu, ale tato skála nebo korálový útes měla zvláštní tvar. Místo aby se táhla přes Průrvu a měla v sobě vyražený průchod, jakoby šikmo vybíhala z vody a mizela v písku a hlíně samotné Průrvy. Co víc, zdála se být

zvláštně zaoblená, hladší než vulkanický čedič, po němž šel poslední tři dny.

Věděl, jak se aktivují teleskopické a zvětšovací funkce brýlí své kombinézy, a teď to udělal.

Nebyla to žádná skála. Ze severní stěny Průrvy trčel nějaký gigantický lidský výtvor, zabořený čumákem do hlíny. Bylo to obrovské, přecházelo to od delfínovité přídě – pomačkaný kov, obnažené nosníky – do vlnitých křivek, které se rozšiřovaly jako ženská stehna a mizely v silovém poli.

Harman odložil zbytek výživné tyčinky, vytáhl pistoli, připevnil si ji na adhezní držák na opasku termokombinézy a vykročil k potopenému plavidlu.

Postavil se pod masu té věci – byla mnohem větší, než si z necelého kilometru představoval – a uhodl, že to byla ponorka. Příď byla rozbitá, obnažené nosníky jako by zrezivěly spíš působením deště než mořské vody, ale větší část hladkého, na pohled skoro až gumového trupu, která stoupala silovým polem do oceánské polední tmy, vypadala víceméně neporušeně. Viděl v oceánu siluetu té věci ještě tak na vzdálenost deseti metrů, ale víc ne.

Díval se na velkou průrvu v trupu nedaleko přídě – průrva v průrvě, pomyslel si hloupě, zatímco mu déšť bubnoval do kápě a do brýlí – a byl si jistý, že by se tím otvorem dokázal do ponorky protáhnout. Stejně tak si byl jistý, že by to byla vyložená pitomost. Jeho úkolem nebylo zkoumat dva tisíce let staré potopené vraky, ale dopravit se co nejrychleji – za pětasedmdesát dní, sto dní, tři sta dní, na tom nezáleželo – do Ardisu nebo aspoň k nějaké jiné komunitě lidí starého typu. Jeho jediným úkolem bylo pokračovat v chůzi na západ. Nevěděl, co v tom krámu ze ztraceného věku je, ale mohlo se stát, že ho uvnitř něco zabije. Nedovedl si představit, že by tam mohlo být něco, co by rozšířilo jeho vědomosti víc, než si je rozšířil, když se utopil ve skleněné komnatě.

Ale stejně…

Harman nepotřeboval rozšiřovat své vědomosti utonutím, aby věděl, že jeho druh se vyvinul ze šimpanzů a hominidů – jakkoli byl geneticky upravený a nanocyticky posílený. Zvědavost zabila

nespočet těchto ušlechtilých, prstnatých předků – ale také vedla k tomu, že se z prstů zvedli.

Odložil batoh několik metrů od přídě – možná byl vodotěsný, ale těžko říct, jak je odolný vůči tlaku – sundal z adhezního držáku starou pistoli a uchopil ji do pravé ruky. Potom zapnul dvě reflektorové plošky na horní části své hrudi a protáhl se kolem rozervaného kovu do tmavých příďových chodeb mrtvého stroje.

73

Řekové do soumraku nevydrží.

Jestli to tak půjde dál, nevydrží ani do svačiny. A já taky ne.

Achájci se stahují do čím dál sevřenějšího půlkruhu, bojují jako ďasi, až jim moře za zády a příboj rudnou, ale Hektorův útok je nelítostný. Od chvíle, co krátce po svítání útok začal, padlo přinejmenším pět tisíc Achájců, mezi nimi i vznešený Nestór – žije, ale odnesli ho v bezvědomí do jeho stanu poté, co ho z vozu srazilo kopí, které mu probodlo rameno a roztříštilo kost. Starý hrdina, který se pokusil zastoupit nepřítomné nebo padlé velikány – Achillea, Agamemnóna, Menelána, Velkého Aianta, lstivého Odyssea – udělal, co bylo v jeho silách, ale hrot kopí si ho našel.

Nestorův syn Antilochos, v posledních několika dnech nejstatečnější z Achájců, je mrtvý – dobře umístěný šíp trójského lučištníka mu probodl střeva. Druhý Nestorův syn, který je velitelem, Thrasymédés, se postrádá – byl stažen do příkopu plného Trójanů a od té doby ho už tři hodiny nikdo neviděl. Příkop a ochranné valy má teď ve svých krvavých rukou Hektór.

Malý Aiás je zraněný, utrpěl ošklivé seknutí mečem přes obě holeně, těsně vedle chráničů, a před deseti minutami ho odnesli z bojiště mezi spálené lodě, ovšem ani tam není bezpečno. Podaleirios, velitel účastnící se boje a zároveň zručný ranhojič, syn legendárního Asklépia, je mrtvý – dostala ho skupinka zabijáků z Déifobových útočných oddílů. Rozsekali talentovaného lékaře na kusy a jeho zakrvácenou zbroj odvlekli do Tróje.

Alastór, Teukrův přítel a náčelník, který ve strašlivé bitvě o výběžek za opuštěnými příkopy převzal velení po Thrasymédovi, padl před svými muži a ještě několik minut se s kletbami svíjel, přestože měl v sobě desítky šípů. Pět Argejců se probojovalo pro jeho tělo, ale všechny je pobil Hektorův předvoj. Samotný Teukros

se neubránil slzám, když zabíjel Alastorovy vrahy a za ústupu s pomalu se stahujícími Řeky jim posílal šíp za šípem do očí a střev.

Ustupovat již není kam. Mačkáme se tady na pláži, stoupající příboj nám olizuje sandály a déšť šípů neustává. Všichni řečtí koně již hlasitě zemřeli, kromě těch několika, které jejich majitelé s pláčem pustili na svobodu a bičem je zahnali k postupujícím liniím nepřátel. Další vítězné trofeje pro Trójany.

Přijdu o život, jestli tady zůstanu. Když jsem byl scholik, obzvlášť když jsem byl ještě k tomu tajný agent Afrodíty, kompletně vybavený levitační vestou, protinárazovou zbrojí, morfovacím náramkem, paralyzérem, Hádovou přilbou neviditelnosti – a ostatními krámy, které jsem s sebou tenkrát tahal – připadal jsem si do značné míry nezranitelný, i když jsem se pohyboval poměrně blízko bojů. Kromě šípů, které mají smrtonosný účinek na ohromující vzdálenost, není v této válce mnoho věcí, které mohou člověka zabít z dálky. Muži cítí pot a dech svých nepřátel a jsou zkrápěni krví, mozkem a slinami, když zarazí ocel – anebo ve většině případů bronz – do něčích útrob.

Ale za poslední dvě hodiny jsem mohl být probodnutý hned třikrát: nejdřív oštěpem, který přelétl linie obránců a málem mě připravil o varlata – nadskočil jsem, abych se mu vyhnul, a když se tady zabodl do mokrého písku a já na něj obkročmo dosedl, kmitající ratiště mě pěkně vzalo přes koule. Potom mi šíp rozčísl vlasy a o minutu později by mě další šíp, jeden z tisíců, jimiž tmavne obloha a které tady všude trčí z písku jako nějaký miniaturní les, trefil přímo do hrdla, kdyby Argejec, kterého ani neznám, nezvedl kulatý štít, nenaklonil se ke mně a zubatý, jedovatý hrot neodrazil. Musím vypadnout.

Má ruka se dotkla kvitovacího medailonu za dobu od svítání stokrát, ale neodteleportoval jsem se. Sám pořádně nevím proč.

Ale ano, vím. Nechci tyto muže opustit. Nechci být v bezpečí v Helenině lázni nebo na vrcholku nějakého nedalekého kopce a přitom vědět, že tito Achájci, které jsem deset let pozoroval, s nimiž jsem rozmlouval, lámal chléb a popíjel víno, jsou na tomto krví ztmaveném kousku pláže masakrováni jako příslovečný dobytek.

Ale zachránit je nemůžu.

Nebo snad ano?

Uchopím medailonek, soustředím se na místo, kde jsem už byl, otočím zlatým kroužkem o půlku a otevřu oči. Padám dlouhou, předlouhou výtahovou šachtou.

Ne, nepadám, uvědomím si – příliš pozdě, protože jsem už dvakrát vykřikl – jsem ve stavu beztíže v hlavní chodbě na palubě *Královny Mab*, nebo alespoň v hlavní chodbě na palubě, kde jsem měl svou kajutu. Ale tenkrát tady byla gravitace. Teď mě tu vítá tenhle nekonečný pád a kotrmelce v prostoru, ale ve skutečnosti nepadám, jen se mi nedaří dostat se ke dveřím kumbálku nebo do astrogační bubliny o dvacet metrů dál.

Dva černí chitinovití moravci z Pásu, vojáci s černým pancéřováním zakomponovaným do těla, s ostny a hlavou připomínající masku, vyskočí z nedaleké výtahové šachty – žádný výtah v ní není – a popadnou mě za ruce. Vzápětí vyrazí k šachtě a mně dojde, že skálovci se v této nulové gravitaci mohou pohybovat ne proto, že jsou na ni zvyklí – určitě nemá daleko k jejich přirozené gravitaci v Pásu asteroidů – ale proto, že mají v krunýři zabudované téměř neslyšné pomocné trysky, z nichž v pravidelných intervalech vystřikují proudy něčeho, co je možná obyčejná voda. Ať je to cokoli, umožňuje jim to v tomto prostředí nulové gravitace plynulý a rychlý pohyb. Bez jediného slova mě vtáhnou do šachty, která se táhne po celé délce *Královny Mab* – představte si, že byste skočili do prázdné výtahové šachty o výšce Empire State Building – a tak udělám jediné, co může člověk se zdravým rozumem udělat – znovu vykřiknu.

Dva vojáci mě pomocí trysek přepraví víc než sto metrů nahoru nebo dolů touto šachtou, kterou se všechno rozléhá – přesněji řečeno, rozléhá se jí jenom můj křik – a pak mě vtáhnou přes nějakou membránu silového pole do místnosti, kde je rušno. Přestože jsem vzhůru nohama, poznám lodní můstek. Byl jsem za svůj pobyt na lodi na můstku jenom jednou, ale o funkci této místnosti nemůže být pochyb. Moravci, které jsem nikdy předtím neviděl, monitorují tříprostorové virtuální ovládací panely, další skálovečtí vojáci stojí u holografických projekcí. Poznám generála Beh bin Adeeho, pak toho

cupitavého, pavoukovitého moravce – momentálně si nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje – a taky toho zvláštně vyhlížejícího navigátora nebo navigátorku, Čo Li, a hlavního integrátora Asteagueho/Che.

Hlavní integrátor ke mně lehce dopluje; vojáci mě pevně usadí do síťovaného křesla a připoutají mě, abych neunikl. Ne, uvědomím si, oni mě nesvazují jako zajatce, pouze upevňují popruhy ze síťoviny, které mě mají udržet na místě.

„Doktore Hockenberry, nečekali jsme, že se vrátíte," prohlásí drobný moravec, který má zhruba stejný tvar a velikost jako Mahmud, ale je z plastů, kovů a polymerů jiné barvy. „Omlouvám se za absenci gravitace. Nevyvíjíme žádný tah. Mohl bych zařídit, aby vnitřní silová pole působila tlakovou diferencí, která by vám gravitaci jakž takž nasimulovala, ale pravda je taková, že udržujeme polohu v blízkosti zemského polárního prstence a nechceme vykazovat významné výkyvy v používání vnitřních energií, pokud to nebude nezbytné."

„Jsem v pořádku," vydechnu a doufám, že neslyšeli, jak jsem předtím řval ve výtahové šachtě. „Potřebuji si promluvit s Odysseem,"

„Odysseus je momentálně… ehm… indisponovaný," řekne Asteague/Che.

„Já s ním musím mluvit."

„Obávám se, že to nebude možné," odvětí moravec, který je přibližně stejně velký jako můj přítel Mahmud, ale vypadá a mluví o tolik jinak. V jeho hlasu dokonce je něco uklidňujícího.

„Ale je nezbytně nutné, abych…" Zarazím se v půlce věty. Oni Odyssea zabili. Je jasné, že tihle poloviční roboti provedli s jediným dalším člověkem na této lodi *něco* strašného. Nevím, co by je mohlo vést k tomu, aby Achájce zabili, ale stejně tak jsem nikdy nepochopil dvě třetiny věcí, které tihle moravci dělají nebo nedělají. „Kde je?" zeptám se. Snažím se, aby to znělo sebevědomě a autoritativně, i když jsem připoutaný sítí v křesílku. „Co jste s ním udělali?"

„Nic jsme synu Láertovu neudělali," ohradí se Asteague/ Che.

„Proč bychom našemu hostu ubližovali?" zeptá se krabicovitý moravec s pavoučíma nohama, na jehož jméno si nemůžu

vzpomenout… ne, už si vzpomínám, Retrográd Jorgenson, Gunderson nebo něco skandinávského.

„Tak ho sem přiveďte.“

„Nemůžeme,“ zopakuje hlavní integrátor Asteague/Che. „Není na lodi.“

„Není na lodi?“ optám se, ale pak se podívám na jeden holografický displej zasazený do výklenku v trupu, kde by mělo být okno. Kruci, co já vím, klidně to okno *může* být. Sytá modř a bílá se dole otáčejí a vyplňují obrazovku.

„Odysseus odletěl na *tuto* Zemi? Na *mou* Zemi?“ Je to moje Země? Žil a zemřel jsem tady, ale před tisícovkami let, jestli se dá bohům a moravcům věřit.

„Ne, Odysseus neodletěl na povrch,“ odpoví Asteague/ Che. „Jel navštívit Hlas, který loď kontaktoval během našeho letu… Hlas, který si ho vyžádal jménem.“

„Ukažte to doktoru Hockenberrymu,“ promluví generál Beh bin Adee. „Pochopí, proč v tuto chvíli není možné, aby s Odysseem hovořil.“

Vypadá to, že Asteague/Che návrh zvažuje. Pak se európský moravec otočí k navigátorce Čo Li – mám podezření, že mezi nimi proběhla nějaká rádiová komunikace – a Čo Li pohne chapadlovou paží. Půl metru přede mnou se otevře bezmála dvoumetrové trojrozměrné holografické okno.

Odysseus se miluje s nejsmyslnější ženou, jakou jsem v životě viděl – možná s výjimkou Heleny Trójské, samozřejmě. Mé mužské ego se domnívalo, že moje milování – prostě pohlavní styk – s Helenou bylo energické a vynalézavé. Ale stačí, abych se půl minuty díval s otevřenými ústy na soulož odehrávající se mezi nahým Odysseem – zjizveným boji, opáleným, mohutným v hrudi, ale malým – a tou bledou, exotickou, pneumatickou, smyslnou a lehce chlupatou ženou s neuvěřitelně nalíčenýma očima, a vím, že moje snažení s Helenou bylo krotké, bez fantazie a zpomalené ve srovnání s tím, čemu se věnují tito sexuální atleti.

V ústech mám sucho. „Dost,“ žádám. „Vypněte to.“

Pornografické okno zhasne. „Kdo je ta… dáma?“ vypravím ze sebe.

„Tvrdí, že se jmenuje Sycorax,“ odpoví Retrográd Něčíson. Je vždycky zvláštní slyšet, jak z kovové krabičky na dlouhých vychrtlých nožkách vychází tak zvučný hlas.

„Dovolte mi, abych si promluvil s Mahmudem a Orphem z Ió,“ prosím. Tyto moravce znám nejdéle ze všech a Mahmud je ze všech těchto robotických lidí nejlidštější. Jestli mám šanci někoho tady na *Královně Mab* přesvědčit, je to Mahmud.

„Obávám se, že ani to nebude možné,“ řekne Asteague/ Che.

„Proč? Souloží snad s nějakými moraveckými buchtami nebo co?“ Poznám, jak hloupý je můj pokus o vtip, když slyším, jak se jeho ozvěna v duchu vrací v dlouhých sekundách vyčítavého ticha, jež následuje.

„Mahmud a Orphu vstoupili do atmosféry Země ve výsadkové lodi, která nese Mahmudovu ponorku,“ odpoví Asteague/Che.

„To se s nimi nemůžete spojit rádiem nebo nějak jinak? Takové rádiové spojení přece uměli dát dohromady i ve dvacátém a na začátku jednadvacátého století, kdy jsem žil.“

„Ano, jsme v kontaktu,“ potvrdí Retrográdní Kdosi. „Ale jejich loď je momentálně vystavena útoku a my je nechceme rušit komunikací, která není nutná. To, jestli přežijí, je v nejlepším případě sporné.“

Uvažuji, že bych se zeptal ještě na něco – kdo propána útočí na mé přátele? Proč? Jak? – ale dojde mi, že takový dialog by mne jedině odvedl od opravdového důvodu, proč jsem tady.

„Musíte vytvořit bránovou díru na pláž nedaleko Ília.“

Generál Beh bin Adee pohne svými pažemi s černými ostny způsobem, který vypadá jako otázka. „Proč?“

„Protože Trójané masakrují Řeky do posledního muže a oni si nezaslouží být takovým způsobem vyhlazeni. Chci jim pomoci uniknout.“

„Ne,“ řekne generál. „Ptal jsem se, proč si myslíte, že umíme bránové díry tvořit, jak chceme?“

„Protože jsem vás viděl, jak jste to udělali. Vytvořili jste všechny ty díry, kterými jste přeskočili z Pásu asteroidů na Mars a pak náhodou taky na ílijskou Zemi. Víc než před deseti měsíci. Byl jsem u toho, nevzpomínáte si?“

„Nemáme dostatečnou techniku, abychom mohli vytvářet bránové díry do jiných vesmírů,“ řekne Čo Li.

„Ale *udělali* jste to, sakra.“ Slyším se fňukat.

„Ne, neudělali,“ promluví Asteague/Che. „Ve skutečnosti jsme tenkrát udělali to, že… těžko se to popisuje a já nejsem vědec ani technik, i když jich máme mnoho… tenkrát jsme udělali to, že jsme zablokovali bránová spojení takzvaných bohů a prorazili si v kvantové matrici, již vytvořili, nějaká vlastní.“

„No tak to udělejte znovu,“ naléhám. „Závisí na tom desítky tisíc lidských životů. A když už v tom budete, můžete vrátit těch několik milionů Řeků a ostatních obyvatel Evropy z ílijské Země, kteří byli odstraněni – vystřeleni do vesmíru v modrém paprsku.“

„Ani to neumíme udělat,“ řekne Asteague/Che.

Jsem v pokušení se zeptat *Tak k čemu kurva jste?* Neudělám to.

„Ale tady jste v bezpečí, doktore Hockenberry,“ pokračuje hlavní integrátor.

Znovu mám chuť začít na tyto tvory z plastu a kovu křičet, ale uvědomím si, že Asteague/Che má pravdu. Na *Královně Mab* skutečně *jsem* v bezpečí. Přinejmenším před Trójany. A třeba má ta šťabajzna, která obšťastňuje Odyssea, nějakou sestru…

Najednou se slyším, jak říkám: „Musím se vrátit.“ *Kam se chceš vrátit, pitomče? Na řeckou poslední štaci? Zní to jako jméno krámu s baklavou někde v L.A.*

„Zabijí vás,“ podotkne generál Beh bin Adee. Podle hlasu to nevypadá, že by mohutného, tmavého, humanoidního vojáka ta představa jakkoli vyváděla z klidu.

„Když mi pomůžete, tak ne.“

Vypadá to, že moravci spolu znovu neslyšně komunikují. Všimnu si, že jedno holografické okno/monitor na druhém konci můstku je naladěné na Odyssea a tu exotickou ženu, kteří dál dupou jako králíci. Žena je teď nahoře a já vidím, že je ještě krásnější a žádoucnější, než se zdálo na první pohled. Soustředím se na to, abych před moravci neměl erekci. Kdyby si toho všimli, a oni si toho na nás lidech všímají hodně, mohli by si to špatně vyložit.

„Pomůžeme vám, pokud to bude v našich silách,“ řekne nakonec Asteague/Che. „O co žádáte?“

„Potřebuji se někam nepozorovaně dostat,“ řeknu a začnu jim popisovat ztracenou Hádovu přilbu a svůj starý morfovací náramek.

„Morfovací technologie – alespoň v té podobě, kdy se vztahuje na živé organismy – není v našich technických možnostech,“ řekne Retrográd… Sinopessen… už si vzpomínám. „Manipuluje realitu na kvantové úrovni, jíž zatím úplně nerozumíme. Máme před sebou ještě dlouhou cestu, než budeme schopni vytvořit zařízení, která by takovou formu pravděpodobnostního kolapsu uměla změnit.“

„A nemáme ponětí, jak ta Hádova přilba poskytovala opravdovou neviditelnost,“ dodá Čo Li. „Ale jestli je konzistentní s ostatními technologiemi Olympanů – nebo sil, které se za Olympany schovávají – pravděpodobně využívá spíš nějaký malý kvantový posun v čase než v prostoru.“

„Nemohli byste pro mě vymyslet něco podobného?“ zeptám se. Uvědomím si, že neexistuje jediný přesvědčivý důvod, proč by pro mě tihle zaneprázdnění moravci měli dělat *cokoli.*

„Ne,“ řekne Asteague/Che.

„Mohli bychom mu upravit nějaký chameleónský oděv,“ navrhne generál Beh bin Adee.

„Výborně,“ raduju se. „Co je to chameleónský oděv?“

„Je vyroben z aktivního maskovacího polymeru,“ odpoví generál. „Primitivní, ale účinné, pokud člověk nepřechází příliš rychle mezi silně proměnlivým pozadím. Je to přibližně stejný materiál, kterým byla pokryta vaše marsovská loď, pouze je prodyšnější a neviditelný v infračerveném pásmu. Očnice jsou nanocytické, takže chameleónskou adaptaci nic neruší.“

„Bohové nás zahlédli a sestřelili naši chameleónskou loď z oběžné dráhy,“ připomenu.

„Jistě…“ souhlasí generál Beh bin Adee. „To je věc na zvážení.“

„Ten chameleónský oděv je maximum, co mi můžete poskytnout?“

„V krátkém čase ano,“ potvrdí Asteague/Che.

„Tak já si ho vezmu. Jak dlouho bude vašim lidem… myslím moravcům… trvat, než ho pro mě upraví a předvedou mi, jak se používá?“

„Vydal jsem rozkaz oddělení environmentální techniky, aby na takovém oděvu začali pracovat, hned jak jsme o tom začali mluvit," odvětí hlavní integrátor. „Vaše míry a váhy máme v databázi. Tím pádem by hotový produkt měl být k dispozici během tří minut."

„Skvělé." Zároveň mě ale napadne, jestli to tak doopravdy je. Kam přesně se chystám? Jak přesvědčím ty, kteří tam jsou, aby Řekům pomohli uprchnout? *Kam* by mohli Řekové uprchnout? Všechny jejich rodinné příslušníky, sluhy, přátele a otroky vcucl ten modrý paprsek, který vychází z Delf. Jako bych se nemohl dočkat, až odsud budu pryč, začnu si pohrávat se zlatým medailonkem, který mi visí na krku, přejíždět prsty po pohyblivém kroužku, kterým se aktivuje.

„Mimochodem," ozve se Čo Li, „váš medailonek pro kvantovou teleportací nefunguje."

„Cože?" Vyškubnu se z popruhů a vznesu se do prostoru. „O čem to sakra mluvíte?"

„Při vašem předchozím pobytu na lodi naše inspekce ukázala, že kotouček je prakticky nefunkční," řekne navigátorka.

„To je pičovina. Sami jste mi předtím řekli, že se nedá zkopírovat, abyste jej mohli používat i vy, protože je nastavený na mou DNA nebo něco takového."

Hlavní integrátor Asteague/Che vydá rozpačitý zvuk, který se překvapivě podobá tomu, když si lidský muž váhavě odkašle. „Je pravda, že mezi medailonkem, který máte na krku, a vašimi buňkami a DNA dochází k jisté… komunikaci, doktore Hockenberry. Ale medailonek jako takový nemá žádnou kvantovou funkci. Nekvitne vás přes Calabiho-Yauův prostor."

„To je blbost," ohradím se znovu, ale pokusím se mírnit svůj slovník. Ještě pořád potřebuju pomoc těchto moravců a ten chameleonský oděv, abych odsud mohl zmizet. „Přece jsem se sem *dostal*, ne? Přes celý vesmír z ílijské Země."

„Ano," připustí Čo Li. „Dostal. Ale ten prázdný zlatý medailonek, který vám visí na krku, vám k tomu vůbec nijak nepomohl. Je to záhada."

Ve dveřích otevřené výtahové šachty se objeví moravecký voják s tou chameleonskou výstrojí. Oblek nevypadá nijak zvláštně. Ve

skutečnosti mi připomíná abnormálně velkou verzi takzvaného vycházkového obleku, který jsem si i já pitomec v sedmdesátých letech pořídil. Dokonce má stejně idiotské špičaté límečky a zelený lesk opičích zvratků.

„Ty límečky se dají natáhnout, aby vytvořily celistvou kapuci," objasní Asteague/Che, jako by mi četl myšlenky. „Oděv jako takový nemá žádnou barvu. Ta zelená je jenom standardní nastavení, abychom ten materiál našli."

Vezmu si oděv od moraveckého vojáka a udělám tu chybu, že si ho zkusím obléct. V několika sekundách začnu dělat nekontrolovatelné kotrmelce, rotovat v nulové gravitaci kolem vlastní osy. Toho oděvu, který je mi k ničemu, se držím, jako bych mával vlajkou, ale to je asi tak všechno, čeho jsem schopen.

Generál Beh bin Adee a jeden jeho voják mě chytnou a zajistí mě – vypadá to, jako by přesně věděli, kam v místnosti šlápnout, aby předešli stejné a opačné reakci – a pak mě bez dlouhých cavyků do chameleonského oděvu nacpou. Potom mi připevní k oděvu jeden popruh křesla a přichytí mě suchým zipem k nějaké plošce, kterou nevidím. Udrží mě to na místě.

Udělám si z límečků kapuci a kompletně si ji přetáhnu přes hlavu.

Není to zdaleka tak příjemné jako si jednoduše nasadit Hádovu přilbu a zmizet. Jednak je uvnitř toho ještěrčího oděvu strašně *horko.* A za druhé ty nanocosi, díky nimž materiálem před očima vidím, neumožňují přesně zaostřit. Po hodině takového čumění mě hlava rozbolí tak, jak jsem to ještě nezažil.

„Jaké to je?" zeptá se hlavní integrátor Asteague/Che. „Skvělé," zalžu. „Vidíte mě?"

„Ano," odpoví Asteague/Che, „ale pouze gravitačním radarem a v jiných pásmech spektra, která nejsou viditelná jako světlo. Vizuálně jste prakticky splynul s pozadím. Konkrétně s generálem Beh bin Adeem. Budou osoby tam, kam se chystáte odcestovat, používat gravitační radar, zdokonalené negativní tepelné zobrazování a podobné metody?"

Budou? Nemám ponětí. Nahlas řeknu: „Je tu jeden problém."

„Ano? Třeba bychom ho mohli vyřešit.“ Hlavní integrátor mluví starostlivě, dokonce jako by mu na člověku opravdu záleželo. Moje manželka Jamese Masona zbožňovala.

„Abych kvitl, musím otočit medailonkem,“ řeknu. Zajímalo by mě, jak tlumeně můj hlas slyší. Pot mi crčí po spáncích, po tvářích a po hrudníku. „Abych jím otočil, musel bych oděv rozepnout a…“

„Chameleónský oděv je ušit velice volně,“ přeruší mě Beh bin Adee. Skálovecký voják se mnou odjakživa mluví s jistým znechucením. „Pokud chcete, můžete zatáhnout ruku dovnitř. Klidně i obě, když budete potřebovat.“

„Fakticky,“ řeknu, vsoukám pravou paži z rukávu pod vlastní oděv a s tímto posledním příspěvkem k našemu rozhovoru otočím medailonkem a kvantovou teleportací opustím *Královnu Mab.*

Když se zhmotním na tom místě v prostoru a čase, které jsem si představil, chce se mi zakřičet: *To se ví, že funguje!* Ale pak si vzpomenu, že jsem zapomněl moravce požádat o zbraň. A o jídlo a vodu. A možná nějakou protinárazovou zbroj.

Ale na to, abych něco zakřičel, není vhodný okamžik.

Objevil jsem se ve Velkém paláci bohů na hoře Olymp a vypadá to, že jsou tady všichni bohové – všichni kromě Héry, jejíž menší trůn je zahalený černým pohřebním suknem. Zeus usazený na svém zlatém trůně vypadá, jako by byl vysoký patnáct metrů.

Zdá se, že všichni ostatní bohové jsou přítomni – dokonce v hojnějším počtu, než kolik jsem jich viděl při posledním velkém konkláve, které jsem narušil ve své pohodlnější Hádově přilbě. Mnohé z těchto bohů dokonce ani neznám, nedokážu je identifikovat ani po deseti letech doručování záznamových kamínků a hlášení na Olymp. Jsou tu stovky a stovky bohů, klidně jich může být i víc než tisíc.

A všichni mlčí. Čekají, až k nim Zeus promluví.

Snažím se nedýchat hlasitě nebo neomdlít z dusivého horka, které v tom podělaném ještěrčím oděvu je, a doufám, že žádný z těchto nesmrtelných Olympanů nepoužívá gravitační radar nebo zdokonalené negativní tepelné zobrazování. Stojím naprosto nehybně, téměř tělo na tělo s davem bohů a bohyň, nymf, Erínyí a polobohů a čekám, až se dozvím, co má Zeus na srdci.

74

Harman měl poměrně slušnou představu, co to je, ještě než se protáhl trhlinou v trupu do přídě ztroskotané lodi. Proteinové datové pakety vázané na DNA v jeho těle obsahovaly tisíce odkazů týkajících se tisíců různých typů námořních plavidel používaných za deset tisíc let lidských dějin. Nedokázal dospět k dokonalé shodě znaků jen na základě poškozené přídě, pole trosek kolem ní a pohledu na proražené vrstvy elastického protisonarového materiálu, který obaloval vlastní měnitelný trup z inteligentní oceli, ale bylo poměrně jasné, že vstupuje do ponorky z některého století na konci ztraceného věku, možná krátce po vypuštění rubikonu, ale dřív, než byli geneticky vytvořeni první postlidé. Z éry šílenství.

Jakmile se ocitl uvnitř, pustil se mírně svažitou chodbou a začal dýchat osmózní maskou, přestože tato část potopeného plavidla byla suchá, získal jistotu, že je to ponorka.

Stál v místnosti, která se odkláněla jen asi deset stupňů od vertikály, ale dávný náraz na dno oceánu tady, jen sedmdesát metrů pod hladinou moře – dávno předtím, než vznikla Atlantická průrva – zprohýbal kov a shodil z regálů půl tuctu dlouhých kovových válců. Poznal, že pistoli, kterou má u sebe, potřebovat nebude. V tomto trupu nic nežilo. Přitiskl pistoli na adhezní držák na pravém boku a přetáhl přes ni kousek elastického materiálu termokombinézy, čímž ji zajistil stejně pevně, jako by ji měl v některém z pouzder, jaká mu křišťálová komnata ukázala v knihách.

Byl zvědavý, jestli vyhledávání dat bude fungovat i přes molekulovou tloušťku rukavic termokombinézy, a tak přiložil pravou dlaň k zaoblenému okraji jednoho z těchto rozházených válců.

Fungovalo.

Ocitl se ve skladišti torpéd válečné ponorky třídy *Mohamed.* UI v naváděcím systému tohoto konkrétního torpéda – ještě před

milisekundou neznal „torpédo“ jako slovo ani jako pojem – odumřela před více než dvěma tisíci lety, ale v mrtvých mikroobvodech bylo dost reziduální paměti, aby Harman pochopil, že jeho dlaň dělí jen několik centimetrů od jaderné bojové hlavice zasazené do konce patnáctitunového, vysokorychlostního, samokavitačního torpéda fungujícího na principu „lov, dokud něco nezabiješ“. Bojová hlavice tohoto torpéda – to byl další termín, s nímž se do tohoto okamžiku nesetkal – byla jednoduchá termonukleární zbraň o ráži pouhých 475 kilotun. Při explozi kuličky o velikosti perly uložené několik centimetrů pod jeho dlaní by teplota v milióntině sekundy dosáhla desítek milionů stupňů. Skoro cítil smrtící neutrony a paprsky gama, které se tam krčí jako neviditelné murény smrti, připravené rychlostí světla vyskočit všemi směry, aby zabily nebo zamořily každičký kousek lidských nervů nebo tkáně, na které narazí, rozcupovaly je jako kulka máslo.

Odtrhl ruku a otřel si ji o stehno, jako by mu na dlani ulpěla nějaká špína.

Celá tato ponorka byla jednolitý nástroj vyrobený pro zabíjení lidí. I to kratičké setkání s mrtvou naváděcí UI mu prozradilo, že bojové hlavice torpéd byly pro skutečné poslání stroje a posádky téměř bezvýznamné. Ale aby pochopil, o jaké poslání šlo, musel opustit skladiště torpéd a projít nakloněnou chodbou, jídelnou pro důstojníky i jídelnou pro posádku, po žebříku vylézt nahoru a pokračovat chodbou kolem sonarové kabiny a integrované komunikační centrály a pak po dalším žebříku nahoru do velícího a řídícího centra.

Jenže všechno kromě bližší poloviny skladiště torpéd bylo pod vodou.

Kužely světla z hrudních svítilen mu ukazovaly místa, kde necelých pět metrů před ním začínala severní stěna Průrvy. Ponorka ležela na tomto oceánském hřbetu sedmdesát metrů pod hladinou a byla kompletně zaplavená vodou mnoho staletí, než to, co vytvořilo Průrvu, vysálo vodu z těchto příďových oddělení, ale nežilo tady již nic, z nespočtu podmořských forem života, jimž se tady po staletí muselo dařit, se nezachoval ani vysušený vilejš, a po lidských kostech nebo jiných pozůstatcích posádky tady nebylo ani památky.

Silové pole, které zadržovalo Atlantský oceán, fyzicky neprořízlo tvarovatelný kov trupu ponorky ani kostru – svítilny ukazovaly nahoře celistvou, nepřerušenou linii paluby – ale Harman si dovedl představit celý oválný řez, který oceán uvnitř trupu plavidla vytváří. Severní stěna silového pole Průrvy zadržovala moře ve všech volných prostorách, ale o krok dál… Skoro cítil tlak, jaký tady dole v sedmdesáti metrech musí být, a viděl před sebou temnou stěnu. Světlo jeho svítilen se od ní odráželo jako od povrchu, který má temný lesk, ale zůstává zrcadlivý.

Náhle pocítil nevolnost a strašnou hrůzu. Musel se chytit opovrhovaného torpéda, aby nezavrávoral, aby neupadl na zkorodované pláty podlahy. Chtěl z tohoto prastarého válečného plavidla utéct ven na vzduch a slunce, strhnout si osmózní masku a vyzvracet se, pokud to bude nutné, aby ze sebe dostal jed, který mu znenadání zaplavil tělo a mysl.

To, o co se opíral, bylo pouhé torpédo vyrobené k ničení jiných lodí, nanejvýš přístavu, přesto jeho termonukleární ráže třikrát převyšovala celkovou výbušnou sílu bomby svržené na Hirošimu – další slovo a obraz, které právě vtrhly do Harmanovy rozjitřené mysli – a byla schopná zničit všechno v okruhu stovek kilometrů čtverečních.

Harman – který byl vždy dobrý v odhadu vzdáleností a velikostí, přestože jeho doba takové dovednosti nevyžadovala – si v duchu představil oblast deset krát deset kilometrů v centru Kráteru Paříž, nebo s vilou Ardis jako ve středu terče. V Ardisu by taková exploze během jediné mikrosekundy vypařila nejenom zámeček s novými přístavbami, ale odfoukla by i pracně vybudované palisády a o necelou sekundu později by v kouli ohně odnesla i faxový pavilon o dva kilometry dál. Řeku pod kopcem by proměnila v páru, les v popel a ohnivou kouli v rozpínající se kruh okamžité zkázy, který by dosáhl na severu až za Hladovou skálu, již zahlédl, když mu turínka krátce ukázala Adu a ostatní.

Harman aktivoval nepoužívané funkce bioinformačních zpětných vazeb – příliš pozdě – a dostal zprávu, jíž se děsil. Torpédové skladiště bylo plné latentní radiace. Únik radiace z termonukleárních

hlavic poškozených torpéd měl již dávno poklesnout pod smrtící úroveň, zřejmě však při tom ozářil všechno v přední části ponorky.

Ne – senzory mu řekly, že radiace je horší přímo před ním, cestou od torpédového skladiště – směrem, kterým by musel jít, pokud by se chtěl o tomto nástroji smrti dozvědět víc. Možná radioaktivita pomalu, po všechna ta staletí, unikala z fúzního reaktoru, který toto ohavné plavidlo poháněl. Před sebou měl radioaktivní peklo.

Věděl o svých nových biometrických funkcích právě tak dost, aby si uvědomil, že se může zeptat datových monitorů. Udělal to, ale položil jen tu nejjednodušší možnou otázku – *Ochrání mě termokombinéza dostatečně před touto radioaktivitou?*

Odpověď dostal od svého vnitřního hlasu a byla jednoznačná – *Ne.*

Jít dopředu bylo šílenství. A také neměl *odvahu* projít tou černou vodní stěnou, do víru radiace, přes zbytek zaplaveného skladiště torpéd, nahoru přes tmavé a studené jídelny důstojníků a mužstva, kde by staré Geigerovy počítače zdivočely, až by jim ručičky vyskočily mimo ciferník, a pak ještě výš a chodbou kolem sonarové a komunikační kabiny a po dalším žebříku celou tu neskutečnou, děsivou, mrazivou, pro buňky likvidační vzdálenost do zaplaveného velícího a řídícího centra.

Zůstat v tomto nenávistném trupu bylo doslova šílené, natožpak do něho jít hlouběji. Byla to smrt – smrt jeho, nadějí jeho druhu, Adiny víry v jeho návrat, potřeby jeho nenarozeného dítěte mít v této strašlivé a nebezpečné době otce. Smrt všech budoucností.

Ale on se to musel dozvědět. Kvantové pozůstatky UI z torpédové hlavice mu řekly právě tolik, aby se potřeboval dozvědět odpověď na jedinou hrůznou otázku. A tak se pustil dopředu – jeden vyděšený krok za druhým.

Bylo to po třech dnech a nocích v Průrvě poprvé, kdy se protlačil stěnou silového pole; bylo polopropustné stejně jako to, jímž prošel předtím na Prosperově orbitálním ostrově – a teď navíc věděl, že „polopropustné“ znamená, že bylo vytvořeno tak, aby jinak neprostupným štítem mohli projít lidé starého typu nebo postlidé – jenže tentokrát procházel ze vzduchu a tepla do chladu, tlaku a tmy.

Harman věřil, že termokombinéza ho ochrání před účinky hloubky, byť ne před zářením, a ona to skutečně udělala; dokonce si odmítl vyvolat informace, jak je vyrobená a díky čemu funguje, i když věděl, že je v sobě má. Bylo mu jedno, jak to dělá, že chrání před oceánským tlakem – hlavně že ten úkol splnila.

Hrudní svítilny automaticky zvýšily jas, aby si poradily s odrazy a tmavou vodou plnou částeček.

Tak jako byly suché části skladiště torpéd sterilní, byly zaplavené části ponorky plné živých organismů. To, co tu teď žilo, v silné radiaci nejenom přežívalo, ale dokonce na ní hodovalo, bujelo z ní. Každý kovový povrch se skrýval pod vrstvami zmutovaných, korálem potažených hub a chuchvalců zelené, růžové a šedomodré světélkující živé hmoty, jejíž vějířovité a chapadlovité útvary se lehce vlnily v jinak neznatelných proudech. Krabovití tvorové před jeho světly utíkali. Krvavě červený úhoř vyrazil z otvoru v bývalém průlezu zadního skladiště torpéd a hned zase zatáhl hlavu zpátky, takže zůstaly jen řady jeho zubů lesknoucích se ve světle. Harman se mu vyhnul, když se obrostlým průlezem opatrně protahoval.

Od mrtvé UI z hlavice získal zjednodušené schéma lodi – dostatečné přinejmenším k tomu, aby ho do velícího a řídícího centra dovedlo – ale žebřík, po kterém musel vyšplhat k jídelnám, byl pryč.

Většina ponorky byla vyrobena z výborných slitin, které i tady pod mořem přečkají další dva tisíce let, ale schody – jeho proteinové shluky ho informovaly, že tomuto typu se říkalo *visuté schodiště* – již dávno sežrala rez.

Harman zabořil prsty do nánosů a vlnících se vějířů po obou stranách šikmé šachty a s nadějí, že je nestrčí do tlamy nějakému dalšímu úhoři, se začal pracně soukat zelenou polévkou mořské vody vzhůru. Jednotlivé radioaktivní částečky i jejich shluky se mu lepily na termokombinézu a z očnic a osmózní masky je musel neustále otírat.

Když se dostal na úroveň důstojnické jídelny, neměl daleko k přesycení kyslíkem. Ze zkušenosti věděl, že osmózní maska ho bude i dál zásobovat bez problémů, ale byl nesvůj z pocitu tlaku na každý čtvereční centimetr své kůže. Nemusel se probírat paměťovými moduly, aby se dozvěděl, že termokombinéza ho ochrání i před

chladem a tlakem – stejný typ ho udržel při životě v nulovém tlaku vesmíru – jenže vesmír se zdál být nějakým způsobem *čistší.*

Jestlipak byl ten kal, který mám na očnicích, kdysi součástí mužů a žen, kteří toto plavidlo obsluhovali?

Zahnal podobné myšlenky. Byly nejenom zvrhlé, ale i absurdní. Jestli se s touto lodí potopila i posádka, věčně hladoví obyvatelé oceánu očistili její kosti za pouhých několik let a za nemnoho dalších sežrali a rozložili i kosti jako takové.

Ale stejně –

Raději se soustředil na to, aby se přes zarostlé a zborcené palandy dostal k zádi. Fakt, že tento prostor sloužil jako ložnice lidí, poznal jen podle schématu z rozpadajících se paměťových molekul bojové hlavice; nyní vypadal jako zarostlá krypta. Šedé police obalené vrstvou hub poskytovaly útočiště spíš zmutovaným krabům a světloplachým úhořům než tlejícím tělům Monteků a Kapuletů.

Musím si od toho Shakespeara doopravdy přečíst *víc. V datových paketech je velice mnoho věcí spojeno s jeho myšlenkami a texty,* pomyslel si Harman, když překonal otevřený průlez, rozhrnul slizovité stalagmity a vplul do prostoru bývalé jídelny. To, co kdysi byl dlouhý jídelní stůl, mu z nějakého důvodu připomínalo Kalibánův kanibalský stůl nahoře na Prosperově ostrově – před tolika měsíci. Možná to bylo tím, že houby a měkkýši tady zmutovali do krvavě růžové barvy.

Věděl, že na druhém konci té růžové jídelní jeskyně bude muset vylézt po žebříku – tentokrát opravdovém žebříku, žádném šikmém schodišti – do integrované komunikační centrály, než bude moci pokračovat přes sonarovou kabinu na záď do velícího a řídícího centra.

Žádný žebřík tam nebyl. A tentokrát úzkou rouru svislé šachty ucpávala modrozelená mořská vegetace. Harmanovi to připomnělo Daemanův popis Kráteru Paříž přeměněného v hnízdo z modrého ledu.

Ale tuto síť utkal život z pozemského oceánu, i když zmutovaný. Harman za ni začal škubat, vytahoval plnými hrstmi to, čím život za staletí pozvolna šachtu obsadil a opanoval. Litoval, že s sebou nemá sekeru. Voda kolem něho se tak zaplnila šlichtou, že si neviděl ani na

ruce. Něco dlouhého a kluzkého – další úhoř? nějaký had? – mu proklouzlo podél těla a zmizelo kdesi dole. Dál vytahoval chuchvalce a shluky husté, mazlavé, radioaktivní hmoty a probojovával se neprůhledným kalem.

Připadal si, jako by se znovu rodil, ale tentokrát do mnohem strašlivějšího světa.

Zápas ho tak strhl, že když se prodral nahoru na úroveň komunikační centrály, v první chvíli ani nepoznal, že je na místě.

Všude visely zelené úponky a ve vodě bylo tolik plovoucích částeček, že ho oslepovalo světlo vlastních svítilen. Ležel v zárodečném bahnu, vyčerpaný tak, že se nemohl ani pohnout.

Pak – když si vzpomněl, že každý okamžik, který tráví v tomto vraku, pro něho znamená větší pravděpodobnost smrti – se zvedl do kleku, odhrnul si z ramen a ze zad šlahouny a úponky věkovité vegetace a začal šouravě postupovat k zádi.

Komunikační centrála byla stále živá.

Harman ztuhl, když si to uvědomil. Funkce jeho těla, které zatím ani nezkatalogizoval, zaznamenaly pulzující připravenost přístrojů ukrytých pod živým šedozeleným kobercem proniknout ven a komunikovat. Ne s ním. Tyto komunikační UI jeho přítomnost nebraly na vědomí – jejich schopnost interakce s lidmi odumřela již dávno spolu s kvantovým jádrem jejich počítačů.

Chtěly však komunikovat s *někým* – a hlavně chtěly od *někoho,* od *něčeho* přijímat rozkazy.

Poznal, že tady, v integrované komunikační centrále, nenajde vodítko k tomu, co potřebuje zjistit, a napůl prošel, napůl proplaval na záď kolem sonarové budky a budky GPS, které byly potažené silným povlakem. Nevěděl, proč jeho paketová paměť chce těmto malým prostorám říkat budky, a ani to nechtěl vědět.

Kdyby někdy o ponorkách přemýšlel, což nedělal, pravděpodobně by přišel na to, že tato plavidla se stavěla pro cestování pod hladinou a že se taková podvodní plavidla skládala z mnoha malých oddělení, která se uzavírala dveřmi nebo průlezy a byla vodotěsná a izolovaná. Pro tuto ponorku to neplatilo. Prostory byly velké v porovnání s objemem lodi jako takové a nebyly příliš rozdělené. Pokud by si oceán našel cestu dovnitř – což se zjevně

stalo – muži a ženy v tomto stroji by nezemřeli tak, že by se pomalu utopili, nelapali by po vzduchu u stropu, ale všechny by je v několika sekundách zabila mohutná, implozivní tlaková vlna. Skoro to vypadalo, jako by lidé, kteří tady pracovali, raději volili okamžitou smrt ve velkých prostorách před pomalým utopením v menších.

Když si Harman uvědomil, že je uprostřed velícího a řídícího centra, přestal plavat a nechal nohy klesnout k plátům paluby.

Bylo tady méně mořské vegetace, víc holého kovu. Díky schématům, která mu poskytly UI jaderných hlavic, poznal centra pro odpalování torpéd a řízení zbraní – vertikální kovové sloupy, z nichž by se promítaly spousty holografických virtuálních ovladačů, pokud by se loď účastnila boje. Pohyboval se po místnosti, přes termokombinézu se dotýkal dlaní kovu a plastu, nechával na sebe promlouvat mrtvé kvantové mozky zasazené do materiálu.

Nebylo zde žádné sedadlo, křeslo ani trůn pro kapitána. Ten muž stával tady, v blízkosti centrálního holografického mapového stolu, přímo před zobrazovací konzolí – za správných okolností virtuální, případně promítanou z LCD plastových panelů, pokud byl virtuální systém poškozený – kam se sváděly a kde se zobrazovaly veškeré lodní systémy a funkce.

Harman mávl rukou v rukavici zelenou tmou a představil si, jak se sonarové obrazy ukazují… *tady.* Taktické situace nalevo od něho… *tam.* Několik metrů zpátky, odkud přišel, skrývaly šedivé oblé hřiby židličky, na nichž se kdysi krčili členové posádky a měli před sebou neustále se měnící virtuální displeje, které řídily a sledovaly zátěž a náklon lodi, radar, sonar a GPS, ovladače robotů, ovladače připravenosti a odpalování torpéd, fyzická kola pro ovládání výškových kormidel…

Ucukl. Tyhle nesmysly vědět nepotřeboval. Potřeboval vědět jen to… *Tam.*

Byl to monolit z černého kovu u kapitánova stanoviště, kousek k zádi. Nepřilepili se na něj žádní vilejši, měkkýši, korály ani sliz. Byl tak černý, že se od něho světlo Harmanových svítilen vůbec neodrazilo, když předtím tou částí velícího centra několikrát prošel.

To byla centrální UI plavidla, zkonstruovaná tak, aby byla stovkou způsobů propojená s kapitánem ponorky a posádkou.

Harman věděl, že kvantový počítač, dokonce i z tohoto ztraceného věku, dokonce i mrtvý více než dva tisíce let, by byl při jednoprocentní funkční kapacitě živější než většina živých tvorů na planetě. Kvantové umělé intelekty umíraly těžce a pomalu.

Věděl, že nebude mít kódy, aby pronikl do databank centrální UI, možná nebude ovládat ani jazyk, aby kódy, které nezná, pochopil, ale zároveň věděl, že to není důležité. Jeho funkce byly vyvinuty a nanogeneticky naprogramovány do jeho DNA dlouho poté, co tento stroj zahynul. Nebude před ním mít žádná tajemství.

Ta představa ho vyděsila.

Chtěl pryč z této zatopené hrobky. Chtěl uniknout radiaci, která mu určitě probíjela kůži, mozek, varlata, střeva i teď, kdy stál, ztuhlý nerozhodností.

Ale on se to musel dozvědět.

Položil dlaň na horní stranu monolitu z černého kovu.

Ponorka se jmenovala *Meč Alláhův.* Vyplula z přístavu…

Přeskočil deníkové záznamy, data, důvody dávné války – zdržel se jen tak dlouho, aby si potvrdil, že to bylo po vypuštění rubikonu, v letech šílenství, kdy Globální kalifát stál blízko před svým zánikem, západní a evropské demokracie již byly mrtvé, Nová Evropská unie byla fikcí dýchavičných vazalských států pod vlivem nastupujícího Chanátu…

Nic z toho nebylo důležité. Důležité bylo to, co se nacházelo v břiše této ponorky, stejně reálné jako plod rostoucí v lůně Harmanovy manželky Ady.

Přece jen si našel čas, aby si zrychleně poslechl poslední vůli šestadvaceti členů posádky *Meče Alláhova.* Ponorka třídy Mohamed vybavená balistickými raketami byla natolik automatizovaná, že vyžadovala jen osmičlennou posádku, ale dobrovolníků bylo tolik; že umožnili šestadvaceti vyvoleným, aby se této poslední mise účastnili.

Všichni byli muži. Všichni byli bezmezně oddaní. Když se přiblížil jejich konec – kordon útočných ponorek, letadel, kosmických lodí a povrchových plavidel Chanátu, pokud to Harman mohl posoudit – všichni odevzdali svou duši Alláhovi. Ti muži věděli, že jim zbývají jen poslední minuty života – že Zemi zbývá jen několik minut do zkázy.

Kapitán vydal rozkaz k odpálení. Primární UI jej potvrdila a odeslala.

Proč rakety nevystartovaly? Harman propátral UI až po její kvantové vnitřnosti a nenašel žádný důvod, proč k odpálení raket nedošlo. Lidský rozkaz byl vydán, čtyřmi fyzickými klíči bylo otočeno, cílové souřadnice a jednotlivé odpalovací příkazy pro UI potvrzeny a odeslány, rakety byly označeny v patřičné startovací posloupnosti, virtuální i fyzická tlačítka byla zmáčknuta. Všechny masivní kovové poklopy raketových šachet otevřela nadbytečná hydraulika – raketové šachty dělila od oceánu jen tenká modrá kopule ze skleněných vláken a všechny tyto odpalovací šachty vyplňoval dusík, aby se vyrovnal tlak a oceán nevtrhl dovnitř dřív, než skutečně dojde k odpálení. Osmačtyřicet raket měly z jejich kójí vypudit dusíkové plynové generátory, přičemž vyvíjení dusíku měl zažehnout náboj dvou a půl tisíc voltů. Plyn jako takový byl schopný vyvinout za necelou sekundu tlak více než šest tun na centimetr čtvereční a vystřelit tak rakety spolu se stoupajícími bublinami, dokud nevyskočí z moře jako korkové zátky, V okamžiku, kdy se rakety ocitnou na vzduchu, se měl v každé střele zažehnout raketový motor na tuhá paliva. Iniciátory startu a zážehu byly dvojnásob jištěné. Rakety se měly s burácením prodrat ven a vyrazit ke svým cílům. UI měla všechny startovní indikátory na červené. V každém z osmačtyřiceti raketových sil v těhotném břiše *Meče Alláhova* postup proběhl správně všemi fázemi od POHOTOVOSTI přes OZNAČIT a ODPÁLIT po ÚSPĚŠNĚ ODPÁLENO.

Jenže rakety dál vězely v šachtách. Mrtvá a rozpadající se UI to věděla a prostřednictvím Harmanovy mravenčící dlaně vyjadřovala něco, co se podobalo hanbě a zklamání.

Srdce mu bušilo tak divoce a dýchal tak prudce, že osmózní maska musela snížit příjem kyslíku, aby u něho nenastala hyperventilace.

Čtyřicet osm raket. Čtyřicet osm hlavicových nosičů. Každá bojová hlavice byla vícenásobná a obsahovala šestnáct samostatných návratových pouzder. Dohromady sedm set šedesát osm faktických hlavic, všechny ostré, připravené, odjištěné. Byly zaměřeny na sedm

set šedesát osm zbývajících měst, starých památníků a chřadnoucích populačních center s těmi, kteří přežili rubikon, po celém světě.

Toto však nebyly obyčejné termonukleární hlavice jako ty, jimiž byla vybavena torpéda *Meče Alláhova.*

Každá ze sedmi set šedesáti osmi faktických bojových hlavic, které byly na palubě ponorky, v sobě nesla opatrně přechovávanou černou díru. V té době to byla pro Globální kalifát konečná zbraň – *konečný prostředek očisty,* pomyslel si Harman a vydal zvuk, který byl napůl vzlyk, napůl zasmání.

Černé díry byly samy o sobě malé. Každá z nich nebyla o mnoho větší než to, co jeden ze zemřelých členů posádky popsal ve svém naléhavém a zbožném proslovu na rozloučenou jako „fotbalový míč, do kterého jsem si jako malý kopal v troskách Karáčí.“ Ale v okamžiku, kdy by se dostaly ven ze svých ochranných obálek a dopadly na cíl, výsledek by byl mnohem dramatičtější než v případě pouhé termojaderné zbraně.

Černá díra by se zřítila na zem a uprostřed cíle, na nějž by dopadla, by vytvořila díru o velikosti fotbalového míče. Ovšem v okamžiku jejího obnažení by nastala plazmová imploze, která by byla tisíckrát horší než termonukleární exploze. Klesající černá díra, která by měnila veškerou hlínu, skálu, vodu a magma před sebou ve stoupající oblak páry a plazmy, by za sebou vcucla také lidi, domy, vozidla, stromy a faktickou molekulární stavbu cílového města a stovek čtverečních kilometrů kolem.

Černá díra, která vytvořila kilometrový otvor v centru Kráteru Paříž byla široká necelý milimetr a byla nestabilní – pozřela sama sebe, než se dostala do jádra Země. Harman teď věděl, že v důsledku toho nezdařeného experimentu přišlo tenkrát o život jedenáct milionů lidí.

Tyto černé díry neměly pozřít samy sebe. Jako pingpongový míček měly procházet Zemí sem a tam, vyletovat do atmosféry a provrtávat se planetou. Sedm set šedesát osm plazmových koulí obklopených ionizujícím zářením, nástrojů konečné zkázy, které by znovu a znovu provrtávaly kůru, plášť, magma a jádro, měsíce a roky, až by všechny spočinuly ve středu této drahé dobré Země a začaly požírat strukturu planety jako takové.

Všech šestadvacet hlasů členů posádky, které Harman vyslechl, tento výsledek své mise oslavovalo. Všichni se znovu setkají v Ráji. Buď pochválen Bůh!

I když měl Harman nutkání vyzvracet se do své těsné osmózní masky, přinutil se udržet ruku na černém monolitu UI ještě celou další nekonečnou minutu. Musel tam být nějaký návod, jak tyto aktivované černé díry zneškodnit.

Ochranná pole hlavic byla velice silná, mohla vydržet staletí, pokud to bude nutné.

Vydržela déle než dva a půl tisíce let, ale byla velice nestabilní. Jakmile by unikla jedna černá díra, unikly by všechny. Bylo úplně jedno, jestli začnou svou pouť do jádra Země a dál ze svých cílů nebo odsud od severní stěny Atlantické průrvy. Výsledek by byl stejný.

V UI ani nikde jinde na *Meči Alláhově* nebyl žádný postup, jak je zneškodnit. Ty singularity existovaly – existovaly téměř dvacet pět Harmanových standardních pěti dvacítek – a ve světě, kde vrchol techniky lidí starého typu představovaly kuše, nebyl způsob, jak jejich ochranná pole obnovit.

Harman odtáhl ruku.

Později si nepamatoval, jak našel cestu ze zaplavených částí ponorky ven. Nepamatoval si, že by překlopýtal suchý přední sklad torpéd a trhlinou v trupu se dostal ven na prosluněný pás bahnité hlíny, který tvořil Atlantickou průrvu.

Ale pamatoval si, že si stáhl kapuci a osmózní masku, padl na všechny čtyři a dlouhé minuty zvracel. Ještě dlouho poté, co se zbavil toho mála, co měl v žaludku – tyčinky byly výživné, ale nezůstávalo po nich skoro nic – dál dávil nasucho.

Pak už byl tak slabý, že se neudržel ani na všech čtyřech, a tak se odplazil od svých zvratků, převalil se na záda a zahleděl se nahoru na dlouhý, tenký pás modré oblohy. Prstence byly slabé, ale zřetelné, otáčely se, křížily se, pohybovaly se jako bledé ručičky nějakého obludného hodinového mechanismu odpočítávajícího hodiny, dny, měsíce nebo roky, než se stav zádržných obálek bojových hlavic vzdálených od Harmana jen několik metrů zhorší natolik, že zkolabují.

Věděl, že by se měl od tohoto radioaktivního vraku vzdálit – plazit se na západ, pokud to bude nutné – ale ve svém srdci k tomu nenacházel žádnou vůli.

Nakonec, snad po několika hodinách – pás oblohy tmavl do večerních odstínů – aktivoval funkci dotazu na své biomonitory.

Jak tušil, dávka, jíž byl vystaven, byla smrtelná. Závrať, kterou cítil, se bude jedině zhoršovat. Zvracení a suché dávení se brzy vrátí. Pod kůží se mu již hromadila krev. Během několika hodin – ten proces již začal – se mu začnou buňky střev a vnitřností po miliardách loupat. Pak přijde krvavý průjem – zpočátku přerušovaný, ale později trvalý, až jeho tělo začne doslova srát vlastní rozpuštěná střeva. Pak nastane krvácení především vnitřní, buněčné stěny se úplně rozpadnou, celý systém se zhroutí.

Věděl, že bude žít dost dlouho, aby to všechno viděl a cítil. Za den bude tak slabý, že nebude schopen mezi jednotlivými návaly zvracení a průjmu vrávorat dál. Zůstane ležet v Průrvě a jeho nehybnost budou narušovat jen bezděčné záchvaty křečí. Věděl, že se nebude moci ani dívat na modrou oblohu nebo hvězdy, až zemře – biomonitory mu již hlásily, že na povrchu obou očí mu bují radiací vybuzený šedý zákal.

Harman se musel divoce usmát. Už se nedivil, proč mu Prospero a Miranda dali zásobu výživných tyčinek jen na několik dní. Museli vědět, že jich nebude potřebovat ani tolik.

Proč? Proč ze mě dělat Prométhea lidstva se všemi těmito funkcemi, se všemi těmito vědomostmi, se vším tímto příslibem, který bych mohl předat Adě a svému plemenu, jen proto, abych tady zemřel v osamění… takovým způsobem.

Mozek mu fungoval ještě dostatečně dobře, aby pochopil, že miliardy lidí, o nic vyvolenějších než on, upínaly v hodinách a minutách před svou smrtí k němým nebesům podobné poslední myšlenky.

Měl teď také dost moudrosti, aby si na svou otázku uměl odpovědět. Prométheus ukradl bohům oheň. Adam a Eva ochutnali v Rajské zahradě jablko poznání. Všechny staré mýty o stvoření světa vyprávěly různé verze stejného příběhu, odhalovaly stejnou strašlivou pravdu – *když ukradneš bohům oheň a poznání, staneš se*

něčím víc, než jsou zvířata, z nichž ses vyvinul, ale pořád zůstaneš hluboko, přehluboko pod každým opravdovým bohem.

Harman by v tom okamžiku dal cokoli za to, aby se zbavil šestadvaceti osobních a náboženských odkazů šílenců, kteří tvořili posádku *Meče Alláhova.* Cítil z těch plamenných rozloučení plnou tíhu břemene, které se chystal přinést Adě, Daemanovi, Hannah, svým přátelům, svému druhu.

Uvědomil si, že celý loňský rok – trójský příběh turínek, jež byly Prosperovým žertovným dárkem pro lidi starého typu, šířeným prostřednictvím Odyssea a Savi, jejich šílené výpravy, smrtící maškaráda nahoře na Prosperově ostrově v prstenci R, jeho únik, to, jak se obyvatelé vily Ardis naučili vyrábět zbraně, pokládat hrubé základy společnosti, objevovat politiku, dokonce hledat cestu k nějakému náboženství…

To všechno z nich znovu dělalo lidi.

Lidské plemeno se vrátilo na Zemi po více než čtrnácti stech letech komatu a lhostejnosti.

Harman si uvědomil, že jeho a Adino dítě bude úplný člověk – možná první opravdový člověk, který se narodí po všech těch příjemných, nelidských stoletích pod dohledem falešných postlidských bohů – konfrontovaný na každém kroku s nebezpečími a smrtelností, nucený vynalézat, tlačený k vytváření pout s jinými lidmi jen proto, aby obstál proti voynixům, *kalibánkům,* samotnému Kalibánovi a tomu netvorovi Setebovi…

Bylo by to vzrušující. Bylo by to děsivé. Bylo by to *opravdové.*

A vedlo by to, mohlo by to vést, patrně by to mohlo vést, k dalšímu *Meči Alláhovu.*

Harman se překulil na bok a znovu se vyzvracel. Tentokrát tvořily zvratky hlavně krev a hlen.

Je to rychlejší, než jsem si myslel.

Zavřel oči před bolestí – před všemi druhy bolesti, ale především před bolestí tohoto nového poznání – a sáhl si na pravý bok. Pistole tam byla.

Rozepnul řemínek, uvolnil zbraň z adhezního držáku a druhou rukou nabil komoru, jak mu to předvedla Moira – jedním z nábojů – vymáčkl pojistku a přiložil si hlaveň ke spánku.

75

Démogorgón zabírá polovinu oblohy vyplněné plameny. Asia, Panthea a jejich mlčenlivá sestra Iona se dál krčí. Okolní skály, masivy a sopečné vrcholky se plní gigantickými, hrozivými siluetami – Titány, Duchy hodin, nestvůrnými oři, nestvůrnými nestvůrami, obřími stonožkami Léčitelova typu, nelidskými Vozataji a dalšími Titány, kteří všichni zaujímají svá místa jako porotci, kteří se scházejí k soudu na schodech řeckého chrámu. Očnice termokombinézy umožňují Achilleovi vidět všechno. Skoro toho lituje.

Tartarské nestvůry jsou až příliš nestvůrné, Titáni příliš chlupatí a titánští, na Vozataje a bytosti, o nichž Démogorgón mluvil jako o Duších hodin, není vůbec možné pořádně zaostřit zrak. Připomínají mu, jak jednou rozsekl mečem břicho a hruď jednoho Trójana a spatřil, jak se na něho dívá malý lidský homunkulus. Modré oči jako by na něho přes roztříštěná žebra a vyhřezlé vnitřnosti zamrkaly. Bylo to poprvé a naposledy, co zvracel na bojišti. Pohlédnout na tyto Duchy hodin a Vozataje bylo stejně obtížné.

Zatímco Démogorgón čeká, až se tito nestvůrní porotci setřídí a shromáždí, Héfaistos vytáhne z bublinovité přilby svého komického oděvu tenký provaz a jeho konec připevní ke kapuci Achilleovy termokombinézy.

„Už mě slyšíš?“ zeptá se zmrzačený zakrslý bůh. „Máme pár minut, abychom si promluvili.“

„Ano, slyším tě, ale neslyší nás taky Démogorgón? Jako předtím?“

„Ne, tohle je zabezpečená linka. Démogorgón je spousta věcí, ale J. Edgar Hoover mezi nimi není.“

„Kdo?“

„To nic. Poslyš, synu Péleův, musíme spolu zkoordinovat, co té obří lůze a Démogorgónovi řekneme. Hodně na tom záleží.“

„Neříkej mi tak,“ zabručí Achilleus a probodne ho pohledem, při němž jeho nepřátelům na bojišti zdřevěněly nohy.

Bůh Héfaistos dokonce polekaně couvne a nechtěně napne komunikační linku mezi nimi. „Jak ti nemám říkat?“

„Syn Péleův. Ten výraz nechci už nikdy slyšet.“

Bůh vynalézavosti zvedne ruce chráněné silnými rukavicemi, obrácené dlaněmi ven. „Tak fajn. Ale stejně si musíme promluvit. Máme jen jednu dvě minuty, než tenhle soudní paskvil začne.“

„Co je to paskvil?“ Achillea začínají prázdné řeči miniaturního boha unavovat. Lehkonohý zabiják svírá v ruce meč. Má silné podezření, že kdyby chtěl tohoto takzvaného nesmrtelného zabít, úplně by stačilo, kdyby tomu vousatému pitomci udělal mečem díru do toho jeho kovového obleku a pak jenom odstoupil a díval se, jak se bůh ohně zadusí kyselým vzduchem. Jenže Héfaistos *je* nesmrtelný Olympan, i bez léčebných nádrží toho velkého hmyzáka. A tak je možné, že by ten drzý vousatý mrzák v kyselém tartarském vzduchu jen celou věčnost kašlal, dusil se, zvracel a válel se v bolestech, tak jako předtím Achilleus, dokud by ho některá Ókeanovna nesežrala. Achilleus cítí silné nutkání zjistit, která varianta je pravdivá.

Odolá tomu pokušení.

„To nic,“ řekne Héfaistos. „Co se chystáš Démogorgónovi říct? Mám za nás mluvit já?“

„Ne.“

„Tak dobře, ale musíme si ve svých verzích udělat pořádek. O co jiného chceš Démogorgóna a ostatní Titány požádat než o to, aby zabili Dia?“

„Já nechci Démogorgóna požádat, aby zabil Dia,“ odvětí pevně Achilleus.

Vousatý trpasličí bůh vypadá pod sklem své hlavové bubliny překvapeně. „Nechceš? Já myslel, že proto jsme tady.“

„Chci Dia zabít sám,“ prohlásí Achilleus. „A jeho játra hodím Argovi, Odysseovu psovi.“

Héfaistos si povzdechne. „No dobře. Ale k tomu, abych já usedl na olympský trůn – aby se naplnila dohoda, kterou jsi mi nabídl a kterou Nyx odsouhlasila – pořád musíme přesvědčit Démogorgóna, aby zasáhl. A Démogorgón je šílený.“

„Šílený?“ zopakuje Achilleus. Zdá se, že většina obludných postav již zaujala své místo mezi skalními masivy, sopečnými kužely a lávovými proudy.

„Tys neslyšel, jak žvanil o tom nejvyšším Bohovi?“

„Nevím, o kterém jiném bohovi Démogorgón mluví, když ne o Diovi.“

„Démogorgón mluví o nějakém jediném nejvyšším bohovi celého vesmíru,“ vysvětlí Héfaistos. Jeho hlas, už tak dost chraplavý, chraptí přes komunikační linku ještě víc. „O jednom bohovi s velkým ‘B’ a žádných dalších.“

„To je absurdní,“ usoudí Achilleus.

„Jistě,“ přisvědčí bůh ohně. „Proto Démogorgóna jeho plemeno vyhnalo do tohoto tartarského žaláře.“

„Plemeno?“ podiví se nevěřícně Achilleus. „Chceš říct, že těchto Démogorgónů je víc?“

„Samozřejmě. Nic živého se nevyskytuje samotné. To už musíš vědět i ty, Achillee. Tenhle Démogorgón je šílený jako krysa z trójské latríny. Uctívá jakéhosi všemocného boha s velkým ‘B’ a někdy o něm mluví jako o ‘Klidu.’“

„O Klidu?“ Achilleus se pokusí představit si některého boha jako tichou, klidnou bytost. Ta představa je něco, co se naprosto vymyká jeho zkušenostem.

„Ano,“ zavrčí Héfaistos do sluchátek v kapuci. „Jenže tenhle ‘Klid’ není celý ten jediný, všemocný bůh s velkým ‘B’, ale jen jeden z Jeho mnoha projevů… to jeho s velkým ‘J.’

„Už dost těch velkých ‘J’ a ‘B,’“ řekne Achilleus. „Tak Démogorgón nakonec *věří* ve více než jednoho boha.“

„Ne,“ trvá na svém bůh ohně a vynalézavosti. „Tenhle velký Bůh má jen mnoho tváří, avatarů nebo forem, něco jako Zeus, když chce opíchat nějakou smrtelnou ženu, Vzpomeň si, jak se jednou proměnil v labuť, aby…“

„Jak kurva tohle všechno souvisí se slyšením, které během nějakých *třiceti kurevských sekund* začne?“ zařve Achilleus do mikrofonu ve své termokombinéze.

Héfaistos si přitiskne ruce na skleněnou bublinu v místech, kde by měl uši.

„Ticho,“ sykne. „Poslouchej, tohle *hrozně moc* souvisí s argumentací, kterou chceme Démogorgóna přesvědčit, aby vypustil Titány a ostatní zdejší bytosti k útoku na Dia, zlikvidoval současné Olympany a dosadil mě jako nového vládce na Olymp,“

„Ale právě jsi řekl, že Démogorgón je tady vězeň,“

„Řekl Ale Nyx – Noc – otevřela bránovou díru, která vede z Olympu sem, Můžeme se jí vrátit, jestli se nezavře dřív, než tohle zatracené slyšení, soud, městská rada nebo co to je, začne. Navíc si myslím, že Démogorgón může odejít, kdykoli se mu zachce,“

„Co je to za vězení, ze kterého můžeš odejít, kdy se ti zachce?“ zeptá se Achilleus. Začíná si myslet, že blázen je tady ten vousatý zakrslý bůh,

„Musíš se o Démogorgónově rodu něco málo dozvědět,“ prohlásí bublinová hlava, jež korunuje tělo z železných bublin. „Víc se toho o nich ani neví… jen velice málo, Tenhle Démogorgón se věznní, protože mu někdo řekl, že to má dělat. Může se kvantovou teleportací přenést kdykoli kamkoli… pokud usoudí, že je to dost důležité. Stačí, když ho přesvědčíme, že to dost důležité je.“

„Ale máme přece bránovou díru,“ namítne Achilleus. „A co z toho bude mít Nyx? U Odyssea, než jsem Dia probudil, tvrdil jsi mi, že Nyx díru otevře a já jsem ti uvěřil, ale proč? Co z toho pro ni kouká?“

„Přežití,“ odvětí Héfaistos a rozhlédne se. Zdá se, že všechny nestvůrné postavy jsou na svých místech. Soud zasedá. Všichni čekají, až Démogorgón promluví,

Achilleus to vidí také. „Jak to myslíš, přežití? Nyx je jediná bohyně, které se Zeus bojí. Jí a jejích podělaných Sudiček. Nemůže jí nic udělat.“

Skleněná bublina se pohne sem a tam, jak Héfaistos zavrtí hlavou. „Zeus ne. Ale Prospero, Sycorax a… lidé… bytosti, které pomohly vytvořit Dia, mě a ostatní bohy, dokonce i Titány. A tím

nemyslím boha oblohy Urana, který se spojil s Gaiou, matkou Zemí. Ještě před nimi.“

Achilleus se snaží vypořádat se s představou, že Titány a bohy stvořil někdo jiný než Země a Noc. Nejde to.

„Na deset let uvěznili tvora jménem Setebos na Marsu a na vaší ílijské Zemi,“ pokračuje Héfaistos.

„Kdo?“ zeptá se Achilleus. „Co je Setebos? A jak to může souviset s tím, co potřebujeme říct za minutu Démogorgónovi?“

„Achillee, určitě znáš naši historii natolik dobře, abys věděl, jak Zeus a ostatní mladí Olympané přemohli jeho otce Krona a ostatní Titány, přestože Titáni byli silnější.“

„Ano,“ potvrdí Achilleus. Připadá si znovu jako dítě vyučované Cheirónem, kentaurem, který ho vychoval. „Zeus ve válce mezi bohy a Titány zvítězil tím, že si zajistil pomoc strašlivých stvoření, proti nimž byli Titáni bezmocní.“

„A které bylo nejstrašnější z těchto strašných stvoření?“ zeptá se kabelovým spojením vousatý bůh. Za ten učitelský tón by ho Achilleus nejraději na místě vykuchal.

„*Starukýˮ* odpoví s vynaložením posledních zbytků trpělivosti. Démogorgón každým okamžikem promluví a Achilleovi tohle jejich žvanění nijak nepomohlo, aby pochopil, co má říct. „Nestvůrný mnohoruký tvor, kterého jste vy bohové nazvali *Briareós*,“ dodá, „ale kterému dřívější lidé říkali *Aigaión*.“

„Tvor zvaný Briareós a Aigaión se ve skutečnosti jmenuje Setebos,“ sykne Héfaistos. „Deset let se dařilo tohoto tvora odvádět od jeho hltavých úmyslů, nechávat ho, aby se živil vaší malichernou válkou mezi Trójany a Achájci. Jenže teď je znovu volný a kvantové pilíře celé Sluneční soustavy se drolí. Nyx se obává, že zničí nejenom Zemi, ale i Mars a celý její temný rozměr. Bránové díry propojují všechno. Tihle Sycorax, Setebos, Prospero a další jsou hrozně nezodpovědní. Sudičky předvídají naprostou kvantovou zkázu, pokud někdo nebo něco nezasáhne. Nyx by raději viděla na olympském trůnu mne – zmrzačeného trpaslíka – než by riskovala takový kvantový kolaps.“

Jelikož Achilleus nemá ani ponětí, o čem to trpasličí bůh blábolí, zůstane zticha.

Zdá se, že Démogorgón si odkašlává krkem, který mu chybí, aby uklidnil poslední šepot a pohyb v davu Titánů, Duchů hodin, Vozatajů, Léčitelů a dalších nestvůrných postav.

„Nejlepší zpráva je," zašeptá Héfaistos, jako by je ta obrovská, zahalená masa nad nimi mohla slyšet, přestože komunikují přes kabel, „že Démogorgón a jeho bůh – Klid – si takové jako Setebos dávají ke svačině."

„Ten, kdo je tady blázen, není Démogorgón," usoudí šeptem Achilleus. „To ty jsi šílený jako krysa z trójské latríny."

„Ale necháš mě, abych za nás promluvil, ano?" odpoví tiše Héfaistos, s naléhavostí v každé slabice.

„Nechám," souhlasí Achilleus. „Ale jestli řekneš něco, s čím nebudu souhlasit, rozsekám ti ten tvůj krásný oblek na jednotlivé železné koule, potom ti ufiknu tvé opravdové koule a dám ti je sežrat přes tu skleněnou mísu."

„Budiž." A Héfaistos vyškubne spojovací kabel.

„MŮŽETE PŘEDNÉST SVOU PROSBU," zahřímá Démogorgón.

76

Rozhodli se, že budou hlasovat, jestli si Nikdo může sonio půjčit. Shromáždění bylo naplánované na poledne, kdy měl službu minimální počet hlídek a mnoho každodenních úkolů již bylo splněno, takže se ho mohla zúčastnit většina těch, kteří v Ardisu přežili – včetně Hannah a šesti nově příchozích, kteří jejich počet zvýšili na pětapadesát – ale povaha žádosti Odyssea/Nikoho se mezitím stačila donést i k té nejvzdálenější hlídce a všeobecné mínění stálo pevně proti.

Hannah a Ada strávily zbytek dopoledne vzájemným vyplňováním mezer v informovanosti o posledních událostech. Mladší žena nebyla ze ztráty přátel a vily Ardis jako takové téměř k utišení, ale Ada jí připomněla, že Ardis se dá postavit znovu – přinejmenším nějaká zjednodušená verze.

„Myslíš, že se toho dožijeme?“ zeptala se Hannah.

Ada na to neuměla odpovědět. Stiskla přítelkyni ruku.

Mluvily spolu o Harmanovi, o podrobnostech jeho zvláštního zmizení z Golden Gate s bytostí zvanou Ariel a o Adině pocitu, že Harman je stále naživu.

Mluvily o maličkostech – jak se v této době připravuje jídlo, jak Ada doufá, že se podaří tábor zvětšit, než se voynixové začnou znovu houfovat jako předtím.

„Víte, proč je ten malý Setebos odhání?“ zeptala se Hannah.

„Ve skutečnosti nemá nikdo z nás ponětí,“ odpověděla Ada. Odvedla mladou sochařku k Jámě. Malý Setebos – podle vyjádření Nikoho forma vši – byl na dně, ruce a úponky měl stočené pod sebe, ale žlutýma očima se díval nahoru s nelidskou lhostejností, která byla mnohem horší než pouhá zlomyslnost.

Hannah se chytila za spánky. „Ach… proboha… sápe se to po mých myšlenkách, chce se mi to dostat do hlavy.“

„To je jeho," řekla tiše Ada. Donesla si k Jámě flešetovou pušku a uvolněně teď mířila na masu modrošedé tkáně a růžových rukou několik metrů pod sebou.

„Co když… to dosáhne svého?"

„Myslíš začne nás to ovládat? Poštve nás to proti sobě?"

„Ano."

Ada pokrčila rameny. „Napůl čekáme, že s tím každým dnem, každou nocí začne. Bavili jsme se o tom. Prozatím všichni nezřetelně slyšíme, jak nás ten malý Setebos volá – jako nějaký nepříjemný zápach v pozadí – ale když to má sílu, jako teď v tvém případě, působí to vždy jen na jednoho. Pokud to cítíme a slyšíme i my ostatní, je to jako… nevím… ozvěna."

„Tak ty si myslíš, že jestli někoho ovládne, bude to po jednom."

Ada znovu pokrčila rameny. „Něco na ten způsob."

Hannah se zadívala na těžkou flešetovou pušku, kterou Ada třímala. „Ale kdyby tě ta věc začala ovládat právě teď, mohla bys mě zabít – mohla bys nás hodně zabít – než…"

„Ano," přisvědčila Ada. „O tom jsme taky mluvili."

„A vymysleli jste nějaký plán?"

„Ano." Ada, jak stála nad Jámou, mluvila velice tiše. „Dřív, než k tomu dojde, tak tuhle odpornost zabijeme."

Hannah přikývla. „Ale než to budete moci udělat, budete odsud muset odvézt všechny lidi. Už chápu, proč nechcete Odysseovi půjčit sonio."

Ada si musela povzdechnout. „Ty víš, proč je chce, Hannah?"

„Ne. Nechce mi to říct. Je toho spousta, co mi nechce říct."

„A ty ho přesto miluješ."

„Od prvního dne, kdy jsme ho na mostě potkali."

„Ty sis přece brala turínku, když ještě fungovala, Hannah. Víš, že *ten* Odysseus byl ženatý. Slyšeli jsme ho, jak mluvil s ostatními Achájci o své ženě Pénelopě. O svém dospívajícím synovi Télemachovi. Mluvili cizím jazykem, ale pod turínkou jsme mu nějakým způsobem vždycky rozuměli."

„Ano." Hannah sklopila oči.

Dole v Jámě začal malý Setebos pobíhat po svých růžových ručkách sem a tam. Pět úponků vylezlo po straně jámy, další ruce

omotaly mříž a začaly za ni tahat, až to vypadalo, že se kov prohnul. Četné žluté oči toho tvora zářily velice jasně.

Když Daeman spatřil ducha, vracel se právě z lesa a mířil na polední shromáždění. Na zádech nesl těžký plátěný pytel s dřívím na oheň a litoval, že dnes místo sekání a tahání dřeva nemá hlídku nebo není na lovecké výpravě, když z lesa jen deset metrů od něho vyšla žena.

Nejdřív ji zahlédl jenom koutkem oka – dostatečně, aby poznal, že je to člověk, žena, a tedy spíš součást ardiské komunity než voynix – a několik sekund šel klidně dál, flešetovou pušku měl v ruce, ale mířil dolů, a hleděl do země, jak se mořil s těžkým rancem, ale když se k ní otočil, aby zavolal na pozdrav, ztuhl.

Byla to Savi.

Narovnal se a obrovský náklad dříví v provizorním plátěném ruksaku ho málem převrátil na záda. Nebyla by to přehnaná reakce. Dokázal jen zírat.

Byla to Savi – ale ne šedovlasá, starší Savi, kterou viděl, jak ji Kalibán skoro před rokem zavraždil a odtáhl do jeskyní pod Prosperovým brlohem na orbitálním ostrově – tohle byla mladší, bledší, krásnější Savi.

Vzkříšená Savi? Ne.

Duch, bodlo Daemana nadvakrát jako myšlenka a jako strach. Lidé starého typu v jeho éře na duchy nevěřili, ve skutečnosti ani pořádně nechápali, co by to mělo být; dokud minulý podzim nezačal samočíst staré knihy, znal duchy jen ze zmínek v turínkovém dramatu nebo ze strašidelných historek, které tu a tam zaslechl.

Ale tohle musel být duch.

Vypadalo to, že mladá Savi není úplně hmotná. Měla v sobě cosi… mihotavého… Když si ho všimla, otočila se a vykročila přímo k němu. Daeman si uvědomil, ze jí vidí na druhou stranu, dokonce ještě víc než Prosperovým hologramem na orbitálním ostrově.

Přesto nějakým způsobem poznal, že tohle není hologram. Tohle bylo… něco… reálného, reálného a živého, i když si všiml, že celé její tělo vydává měkkou, bledou zář, a navíc to vypadalo, jako by se země nedotýkala žádnou vahou, když kráčela vysokou, hnědou

trávou k němu. Na sobě měla termokombinézu a nic jiného. Daeman ze zkušenosti věděl, že v termokombinéze, která není tlustá ani jako vrstva barvy, si člověk připadá ještě obnaženější, než kdyby byl nahý, a stejně teď vypadala i ta žena, když k němu vykročila. Jako nahá. Termokombinéza byla bledě modrá, ale ukazovala každý její sval, jak šla, a spíš zdůrazňovala než skrývala mírné pohupování jejích ňader. Daeman si na Savi v termokombinéze zvykl, jenže namísto povadlých prsů, prověšeného zadku a změklých stehenních svalů starší Savi mělo toto zjevení vysoká ňadra, rovné břicho a pevné mladé svaly.

Uvolnil ruce z popruhů, upustil náklad dříví na zem a oběma rukama sevřel flešetovou pušku. Necelých dvě stě metrů daleko viděl novou vnitřní palisádu a dokonce i tmavou hlavu, která se pohybovala nad linií klád, ale nikdo jiný na dohled nebyl. Byl s duchem na této zimní louce na kraji lesa sám.

„Ahoj, Daemane."

Byl to Savin hlas. Byl mladší, zněl životem ještě víc než hypnotický hlas, který si pamatoval, ale rozhodně byl Savin.

Daeman neřekl nic, dokud se žena nezastavila v takové vzdálenosti, že na ni mohl dosáhnout. Vypadalo to, jako by mihotala samotná její hmotná podstata – v jednom okamžiku byla celistvá, v dalším průhledná a neskutečná. Když byla hmotná, viděl dokonce i dvorce kolem jejích lehce vztyčených bradavek. Uvědomil si, že mladá Savi byla velice krásná.

Prohlédla si ho těma známýma černýma očima, které si tak dobře pamatoval, od hlavy k patě. „Vypadáš dobře, Daemane. Hodně jsi zhubl. A narostly ti svaly."

Ani potom nepromluvil. Všichni, kteří chodili do lesa, nosili jednu z hlasitých píšťalek, které vyhrabali ze zřícenin. On měl tu svou na šňůrce na krku. Stačilo, aby ji zvedl a zapískal na ni. Za necelou minutu by k němu běžel tucet ozbrojených mužů a žen.

Savi se usmála. „Máš pravdu. Nejsem Savi. Nikdy jsme se nesetkali. Znám tě jenom z Prosperova popisu a z videozáznamů."

„Kdo jsi?" zeptal se. Hlas zněl chraplavě, přiškrceně a napjatě i jemu samotnému.

Zjevení pokrčilo rameny, jako by totožnost nebyla důležitá. „Já jsem Moira.“

Daemanovi to jméno nic neříkalo. Savi se o žádné Moiře nikdy nezmínila. Ani Prospero ne. Na okamžik ho napadlo, jestli třeba Kalibán neumí měnit podobu.

„Co jsi zač?“ zeptal se nakonec.

„Ach!“ Tu slabiku zprostředkoval Savin zastřený smích. „Úžasně inteligentní otázka. Ne: ‘Proč vypadáš jako moje drahá přítelkyně Savi?’ ale ‘*Co* jsi zač?’ Prospero měl pravdu. Nikdy jste nebyli tak hloupí, jak se na pohled zdálo, dokonce ani před rokem.“

Daeman se dotkl píšťalky na hrudi a čekal.

„Jsem postčlověk,“ řekl Savin přízrak.

„Žádní postlidé už nejsou,“ prohlásil Daeman. Levou rukou píšťalku lehce zvedl.

„Žádní postlidé *nebyli*,“ pokračovala mihotavá žena. „Teď jsou. Jeden je. Já.“

„Co tady chceš?“

Pomalu natáhla ruku a uchopila ho za pravé předloktí. Daeman čekal, že jím její ruka projde, ale dotek byl stejně hmotný a opravdový jako dotek každého člověka z Ardisu. Cítil přes bundu tlak Moiřiných dlouhých prstů. Také tam cítil skoro elektrizující chvění.

„Chci jít s tebou, sledovat debatu a pak hlasování o tom, jestli si Nikdo může půjčit vaše sonio,“ odpověděla tiše.

Odkud o tom sakra ví? blesklo mu hlavou. Nahlas řekl: „Jestli se tam ukážeš, nejspíš žádná debata ani hlasování nebudou. I Odys… Nikdo… bude chtít vědět, kdo jsi, odkud ses vzala a co chceš.“

Znovu pokrčila rameny. „Možná. Ale nikdo z ostatních mě neuvidí. Budu viditelná jen pro tebe. Je to takový malý trik, který Prospero zabudoval do mých sester, když se odešly stát bohy, a já jsem se rozhodla, že si ho nechám. Čas od času se hodí.“

Levou rukou si pohrával s píšťalkou, ukazováčkem pravé sklouzl na lučík flešetové pušky a podíval še na ni, právě když zlehka přešla od plné ostrosti k průhlednosti a zase zpátky, V tom, co řekla, bylo příliš mnoho, než aby v tuto chvíli dokázal zformulovat správné otázky. Intuice mu napovídala, že udělá nejlíp, když si ji udrží

nablízku. Nedokázal vysvětlit ani sám sobě, jakou to má logiku. „Co tě na tu debatu vede?“ zeptal se.

„Zajímá mě výsledek.“

„Proč?“

Usmála se. „Daemane, jestli umím být neviditelná pro těch pětapadesát lidí včetně Nikoho, určitě jsem mohla zůstat neviditelná i pro tebe. Ale já chci, abys věděl, že tam jsem. Po debatě a po hlasování si promluvíme.“

„O čem si promluvíme?“ Daeman viděl v řídkém, zatuchlém vzduchu Prosperovy zanikající říše zhnědlé, mumifikované mrtvoly těch, které Savi, Harman a on považovali za poslední postlidi. Všechny patřily ženám. Většinu z nich před stoletími ohlodal Kalibán. Daeman neměl ponětí, jestli tohle zjevení je tím, za co se vydává. Jemu připomínalo spíš bohyně z turínkového dramatu, které sledoval jen občas – možná Athénu nebo o mnoho mladší Héru. Nebyla tak krásná jako Afrodíta, kterou několikrát zahlédl. Najednou si vzpomněl, že skoro před rokem se mluvilo o tom, že v Kráteru Paříž někdo staví pouliční oltáře bohům z turínkového dramatu Trójské války.

Jenže v Kráteru Paříž byli teď všichni mrtví, včetně jeho matky. Zavraždil a sežral je Kalibán. Město bylo pohřbené tím Setebovým modrým svinstvem. Jestli se lidé z jeho rodného města někdy modlili k turínkovým bohům a bohyním, nebylo jim to nic platné. Byl si jistý, že jestli toto je bohyně z turínkového dramatu, nebude mu nic platná.

„Můžeme si promluvit o tom, kde je tvůj přítel Harman,“ prohlásil duch, který si říkal Moira.

„Kde je? Jak se má?“ Daeman si uvědomil, že křičí.

Žena se usmála. „Můžeme si promluvit po hlasování.“

„Tak mi alespoň řekni, proč je toto hlasování tak důležité, že jsi vážila cestu z… místa, odkud jsi přišla, abys u něho byla,“ požádal Daeman a jeho hlas teď zazněl tak tvrdě, jakým se za poslední rok stal.

Moira přikývla. „Přišla jsem je vyslechnout, protože je důležité.“

„Proč? Pro koho? Jakým způsobem?“

Žena neodpověděla. Její úsměv se vytratil.

Daeman pustil píšťalku. „Je důležité, abychom Nikomu sonio dali, nebo je důležité, abychom mu je *nepůjčili?*“

„Chci se jenom dívat,“ odvětil Savin duch, který si říkal Moira. „Ne hlasovat.“

„Na to jsem se neptal.“

„Já vím,“ řekla ta věc Saviným hlasem.

Rozezněl se zvon svolávající ke konkláve. Kolem ústředního přístřešku, stanu a prostoru, kde se vařilo, se začali shromažďovat lidé.

Daeman tam nijak nepospíchal. Věděl, že by možná bylo menší riziko, kdyby do jejich tábora přivedl živého voynixe. Také věděl, že má na rozhodnutí velice krátký čas. „Jestli můžeš shromáždění sledovat, aniž by tě někdo viděl, proč ses mi ukázala?“ zeptal se tichým hlasem.

„Už jsem to ti řekla,“ odpověděla mladá žena, „prostě jsem se tak rozhodla. Nebo možná jsem jako upír – poprvé můžu někam přijít jen tehdy, když mě někdo pozve.“

Daeman nevěděl, co je to upír, ale nepředpokládal, že je to v tuto chvíli důležité. „Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nepozvu tě do naší bezpečné oblasti, dokud mi neřekneš jeden přesvědčivý důvod, abych to udělal.“

Moira si povzdechla. „Prospero a Harman říkali, že jsi tvrdohlavý, ale nedovedla jsem si představit, že by mysleli *tolik* tvrdohlavý.“

„Mluvíš, jako bys s Harmanem mluvila. Pověz mi o něm něco – jak se má, kde je – něco, abych ti uvěřil, že ses s ním setkala.“

Moira se na něho dál dívala a Daeman měl pocit, že vzduch kolem jejich do sebe zaklesnutých pohledů musí vřít. Zvon přestal zvonit. Shromáždění začalo. Daeman stál bez hnutí a mlčel.

„Tak dobře,“ Moira se znovu nepatrně usmála. „Tvůj přítel Harman má v ochlupení na podbřišku jizvu, těsně nad penisem. Neptala jsem se ho, jak k ní přišel, ale muselo se to stát po jeho poslední dvacítce. Léčebné tanky na Prosperově ostrově by ji tam nenechaly.“

Daeman ani nemrkl. „Nikdy jsem Harmana neviděl nahého,“ prohlásil. „Budeš mi muset říct něco jiného.“

Moira se nenuceně zasmála.

„Lžeš. Když jsme s Prosperem dali Harmanovi termokombinézu, kterou má teď na sobě, řekl, že přesně ví, jak si ji obléknout – dostat se do ní totiž není žádná hračka – a že jste je vy dva nosili nahoře na ostrově týdny. Viděl jsi nahého Harmana i jeho nápadnou jizvu.“

„Proč má teď Harman na sobě termokombinézu?“ zeptal se Daeman. „Kde je?“

„Vezmi mě na to shromáždění,“ požádala Moira. „Slibuji, že ti pak povím, co je s Harmanem.“

„Měla bys o něm povědět Adě,“ odvětil Daeman. „Jsou… manželé.“ Hledal to zvláštní slovo těžko.

Moira se usmála. „Povím to tobě a ty to pak můžeš povědět Adě, jestli to uznáš za vhodné. Půjdeme?“ Podala mu levou ruku ohnutou tak, jako by ji měl doprovodit na nějakou společenskou událost.

Nabídl jí rámě.

„…takže to je začátek a konec mé žádosti,“ říkal právě Nikdo/Odysseus, když si všiml, že do kroužku padesáti čtyř lidí přibyl Daeman. Většina lidí seděla na spacích rohožích nebo na dekách. Někteří stáli. Daeman se postavil stranou, až za řadu stojících.

„Chceš si půjčit naše sonio – to jediné, co nám tady dává šanci na přežití,“ promluvil Boman, „a odmítáš nám říct, proč je chceš nebo jak dlouho si je případně necháš.“

„Je to tak,“ uznal Nikdo. „Možná je budu potřebovat jen několik hodin – můžu je naprogramovat, aby se vrátilo samo. Taky je možné, že se nevrátí vůbec.“

„Všichni zemřeme,“ ozval se jeden z těch, kteří přežili v Hughes Townu, muž jménem Stefe.

Nikdo neodpověděl.

„Vysvětli nám, proč je potřebuješ,“ vyzval ho Siris.

„Ne, to je soukromá záležitost.“

Někteří ze sedících, klečících a stojících lidí se tlumeně zasmáli, jako by vousatý Řek zažertoval. Ale Nikdo se neusmíval. Zůstal stejně vážný jako jeho vystupování.

„Jdi si najít jiné sonio!“ křikl Kaman, jejich rádoby vojenský expert. Řekl ostatním, že *opravdovému* Odysseovi z turínkového dramatu, které sledoval před Zřícením po deset let každý den, nikdy nevěřil a téhle starší verzi že je ochotný věřit ještě míň.

„Našel bych si jiné, kdybych mohl,“ odpověděl Nikdo klidným, nevzrušeným hlasem. „Jenže nejbližší, o kterých vím, jsou tisíce kilometrů odsud. Trvalo by příliš dlouho, než bych se tam dostal vzdušným vorem, který jsem provizorně postavil, pokud by tam ta věc vůbec doletěla. Potřebuji sonio použít dnes. Teď.“

„Proč?“ zeptal se Laman, který si bezmyšlenkovitě mnul ruku s chybějícími prsty, kterou měl stále obvázanou.

Nikdo neodpověděl.

Ada, která poté, co shromáždění zahájila a přednesla úvodní slovo, zůstala stát nedaleko mohutného Řeka, tiše promluvila: „Nikdo, můžeš nám říct, jak by nám mohlo prospět, když ti dovolíme, aby sis sonio půjčil?“

„Kdyby se mi podařilo, co chci udělat, je možné, že faxové uzly začnou znovu fungovat. Už za několik hodin. Maximálně za několik dní.“

Davem proběhl slyšitelný nádech.

„Pravděpodobnější ale je,“ pokračoval, „že fungovat nezačnou.“

„A to je důvod, proč chceš použít naše sonio?“ zeptal se Greogi. „Abys znovu uvedl do provozu faxové pavilony?“

„Ne,“ řekl Nikdo. „Je to jen možný vedlejší účinek mé cesty. Dokonce ani ne pravděpodobný.“

„Pomohlo by nám to, že by sis… vypůjčil sonio… nějak jinak?“ zeptala se Ada. Bylo zjevné, že je žádosti Nikoho nakloněna víc než většina těch, kteří se v nesourodém shluku posluchačů mračili.

Nikdo pokrčil rameny.

V dalších chvílích zavládlo takové ticho, že Daeman uslyšel dvě hlídky, které na sebe volaly víc než čtyři sta metrů jižněji. Otočil se – přízračná Moira pořád stála za ním, s rukama zkříženýma na prsou potažených termokombinézou. Bylo to neuvěřitelné, ale nikdo z těch, kteří zvedli hlavu a podívali se, jak se ke skupině blíží – včetně Ady, Nikoho a Bomana, který se na něho upřeně díval od chvíle, co prošel bránou v palisádě – ji očividně neviděl.

Nikdo rozpřáhl své hrubé silné paže a roztáhl prsty, jako by chtěl k nim všem dosáhnout – nebo je možná všechny odtlačit. „Chcete slyšet, že pro vás vykonám nějaký zázrak," řekl tiše, přesto se jeho mocný, řečnicky školený hlas vrátil ozvěnou od palisády. „Žádný takový zázrak není. Jestli zůstanete tady, i se soniem, dřív nebo později budete zabiti. A když se přesunete na ten ostrov po proudu řeky, kam chcete uprchnout, voynixové za vámi přijdou. Stále mohou faxovat a ne jenom faxovými uzly, které znáte. Momentálně vás obklopují desítky tisíc voynixů, namačkaných v okruhu tří kilometrů odsud – zatímco po celé Zemi posledních několik tisíc lidí buď prchá, nebo jsou zalezlí v jeskyních, mrakodrapech nebo troskách svých starých komunit. Voynixové je zabíjejí. Vy máte výhodu, že voynixové nezaútočí, dokud tento Setebův… *tvor*… v jámě bude vaším zajatcem. Ale už za několik dní, ne-li hodin, bude mít ta setebovská veš dost síly, aby si našla cestu z jámy a vám do hlavy. Věřte mi, že něco takového zažít nechcete. A nakonec voynixové stejně přijdou."

„O důvod víc, abychom si nechali sonio pro sebe," zakřičel muž, který se jmenoval Caul.

Nikdo otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Možná. Ale zanedlouho nebude na Zemi žádné místo, kam byste mohli uprchnout. Myslíte si, že jste jediní, kdo má vyhledávací funkci? Vám funkce přestaly pracovat – voynixům a *kalibánkům* ne. Najdou si vás. I Setebos si vás najde, až se přestane cpát minulostí vaší planety."

„Zdá se tedy, že nám nenabízíš žádnou naději," promluvil Tom, mlčenlivý zdravotník.

„Ne," potvrdil Nikdo a tentokrát zvýšil hlas. „Nepřísluší mi, abych vám nabízel naději, i když se může stát, že vám ji moje cesta přinese, pokud budu úspěšný. Ale pravděpodobnost mého úspěchu je nízká – nebudu vám lhát. Zasloužíte si pravdu. Ale jestli se něco důležitého nezmění, sonio nesonio, pravděpodobnost *vašeho* úspěchu – vašeho přežití – je nulová."

Daeman, který si přísahal, že zůstane po dobu diskuze zticha, se uslyšel, jak křičí: „Nemůžeme odejít na prstence, Nikdo? Sonio by nás tam vyneslo – vždy po šesti. Přivezlo mě z Prosperova ostrova na prstenci R. Byli bychom na orbitálních prstencích v bezpečí?"

Všechny tváře se k němu otočily. Ani jediný pohled nemířil k místu, kde necelé dva metry vpravo od něho stála Moira.

„Ne," řekl Nikdo. „Na prstencích byste nebyli v bezpečí."

Tmavovlasá žena, která se jmenovala Edide, náhle vstala. Vypadalo to, že vzlyká a směje se zároveň. „Nedáváš nám ani jednu jedinou zkurvenou *šanci!*"

Odysseus/Nikdo se poprvé usmál – způsobem, který byl k zešílení, k vzteku. Zuby mu bíle zazářily v kontrastu se skoro šedivými vousy. „Není na mně, abych já dával šanci *vám*," řekl tvrdě. „Sudičky se buď rozhodnou, že to udělají, nebo to neudělají. Dnes je na vás, abyste dali šanci *mně*… anebo ne."

Ada udělala krok dopředu. „Hlasujme. Myslím, že nikdo by se tohoto hlasování neměl zdržet, protože na něm může záviset všechno. Vy, kteří jste pro, abychom Odysseovi… omlouvám se, myslím Nikomu… půjčili naše sonio, zvedněte prosím pravou ruku. Ti, kteří jsou proti, nechají prosím obě ruce dole."

77

Z výšky pěti tisíc metrů nenabízelo místo, kde se nacházelo trójské město a bojiště – dávný Ílion – mnoho k podívání.

„To je ono?“ zeptal se velitel centurie Mep Ahoo z paluby transportéru. „Tady jsme byli s bojujícími Řeky a Trójany? Na tom křovinatém pahorku a kousku země?“

„Před šesti tisíci lety,“ potvrdil Mahmud z řídící kabiny *Černé dámy* v nákladovém prostoru výsadkové lodě.

„A v jiném vesmíru,“ připomněl Orphu z kouta nákladového prostoru *Černé dámy*.

„Nevypadá to jako něco zvláštního,“ poznamenal od řízení výsadkové lodě Suma IV. „Můžeme pokračovat?“

„Ještě jeden oblet, prosím,“ požádal Mahmud. „Nemohli bychom slétnout níž? Přeletět nad tou planinou mezi pahorkem a mořem? Nebo nad pláží?“

„Ne,“ odvětil Suma IV. „Pro zvětšení použijte optiku. Raději bych se tolik nepřibližoval k zákazovému poli nad vysušeným Středozemním mořem, ani nelétal tak nízko.“

„Říkal jsem si, že bychom se mohli trochu přiblížit, aby Orphův radar a termovize získaly lepší signál,“ vysvětlil Mahmud.

„Mně to vyhovuje,“ zabrumlal palubním rozhlasem hlas z nákladové komory.

Výsadková loď opsala ještě jeden kruh ve výšce pěti tisíc metrů. V nejzápadnější části okruhu se vznášela nad rozvalinami na pahorku a ještě více než kilometr od místa, kde začínala Středozemní kotlina. Mahmud si přiblížil obraz hlavního kamerového okruhu, odpojil ostatní vstupy a se zvláštním smutkem pohlédl dolů.

Sutiny starých zdí v místech, kde kdysi stál Ílion, se rozkládaly na vyvýšenině, která se táhla západně ke křivce pobřeží Egejského moře – ve skutečnosti to nikdy nebyla zátoka, jenom ohyb pobřeží,

kde se staré lodě přivazovaly ke kůlům a kamenným kotvám. A kde Agamemnón a všichni řečtí hrdinové vytáhli na břeh stovky svých černých lodí.

Na západ od nich se Egejské a Středozemní moře – vínově rudé – kdysi rozlévalo do nekonečna, ale teď se tam za slabým mihotáním postlidmi vytvořeného zákazového pole, které by lodi v milisekundě odřízlo veškerou energii, pokud by do něho vlétla, táhla do dálky jen další hlína, další skály, vzdálená zelená pole – vysušená Středozemní kotlina. Stejným směrem bylo také dobře vidět staré ostrovy, které se z moře kdysi zvedaly – ostrovy, které si Achilleus podmanil před útokem na Tróju: Imbros, Lémnos a Tenedos. Teď se jevily jen jako strmé lesnaté kopce, jejichž skalnaté podloží zabíhá do písečného dna kotliny.

Mezi nyní vysušeným Egejským mořem a pahorkem se zříceninami Tróje Mahmud viděl zhruba půldruhého kilometru naplavenin. Teď to byla houština zakrslých stromů, ale drobný moravec si snadno dovedl představit, jak tato planina vypadala v době, kdy tam byl s Odysseem, Achilleem, Hektorem a všemi ostatními bojovníky – přibližně pětikilometrový oblouk mělkého moře lemovaný bažinami a písčitými nánosy, pláž plná lidí, písečné duny, do nichž se za léta bojů vpilo tolik krve, tisíce zářivých stanů nad pláží a potom široká planina mezi pláží a městem – teď lesnatá, ale po deseti letech shánění palivového dříví na ohně k vaření a na pohřební hranice zbavená veškerých stromů.

Na severu bylo stále vidět vodu: úžinu zvanou kdysi Dardanely, Hellespont, přehrazenou polem v podobě svítících rukou, podobně jako úžina mezi Gibraltarem a Afrikou na západním konci vysušeného Středozemí.

Jako by svým radarem a ostatními přístroji zkoumal stejnou oblast, Orphu řekl na soukromém okruhu: „Postlidé tady museli v podzemí vybudovat nějaký obrovský odvodňovací systém, jinak by už celá tato oblast byla zatopená.“

„Ano,“ odpověděl Mahmud, i když ho technická ani fyzikální stránka celé věci ve skutečnosti nezajímala. Přemýšlel o lordu Byronovi, Alexandru Velikém a všech dalších, kteří vykonali pouť do Tróje, Ílionu, na toto zvláštně posvátné území.

Žádný kámen tam není bez jména. Ta slova jako by se jednoduše vynořila v Mahmudově mysli. Kdo je napsal? Lucanus? Možná. Pravděpodobně ano.

Na vršku teď bylo vidět jen několik šedobílých jizev v narušené skále, hromady kamenů, vše beze jména. Mahmud si uvědomil, že se dívá na zříceniny zřícenin – některé z těch škrábanců a jizev pravděpodobně pocházely z doby neopatrných vykopávek a brutálních odkryvů muže posedlého Trójou a amatérského archeologa Schliemanna, když v roce 1870 začal poprvé kopat – na této pravé Zemi před více než třemi tisíci let.

Teď to místo nebylo ničím zvláštní. Poslední jméno, které mu na nějaké lidské mapě patřilo, bylo Hisarlik. Kameny, nízké keře, říční náplavy, vysoký hřbet, z něhož se otevírá výhled na sever k Dardanelám a na západ k Egejskému moři.

Ale Mahmud v duchu přesně viděl, kde se na Skamanderské pláni a Simoentské pláni střetla vojska. Viděl, kde ve vyvýšené poloze stály hradby a nezastřešené věže Ília, než dlouhý hřeben klesl k moři. I teď rozeznal křovím zarostlý pahorek mezi městem a mořem – Řekové mu už tenkrát říkali Křovinatý hřbet, ale kněží a kněžky z trójských chrámů o něm často mluvili jako o Myrinině mohylovém hrobu – a vzpomněl si, jak nepříliš dávno viděl na jihu atomový hřib v podobě Diovy tváře.

Před šesti tisíci lety.

Když výsadková loď dokončila poslední výškový oblet, Mahmud rozeznal místo, kde nápor ryčících Řeků zadržela mohutná Skajská brána – v *Íliadě*, jíž byl bezprostředním svědkem, na žádného velkého dřevěného koně nedošlo – širokou hlavní ulici procházející kolem tržiště a centrálních fontán k Priamovu paláci, zničenému před více než deseti měsíci Mahmudova subjektivního času bombardováním, a na sever od paláce slavný Athénin chrám. Tam, kde nyní čekaly jen kameny a rostly zakrslé stromy, Mahmud z Evropy viděl místo, kde stála Dardanská brána a hlavní strážní věž, na sever od níž kdysi Helena…

„Nic tady není," řekl do palubního rozhlasu jejich pilot, Suma IV. „Odlétám."

„Ano," řekl Mahmud.

„Ano,“ zabručel na stejném kanále Orphu.

Vyrazili na sever, zatáhli křídla pro pomalý let a znovu překonali zvukovou bariéru. Ozvěnu aerodynamického třesku nezaslechl nikdo ani na jedné straně pustých Dardanel.

„Jsi rozrušený?“ zeptal se Mahmud přítele na soukromém kanále. „Za několik minut uvidíme Paříž.“

„Kráter, kde býval střed Paříže,“ odpověděl Orphu. „Myslím, že Proustův byt spolkla před tisícovkami let ta černá díra.“

„Ale stejně, je to místo, kde psal. A jestli si dobře vzpomínám, taky nějaký James Joyce.“

Orphu zabrumlal.

„Proč jsi mi nikdy neřekl, že jsi kromě Prousta posedlý taky lovcem?“ nedal se odbýt Mahmud.

„Nikdy na to nepřišla řeč.“

„Ale proč ses zaměřil především na ty dva, Orphu?“

„Proč ty na Shakespeara, Mahmude? A proč na sonety a ne na hry? Proč na Černou dámu a na Mladíka a ne třeba na *Hamleta?*“

„Ne, ty mi odpověz,“ naléhal Mahmud. „Prosím.“

Zavládlo ticho. Mahmud poslouchal náporové motory vzadu nad nimi, sykot kyslíku, jenž proudil hadicemi a ventilátory, prázdný šum na hlavních komunikačních kanálech.

Nakonec Orphu řekl: „Vzpomínáš si, jak jsem na *Mab* měl proslov o tom, že velcí lidští umělci – singularity génia – mohou vytvořit nové reality? Anebo nám aspoň dovolit projít do nich univerzálními bránovými dírami?“

„Jak bych mohl zapomenout? Nikdo z nás nevěděl, jestli to myslíš vážně.“

„Myslel jsem to vážně,“ zabručel Orphu. „Můj zájem o lidi se soustředil na jejich dvacáté až dvaadvacáté století, počítáno od narození Krista. Už dávno jsem došel k závěru, že Proust a Joyce byli těmi intelekty, které těm stoletím pomohly na svět.“

„Jestli si dobře vybavuji dějiny, není to zrovna nejlepší doporučení,“ řekl tiše Mahmud.

„Ne. Chci říct ano.“

Několik dalších minut letěli mlčky.

„Chtěl by sis poslechnout jednu báseň, na kterou jsem narazil, když jsem byl moravecké mládě, které sotva vylezlo z růstových nádrží a továrních roštů?“

Mahmud si zkusil představit Orpha z Ió jako novorozeně. Po chvíli to vzdal. „Ano, pověz mi ji.“

Mahmud ještě nikdy neslyšel, aby přítel svým brumlavým hlasem přednášel poezii. Byl to zvláštně příjemný zvuk –

Mrtvě narozený
I.
Růžolící Rudy Bloom hoví si v lůně matky své
červené světlo barví to, co jeho ospalé, neostré oči zří
dlouhé jehlice cinkají, jak mu Molly plete obleček
z červené vlny
a uvnitř cítí pohyb jeho malých nožiček;
pohroužen do snů plodu, připravuje se na vůni
přikrývek

II.
Muž si zlehka osuší rty červeným ubrouskem
očima visí na moři mraků za vysokými cihlovými
komíny
zaujatý vzpomínkou na hlohové snítky, jež ve vichru
o sebe se třou
zvedají ručky k třepetavým růžovým kvítkům
vůně dnů dávno minulých stoupá mu do křídel nosu

III.
Jedenáct dní. Jedenáct životů tvorečka vylézajícího
z kokonu
Jedenáct ukonejšených rán, kdy teplo a stín se po
parketách kradou
Jedenáct tisíc tepů než padla noc a kačeny vylezly
z jezírka v dálce

Jedenáct na malé i velké ručičce, když ho přiložila
k prsu
Jedenáct dní se dívali, jak jeho růžové tělíčko spí
v červené vlně

IV.
Útržky románu byly svázány v jeho fantazii
ale tmavými chodbami jeho mysli poletovaly volné
stránky
některé prázdné, další opatřené jen poznámkami
úmorně se protrpěl kontrakcemi své představivosti
ale vzpomínky svěřené inkoustu nikdy nepřežily
noc

Když Ióňanovo brumlání utichlo, Mahmud zůstal chvíli zticha a snažil se zhodnotit kvalitu toho, co slyšel. Měl s tím potíže, ale věděl, že pro Orpha z Ió je to důležitá věc – u konce se obřímu moravci skoro chvěl hlas.

„Od koho to je?“

„Nevím,“ odpověděl Orphu. „Od nějaké básnířky z jednadvacátého století, jejíž jméno se ztratilo se zbytkem ztraceného věku. Musíš si uvědomit, že jsem na to narazil, když jsem byl mladý – předtím, než jsem *doopravdy* přečetl Prousta, Joyce nebo další důležité lidské spisovatele – ale tenhle kousek poezie mi Joyce a Prousta spojil jako dvě strany jediného vědomí. Singularita lidské geniality a pochopení. Už nikdy jsem se toho vjemu nezbavil.“

„Moje první setkání se Shakespearovými sonety bylo hodně podobné…“ začal Mahmud.

„Zapněte si videokanál vysílaný z *Královny Mab*,“ nařídil všem na palubě Suma IV. Mahmud si aktivoval kanál.

Dva lidé divoce souložili na široké posteli s hedvábnými prostěradly a pestrými vlněnými čalouny. Mahmuda, který toho o lidském pohlavním styku hodně přečetl, ale nikdy ho nenapadlo vyhledat si videozáznam v archivech, ohromovalo, jakou energii a naléhavost do toho dávali.

„Co to je?“ zeptal se Orphu na soukromém kanále. „Přicházejí mi divoká telemetrická data – prudce zvýšený krevní tlak, uvolňovaný dopamin, adrenalin, bušící srdce – někde se někdo bije na život a na smrt?“

„Ehm…“ začal Mahmud.

Postavy se překulily. Zůstaly při tom spojené a nepřerušily ani rytmický, frenetický pohyb. Mahmud poprvé viděl muži jasně do obličeje.

Odysseus. Ta žena vypadala jako Sycorax, která předtím jejich achájského pasažéra přivítala v orbitálním asteroidovém městě. Její ňadra a hýždě se teď, nespoutané, zdály být ještě větší, přestože právě teď byla ženina prsa zploštělá o Odysseovu hruď.

„No…“ začal znovu Mahmud.

Zachránil ho Suma IV.

„Ten vstup není důležitý. Přepněte na přední kamery výsadkové lodě.“

Mahmud to udělal. Věděl, že Orphu přepíná na tepelná, radarová a další zobrazovací data, která byl dosud schopný přijímat.

Blížili se k Paříži proděravělé kráterem po černé díře, ale stejně jako na záběrech pořízených z *Královny Mab* nebylo vidět žádný kráter, jenom kopulovitou katedrálu, jakoby upředenou z pavučinového modrého ledu.

Suma IV. se rádiem dotázal *Mab*: „Kde je náš mnohoruký přítel, který to postavil?“

„V místech, kam dohlédneme z oběžné dráhy, nejsou žádné bránové díry vidět,“ odpověděl okamžitě Asteague/Che. „Nejsme schopni ho najít lodními prostředky ani kamerami na satelitech, které jsme rozeseli. Zdá se, že ta věc prozatím skončila s hodováním v Osvětimi, Hirošimě a jinde. Možná se vrátila domů do Kráteru Paříž.“

„Vrátila,“ vmísil se Orphu na společném kanále. „Podívejte se na infra. Přímo uprostřed té modré pavučiny, pod nejvyšší částí té kupole, si hoví cosi velkého a hodně ošklivého. Je tam hodně tepelných průduchů – zdá se, že si hnízdo zahřívá teplem z kráteru – ale je to tam. Při hloubkovém infračerveném zobrazování jsou pod

teplými oblastmi toho svítícího mozku skoro vidět stovky abnormálně velkých prstů.“

„Tak,“ ozval se Mahmud na jejich soukromé lince, „konečně tvoje Paříž. Proustovo město…“

Mahmud ani později nedokázal pochopit, jak mohl Suma IV. zareagovat tak rychle, přestože byl přímo napojený na řízení a centrální počítač.

Z různých míst obří modré kopule vyšlehlo šest blesků. Zachránila je pouze výška, v níž se výsadková loď pohybovala, a okamžité reflexy jejího pilota.

Loď přešla z podzvukových náporových motorů na nadzvukové, prudce zatočila s přetížením 75 g, vrhla se střemhlav dolů, provedla výkrut a začala stoupat k severu, ale šestice blesků o napětí miliardy voltů je i tak minula o pouhých několik set metrů. Vzduchová imploze a tlaková vlna hromu loď dvakrát převrátily, ale Suma IV. ani na okamžik neztratil nad plavidlem kontrolu. Křídla se zatáhla, až z nich zůstaly pouze krátké stabilizátory, a výsadková loď vyrazila plnou rychlostí.

Suma IV. naklonil loď do další prudké zatáčky, záměrně udělal výkrut, zapnul plně aktivní maskování, odhodil světlice a zamlžil vzduch nad pařížskou kopulovou katedrálou z modrého ledu elektronickým rušením.

Z města pohřbeného pod ledem vystartoval k nebi rychlostí Mach 3 tucet ohnivých koulí. Hledaly je, pátraly po nich, zrychlovaly, slídily. Mahmud sledoval radarové stopy se zájmem o málo větším než povrchním, ale věděl, že Orphu, který má mezi svými smysly přímý radarový vstup, musí doslova cítit, jak se k němu plazmové rakety sbíhají.

Výsadkovou loď nenašly. Suma IV. jim udělil nadzvukovými náporovými motory rychlost Mach 5, vystoupal nad třicet dva tisíce metrů a vyškrábal se na okraj vesmíru. Meteorické ohnivé koule explodovaly v různých výškách pod nimi. Jejich tlakové vlny se překryly, jako když se po rybníku prudce rozběhne tucet kruhů. „Co ten hajzl…“ začal Orphu.

„Ticho,“ vyštěkl Suma IV. Výsadková loď udělala další výkrut, střemhlav se spustila dolů, zatočila na jih, rozšířila poloměr

radarového a elektronického rušení a znovu začala šplhat k vesmíru. Z města, od něhož se tak rychle vzdalovali – bylo již šest set kilometrů za nimi a zmenšovalo se s každou sekundou – nevylétly žádné další ohnivé koule či blesky.

„Vypadá to, že náš mnohoruký přítel má zbraně," poznamenal Mahmud.

„My taky," řekl na společném kanále hlas Mepa Ahoo. „Myslím, že bychom mu tam měli poslat atomovku… trochu mu to hnízdečko zahřát. Deset milionů stupňů by pro začátek stačilo."

„Tiše!" ozval se z pilotní kabiny ostře Suma IV.

Na společném pásmu se ozval hlas hlavního integrátora Asteagua/Che: „Přátelé, máme… máte… tam u vás problém."

„Vyprávěj nám o tom," zabručel Orphu z Ió, který stále zapomínal, že je v režimu normálního rádiového spojení.

„Ne," ozval se znovu hlavní integrátor. „Já nemluvím o útoku toho mnohorukého tvora. Mluvím o vážnějším problému. A přímo pod vaší současnou trajektorií. Naše senzory by si toho možná nevšimly, kdyby vás nesledovaly."

„Vážnější?" zeptal se Mahmud.

„*Mnohem* vážnější," potvrdil Asteague/Che. „A bohužel není jenom jeden. Těch vážných problémů je… sedm set šedesát osm."

78

„PŘEDNES SVOU PROSBU,“ zahřímá Démogorgón.

Héfaistos do Achillea šťouchne, aby dal najevo, že mluvit bude on, nemotorně se ukloní – navazující železné koule a jedna skleněná bublina se zhoupnou – a spustí: „Vaše démogorgónské veličenstvo, pane Krone a ostatní význační Titáni, nesmrtelní Duchové hodin a… další ctěné bytosti. Nepřišli jsme sem dnes s přítelem Achilleem proto, abychom prosili, abychom žádali o přízeň, ale proto, abychom se s vámi všemi podělili o důležité informace. Informace, které potřebujete znát a budete je chtít znát. Informace, které…“

„PROMLUV, ZMRZAČENÝ BOŽE.“

Héfaistos se pod vousy křečovitě usměje, ostře zaskřípe zuby a zopakuje svůj úvod.

„TAK PROMLUV.“

Achilleus uvažuje, jestli Kronos a ostatní Titáni, nemluvě o obrovských, nepopsatelných bytostech kolem nich, tvorech s podivnými jmény jako nesmrtelní Duchové hodin a Vozkové budou hrát při tomto setkání aktivní roli, nebo bude mít právo mluvit pouze Démogorgón, dokud je oficiálně neudělí někomu jinému.

Potom ho Héfaistos překvapí.

Z objemného ruksaku – neforemné konstrukce ze železa a plátna, která drží něco, co Achilleus považoval za nádrže se vzduchem – bůh vynalézavosti vytáhne mosazný ovoid posázený skleněnými čočkami. Opatrně přístroj položí na vršek balvanu, který je mezi ním a hrozivým Démogorgónem, a chvíli si hraje s různými přepínači a nastaveními. Když pak trpasličí bůh znovu promluví, zakřičí a reproduktory ve své přilbě zesílí na maximum: „Vaše démogorgoní Výsosti, vznešení a děsiví Duchové hodin, majestátní Titáni a Titánky, Krone, Rheio, Kríe, Koie, Hyperione, Iapete, Theio, Hélie, Seleno, Éoio a všichni ostatní titánského přesvědčení, kteří jste se

zde shromáždili – vy, mnohoruké Léčitelky, i vy, Vozkové hrubých tvarů – všechny vy vznešené Bytosti v mlze a popelu – než abych tady dnes snášel argumenty pro svou věc, argumenty k odstranění pretendenta Dia z trůnu za pokus o uzurpování veškerého božství pro sebe, než abych vás žádal, abyste ho sesadili, nebo se mu aspoň postavili na odpor za to, že opovážlivě vznáší nárok na všechny světy a vesmíry od tohoto dne do skonání věků, umožním vám, abyste to sami viděli. Právě na tuto dobu, kdy se tu choulíme na této lávou provrtané hromadě sraček, totiž Zeus svolal všechny nesmrtelné Olympany do Velkého paláce bohů. Svou kameru jsem tam ukryl, vysílá však živě na retranslační stanici v kotlině Hellas, odkud můžeme díky bránové díře nesmrtelné Nyx toto vysílání přijímat jen se zpožděním necelé sekundy. Pohleďte!“

Héfaistos si pohraje s dalšími vypínači a přepne páčku. Nic se nestane.

Bůh ohně se kousne do rtu, zakleje do mikrofonu a znovu začne manipulovat s mosazným přístrojem. Přístroj zamrká, zabzučí, zabliká a znovu ztichne.

Achilleus začne vytahovat z opasku svůj nůž k vraždění bohů.

„Pohleďte!“ vykřikne Héfaistos, znovu s maximálním zesílením.

Tentokrát bronzový přístroj promítne do vzduchu nad všemi, před Démogorgóna a stovky ohromných tvorů, které je v narudlém lávovém světle a kouři obklopují, obdélník široký sto metrů.

Obdélník neukazuje nic než šum a zrnění.

„Já jsem debil,“ zabručí Héfaistos. Každé jeho slovo je z reproduktorů na přilbě jasně slyšet. Přiskočí k přístroji a zahýbe jakýmisi kovovými pruty, které Achilleovi připomínají králičí uši.

Obrovský obraz nad nimi se rázem projasní. Je to holografická projekce, velice hluboká, plně trojrozměrná, v živých barvách, oku to připadá jako široké okno do skutečného Paláce bohů. Záběry doprovází prostorový zvuk – Achilleus zaslechne nedaleko sebe šelest, jak sandály stovek a stovek čekajících bohů šustí po mramoru. Když si Hermes tiše pšoukne, slyší to tady všichni.

Titáni, Titánky, Duchové hodin, hmyzovití Léčitelé, nestvůrné tvary beze jména – všichni kromě Démogorgóna – zalapají po dechu, každý svým způsobem, více či méně nepodobným lidskému.

Důvodem není Hermova netaktnost, ale bezprostřednost a účinek holografické projekce, která se dál rozšiřuje a obkličuje je. Když se pás světla a pohybu kolem nich uzavře, iluze, že jsou mezi nesmrtelnými ve Velkém paláci bohů, je velice silná. Achilleus dokonce povytáhne svůj nůž ještě víc, protože si myslí, že Zeus na svém zlatém trůnu a tisíce olympských bohů stojících kolem nich určitě uslyší hluk, který dělají, otočí se a spatří je, jak se tady všichni krčí v puchu a šeru Tartaru.

Olympští bohové se neotočí. Je to jednosměrné vysílání.

Zeus – vysoký na svém trůnu přinejmenším patnáct metrů – se předkloní, zamračí se na řady shromážděných bohů, bohyň a Erínyí a začne mluvit, Achilleus slyší v archaické kadenci každé pozvolné slabiky Diovo nově nalezené nepřekonatelné sebevědomí:

„Mocnosti olympské, které sdílíte
mou moc a slávu tím, že sloužíte mi,
teď radujte se, už jsem všemohoucí.
Vše se mi poddalo, jen lidská duše
jak neuhasitelný oheň plane
k nebesům s výčitkou a pochybností
či s bědováním, vzdornou modlitbou.
Vzpurně se zvedá, čímž by ohrozila
tu naši starou říši, která stojí
na dávné víře, na pekelném strachu.
Ač moje kletby na ni padají
jak vločky sněhu na lysý štít hory
a ulpí v ní, ač v temnotách mých hněvů
vylézá na skalisku života,
jež zraní duši jak led nahé nohy,
přece jen povznesena nad bědy
nezdolnou touhou. Ale brzy padne:“

Zeus se náhle vztyčí. Jas, který se z něj line, je tak oslnivý, že tisíc nesmrtelných bohů a jeden smrtelný muž v propoceném chameleónském oděvu – Héfaistova kamera muže v maskovacím

oděvu vidí jasně, tedy i všichni zde v Tartaru – váhavě o krok couvnou, když Zeus naváže:

„Nalévej vína, idský Ganyméde,
jak ohněm naplň číše daedalské
a z božské prsti, propletené květy,
vystupte, vítězné vy harmonie,
jak za soumraku pod hvězdami rosa.
Pijte, ať nektar proudí žilami
jak sama radost, věční bohové,
až jásot jednohlasně propukne
tak jako hudba rajských větrů.
Vystup
ke mně, ty světlem touhy oděná,
jíž v jednu bytost spolu splýváme,
když stávám se bohem vládcem,
jediným opravdu všemocným bohem,
bohem všemohoucím, pánem nad věčností!“

Héfaistos projektor z mosazi a skla vypne. Obrovské kruhové okno, které spojuje Tartar s Palácem bohů na Olympu, zhasne a všechno se vrátí do popelu, sazí, puchu a narudlého šera. Achilleus se pevněji rozkročí, zvedne štít a schová za něj nůž schopný zabít bohy, aby jej nebylo vidět. Nemá ponětí, co bude dál.

Nekonečně dlouho se neděje nic. Achilleus čeká výkřiky, povyk, požadavky, aby Héfaistos dokázal, že ty obrazy a hlasy byly pravé, čeká, že Titáni začnou řvát, léčitelští brouci začnou pobíhat po skalách – ale stovka gigantických postav, které jsou stále shromážděné kolem, se ani nepohne, nevydá ani hlásku. Kouř je tak hustý, popel ve vzduchu tolik filtruje rudou lávovou záři, že Achilleus v duchu poděkuje bohům – nebo někomu – za termokombinézové brýle, které má na očích a které mu umožňují vidět, co se děje. Zaletí pohledem k bránové díře, kterou Héfaistovi údajně otevřela Nyx – samotná bohyně Noc. Díra je tam pořád, nějakých dvě stě metrů daleko, možná patnáct metrů vysoko. Jestli se strhne boj, jestli se Démogorgón rozhodne, že si dá zakrnělého boha

a achájského hrdinu ke svačině, Achilleus se chystá vyrazit k bránové díře, i když ví, že si každý kousek cesty bude muset prosekat mezi obry a obludami. Je připravený to udělat.

Ticho se protahuje. Nad znetvořenými balvany a znetvořenými bytostmi skučí temné vichry. Vulkán bublá a vybuchuje, ale Démogorgón ani nehlesne.

Nakonec promluví:

„JE KAŽDÝ OTROKEM, KDO SLOUŽÍ ZLU. TEĎ VÍTE, JAKÝ BŮH JE ZEUS.“

„Zeus že je zlý?“ zaburácí Titán Kronos. „Můj syn je *šílený!* Je to uchvatitel všech uchvatitelů.“

Rheia, Diova matka, má hlas ještě silnější: „Zeus je otrokem své chorobné vůle. Je to pohrdání země a zhouba Olympu. Musí trpět jako ten, kdo se sám vydědil. Musí zchřadnout v bolesti, jež je mu souzena, a být pověšen v pekle ve vlastních nezlomných řetězech.“

Nestvůrný Léčitel promluví. Ohromený Achilleus slyší, že jeho hlas zní velice žensky. „Zeus zachází příliš daleko. Nejdřív si na Sudičky hrál, teď se jim posmívá.“

Jeden z nesmrtelných Duchů hodin zahřímá ze svého skalního výstupku: „Zhouba nepotřebuje žádné horší jméno než toto – Zeus Uzurpátor.“

Achilleus se chytí nejbližšího třesoucího se balvanu, neboť si myslí, že vulkán za Démogorgónem soptí, ale to jen shromážděné bytosti tlumeně hučí.

Kronův bratr, chlupatý Titán Kríos, promluví z místa mezi potoky lávy, kde stojí. „Tohoto pretendenta musí pohltit mocné vlny jeho pádu. Osobně vyjdu na Olymp, kde jsme kdysi vládli, a stáhnu tuto prázdnou věc do pekla, jako když sup a had padnou vysílením, v zápase nerozlučně spleteni.“

„Strašný zjeve!“ zavolá mnohoruký Vozka na Démogorgóna. „Mluv!“

„MILOSRDNÝ BŮH VLÁDNE,“ rozlehne se mezi štíty a dolinami Tartaru hlas beztvarého, nestvůrného Démogorgóna. *„ZEUS NENÍ VŠEMOHOUCÍ BŮH. ZEUS JIŽ NESMÍ VLÁDNOUT NA OLYMPU.“*

Achilleus byl přesvědčený, že závojem zahalený Démogorgón nemá ruce ani nohy, ale bezruký obr nějakým způsobem rozpřáhne paže, které o chvilku dřív ještě nebyly vidět, a roztáhne cosi, co se podobá strašlivým prstům.

Bránová díra dvě stě metrů za Héfaistem se jako na příkaz zvedne, zůstane viset nad nimi, zvětší se a začne klesat.

„SLOVA UPLYNOU JAKO PROUD A NEZŮSTANE NIC,“ zahřímá Démogorgón, než je klesající, rozšiřující se, rudě žhnoucí ohnivý kruh všechny obklopí. *„JEDINOU JISTOU A KONEČNOU ODPOVĚDÍ MUSÍ BÝT BOLEST.“*

Héfaistos popadne Achillea za ruku. Pod vousy je vidět, že zakrnělý bůh má tvář roztaženou do divokého, šíleného úsměvu. „Dobře se drž, chlapče.“

79

Byl to zoufalý, téměř šílený zvrat ve vývoji událostí, ale Mahmud sotva mohl být šťastnější.

Výsadková loď se snesla velice nízko a vypustila jeho ponorku *Černá dáma* do oceánu zhruba patnáct kilometrů severně od souřadnic znepokojivé kritické singularity. Suma IV. vysvětlil, že nechce, aby to cáknutí aktivovalo těch sedm set šedesát osm zaznamenaných černých děr – pravděpodobně v bojových hlavicích uvnitř staré potopené ponorky, již se také podařilo zaznamenat – a nikdo mu to nevyvracel.

Kdyby Mahmud měl lidská ústa, usmíval by se od ucha k uchu jako idiot. *Černá dáma* byla projektovaná a stavěná pro průzkumné a záchranné práce pod ledem, ve strašlivém tlaku a tmě jako v břiše boha na Jupiterově měsíci Európa, ale dobře fungovala i v Atlantském oceánu na Zemi.

Více než dobře.

„Škoda, že to nemůžeš vidět," litoval na soukromém kanále Mahmud. Byli s Orphem z Ió znovu sami. Žádný z ostatních moravců nejevil velký zájem přiblížit se k sedmi stům šedesáti osmi nezrozeným, ale téměř kritickým černým dírám, a výsadková loď pilotovaná Sumou IV. již odlétla, aby pokračovala v průzkumu – tentokrát východního pobřeží Severní Ameriky.

„'Vidím' radarová, sonarová, infra a další data," odvětil Orphu.

„Jistě, ale to není totéž. Tady v pozemském oceánu je *tolik* světla. Dokonce i tady v hloubce dvaceti metrů. Ani když Jupiter zářil nejvíc, nikdy neosvětlil mé oceány – pokud nahoře byl volný, otevřený ledový kanál – víc než do hloubky několika metrů."

„Věřím, že je to krása."

„To tedy *je*," zabublal Mahmud. Nevšímal si, jestli to přítel myslí ironicky; bylo mu to jedno. „Sluneční paprsky pronikají vodou

tak, že všechno barví do zelena, jednou tmavěji, jednou světleji, zářivě. *Dáma* neví, co si o tom má myslet.“

„Ona si všímá světla?“

„Samozřejmě. Její práce je všechno mi hlásit, volit v pravou chvíli ta pravá data a senzorické vstupy. Navíc si sama sebe uvědomuje dost na to, aby zaznamenala všechny ty zdejší rozdíly ve světle, gravitaci a kráse. Taky se jí to líbí.“

„Fajn,“ zabrumlal Orphu. „Tak si dej pozor, abys to nepokazil tím, že jí řekneš, kde jsme a k čemu plujeme.“

„Ona to ví,“ řekl Mahmud. Nechtěl si od velkého moravce nechat pokazit svou povznesenou náladu. Sledoval, jak sonar ohlásil, že před nimi je horský masiv – ten, na kterém ležel vrak – zvedající se k bahnitému dnu necelých osmdesát metrů pod hladinou. Ještě se nevyrovnal s poznatkem, jak je tato část pozemského oceánu mělká. V európských mořích se nenašlo místo, které by bylo mělčí než tisíc metrů, a tady horský hřbet zvedal dno Atlantského oceánu až na něco přes šedesát metrů pod hladinou.

„Prošel jsem si celý zneškodňovací program, který nám poslali Suma IV. a Čo Li,“ pokračoval Orphu. „Měl jsi už čas podívat se na něj podrobně?“

„Ne tak docela.“ Mahmud měl celý dlouhý protokol v aktivní paměti, ale zaměstnával ho dohled nad vypuštěním *Černé dámy* z výsadkové lodi a adaptace ponorky na to krásné, úžasné prostředí. Jeho milovaná ponorka byla jako nová – lepší než nová. Moravečtí mechanici na Fobosu odvedli skvělou práci. A všechny systémy, které před ničivým tvrdým přistáním vloni v Téthyině moři fungovaly dobře, fungovaly teď v laskavém pozemském moři víc než dobře.

„Dobrá zpráva ohledně zneškodnění všech černoděrových hlavic je, že je to teoreticky proveditelné,“ pokračoval Orphu. „Vybavení máme na palubě – včetně řezného paprsku schopného vyvinout deset tisíc stupňů a generátorů soustředěného silového pole – a v mnoha nutných krocích mohu já sloužit jako tvé paže a ty mi můžeš nahrazovat oči pro viditelné spektrum. Budeme muset na každé hlavici pracovat spolu, ale teoreticky se zneškodnit dají.“

„To je dobrá zpráva.“

„Špatná zpráva je, že když budeme pracovat nonstop, bez přestávek na kávu a na vyčurání, zabere nám jedna černá díra o něco víc než devět hodin – pozor, ne jedna balistická hlavice, ale každá podkritická černá díra.“

„Při sedmi stech šedesáti osmi černých dírách…“

„Šest tisíc devět set dvacet hodin,“ dořekl Orphu. „A jelikož jsme na Zemi a moravecký standardní čas tady odpovídá *reálnému* planetárnímu času, dělá to dvě stě čtyřicet sedm dní, *pokud* všechno půjde podle plánu a nenarazíme na žádné vážné problémy…“

„Tedy…“ začal Mahmud, „myslím, že tímhle faktorem se začneme zabývat, až vrak najdeme a zjistíme, jestli se k těm hlavicím vůbec dostaneme.“

„Je zvláštní mít přímý sonarový vstup. Spíš než jako lepší sluch mi to připadá, jako by se moje kůže najednou zvětšila a…“

„Tady je,“ skočil mu do řeči Mahmud. „Vidím ho. Ten vrak.“

Perspektivy a viditelné horizonty byly tady, na mnohem větší Zemi, jiné než na Marsu, kde si na ně skoro zvykl, ještě neúměrnější tomu, jak vnímal vzdálenosti na maličké Európě, kde strávil všechny ostatní standardní roky své existence. Ale sonarová data, hloubkový radar, přístroje pro detekci hmoty a vlastní oči Mahmudovi říkaly, že záď tohoto vraku je nějakých pět set metrů přímo před ním, leží na dně pokrytém nánosy maličko pod sedmdesátimetrovou hloubkou, v níž byla *Černá dáma,* a pomačkané plavidlo jako takové je dlouhé kolem pětapadesáti metrů.

„Dobrý bože,“ zašeptal Mahmud. „Vidíš to na radaru a na sonaru?“

„Vidím.“

Vrak ležel na břiše, přední částí dolů, ale vlastní příď nebylo vidět přes mihotavé silové pole, které zadržovalo Atlantský oceán před suchým pruhem země, jenž se táhl mezi Evropou a Severní Amerikou. To, na co Mahmud zůstal užasle zírat, byla stěna světla z průrvy jako takové. Tady, v hloubce více než sedmdesáti metrů, kde i dno prosluněných pozemských oceánů mělo být inkoustově černé, ozařovalo proměnlivé světlo rozhraní vody a rozehrávalo hru stínů na samotném mechově zeleném trupu potopené ponorky.

„Už vidím, co ji zničilo,“ ozval se Mahmud. „Registruješ svým radarem a sonarem ten ožehlý trup nad místem, kde by měla být strojovna? Těsně za vyboulením trupu pro dlouhé raketové silo?“

„Ano.“

„Myslím, že tam explodovala nějaká hlubinná nálož, torpédo nebo raketa. Podívej, jak jsou tam pláty trupu prohnuté dovnitř. Taky to nalomilo patu plachty a nahnulo ji to dopředu.“

„Jaké plachty? Myslíš plachtu jako byla ta trojúhelníková na felúce, kterou jsme se plavili na západ po Valles Marineris?“

„Ne. Myslím tu část, která vpředu trčí nahoru, skoro až k hradbě silového pole. Na začátku ponorkové éry se tomu říkalo velitelská věž. Když pak ve dvacátém století začali stavět jaderné ponorky, jako je tenhle boomer, začali říkat velitelské věži plachta.“

„Proč?“

„Nevím proč. Nebo spíš mám to někde v paměťových bankách, ale není to důležité. Nechci ztrácet čas tím, že to teď budu hledat.“

„Co je to boomer?“

„Boomer je přezdívka, kterou lidé ze začátku ztraceného věku používali pro ponorky vybavené balistickými střelami, jako je tato.“

„To dávali přezdívky i strojům stavěným výhradně za účelem ničení měst, lidských životů a planety jako takové?“

„Ano. Tenhle boomer byl pravděpodobně postavený sto nebo dvě stě let předtím, než se tady potopil. Možná ho tenkrát postavila některá z velmocí a prodala ho nějakému menšímu uskupení. Něco ho potopilo mnohem dřív, než byl v Atlantském oceánu vytvořen tento příkop.“

„Dostaneme se k těm hlavicím s černými dírami?“

„Vydrž. Hned to zjistíme.“

Mahmud zlehka pobídl *Černou dámu.* Nechtěl mít nic společného s hradbou silového pole a s prázdným vzduchem za ní, a tak se k silovému poli v žádném okamžiku nepřiblížil víc než k raketovému silu vraku jako takového. Nechal *Černou dámu* nasvítit celý vrak silnými reflektory a zároveň přístroji propátral vnitřek prastaré ponorky.

„To není pravda,“ zamumlal nahlas na soukromém kanále.

„Co není pravda?“ zeptal se Orphu.

„Ponorka je zarostlá sasankami a dalším mořským životem, vnitřek přímo kypí životem, ale vypadá to, jako by se tady potopila zhruba tak před sto lety, ne někdy před dvěma a půl tisíci let, kdy musela jít ke dnu.“

„Nemohl se s ní někdo ještě před sto lety plavit?“

„Ne. Ledaže by data ze všech našich pozorování byla chybná. Lidé starého typu existovali poslední dva tisíce let skoro bez techniky. I kdyby se někomu podařilo tuhle ponorku najít a uvést do provozu, kdo by ji potopil?“

„Postlidé?“

„Nemyslím. Posťáci by nepoužili něco tak primitivního jako torpédo nebo hlubinná nálož. A nenechali by odtikávat černoděrové hlavice.“

„Ale ty bojové hlavice tady jsou. Odrazy hlubinného radaru mi ukazují jejich vršky. Zádržná pole kritických Černých děr jsou uvnitř. Dejme se raději do práce.“

„Počkej,“ zarazil ho Mahmud. Poslal do vraku dálkově ovládané roboty, které nebyly větší než jeho ruka, a teď mikrokabely přijímal přicházející data. Jeden z robotů se napíchl na UI velitelského a řídícího centra.

Mahmud a Orphu si poslechli poslední slova šestadvaceti členů posádky připravujících se k odpálení balistických raket, které měly jejich planetu zničit.

Když závěti a datový tok skončily, oba moravci zůstali dlouhou chvíli zticha.

„Co je to za svět,“ zašeptal nakonec Orphu, „který takové má obyvatele.“

„Sejdu dolů a připravím tě na výstup,“ řekl Mahmud tupě monotónním hlasem. „Prohlédneme si ten problém zblízka.“

„Můžeme nakouknout do té suché části? Do mezery?“

„Já se k ní přiblížit nehodlám,“ prohlásil Mahmud. „Silové pole by nás mohlo zničit – přístroje *Dámy* ani nedokážou určit, co je tvoří – a můžeš mi věřit, že ve vzduchu a na souši není tahle naše ponorka k ničemu. K průrvě se přibližovat nebudeme.“

„Prohlédl sis letecké snímky přídě tohoto vraku, které pořídila výsadková loď?“

„Jasně. Mám je na obrazovce před sebou. Příď je vážně poškozená, ale to se nás netýká. K raketám se můžeme dostat odsud.“

„Ne, já jsem myslel věci, které se tam povalují na suchu. Moje radarová data možná nejsou tak kvalitní jako tvé optické obrazy, ale skoro to vypadá, jako by jedna z těch hromádek, které tam leží, byl člověk.“

Mahmud si prohlédl obrazovku zblízka. Výsadková loď pořídila obsáhlou sérii snímků, než odletěla, a on si je všechny letmo prošel. „Jestli to *byl* člověk, je už dávno mrtvý,“ konstatoval. „Je to rozpláclé, vysušené, končetiny jsou ve špatné poloze. Myslím, že to nebyl člověk – řekl bych, že se jenom snažíme takový tvar vidět mezi nahodile nakupenými kusy. Povaluje se tam spousta trosek.“

„Dobře.“ Orphu si zjevně uvědomoval, co jsou jejich priority. „Co mám udělat, abych se tady připravil?“

„Zůstaň tam, kde jsi, nic víc,“ odpověděl Mahmud. „Jdu pro tebe dolů. Půjdeme ven společně.“

Černá dáma seděla na krátkých nohách necelých deset metrů západně od zádi vraku. Orphovi nebylo jasné, jak se nákladními vraty zasazenými do břicha európské ponorky dostanou ven, když plavidlo sedí na dně oceánu, ale otázka se vyřešila, když Mahmud vytáhl přistávací nohy.

Pak vstoupil do nákladního prostoru vnitřní přechodovou komorou a propojil se s mohutným Ióňanem přímo. Zároveň pilot ponorky komoru opatrně zaplavil vodou pozemského oceánu, vyrovnal tlak a otevřel vrata nákladního úseku. Odpojili Orpha od četných přívodů a oba se zlehka spustili na dno oceánu.

Přestože Orphův krunýř byl rozpraskaný a starý, neteklo do něho. Když projevil zvědavost ohledně hodnot tlaku, které hlásilo jeho pouzdro a ostatní tělesné partie, Mahmud mu podal vysvětlení.

Atmosférický tlak na hladině, na teoretické pláži nebo těsně nad hladinou zdejšího oceánu, si relativně stále držel hodnotu kilogramu na centimetr čtvereční. Přibližně po každých deseti metrech – přesně po 33 stopách, když Mahmud použil staré jednotky ze ztraceného věku, které ani Orphovi nedělaly žádný problém – se tento tlak zvýšil

o jednu atmosféru. V hloubce 33 stop tak bude každý čtvereční centimetr vnějšího obalu moravců cítit tlak dvou kilogramů. V 66 stopách budou pod tlakem tří atmosfér a tak dál. V hloubce tohoto vraku – více než 230 stop – bude moře zatěžovat každý čtvereční centimetr trupu *Černé dámy* a těl moravců tlakem osmi atmosfér.

Byli vytvořeni tak, aby snesli mnohem větší tlak, i když Orphu byl z práce v prostoru kolem měsíce Ió, plném radiace a síry, zvyklý spíš na *záporné* tlakové rozdíly.

A když už přišla řeč na radiaci, kolem jí byla spousta. Registrovali ji oba, *Dáma* ji monitorovala a předávala zjištěné hodnoty. Pro moravce jejich konstrukce nebyla nebezpečná, ale pocit, že přes ně proudí neutrony a záření gama, je zaujal.

Mahmud vysvětlil, že kdyby byli lidé a kdyby z nádrží dýchali standardní pozemský vzduch – směs jednadvaceti procent kyslíku a devětasedmdesáti procent dusíku – při tomto tlaku by jim přibývající a rozpínající se bublinky dusíku pod tlakem osmi atmosfér působily vážné problémy, vyvolávaly dusíkovou narkózu, zkreslovaly úsudek a emoce a nedovolily jim vynoření na hladinu bez několika hodin pomalé dekomprese v různých hloubkách. Jenže moravci dýchali čistý kyslík a zvýšený tlak kompenzoval jejich systém zpětného dýchání.

„Podíváme se na své protivníky?“ zeptal se Orphu z Ió.

Mahmud šel první. Přestože šplhal po oblém trupu vraku opatrně, kal se kolem nich zvedal jako při pozemské prašné bouři.

„Tobě jemný radar ještě něco ukazuje?“ zeptal se Mahmud. „To svinstvo mě na vizuálních frekvencích oslepuje. Četl jsem o tom ve všech starých příbězích o potápění, které se odehrávaly na Zemi. První potápěč, který se dostal k vraku na dně nebo dovnitř, něco viděl – všichni ostatní měli viditelnost nula – přinejmenším dokud se kal a nečistoty neusadily.“

„Copak, nulová viditelnost? Tak to vítej do klubu, amigo. Podrobný radar, který používám ve vakuu zaneřáděném sírou v blízkosti Ió, funguje přes tahle oblaka jemného kalu celkem dobře. Vidím trup, rozšíření pro raketové silo a třicet metrů vpředu – jak tomu mám říkat – rozbitou plachtu. Kdybys potřeboval pomoc, řekni si a já tě povedu za ruku.“

Mahmud zabručel a přepnul si hlavní vidění na infračervené a radarové frekvence.

Dopluli nad raketové silo, pět metrů nad vlastní bojové hlavice. Oba moravci používali k manévrování zabudované trysky, ale dávali dobrý pozor, aby výtrysk ze žádné z nich nemířil k rozházeným hlavicím.

A že byly rozházené. Silo mělo čtyřicet osm raketových šachet a všechny jejich poklopy byly doširoka otevřené.

Ty poklopy vypadají masivně, řekl Mahmud úzkým svazkem. Všechno, co viděli a říkali, včetně úzkého svazku, se přes retranslační bóji, kterou Mahmud vypustil z *Černé dámy*, samozřejmě přenášelo nahoru na *Královnu Mab* a do výsadkové lodě.

Orphu, který se držel jednoho z obrovských poklopů – jeho průměr byl stejně velký jako Ióňan – zhodnotil: „Sedm tun."

I když posádka nařídila lodní UI otevřít všech čtyřicet osm poklopů raketových šachet, vlastní rakety zůstaly odděleny vyklenutými kryty ze skelných vláken, které zadržovaly moře. Mahmudovi stačil letmý pohled, aby poznal, že rakety – které by k hladině vypudily obrovské nálože stlačeného dusíku, motory se měly zažehnout až poté, co by se každá raketa ocitla ve vzduchu – by tyto skleněné kryty snadno prorazily.

Jenže rakety z šachet nevylétly v oblacích stoupajících bublin a jejich motory se nezažehly. Vypouklé skleněné kryty již dávno povolily; zůstaly jen křehké modré střepy.

„Pěkný bordel," poznamenal Orphu.

Mahmud přikývl. To, co narazilo do *Meče Alláhova* a rozbilo mu záď těsně nad strojovnou, oddělilo hnací trysky a nechalo oceán vtrhnout do celé ponorky jako stěna tlakové vlny a mořské vody, některá raketová sila narušilo a rakety jako takové povalilo. Vypadalo to jako hromada starých brček. V některých případech hlavice dál mířily jakžtakž nahoru, ale v jiných byly nahoře staré, zkorodované raketové motory na tuhé palivo a bojové hlavice zůstaly pohřbené pod nánosem.

Zapomeň na těch pohodlných šest tisíc devět set dvacet hodin práce, poslal úzkým svazkem Orphu. *Stejnou dobu potrvá jenom to,*

než se k některým těm bojovým hlavicím dostaneme. *A je velice pravděpodobné, že když se některou neopatrně otočí nebo se do ní zakrojí řezací paprsek, způsobí to detonaci druhé.*

To jo, odpověděl Mahmud. Ve výhledu mu teď nebránil žádný kal, a tak si tu změť prohlížel zejména na optických frekvencích.

„Máte někdo nějaký návrh?“ zeptal se hlavní integrátor Asteague/Che.

Mahmud skoro nadskočil. Věděl, že všichni na *Mab* je monitorují, ale nechal se zkoumáním vraku tak pohltit, že mu existence spojení skoro vypadla z hlavy.

„Já ano,“ ozval se Orphu z Ió, který přešel na společný kanál. „Uděláme to takhle.“

Popsal postup tak stručně a netechnicky, jak to jen uměl. Místo zneškodňování každé bojové hlavice dlouhým protokolem, který jim poslal hlavní integrátor, teď Ióňan plánoval, že to spolu s Mahmudem udělají rychlou a špinavou cestou. Mahmud navede *Černou dámu* přímo nad vrak a vytáhne přistávací nohy na maximum, až bude nad ponorkou sedět jako slepice na hnízdě. Na práci si posvítí všemi reflektory na břiše lodi. Potom oba společně pomocí hořáků oddělí bojové hlavice od těl raket, soustavou řetězů a kladek vytáhnou špičky přímo do nákladního prostoru *Černé dámy* a uloží je do regálů jako vajíčka do kartónu.

„Není velká pravděpodobnost, že se při této hrubé manipulaci některá z černých děr dostane do kritického stavu?“ zeptal se z můstku *Královny Mab* Čo Li.

„Je,“ zabručel Orphu, „ale pravděpodobnost, že se některá černá díra aktivuje, když se kolem nich budeme motat rok nebo víc, je stoprocentní. Uděláme to takto.“

Mahmud se dotkl jednoho Ióňanova manipulátoru a přikývl na znamení souhlasu. Byl si jistý, že Orphův blízký radar jeho přikývnutí zaregistruje.

Na společném kanále se ozval přísný hlas Sumy IV.: „A co navrhujete udělat s těmi osmačtyřiceti bojovými hlavicemi se sedmi sty šedesáti osmi černými dírami, až je naložíte do své ponorky?“

„Vyzvednete nás,“ odpověděl Mahmud. „Výsadková loď vynese *Černou dámu* obtěžkanou smrtí do kosmu a díry pošleme pryč.“

„Výsadková loď není konfigurovaná pro let za prstence," vyštěkl Suma IV. „A automatické útočné leukocyty z prstenců R a P se do nás cestou nahoru určitě pustí."

„To je váš problém," zabručel Orphu. „My se teď dáme do práce. Mělo by nám trvat deset až dvanáct hodin, než ty bojové hlavice odsekáme a odřežeme a naložíme do *Černé dámy*. Doporučuji vám, abyste měli plán, až se vynoříme. Víme, že se této mise účastní i jiná kosmická plavidla než *Mab* – maskovaná, venku za prstenci, to je fuk. Tak připravte jedno, které se s výsadkovou lodí setká na nízké oběžné dráze a tenhle svinčík od nás převezme. Přece nechceme letět takovou dálku k Zemi jen proto, abychom ji zničili."

„Potvrzuji příjem vaší zprávy," řekl Asteague/Che. „Vezměte na vědomí, prosím, že tady nahoře máme návštěvu. Malé kosmické plavidlo – myslím, že sonio – právě přistává na orbitálním ostrově Sycorax."

80

Odlet Nikoho neprovázel žádný obřad. V jednu chvíli seděl ve vznášejícím se soniu a mluvil s Daemanem, Hannah a Tomem, kteří stáli vedle něj, v dalším okamžiku se sonio naklonilo téměř vertikálně, silovým polem přimáčklo Nikoho do lehátka, vystřelilo k nebi jako flešeta a v sekundách zmizelo v nízkých, šedivých mracích.

Ada se cítila podvedená. Chtěla říct příteli, kterého kdysi znala jako Odyssea, několik posledních slov.

Hlasování, zda Nikomu půjčit sonio, rozhodl jeden hlas. Ten poslední – rozhodující – dokonce ani nepatřil jednomu z těch, kteří přežili v Ardisu, ale muži, jenž se jmenoval Elian, holohlavému vůdci pěti uprchlíků z Hughes Townu, kteří dorazili s Hannah a Nikým na létajícím voru.

Obyvatelé Ardisu, kteří hlasovali proti ztrátě sonia, zuřili. Objevily se požadavky na přepočítání. Kromě zvýšených hlasů se v hněvu zvedly dokonce i flešetové zbraně.

Doprostřed té vřavy vstoupila Ada a silným, klidným hlasem oznámila, že ve věci bylo rozhodnuto. Nikdo si smí půjčit sonio, ale vrátí je nejrychleji, jak to bude možné. Oni zatím budou mít k dispozici létající vor, který v Golden Gate na Machu Picchu na koleně sestavili Nikdo a Hannah – sonio mohlo uvézt pouze šest osob, zatímco na vzdušný vor se dalo naložit až čtrnáct lidí najednou, pokud by museli uprchnout na ostrov. Záležitost byla vyřešená.

Flešetové pušky klesly, ale nespokojené reptání neutichlo. Adini staří přátelé se jí v dalších hodinách odmítali podívat do očí a ona věděla, že jako vůdce těch, kdo z Ardisu zbyli, vypotřebovala svůj poslední kapitál.

Teď byli Nikdo a sonio pryč a Ada si nikdy nepřipadala osamělejší. Sáhla si na lehce vyboulené břicho a pomyslela si:

Človíčku, Harmanův synu nebo dcero, jestli to byla chyba, která tě ohrozí, budu toho litovat do poslední sekundy svého života.

„Ado?“ oslovil ji Daeman. „Mohl bych si s tebou promluvit mezi čtyřma očima?“

Odešli kus za severní palisádu, kde měla kdysi Hannah svou pec. Daeman jí pověděl o setkání s postčlověkem, který se představil jako Moira. Popsal, že vypadala přesně jako mladá Savi a řekl, že byla pro ostatní neviditelná, když během schůze a hlasování stála vedle něho.

Ada pomalu zavrtěla hlavou. „To nedává smysl, Daemane. Proč by se nějaký postčlověk objevil v Savině těle – a pro nás ostatní zůstal neviditelný? *Jak* by to mohl udělat? *Proč* by to dělal?“

„Nevím.“

„Řekla ta žena ještě něco?“

„Slíbila – ještě před shromážděním – že mi pak poví něco o Harmanovi, jestli se bude moci schůze zúčastnit.“

„A řekla?“ Ada cítila bušení svého srdce tak prudce, že měla pocit, jako by se v ní dítě hýbalo a chtělo zprávu vyslechnout stejně dychtivě jako ona.

„Jediné, co pak to zjevení řeklo, bylo: ‘Pamatuj si, že v rakvi Nikoho nikdo neleží’,“ odvětil Daeman.

Ada si od něho nechala odpověď dvakrát zopakovat a vzdychla: „To taky nedává žádný smysl.“

„Já vím,“ uznal Daeman. Ramena měl svěšená, vypadal sklíčeně. „Chtěl jsem, aby mi to vysvětlila, ale ona byla najednou… pryč. Prostě zmizela.“

Přísně se na něho podívala. „Víš jistě, že se to stalo, Daemane? Všichni jsme hodně dřeli, málo spali a dělali si velké starosti. Víš jistě, že to zjevení, ta Moira, bylo opravdové?“

Daeman jí oplatil podobně přísným pohledem, který byl stejně hněvivý a defenzivní, jako byl ten Adin hněvivý a pochybovačný. Nic dalšího ale neřekl.

„Pamatuj si, že v rakvi Nikoho nikdo neleží,“ zamumlala Ada. Rozhlédla se. Lidé se věnovali povinnostem, které k časnému odpoledni patřily, ale pracovní skupiny se teď rozpadly na hloučky těch, kteří hlasovali stejně. S holohlavým Elianem nemluvila ani jedna strana. Ada potlačila nutkání rozplakat se.

Nikdo ani sonio se ten den nevrátili. Ani další den. Ani další.

Třetí den Ada vzlétla na vratkém vzdušném voru pilotovaném Hannah. Společně doprovodily Daemanovu loveckou skupinu za obklíčení voynixů a pokusily se odhadnout, kolik bezhlavých krunýřovitých zabijáků tam číhá. Bylo nádherné ráno – vůbec žádné mraky, modřejší obloha a teplejší vítr s příslibem jara – a ona snadno poznala, že počet voynixů tlačících se do jejich tříkilometrového okruhu kolem Jámy se zvýšil.

„Těžko se mi to odhaduje," pošeptala Daemanovi, přestože byli nad těmi obludami víc než tři sta metrů. „Jen na té louce jsou jich vidět nějaké tři čtyři stovky. Nikdy jsme nepotřebovali počítat taková velká množství. Co myslíš, kolik je jich v celém kruhu? Patnáct tisíc? Nebo víc?"

„Myslím, že víc," odvětil klidně Daeman. „Myslím, že nás jich teď obklučuje nějakých třicet čtyřicet tisíc."

„Copak je nikdy neunaví tam tak stát?" zeptala se Ada. „Copak nepotřebují jíst? Nebo pít?"

„Očividně ne. Dřív, když jsme si ještě mysleli, že jsou to služebnické stroje, jsem nikdy neviděl, že by nějaký jedl, pil nebo se unavil. Ty ano?"

Ada neodpověděla. Měla pocit, že ta doba je příliš vzdálená, než aby o ní přemýšlela, přestože konec přišel před necelým rokem.

„Padesát tisíc," zašeptal Daeman. „Možná je jich padesát tisíc v tuto chvíli a každým dnem faxují další."

Hannah je odvezla dál na západ, aby se porozhlédli po lovné zvěři a čerstvém mase.

Čtvrtý den dorostlo Setebovo dítě v Jámě do velikosti ročního telete – jednoho z jejich ročních telat, která teď byla všechna samozřejmě pobita voynixy, jenže toto tele nebylo víc než pulzující šedý mozek se dvěma desítkami růžových rukou na břiše, žlutýma očima, pravidelně se stahujícími otvory a dalšíma třema prstovýma rukama, které lezly ven na šedých stopkách.

Mami, mami, slyšela Ada šepot té věci v hlavě, všichni ho slyšeli. *Už je čas, abych vyšel ven. Ta jáma je moc malá a já mám velký hlad, už tady nemůžu zůstat.*

Byl podvečer, zbývala hodina do soumraku a další dlouhé zimní noci.

Skupina se shromáždila v blízkosti Jámy. Lidé měli dál tendenci postávat v blízkosti těch, kteří ve věci sonia hlasovali stejně jako oni. Všichni měli u sebe flešetové pušky, ale po ruce byla i záloha v podobě kuší.

Casman, Kaman, Greogi a Edide se postavili nad Jámu a namířili pušky na velkého tvora v díře. Ostatní se k nim nahrnuli.

„Hannah," promluvila Ada, „létající vor je plně naložený?"

„Ano. Všechny bedny určené pro první cestu jsou na palubě a ještě zůstalo místo pro deset lidí. Pak jich budeme schopni při každé cestě nabrat čtrnáct."

„A na jaký čas jste se nakonec dostali při nácviku letu na ostrov a vykládky beden?" zeptala se Ada.

„Čtyřicet dvě minuty," odpověděl Laman. Mnul si při tom pahýly po chybějících prstech na pravé ruce. „Jenom s lidmi pětatřicet minut. Několik minut zabere nastupování a vystupování."

„To není dost rychlé."

Hannah přistoupila k ohni, který nechávali u Jámy hořet. „Ado, cesta na ostrov trvá v každém směru patnáct minut. Rychleji ten stroj letět nemůže."

„Sonio by tam bylo za necelou minutu," ozval se Loes, jeden z nejrozzlobenějších původních obyvatel Ardisu. „Všichni bychom se tam mohli dopravit za necelých deset minut."

„Jenže sonio nemáme." Ada slyšela ve svém hlase naprostý nedostatek rozrušení. Aniž chtěla, zabloudila očima na jih, k řece a ostrovu, ale také k lesům, v nichž číhalo padesát až šedesát tisíc voynixů.

Nikdo měl pravdu. I kdyby na ostrov uprchla celá zdejší kolonie lidí, voynixové by u nich byli během několika hodin – možná během několika minut. Přestože ardiský faxový uzel stále nebyl funkční – ve dné v noci měli v pavilonu dva lidi, aby jej zkoušeli – voynixové

faxovali. Nějakým způsobem faxovali. Ada chápala, že na Zemi neexistuje místo, kde by byli před zabijáky v bezpečí.

„Vraťme se k přípravě večeře," překřičela reptání. Všichni v hlavách cítili vlhce lepkavý hlas Setebova potomka.

Maminko, tatínku, už je na čase, abych vyšel ven. Dejte pryč tu mříž, tatínku, maminko, nebo to udělám já. Jsem už silnější. Mám už hlad. Chci se s vámi už setkat.

Greogi, Daeman, Hannah, Elian, Boman, Edide a Ada seděli a hovořili dlouho do noci. Nad nimi se tiše otáčely polární a rovníkový prstenec, rotovaly jako vždycky. Velký vůz stál nízko nad severním obzorem. Měsíc měl tvar srpku.

„Myslím, že zítra s prvním světlem zavrhneme myšlenku ostrova a začneme přepravovat co nejvíc lidí na Golden Gate na Machu Picchu," řekla Ada. „Měli jsme to udělat už před několika týdny."

„Týdny by trvalo, než by tam ten pitomý vor dolétl," namítla Hannah. „A taky se může stát, že se pokazí a vůbec tam nedoletí. Bez Nikoho, který by ho opravil, se z lidí na voru stanou trosečníci."

„Jestli se pokazí tady, je s námi taky konec," řekl Daeman. Vzal mladou ženu, která jako by se celá schýlila, za rameno. „Odvedla jsi skvělou práci, že jsi ho udržela v provozu, Hannah, ale je to technika, které prostě nerozumíme."

„A *jaké* technice rozumíme?" zamumlal Boman.

„Kuším," nadhodila Edide. „Ve výrobě kuší jsme byli zatraceně dobří."

Nikdo se nezasmál. Po několika minutách promluvil Elian: „Vysvětlete mi ještě jednou, proč se voynixové nemůžou dostat do obytné části toho mostu na Machu Picchu."

„Ty obytné bubliny jsou jako kuličky vína," začala mluvit Hannah, která tam strávila nejvíc času ze všech. „Ale propojené. Z průhledné umělé hmoty nebo něčeho takového. Je to technika z konce ztraceného věku, možná dokonce postlidská – nějaké silové pole těsně nad povrchem toho materiálu. Voynixové z něho jednoduše sklouznou."

„Měli jsme něco podobného na oknech traktoru, ve kterém nás Savi vezla z Jeruzaléma do Středozemní kotliny," dodal Daeman.

„Řekla, že je to pole bez tření, které chrání před deštěm. Ale fungovalo taky na voynixy a *kalibánky*.“

„Rád bych jednoho z těch *kalibánků* viděl,“ promluvil Elian. „A taky toho Kalibána, kterého jsi popisoval.“ Ústa a další obličejové rysy holohlavého muže jako by v každém okamžiku vyzařovaly sílu a zvědavost.

„Ne,“ řekl tiše Daeman, „jednoho ani druhého bys vidět nechtěl. Obzvlášť pravého Kalibána. To mi věř.“

Do ticha, které následovalo, řekl Greogi to, na co mysleli všichni: „Budeme muset losovat, nebo něco takového. Čtrnáct nás odletí na most. Mohou si vzít zbraně, vodu a minimální zásoby, něco si možná budou moci ulovit cestou, takže by jich na plně naloženém voru mohlo být čtrnáct. My ostatní zůstaneme.“

„Čtrnáct z padesáti čtyř bude žít?“ ozvala se Edide. „To mi nepřipadá správné.“

„Jedním z těch, kdo poletí, bude Hannah,“ řekl Greogi. „Doveze vor zpátky, jestli těch čtrnáct při první cestě doletí až na most.“

Hannah zavrtěla hlavou. „Ty ho můžeš řídit úplně stejně jako já, Greogi. Každého, kdo tady je, můžeme naučit, aby s ním létal tak, jak to dělám já. Nepatřím automaticky mezi ty, kteří poletí jako první, a ty víš… ty *víš*… že žádná druhá vlna nebude. Nebude vzhledem k tomu, v jakém stavu vor je. Nebude vzhledem k voynixům, kterých venku ve tmě pořád přibývá. Nebude, protože malý Setebos je každou hodinou silnější. Těch čtrnáct, kteří si vytáhnou dlouhé stéblo nebo krátké, co já vím, bude mít šanci žít. Ostatní tady zemřou.“

„Rozhodneme, jakmile se rozední,“ řekla Ada.

„Může se stát, že se strhne boj,“ připomněl Elian. „Lidé mají vztek, jsou hladoví, rozmrzelí. Možná nebudou chtít losovat, aby zjistili, kdo bude žít a kdo zemře. Může se stát, že se na vor vrhnou hned, nebo potom, až na ně nezbude místo.“

Ada přikývla. „Daemane, vezmi deset svých nejlepších lidí a obkličte vor – chraňte ho –, ještě než svolám radu. Edide, ty a tvoji přátelé se pokuste posbírat co nejvíc zbraní, které jsou volné.“

„Většina lidí teď se svými flešetovými puškami spí,“ odvětila plavovlasá žena. „Vůbec je nedávají z ruky.“

Ada znovu pokývala hlavou. „Udělejte, co můžete. Já si se všemi promluvím. Vysvětlím jim, proč je to jediná naděje.“

„Ti, kteří nebudou mít štěstí, budou chtít odvézt na ostrov,“ upozornil Greogi. „Aspoň to.“

Boman přikývl. „Já bych to chtěl. *Budu* to chtít, když si nevytáhnu stéblo té správné délky.“

Ada si povzdechla. „Nebude to k ničemu. Jsem přesvědčená, že ostrov je jenom další místo, kde budou lidé umírat… voynixové tam dorazí několik minut po nás, když nás nebude chránit malý Setebos. Ale můžeme to udělat. Převézt ty, kteří budou mít zájem, a pak nechat čtrnáct vylosovaných, aby zamířili na most.“

„Bude to ztráta času,“ řekla Hannah. „A pro létající vor to bude jedině další zátěž.“

Ada rozpřáhla ruce. „Může to našim lidem zabránit, aby se pozabíjeli mezi sebou, Hannah. Čtrnácti lidem to dá šanci. A zbytek si bude moci vybrat, kde chtějí bojovat a zemřít. Je to aspoň něco – iluze volby, když nic jiného.“

Nikdo už neměl, co by k tomu chtěl říct. Rozešli se a zamířili ke stanům a přístřeškům, ve kterých spali.

Hannah doprovázela Adu, a než došly k Adinu stanu, chytila ji ve tmě za ruku.

„Ado,“ zašeptala. „Mám pocit, že Harman pořád ještě žije. Doufám, že jednou z těch čtrnácti budeš ty.“

Ada se usmála – světlo prstenců ukázalo její bílé zuby. „Já mám taky pocit, že Harman pořád ještě žije, moje milá. Ale jednou z těch čtrnácti nebudu. Už jsem se rozhodla, že se losování nezúčastním. Moje dítě a já zůstaneme v Ardisu.“

Nakonec z jejich plánů stejně nebylo nic.

Hned po východu slunce Adu prudce probudilo šmátrání studených rukou v hlavě a v lůně.

Mami – mám tady tvého chlapečka. Zůstane uvnitř ještě několik měsíců a já ho budu učit – báječné věci ho budu učit! – ale nejdřív vyjdu ven, abych si pohrál!

Ada vykřikla, když ucítila, jak se mysl v Jámě dotkla vyvíjející se mysli plodu v jejím břiše.

Dřív, než někdo jiný stačil úplně procitnout, byla na nohou a běžela se dvěma flešetovými puškami k Jámě.

Malý Setebos ohnul pruty a snažil se protlačit svou šedou mozkovou hmotu zprohýbaným mřížovím. Chapadla již měl vytažená na pět metrů ven a zarýval trojprsté ruce hluboko do hlíny. Tři krmicí otvory byly otevřené a ty dlouhé, masité, chobotovité přívěsky již hlasitě pily z ardiské půdy žal, hrůzu a historii. Početné žluté oči zářily velice jasně a jak se malý Setebos zvedal z Jámy, prsty na velkých růžových rukách se mu vlnily jako moře sasanek v silném proudu.

Mami, to nic, syčela jí ta věc v hlavě, jak se soukala z Jámy na svobodu. *Chci si jenom…*

Ada uslyšela, jak za ní běží Daeman a ostatní, ale neohlédla se. Zastavila se, strhla z ramene flešetovou pušku a vystřílela do malého Seteba celý zásobník.

Otočilo ho, jak mu tisíce křišťálových šipek rpztrhaly část levého laloku. Chapadla se vymrštila k Adě.

Uskočila, zacvakla druhý zásobník a vyprázdnila jej do svíjejícího se mozku.

Mamíí

Když byl druhý zásobník prázdný, Ada mrskla první flešetovou pušku na zem, zvedla druhou, přepnula ji do plně automatického režimu, postoupila o tři kroky blíž mezi sápající se chapadla a vystřílela celý zásobník flešet mezi žluté oči v přední části mozku.

Setebův potomek vykřikl – vykřikl množstvím svých pravých úst – a pozpátku spadl do Jámy.

Ada došla k okraji, zacvakla nový zásobník a začala střílet. Výkřiků a vřískání za sebou si nevšímala. Když byl flešetový zásobník prázdný, nasadila další, namířila na krvácející šedou masu v jámě a znovu vystřelila. Znovu. A ještě. Mozek pukl podél spoje hemisfér a ona každou z nich rozstřílela na kaši, jako by rozšlapávala dýni. Růžové ruce a dlouhé stonky sebou křečovitě škubaly, ale Setebův potomek byl mrtvý.

Ada cítila, jak umírá. Všichni to cítili. Jeho poslední psychický výkřik – v žádném jazyce, pouze esence bolesti – jim v hlavě syčivě dozněl, jako když z výlevky odtéká špinavá voda.

Všichni kromě hlídek vyšli ze svých přístřešků, ve skupinkách stáli kolem Jámy, cítili prázdnotu, ale zatím ještě nevěřili.

Greogi se naklonil k Adě a v ohromeném tichu jí téměř pošeptal: „Tak asi už nemusím sbírat stébla na losování.“

Najednou k nim ze všech stran dolehl hluk – vrčení, hvízdání, bzučení, děsivý rámus, který byl daleko, ale sílil, skřípavé a škrábavé zvuky se nesly lesem a z okolních kopců.

„Co to sakra…“ začal Casman.

„Voynixové!“ zvolal Daeman. Vzal Adě pušku, zasadil do ní nový zásobník s flešetami a podal jí zbraň zpátky. „Přicházejí všichni najednou.“

81

Stojím tady, dívám se a poslouchám, jak bůh propadá šílenství.

Nevím, jakou pomoc pro své obležené a umírající Achájce jsem chtěl tady na Olympu získat, ale teď jsem sám v pasti, stejně spolehlivě, jako jsou ve smrtelné pasti na pláži Řekové, kolem nichž Trójané utahují smyčku. Já tady stojím v propoceném chameleónském oděvu, namačkaný jako sardinka s tisícovkou nesmrtelných, snažím se tajit dech, abych se neprozradil, a při tom se dívám a poslouchám, jak se Zeus, již nyní král bohů, prohlašuje tím jediným, věčným a všemocným Bohem.

Zbytečně si dělám starosti, že si mě někdo všimne. Bohové kolem mě valí své olympské oči, div jim nevypadnou z důlků, nesmrtelnou bradu mají spadlou a božská ústa dokořán.

Zeus se zbláznil. A jeho tmavé oči jako by se do mě zavrtávaly, když ze sebe dál chrlí žvásty o své povolanosti k nejvyššímu božství. Jsem si jistý, že mě vidí. V očích má samolibou trpělivost kočky, která drží mezi tlapkami myš.

Položím ruku schovanou v silném oděvu na kvitovací medailonek, který mám pod tím lepivým chameleónským oděvem na prsou.

Jenže kam jít? Zpátky na pláž k Achájcům znamená jistou smrt. Zpátky do Ília za Helenou znamená rozkoš a přežití, ale zradím tím… zradím tím koho? Řekové si mě vůbec nevšímali, když jsem mezi nimi chodil, přinejmenším od doby, co Achilleus a Odysseus zmizeli na nesprávné straně uzavírající se bránové díry. Proč bych k nim já měl cítit loajalitu, když oni ne…

Jenže já ji cítím.

Když už je řeč o Odysseovi – a když na něho pomyslím, v hlavě se mi rozběhnou obrazy, které jsou jenom pro dospělé – vím, že

můžu kvitnout zpátky na *Královnu Mab.* Tam by to pro mě mohlo být nejbezpečnější, přestože ve skutečnosti mezi moravce *nepatřím.*

Z ničeho nemám dobrý pocit. Žádný krok mi nepřipadá lepší než zbabělá zrada.

Zrada koho, proboha? ptám se sám sebe a vezmu jméno boží nadarmo právě v okamžiku, kdy se mi nový vládce všehomíra a všemocný Bůh podívá do očí a zakončí svou tirádu provázenou bušením pěstí a prskáním.

Nejvyšší bůh Zeus nezakončil svůj proslov výzvou: *„JSOU NĚJAKÉ DOTAZY?“* – ale podle hustoty ticha, jež teď na Velký palác bohů padne, jako by to udělal.

Neumím to vysvětlit – s ohledem na reálnou hrůznost situace – ale pak najednou se věčnému pedantovi ve mně, spíš rádoby vědci než bývalému scholikovi, v hlavě vynoří miltonovský verš přisouzený Luciferovi: *Vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy…*

Něco čistě odtrhne střechu a horní patra Velkého paláce bohů a odhalí prázdnou oblohu a beztvarou formu. Vítr a hlasy zaburácí.

Stěna se s rachotem vevalí dovnitř. Obrovské postavy, některé v hrubých rysech lidské, prorazí zdi, povalí sloupy, sestoupí z oblohy a zaútočí na shromáždění bohů. Každý nesmrtelný, který má rozum, odkvitne nebo se obrátí na útěk. Já stojím na místě jako přimražený.

Zeus se prudce vztyčí. Svou zlatou zbroj a zbraně má uložené šest sedm metrů od místa, kde stojí, ale i to je moc daleko. Příliš mnoho postav ho obkličuje až příliš rychle, než aby se otec bohů mohl ozbrojit.

Zvedne svalnatou paži a rozmáchne se, připravený mrštit blesk, usměrnit hrom.

Nic se nestane.

Zeus vytřeští oči na svou prázdnou pravou ruku, jako by mu odmítla poslušnost. „Oj! Oj!“ vykřikne. „Živly mě neposlouchají!“

„ŽÁDNÁ SPÁSA! ŽÁDNÉ ODVOLÁNÍ!“ zařve hlas z přelévajícího se bouřkového mračna, které se hrozivě tyčí nad rozebranou budovou a bojujícími bohy a postavami. *„TY MNE TEĎ NÁSLEDUJ DOLŮ, UZURPÁTORE. VY, KTEŘÍ ZŮSTANETE, NEMILUJTE OLTÁŘE, TRŮNY, SOUDY A ŽALÁŘE, TY HROZNÉ MODLY MNOHA TVARŮ, JMÉNA PŘÍČÍCÍ SE PRAVÉMU BOHU*

A ČLOVĚKU. NÁSLEDUJ MNE, UZURPÁTORE, TYRANE, POJĎ DO SVÉHO NOVÉHO DOMOVA, STRAŠLIVÉHO, KRUTÉHO, TEMNÉHO A OHAVNÉHO.“

Přes dunivou sílu je na tom strašlivém hlasu nejstrašnější jeho klid.

„Ne!“ zvolá Zeus a kvantově se odteleportuje.

Slyším, jak nedaleko mne nesmrtelní bojují a křičí: „Titáni!“

„Kronos!“ Potom se rozběhnu a modlím se, abych ve svém chameleónském oděvu zůstal neviditelný. Vyběhnu mezi padajícími sloupy, kolem bojujících postav a přes opravdové blesky pod ohněm prokvétající modrou oblohu vrcholku Olympu.

Někteří olympští bohové již nastoupili do svých létajících vozů a vznesli se do vzduchu, kde se jim postavily a boj s nimi rozpoutaly ještě větší, podivnější vozy s nepopsatelnými vozky. Kolem celého Kalderového jezera válčí bohové s Titány – vidím, jak si to postava, která může být jedině Kronos, rozdává s Apollónem i Arem najednou – nestvůry bojují s bohy a bohové prchají.

Najednou mě někdo chytí. Silná ruka mě prudce zastaví, znehybní mi pravou paži, než mohu sáhnout po kvitovacím medailonku, a strhne ze mě chameleónský oděv, jako když někdo strhává vánoční papír ze špatně zabaleného dárku.

Spatřím, že je to Héfaistos, vousatý zakrnělý bůh ohně, vrchní zbrojíř Dia a bohů. Za ním leží na trávě něco, co vypadá jako několik železných dělových koulí a kulaté akvárium na zlaté rybičky.

„Co tady děláš, Hockenberry?“ oboří se na mě neupravený bůh. Ve srovnání s ostatními Olympany je sice malý, ale pořád je vyšší než já.

Jediné, co ze sebe dostanu je: „Jak jsi mě uviděl?“ Vypadá to, že padesát metrů ode mě zabil Kronos obrovskou palicí Apollóna. Bytost z bouřkových mračen, která se vznáší nad Velkým palácem bohů zbaveným střechy, jako by rozfoukávaly silné větry, které kolem vrcholku Olympu vanou.

Héfaistos se zasměje a poklepá na mosazný přístroj se skleněnými čočkami, který mu visí na vestě mezi stovkou jiných maličkých vynálezů. „Ovšemže jsem tě viděl. Zeus zrovna tak. Proto mi dal za úkol, abych tě *zkonstruoval*, Hockenberry. Účelem toho

všeho bylo, aby jeho dnešní povýšení k božství mělo svědka – někoho, kdo by to uměl *kurevsky dobře sepsat.* Jak víš, všichni jsme tady negramotní postliteráti.“

Dřív, než se stačím pohnout nebo promluvit, Héfaistos uchopí těžký kvitovací medailonek, strhne mi ho z krku – přerve při tom řetízek – a rozdrtí jej svou mohutnou, krátkoprstou, špinavou rukou.

Ježíšikristevšemohoucíne, bleskne mi hlavou, když bůh ohně rozevře pěst jen natolik, aby si nasypal úlomky zlata do kapsy na vestě, kterou široce roztáhne.

„Aby sis nenadělal do kalhot, Hockenberry,“ zasměje se bůh. „Tahle věcička nikdy nefungovala. Podívej – *není to žádný mechanismus, sakra!* Jenom číselník, aby sis měl čím točit. Vždycky to bylo jen tvoje kouzelné pírko.“

„Přece to vždycky… fungovalo… přenesl jsem se… používal jsem to…“

„Nic takového,“ vrtí hlavou Héfaistos. „Postavil jsem tě tak, abys měl nanogeny potřebné pro kvantovou teleportaci – jako hlavouni. Jako my bohové. Jenom jsi o tom neměl vědět, dokud nenastane ten správný čas. Afrodíta to uspěchala – dala ti falešný medailon, aby tě využila ke svému spiknutí s cílem zabít Athénu.“

Divoce se rozhlédnu. Velký palác bohů se zřítil. Mezi povalenými sloupy šlehají plameny. Boje se šíří, ale vrcholek se vyprazdňuje, jak další a další bohové mizí, aby se ukryli na ílijské Zemi. Tu a tam se otevírají bránové díry, kterými

Titáni a nestvůrné entity prchající bohy pronásledují. Bouřková bytost, která odtrhla střechu a horní tři patra Velkého paláce, je pryč.

„Musíš mi pomoct zachránit Řeky,“ dostanu ze sebe, i když mi cvakají zuby.

Héfaistos se znovu zasměje a hřbetem ruky umazané sazemi si otře mastná ústa. „Všechny ostatní lidi z té posrané ílijské Země jsem už vysál,“ prohlásí. „Proč bych měl zachraňovat Řeky? Nebo dokonce Trójany, když na to přijde? Co pro mě poslední dobou udělali? Navíc, budu tam dole nějaké lidi potřebovat, aby mě uctívali, až za několik dní obsadím tenhle olympský trůn…“

Dokážu na něho jenom vytřeštěně zírat. „To *ty* jsi vysál všechny lidi? *Ty* jsi obyvatelstvo ílijské Země uvěznil do modrého paprsku, který vychází z Delf?“

„A kdo myslíš, že to udělal, sakra? Zeus? Se svými technickými dovednostmi?“ Héfaistos znovu zavrtí hlavou. Titánští bratři Kronos, Íapetos, Hyperión, Kríos, Koios a Ókeanos jdou k nám. Jsou potřísněni zlatým ichorem, krví bohů.

Najednou se z hořící zříceniny vynoří Achilleus. Je kompletně ustrojený do své zlaté zbroje, také jeho štít je umazaný nesmrtelnou krví, dlouhý meč má vytasený a oči hledí ze štěrbin v ušpiněné, začazené zlaté přilbě skoro jako šílené. Zjevení si mě nevšímá a zakřičí na Héfaista: „Zeus uprchl!“

„Samozřejmě,“ odvětí bůh ohně. „Myslel sis, že počká, až ho Démogorgón stáhne do Tartaru?“

„Nedokážu najít Diovu polohu na holografickém bazénovém lokátoru!“ křičí Achilleus. „Přinutil jsem Afrodítinu matku Dióné, aby mi s lokátorem pomohla. Tvrdila, že ho najde kdekoli ve vesmíru. Když se jí to nepodařilo, rozsekal jsem ji na kousíčky. *Kam* se poděl?“

Héfaistos se usměje: „Vzpomínáš si, lehkonohý zabijáku, na místo, kde se Zeus schoval před očima všech, když ho Héra chtěla usouložit k věčnému spánku?“

Achilleus chytí boha ohně za rameno a málem ho zvedne ze země. „Odysseův domov! Přenes mě tam! Okamžitě.“

Héfaistovy oči se svraští do štěrbin, v nichž chybí jakékoli pobavení. „Neporoučej takovým způsobem budoucímu vládci Olympu, smrtelníku. I když jsi singularita, musíš prokazovat svým nadřízeným větší úctu.“

Achilleus pustí Héfaistovu koženou vestu. „Prosím. Udělej to teď. Prosím.“

Héfaistos přikývne a pak se podívá na mě. „Ty pojď tady, scholiku Hockenberry. Zeus tě v tento den chtěl mít tady. Chtěl tě jako svědka. Budeš tedy svědek.“

82

Moravci na palubě *Královny Mab* sledovali vše následující živě, v reálném čase – Odysseovy nanokamery a vysílače fungovaly dobře – ale Asteague/Che rozhodl, že to nebudou posílat Mahmudovi a Orphovi z Ió, kteří pracovali pod hladinou pozemského oceánu. Oba moravci měli za sebou šest hodin odřezávání a nakládání sedmi set šedesáti osmi bojových hlavic v kritickém stavu, odhadovaném na čtyřiadvacet hodin, a nikdo z *Mab* je nechtěl rušit.

A to, co se právě dělo, mohlo být kvalifikováno jako rušivé.

Milování – pokud se tak dala označit skoro až zuřivá kopulace mezi Odysseem a ženou, která se představila jako Sycorax – si dopřávalo jednu z dočasných pauz. Oba aktéři leželi nazí na zmuchlaných polštářích, pili víno z velkých dvouuchých džbánů a jedli ovoce, když polštáře rozhrnul nějaký obludný tvor – se žábrami jako obojživelník, tesáky, drápy, plovacími blánami na nohách – a pleskavě vešel do místnosti k Sycorax.

„Paní, on myslí, co oznámit mu nutno, že když hotovil se tykev v kaši rozemlít, když Kalibán to dělal, uslyšel komory přechodové hluk. Tam něco jest, co navštívit tě přišlo, matko. Říká, že maso všechno na nose má a prsty jak kameny tupé. Jeho jménem, matko, chutné masíčko z křehkých kostí věci té otrhám.“

„Ne, děkuji ti, Kalibáne, moje zlatíčko,“ řekla nahá žena s purpurově obarveným obočím. „Uveď našeho hosta dál.“

Obojživelný tvor, který slyšel na jméno Kalibán, ustoupil. Do místnosti vešla starší verze Odyssea.

Všichni moravci – dokonce i ti, kterým občas dělalo potíže jednotlivé lidi od sebe rozeznat – si všimli té podoby. Mladý Odysseus, který se rozvaloval nahý na hedvábných polštářích, na staršího Odyssea tupě zíral. Tato starší verze měla stejnou malou postavu a širokou hruď, ale víc jizev, šedivé vlasy a šeď v hustších

vousech, a v jejím vystupování bylo mnohem víc důstojnosti než ve vystupování jejich pasažéra z *Mab.*

„Odysseus," řekla Sycorax. Pokud to moravecké obvody pro sluchovou analýzu lidských emocí mohly posoudit, byla upřímně překvapená.

Muž zavrtěl hlavou. „Jmenuji se teď Nikdo. Rád tě znovu vidím, Kirké."

Žena se usmála. „Změnili jsme se oba. Pro svět i pro sebe jsem teď Sycorax, můj jizvami zbrázděný Odyssee."

Mladší Odysseus se začal zvedat, ruce zaťaté v pěst, ale Sycorax udělala pohyb levou rukou a mladý Odysseus se svalil zpátky mezi polštáře.

„Ty jsi Kirké," prohlásil muž, který si teď říkal Nikdo. „Vždycky jsi byla Kirké. A vždycky jí budeš."

Sycorax nepatrně pokrčila rameny. Plná ňadra se jí při tom rozhoupala. Mladý Odysseus se válel nalevo od ní. Poplácala rukou prázdné polštáře po své pravé ruce. „Pojď si tedy ke mně sednout… Nikdo."

„Děkuji, Kirké, nechci," odmítl muž oděný do tuniky, krátkých kalhot a sandálů. „Budu stát."

„Půjdeš sem a sedneš si ke mně," nařídila Sycorax ostrým hlasem. Udělala pravou rukou složité gesto, při kterém se její prsty nepohybovaly náhodně.

„Děkuji, ne, budu stát."

Žena znovu překvapeně zamrkala. Moravecké analyzátory obličejových emocí se domnívaly, že tentokrát se jedná o hlubší překvapení.

„Molii," pronesl Nikdo. „Myslím, že to budeš znát. Substance získávaná ze vzácného černého kořene, ze kterého vždycky na podzim vypučí jeden bílý květ, jakoby ze země."

Sycorax pomalu pokývala hlavou. „Musíš mít za sebou dalekou cestu. Ale to jsi neslyšel? Hermes je mrtvý."

„Na tom nezáleží," odvětil Nikdo.

„Ne, asi ne. Jak ses sem dostal, Odyssee?"

„Nikdo."

„Jak ses sem dostal, Nikdo?"

„Použil jsem Savino staré sonio. Trvalo mi to skoro celý den. Musel jsem se plížit od jednoho orbitálního balvanu ke druhému a schovávat se před tvými automatickými likvidátory vetřelců. Nebo jim unikat v maskovacím režimu. Musíš se těch věcí zbavit, Kirké. Nebo je třeba do sonií zabudovat záchod.“

Sycorax se tiše zasmála: „A můžeš mi říct, proč u všech všudy bych se měla zbavit hlídačů?“

„Protože tě o to žádám.“

„A proč u všech všudy bych měla udělat něco, o co mě žádáš, Odys… Nikdo?“

„To ti povím, až budu se svými požadavky hotový.“

Kalibán za Nikým zavrčel. Muž si zvuku ani tvora nevšímal.

„To rozhodně,“ kývla Sycorax. „Pokračuj ve svých požadavcích.“ Její úsměv prozrazoval, jak málo pozornosti je jim ochotna věnovat.

„Jak říkám, nejdřív zruš orbitální hlídače. Nebo je aspoň přeprogramuj tak, aby se kosmická plavidla mohla znovu bezpečně pohybovat v rámci prstenců a mezi nimi…“

Úsměv, který měla Sycorax na tváři, nezakolísal. A stejně tak nachově podbarvený pohled jejích fialových očí nezahrál.

„Za druhé,“ pokračoval Nikdo, „bych chtěl, abys odstranila zákazové pole nad Středozemní kotlinou a zrušila pole Rukou Héraklových.“

Čarodějnice se tiše zasmála. „Zvláštní požadavek. Vzniklá tsunami by měla pustošivé následky.“

„Můžeš to udělat postupně, Kirké. Já vím, že můžeš. Naplň kotlinu znovu vodou.“

„Než budeš pokračovat,“ přerušila ho chladně, „pověz mi jeden jediný důvod, proč bych to měla udělat,“

„Ve Středozemní kotlině jsou věci, ke kterým by se lidé starého typu v nejbližší době neměli dostat.“

„Myslíš skladiště. Kosmické lodě, zbraně…“

„Mnoho věcí. Ať Středozemní kotlinu znovu vyplní vínově temné moře.“

„Možná sis toho nevšiml, co necestuješ,“ odvětila Sycorax, „ale lidé starého typu jsou na pokraji vyhynutí.“

„Všiml jsem si toho. Přesto tě žádám, abys znovu napustila Středozemní kotlinu – opatrně, pomalu. A když už v tom budeš, zlikviduj tu pošetilost, Atlantickou průrvu.“

Sycorax zavrtěla hlavou a zvedla dvouuchý pohár, aby se napila vína. Nikomu nenabídla. Mladý Odysseus strnule ležel na polštářích, zřejmě neschopný pohybu.

„To je všechno?“

„Ne,“ odpověděl Odysseus. „Také tě žádám, abys reaktivovala všechny faxové uzly pro lidi starého typu, linky všech funkcí a regenerační nádrže, které zbývají na polárním a rovníkovém prstenci.“

Sycorax neřekla nic.

„A nakonec,“ pokračoval Nikdo, „chci, abys tuhle svou ochočenou obludu poslala dolů vyřídit Setebovi, že na tuto Zemi přichází Klid.“

Kalibán zasyčel a zavrčel. „Myslel, že čas nadešel člověčku tomuto nohy odervat přestatné a pahýly mu zanechat, by měl nad čím přemýšlet. Myslel, že silný on je Pán, a tento brach, co podlitin plný jest, dostane červa, než, červy dva, za to že bere jméno Jeho nadarmo.“

„Ticho!“ vyštěkla Sycorax. Vstala. Vypadala ve své nahotě královštěji, než by jiné královny vypadaly se všemi odznaky královské moci. „Nikdo, chceš říct, že Klid *přichází* na tuto Zemi?“

„Ano, domnívám se.“

Vypadalo to, že čarodějnice se uvolnila. Zvedla z mísy na talířích hrozen vína, donesla jej Odysseovi a nabídla mu. Muž zavrtěl hlavou.

„Žádáš po mně mnoho na to, že jsi starý ne-Odysseus,“ řekla tiše. Přecházela mezi polstrovanou postelí a mužem sem a tam. „Co bys mi za to dal ty?“

„Vyprávění o svých cestách.“

Sycorax se znovu zasmála. „Já tvé cesty znám.“

„Tentokrát ne, neznáš. Bylo to dvacet let, ne deset.“

Krásná tvář čarodějnice se zkřivila do něčeho, co moravci interpretovali jako jízlivý úšklebek. „A pořád hledáš totéž… svou Pénelopu.“

„Ne,“ odvětil Nikdo. „Tentokrát ne. Když jsi tentokrát poslala mé mladé já Calabiho-Yauovými dveřmi, hledal jsem na své pouti prostorem a časem – dvacet let to pro mě bylo – jenom tebe.“

Sycorax přestala přecházet a zadívala se na něho.

„Tebe,“ zopakoval Nikdo. „Svou Kirké. Milovali jsme se tělem i duchem za těch dvacet let mnohokrát. Našel jsem tě ve tvých iteracích jako Kirké, Sycorax, Alys a Kalypsó.“

„Alys?“ zeptala se čarodějnice.

Nikdo jen přikývl.

„Měla jsem tenkrát mezírku mezi zuby?“

„Měla.“

Sycorax zavrtí hlavou. „Lžeš. Ve všech liniích reality je to stejné, Odyssee-Nikdo. Zachráním tě, vytáhnu tě z moře, pomůžu ti, napojím tě medovým vínem, nakrmím tě dobrým jídlem, ošetřím ti rány, okoupu tě, ukážu ti tělesnou lásku, o jaké se ti jenom snilo, nabídnu ti nesmrtelnost a věčné mládí a ty pokaždé odjedeš. Pokaždé mě opustíš kvůli té čubce Pénelopé, která si někde sedí a něco plete. A kvůli svému synovi.“

„Před těmi dvaceti lety jsem syna viděl,“ prohlásil Nikdo. „Vyrostl z něho statný muž. Jeho už vidět nemusím. Chci zůstat s tebou.“

Sycorax se vrátí mezi své polštáře, uchopí velký pohár oběma rukama a napije se z něho. „Přemýšlím o tom, že bych všechny tvé moravecké plavce proměnila ve vepře,“ řekne nakonec.

Nikdo pokrčí rameny. „Proč ne? Všem mým ostatním mužům ve všech ostatních světech jsi to udělala.“

„Co myslíš, jací vepři z moravců budou?“ zeptala se Čarodějnice tónem, který byl jen konverzační. „Budou vypadat jako umělohmotná prasátka?“

„Moira je vzhůru.“

Čarodějnice překvapeně zamrkala. „Moira? Proč by se rozhodla probudit právě teď?“

„Nevím. Ale používá Savino mladé tělo. Viděl jsem ji ten den, kdy jsem odletěl ze Země, ale nemluvili jsme spolu.“

„Savino tělo?“ zopakovala Sycorax. „Co má Moira za lubem? A proč právě teď?“

„Myslí si,“ ozval se za Nikým Kalibán, „že starou Savi ze sladké hlíny uplácal, by jeho syn měl co hrýzt a jíst, přidal plástev medu a lusky, pak rozkousal krk, až pěna vyšla hojně, kvapem, kvapem, až červi se mým mozkem rozlezou.“

Sycorax vstala a znovu začala přecházet. Přiblížila se až k Nikomu a zvedla ruku, jako by mu chtěla sáhnout na obnaženou hruď, ale pak uhnula. Kalibán zasyčel a přikrčil se, dlaně přitisklé na žulu, záda nahrbená, ruce natažené rovně dolů mezi skrčené, silné nohy, žluté oči plné zášti. Ale zůstal na místě, které mu jeho paní určila.

„Ty víš, že nemůžu syna poslat dolů, aby svému otci o Klidu řekl,“ promluvila tiše.

„Vím, že tahle… *věc*… není tvůj syn,“ opáčil Nikdo. „Vyrobila sis ho ze sraček a závadné DNA v nádrži zeleného slizu.“

Kalibán zasyčel a znovu spustil tu svou strašlivou šeplavou tirádu. Sycorax mu pokynula, aby zmlkl.

„Víš, že tví moravečtí přátelé zvedají v tuto chvíli na oběžnou dráhu víc než sedm set černých děr?“ zeptala se.

Nikdo pokrčil rameny. „Nevěděl jsem to, ale doufal jsem, že to udělají.“

„Kde je vzali?“

„Ty přece víš, odkud musejí pocházet. Sedm set šedesát osm černoděrových bojových hlavic? Je jenom jedno takové místo.“

„To není možné. Před dvěma tisíci lety jsem ten vrak izolovala stázovým vejcem.“

„A Savi a já jsme jej před více než sto lety odizolovali.“

„Ano, dívala jsem se, jak jste se s tou čubkou motali kolem a spřádali své beznadějné plány,“ zavrčela Sycorax.

„Čeho jste sakra chtěli dosáhnout tím turínkovým propojením s Íliem?“

„Byla to příprava,“ odvětil Nikdo.

„Na co?“ zasmála se. „Přece nevěříš, že se ta dvě lidská plemena někdy setkají, nebo snad ano? To nemůžeš myslet vážně. Řekové, Trójané a jim podobní by si ty tvoje naivní človíčky starého typu dali k snídani.“

Nikdo pokrčil rameny. „Ukonči tuhle válku s Prosperem a uvidíme, co se bude dít.“

Sycorax praštila pohárem s vínem na nedaleký stůl. „Vyklidit bojiště a přenechat je tomu hajzlovi Prosperovi? To nemůžeš myslet vážně!“

„Myslím. Ta stará bytost, která si říká Prospero, je naprosto šílená. Její dny jsou sečteny. Ale ty můžeš odejít dřív, než propadneš stejnému šílenství. Odejděme spolu odsud, Kirké, ty a já.“

„Odejít?“ optala se čarodějnice velice tiše, nevěřícně.

„Vím, že tahle skála má fúzní motory a generátory bránové díry, kterými se můžeme dostat ke hvězdám a za ně. Když se začneme nudit, projdeme Calabiho-Yauovými dveřmi a pomilujeme se v celém bohatém vesmíru historie – mohli bychom se potkávat v různých dobách a mít v nich svá různá těla, nebylo by to o nic těžší než se převléknout, nebo bychom se mohli přenést časem a potkat sami sebe, jak se milujeme, zastavit samotný čas, abychom se našeho milování mohli účastnit. Jídla a vzduchu tady máš dost, abychom se tisíc let nemuseli o nic starat – klidně i deset tisíc, když budeš chtít.“

Sycorax vstala a začala znovu přecházet.

„Zapomínáš, že jsi smrtelný. Za dvacet let ti budu vyměňovat podělané spodky a krmit tě rukou. Za čtyřicet let budeš mrtvý,“

„Kdysi jsi mi nabídla nesmrtelnost. Regenerační nádrže jsou tady na tvém ostrově pořád.“

„Tys nesmrtelnost *odmítl!*“ zavřískla. Popadla těžký pohár a hodila ho po něm. Nikdo se shýbl, ale neodlepil nohy od místa, kde stál. „*Znovu a znovu* jsi ji odmítal!“ ječela a drásala se nehty ve vlasech a na tváři. „Házel jsi mi ji do tváře, aby ses mohl vrátit k té své drahocenné… *Pénelopě…* znovu a znovu. Dokonce ses mi vysmál.“

„Teď se ti nesměju. Odejdi se mnou.“

Tvář měla divokou vztekem. „Měla jsem říct Kalibánovi, aby tě zabil a přímo tady přede mnou tě sežral. Budu se smát, až ti bude vysávat morek z rozlámaných kostí.“

„Odejdi se mnou, Kirké,“ zopakoval Nikdo. „Obnov faxy a funkce, zruš staré Ruce Héraklovy a další zbytečné hračky a odejdi se mnou. Staň se znovu mou milenkou.“

„Jsi *starý*,“ ušklíbla se. „Starý, zjizvený a šedivý. Proč bych měla dál přednost starému muži před mladým, plným života?“ Pohladila stehno a povadlý penis zdánlivě hypnotizovaného a nehybného mladšího Odyssea.

„Protože tenhle Odysseus za týden, za měsíc nebo za osm let neodejde Calabiho-Yauovými dveřmi jako ten mladý,“ odvětil Nikdo. „A protože tenhle Odysseus tě miluje.“

Sycorax vyrazila přidušený zvuk, který zněl jako zavrčení. Kalibán se k němu přidal jako ozvěna.

Nikdo sáhl pod tuniku a vytáhl těžkou pistoli, kterou až doposud ukrýval vzadu pod širokým opaskem.

Čarodějnice se zastavila. „Snad si nemyslíš, že bys tím mohl ublížit *mně*?“

„Nepřinesl jsem si ji proto, abych ublížil tobě.“

Přelétla svým fialovým pohledem ke znehybnělému mladšímu Odysseovi. „Zbláznil ses? Víš, jakou spoušť by to napáchalo na kvantové úrovni? Už jenom tím, že o něčem takovém uvažuješ, nadbíháš *kaosu*. Zničil by se tím cyklus, který probíhá na tisíci větvích už tisíc…“

„Probíhá příliš dlouho.“ Nikdo vystřelil šestkrát, přičemž každá exploze jako by byla hlasitější než ta předchozí. Šest velkých kulek se zavrtalo do nahého Odyssea, roztrhalo mu hrudník, rozmačkalo mu srdce, zasáhlo ho doprostřed čela.

Tělo mladšího muže sebou při zásazích zaškubalo a pak se svezlo na podlahu. Na hedvábných polštářích po něm zůstávaly rudé cákance a na mramorových dlaždicích zvětšující se kalužkrve.

„Rozhodni,“ řekl Nikdo.

83

Nevím, jestli jsem se sem teleportoval sám díky své bezmedailonkové schopnosti, nebo jsem jednoduše přicestoval s Héfaistem, protože jsem se ho držel za rukáv, když kvitl. Na tom nezáleží. Jsem tady.

Tady znamená u Odyssea. Když se tady zničehonic zjevíme, Héfaistos, Achilleos a já, pes začne štěkat jako šílený, ale jediný Achilleův pohled zpod zakrvácené přilby stačí, aby ten vořech s kňučením a ocasem staženým mezi nohy utekl zpátky na nádvoří.

Jsme v předsíni, odkud se otevírá výhled do velké hodovní síně Odysseova domova na ostrově Ithaka. Nad domem a nádvořím bzučí nějaké silové pole. V síni u dlouhého stolu nejsou žádní drzí nápadníci, žádná Pénelopé jako na trní, žádný neschopný Télemachos nestrojí úklady, žádní sluhové nepobíhají sem a tam, aby líným darmošlapům snášeli Odysseovo jídlo a víno. Místnost přesto vypadá, jako by k masakru nápadníků již došlo – židle jsou převrácené, obrovský goblén stržený ze stěny se povaluje na stole a na podlaze, kde se do něj vsakuje rozlité víno, dokonce i Odysseův největší luk – ten, který podle pověsti dokáže natáhnout jedině on, luk tak skvělý a vzácný, že se vychytralý hrdina rozhodl nevzít si ho s sebou do Tróje – teď leží na kamenné podlaze ve změti Odysseových slavných loveckých šípů, opatřených ozubci a napuštěných jedem.

Zeus se prudce otočí. Obr má na sobě stejný oděv jako předtím na olympském trůně, ale není již tak gigantický: Ale i když se zmenšil, aby se sem vešel, pořád je dvakrát větší než Achilleus.

Lehkonohý zabiják nám dá znamení, abychom zůstali na místě, připraví si meč a vejde do hodovní síně.

„Můj synu,“ zaburácí bůh hromu, „ušetři mne svého dětinského hněvu. Chtěl bys snad jedinou ranou spáchat bohovraždu, tyranovraždu i otcovraždu?“

Achilleus kráčí dál, až ho od Dia dělí pouze šířka velkého stolu. „Bojuj, starče.“

Zeus se usmívá. Není na něm vidět žádné znepokojení. „Zamysli se, lehkonohý Achillee. Použij jednou mozek a ne svaly nebo ocas. Vážně bys chtěl, aby na zlatý olympský trůn usedl *ten* nepoužitelný chromajzl?“ Pokyne k místu, kde ve dveřích vedle mě mlčky stojí Héfaistos.

Achilleus ani neotočí hlavu.

„Projednou zkus přemýšlet,“ zopakuje Zeus. Jeho hluboký hlas rozechvívá kameninové nádobí v nedaleké kuchyni. „Přidej se ke mně, Achillee, můj synu. Splyň s pronikavou přítomností Dia, otce všech bohů. Takto spojeni, otec a syn, oba nesmrtelní, oba mocní duchem, vytvoří třetího, mocnějšího, než by byl každý z nich sám – v takové trojjedinosti otce, syna a svaté vůle budeme vládnout nebesům a Trója a Titány pošleme navěky zpět do jejich díry.“

„Bojuj,“ zopakuje Achilleus. „Ty starý prasomrde.“

Diova široká tvář zbrunátní o několik odstínů. „Hnusný zázraku! I takto, zbavený vlády nad všemi živly, tě rozdrtím!“

Zeus uchopí dlouhý stůl za okraj a vyhodí jej do vzduchu. Patnáct metrů silných dřevěných desek a sloupků letí vzduchem na Achilleovu hlavu a při tom se obrací. Člověk se skloní a stůl se roztříští o stěnu za ním, kde zničí nástěnnou malbu. Třísky se rozletí na všechny strany.

Achilleus postoupí o dva kroky blíž.

Zeus rozpřáhne náruč, rozevře ruce a ukáže dlaně. „Zabiješ mě tak, jak jsem, *člověče?* Neozbrojeného? Nebo se utkáme holýma rukama jako hrdinové v aréně, dokud jeden z nás už nevstane a druhý si odnese vítězství?“

Achilleus váhá jen okamžik. Pak si sundá zlatou přilbu a odloží ji stranou. Odepne si z předloktí kruhový štít, položí do něj meč, přidá bronzový prsní plát a chrániče holení a všechno to kopne ke dveřím, kde stojíme.

Teď má na sobě jen košili, krátkou tuniku, sandály a široký kožený opasek.

Ve vzdálenosti dva a půl metru od Dia Achilleus rozpřáhne paže v zápasnickém zahajovacím postoji a přikrčí se.

Zeus se usměje a – pohybem, který je tak rychlý, že jej skoro nestačím vnímat – se skrčí pro Odysseův luk a otrávené šípy s černými letkami.

Zmiz! To je všechno, co stačím na Achillea v duchu zakřičet, ale plavovlasý, svalnatý hrdina neustoupí.

Zeus napne tětivu na maximum, ohne luk tak, jak by to údajně nikdo na Zemi s výjimkou Odyssea neměl dokázat, namíří jedovatý šíp se širokým hrotem přesně na Achilleovo srdce, vzdálené dva a půl metru, a vystřelí.

Šíp mine.

Nemůže minout – z takové vzdálenosti ne – dřík šípu se zdá být rovný jako pravítko, černé letky jsou neporušené – přesto mine možná i o půl metru a zaryje se hluboko do rozbitého stolu opřeného o stěnu. Skoro cítím, jak se strašlivý jed, podle pověsti původně odebraný Héraklem nejstrašnějšímu z hadů, vpíjí do dřeva stolu.

Zeus vytřeští oči. Achilleus se ani nepohne.

Zeus se rychlostí blesku přikrčí, sebere další šíp, udělá krok, nasadí jej na tětivu, natáhne a vypustí.

Mine. Ze vzdálenosti půldruhého metru jedovatý šíp mine.

Achilleus se ani nehne. Probodává oči otce všech bohů, nyní plné paniky, nenávistným pohledem.

Zeus se znovu shýbne, pečlivě nasadí šíp na tětivu a znovu natáhne co nejvíc. Mocné svaly se mu lesknou potem, viditelně do toho dává veškerou sílu a pevný luk skoro bzučí energií, která je v něm svinutá. Král bohů jde tak daleko, až hrot dělí od Achilleovy rozložité hrudi sotva víc než čtvrt metru.

Vystřelí.

Šíp mine.

Není to možné, ale vidím, jak se šíp zarazil do stěny za Achilleem. Neproletěl jím, ani ho neobletěl, ale nějak – neskutečně – absolutně – minul.

Vtom Achilleus skočí, srazí luk stranou a popadne dvakrát tak velkého boha za krk.

Zeus vrávorá po místnosti a snaží se odtrhnout si z krku Achilleovy mocné paže, buší do něho božskou pěstí, která je široká jako půlka Achilleových rozložitých zad. Zeus sebou mlátí, rozbíjí trámy, stůl, oblouk dveří i stěnu jako takovou, ale lehkonohý zabiják se drží jako klíště. Zeus vypadá jako muž, na kterém visí dítě, ale Achilleus se drží dál. Potom se mnohem většímu bohovi podaří vrazit silné prsty pod Achilleovy mnohem menší prsty a odtáhnout smrtelníkovi nejdřív levou ruku, pak i pravou. Teď začne Zeus do věcí kolem narážet, mlátit a třískat se zjevným úmyslem: svírá Achilleova předloktí mocnýma rukama a nechává ho viset před sebou. Nejdřív ho nabere hlavou – je to zvuk, jako když se srazí dva velké balvany – potom přimáčkne smrtelníkova žebra na svou božskou hruď, nakonec je oba narazí na neústupnou zeď a dveře proti nám a ohne Achilleovi záda o pevné kamenné ostění.

Kdyby to trvalo pět sekund, Achilleova záda prasknou jako luk zhotovený z podřadné balzy.

Achilleus nečeká pět sekund. Ani tři.

Zatímco ho Zeus ohýbá víc a víc dozadu, drtí mu páteř o svislé ostění, lehkonohému zabijákovi se nějak podaří na okamžik si uvolnit pravou ruku.

To, co se stane pak, se seběhne tak rychle, že to zaregistruji jen jako dozvuk na sítnici.

Achilleova ruka jede nahoru od břicha a od opasku. V pěsti svírá krátký nůž.

Zarazí čepel Diovi pod vousatou bradu, zakroutí jí, zarazí ji ještě hlouběji a otočí. To vše s rykem, který je ještě hlasitější než Diův výkřik zděšení a bolesti.

Zeus vrávoravě ustoupí do chodby a vrazí do sousední místnosti. Héfaistos a já se rozběhneme za ním.

Jsou teď v soukromé ložnici Odyssea a Pénelopy. Achilleus nůž vytáhne a otec všech bohů si zvedne obě rozložité ruce k hrdlu, k obličeji. Zlatý ichor a rudá krev rytmicky tryskají do vzduchu, tečou Diovi z nosu a ze široce otevřených úst, barví mu bílé vousy zlatě a červeně.

Zeus se svalí na záda na postel. Achilleus se rozmáchne nožem daleko za sebe, zarazí jej hluboko do bohova břicha a táhne jím nahoru a doprava, až magická čepel zaskřípe o hrudník.

Zeus znovu vykřikne, ale dřív, než se stačí chytit za břicho, Achilleus mu vytáhne několik metrů šedých střev – lesklých vnitřností boha – několikrát je obtočí kolem jednoho ze čtyř sloupků Odysseovy velké postele a udělá na nich rychlý a pevný námořnický uzel.

Ten sloupek je živý olivovník, kolem něhož Odysseus zbudoval tuto ložnici a postel, pomyslím si omámeně. Vybavím si verše z Fitzgeraldova překladu *Odysseie*, který jsem poprvé četl jako kluk, pasáž, kde Odysseus hovoří se svou pochybující Pénelopou:

Oliva podlouhlých listů mi uvnitř ohrady vyrostla,
bujný, mohutný kmen – byl tlustý jak nějaký pilíř.
Ložnici okolo ní jsem stavěl a dokončil také
z kmenů spojených hustě a dobře ji překlenul stropem:
k ní jsem skloubené dveře pak připojil, přilehlé těsně.
Z olivy podlouhlých listů jsem nakonec zutínal větve,
osekal odspodu kmen a celý jej teslicí ostrou
přihladil dobře a zručně a srovnal ho přímo do šňůry,
upravil za nohu k loži a vrtákem navrtal všude.
Odtud jsem začal a postel jsem hotovil,
až jsem skončil,
zlatem ji dovedně zdobil, i stříbrem a slonovou kostí.
Uvnitř hovězí řemen jsem napjal červený, lesklý.

Teď, když se Zeus snaží vysvobodit ze zajetí vlastních přivázaných střev, jsou červené nejenom hovězí řemeny. Zlatý ichor a až příliš lidsky červená krev se mu valí z hrdla, z obličeje a z břicha. Oslepený vlastní bolestí a krví, mocný Zeus mává rukama a šmátrá po svém trýzniteli. Každým krokem a každým škubnutím pátrání po Achilleovi si vytáhne víc lesklých šedých vnitřností. Řve při tom tak, že i nepovolný Héfaistos si zakrývá uši.

Achilleus vždy odtančí těsně mimo dosah a pak se zase přitočí blíž, aby oslepeného boha sekl nebo bodl: do rukou, do nohou, do penisu, do kolenních šlach.

Zeus těžce padne na záda. Ke sloupku postele ze živého olivového kmene ho stále poutá deset metrů zauzlených šedých střev, ale nesmrtelný bůh sebou dál mlátí a skučí. Pršky, které mu tryskají z božských tepen, kreslí na stropě složité Rorschachovy obrazce.

Achilleus krátce opustí místnost a přinese si svůj bojový meč.

Sandálem jedné nohy přišlápne Diovi zmítající se levou paži, zvedne meč do výšky a sekne tak prudce, že meč vykřeše jiskry o podlahu, poté, co projel Diovým krkem.

Uvolněná hlava otce všech bohů odpadne a zakutálí se pod postel.

Achilleus si klekne na zakrvácené koleno. Vypadá to, že se chystá zabořit obličej do obrovské otevřené rány v tom, co bývalo Diovo bronzově opálené, svalnaté břicho. V jedné strašlivé sekundě jsem přesvědčený, že Achilleus padlému nepříteli požírá vnitřnosti, obličej má totiž z větší části schovaný v břišní dutině – muž proměněný v ryzího dravce, vlka plenitele.

Ale on jenom hledal.

„Ejhle!“ zvolá lehkonohý zabiják a vytáhne ze změti lesklých střev obrovskou, ještě pulzující načervenalou masu. Diova játra.

„Kde je ten Odysseův mizerný čokl?“ zeptá se Achilleus sám sebe. Oči se mu blyští. Opustí nás, aby játra odnesl psovi Argovi, který se krčí někde na nádvoří.

Héfaistos i já rychle ustoupíme, abychom Achilleovi udělali místo, když nás míjí.

Když se pak zvuk zabijákových – bohovrahových – kroků vzdálí, bůh ohně i já se rozhlédneme po místnosti.

Vypadá to, že jediný čtvereční centimetr postele, podlahy, stropu nebo stěny nezůstal nepotřísněný.

Obrovská bezhlavá mrtvola na kamenné podlaze, stále uvázaná ke sloupku z olivového kmene, sebou dál škube a mlátí, ohýbá zakrvavené prsty.

„To mě poser,“ hlesne Héfaistos.

Chci odtrhnout pohled, ale nejde to. Chci z té místnosti odejít a někde se v klidu vyzvracet, ale nejde to. „Co… jak to že… to je pořád… částečně… živé?“ dostanu ze sebe.

Héfaistos vykouzlí na tváři svůj nejšílenější úsměv. „Zeus je nesmrtelný, copak jsi zapomněl, Hockenberry? Pořád je v agónii. Spálím ty kousky v nebeském ohni.“ Shýbne se pro krátký nůž, který Achilleus použil. „Spálím i tuhle Afrodítinu bohovražednou zbraň. Roztavím ji a odliju z ní něco nového – možná Diovu pamětní desku. Neměl jsem ten nůž pro tu krvežíznivou čubku vyrábět.“

Zamrkám, zavrtím hlavou a pak chytím neohrabaného boha ohně za silnou koženou vestu. „Co bude teď?“

Héfaistos pokrčí rameny.

„Přesně to, na čem jsme se dohodli, Hockenberry. Nyx a Sudičky, které vesmíru vládly vždycky – alespoň tomuto vesmíru – mi dovolí usednout na zlatý olympský trůn, až tato šílená druhá válka s Titány skončí.“

„Jak víš, kdo zvítězí?“

Předvede mi kontrast svých nerovných zubů proti černým vousům.

Z nádvoří se ozve pánovitý hlas. „Pejsku, tady… Argu… tady máš, chlapče. To je hezké štěňátko. Něco jsem ti přinesl… hodný pes.“

„Neříkají jim ‘Sudičky’ pro nic za nic, Hockenberry,“ pokračuje Héfaistos. „Bude to dlouhá a špinavá válka, vedená víc na ílijské Zemi než na Olympu, ale těch několik Olympanů, kteří přežijí… znovu zvítězí.“

„Ale ta bytost… ta bytost v mracích… ta bytost s hlasem…“

„Démogorgón se vrátil domů do Tartaru,“ zabručí Héfaistos. „Je mu úplně u prdele, co se děje na Zemi, na Marsu nebo na Olympu.“

„Moji lidé…“

„Tvým řeckým kamarádům teď pěkně natrhnou prdel,“ a Héfaistos se usměje, jak je vtipný. „Ale jestli ti to udělá radost, Trójané nedopadnou o nic líp. Každý, kdo zůstane na ílijské Zemi, bude po dalších padesát až sto let této války v křížové palbě.“

Chytím ho za vestu pevněji. „Musíš nám pomoci…“

Sundá mé ruce se stejnou námahou, jakou by potřeboval dospělý muž, aby stáhl dvouleté dítě, které na něm visí. „*Nemusím* ani kulový hovno, Hockenberry.“ Otře si ústa hřbetem ruky, podívá se na to, co sebou dál škube na podlaze a řekne: „Ale v tomto případě udělám výjimku. Kvitni zpátky k těm svým ubohým Achájcům a k té své ženské ve městě, k Heleně, a řekni jim, aby opustili vysoké věže, hradby a budovy. Za několik minut dojde ve starém Íliu k zemětřesení síly devět. Potřebuji tady tu… věc… spálit a dopravit našeho hrdinu zpátky na Olymp, ať může zkusit přesvědčit Léčitele, aby mu tu jeho mrtvou kundu oživil.“

Achilleus se vrací. Hvízdá si a já slyším škrábání nehtů po kameni, jak ho Argus dychtivě následuje.

„Běž!“ nařídí Héfaistos, bůh ohně a vynalézavosti.

Sáhnu po medailonku, uvědomím si, že tam není, pak si uvědomím, že ho nepotřebuji a odkvitnu.

84

Odhadovaných dvanáct hodin nepřetržité práce se protáhlo na něco málo přes osmnáct. Vytřídit, rozdělit a rozřezat čtyřicet osm rozsypaných raket a raketových šachet se ukázalo být větším problémem, než mohli Orphu či Mahmud tušit. Některá kovová pouzdra bojových hlavic úplně popraskala a odpadla, takže zůstala jen raketová lůžka z plastoidové slitiny a vlastní izolační obálky, které modře žhnuly svým Čerenkovovým zářením.

Byl by to zajímavý pohled, kdyby jej sledoval někdo jiný než mlčenliví moravci na *Královně Mab*: ponorka *Černá dáma* dřepí nad trupem potopené mrtvé ponorky a reflektory na břiše osvětluje především svět bahna, vlnících se sasanek, zpřetrhaných kabelů, zkroucených instalací a smrtonosných, zeleně obrostlých raket s bojovými hlavicemi. Jasnější než proměnlivé světlo procházející stěnou Průrvy, jasnější než superhalogenové reflektory namířené na pracovní oblast, jasnější než samotné slunce byly plameny pěttisícstupňových řezných paprsků, s nimiž jak slepý Orphu, tak kalem oslepený Mahmud pracovali tak jemně, jako by to byly skalpely.

Všechny traverzy, navijáky, kladky a řetězy byly na svých místech a v plném provozu, jak pod dohledem obou moravců a samotné *Černé dámy* dopravovaly každou bojovou hlavici po odřezání z balistické rakety nahoru do ponorky. Nákladní prostor Mahmudovy európské ponorky nebyl vlastně prázdný nikdy; byl prošpikovaný programovatelnou tekutou pěnou, která utvářela vnitřní podpěry v podobě žlábkovaných katedrálních pilířů, aby vzdorovala strašlivým tlakům, když bylo skladiště „prázdné“, ale mohla pevně obtéct a obepnout každý náklad – včetně Orpha z Ió, když se vezl v koutě nákladního prostoru. Teď se tekutá pěna přizpůsobovala tak,

aby podložila a podepřela každou neforemnou hlavici, když ji Mahmud a Orphu s pomocí rohatek a kleteb ukládali na místo.

V jednom okamžiku, když byli těsně za polovinou té vyčerpávající práce, Mahmud udělal gesto, jako by popleskal vlastní, ochranným polem zářící bojovou hlavici, když se kolem ní pěna uzavřela, a řekl:

„Z čeho jsi stvořen, z jaké podstaty,
že tolik stínů za tebou se honí?“

„Tvůj starý kamarád Will?“ zeptal se Orphu, když oba moravci klesli zpět do zvířeného bahna, aby začali odřezávat další bojovou hlavici.

„Ano,“ odvětil Mahmud, „Sonet 53.“

Zhruba o dvě hodiny později, těsně poté, co bezpečně uložili další modře zářící hlavici do skladiště, ve kterém už začínalo být těsno – dávali černé díry nejdál od sebe, jak to šlo – Orphu poznamenal: „Za toto řešení našeho problému platíš svou lodí. Je mi to líto, Mahmude.“

Európan přikývl. Věřil, že hlubinný radar jeho obrovského přítele ten pohyb zachytí. Mahmud si uvědomil hned, jak Orphu tento postup navrhl, že to pro něho znamená navěky ztratit svou milovanou *Černou dámu.* V žádném případě nemohli riskovat stěhování hlavic z trupu *Dámy*, vystlaného tekutou pěnou, a jejich ukládání do jiného skladiště. Úplně ideální scénář teď vypadal tak, že moravci připraví na nízké oběžné dráze kolem Země další kosmické plavidlo, které *Černou dámu* i s jejím nákladem smrti pro celou planetu co nejjemněji, ale co nejrychleji vynese od Země a přepraví do hlubokého vesmíru.

„Připadá mi to, jako bych ji měl zpátky jenom chvilku,“ řekl Mahmud. Sám uslyšel ve vlastním rádiovém hlase patetický tón.

„Jednou ti postaví novou,“ slíbil Orphu.

„Stejná už nebude,“ odvětil Mahmud. Strávil v této maličké ponorce víc než půldruhého století.

„To ne,“ přisvědčil Orphu. „Po tomhle už nikdy nic nebude stejné.“

Po osmnácti hodinách, když byl poslední shluk zárodečných černých děr žhnoucích Čerenkovovým zářením naložen a zajištěn tekutou pěnou a nákladní vrata *Černé dámy* se zavřela, byli oba moravci na pokraji naprostého fyzického a nervového vyčerpání, když se společně vznášeli nad vrakem těžké atomové ponorky.

„Je ještě něco, co bychom měli prozkoumat, nebo z *Meče Alláhova* přivézt?“ zeptal se Orphu.

„V tuto chvíli ne,“ odpověděl hlavní integrátor Asteague/Che z paluby *Královny Mab*. Loď byla v posledních osmnácti hodinách až podezřele zticha.

„Už nikdy tu mrchu nechci vidět,“ prohlásil Mahmud, který byl tak vyčerpaný, že mu bylo jedno, jestli mluví na společném kanále. „Je to zvrácenost.“

„Amen,“ dořekl z výsadkové lodě kroužící nahoře velitel centurie Mep Ahoo.

„Nechcete nám náhodou říct něco o tom, co se v posledních zhruba osmnácti hodinách dělo s Odysseem a jeho přítelkyní?“

„V tuto chvíli ne,“ řekl znovu hlavní integrátor Asteague/Che. „Vyvezte hlavice nahoru. Buďte opatrní.“

„Amen,“ zopakoval Mep Ahoo a zdálo se, že v hlase skáloveckého vojáka není ani stopa po ironii.

Suma IV. byl zatraceně dobrý pilot, to se mu muselo nechat – a Orphu s Mahmudem mu to rádi přiznali. Klesl s výsadkovou lodí dokonce tak nízko, že *Černá dáma* zůstala úplně potopená, když se pod ní uzavřela vrata mnohem většího skladiště. Pak Suma mořskou vodu vypustil, ale až poté, co její místo zaujala tekutá pěna výsadkové lodi a obalila ponorku i s jejím modře žhnoucím nákladem další vrstvou.

Orphu z Ió použil spuštěná lana a vyšplhal ke stropu výsadkové lodi, ještě než pěna *Černou dámu* pohltila, ale Mahmud opustil svou kabinu až v posledním okamžiku, když *Dámu* nechal, aby se při opatrném vyzvědání a ukládání vyrovnávala a monitorovala sama. Měl pocit, že by měl pronést nějaká poslední slova, když svou loď

navždy opouštěl, ale kromě *Sbohem, Dámo,* které odeslal úzkým svazkem UI ponorky a které zůstalo bez odpovědi, neřekl nic.

Výsadková loď se zvedla z vody, z kanálů jejího skladiště se vyhrnul oceán a Mahmud použil poslední zbytky sil – mechanických i organických – aby vyšplhal k vršku výsadkové lodi a pak se dvěma spojovacími průlezy dostal do oddílu pro transport vojska.

Za všech jiných okolností by chaos v této části lodi působil komicky, ale právě teď nebylo mnoho věcí, které by Mahmudovi připadaly humorné. I když zatáhl všechny své manipulátory a antény, procpal se Orphu větším průlezem lodi jen s obtížemi. Teď ale Ióňanova masa vyplňovala většinu prostoru, kde si předtím hověla ve svých síťových křeslech dvacítka skáloveckých vojáků, kteří se teď nahrnuli do úzké spojovací chodby vedoucí dopředu do vlastní pilotní kabiny. Mahmud se tak musel plazit přes chitinovitá těla ostnatých černých skálovců a jejich zbraně povalující se po celé chodbě, aby se dostal za Mepem Ahoo a Sumou IV. do stísněné pilotní kabiny.

Vznášeli se na místě. Suma IV. pilotoval výsadkovou loď manuálně. Pomocí univerzálního ovladače vyvažoval loď a její neustále se přesouvající obsah a pohrával si s tryskovými sestavami způsobem, jakým zřejmě kdysi lidští pianisté ovládali své nástroje.

„Žádné další pásy nemáme," oznámil Mahmudovi Suma IV., aniž otočil hlavu. „Poslední jsme použili k tomu, abychom tvého velkého přítele uvázali v transportním oddílu. Prosím, vytáhni si poslední sklopné sedadlo a přichyť se magneticky k trupu, Mahmude."

Mahmud uposlechl. Uvědomil si, že ve stavu, v jakém je, by už nedokázal stát – zemská gravitace byla přece jen strašná – a z chemikálií uvolněných po posledních osmnácti hodinách maximálního úsilí a napětí mu bylo do breku.

„Chytni se," řekl Suma IV.

Motory výsadkové lodi zaburácely a oni začali pomalu stoupat, přímo vzhůru, metr po metru, žádné šoky, žádná překvapení. Až když Mahmud z hlavního okna kabiny uviděl, že dosáhli výšky kolem dvou kilometrů, zhoupli se maličko dopředu, jak motory

přešly z vertikálního tahu na přední. Neuměl si představit, že by se nějaký stroj dal ovládat tak jemně.

Bez záškubů se to přesto neobešlo a Mahmud se při každém přistihl, že tají dech. Cítil bušení svého organického srdce, jak čekal, až se černé díry v útrobách skladiště výsadkové lodi přehoupnou do kritického stavu. Stačila by jedna a pak už by se o miliontinu sekundy později zhroutily do sebe všechny ostatní.

Mahmud si zkusil představit bezprostřední následky: miniaturní černé díry by okamžitě splynuly, propadly by trupem *Černé dámy* a výsadkové lodi a jejich masa by začala zrychlovat ke středu Země deseti metry za sekundu. Nasály by do sebe veškerou hmotu obou moraveckých plavidel, po nichž by následoval vzduch, mořská voda, mořské dno, skála a samotná zemská kůra, jak by se černá díra střemhlav řítila ke středu planety.

Kolik dní nebo měsíců by velká černá minidíra složená ze všech sedmi set šedesáti osmi černých děr z bojových hlavic poletovala jako pingpongový míček planetou sem a tam a při každém ping nebo pong vylétla do vesmíru – a jak daleko? Ta část Mahmudovy mysli, která měla elektronické výpočty na starosti, mu odpověděla, přestože o to nestál, přestože fyzická část jeho mozku byla příliš unavená, než aby to dokázala vstřebat. Dost daleko, aby černé díry vcucly během první stovky průletů planetou všech více než milion těles tvořících orbitální prstence, ale ne dost daleko, aby sežraly Měsíc.

Mahmudovi, Orphovi a ostatním moravcům, dokonce i těm na *Královně Mab*, by to stejně bylo jedno. Z moravců ve výsadkové lodi by to nadělalo špagety téměř okamžitě, jejich molekuly by se s padající minidírou natáhly ke středu planety a ještě dál, načež by se napružily – dá se to tak říct? pomyslel si unaveně Mahmud – zpátky, až by si černá díra znovu prorazila cestu přes roztavené, rotující jádro planety nahoru.

Mahmud zavřel virtuální oči a soustředil se na dýchání, na to, aby cítil, jak výsadková loď při svém výstupu zrychluje, plynule, ale soustavně. Jako by byli na nějaké hladké skleněné rampě, která stoupá do nebe. Suma IV. byl *vážně* dobrý.

Obloha přešla z odpolední modři do černi vzduchoprázdna. Obzor se prohnul jako lučištníkova zbraň. Hvězdy se rozsvítily tak prudce, jako by explodovaly.

Mahmud si aktivoval zrak a díval se ven jak oknem pilotní kabiny, tak lodním videokanálem, jehož záběry získával kabelovým připojením na svém sklápěcím sedadle.

Bylo jasné, že nestoupají ke *Královně Mab*. Ve výšce ne větší než tři sta kilometrů – sotva nad atmosférou – Suma IV. vyrovnal let a poklepáním na ovladače pomocných trysek dosáhl toho, že se Země překulila do stropních oken kabiny, takže slunce se teď opíralo do vrat nákladového prostoru plnou silou. Prstence a *Mab* byly o více než třicet tisíc kilometrů výš a atomová kosmická loď moravců se v tuto chvíli nacházela na opačné straně Země.

Mahmud se na sekundu odpojil od virtuálního videa – beztížný stav mu přinášel fyzickou úlevu od gravitace, v níž posledních osmnáct hodin pracovali – a zadíval se čirými stropními průzory na to, jak rozhraní dne a noci přechází přes bývalou Evropu a modravé vody a bílé oblačné hmoty Atlantského oceánu – tenká průrva se z této výšky nebo tohoto úhlu nejevila ani jako tenká čárka – a moravec se nikoli poprvé za posledních osmnáct hodin zamyslel nad tím, jak mohli živí tvorové obdarovaní tak krásnou rodnou planetou vyzbrojit ponorku – sebe, jakýkoli stroj – takovými zbraněmi naprosto šíleného ničení. Co mohlo v jakémkoli psychickém vesmíru ospravedlnit vraždu milionů, natožpak zničení celé planety?

Mahmud věděl, že zatím nemají vyhráno. Z praktického hlediska vyšlo těch několik set kilometrů nastejno, jako by stále byli na dně oceánu. Kdyby se teď kterákoli z černých děr aktivovala a strhla do singularity ostatní, zánik způsobený pingpongovým roztrháním jádra Země by byl stejně jistý, stejně zaručený. Být ve stavu volného pádu nebylo totéž jako být mimo gravitační pole Země. Bojové hlavice by musely být mnohem dál – určitě daleko za oběžnou dráhou Měsíce, protože bylo jasné, že zemská gravitace vládne i tam – miliony kilometrů daleko, aby přestaly Zemi ohrožovat. Mahmud věděl, že při této chabé výšce by jediný rozdíl byl v tom, že v prvních minutách by byl koeficient špagetizace moravců o několik procent vyšší.

Matně černé plavidlo se odhalilo, vypnulo maskování nebo silová pole, vyšlo z úkrytu – kruci, Mahmud nevěděl, jak to nazvat – *objevilo* se necelých pět kilometrů od nich na straně obrácené ke slunci. Loď měla zjevně moravecký design, ale tak moderní, jaký Mahmud na žádné kosmické lodi ještě neviděl. Jestli vypadala *Královna Mab* jako nějaký artefakt ze dvacátého století pozemského ztraceného věku, toto plavidlo, které se právě objevilo, jako by mělo náskok několika století před vším, co měli moravci k dispozici teď. Černému tvaru se nějakým způsobem dařilo působit dojmem zavalitosti a zároveň smrtící elegance, bylo jednoduché a zároveň v sobě jeho fraktálové geometrie netopýřího křídla měly nekonečnou složitost. Mahmud ani v nejmenším nepochyboval, že tato loď je vybavena strašlivými zbraněmi.

Na několik sekund uvažoval, jestli hlavní integrátor skutečně bude riskovat ztrátu jedné ze svých neviditelných válečných lodí, ale… ne… než stačil dojít k nějakému závěru, spatřil, jak v zakřiveném břiše lodi vznikl otvor, z něhož pomocí peroxidového motoru vyplulo něco, co vypadalo jako dlouhé čarodějnické koště, otočilo se kolem osy, zorientovalo se stejně jako výsadková loď a použilo podružné trysky po stranách absurdně obrovské hlavní trysky k tomu, aby se neslyšně postrčilo směrem k nim.

Orphu mu úzkým svazkem poslal: *Proč nás to překvapuje? Hlavní integrátoři měli víc než osmnáct hodin na to, aby něco vymysleli, a my moravci jsme mezi sebou vždycky měli dobré techniky.*

Mahmud musel souhlasit. Když se koště přisunulo tryskami blíž, přibrzdilo a znovu se otočilo, tak, aby zášlehy pomocných motorů byly vždy daleko od břicha výsadkové lodě, Mahmud viděl, že těleso je podél osy dlouhé kolem šedesáti metrů, uprostřed má malou uzlinu pro UI, která vypadá jako sedlo na kostnaté herce, je ověšené spoustou stříbrných manipulátorů a upínadel z masivního kovu a končí gigantickou hlavní tryskou, před kterou je nasunut podobně obrovský tažný raketový motor s několika desítkami stabilizačních trysek.

„Uvolňuji ponorku,“ oznámil Suma IV. na společném pásmu.

Mahmud sledoval kamerami na trupu výsadkové lodi, jak se dlouhé skladiště otevřelo a nepatrné obláčky unikajícího plynu vyvezly *Černou dámu* zlehka ven. Jeho milovaná ponorka začala velice pomalu rotovat, a jelikož její stabilizační systémy byly vypnuté, ani se nepokusila se vyrovnat. Mahmuda znovu napadlo, že nikdy neviděl nic v cizejším prostředí než teď *Dámu* tady ve vesmíru, tři sta kilometrů nad zářivě modrým večerním oceánem Země.

Automatická loď v podobě koštěte neponechala ponorce nekontrolovanou rotaci dlouho. Opatrně se odpíchla pomocnými tryskami, dokonale sladila rychlost, manipulátorovými rameny, která se pohybovala stejně jemně a váhavě jako milenec po dlouhém odloučení od své milované, si *Černou dámu* přitáhla a pak ji zachytila pevnými upínadly – upínadly zkonstruovanými tak, aby zapadla do spojovacích lůžek ponorky a různých otvorů. UI koštěte – nebo moravec ve válečné lodi, který je momentálně řídil – se stejnou láskyplnou péčí rozvinula lesklou zlatou molekulární fólii a velice pečlivě, velice opatrně tím zřaseným materiálem celou ponorku obalila. Technici nechtěli, aby se černé díry aktivovaly teplotními změnami.

Stabilizační motorky zabraly, automatická loď připomínající kudlanku nábožnou odplula i s masou zabalené *Černé dámy* od výsadkové lodi a natočila se osou tak, že její hlavní tryska mířila přímo *dolů*, k modravému moři, bělostným mrakům a rozhraní dne a noci postupujícímu přes Evropu.

„Jak si poradí s těmi laserovými leukocyty?“ zeptal se na společném kanále Orphu z Ió.

Mahmuda to napadlo taky – jak zabránit automatickým úklidovým stíhačům, aby svými lasery bojové hlavice aktivovali – ale nebyl to jeho problém, a tak se ho v uplynulých osmnácti hodinách ani nesnažil řešit.

„*Valkýra, Nezdolný* a *Nimitz* automatickou loď doprovodí a zničí všechny blížící se leukocyty,“ prohlásil Suma IV. „Naše válečné lodě při tom samozřejmě zůstanou v neviditelném režimu.“

Orphu se na společném kanále doopravdy zasmál. „*Valkýra, Nezdolný* a *Nimitz?*“ zabrumlal. „Páni, nás mírumilovné moravce jímá s každou minutou větší hrůza.“

Nikdo mu neodpověděl. Aby ukončil mlčení, Mahmud promluvil: „Která je ta… počkat, už je pryč.“

Matně černý fraktálový netopýr se znovu zneviditelnil. Jeho přítomnost neprozrazoval ani zakrytý kus hvězdného pozadí či prstenců.

„To byla *Valkýra,*“ řekl Suma IV. „Deset sekund.“

Nikdo nepočítal nahlas. Mahmud byl přesvědčený, že všichni odpočítávají v duchu.

Při nule osvítila hlavní trysku tažného motoru velice slabá modravá záře, která Mahmudovi připomněla Čerenkovovo záření bojových hlavic. Kříženec koštěte a kudlanky nábožné se dal do pohybu, začal stoupat od planety – mučivě pomalu. Ale Mahmud věděl, že všechno, co dostatečně dlouho vyvíjí trvalý tah, dosáhne v krátké době strašné rychlosti, a to i tehdy, když se to vymaňuje z gravitačního pole Země. Také věděl, že automatická loď bude při svém stoupání tah zvyšovat. Pravděpodobně ve stejné době, kdy loď s mrtvým, tepelně izolační fólií obaleným trupem *Černé dámy* dosáhne prázdné oběžné dráhy zemského Měsíce, bude mít tento komplex únikovou rychlost. I kdyby po tomto okamžiku došlo k aktivaci černých děr, singularity by ve vesmíru představovaly nebezpečí, ale již by neznamenaly smrt Země.

Automatická loď zanedlouho zmizela na pozadí pohybujících se prstenců. Mahmud nezahlédl ani sebenepatrnější stopu fúzních nebo iontových motorů tří maskovaných moraveckých lodí, které automat pravděpodobně eskortovaly.

Suma IV. uzavřel vrata nákladového prostoru. „Teď všichni poslouchejte, prosím,“ promluvil. „V době, kdy naši dva přátelé pilně pracovali dole pod hladinou vodního oceánu, se stalo několik zvláštních věcí. Musíme se vrátit na *Královnu Mab*.“

„A co naše průzkumná mise…“ začal Mahmud.

„Cestou nahoru si můžete stáhnout záznamy,“ nenechal ho domluvit Suma IV. „Ale momentálně nás hlavní integrátoři chtějí

zpátky na palubě. *Mab* na čas odlétá… stahuje se přinejmenším k oběžné dráze Měsíce.“

„Ne,“ řekl Orphu z Ió.

Ozvěna té slabiky jako by se komunikačním kanálem nesla jako jediný úder do nějakého velkého zvonu.

„Ne?“ zopakoval Suma IV. „Takové máme rozkazy.“

„Musíme se vrátit do té atlantické mezery, průrvy nebo jak se tomu říká,“ pokračoval Orphu. „Teď hned se musíme vrátit dolů.“

„Ty musíš zmlknout a pevně se chytit,“ prohlásil mohutný Ganymeďan od řízení. „Vracím se s výsadkovou lodí zpátky na *Mab*, podle rozkazů.“

„Prohlédněte si záběry, které jste natočili z výšky deseti tisíc metrů,“ řekl Orphu a přes jejich kabelový internet jim jeden obrázek poslal.

Mahmud se na něj podíval. Byl to stejný snímek, který si prohlížel předtím, než se pustili do odřezávání bojových hlavic: překvapivá průrva v oceánu, pomačkaná příď ponorky vystupující ze severní stěny té průrvy a nevelké pole trosek.

„Na optických vlnových délkách jsem slepý,“ navázal Orphu, „ale pohrál jsem si s doprovodnými radarovými obrazy a našel jsem tam něco zvláštního. Toto je maximální zvětšení a ostrost, jakou jsem na vizuálních snímcích našel. Vy mi řekněte, jestli je tam něco, co si zaslouží bližší průzkum.“

„Já ti řeknu na rovinu, že tam nemůžeme vidět nic, co by mě donutilo, abych se tam s výsadkovou lodí vrátil,“ řekl bez obalu Suma IV. „Vy dva o tom ještě nevíte, ale asteroidový ostrov – ten obrovský asteroid, na který jsme vysadili Odyssea – odlétá. Už změnil osu a přeorientoval se a v tuto chvíli zažehuje fúzní motory. A váš přítel Odysseus je mrtvý. A více než milion satelitů v polárním a rovníkovém prstenci – hmotových akumulátorů, zařízení pro faxovou teleportací a dalších – znovu ožívá. Odlétáme.“

„*PROHLÉDNĚTE SI TY ZATRACENÉ FOTOGRAFIE!*“ zařval Orphu z Ió.

Všichni moravci na palubě, dokonce i ti bez uší, se pokusili zakrýt si uši rukama.

Mahmud se podíval na další fotografii z digitální série. Byla nejenom zvětšená mnohem víc než původní pohled, ale měla i vyhlazené pixely.

„Na vyschlém dně průrvy tam leží nějaký batoh," řekl Mahmud. „A vedle něho…"

„Pistole," ozval se velitel centurie Mep Ahoo. „Brokovnice na střelný prach, jestli hádám správně."

„A to, co leží vedle batohu, vypadá jako lidské tělo," promluvil jeden voják s krunýřem z černého chitinu. „Něco, co je dlouho mrtvé – úplně mumifikované a zploštělé."

„Ne," namítl Orphu. „Porovnával jsem to s nejlepšími radarovými obrazy. To není lidské tělo, jen lidská termokombinéza."

„No a?" zeptal se Suma IV. z velitelského křesla u řízení. „Vrak ponorky se zbavil jednoho ze svých pasažérů nebo nějakých lidských věcí. Jsou součástí toho pole trosek."

Orphu hlasitě frkl. „A jsou tam i po dvou a půl tisících standardních let? O tom pochybuji, Sumo. Podívej se na tu pistoli. Žádná rez. Podívej se na ten batoh. Žádná zteřelost. Ta část mezery není chráněná před živly – včetně slunečního světla a větru – ale ty věci nepodlehly zkáze."

„To nic nedokazuje," odvětil Suma IV. a pokračoval v zadávání souřadnic, na nichž se měli setkat s *Královnou Mab.* Pomocné motory postrčily výsadkovou loď do správné orientace pro zážeh a výstup. „Někdy v minulých letech se sem zatoulal nějaký člověk starého typu a zemřel. Musíme se teď zabývat důležitějšími věcmi."

„Podívej se na písek," vybídl ho Orphu.

„Cože?" zeptal se jejich pilot.

„Podívej se na pátý obrázek, který jsem zvětšil. V písku. Já ji *nevidím,* ale radar pracoval s přesností na tři milimetry. Co tam *vidíte* vy – svýma očima?"

„Stopu," řekl Mahmud. „Otisk bosé lidské nohy. Několik stop. Všechny jsou v bahnité půdě a na měkkém písku zřetelné. Všechny směřují na západ. Déšť by ty stopy během několika dnů smyl. Nějaký člověk tady byl v posledních osmačtyřiceti hodinách, možná i míň – možná dokonce v době, kdy jsme pracovali na odvozu bojových hlavic."

„To není důležité,“ prohlásil Suma IV. „Podle rozkazů se máme vrátit na *Královnu Mab* a to taky…“

„Slétněte s výsadkovou lodí zpátky do Atlantické průrvy,“ poručil hlavní integrátor Asteague/Che z výšky o třicet tisíc kilometrů větší na opačné straně Země. „Při prohlídce záběrů, které jsme narychlo pořídili při posledním oběhu, jsme v Průrvě našli něco, co může být lidské tělo přibližně třiadvacet kilometrů na západ od vraku ponorky. Okamžitě tam leťte a naložte je.“

85

Zhmotním se a uvědomím si, že jsem kvitl do soukromé lázně Heleny Trójské hluboko ve zdech paláce, který obývala společně se svým zemřelým manželem Paridem a který nyní obývá se svým bývalým tchánem, králem Priamem. Vím, že na to, abych jednal, mám jen několik minut, ale nevím, co dělat.

Otrokyně a služebné začnou vřískat, když chodím z jednoho pokoje do druhého a volám Helenino jméno. Slyším, že sluhové volají stráže a uvědomím si, že možná budu muset rychle odkvitnout, jestli nechci skončit nabodnutý na trójském kopí. Pak zahlédnu v sousední komnatě známou tvář. Je to Hypsipylé, otrokyně z Lesbu, kterou Andromaché použila jako osobní pečovatelku pro šílenou Kassandru. Hypsipylé by mohla vědět, kde Helena je, protože když jsem viděl Helenu a Andromaché naposledy, byly si velice blízké. A tato otrokyně aspoň neprchá ani nevolá stráže.

„Víš, kde je Helena?“ zeptám se, když dojdu k podsaditě ženě. Její tupý obličej má stejně oduševnělý výraz jako dýně.

Jakoby namísto odpovědi se Hypsipylé napřímí a kopne mě do koulí. Vznesu se do vzduchu, chytím se mezi nohama, spadnu na dlážděnou podlahu a v bolestech se překulím. Při tom kvičím.

Otrokyně namíří další kopanec, kterým by mi urazila hlavu, kdybych neuhnul, a tak se pokusím uhnout a kopanec mě zasáhne do ramene. Dopadne to tak, že se odkutálím do kouta. Teď už nedokážu ani kvičet, levé rameno a ruku necítím až po konečky prstů.

Pracně se zvednu, shrbený, zatímco obrovitá žena vyrazí s cílevědomým pohledem ke mně.

Kvitni někam, idiote, poradím si.

Jenže kam?

Kamkoli jinam než sem!

Hypsipylé mě popadne za předek haleny, roztrhne ji a namíří mi na obličej pěstmi, které jsou jako šunky. Zvednu předloktí, abych ránu zablokoval, a srážka s jejími pěstmi, které jsou samý kloub, mi málem přerazí vřetenní i loketní kost na obou pažích. Sotva se odrazím od zdi, Hypsipylé mě znovu popadne za halenu a vrazí mi jednu do břicha.

Najednou znovu klečím, zvracím a snažím se zároveň si držet břicho i varlata. Na to, abych kňučel, už v plicích nemám dost vzduchu.

Hypsipylé mě kopne do žeber, přičemž mi alespoň jedno zlomí, a já se převalím na bok. Slyším pleskání sandálů, jak se stráže hrnou po hlavním schodišti nahoru.

Už si vzpomínám. Když jsem Hypsipylé viděl naposledy, chránila Helenu, jenže já jsem ji majznul zezadu a Helenu jsem odtáhl.

Otrokyně mě zvedne jako hadrového panáka a zfackuje mě – nejdřív dlaní, pak hřbetem ruky a pak ještě jednou dlaní. Cítím, jak se mi uvolňují zuby, a jsem rád, že na nose nemám brýle na čtení, které jsem dřív musel nosit.

Ježíšikriste, Hockenberry, zuří jeden hlas v mé hlavě. *Právě jsi byl svědkem toho, jak Achilleus zabil v souboji Dia, Boha, jenž vládne bouřkovým mračnům, a teď se tady necháš skopat do kulatá nějakou podělanou lesbou.*

Stráže vtrhnou do místnosti a namíří na mě hroty kopí. Hypsipylé, která mě jednou ze svých tlap pořád drží za zmačkanou halenu tak, že šátrám špičkami nohou po podlaze, se k nim otočí a postrčí mě od sebe, nabídne mě jejich kopím.

Kvitnu nás oba na vršek vysoké hradby.

Obklopí nás exploze slunečního světla. Trójští bojovníci ve vzdálenosti několika metrů vykřiknou a uskočí. Hypsipylé ta okamžitá změna místa překvapí natolik, že mě pustí.

Využiju těch několika sekund jejího zmatku, které mi zbývají, abych jí kopnutím podtrhl silné nohy. Zkusí se zvednout na všechny čtyři, ale já – jak ležím pořád na zádech, přitáhnu nohy k sobě, vymrštím je a skopnu ji z volného okraje hradby dolů do města.

Já tě naučím, ty jedna svalnatá krávo, naučím tě, že si s Thomasem Hockenberrym, doktorem klasické literatury, nemáš nic začínat…

Vstanu, opráším se a podívám se z hradby. Svalnatá kráva dopadla na plátěnou střechu trhového stánku přistavěného k hradbě, protrhla ji a dopadla do hromady něčeho, co vypadá jako brambory. V tuto chvíli již sprintuje ke schodům u Skajské brány, aby vylezla zpátky nahoru, kde čekám.

Kurva.

Rozběhnu se po hradbě k místu, kde vidím Helenu, jak stojí s ostatními členy královské rodiny na široké přehlídkové plošině nedaleko Athénina chrámu. Pozornost všech se upíná k bitvě na pláži – k poslednímu zoufalému odporu mých Achájců, který je zřejmě v posledních fázích – a tak mě nikdo nezadrží dřív, než Helenu popadnu za její krásnou bělostnou paži.

„Ho-kn-ber-íííí," řekne udiveně. „Co se děje? Proč…"

„Musíme dostat všechny lidi z města!" vyrazím ze sebe zajíkavě. „Teď! Hned!"

Helena zavrtí hlavou. Stráže se již otočily a sáhly po svých kopích a mečích, ale Helena je zadrží mávnutím ruky. „Ho-kn-ber-íí… je to skvělé… vítězíme… Argejci před námi padají jako pšenice před kosou… šlechetný Hektór už každým okamžikem…"

„Musíme dostat všechny pryč z budov, z hradby, z města!" křičím.

Není to k ničemu. Strážní jsou všude kolem nás, připravení chránit Helenu, krále Priama a ostatní příslušníky královské rodiny tím, že mne v okamžiku zabijí nebo odvlečou. Nemám šanci Helenu nebo Priama přesvědčit, aby město varovali včas.

Lapám po dechu a za sebou slyším těžké dusavé kroky Hypsipylé, která se žene po hradbě k nám.

„Sirény," vyrazím ze sebe. „Kam dali moravci protiletecké sirény?"

„Sirény?" optá se Helena. Vypadá teď polekaně, jako by bylo třeba mé šílenství vyřešit.

„Protiletecké sirény. Ty, které kvílely před měsíci, kdy bohové útočili na město ze vzduchu. Kam dali moravci – ti mechaničtí mužíčci – vybavení od protileteckých sirén?“

„Ach, přece do předsíně Apollónova chrámu, ale proč bys, Ho-kn-ber-íí…“

Aniž bych přestal svírat její nadloktí, představím si schody Apollónova chrámu tady v Íliu a kvitnu nás tam těsně předtím, než se mě stráže a jedna velká rozzuřená žena mohou chopit.

Helena zalapá po dechu, když se na bílých schodech zhmotníme, ale já ji odtáhnu nahoru do předsíně. Tady žádné stráže nejsou. Vypadá to, že všichni jsou na hradbách nebo na nějakých vyvýšených místech, aby mohli sledovat, jak se na pláži západně od města odvíjí poslední dějství války.

Technika tady je, v převlékárně ministrantů vedle předsíně hlavního chrámu. Varovné protináletové sirény byly automatické, spouštěly je moravecké protiletadlové střely a radarová stanoviště, která byla předtím rozmístěná před městem, ale teď jsou pryč – jenže, přesně jak jsem si to pamatoval, moravečtí technici přidělali k ostatnímu elektronickému vybavení mikrofon pro případ, že by král Priamos nebo Hektór chtěli třiceti obrovskými reproduktory protileteckých sirén osazených uvnitř města promluvit k veškerému trójskému obyvatelstvu.

Prohlížím si zařízení jen několik sekund – bylo zjednodušeno tak, aby se v něm vyznalo dítě a aby je tím pádem mohli ovládat sami Trójané. A technika na dětské úrovni je přesně to, s čím si doktor Thomas Hockenberry dokáže poradit.

„Ho-kn-ber-íí…“

Přepnu páčku do polohy ROZHLAS ZAPNUT, stisknu tlačítko, na kterém stojí HLÁŠENÍ Z REPRODUKTORŮ, vezmu do ruky archaicky vyhlížející mikrofon a začnu koktat. Slyším, jak se moje slova vrací ozvěnou od stovky budov a od samotných mohutných hradeb:

„POZOR! POZOR! VŠEM OBYVATELŮM ÍLIA… KRÁL PRIAMOS VYHLAŠUJE VAROVÁNI PŘED ZEMĚTŘESENÍM… S OKAMŽITOU PLATNOSTÍ!! OPUSŤTE VEŠKERÉ BUDOVY… *IHNED!* SEJDĚTE Z HRADEB… *IHNED!* UTEČTE

Z MĚSTA DO VOLNÉ KRAJINY, JESTLI MŮŽETE. POKUD JSTE VE VĚŽI, OPUSŤTE JI… *IHNED!* KAŽDÝM OKAMŽIKEM ZASÁHNE ÍLION ZEMĚTŘESENÍ. OPAKUJI, KRÁL PRIAMOS VYHLAŠUJE S OKAMŽITOU PLATNOSTÍ EVAKUACI V DŮSLEDKU ZEMĚTŘESENÍ… OPUSŤTE VŠECHNY BUDOVY A VYHLEDEJTE OTEVŘENÁ PROSTRANSTVÍ… *IHNED!!*“

Opakuji hlasitou výzvu ještě další minutu, pak zařízení vypnu, popadnu Helenu, která na mě civí s otevřenými ústy, a vyvleču ji z Apollónova chrámu na centrální tržiště.

Lidé se hemží a hovoří, upírají zraky ke stanovištím reproduktorů, ze kterých moje halasné oznámení vyšlo, ale nezdá se, že by se někdo evakuoval. Z velkých budov, které s tímto centrálním otevřeným prostranstvím sousedí, sice vyjde několik lidí, ale skoro nikdo neběží k otevřené Skajské bráně a ven do krajiny, jak jsem jim to ve své výzvě poručil.

„Do prdele,“ zanadávám.

„Jsi moc rozrušený, Ho-kn-ber-íí. Pojď do mých komnat, dáme si trochu vína s medem a…“

Táhnu ji za sebou. I kdyby otevřenou bránou z města a ven z budov nevyšel nikdo jiný, já to udělám, to si pište. A Helenu zachráním, ať o to stojí nebo ne.

Zarazím se těsně předtím, než vejdu do zužující se ulice na západním konci obrovského prostranství. Co to dělám? Nemusím běžet jako idiot. Stačí, abych si představil Křovinatý hřbet kus za hradbami a kvitl nás tam…

„Do prdele,“ zopakuju.

Shora k nám rychle klesá bránová díra – horizontální, na pohled široká kilometry – jakou jsem předtím viděl nad Olympem, plochý kruh věnčený plameny. Za ní vidím tmavou oblohu a hvězdy.

„Sakra!“ V poslední sekundě se rozhodnu nepoužít kvantovou teleportací – pravděpodobnost, že uvízneme v kvantovém prostoru právě v okamžiku, kdy na nás brána dosedne, je příliš vysoká.

Odtáhnu překvapenou, vyděšenou Helenu ještě deset metrů zpátky ke středu obrovského prostranství. S trochou štěstí bychom mohli být mimo dosah hroutících se hradeb a budov.

Ohnivá smyčka padne kolem nás daleko za hradby Ília, za okolní kopce, planiny, bažiny a pláže v okruhu, který má přinejmenším tři kilometry, a jakmile dopadne, upadneme i my. Je to pocit, jako by celá starobylá Trója byla ve výtahu, kterému něco znenadání přestřihne lana. O dvě sekundy později se rozpoutá peklo se vším všudy.

Mnohem později se od moraveckých techniků dozvím, že celé město Ílion se doslova propadlo o metr a padesát sedm centimetrů, než dosedlo na půdu současné Země. Všichni, kteří bojovali na pláži – více než sto padesát tisíc zápasících, ryčících, zpocených mužů – se také propadli o metr a padesát sedm centimetrů, ne však na měkký písek pláže, ale na skály a do hustého křoví, které písek vystřídaly poté, co pobřeží ustoupilo skoro o tři sta metrů na západ.

Pro Helenu a mne na velkém ílijském náměstí byly ty poslední minuty Ília málem také našimi posledními minutami.

Mohla za to nezastřešená věž u hradby za jihovýchodním rohem náměstí – tatáž pobořená věž, kde mne Helena, jakoby už před celou věčností, bodla do srdce – která se zřítila na nižší budovy, převrátila se a sesypala se jako nějaký obrovský tovární komín. Padala přímo na místo, kde jsme se na otevřeném prostranství u fontány krčili my.

Život nám zachránila fontána jako taková. Několikastupňová stavba s jezírkem a centrálním obeliskem – ne vyšším než tři a půl metru – byla právě tak velká, aby rozčísla dráhu padajících trosek věže, takže nás nechala dusit se v oblaku prachu a menších úlomků, ale větší kamenné bloky odklonila do jiných částí tržiště.

Zůstali jsme omráčení. Půldruhametrový pád rozlámal i obrovské dlažební kameny samotného náměstí. Obelisk fontány se nakláněl pod třicetistupňovým úhlem a fontána sama navždy přestala fungovat. Celé město se ztratilo v oblaku prachu, který se úplně rozptýlil až za více než šest hodin. Ve chvíli, kdy jsme se s Helenou zvedli a začali se oprašovat, kdy jsme kašlali a snažili se dostat z nosu a z hrdla všechen ten strašný bílý prach, už jiní lidé utíkali – většinou beze smyslu, v ryzí panice, když už bylo na útěk stejně pozdě – a několik jich dokonce začalo hrabat ve zříceninách a suti, aby se pokusili najít ostatní a pomoci jim.

Při Pádu města zahynulo více než pět tisíc lidí. Většina jich zůstala uvězněná ve větších budovách – zřítily se jak Athénin, tak Apollónův chrám, jejichž četné pilíře popraskaly a rozlétly se jako zpřelámané větvičky. Paridův palác, nyní domov Priamův, byl v troskách. Na terase Athénina chrámu nepřežil nikdo kromě Hypsipylé, která po mně stále slídila, když se její část hradby zřítila. Mnoho lidí bylo na hlavních západních a jihozápadních hradbách, které se nezbortily celé, ale na mnoha místech se svalily ven nebo dovnitř a shodily těla dolů na skály Skamanderské planiny nebo do města a jeho sutin. Mezi těmi, kteří tak zemřeli, byl i král Priamos a několik dalších členů královské rodiny, včetně nešťastné Kassandry. Andromaché – Hektorova manželka, které musela přežít vždy, i kdyby měla zůstat sama – vyvázla bez jediného škrábnutí.

Město Trója leželo ve starověku v zóně častých zemětřesení stejně, jako v ní dnes leží příslušná část Turecka, a lidé tenkrát věděli, jak na otřesy reagovat, v podstatě stejně jako to vědí dnes, a moje výzva pravděpodobně mnohé zachránila. Mnoho lidí si skutečně našlo pevné dveře nebo uniklo na volná prostranství, aby se bortícím se budovám vyhnuli. Později se objevil odhad, že na planinu jako takovou vyběhlo sedm tisíc lidí, než se město propadlo, věže zřítily a hradby rozvalily.

Já jsem se ohromeně rozhlížel a nevěřil jsem svým očím. Nejvznešenější z měst, jež přečkalo deset let achájského obléhání a další měsíce války se samotnými bohy, bylo teď z větší části v troskách. Tu a tam hořely ohně – nikoli všudypřítomné plameny, jaké po zemětřesení šlehaly z moderních měst mé doby, neboť tady nebyly žádné prasklé plynovody – ale i tak dost velké požáry od košů s uhlím, krbů, kuchyní a obyčejných pochodní z chodeb bez oken, které teď nad sebou měly volnou oblohu. Dost velké požáry. Dým se mísil se zvířeným prachem a nutil stovky z nás, kteří jsme se hemžili po náměstí, kašlat a otírat si oči.

„Musím najít Priama… Andromaché…“ říkala Helena mezi záchvaty kašle. „Musím najít Hektora!“

„Běž se porozhlédnout po svých lidech, Heleno,“ vyzval jsem ji sípavě. „Já sejdu na pláž hledat Hektora.“

Otočil jsem se k odchodu, ale Helena mě chytila za ruku, aby mě zadržela. „Ho-kn-ber-íí… kdo to udělal? Co to udělalo?“

Odpověděl jsem jí po pravdě: „Bohové.“

Už dlouho bylo známo proroctví, že Trója nemůže padnout, dokud se neuvolní kámen nad obrovskou Skajskou branou, a jak jsem si razil cestu ven prchajícími davy, všiml jsem si, že dřevěná vrata jsou rozlámaná a masivní překlad se zřítil.

Nic nebylo stejné jako před několika minutami. Nejenže město bylo zničeno, když je obklíčil oheň, ale také okolní krajina se změnila, obloha se změnila, počasí se změnilo. Již jsme nebyli v Kansasu, Toto.

Vyučoval jsem *Íliadu* na Indianské univerzitě a jinde více než dvacet let, ale nikdy mě nenapadlo zajet si do Tróje – do zřícenin Tróje na pobřeží Turecka. Ale na konci dvacátého a začátku jednadvacátého století jsem odtamtud viděl dost fotografií. Tohle místo, kam se podobně jako Dorotčin dům zřítil Ílion, se víc podobalo troskám Tróje v jednadvacátém století – nevelké oblasti jménem Hisarlik – než rušnému centru říše, jímž byl Ílion.

Při pohledu na tu změněnou scenérii – a změněnou oblohu, protože když Řekové hájili svou poslední pozici, bylo časné odpoledne, a teď byl soumrak – jsem si vzpomněl na Byronův *Zpěv* z *Dona Juana* napsaný poté, co Byron místo v roce 1810 navštívil a pocítil jak sepjatost tohoto místa s hrdinnou minulostí, tak jeho odtrženost:

Pláň pustá bez mramoru, bez jména –
v hor věnci úhor a v něm nízká klest;
tam Ída, posud nepozměněná
a starý Skamander (zda on to jest).
I dnes to místa k slávě stvořená –
statisícům tu možno, na mou čest,
se zas bít; než kam Trója poděla se?
Tam želva leze, ovce jen se pase.

Žádné ovce jsem neviděl, ale když jsem se ohlédl k pobořenému městu, vyvýšenina byla z větší části stejná – i když zjevně o metr

padesát sedm nižší v místech, kde právě město padlo na sutiny zřícenin objevených amatérským archeologem Schliemannem. Vzpomněl jsem si, že staří Římané z vršku tohoto hřebene ubrali několik metrů, aby více než tisíc let po zmizení původního Ília postavili vlastní město Ílion, a uvědomil jsem si, že jsme vlastně měli všichni štěstí, když jsme spadli jen o ten metr a padesát sedm centimetrů. Kdyby na řeckých zříceninách nebyly hromady římské suti, ten pád by byl mnohem horší.

Na severu, kde se do vzdálenosti mnoha kilometrů táhla Simoentská planina, nízko položená pastvina, kde pobíhali a pásli se slavní trójští koně, nyní rostl les. Rovná Skamanderská planina, oblast mezi městem a pobřežím na západě, planina, kde jsem byl v posledních jedenácti letech svědkem většiny bojů, byla teď rozrytá strouhami a zarostlá zakrslými duby a borovicemi. Část jí zabírala mokřina. Zamířil jsem tím směrem k pláži a vystoupal na to, čemu Trójané říkali Křovinatý hřbet, aniž bych poznal, kde to jsem, ale když jsem došel na vršek nízké vyvýšeniny, úžasem jsem zůstal stát.

Moře bylo pryč.

Nebylo to jen pobřeží ustoupené o nějaké dvě tři míle, jak jsem to znal ze vzpomínek na svůj předchozí život v jednadvacátém století. *Pryč bylo celé zkurvené Egejské moře!*

Posadil jsem se na nejvyšší balvan, jaký se mi podařilo na Křovinatém hřbetu najít, a zamyslel jsem se nad tím. Hlavou mi vrtalo nejenom to, *kam* nás Nyx a Héfaistos poslali, ale také *do jaké doby*. Jediné, co jsem teď v postupujícím soumraku dokázal rychle poznat, bylo to, že nikde ve vnitrozemí ani podél pobřeží nejsou vidět žádná elektrická světla, a že dno toho, co tady mělo být Egejské moře, bylo zarostlé dospělými stromy a křovinami.

Toto, my nejenže nejsme v Kansasu, my už nejsme dokonce ani v zemi Oz…

Celou večerní oblohu zakrývaly mraky, ale světla bylo stále dost, abych zahlédl tisíce a tisíce mužů namačkaných ve třičtvrtěkilometrovém oblouku podél toho, co byla ještě před patnácti minutami pláž. Zpočátku jsem si byl jistý, že stále bojují – na každé straně jsem viděl další tisíce padlých – ale pak jsem si uvědomil, že jenom přecházejí sem a tam. Linie bojovníků, příkopů, obrany, poslů

a kázně, to vše se propadlo do chaosu. Později jsem zjistil, že skoro třetina mužů, kteří na pláži byli, Trójanů a Achájců bez rozdílu, si při pádu z půldruhého metru na skály a do strží, po nichž tam ještě před sekundou nebyla ani památka, něco zlomila, většinou kosti na nohou. Jak jsem brzy zjistil, byla místa, kde muži, kteří se ještě před několika minutami snažili rozsekat těm druhým břicha a lebky, teď leželi a svorně naříkali, nebo jedni druhým pomáhali vstát.

Pospíšil jsem si, abych z pahorku sešel a překonal toho půldruhého kilometru naplavenin, po kterých se šlo o tolik líp, dokud je probíhající boje udusávaly a zbavovaly vegetace. Než jsem se dostal do týlu trójských linií – pokud se o něčem takovém dalo hovořit – byla skoro tma.

Začal jsem se ihned vyptávat na Hektora, ale našel jsem ho až za další půl hodiny, a tou dobou už se na všechno svítilo pochodněmi.

Hektór a jeho zraněný bratr Déifobos se radili s dočasnými veliteli Argejců – Ídomeneem, synem Deukaliónovým a velitelem krétských hrdinů, a Malým Aiantem z Lokridy, synem Oileovým. Malého Aianta přinesli na poradu na nosítkách, protože už dřív utrpěl na obou holeních sečné zranění až na kost. Porady s Hektorem se účastnil také Thrasymédés, Nestorův udatný syn, o němž jsem si myslel, že ten den padl – zmizel v bitvě o poslední příkop a mělo se za to, že tam leží mezi mrtvými, ale trvalo mu několik hodin, než se z příkopu plného mrtvol vyhrabal, a když už se mu to podařilo, zjistil, že má kolem sebe Trójany. Vzali ho do zajetí – jeden z několika málo projevů milosrdenství toho dne nebo kteréhokoli dne za téměř jedenáct let války mezi oběma tábory – a on teď při jednání s Hektorem používal zlomené kopí jako berlu.

„Ho-kn-ber-íí," Hektór byl zjevně a nezvykle šťastný, že mě vidí. „Synu Duanův! Jsem rád, že jsi to šílenství přežil. Co to způsobilo? Kdo to způsobil? Co se stalo?"

„Bohové to způsobili," odpověděl jsem po pravdě. „Abych byl konkrétní, bůh ohně Héfaistos a Noc – Nyx – tajemná bohyně, která žije a pracuje se Sudičkami."

„Vím, že jsi měl k bohům blízko, Ho-kn-ber-íí. Proč to udělali? Co od nás chtějí?"

Zavrtěl jsem hlavou. Pochodně trhaly a cupovaly noc v silném větru od západu – ze směru, kterým kdysi leželo Středozemní moře, ale odkud teď vítr přinášel pachy vegetace. „Nezáleží na tom, co chtějí bohové," řekl jsem. „Bohy už nikdy neuvidíte. Jsou navždy pryč."

Stovka nebo dvě stovky mužů natlačených kolem nás mlčely. Minutu bylo ze tmy slyšet jen plápolání pochodní a nářek množství zraněných.

„Odkud to víš?" zeptal se Malý Aiás.

„Právě jsem se vrátil z Olympu," odpověděl jsem. „Váš Achilleus zabil Dia v boji muže proti muži."

Šepot by přerostl v řev, kdyby Hektór všechny neumlčel. „Pokračuj, synu Duanův."

„Achilleus zabil Dia a na Olymp se vrátili Titáni. Vlády se nakonec ujme Héfaistos – o tom již Noc a Sudičky rozhodly – ale další asi rok bude vaše Země bojištěm, na kterém by žádný obyčejný smrtelník nemohl přežít. Proto vás – město a ty, kteří v něm přežili, vás Achájce a vás Trójany – Héfaistos poslal sem."

„Kde je to tady?" zeptal se Ídomeneus.

„Nemám ponětí."

„Kdy se budeme moci vrátit?" chtěl vědět Hektór.

„Nikdy." Byl jsem si tím jistý a můj hlas tu jistotu odrážel. Nevím, jestli jsem někdy dřív nebo potom vyslovil nějaké dvě slabiky s takovou jistotou.

V tom okamžiku se stala druhá neuvěřitelná věc toho dne – tou první byl podle mého počítání pád Ília do jiného vesmíru.

Od chvíle, kdy město přistálo na vyvýšenině, bylo zataženo – jednolitá mračna se táhla od východu na západ – a tma padala díky té vrstvě oblačnosti dřív. Ale vítr, který přinášel vůni vegetace, teď stěhoval celou masu oblačnosti od západu na východ a čistil časnou večerní oblohu nad námi.

Několik sekund jsme poslouchali, jak muži – Achájci i Trójané – vykřikují, než jsme si uvědomili, že se dívají k obloze a ukazují na ni.

Všiml jsem si toho zvláštního světla ještě dřív, než jsem zvedl oči k nebi. Bylo jasněji než kteroukoli úplňkovou noc, kterou jsem

kdy zažil, a to světlo bylo sytější, mléčnější a zvláštně tekutější. Díval jsem se právě na naše vícenásobné, pohybující se stíny na kamenech pod námi – stíny, které již nevrhaly pochodně – když mě samotný Hektór dloubl do ruky, abych se podíval nahoru.

Mraky už skoro odtáhly. Nad sebou jsme stále měli pozemskou noční oblohu; viděl jsem Orionův pás, Plejády, Polárku a Velký vůz nízko na severu, vše více méně na patřičných místech, ale ta známá obloha končící zimy i měsíční srpek vycházející nad pobořenou Trójou na východě se v záři tohoto nového zdroje světla skoro ztrácely.

Nad námi se pohybovaly a křížily dva široké pruhy hvězd, jeden na jih od nás, který se viditelně rychle valil od západu na východ, druhý prstenec přímo nad námi se pohyboval od severu na jih. Prstence byly jasné a mléčné, ne však neostré – v každém jsem rozeznával tisíce a tisíce jednotlivých jasných hvězd. Zároveň jsem z nějakého zasutého kouta paměti vylovil vzpomínku na vědecký sloupek v některých novinách, v němž jsem se dočetl, že z většiny míst na Zemi jsou i za té nejjasnější noci vidět na obloze jen asi tři tisíce jednotlivých hvězd. Teď bylo vidět desítky, možná stovky tisíc jednotlivých hvězd – všechny se pohybovaly společně a křížily se ve dvou jasných prstencích nad námi, hravě osvětlovaly všechno kolem nás a dopřávaly nám jakési podvečerní šero, takové to pološero, jaké jsem vždy viděl, když jsem si představil, jak v Anchorage na Aljašce hrají o půlnoci softbal. Byla to možná nejkrásnější věc, jakou jsem za své dva životy spatřil.

„Synu Duanův,“ promluvil Hektór, „co jsou ty hvězdy? Jsou to bohové? Nové hvězdy? Co jsou zač?“

„Nevím,“ přiznal jsem.

V tom okamžiku, kdy se více než sto padesát tisíc mužů ve zbroji udiveně rozhlíželo a s ústy dokořán ustrašeně civělo na tu úžasnou novou noční oblohu této jiné Země, začali muži, kteří byli nejblíž pláži, křičet kvůli něčemu jinému. Trvalo nám několik minut, než jsme si uvědomili, že se něco děje u nejzápadnější části shromážděného davu a pak ještě trvalo nám, co jsme se účastnili Hektorovy porady, další minuty, než jsme se prodrali na skalnatou vyvýšeninu na západě – možná místo, kde byl před tisícovkami let, v

časech Ília, okraj původní pláže – abychom se podívali, kvůli čemu Achájci pořád tak křičí.

Poprvé jsem si všiml, že stovky spálených černých lodí jsou stále tady; prošly bránovou dírou spolu s námi – ohořelé vraky, které teď nebyly poblíž žádné vody, navěky vyplavené na pahorky zarostlé křovím nad aluviální mokřinou na západě – a pak jsem uviděl to, kvůli čemu ty stovky mužů křičely.

Po dně chybějícího moře se k nám od západu kradlo něco černého a inkoustového, co však odráželo otáčející se světlo hvězd, něco, co se neslyšně pohybovalo po dně vysušené kotliny k nám, něco, co s pomalou, ale neomylnou jistotou smrti teklo a šinulo se k východu. Dívali jsme se, jak to zaplnilo nejnižší místa, pak to obklopilo zalesněné kopce u obzoru v dálce – ve světle nových prstenců nad námi docela snadno viditelné. Během několika minut ten temný pohyb kopce obklíčil, až přestaly být kopci a znovu se staly ostrovy Lémnos, Tendelos a Imbros.

To byl třetí zázrak tohoto zdánlivě nekonečného dne.

Ke břehům Ília se vracelo vínově temné moře.

86

Harman si držel pistoli u čela jen několik sekund. Už v okamžiku, kdy se prstem dotkl spoušti, věděl, že to takovým způsobem neukončí. Bylo to zbabělé východisko a on, jakkoli byl v tu chvíli vyděšený bezprostředním nebezpečím své smrti, nechtěl odejít ze světa jako zbabělec.

Otočil se, namířil zbraň na mohutnou příď ponorky v místech, kde vystupovala ze severní stěny Průrvy, a mačkal spoušť tak dlouho, až zbraň po devíti výstřelech přestala střílet. Ruka se mu třásla tak silně, že ani nevěděl, jestli ten obrovský cíl zasáhl, ale to, že na něj střílel, soustředilo a zároveň odčerpalo část hněvu a odporu, které cítil nad pošetilostí svého druhu.

Termokombinéza znečištěná výkaly se dala svléknout snadno. Harman ani neuvažoval o tom, že by se ji snažil vyprat, jednoduše ji zahodil. Následkem zvracení a průjmu se třásl tak, že ho ani nenapadlo oblékat si své svršky nebo si obouvat boty, když vstal, našel rovnováhu a vykročil k západu.

Nemusel se dotazovat svých nových biometrických funkcí, aby poznal, že umírá rychle. Cítil radiaci v útrobách, střevech, varlatech, kostech. Konečná únava v něm narůstala, jako by se v něm hýbal nějaký odporný homunkul. Vykročil tedy na západ, k Adě a Ardisu.

Několik hodin byla jeho mysl nádherně klidná, nabírala vědomí pouze tehdy, aby mu pomohla nešlápnout na něco ostrého nebo aby ho přes masy korálů nebo skal vedla správnou cestou. Mlhavě si uvědomoval, že stěny po obou stranách Průrvy se o hodně zvyšují – oceán byl tady hlubší – a že okolní vzduch je mnohem chladnější. Ale v poledne na něho stále svítilo slunce. V jednu chvíli, zhruba v půli odpoledne, se Harman podíval na sebe a uviděl, že má nohy a stehna ušpiněné, většinou od krve. Doklopýtal k jižní stěně Průrvy, prostrčil holé ruce silovým polem – v prstech ucítil strašlivý tlak a

chlad – a nabral si z moře tolik slané vody, aby se očistil. Znovu se belhavě vydal k západu.

Když pak skutečně začal znovu přemýšlet, udělalo mu radost, že se jeho myšlenky netýkají jen toho zrůdného stroje a jeho nákladu k usmrcení planety, který za ním zmizel z dohledu. Začal přemýšlet o svém životě, o svých sto letech.

Zpočátku měl myšlenky trpké – spílal si, že všechna ta desetiletí promarnil na večírcích, hrami a bezcílným faxováním na tu či onu společenskou událost – ale brzy si odpustil. I v té falešné existenci zažil dobré časy, opravdové okamžiky, a poslední rok opravdového přátelství, pravé lásky a upřímného odevzdání mu alespoň částečně vynahradil všechny ty roky povrchnosti.

Pomyslel na vlastní roli v událostech uplynulého roku a našel pro sebe odpuštění i tam. Postlidská žena, která si říkala Moira, si ho dobírala, že je Prométheus, ale Harman v sobě viděl spíš nějakého Adama zkombinovaného s Evou, který – tím, že vyhledal právě to jedno zakázané ovoce v dokonalé zahradě nečinnosti – své plemeno z toho bezmyšlenkovitého, zdravého místa navždy vyhnal.

Co za to Adě, přátelům a svému plemeni dal? Čtení? Přestože čtení a poznání byly pro něj důležité, uvažoval, jestli jedna taková schopnost – potenciálně tolikrát mocnější než stovky funkcí probuzených teď v jeho těle – může vynahradit všechny budoucí hrůzy, bolesti, nejistotu a smrt.

Možná nemusí, uvědomil si.

Zatímco dlouhá škvíra oblohy vysoko nad ním tmavla večerem, Harman klopýtal k západu a začal přemýšlet o smrti. Věděl, že od té vlastní ho dělí pouhé hodiny, možná i míň, ale co pojem smrti jako takový, s nímž se on ani jeho plemeno do doby před několika měsíci nemuseli potýkat?

Dovolil si prohledat všechna data, která v sobě měl po pobytu v křišťálové komnatě, a zjistil, že smrt – strach z ní, naděje na její přežití, zvědavost na ni – byly po devět tisíciletí, z nichž měl uložené informace, skoro ústředním impulzem veškeré literatury a náboženství. Náboženské pasáže nedovedl tak úplně pochopit – kromě aktuálního strachu ze smrti mu chyběl kontext. V tisícovce kultur rozprostřených do tisíců let viděl touhu získat záruku –

jakoukoli záruku – že existence člověka pokračuje i poté, co život viditelně vyprchal. Překvapeně zamrkal, když si v duchu třídil představy posmrtného života – Valhally, nebe, pekla, islámského ráje, po vstupu do něhož tolik prahla posádka ponorky za ním, představy, že člověk vedl dost spravedlivý život, aby žil dál v myšlenkách a vzpomínkách jiných – a pak si prostudoval nespočet variací na téma znovuzrození k životu na Zemi, mandalu, reinkarnaci, Wu – Devět cest ke středu. Jeho mysli a srdci se to vše jevilo krásné a stejně éterické a prázdné jako opuštěná pavučina.

Jak vrávoravě postupoval k západu do chladu houstnoucích stínů, uvědomil si, že pokud na něho v lidských pohledech na smrt, které teď měl uložené ve svých umírajících buňkách a samotné DNA, něco působí, jsou to literární a umělecké pokusy o vyjádření lidské stránky toho střetu – jakýsi vzdor génia. Harman si prohlédl uložené obrázky s Rembrandtovými posledními autoportréty a rozplakal se nad strašlivou moudrostí té tváře. Poslouchal, jak si v duchu předčítá každé slovo kompletní verze *Hamleta* a uvědomil si – stejně jako mnoho generací před ním – že tento stárnoucí princ v černém je možná jediným opravdovým vyslancem z Neobjevené země.

Zjistil, že pláče, a že nepláče pro sebe ani pro svůj blížící se odchod – dokonce ani pro ztrátu Ady a svého nenarozeného dítěte, které nedokázal dostat úplně z hlavy nikdy – ale bylo to prostě tím, že nikdy neměl možnost zhlédnout představení nějaké shakespearovské hry. Došlo mu, že kdyby se vrátil do Ardisu zdravý jako řípa a ne jako tahle krvácející, umírající kostra, chtěl by, aby komunita některou Shakespearovu hru sehrála, pokud se jí podařilo útok voynixů přečkat. Kterou?

Snaha rozhodnout tuto zajímavou otázku zaměstnala Harmanovu pozornost na tak dlouho, že si ani nevšiml, jak obloha nad ním přešla do hlubokých odstínů soumraku. Stejně tak nezaregistroval, kdy v té výseči oblohy zůstaly jen hvězdy a pohyb prstenců a okamžitě nezaznamenal ani to, že mu chlad příkopu, jímž klopýtá k západu, proniká nejdřív do kůže, pak do masa a nakonec až do kostí.

Potom už nemohl jít dál. Zakopával o kameny a o jiné věci, které neviděl. Neviděl dokonce ani to, kde začínají stěny Průrvy. Všechno

bylo strašně studené a utopené v naprosté tmě – jakási první chuť smrti.

Harman nechtěl zemřít. Ještě ne. Teď ne. Schoulil se na písčitém dnu Průrvy do embryonální polohy. Kamínky a písek, které mu rozdíraly kůži do masa, vnímal jako realitu, jako potvrzení, že ještě žije. Začaly mu drkotat zuby. Přitiskl si ruce k tělu, přitáhl si kolena výš a objal je, roztřesený po celém těle, ale ubezpečený, že žije. Dokonce si toužebně vzpomněl na batoh, který nechal tak daleko za sebou, na spací pytel z tepelně izolačního materiálu a na své šaty. Jeho mozek bral na vědomí, že v něm zůstaly i výživné tyčinky, ale žaludek se s tím odmítal smířit.

Během noci se musel několikrát odplazit z hnízdečka v písku, které si svým schouleným tělem vytvořil, a v kleku na všech čtyřech se otřásat v dalších a dalších návalech zvracení – ale bylo to jen dávení nasucho. Všechno, co měl včera v žaludku, bylo už dávno pryč. Potom se pomalu, pracně odplazil zpátky do své prohlubně v písku ve tvaru schouleného plodu. Slaboučké teplo, které zase najde, až se tam znovu schoulí, očekával stejně, jako by se možná předtím těšil na dobré jídlo.

Tak kterou hru? První, kterou kdy přečetl, byla *Romeo a Julie* a zachovávala si kouzlo prvního setkání. Teď si připomínal *Krále Leara – nikdy nikdy nikdy nikdy nikdy* – a měl pocit, že se k umírajícímu muži, jako byl on, dokonale hodí, dokonce i k takovému, který se nedožil vlastního syna nebo dcery, ale jako první setkání se Shakespearem by to možná pro ardiskou komunitu bylo příliš. Jelikož by museli být sami sobě herci, přemýšlel, kdo by z nich mohl hrát starého Leara… jediný obličej, který si dovedl představit, byl Odysseus-Nikdo. Jak na tom asi teď je?

Harman otočil obličej vzhůru a zadíval se na prstence, jak se otáčejí na pozadí hvězd. Byla to krása, již nikdy neocenil tolik, jako té strašlivé noci. Nějaká jasná čárka – jasnější než zbytek prstencových hvězd dohromady – smělý škrtanec na onyxovém pozadí, přešla přes prstenec P a posunula se mezi opravdové hvězdy, než zmizela za stěnou na jižní straně Průrvy. Harman neměl ponětí, co to mohlo být – trvalo to příliš dlouho, než aby to byl meteor – ale

věděl, že to bylo tak strašně daleko, že to s ním nemohlo mít nic společného.

Jak tak přemýšlel o smrti a o Shakespearovi, aniž se zatím rozhodl, kterou hru inscenovat jako první, narazil Harman na tyto zajímavé verše uložené hluboko ve své DNA. Pronášel je Claudio, Claudio ze hry *Něco za něco*, když byl konfrontován se svou popravou:

Umřít a zmizet kamsi do neznáma
Ztuhnout a teplý, živoucí tep smyslů
proměnit ve studenou, tupou hroudu,
v ohnivých proudech mořit radost ducha,
nechat ho zmrazit mezi žebry ledu,
ve slepé vichřici ho uvěznit,
v poryvech hnát ho kolem zeměkoule
visící v prázdnu; výt a skučet hůř
než nejhorší a nejhříšnější hříšník –
to hrůza je a děs! To nejhorší,
co v životě nás může vůbec potkat –
chudoba, stáří, bolest nebo žalář –
je ráj, když srovnám to s tím, čím nás
děsí smrt.

Harman se přistihl, že pláče – je schoulený, prochladlý a pláče – ne však strachem ze smrti nebo hrozbou, že již brzy ztratí všechno a všechny, ale štěstím, že je součástí druhu, z něhož vzešel muž schopný napsat tato slova, zrodit tyto myšlenky. Skoro – *skoro* – to odčiňovalo lidský intelekt, který vymyslel, zkonstruoval, spustil a posádkou vybavil ponorku za ním se sedmi sty šedesáti osmi černými dírami, které čekaly, až pozřou budoucnost všech.

Najednou se Harman nahlas rozesmál. Jeho myšlenky samy od sebe přeskočily k „ódě na slavíka“ od Johna Keatse a spatřil – nikdo mu to neukázal, viděl to sám – jak mladý Keats svými verši o zpěvném ptáku pokyvuje Shakespearovi:

Zpíval bys dosud, já bych neslyšel,

jen živná půda pro tvé rekviem.

„Třikrát sláva spojenectví Claudiovy tupé hroudy a Johnyho hluché živné půdy!“ zvolal Harman. Ten náhlý pokus promluvit ho donutil k dalšímu kašli a když se ve světle prstenců podíval na svou ruku, spatřil, že vykašlal červenou krev a tři zuby.

Zasténal, znovu se stočil do svého písečného lůna, zachvěl se a pak se musel znovu pousmát. Tak jako jeho jazyk nemohl přestat s ohledáváním těch tří děr v dásních, kde bývaly zuby, nemohl jeho neklidný mozek přestat propátrávat Shakespeara. To, co vyprovokovalo Harmanův úsměv, byl kuplet z *Cymbelína:*

Zlatí hoši, dívky, ach,
jako nuzák přejdou v prach.

Až teď mu ta slovní hříčka došla. Co je to za geniální plémě, uvažoval Harman, že dokáže s tak dětinským, hravým vtipem přistupovat k tak vážným věcem?

S touto poslední myšlenkou sklouzl do náruče chladného spánku, v níž necítil studený déšť, který ho začal zkrápět.

Probudil se.

To byl první div. Otevřel oči slepené krví do šedivého, studeného, předjitřního rána, obklopený po obou stranách dosud temnými stěnami Průrvy, tyčícími se do výšky sto padesáti metrů nebo i víc. Ale spal a teď se probudil.

Druhý div byl to, že se nakonec mohl jakž takž hýbat. Trvalo mu patnáct minut, než se zvedl na všechny čtyři, ale když už se mu to podařilo, odlezl k nejbližšímu balvanu, který tam vystupoval z písku, a za dalších deset minut se dokázal postavit na nohy, aniž znovu upadl.

Byl připravený vydat se na další pochod k západu, jenže nevěděl, kterým směrem je západ.

Úplně se otočil. Dlouhá Průrva se táhla z jedné strany na druhou, ale nedalo se poznat, kterým směrem je východ a kterým západ.

Rozechvělý, roztřesený, bolavý na tolika místech a takovými způsoby, jaké by si nedovedl představit, motal se v kruzích, hledal své šlápoty z předchozí noci, jenže většinu dna tvořila skála a déšť, ve kterém málem umrzl, smyl veškeré otisky jeho bosých nohou.

Zapotácel se a popošel o čtyři kroky jedním směrem. Přesvědčený, že se vrací k ponorce, otočil se a udělal šest kroků druhým směrem.

Bylo to k ničemu.

Kompaktní mraky visely nízko nad ústím Průrvy. Nic mu nenapovídalo, kde by mohl být východ a kde západ. Představa, že by se vydal zpátky k ponorce a veškerému zlu, jež leželo v jejím břiše, nebo že by měl přijít o vzdálenost, o niž se včera tak pracně přiblížil k Adě a Ardisu, byla nesnesitelná.

Dovrávoral ke stěně Průrvy – nevěděl, jestli je to severní stěna nebo jižní – a pohlédl v pomalu sílícím předjitřním světle na svůj odraz.

Díval se na něho tvor, který nebyl Harman. Jeho nahé tělo již vypadalo jako kostra. Skvrny od krve nahromaděné pod kůží byly všude – na propadlých lících, na hrudi, pod kůží na předloktí, na roztřesených nohách, obrovský flek měl dokonce i na podbřišku. Když znovu zakašlal, vypadly mu další dva zuby. Ve vodním zrcadle to vypadalo, že mu tečou krvavé slzy. Jako by se chtěl upravit, odhrnul si vlasy.

Dlouhou, prázdnou chvíli strávil tím, že upřeně zíral na svou pěst. V ruce mu zůstal obrovský chumáč vlasů. Bylo to, jako by držel nějakého mrtvého tvorečka tvořeného pouze vlasy. Pustil je a znovu si přejel rukou po hlavě. Uvolnily se další. Podíval se na svůj odraz a spatřil chodící mrtvolu, již z jedné třetiny lysou.

Na zádech ucítil teplý dotek.

Harman se otočil a málem upadl.

Bylo to slunce – vycházelo přímo ve škvíře Průrvy za ním. Vycházelo dokonale v klíčové dírce Průrvy a jeho zlaté paprsky ho na několik sekund zalily teplem, než mraky oranžovou kouli spolkly. Jaká byla pravděpodobnost, že slunce právě toto ráno vyjde přímo nad Průrvou – jako by Harman byl druid, který čeká ve Stonehenge na východ slunce v den rovnodennosti?

Byl tak zmámený, že by zapomněl, kde slunce vyšlo, pokud by okamžitě něco neudělal. Věděl to, proto zamířil opačným směrem, než bylo teplo, které ho zahřálo do zad, a začal se znovu belhat na západ.

Kolem poledne – mraky se mezi jednotlivými přeháňkami trhaly a dávaly tušit sluneční paprsky – jako by již Harmanova mysl nebyla s vrávorajícím tělem spojená. Dělal dvakrát tolik kroků, než bylo nutné, potácel se od severní stěny Průrvy k jižní, dokonce musel ruce zlehka pokládat na silové pole, aby ho bzučivě koplo a popohnalo k dalšímu pochodu tím nekonečným žlabem.

Cestou přemýšlel o tom, co přinese – nebo mohla přinést – jeho lidem budoucnost. Nejenom těm, kteří přežili v Ardisu, ale všem lidem starého typu, kteří snad kruté útoky voynixů přečkali. Jakou vládu, náboženství, společnost, kulturu nebo politiku teď mohli vytvořit, když byl starý svět navždy pryč?

Modul proteinové paměti uhnízděný hluboko v Harmanově zakódované DNA – paměti, která zanikne až dávno poté, co odumře a rozpadne se většina ostatních buněk Harmanova těla – mu nabídl tento úryvek z *Dopisů z vězení* Antonia Gramsciho: „Krize spočívá přesně v tom, že staré umírá a nové se nemůže zrodit; v tomto mezivládí se objevuje velká pestrost chorobných příznaků.“

Harman se nahlas rozesmál a to jediné štěkavé zasmání ho stálo další přední zub. No ovšem, chorobné příznaky. Stačilo jen povrchně zapátrat po kontextu tohoto úryvku, aby zjistil, že tenhle Gramsci byl intelektuál, který propagoval revoluci, socialismus a komunismus – ty poslední dvě teorie odumřely a zpráchnivěly ani ne v polovině ztraceného věku, po zásluze opuštěné jako naivní nesmysly – ale problém mezivládí rozhodně zůstal a nyní se znovu vynořil.

Uvědomil si, že Ada vedla své lidi v týdnech a měsících, než on svou těhotnou milou tak hloupě opustil, k jakési primitivní athénské demokracii. Nikdy o tom spolu nemluvili, ale byl si vědom jejího poznání, že čtyři stovky lidí, které tenkrát tvořily ardiskou komunitu – to bylo před masakrem z rukou voynixů, jehož sledování mu zprostředkovala ta červená turínka v *eiffelbahn* – čekaly, že je bude vést. Vplula do té role přirozeně, třebaže se jí příčila. Tím, že

přesouvala rozhodnutí na neustálá hlasování, se zjevně snažila vytvořit základ pro budoucí demokracii, pokud Ardis přežije.

Jenže jestli mu červená turínka ukázala pravdivé obrazy – a Harman věřil, že ano – Ardis jako opravdová komunita nepřežil. Čtyři sta lidí byla komunita. Padesát čtyři otrhaných, vyhladovělých pozůstalých ne.

Zdálo se, že ozáření Harmanovi zničilo velkou část krční výstelky, takže teď při každém polknutí vykašlal krev. Snažil se zpomalit rychlost polykání na jedenkrát za každých deset kroků. Věděl, že pravou ruku a bradu má umazané od krve.

Bylo by zajímavé vidět, jaké společenské a politické struktury by si jeho druh vybudoval. Možná populace – pouhých sto tisíc mužů a žen – nebyla ani před útoky voynixů dost početná pro vytvoření opravdové dynamiky, k níž patřila politika, náboženské obřady, vojska nebo společenské hierarchie.

Ale Harman tomu nevěřil. V mnoha svých proteinových paměťových bankách viděl příklady Athén, Sparty a dalších řeckých útvarů z doby dlouho před vzestupem Athén a Sparty. Turínkové drama – to, co teď jasně viděl jako Homérovu *Íliadu* – si své hrdiny vypůjčilo z království, jež byla stejně malá jako Odysseův ostrov Ithaka.

Při přemýšlení o turínkovém dramatu si vzpomněl na oltář, který letmo zahlédli před rokem při výletu do Kráteru Paříž, těsně poté, co Daemana sežral dinosaurus – byl zasvěcený jednomu z olympských bohů, ale Harman už zapomněl kterému, Přinejmenším po dobu posledního půldruhého tisíce let sloužili jeho lidem jako náhrada bohů a Boha postlidé, ale jaké tvary a obřady by nabrala budoucí potřeba víry? Budoucnost.

Udýchaný Harman se zastavil, opřel se o černou skálu vyčnívající ze severní stěny Průrvy, která mu sahala po ramena, a zkusil se zamyslet nad budoucností.

Nohy se mu prudce třásly. Bylo to, jako by se mu svaly na nohách rozpouštěly před očima.

Jak tam stál, supěl a silou protlačoval dech stahujícím se, krvácejícím hrdlem, podíval se před sebe a překvapeně zamrkal.

Slunce stálo těsně nad štěrbinou Průrvy. V prvním strašlivém okamžiku Harmana napadlo, že slunce pořád ještě vychází a že se přece jen vydal špatným směrem, ale pak si uvědomil, že šel jako omámený celý den. Slunce sestoupilo z mraků a chystalo se zapadnout na konci Průrvy mající podobu dlouhé chodby.

Udělal ještě dva kroky a upadl na obličej.

Tentokrát nedokázal vstát. Opřít se o pravý loket, aby mohl pozorovat západ slunce, ho připravilo o všechny síly.

Hlavu měl velice jasnou. Už nepřemýšlel o Shakespearovi, o Keatsovi, o náboženství, o nebi, o smrti, o politice nebo o demokracii. Přemýšlel o svých přátelích. Viděl Hannah, jak se smála ten den, kdy u řeky odlévala kov – vybavoval si detaily její mladistvé energie a veselí jejích přátel, když odlili první bronzový předmět, vytvořený po kolika tisících let? Viděl Petyra, jak zápasil s Odysseem, když ještě vousatý řecký bojovník pořádal na travnatém pahorku za Ardisem přednášky o filozofii a zvláštní pásma otázek a odpovědí.

Vybavil si Savin chraplavý, cynický hlas a ještě chraplavější smích. Měl v dokonalé paměti, jak jásali a křičeli, když Savi vyvezla v traktoru jeho a Daemana z Jeruzaléma a tisíce voynixů je marně pronásledovaly. A uviděl tvář svého přítele Daemana, jako by se na ni díval přes dva objektivy – buclatého, sebou samotným pohlceného nedospělého mladíčka z doby, kdy se s ním setkal poprvé, a jeho hubenou, vážnou verzi – muže, kterému člověk může svěřit svůj život – již viděl naposledy před několika týdny, když v soniu opouštěl Ardis.

A když pak slunce vklouzlo do Průrvy tak dokonale, že se okraji přesně dotýkalo jejích stěn – usmál se, když si představil zvuk syčící páry, a dokonce se mu zdálo, že jej svýma dosluhujícíma ušima zaslechl – Harman pomyslel na Adu.

Myslel na její oči, úsměv a jemný hlas. Vzpomínal na její smích a dotek a na to, jak byli spolu naposledy v posteli. Dopřál si vzpomínku, jak se od sebe odvrátili, když na ně přišel spánek, ale také jak k sobě zanedlouho přimkli křivky svých těl, aby se zahřáli – nejdřív se mu Ada přitiskla k zádům a ovinula ho pravou rukou, později v noci se on přitiskl k jejím zádům a dokonalému zadku, což

v něm probudilo záchvěv vzrušení, i když ho zrovna zmáhal spánek, objal ji levou paží a uchopil její ňadro.

Harman si uvědomil, že nemůže pořádně zamrkat, nemůže pořádně zavřít oči, jak má na víčkách zaschlou krev. Zapadající slunce – spodní okraj již klesl pod obzor Průrvy – mu vypalovalo do sítnice červenooranžové ozvěny. Bylo to jedno. Harman věděl, že po tomto západu slunce nebude muset oči už nikdy používat. Proto se soustředil, aby ve vzpomínkách a v srdci choval svou milovanou Adu, a dál se díval, jak druhá polovina slunečního kotouče mizí přímo na západě.

Přes poslední západ slunce se něco pohnulo a zakrylo jej.

Harmanův umírající mozek tu informaci několik minut nedokázal zpracovat. Do jeho zorného pole něco *připlulo a zaclonilo mu výhled na poslední západ slunce.*

Stále opřený o pravý loket, použil hřbet levé ruky k tomu, aby si z očí setřel část zaschlé krve.

Nějakých šest sedm metrů na západ od něho v Průrvě něco stálo. Muselo to vyjít z vodní stěny na severní straně Průrvy. Velké to bylo asi jako osmi nebo devítileté dítě a tvarem se to lidskému dítěti více či méně podobalo, ale mělo to na sobě zvláštní oděv z kovu a plastu.

Tam, kde by chlapeček měl mít oči, si Harman všiml černého štítku.

Na prahu smrti, když mozek přestává fungovat nedostatkem kyslíku, napověděla mu bez vyzvání molekula proteinové paměti, *nejsou halucinace neobvyklé. Častá vyprávění resuscitovaných obětí o „dlouhém tunelu“ končícím v „jasném světle“ proto…*

Do hajzlu s tím, pomyslel si Harman. On se díval dlouhým tunelem k jasnému světlu, ale ze slunce zbýval jen horní okraj a obě stěny Průrvy žily světlem – stříbrné, jasné, zrcadlové plochy s miliony faset tančícího světla.

Ale ten chlapec v červenočerném obleku z plastu a kovu byl skutečný.

A Harmanovi přímo před očima se ze severní strany Průrvy procpalo něco většího a podivnějšího.

Silové pole je polopropustné pouze pro lidi a pro to, co mají na sobě, pomyslel si Harman.

Ale toto druhé zjevení mělo k člověku velice daleko. Bylo přibližně dvakrát mohutnější než největší drožka, ale podobalo se spíš nějakému obřímu, nestvůrnému robotickému krabovi s velkými klepety a mnoha kovovýma nohama. Z poškrábaného, rozrytého krunýře se v hlučných čůrcích valila voda.

Nikdo mi neřekl, že poslední minuty před smrtí budou tak vizuálně zábavné, pomyslel si Harman.

Postava chlapečka přistoupila blíž a promluvila anglicky. Měla tichý a dosti chlapecký hlas, který se možná hodně podobal tomu, jak by mohl mluvit Harmanův budoucí syn. „Pane," řekla, „nepotřebujete nějak pomoci?"

87

Bylo těsně po východu slunce a padesát tisíc voynixů útočilo ze všech stran. Ada se zastavila a ohlédla se k Jámě, kde dosud ležela rozstřílená mrtvola Setebova potomka.

Daeman ji vzal za ruku. „Nic si nevyčítej. Dřív nebo později jsme to museli zabít.“

Zavrtěla hlavou. „Nemrzí mě to ani trochu.“ Pak křikla na Greogiho a Hannah: „Vzlétněte se vzdušným vorem!“

Příliš pozdě. Více než polovina lidí propadla panice, když uslyšela dunivý běh útočících voynixů – tvory nebylo v lese dosud vidět, ale tříkilometrový okruh se již určitě zúžil na polovinu. Za necelou minutu budou v Ardisu.

„Ne! Ne!“ vykřikla Ada, když se třicet lidí v panice pokusilo vmáčknout na palubu pomalu stoupajícího vzdušného voru. Pilotovala Hannah, snažila se udržet stroj nehybně ve výšce necelého metru, ale nahoru se snažili vylézt další a další lidé.

„Výš!“ vykřikl Daeman. „Hannah! Vzlétni výš!“

Příliš pozdě. Těžký stroj mechanicky zakvílel, naklonil se na pravou stranu, zřítil se na zem a lidi ze sebe shodil.

Ada a Daeman se rozběhli ke zřícenému stroji. Hannah sklíčeně vzhlédla. „Už to nepůjde nastartovat. Něco se rozbilo.“

„Nevadí,“ řekla klidným hlasem Ada. „Stejně by nezvládl ani jednu cestu na ostrov.“ Stiskla Hannah ruku a zvýšila hlas: *„Všichni na hradby! Okamžitě! Přineste všechny zbraně, které máme. Největší šanci budeme mít, když zadržíme první útok.“*

Otočila se a rozběhla se k západní hradbě. Chvíli nato začali ostatní dělat totéž a vybírat si volná místa na palisádě, která teď měla tvar kruhu. Všichni se chopili Adina příkladu a měli u sebe přinejmenším dvě flešetové pistole, kuši a k tomu těžký plátěný pytel se zásobníky a šipkami.

Ada si našla místo u střílny a zjistila, že Daeman je pořád vedle ní. „Dobrý," řekl.

Přikývla, přestože neměla ponětí, co jí ve skutečnosti říká,

Velice pečlivě, bez jakéhokoli spěchu, Ada zacvakla nový zásobník, vymáčkla pojistku a namířila pušku na linii stromů, která nebyla dál než dvě stě metrů.

Svist, sykot a chřestění blížících se voynixů zesílily na ohlušující úroveň a Ada se přistihla, že musí bojovat s nutkáním upustit pušku a zakrýt si uši. Srdce jí bušilo a ona cítila lehkou nevolnost, skoro takovou jako na začátku těhotenství, ale strach neměla. Zatím ne.

„Všechny ty roky turínkového dramatu," řekla, aniž si uvědomila, že mluví nahlas.

„Cože?" zeptal se Daeman a naklonil se k ní blíž.

Zavrtěla hlavou. „Jenom jsem přemýšlela o turínkovém dramatu. Podle Harmana Odysseus řekl, že to se Savi začali oni – myslím tím že rozdali turínky, před deseti lety. Třeba nás chtěli naučit, jak zemřít odvážně."

„Byl bych raději, kdyby nám dali něco, co by nás naučilo, jak zvítězit proti padesáti tisícům zkurvených voynixů," odvětil Daeman. Odjistil západku své zbraně.

Ada se zasmála,

Tichý zvuk zanikl v rachotu, s nímž voynixové vyrazili z lesa – někteří seskákali z větví stromů, další pelášili pod těmi, kteří skákali – šedivá stěna krunýřů a spárů se na ně hnala rychlostí nějakých osmdesáti devadesáti kilometrů za hodinu. Tentokrát jich bylo tolik, že Ada měla potíže rozeznat ve zvedající se a klesající mase těla jednotlivých bestií. Ohlédla se a uviděla, že stejná noční můra se na ně řítí ze všech stran, jak desítky tisíc voynixů maximální rychlostí stahují poloměr.

Nikdo nevykřikl: *Pal!* ale najednou stříleli všichni. Ada vycenila zuby, ovládnutá jakousi zuřivou hrůzou, když flešetová puška několika prudkými záškuby o její rameno vyprázdnila první zásobník. Nechala jej vypadnout a zacvakla na jeho místo nový.

Flešety se zarývaly do voynixů po tisících, křišťálové fasety se blyštěly ve vycházejícím slunci, ale vypadalo to, jako by zásahy neměly žádný účinek. Voynixové určitě padali k zemi, ale těch, kteří

skákali, pelášili, běželi a hrabali se po všech čtyřech, bylo tolik tisíc, že Ada ty zraněné a mrtvé ani neviděla padat. Šedostříbrná hradba smrti překonala polovinu vzdálenosti od lesa v několika sekundách. Za dalších několik sekund se ti tvorové převalí přes nízkou palisádu.

Daeman byl možná první, kdo hradbu přelezl – odpřisáhnout to Ada nemohla, protože to skoro vypadalo jako současné rozhodnutí. Popadl jednu zbraň, zařval a odrazil se od předprsně, přehoupl se přes vršek klád, dopadl, překulil se a rozběhl se proti voynixům.

Ada se smála a plakala. Připojit se k tomu útoku byla najednou ta nejdůležitější věc na světě – nejdůležitější na světě bylo zemřít při útoku na ty tupé, kruté, idiotské, k vraždění naprogramované nepřátele a nečekat tady za dřevěnými hradbami na to, až člověka zabijí zbaběle skrčeného.

Komicky opatrná, protože byla koneckonců pět měsíců těhotná, skočila, udělala kotoul, vstala a vyrazila za Daemanem. V běhu střílela. Uslyšela, jak nalevo křičí známý hlas, a otočila se na tak dlouho, aby zahlédla Hannah a Edide, které běžely nedaleko za ní, zastavily se, aby mohly vystřelit, a znovu se rozběhly.

Už rozeznala hrby na šedých krunýřích těl. Voynixové každým skokem zkracovali vzdálenost o šest sedm metrů a vražedné spáry měli roztažené. Ada se hnala loukou a střílela. Už nevěděla, že křičí, ani jaká slova křičí. Krátce, velice krátce si představila Harmana a pokusila se odeslat mu zprávu – *miláčku, mrzí mě, jak to s děťátkem dopadlo* – ale pak už se soustředila jen na běh a střelbu. Šedivé postavy byly už skoro u nich, zvedaly se nad ně jako stříbrošedá přílivová vlna…

Exploze odhodila Adu tři metry dozadu a sežehla jí obočí.

Muži a ženy leželi všude kolem, odhození spolu s ní, omráčení tak, že nebyli schopni promluvit ani vstát. Někteří se snažili uhasit plameny na svém oblečení. Někteří byli v bezvědomí.

Ardis byl obklíčený stěnou ohně, která sahala do výšky patnácti, dvaceti, třiceti metrů.

Nato se objevila druhá vlna voynixů, kteří běželi a proskakovali plameny. Podél této linie běžících šedostříbrných postav vykvetly další exploze. Ada přimhouřenýma očima sledovala, jak se krunýře, spáry, nohy a hrby rozletují všemi směry.

Pak byl u ní najednou Daeman a snažil se ji zvednout. Funěl, na obličeji měl puchýře od popálenin. „Ado… musíme se… vrátit… do…“

Ada si uvolnila ruku a zadívala se nahoru na oblohu. Ve vzduchu nad ardiskou mýtinou bylo pět létajících strojů a žádný z nich nebyl sonio – čtyři menší stroje s netopýřími křídly shazovaly nějaké sudy k linii stromů, zatímco mnohem větší, okřídlené plavidlo klesalo ke středu jejich tábora obehnaného palisádou – četné výbuchy již stačily většinu hradby vyvrátit dovnitř.

Ze strojů s netopýřími křídly se náhle spustila lana, po nichž svištivě sklouzly černé postavy, které vypadaly humanoidně, ale lidé to nebyli. Dopadly na zem tak rychle, jak by to člověk nedokázal, a rozběhly se, aby zajistily prostor. Když někteří z těchto vysokých, černých tvorů proběhli kolem Ady, poznala, že to nejsou lidé – dokonce ani lidé v nějaké válečné zbroji – ale mohutnější bytosti, které jsou zvláštně pospojované klouby a těla mají pokrytá trny, ostny a ebenovým chitinovým brněním.

Plameny proběhli další voynixové.

Černé postavy mezi ní a voynixy zaklekly a zvedly zbraně, které byly na pohled příliš těžké na to, aby je mohl zvednout člověk. Zbraně znenadání spustily – znělo to jako nějaký řetězem poháněný nástroj k řezání: *čuga-čink-guga-čuga-gink* a do ženoucích se řad voynixů se zakrojily pulzy čistě modré energie. Všude, kam pulz udeřil, voynixové vybuchli.

Daeman ji tahal zpátky k ohradě.

„Co?“ zakřičela do toho rachotu. „Co?“

Daeman zavrtěl hlavou. Buď ji neslyšel, nebo ani on neznal odpověď.

Další salva explozí znovu srazila všechny ustupující lidi na zem. Tentokrát se hřiby ohně zvedly šedesát až devadesát metrů vysoko do studeného ranního vzduchu. Všechny stromy na západ a na východ od Ardisu hořely.

Voynixové proskakovali plameny. Chitinovití černí vojáci je kosili po desítkách, potom po stovkách.

Pak se najednou jedna z těch černých postav vztyčila nad ní. Podala jí dlouhou, ostnatou černou paži a rozevřela ruku, která se víc

než ruce podobala černým drápům. „Ada *Uhr?*“ promluvilo to klidným, hlubokým hlasem. „Jsem velitel centurie Mep Ahoo. Váš manžel vás potřebuje. Doprovodím vás se svou četou zpátky do tábora.“

Velká loď přistála vedle Jámy. Toto létající plavidlo bylo pro palisádu příliš velké a při přistání porazilo většinu z toho, co z dřevěné hradby zbývalo. Stálo na vysokých, článkovaných kovových nohách a v jeho břiše bylo otevřené něco jako nákladní vrata.

Harman ležel na nosítkách na zemi a kolem něho se krčilo několik dalších tvorů. Ada si jich nevšímala a rozběhla se k němu.

Hlava jejího milovaného byla podložená polštářem a tělo bylo přikryté dekou, ale Ada si musela vrazit pěst do úst, aby nevykřikla. Obličej měl rozrytý, tváře propadlé, dásně prakticky bezzubé. Oči mu krvácely. Rty mu rozpraskaly tak, že vypadaly, skoro jako kdyby je něco rozžmoulalo na kusy. Nad dekou bylo vidět holá předloktí a Ada si všimla krve nahromaděné pod kůží – zrudlou kůží, která se loupala, jako kdyby se spálila na slunci nejvíc, jak to jde.

Daeman, Hannah, Greogi a ostatní se přikrčili vedle ní. Uchopila Harmana za ruku a ucítila, jak na její jemný stisk odpověděl nepatrný tlak. Umírající muž na nosítkách se pokusil zaostřit na ni oči pokryté šedým zákalem, pokusil se promluvit. Dokázal pouze vykašlat krev.

Pak na ni promluvila drobná humanoidní postava v červenočerném kovu a plastu. „Vy jste Ada?“

„Ano.“ Neotočila se, aby se na toho mechanického chlapce podívala. Měla oči jenom pro Harmana.

„Podařilo se mu říci vaše jméno a udat nám souřadnice tohoto místa. Je nám líto, že jsme ho nenašli dřív.“

„Co…“ začala a nevěděla, na co se zeptat. Jeden mechanický tvor nedaleko byl obrovský. Jemně držel kapačkovou láhev, z níž do Harmanovy vyhublé paže něco teklo.

„Dostal smrtelnou dávku ozáření,“ řekla chlapecká postava měkkým hlasem. „Téměř určitě z ponorky, na kterou narazil v Atlantické průrvě.“

Ponorka, pomyslela si Ada. To slovo jí nic neříkalo.

„Je nám to líto, ale jednoduše nemáme zdravotnické vybavení pro lidi v takovémto stavu," pokračoval maličký člověkostroj. „Když jsme viděli, jaké tady máte problémy, zavolali jsme si sršně z *Královny Mab*, které nám přivezly utišující prostředky a další láhve s nitrožilní výživou, ale s vlastním poškozením radiací neumíme udělat nic."

Ada ve skutečnosti nechápala nic z toho, co ta postavička říká. Jednou rukou držela za ruku Harmana a cítila, jak umírá.

Harman zakašlal. Očividně se mu nedařilo dostat ze sebe zvuky řeči, o něž se snažil, znovu zakašlal a pokusil se svou ruku odtáhnout. Ada ji dál držela, ale umírající muž se nedal a tahal dál…

Uvědomila si, že mu svým stiskem určitě působí bolest, a ruku pustila.

„Promiň, miláčku."

Za nimi došlo k dalším explozím, teď už ve větší vzdálenosti. Létající stroje ve tvaru netopýrů střílely do okolních lesů s tím soustavným hlukem, který připomínal řinčení řetězů. Vysocí, chitinovití vojáci běhali táborem sem a tam – někteří ošetřovali lidem lehká zranění, většinou popáleniny od výbuchů.

Harman pravou ruku neodtáhl, ale zvedl ji k Adinu obličeji.

Pokusila se ho za ni vzít, ale on její ruku odstrčil svou levačkou. Nechala své ruce bez hnutí a dovolila mu, aby se dotkl její šíje, její tváře – přitiskl jí dlaň na čelo a pak použil veškerou svou sílu k tomu, aby prsty Adinu lebku obepnul, skoro až zoufale ji sevřel.

Začalo to dřív, než Adu stačilo napadnout, aby se odtáhla.

Ještě nic, dokonce ani exploze, která ji před chvílí odhodila vzduchem o tři metry dozadu, nezasáhlo Adu tak prudce jako tohle.

První byl Harmanův jasný hlas: *To je v pořádku, miláčku, moje nejdražší. Uvolni se. Je to v pořádku. Musím ti tento dar předat, dokud můžu.*

A pak všechno kolem ní zmizelo, všechno kromě tlaku poničené ruky a krvácejících prstů milovaného, z nichž se do ní přelévaly obrazy – směřovaly jí nejen do mysli, ale plnily ji slovy, vzpomínkami, představami, obrazy, daty, dalšími vzpomínkami, funkcemi, citáty, knihami, celými svazky, dalšími knihami, dalšími vzpomínkami, jeho láskou k ní, jeho myšlenkami o ní a o jejich

dítěti, jeho láskou, dalšími informacemi, dalšími hlasy, jmény, daty, myšlenkami, tvářemi, představami a…

„Ado? Ado?“ Tom nad ní klečel, šplíchal jí vodu na obličej a zlehka ji pleskal. Hannah, Daeman a ostatní klečeli nedaleko. Harman nechal ruku klesnout. Postavička z kovu a plastu Harmana stále obskakovala, ale vypadalo to, že Adin milý je mrtvý.

Ada vstala. „Daemane! Hannah! Pojďte sem. Nakloňte se ke mně.“

„Cože?“ zeptala se Hannah.

Ada zavrtěla hlavou. Na vysvětlování nebyl čas. Nebyl čas na nic jiného než na to, aby se rozdělila. „Věřte mi,“ zaprosila.

Natáhla obě ruce od sebe, levou rukou sevřela čelo Daemanovi, pravou Hannah a aktivovala sdílecí funkci.

Netrvalo to déle než třicet sekund – ne déle, než kolik potřeboval Harman, aby se rozdělil o funkce a nejpodstatnější data s ní, data, která po dlouhé hodiny svého pochodu Průrvou na západ třídil a připravoval na přenos – ale Adě těch třicet sekund připadalo jako třicet věčností. Kdyby mohla zvládnout sama, co bylo třeba udělat dál, nezatěžovala by se sdílením, neztrácela by čas – ani kdyby na tom závisela budoucnost lidstva – jenže sama další kroky zvládnout nemohla. Potřebovala jednoho člověka, který bude pokračovat ve sdílení, a jednoho, aby jí pomohl zachránit Harmana. Stalo se.

Všichni tři – Ada, Daeman a Hannah – padli se zavřenýma očima na kolena.

„Co to je?“ zeptal se Siris.

Někdo s křikem přiběhl do tábora. Byl to jeden z dobrovolníků ve dva kilometry vzdáleném pavilonu. Faxový uzel fungoval! Posel křičel, že v okamžiku, kdy pavilon začali obklíčovat voynixové, faxový uzel ožil.

Na faxový pavilon není čas, pomyslela si Ada. A z očíslovaných faxových uzlů stejně nebylo kam jít. Lidé byli všude na ústupu nebo čelili přímému útoku. Na žádném ze známých uzlů neexistovalo místo, kde by bylo možné jejího milého zachránit.

Velký tvor, který vypadal jako nějaký gigantický kovový ostrorep, bručel anglicky: „Na oběžné dráze jsou regenerační tanky pro lidi,“ říkal. „Ale jediné, o kterých víme jistě, jsou na orbitálním

asteroidu Sycorax, a ten právě minul Měsíc a letí na plný tah. Je nám to líto, ale o žádném jiném nevíme…“

„To je jedno,“ řekla Ada a znovu si klekla k Harmanovi. Sáhla mu na předloktí. Nezareagoval, ale ona v něm cítila poslední uhlíky života – jeho biomonitory komunikovaly s jejími novými biometrickými funkcemi. Zběsile se probírala tisíci uzlů pro volné faxování a vlastními procedurami faxové funkce.

Postlidé měli skladiště ve Středozemní kotlině – měli léky dokonce i proti takové smrti radiací – jenže skladiště byla izolovaná stází a omninetové monitory Adě ukázaly, že Ruce Héraklovy pozvolna zmizely a znovu napustily Středozemí vodou. Potřebovala by stroje – ponorky – aby se do tamních skladišť dostala. To by trvalo příliš dlouho. Oblastí s posťáckými sklady bylo víc, v čínských stepích, nedaleko Suchého údolí v Antarktidě… jenže u všech by trvalo dlouho, než by se tam někdo dostal, a medicínské procedury byly příliš složité. Harman by nezůstal naživu dost dlouho, aby…

Ada popadla Daemana za ruku a přitáhla si ho k sobě. Vypadal omámeně, ohromeně. „Všechny ty nové funkce…“ dostal ze sebe.

Ada jím zatřásla.

„Zopakuj mi, co řekl ten duch, ta Moira!“

„Cože?“ Dokonce i jeho pohled byl nezaostřený.

„Daemane, zopakuj mi ještě jednou, co ti řekl ten duch, který si říkal Moira, ten den, kdy jsme odhlasovali, že dovolíme Nikomu odletět. Začínalo to: ‘Pamatuj si…’ Řekni mi to!“

„No… řekla… ‘Pamatuj si, že v rakvi Nikoho Nikdo neleží,’ odpověděl. „Jak by to mohlo…“

„Ne!“ zvolala Ada. „Ten druhý Nikdo nebyl myšlen jako jméno. Sarkofág je volný a jeho účinek se nevztahuje jen na Nikoho. ‘Pamatuj si, že v rakvi Nikoho nikdo neleží.’ Hannah, ty jsi čekala na Golden Gate na Machu Picchu, než ten sarkofág Odyssea vyléčí. Byla jsi na mostě víckrát než kdokoli z nás ostatních. Vypravíš se tam se mnou? Zkusíš to?“

Hannah trvalo jen sekundu, než pochopila, o co ji přítelkyně žádá. „Ano,“ odpověděla.

„Daemane,“ Ada teď závodila nejenom s časem, ale i se smrtí, která již byla mezi nimi, která již držela Harmana ve svých černých

spárech, „musíš toto sdílení zprostředkovat každému, kdo tady je. Hned.“

„Udělám to,“ kývl Daeman, rychle je opustil a začal k sobě svolávat ostatní.

Moravečtí vojáci – Ada je už všechny rozeznávala aspoň podle tvaru, když už neznala jejich jména – stále zajišťovali střelbou prostor kolem tábora, stále zabíjeli poslední útočící voynixe. Žádný voynix neprošel.

„Hannah,“ promluvila Ada, „budeme potřebovat nosítka, ale pro případ, že by se volným faxem nepřenesla, vezmi přes rameno Harmanovu přikrývku, použijeme ji, když budeme muset.“

„Hej,“ vykřikl drobný európský moravec, když Hannah hrubě stáhla z jejich umírajícího lidského pacienta přikrývku. „On to potřebuje! Třásl se…“

Ada vzala malého moravce za ruku a dokonce i přes kov a plast ucítila lidskost a duši. „To je v pořádku,“ uklidňovala ho. Vytáhla si jeho jméno z jeho kybernetické paměti. „Příteli Mahmude, to je v pořádku,“ řekla. „Víme, co děláme. Po celé té době konečně víme, co děláme.“

Pokynula ostatním, aby odstoupili.

Hannah si klekla z jedné strany nosítek, jednu ruku položila Harmanovi na rameno a druhou na kovové držadlo samotných nosítek.

Ada udělala totéž na své straně.

„Myslím, že si jednoduše představíme tu hlavní místnost – tu, kde jsme se setkali s Odysseem – a souřadnice se nám vybaví,“ soudila Ada. „Je důležité, že jsme tam byly obě.“

„Ano,“ odvětila Hannah.

„Až napočítám do tří? Raz, dva… tři.“

Obě ženy, nosítka a Harman zmizeli.

Přestože umírající Harman vypadal, jako by nic neváţil, obě ženy musely posbírat všechny své síly, aby ho i s nosítky přenesly z oblasti hlavního muzea na mostě Golden Gate na Machu Picchu po několika schodištích a zelenými bublinami do zóny sarkofágů, kolem

Savina starodávného sarkofágu a po posledním točitém schodišti dolů k rakvi Odyssea-Nikoho.

Ada našla dlaní jen velice nepatrný záchvěv živé reakce, když svému milovanému přiložila ruku na zmučenou hruď, ale neztrácela hledáním života další čas.

„Znovu na tři," vyrazila ze sebe udýchaně.

Hannah přikývla.

„Raz, dva… tři."

Opatrně nahého Harmana zvedly z nosítek a spustily jeho tělo do rakve Nikoho. Hannah stáhla víko a zacvakla je.

„Jak to uděláš…" začala polekaně Ada. Nové funkce jí řekly, že může zdejší techniku vyzpovídat, ale to by trvalo příliš dlouho…

„Tady," řekla Hannah. „Nikdo mi to ukázal, když obživl." Poklepala svými prsty sochařky na několik svítících virtuálních tlačítek. Funkce člověka starého typu se propojily s ovládáním kóje.

Rakev si povzdechla a začala bzučet. Do hibernační komory se neviditelnými otvory nahrnula mlha a většinu Harmanova těla schovala. Na čirém víku se vytvořily krystalky ledu. Rozsvítilo se několik nových kontrolek. Jedna blikla červeně.

„Ach," řekla velice tenkým hlasem Hannah.

„Ne," hlesla Ada. Její tón byl klidný, ale pevný. „Ne. Ne. *To ne*." Položila dlaň na plastový řídící uzel rakve, jako by se strojem polemizovala.

Červená kontrolka zhasla, přešla ve žlutou a pak se znovu změnila v červenou.

„Ne," prohlásila odhodlaně Ada.

Červené světélko zamihotalo, pohaslo a změnilo se ve žluté. Zůstalo žluté.

Prsty obou žen se nad rakví krátce setkaly. Potom Ada vrátila dlaň na svítící křivku uzliny UI.

Žluté světélko svítilo dál.

O několik hodin později, když přitáhly černé mraky a zakryly nejdřív zříceniny Machu Picchu, potom i vozovku visutého mostu necelých dvě stě metrů pod nimi, Ada řekla: „Hannah, odfaxuj zpátky do Ardisu. Najez se. Odpočiň si."

Hannah zavrtěla hlavou.

Ada se usmála. „Tak aspoň zajdi do jídelny a sežeň nám ovoce nebo něco jiného. Vodu.“

Žlutá kontrolka svítila celé odpoledne. Těsně po západu slunce, kdy se andská údolí koupala v načervenalé záři, přifaxovali volně Daeman, Tom a Siris, ale zdrželi se jen několik okamžiků.

„Navštívili jsme už třicet dalších komunit,“ oznámil Adě Daeman. Přikývla, ale ani na okamžik neodtrhla oči od žlutého světélka.

Ostatní nakonec odfaxovali s příslibem, že se ráno vrátí. Hannah se zabalila do přikrývky a usnula na podlaze vedle rakve.

Ada zůstala – chvílemi klečela, chvílemi seděla, ale neustále přemýšlela a neustále držela dlaň na řídícím uzlu rakve, neustále oznamovala svou přítomnost a posílala modlitby přes okruhy, které ji a jejího Harmana dělily, a pořád visela očima na žluté kontrolce.

Někdy kolem třetí hodiny ráno místního času se žluté světlo změnilo v zelené.


část 4

88

Týden po Pádu Ília:

Achilleus a Penthesileia se ocitli na holém hřebeni, který se zvedal mezi Skamanderskou a Simoentskou plání. Jak Héfaistos slíbil, čekali tam dva koně – statný černý hřebec pro Achájce a menší, ale ještě svalnatější bílá klisna pro Amazonku. Oba nasedli, aby obhlédli, co zbylo.

Nebylo toho mnoho.

„Jak může zmizet celé město jako Ílion?“ podivila se Penthesileia. Její hlas byl stejně svárlivý jako vždycky.

„Všechna města mizí,“ odvětil Achilleus. „Je to jejich osud.“

Amazonka si pohrdavě odfrkla. Achilleus si již všiml, že plavovlasá žena frká podobně jako její bílá klisna. „Ale neměla by zmizet za *den…* za *hodinu*.“ Ta poznámka zněla jako stížnost, bědování. Už dva dny poté, co Penthesileiu vzkřísily Léčitelovy tanky, si Achilleus na ten neustálý nespokojený tón zvykal.

Půl hodiny nechali koně, aby si sami hledali cestu ve změti kamenů, která se táhla na vzdálenost dvou mil po hřebeni, na němž kdysi stála mocná Trója. Nezůstal jediný základní kámen. Božské kouzlo, které město odneslo, ji odřízlo skoro stopu pod nejstaršími kameny. Nezachoval se ani spadlý oštěp nebo hnijící mrtvola.

„Zeus je skutečně mocný,“ podotkla Penthesileia.

Achilleus si povzdechl a zavrtěl hlavou. Den byl teplý. Blížilo se jaro. „Už jsem to ti řekl, Amazonko. Tohle neudělal Zeus. Dia jsem zabil vlastní rukou. Toto je dílo Héfaistovo.“

Pohrdavě si odfrkla. „Nikdy neuvěřím, že by ten řiťomil se smradlavou hubou dokázal něco takového. Ani nevěřím, že je to opravdový bůh.“

„Udělal to on,“ trval na svém Achilleus. *S pomocí Nyx,* dodal v duchu.

„To tvrdíš ty, synu Péleův.“

„Upozornil jsem tě, že mi tak nemáš říkat. Už nejsem syn Péleův. Byl jsem syn Diův, ale nedá se říct, že by to jemu nebo mně prospělo.“

„To tvrdíš ty,“ odvětila Penthesileia. „Jestli je tvé chvástání pravda, znamenalo by to, že jsi otcovrah.“

„Ano,“ řekl Achilleus. „A já se nikdy nechvástám.“

Amazonka a její bílá klisna si odfrkly jednohlasně.

Achilleus kopl svého černého hřebce do žeber a jako první vyrazil z hřebene dolů, po rozryté jižní cestě, která vedla od Skajské brány – pahýl mohutného dubu, který tam rostl od založení města, zůstal, ale velká brána byla pryč – a pak přímo na Skamanderskou planinu, jež oddělovala město od pláže.

„Jestli je teď ten ubožák Héfaistos králem bohů,“ spustila Penthesileia hlasem, který byl stejně pronikavý a protivný jako skřípění nehtů o plochou břidlici, „proč se celou dobu, co jsme byli na Olympu, schovával ve své jeskyni?“

„Už jsem ti to řekl – čeká, až skončí válka mezi bohy a Titány.“

„Jestli je Diův nástupce, proč ji u Hádu neukončí on sám tím, že poručí bleskům a hromům?“

Achilleus neodpověděl. Zjistil, že Penthesileia někdy zmlkne, když jí neodpoví.

Skamanderská planina – uhlazená za těch jedenáct let, kdy sloužila jako bitevní pole – vypadala, jako by tam země odříznuta nebyla. Stále tam byly šlápoty, které po sobě zanechaly sandály tisíců mužů, a zaschlá krev na skalách – ale všichni živí lidé, koně, vozy, zbraně, mrtvoly a ostatní lidské výtvory zmizely tak, jak to Héfaistos Achilleovi popsal. Dokonce i stany Achájců a ohořelé trupy jejich lodí byly pryč.

Achilleus nechal koně, aby si několik minut odpočinuli na pláži, a on i Amazonka se dívali, jak průzračné vlny Egejského moře vybíhají na prázdný písek. Achilleus by to té mrše vedle sebe nikdy neřekl, ale trpěl při pomyšlení, že už nikdy nespatří své druhy v boji – lstivého Odyssea, hřímavého Velkého Aianta, usměvavého lučištníka Teukra, své věrné Myrmidony, dokonce i toho pitomého zrzavého Menelána a jeho intrikánského bratra – Achilleovu nemesis

– Agamemnóna. Je to zvláštní, pomyslel si, jak se i nepřátelé stanou důležitými, když je člověk ztratí.

S tím pomyslel na Hektora a na to, co mu Héfaistos řekl o *Íliadě* – o jeho vlastní budoucnosti. Výsledkem bylo, že se v něm zoufalství vzedmulo jako žluč. Stočil hlavu svého koně na jih a napil se z kozlečího měchu s vínem, který měl přivázaný k rozsoše sedla.

„A nemysli si, že někdy uvěřím tomu, že by nás ten vousatý božský mrzák mohl oddat," zamručela za jeho zády Penthesileia. „Byly to cancy."

„Je to král všech bohů," řekl unaveně Achilleus. „Kdo lepší by měl posvětit náš svatební slib?"

„Ať mi posvětí třeba prdel," prohlásila Penthesileia. „Odjíždíme? Proč máme namířeno na jihovýchod? Co je tím směrem? Proč opouštíme bojiště?"

Achilleus neřekl nic, dokud o patnáct minut později nepřitáhl vraníkovi uzdu, aby ho zastavil.

„Vidíš tu řeku?" zeptal se.

„Samozřejmě, že ji vidím. Myslíš si, že jsem slepá? Vždyť je to jenom smradlavý Skamandros – moc hustý, než aby se dal pít, a málo hustý na to, aby se dal orat – bratr řeky Simoeis, se kterou se spojuje několik mil proti proudu."

„Zde, u této řeky, které říkáme Skamandros a kterou bohové nazývají Xanthos," promluvil Achilleus, „tady bych podle Héfaista, který cituje mého životopisce Homéra, vykonal svou největší *aristeiu* – souboj, díky němuž bych získal nesmrtelnost ještě předtím, než bych zabil Hektora. Tady bych jednou rukou přemohl celou trójskou armádu, ženo a zdivočelou, božským zásahem rozvodněnou řeku k tomu – a zvolal bych do nebe: 'Zhyňte, Trójané, zhyňte!… než si cestu prosekám až do posvátné Tróje!' Přímo tam, vidíš, kde se valí ty nízké peřeje? Přímo tady bych ve vražedné smršti zabil Thersilocha, Mydóna, Astypyla, Mnésa, Thrasia, Ainia a Ofelesta. A pak, až by mě z týlu napadli Paioné, zahubil bych i je. A tam, za řekou na trójské straně, bych zabil obourukého Asteropaia, jediným hodem svého proslulého jasanového oštěpu proti jeho dvěma. Oba jsme minuli, jenže já jsem toho hrdinu rozsekl svým mečem, když se

snažil vytrhnout můj oštěp ze dna řeky, aby ho mohl znovu použít…“

Achilleus se zarazil. Penthesileia sesedla a odešla se vymočit za keř. Zvuk crčící moči byl tak neuctivý, že v tu chvíli dostal chuť Amazonku na místě zabít a nechat její tělo vranám, které seděly na větvích kreozotového keře u řeky. Každodenní přísun masa padlých, jehož si mrchožrouti užívali, zřejmě zmizel a Achilleovi se příčilo nechat je zklamané.

Ale nedokázal Amazonce ublížit. Afrodítino kouzlo lásky na něho stále účinkovalo a způsobovalo, že se mu láskou k té čubce, stejně odpornou jako bronzový hrot oštěpu ve střevech, svíraly útroby. *Jedinou naději máš v tom, že feromony mohou časem zeslábnout*, řekl mu Héfaistos, když tu poslední noc v jeskyni oba popíjeli víno, připíjeli jeden druhému a na všechny známé, pozvedali velké dvouuché poháry a navzájem se svěřovali tak, jak to dovedou jen bratři a opilí.

Když Amazonka znovu nasedla na koně, Achilleus se začal brodit přes Skamandros. Koně našlapovali opatrně. V nejhlubším místě voda nesahala hlouběji než po kolena. Achilleus zatočil na jih.

„Kam jedeš?“ zeptala se Penthesileia. „Proč odsud odjíždíme? Co máš za lubem? Mám v té věci hlasovací právo, nebo bude o každé maličkosti vždycky rozhodovat mocný Achilleus? Nemysli si, že za tebou pojedu jako slepá, synu Péleův. Možná za tebou nepojedu vůbec.“

„Hledáme Patrokla,“ řekl Achilleus, aniž se v sedle otočil.

„Cože?“

„Hledáme Patrokla.“

„Tvého přítele? Toho tvého přihřátého poskoka? Patroklos je mrtvý. Athéna ho zabila. Sám jsi to viděl a řekl. Rozpoutal jsi kvůli tomu válku s bohy.“

„Héfaistos tvrdí, že Patroklos žije.“ Achilleus měl ruku na jílci meče, klouby na prstech bílé, ale zbraň nevytasil. „Héfaistos tvrdí, že Patrokla do modrého paprsku nezačlenil, když sebral všechny ostatní na zemi, ani když poslal Ílion navěky pryč. Patroklos žije, je někde za mořem a my ho najdeme. Bude to má velká pouť.“

„Ach tak, *Héfaistos tvrdí*,“ ušklíbla se Amazonka. „Všechno, co *tvrdí Héfaistos*, musí být pravda, že? Ten zakrslý zmetek by ti přece nemohl lhát, že?“

Achilleus na to neřekl nic. Jel po staré cestě podél pobřeží na jih, po cestě, po níž se za ta léta plahočilo tolik slavných trójských koní a po níž se poslední dobou ubíralo k severu tolik trójských spojenců, které on pomáhal zabít.

„A Patroklos tam někde *za mořem* žije,“ napodobila ho Penthesileia. „U Hádu, jak asi se přes to moře dostaneme, synu Péleův? A *které moře* to vlastně má být, synu Péleův?“

„Najdeme nějakou loď,“ řekl Achilleus, aniž se po ní ohlédl. „Nebo si nějakou postavíme.“

Někdo si odfrkl, buď Amazonka nebo její klisna. Zjevně jej nenásledovala – Achilleus slyšel na kamenech jen podkovy vlastního koně – a zvýšila hlas, aby ji slyšel:

„To jsme teď nějací zasraní stavitelé lodí? *Ty* snad umíš postavit loď, lehkonohý zabijáku? *Pochybuji* o tom. Jsi dobrý v lehkonohosti a v zabíjení mužů – a Amazonek, které jsou dvakrát lepší než ty – ne v nějakém stavění. Vsadím se, že jsi za svůj neužitečný život nepostavil vůbec nic… nebo snad ano? Postavil? Ty mozoly, co vidím, jsou od držení oštěpů a pohárů s vínem, ne od… synu Péleův! Posloucháš mě vůbec?“

Achilleus poodjel o padesát stop dopředu. Neohlédl se. Penthesileina bílá klisna stála tam, kde ji Amazonka zadržela, teď ale zmateně hrabala kopyty, protože se chtěla přidat k hřebci.

„Zatraceně, Achillee! Nemysli si, že za tebou pojedu! Vždyť ty ani nevíš, kam jedeš, nebo snad víš? Přiznej to!“ Achilleus jel dál, oči upřené na neostrou křivku kopců na linii obzoru kousek od moře, daleko, předaleko na jihu. Začínala ho strašně bolet hlava.

„Nemysli si, že je to samozřejmá věc, že… ať tě sperou bohové!“ vykřikla Penthesileia, když se Achilleus a jeho hřebec dál vzdalovali a byli teď už na tři sta stop daleko. Ten Diův parchant se ani neohlédl.

Jeden ze supů, kteří seděli v křovinách u posvátného Xanthu, se pleskavě zvedl k nebi, zakroužil nad bojištěm, nyní osiřelým, a svým

téměř orlím zrakem si všiml, že nezůstal dokonce ani popel z pohřebních hranic – místo, kde se obvykle dalo najít poslední sousto.

Sup odlétl na jih. Zakroužil ve výšce tří tisíc stop nad dvěma živými koňmi a lidmi – jedinými živými tvory na zemi, které dokázal dalekozraký pták zahlédnout – a rozhodl se je doprovázet. Naděje umírala poslední.

Hluboko dole zůstal bílý kůň se svým břemenem nehybný, zatímco černý kůň s mužem v sedle klapavě ujížděl na jih. Sup to pozoroval, poslouchal nepříjemné zvuky, které ze sebe vyrážel člověk vzadu, když znenadání pobídl koně a rozjel se tryskem, aby dohonil toho prvního, ale nevěnoval jim pozornost.

Oba koně pak s oběma lidmi zamířili na jih kolem stáčejícího se pobřeží Egejského moře. Sup, který si lenošil v silných termálách ohřívajícího se odpoledne, se s nadějí vydal za nimi.

89

Devět dní po pádu Ília:

Generál Beh bin Adee vedl útok na Kráter Paříž osobně. Výsadkovou loď použil jako velitelské centrum a své nejlepší bojovníky z Pásu nechal ze šesti sršních letounů spustit po lanech a pomocí odpuzovačů dolů do úlového města z modrého ledu.

Generál Beh bin Adee nebyl zastáncem vměšování se moravců do těchto pozemských bojů – doporučoval nepřidávat se na žádnou stranu – ale hlavní integrátoři rozhodli a jejich rozhodnutí bylo konečné. Dostal za úkol najít a zlikvidovat tvora jménem Setebos. Nato generál bin Adee doporučil shodit z oběžné dráhy na katedrálu z modrého ledu nad Kráterem Paříž atomovou bombu – vysvětlil, že jedině tak budou mít jistotu, že toho Seteba zabijí – ale hlavní integrátoři jeho doporučení zamítli.

Hlavní přepadové komando vedl velitel milenie Mep Ahoo. Poté, co se ostatní týmy spustily dolů, rozstřílely vnější povrch ledového města, zajistily okolí a taktickými kanály potvrdily splnění úkolu – tvor teď nemohl uniknout – Mep Ahoo a jeho pětadvacítka vybraných skáloveckých vojáků vyskočili z hlavního sršního letounu, který se vznášel ve výšce tří tisíc metrů, v poslední sekundě aktivovali odpuzovače, náložemi plastické trhaviny udělali díru do střechy katedrálního dómu z modrého ledu a po lanech – ukotvených ke skobám zaraženým přímo do ledu – se spustili dovnitř.

„Vnitřek je prázdný," oznámil rádiem velitel milenie Mep Ahoo. „Po Setebovi ani památka."

Generál bin Adee to viděl sám na záběrech, které mu posílaly nanovysílače a plášťové kamery šestadvaceti vojáků. „Vytvořte rojnici a hledejte," poručil na hlavním taktickém kanále.

Hlášení teď přicházela od všech zajišťovacích čet. Modrý led jako takový byl trouchnivý – na zboření celé stěny tunelu stačila pěst. Tunely a chodby se již začaly hroutit.

Skupina Mepa Ahoo znovu využila odpuzovače k tomu, aby se vznesla, a zahájila systematické propátrávání centrálního dómu nad vlastním kráterem staré černé díry. Začali ve výšce – přesvědčili se, že na žádném balkonu z modrého ledu a v žádné vysoko položené škvíře se nic neskrývá – ale zanedlouho se snesli nad fumaroly a opuštěná podružná hnízda.

„Hlavní hnízdo se sesulo," ohlásil Mep Ahoo na společném taktickém kanále. „Spadlo do kráteru staré černé díry. Posílám záběry."

„Vidíme je," odpověděl generál Beh bin Adee. „Existuje šance, že by tvor jménem Setebos mohl být v otvoru samotné černé díry?"

„Ne, pane. Prohledáváme kráter hloubkovým radarem a je evidentní, že se táhne až do magmatu. Žádné postranní otvory nebo jeskyně. Domnívám se, že unikl, pane."

Na společném pásmu promluvil Čo Li. „To potvrzuje naši teorii, že kvantovým jevem z doby před čtyřmi dny bylo otevření poslední bránové díry přímo v katedrále z modrého ledu."

„Přesvědčme se," žádal generál Beh bin Adee. Úzkým svazkem taktického velení rozkázal Mepovi Ahoo: *Zkontrolujte všechna hnízda.*

Potvrzeno.

Šest skálovců z hlavního přepadového komanda Mepa Ahoo prověřilo zborcené pozůstatky Setebova centrálního hnízda a pak se s pomocí odpuzovačů vějířovitě rozlétlo nad propadající se podlahu katedrály, aby zkontrolovalo všechny zanikající fumaroly a bortící se hnízda.

Náhle se ozval výkřik z jedné venkovní čety, která právě pronikla do centrálního dómu. „Něco je tady napsané, pane."

Půl tuctu dalších vojáků včetně velitele milenie Mepa Ahoo se shromáždilo vysoko na jižní stěně dómu. Byla tam terasa, jíž do dómu ústila největší chodba, a na stěně dómu v místě, kde se chodba rozšiřovala do takzvané katedrály, něco nebo někdo napsal do modrého ledu, zřejmě nehty nebo drápy: *Myslí, že Klid přichází.*

Jeho mateř tvrdí, že prý všechno stvořil Klid, což Seteba jen hněvá: Není tak. Stvořil je slabé, tak přec se hněvat chtěl. Ale proč tedy Setebovi nejdřív býti zde a pak nahněvaně utéci? Což je slabému možno nahněvati sílu tak, by utekla? Což není nakonec On jediný? Klid přichází.

„Kalibán," promluvil Asteague/Che z *Královny Mab* na nové geosynchronní dráze.

„Pane, všechny tunely a jeskyně jsou zkontrolované a podle hlášení jsou prázdné," ohlásil na společném taktickém kanálu velitel milenie.

„Dobře," odvětil generál Beh bin Adee. „Připravte k použití termitové nálože, které celý komplex z modrého ledu roztaví tak, aby stekl do trosek původního Kráteru Paříž. Zajistěte, aby nedošlo k poškození žádné z původních staveb. Později je prohledáme."

Něco tady je, ohlásil Mep Ahoo taktickým úzkým svazkem. Na záběrech přenášených do monitorů výsadkové lodě bylo vidět, jak světlo z hrudních reflektorů vojáků dopadá na jedno zřícené fumarolové hnízdo. Všechna vajíčka v něm pukla, nebo se propadla do sebe… všechna s výjimkou jednoho. Velitel milenie se s pomocí odpuzovačů spustil dolů, přikrčil se k vejci, položil na ně ruce v černých rukavicích, pak k němu přitiskl hlavu a zaposlouchal se.

Myslím, že tady máme něco, co ještě žije, pane, ohlásil Mep Ahoo. *Vaše rozkazy?*

Čekejte, vyštěkl generál Beh bin Adee. Úzkým svazkem, který ho spojoval s *Královnou Mab,* se otázal: *Vaše rozkazy?*

„Čekejte," řekl důstojník z můstku, který mluvil za hlavní integrátory.

Nakonec se ozval hlavní integrátor Asteague/Che.

„Co doporučujete vy, generále?"

„Spálit. Všechno to spálit… dvakrát."

„Děkuji, generále. Okamžik, prosím."

Nastalo ticho rušené jen slabým šumem poruch. Beh bin Adee slyšel přes plášťové mikrofony, jak tři sta deset jeho vojáků dýchá.

„Chtěli bychom to vajíčko odvézt," řekl nakonec hlavní integrátor Asteague/Che. „Použijte nějaký stázový box, pokud to bude možné. Sršen 9 by je měl vyvézt nahoru. Velitel milenie Mep

Ahoo ať vajíčko v Sršni 9 doprovodí. Použijeme jako karanténní laboratoř samotnou *Královnu Mab. Mab* se zbavila všech zbraní a štěpného materiálu… Maskované útočné křižníky budou naše zkoumání vejce sledovat.“

Generál Beh bin Adee několik sekund mlčel a pak řekl: „Dobře.“ Spojil se úzkým svazkem s velitelem milenie Mepem Ahoo a předal mu rozkazy. Tým v katedrále z modrého ledu již měl stázový box připravený.

Mep Ahoo poslal: *Jste si tím jistý, pane? Víme od Ady a lidí, kteří přežili v Ardisu, co jejich malý Setebos dokázal. I nevylíhnuté vajíčko má jistou moc. Pochybuji, že by tu Setebos zanechal jedno životaschopné vejce náhodou.*

„Splňte rozkazy,“ nařídil generál Beh bin Adee na společném taktickém kanále. Potom se soukromým úzkým svazkem spojil s Mepem Ahoo a vzkázal mu: „*A hodně štěstí, synu.*“

90

Šest měsíců po Pádu Ília, devátý den měsíce Av: Útok na Jeruzalém vedl Daeman. Byl pečlivě naplánovaný.

Stovka lidí starého typu vybavených kompletními funkcemi se v jediné sekundě přenesla volným faxem a dorazila na místo o tři minuty dřív než čtyři moravecké sršně, které převážely stovku dalších dobrovolníků z Ardisu a ostatních zachovaných komunit. Moravečtí vojáci před několika měsíci nabídli své služby při tomto útoku, ale Daeman před rokem odpřisáhl, že lidi starého typu uvězněné v jeruzalémském modrém paprsku osvobodí – všechny Saviny staré přátele a židovské příbuzné – a stále měl pocit, že udělat to je jeho lidská povinnost. Přijali však dlouhodobou zápůjčku bojových oděvů, odpuzovacích batohů, protinárazové zbroje a energetických zbraní. Stovka mužů a žen v sršních letounech – pilotovaných moravci, kteří se do boje jinak zapojit neměli – přivážela zbraně, jež byly příliš těžké na to, aby je lidé měli u sebe při volném faxování!

Daemanovi a jeho týmu – složenému jak z lidí, tak z moravců – trvalo déle než tři týdny, než zkontrolovali a ještě jednou ověřili konkrétní souřadnice GPS pro ulice, bulváry, náměstí a křižovatky starého města do centimetrové přesnosti, aby mohli vyznačit stovku cílových oblastí pro volné faxování a míst určených pro přistání sršňů.

Počkali do srpna, na židovský svátek Devátý Av. Daeman a jeho dobrovolníci přifaxovali deset minut po západu slunce, když modrý paprsek zářil nejvíc.

Pokud to mohli posoudit z výsledků pozorování a vzdušného průzkumu prováděného *Královnou Mab*, byl Jeruzalém jedinečným místem na celé Zemi tím, že jej obývali jak voynixové, tak *kalibánci*. Ve Starém městě, které dnes v noci bylo jejich cílem, okupovali

voynixové ulice na sever a severozápad od Chrámové hory v oblastech, které zhruba odpovídaly staré Muslimské a Křesťanské čtvrti, zatímco *kalibánci* vyplňovali těsné ulice a budovy na jihozápad od Skalního chrámu a mešity Al-Aksá v oblastech, jimž se kdysi říkalo Židovská čtvrť a Arménská čtvrť.

Podle špionážních snímků – včetně hloubkového radaru – odhadovali, že v Jeruzalémě je celkem asi dvacet tisíc voynixů a *kalibánků.*

„Sto na jednoho," prohlásil Greogi a pokrčil rameny. „Už jsme na tom byli hůř."

Přifaxovali na místo téměř neslyšně, pouze rozčeřili vzduch. Daeman a jeho družstvo se ocitli na úzkém náměstí před Západní zdí… Zdí nářků. Světla bylo ještě dost, aby lidé viděli, ale Daeman použil k vyhledávání cílů kromě svých očí také infra a hloubkový radar. Odhadoval, že jenom na tomto prostranství a na zdech a střechách na západ od něj se poflakuje, spí, stojí a chodí kolem pěti set *kalibánků.* Během několika sekund se mu vysílačkou v bojovém oděvu přihlásilo všech deset velitelů čet.

„Střílejte samostatně," řekl.

Energetické zbraně byly naprogramované tak, aby narušovaly pouze živou tkáň – *kalibánky* a voynixe – ale neničily nemovitosti. Daeman byl rád, že to tak je, když mířil, střílel a díval se, jak běžící, skákající, dlouhými drápy opatření *kalibánci* klesají k zemi nebo se trhají na tisíc masitých kousků. Nechtěli toto město zničit, aby je zachránili.

Jeruzalémské Staré město se změnilo ve vír záblesků modré energie, vřeštění *kalibánků,* křiku do vysílaček a explodujícího masa.

Daeman a členové jeho čety již zlikvidovali všechny viditelné cíle, když si na chronometru svého hledí všiml, že nastal čas, kdy mají přiletět sršně. Aktivoval odpuzovací batoh a vznesl se do výšky Chrámové hory – pouze on sám, teď nebyla vhodná chvíle, aby byl vzduch plný lidí – a díval se, jak první dva sršně přisvištěly, přistály, vyvrhly své pasažéry s nákladem a zase odletěly. O třicet sekund později dorazily poslední dva sršní letouny a muži a ženy vybavení těžkými zbraněmi na stativech nebo na odpuzovacích blocích se vyhrnuli na kameny hory. Sršně se vznesly a odlétly.

„Chrámová hora zajištěná,“ oznámil Daeman vysílačkou všem svým velitelům čet. „Můžete létat, až budete připravení. Držte se mimo linie palby z hory.“

„Daemane?“ ozval se Elian ze své pozice nad Bab al-Nazirem ve staré Muslimské čtvrti. „Vidím, jak po Via Dolorosa přicházejí masy voynixů a shluky *kalibánků*, které se k vám na východ blíží po ulici Krále Davida.“

„Díky, Eliane. Pusťte se do nich, až přijdou blíž. Větší zbraně je možné použít, když…“

Daemana ohlušila palba, kterou spustily těžké zbraně z hory přímo pod jeho nohama. Lidé na hradbách a na střechách pálili všemi směry proti postupujícím šedým a zeleným postavám. Mezi vertikálním modrým paprskem a tisíci modravých záblesků ze střelby energetickými zbraněmi se celý Starý Jeruzalém koupal v modré záři elektrického oblouku. Filtry na očnicích Daemanova bojového oděvu dokonce trochu ztmavly.

„Všem četám, střílejte samostatně a hlaste každý průnik ve svých sektorech,“ velel Daeman. Naklonil se na batohových odpuzovačích, které ho držely na místě, a sklouzl vzduchem k severovýchodu, kde se těsně za Skalním dómem tyčila vyšší, modernější budova modrého paprsku. Se zájmem si uvědomil, že mu prudce buší srdce, dokonce tak prudce, že se musel soustředit, aby nedýchal příliš rychle. V uplynulých dvou měsících to nacvičovali pětsetkrát. Přenášeli se při tom volným faxem do makety Jeruzaléma, kterou jim moravci pomohli vybudovat nedaleko Ardisu. Jenže nic nemohlo Daemana připravit na boj takového rozsahu, s těmito zbraněmi, v tomto městě měst.

Hannah a její desetičlenný tým už na něho čekali, když dorazil k zapečetěným dveřím do budovy paprsku. Daeman přistál, kývnutím pozdravil Lamana, Kamana a Greogiho, kteří tam stáli v měkkém šeru s Hannah, a řekl: „Pojďme na to.“

Laman se dal svou nepoškozenou levou rukou rychle do práce a umístil plastovou trhavinu. Pak, než exploze vytrhla celé dveře, se dvanáct lidí uchýlilo na druhou stranu budovy z kovové slitiny.

Vnitřek nebyl o mnoho větší než Daemanův pokojík v Ardisu a ovládání bylo – díky bohu, který si to poděkování zasloužil – skoro

takové, jak vytušili na základě zhodnocení všech sdílených dat dostupných v křišťálové komnatě Tádž Moiry.

Vlastní práce se ujala Hannah. Kmitala hbitými prsty po virtuální klávesnici a pokaždé, když se jí primitivní UI budovy modrého paprsku dotázala, zadala sedmimístný kód.

Náhle jim roztřásl zuby a potloukl kosti hluboký hukot, převážně infrazvukový. Všechny displeje na stěně UI zeleně blikly a zhasly.

„Všichni ven," zavelel Daeman. Sám opustil předsíň budovy jako poslední a ani náhodou to neudělal příliš brzy – předsíň, kovová stěna a celá strana budovy se nadvakrát složily do sebe a zmizely, proměnily se v černý obdélník.

Daeman, Hannah a ostatní ustoupili dolů na kameny vlastní Chrámové hory a dívali se, jak modrý paprsek padá z oblohy. Jeho odumírání doprovázelo prohlubování onoho hukotu, velmi bolestivé prohlubování. Daeman se přistihl, že zavírá oči a zatíná ruce v pěsti, cítí odumírající infrazvuk nejenom v kostech a v zubech, ale i ve vnitřnostech a varlatech. Pak ten hluboký zvuk ustal.

Stáhl si kapuci bojového oděvu, ale sluchátka a mikrofon nechal na místě. „Zřiďte tady kruhovou obranu," řekl Hannah. „Jakmile vyjde první osoba, přivolejte sršně."

Hannah přikývla a připojila se k ostatním, kteří se otočili zády k Chrámové hoře a zahájili palbu z jejích výšin.

Někdy během příprav na tuto noc někdo – možná to byla Ada – žertem prohodil, že by se slušelo, aby se Daeman a ostatní členové komanda naučili zpaměti tváře a jména všech

9113 mužů a žen, kteří byli v tom modrém paprsku před čtrnácti sty lety uvězněni. Všichni se tomu zasmáli, ale Daeman věděl, že by to bylo technicky proveditelné; křišťálová komnata v Tádž Moiře Harmanovi mnoho z těchto informací poskytla.

Proto si v pěti měsících, které uběhly od rozhodnutí, jak a kdy tuto akci uskuteční, Daeman tyto uložené podobizny a jména skutečně vyhledal. Nenaučil se zpaměti všech 9113 – na to měl stejně jako všichni další, kteří přežili, příliš mnoho jiné práce – ale nepřekvapilo ho, když poznal prvního muže a ženu, kteří na vratkých nohách vyšli tím černým obdélníkem dveří ze sběrače neutrinovo-tachyonového paprsku.

„Petro,“ oslovil je Daeman. „Pinkasi. Vítejte zpátky.“ Zachytil štíhlého muže a ženu dřív, než mohli upadnout. Všichni, kteří z černých dveří vycházeli – po dvojicích jako zvířata z Noemovy archy, stačil si všimnout Daeman –, vypadali víc omráčeně než při smyslech.

Tmavovlasá žena, která se jmenovala Petra – Daeman věděl, že bývala přítelkyně Savi – se omámeně rozhlédla kolem sebe a zeptala se: „Jak dlouho to bylo?“

„Příliš dlouho,“ odvětil Daeman. „Pojďte tudy. Přímo k té lodi, prosím.“

První sršen přistál. Na jeho palubě bylo třicet dalších lidí starého typu, jejichž jediným úkolem bylo doprovázet a pomoci na palubu těm dlouhým zástupům vracejících se lidí. Daeman se díval, jak se objevil Stefe a odvedl Petru a Pinkase po starodávných kamenech k rampě sršního letounu.

Daeman přivítal každého, kdo po rampě z budovy paprsku sešel. Mnohé poznával na první pohled. Třetí byl muž jménem Graf, pak jeho družka, která se také jmenovala Hannah, jeden ze Saviných přátel nazývaný Stephen, Abe, Kile, Sarah, Caleb, William… Daeman je všechny přivítal a pomohl jim překonat těch několik kroků k ostatním, kteří čekali, aby je doprovodili do sršních letounů.

Voynixové a *kalibánci* dál útočili. Lidé je dál zabíjeli. Při nácvicích jim naložení všech 9113 lidí do sršňů trvalo víc než pětačtyřicet minut – když to ten večer šlo dobře – a to počítali, že mezi odletem naloženého letounu a příletem dalšího bude jen několik sekund – ale dnes večer, kdy čelili útoku, to zvládli za třiatřicet minut.

„Dobrá práce,“ řekl Daeman na všech kanálech. „Všichni pryč z Chrámové hory.“

Družstva s těžkými zbraněmi odvlekla svou výzbroj do posledních dvou sršňů, které se vznášely u východního okraje hory. Pak tyto sršně odlétly – stejně jako desítky před nimi k západu – a zůstali pouze Daeman a jeho původní čety.

„Ze směru od baziliky Božího hrobu přicházejí tři nebo čtyři tisíce nových voynixů,“ hlásil Elian.

Daeman si natáhl kápi a kousl se do rtu. Teď, bez těžkých zbraní, by bylo těžší je zabít. „Dobrá," řekl na velitelskému kanálu. „Mluví k vám Daeman. Odfaxujte… teď hned. Velitelé čet, podejte mi hlášení, až vaše čety odfaxují."

Greogi ohlásil, že jeho četa je pryč a odfaxoval.

Edide podala hlášení ze své pozice na ulici Bab al-Hadíd a odfaxovala.

Boman oznámil, že jeho četa vyklidila pozici na Bab al-Ghawanima a pak také on opustil Jeruzalém.

Loes se ohlásil z blízkosti Lví brány a zmizel.

Elle se ohlásila od Zahradní brány a poroučela se.

Kaman oznámil, že jeho četa úspěšně odfaxovala – Daeman měl pocit, že Kaman si tyto vojenské záležitosti užívá až příliš – a potom zbytečně požádal o povolení, aby se směl volným faxem vrátit domů.

„Vypadni odsud," poručil mu vysílačkou Daeman.

Oko oznámila, že její četa je pryč, a sama ji následovala.

Caul se ohlásil zpod mešity Al-Aksá a zmizel.

Elian oznámil, že jeho četa odcestovala domů, a odfaxoval se.

Daeman shromáždil svou četu, k níž patřila i Hannah, a sledoval, jak jeden po druhém faxují z houstnoucích stínů na náměstí Západní zdi.

Věděl, že už odfaxovali všichni, že budova paprsku je prázdná, ale musel se přesvědčit.

Poklepal prostředníčkem na ovladač odpuzovacího batohu, který měl na dlani, vznesl se, obkroužil prázdnou budovu paprsku, nahlédl prázdnými dveřmi do prázdnoty za nimi, obkroužil prázdný Skalní dóm a prázdné náměstí a pak začal létat v nižších, širších kruzích a kontrolovat všechna místa ve všech čtyřech čtvrtích Starého města, kde jeho čety udržovaly linii obrany, aniž při útocích voynixů a *kalibánků* ztratily jediného člověka.

Věděl, že by měl odcestovat – voynixové a *kalibánci* se valili starými úzkými ulicemi jako voda do proděravělé lodi – ale on také věděl, proč zůstává.

Mrštěný kámen mu málem urazil hlavu. Zachránil ho radar bojového oděvu – zaregistroval hozený předmět, ve večerním šeru neviditelný, potlačil ovladače batohu, poslal Daemana v kotrmelci

dolů a vyrovnal jeho pád jen několik metrů nad dlažbou Chrámové hory.

Daeman přistál, aktivoval veškerou protinárazovou zbroj a zvedl svou energetickou pušku. Všechna čidla oděvu a všechny lidské smysly mu říkaly, že ta velká, člověku ne úplně podobná silueta stojící v černých dveřích Skalního dómu není nějaký obyčejný *kalibánek.*

„Daemannnn," zasténal ten tvor.

Daeman přistoupil blíž. Nevšímal si instrukcí zaměřovacího systému oděvu, aby střílel, snažil se ovládnout svůj dech a myšlenky.

„Daemannnn," povzdechl si ten přerostlý obojživelník ve dveřích chrámu. „Myslí, že rozumět mu nemožno, však kdyby Kalibán snažil se a stejně tak se soužil, zdali ublížit bys mu chtěl?"

„Chtěl bych ho *zabít*," vykřikl Daeman. Tělo se mu třáslo starým hněvem. Slyšel škrábavé a drásavé zvuky, jak se pod Chrámovou horou hnaly a hemžily tisíce voynixů a *kalibánků.* „Vyjdi ven a bojuj, Kalibáne."

Stín se zasmál. „Přitom člověk doufá, že zlo někdy musí nápravy dojít, jako se bradavice odřou a vředy zahojí sliz, tak jesssst?"

„Vyjdi ven a postav se mi, Kalibáne."

„Představu má, že svou pistolku odloží a utká se s ministrantem Jeho v boji čestném, v němž pouze na ruce a drápy dojde?"

Daeman zaváhal. Věděl, že by se žádný čestný boj nekonal. Za deset sekund dorazí sem na vršek Chrámové hory tisícovka voynixů a *kalibánků.* Slyšel, jak se škrábou a drápou přes náměstí Západní zdi a už jsou na schodech. Zvedl pušku, nastavil zaměřování na automatiku a ve sluchátkách uslyšel tón, který mu potvrdil, že cíl je zaměřen.

„Myslí, že Daemannnn střílet nebude," skučel Kalibán ze stínů ve vstupu do Skalního dómu. „Neb příliš miluje Kalibána a Seteba pána co nepřátele, než by tak kvapem stáhl oponu jejich světa – Och! Och! Tak jesst? Néé? Daeman musí jiného dne dočkat, kdy vítr na bedra naloží sloupy prachu, kdy dům smrti se přižene a…"

Daeman vystřelil. A pak znovu.

Před ním vyskákali na zdi Chrámové hory první voynixové. Za ním se vyhrabali po schodech Chrámové hory první *kalibánci.* V

Jeruzalémě byla již tma, dokonce i zář modrého paprsku – přetrvávající tisíc čtyři sta dvacet jeden rok – pohasla. Město opět ovládli netvoři.

Daeman se ani nemusel dívat na termovizní monitory pušky, aby poznal, že minul – že se Kalibán přenesl kvantovou teleportací jinam. Některý jiný den nebo jinou noc se mu bude muset postavit znovu, v situaci, která pro něho bude mnohem méně výhodná než dnes.

Bylo to zvláštní, ale Daeman byl potají, v nejvnitřnějším nitru, z této představy šťastný.

Voynixové a *kalibánci* se k němu přes dávné kameny Chrámové hory vrhli.

Sekundu předtím, než ho drapli do spárů, Daeman volně odfaxoval domů do Ardisu.

91

Sedm a půl měsíce po Pádu Ília:

Alys a Ulysses – kamarádi mu říkali Sam – řekli rodičům, že si vyjedou do autokina U jezera na dvojprogram *Jako zabít ptáčka* a *Dr. No*. Byl říjen a U jezera bylo jediné autokino, které ještě mělo otevřeno, protože parkovací místa byla vybavena nejenom reproduktory, ale i přenosnými kamínky do auta. Obvykle, alespoň v posledních čtyřech měsících, co Sam dostal řidičák, autokino jejich vášním stačilo, ale dnes byla zvláštní noc, a tak si zajeli mezi poli zralé kukuřice na své soukromé místečko na konci dlouhé venkovské cesty.

„Co když se mě máma a táta zeptají, o čem ty filmy byly?“ zeptala se Alys. Na sobě měla obvyklou bílou blůzku, žlutohnědý svetřík volně přes ramena, tmavou sukni, punčochy a boty, které byly na rande do autokina poněkud slavnostní. Vlasy měla spletené do copu.

„Knížku *Jako zabít ptáčka* přece znáš. Stačí, když jim řekneš, že Gregory Peck je jako Atticus Finch dobrý.“

„*On* hraje Atticuse Finche?“

„A koho jiného by hrál? Toho černocha?“

„A co ten druhý film?“

„Je to špionážní film o nějakým britským manikovi… myslím, že se jmenuje James Bond. Prezidentovi se líbí knížka, podle který ten film je. Stačí, když tátovi řekneš, že to bylo vzrůšo, pořád se tam střílelo a tak.“

Sam zaparkoval otcův Chevrolet Bel Air z roku 1957 na konci polní cesty, za zbytky usedlosti na dohled jezera. Cestou minuli autokino U jezera i obrovskou vodní nádrž, která autokinu poskytovala to „jezero“ v názvu. Daleko za vodou Sam viděl malý bílý obdélník plátna v autokině. Za ním zářila proti nízké říjnové

obloze světla jejich městečka a ještě dál bylo vidět silnější záři opravdového města, kam jejich otcové každý den dojížděli za prací. Kdysi, pravděpodobně v období Velké krize, stála na konci cesty zemědělská usedlost, ale teď byl dům pryč – zůstaly jenom zarostlé základy a stromy kolem příjezdové cesty, které už ztrácely listí. S blížícím se Halloweenem se ochlazovalo.

„Mohl bys nechat puštěný motor?“ zeptala se Alys.

„Jasně.“ Sam znovu nastartoval.

Skoro okamžitě se začali líbat. Přitáhl si dívku k sobě, položil jí levou ruku na pravé ňadro, a za několik sekund už byla jejich ústa teplá, otevřená a vlhká a jazyky v plné permanenci. Tuto rozkoš objevili teprve v létě.

Sam zápasil s knoflíčky Alysiny blůzky. Byly příliš malé a nechtělo se jim vyklouznout z dírek. Alys nechala svetr spadnout z ramen a pomohla mu s nejproblematičtějším knoflíčkem, s tím pod měkkými, ohnutými límci. „Viděl jsi dnes v televizi, jak mluvil prezident?“

Sam nechtěl mluvit o prezidentovi. Dýchal rychle. Nejspodnější knoflíček nechal zapnutý, vklouzl rukou pod volnou blůzku a vzal ňadro pod poněkud tuhou podprsenkou do dlaně.

„Tak viděl jsi to?“ zeptala se Alys.

„Jo. Všichni jsme to viděli.“

„Myslíš, že bude válka?“

„Nebude.“ Znovu ji políbil, pokusil se ji zlákat k rozkoši, která se nabízela, ale její jazyk se schoval.

Když se oddělili na dost dlouho, aby si mohla ze sukně vytáhnout cípy halenky a upustit ji za sebe – slabé odražené světlo oblohy a žlutá záře rádia a přístrojové desky vykreslily její bledé tělo – řekla: „Podle táty by to mohlo znamenat válku.“

„Vždyť je to jenom pitomá *karanténa*,“ odpověděl Sam.

Objímal ji oběma rukama a prsty zápasil s doposud neznámými háčky a očky dívčiny podprsenky. „Přece nepodnikáme *invazi* na Kubu nebo něco takovýho,“ dodal. Nedokázal tu zatracenou věc rozepnout.

Alys se v měkkém světle usmála, sáhla si za záda a podprsenka nějakým zázrakem odpadla.

Sam se jí přitiskl ústy a nosem na ňadra a líbal je. Byla to velice mladá ňadra – větší a pevnější než boule mladých dívek, ale ještě ne úplně zformovaná. Dvorce byly naběhlé stejně jako bradavky. Sam si toho ve světle ovládacího panelu rádia všiml a pak znovu sklonil zrudlý obličej, aby se k nim mohl znovu tisknout a sát je.

„No tak, no tak!“ napomenula ho Alys. „Ne tak hrubě. Vždycky jsi strašně hrubý.“

„Promiň,“ omluvil se. Začal ji znovu líbat. Tentokrát měla rty teplé, jazyk tam byl… a nezahálel. Přitiskl ji ke dveřím Bel Airu na straně spolucestujícího a cítil, jak je čím dál vzrušenější. Přední sedadlo bylo širší, hlubší a měkčí než pohovka v jejich obývacím pokoji. Musel se zkroutit, aby se vysoukal zpod obrovského volantu, a zároveň musel být opatrný – ani tady na konci Miller’s Lane nechtěl náhodou zmáčknout klakson.

Jak na ní zpola ležel, erekcí jí tlačil na levou nohu, rukama pilně zpracovával její prsa a jazykem stejně pilně hledal její jazyk, vzrušil se tak, že málem vystříkl, když se prsty poprvé dotkl přes manšestr Alysina stehna.

„Ale co když Rusové *vážně* zaútočí?“ zašeptala Alys, když na okamžik zvedla hlavu, aby se nadechla. V autě bylo strašné horko. Sam levou rukou otočil klíčkem v zapalování a vypnul motor.

„Přestaň s tím,“ řekl. Věděl, co dělá. To ona vybrala stopu a řádek. Chtěla, aby přemýšlel, které to jsou. On si chtěl jenom vychutnat, co si myslí a co cítí tenhle mladý Sam.

„Au,“ řekla Alys. Přimáčkl ji tak prudce, že jí do ramen zatlačila velká klika dveří. Právě skláněl obličej, aby ji mohl znovu líbat, když řekla: „Nechceš si přelézt na zadní sedadlo?“

Sam skoro nemohl dýchat. V posledních týdnech ten výraz používali jako označení pro to, co se dělá navážno – nejenom dosažení třetí mety, což se mu s Alys podařilo již několikrát, ale dovolení úplně všeho, k čemu byli už dvakrát blízko, ale nakonec z toho vždycky sešlo.

Alys obešla auto po své straně – všiml si, že si ostýchavě znovu oblékla blůzku, ale nezapnula ji – a Sam ho obešel ze strany řidiče. Stropní světlo svítilo, dokud nezavřeli oboje dveře. Sam o kousek stáhl okénko, aby měl trochu vzduchu – stále jako by mu dělalo

potíže normálně dýchat – a také proto, aby slyšel případné auto, které by se k nim po Miller's Lane blížilo, kdyby sem snad zajel Barney ve starém černobílém policejním autě, které pamatovalo ještě předválečné časy.

Museli začít znovu od začátku, ale už po několika okamžicích měl Sam košili rozepnutou, aby cítil na hrudi její prsa, a Alys ležela přes celé široké sedadlo, on napůl na ní a napůl mimo, ona s nohama částečně zvednutýma a on s nezvykle ohnutýma, protože byli oba vyšší, než bylo zadní sedadlo široké.

Vyjel jí pravou rukou po noze nahoru a ucítil na tváři, když ji na okamžik přestal líbat, jak se jí také zrychlil horký dech. Měla na sobě punčochy. Sam ještě nikdy necítil něco tak hebkého. Nahmatal podvazek v místě, kde byly nylonové punčochy připevněné k…

Ulysses se zasmál. „Ale no tak," promluvil z chlapce, i když nechtěl. „Tohle je určitě anachronismus."

Alys se na něho usmála a on spatřil v rozšířených zornicích mladé dívky opravdovou ženu. „Není," zašeptala, nabídla mu svůj jazyk v celé délce a rukou sklouzla dolů, aby mu přes lehce z vlhčený manšestr sáhla na ztopořený penis. „Vážně," řekla a dál ho třela. „Říká se tomu podvazkový pás a ona to má na sobě. Punčocháče ještě nikdo nevymyslel."

„Zmlkni," řekl Sam a zavřel oči. Zároveň ji políbil a přitiskl dolní část těla na její hravou ruku. „Zmlkni, prosím tě."

Nedařilo se mu přetáhnout kovový kroužek přes kulatou patentku toho, čemu se říkalo podvazek, jak mu později vysvětlila – prostě se ne a ne hnout. Sam neustále přejížděl rukou z jejího rozkroku – kde byla látka vlhká a on byl přesvědčený, že přes tkaninu cítí, jak se na něho dívka připravuje – zpátky k tomu zatracenému zkurvenému podvazku.

Alys se zahihňala. „Já to celé sundám," zašeptala.

Když to dělala, Sam si uvědomil, že potřebují víc místa. Otevřel zadní dveře na straně řidiče – světlo je oslepilo –

„Same!"

Sáhl nad sebe a stropní světlo vypnul. Minutu se ani jeden z nich nepohnul, jako dva jeleni oslepení reflektory, ale když Sam uslyšel

přes tlukot svého srdce šelest větru v listí pozdního podzimu, znovu se k ní sklonil.

Vyrušení mu pomohlo, aby neměl ejakulaci příliš brzy. Okusil chuť Alysiných rtů, sklonil obličej k jejím ňadrům a zlehka je olízl. Alys si přitáhla jeho hlavu. Zajela mu rukou k pasu, zkušeně rozepnula pásek i horní cvoček a stáhla zip dolů, vzhledem k Samovu rozpoložení až příliš rychle.

Rozechvělé mužství vyšlo ven nezraněné.

„Same?“ zašeptala, když se nad ni přesunul. Punčochy a spodní kalhotky měla zmuchlané pod jeho kolenem. Skoro zalapal po dechu, když jí vyhrnul sukni.

„Co je?“

„Máš u sebe… vždyť víš… tu věc.“

„No ne, s *tím běž* do hajzlu!“ utrhl se na ni chlapeckým hlasem a už se ani nesnažil předstírat, že pokračuje ve své roli.

Zahihňala se, ale on ten zvuk umlčel širokým polibkem. Srdce hrozilo, že mu prorazí žebra, když přenesl váhu a ona mu rozevřela nohy. Na okamžik zahlédl tmavou sukni, vyhrnutou skoro až k holým ňadrům, bledá stehna a spíš svislou čárku než trojúhelník tmavého chmýří mezi jejími stehny…

„Nespěchej,“ zašeptala Alys, sáhla dolů a nahmatala ho. Zkušeně vzala do dlaně jeho šourek, přejela prsty po celé délce penisu a konečky prstů zajala žalud. „Nespěchej, Odyssee,“ zapředla jako kočka.

„Já jsem… Nikdo,“ zašeptal mezi prudkými nádechy. Alys si ho manévrovala do správné polohy. Preejekulační tekutina na špičce jeho penisu jí zvlhčovala stehna, když si ho nastavovala do správného úhlu. Cítil žár, který z ní vychází.

Stiskla ho – dost prudce, aby zalapal po dechu, ale ne tolik, aby měl jako šestnáctiletý orgasmus. „Jak to můžeš říct,“ zašeptala mu do úst, „když *tady* mám důkaz, že jen tak nikdo nejsi.“

Alys si přiložila nateklou hlavu jeho penisu na vlhké a těsné pysky a pak vyjela rukou až k Samově tváři. Ucítil na jejích prstech vůni jejího vzrušení, a to málem stačilo, aby se neudržel. Zaváhal a vychutnával si tu dokonalou sekundu, než bude pokračovat.

Zablesklo se přímo před autem, za promítacím plátnem autokina, a ten záblesk nebyl jasnější než tisíc sluncí, byl jasnější než deset tisíc sluncí. Všechno v té tmě prostoupené pižmem proměnil ve fotografický negativ – pouze nejčernější čerň a čistá bílá. Ale hluk se neozval žádný, zatím ne.

„To si děláš legraci, ne?“ řekl. Byl nad ní, jako by chtěl dělat kliky, a momentálně se jí dotýkal jen špičkou svého zbytnělého mužství.

„Město je čtyřicet mil odsud,“ zašeptala Alys a začala ho tahat na sebe, nebo se o to aspoň snažila. „Máme spoustu času, než sem dorazí tlaková vlna. *Spoustu* času.“ Nabídla mu ústa, pevně mu položila ruce na záda a na zadek a přitáhla si ho.

Uvažoval, že by se bránil. Ale proč? Tenhle mladičký Sam byl tak nadržený, že by s největší pravděpodobností stejně nezvládl víc než dva nebo tři přírazy do dokonalé, panenské kundy své milované, než by explodoval. Spalující tlaková vlna a jejich mladické orgasmy by pravděpodobně přišly ve stejném okamžiku. Což bylo téměř jistě přesně to, co si jeho nestárnoucí milenka naplánovala.

Zář trochu slábla, i když byla stále jasná, dost jasná, aby na šestnáctileté Alys ukázala lehoučký poprašek nachových očních stínů. Ten pohled mu stačil, aby sklonil obličej k její tváři pro poslední žhavý polibek a začal prudce přirážet.

92

Rok po Pádu Ília:

Helenu Trójskou probudila těsně po svítání vzpomínka na sen, ve kterém slyšela sirény oznamující nálet. Zašmátrala po polštářích svého lože, ale její milenec Hockenberry byl pryč – byl pryč skoro už měsíc – a to, co ji nutilo, aby ho každé ráno hledala, byla jen vzpomínka na jeho teplo. Nového milence si zatím nenašla, přestože o ni usilovala půlka Trójanů a Argejců, kteří tady v Novém Íliu zůstali.

Nechala se svými otrokyněmi, mezi nimiž byla i Hypsipylé, vykoupat a navonět. Nikam nespěchala. Toto bydlení v přestavěné části Pilířového domu nedaleko zřícené Skajské brány se s jejím bývalým palácem nedalo srovnávat, ale život už zase začínal být příjemný a pohodlný. Na koupel použila poslední ušetřený kousek voňavého mýdla. Dnes byl zvláštní den. Spojená rada měla rozhodnout o výpravě do Delf. Nechala se otrokyněmi obléknout do svých nejkrásnějších šatů ze zeleného hedvábí a vzala si na dopolední zasedání rady zlaté náhrdelníky.

Bylo zvláštní vidět Argejce, Achájce, Myrmidony a další útočníky v budově trójské rady. Athénin chrám i větší Apollónův chrám se v den Pádu zřítily, ale trójští a řečtí zedníci postavili na troskách bývalého Athénina chrámu nový palác, severně od hlavní třídy a nedaleko místa, kde stával Priamův palác s hrdými terasami a sloupy, než jej bohové totálně rozbombardovali.

Tento nový palác – jiné jméno pro svou ústřední městskou budovu neměli – ještě voněl čerstvým dřevem, chladným kamenem a barvami, ale v tento den na začátku jara byl plný světla a slunce. Helena vklouzla dovnitř a zaujala své místo u královské rodiny, hned

vedle Andromaché, která se na ni letmo usmála a pak se znovu otočila zpět k manželovi.

Hektorovi se začínaly v tmavohnědých kudrnatých vlasech a vousech objevovat šediny. Všichni si toho všimli. Helena věděla, že v očích většiny žen mu to dodávalo ještě víc elegance, pokud bylo něco takového vůbec možné. Hektorovi příslušelo zahájit jednání a on to právě udělal, když přivítal všechny trójské hodnostáře a achájské hosty jménem.

Byl tu i Agamemnón, který se pořád choval zvláštně a čas od času se po všech díval tím dlouhým, nesoustředěným pohledem, s nímž chodil ještě mnoho měsíců po Pádu, ale myslelo mu to už dost jasně, aby mu při debatách spojené rady věnovali pozornost. A jeho stany byly stále plné pokladů.

Byl tu také Nestór, ale museli ho do města přinést – ze stanového města Achájců, které teď bylo na pláži nebráněné – na přenosném křesle, se kterým se pachtili čtyři otroci. Moudrý stařec Nestór se po tom posledním dni strašlivých bojů na pláži už na vlastní nohy nikdy nepostavil. Z achájského tábora – řeckých bojovníků žilo ještě na šedesát tisíc, což bylo dost, aby mohli žádat o hlas – dorazili také Malý Aiás, Ídomeneus, Polyxeinos, Teukros a uznávaný, byť zatím veřejně nevyhlášený vůdce Reků – pohledný Thrasymédés, Nestorův syn. S Řeky přišlo i několik mužů, které Helena neznala, mezi nimi byl i vysoký, vytáhlý mladý muž s kudrnatými vlasy a vousy.

Když měl Nestór úvodní slovo a představoval přítomné, Thrasymédés k Heleně zalétl pohledem a ona stydlivě sklopila zrak, zároveň však lehce zčervenala. Některých zvyků se zbavovalo těžko, dokonce i tady na jiném světě a v jiné době.

Úplně nakonec Nestór představil vyslance z Ardisu – nebyl to Hockenberry, který se z cesty na západ zatím nevrátil, ale vysoký, hubený, mlčenlivý muž, který se jmenoval Boman. Žádný moravec nebyl dnes ráno přítomen.

Poté, co ukončil vítací proslovy, zbytečné úvody a obřadní shromažďovací fráze, vyjmenoval Hektór důvody ke svolání této rady a věci, v nichž je třeba rozhodnout, než se budou moci rozejít.

„Musíme tedy dnes stanovit, zda výpravu do Delf vyšleme," uzavřel vznešený Hektór, „a pokud to uděláme, určit, kdo pojede a

kdo zůstane. Musíme také rozhodnout, co budeme dělat, jestli bude možné vypnout tamní modrý paprsek a navrátit takové množství argejských příbuzných. Thrasyméde, tvoji lidé měli za úkol postavit dlouhé lodě. Mohl bys říct radě, jakého pokroku se v této věci dosáhlo?“

Thrasymédés se uklonil. Koleno měl lehce zvednuté, podložené schodem, na něm svou zlatou přilbu. Řekl: „Jak víš, stavbou byl pověřen nejlepší lodní stavitel, který nám zůstal, přítomný Harmonidés. Nechám ho, aby podal zprávu sám.“

Harmonidés, mladík s kudrnatými vousy, jehož si Helena krátce předtím všimla, udělal několik kroků dopředu a pak rychle sklopil zrak k nohám, jako by ho mrzelo, že je najednou tak nápadný. Trochu se zadrhával, když mluvil.

„Tři… třicet dlouhých lodí je při… připraveno. Každá může vé… vézt… padesát mužů, jejich zbroj a dostatečné zásoby pro do… dosažení Delf. Zároveň jsme krátce před do… dokončením… dvaceti dalších lodí, tak jak nám to po… poručila rada. Tyto lodě jsou ši… širší než dlouhé lodě a dokonale se tak ho… hodí pro přepravu zboží a osob, po… pokud bychom nějaké zboží a osoby nalezli.“

Harmonidés rychle couvl zpátky do skupiny Argejců.

„Znamenitá práce, drahý Harmonide,“ chválil Hektór. „Děkujeme ti my a děkuje ti rada. Byl jsem si lodě prohlédnout a jsou krásné – pevné, pečlivě zhotovené a těsní.“

„A já bych chtěl poděkovat Trójanům za to, že věděli, kde najít na svazích hory Ída to nejlepší dřevo,“ promluvil zrudlý Harmonidés, tentokrát však s hrdostí a bez nejmenšího zakoktání.

„Nyní tedy máme lodě, kterými můžeme plavbu uskutečnit,“ navázal Hektór. „Jelikož postrádané rodiny na pevnině jsou achájské a argejské, nikoli trójské, Thrasymédés se nabídl, že výpravu do Delf povede on. Můžeš nám říci, Thrasyméde, jaké máš s tou cestou plány?“

Vysoký Thrasymédés sundal nohu ze schodu. Helena si všimla, že drží svou těžkou přilbu na jedné dlani, jako by nic nevážila.

„Navrhujeme vyplout příští týden, až jarní větry naší plavbě požehnají,“ řekl Thrasymédés. Jeho hluboký silný hlas si našel cestu i do odlehlých zákoutí velké sloupové zasedací síně. „Všech třicet

lodí a patnáct set vybraných mužů – stále zveme i trójské dobrodruhy, pokud by se chtěli podívat do světa.“

V místnosti se ozval potlačovaný smích a pobavené zvuky.

„Vyplujeme na jih podél pobřeží až za Kolonaje,“ navázal Thrasymédés, „pak k Lesbu a přes temné vody k ostrovu Chíos, kde nalovíme zvěř a nabereme čerstvou vodu. Pak na západojihozápad přes hluboké moře, kolem Andru do Genestijské úžiny mezi Katsylem na poloostrově a ostrovem Kéa. Tady se pět našich lodí oddělí a vypluje na sever k Athénám. Poslední úsek cesty muži urazí po vlastních. Budou hledat živé lidi a, pokud žádné nenajdou, vydají se do Delf pěšky. Jejich lodě se vrátí a vyplují přes Saronský záliv za námi.

Pětadvacet lodí, které mi zůstanou, se poplaví na jih kolem Lakedaimonu, obeplují celý Peloponés a směle proklouznou úžinou mezi Kythérou a pevninou, pokud to počasí dovolí. Až zahlédneme přes příď na levoboku Zakynthos, přiblížíme se znovu k pevnině a pak zamíříme na východoseverovýchod a východ hluboko do Korintského zálivu. Jen co za zády necháme kyolské Lokry, ale ještě než dorazíme do Boiótie, přistaneme, vytáhneme lodě na břeh a pěšky se vydáme do Delf, kde, jak nás ujišťují moravci a naši přátelé z Ardisu, chrám modrého paprsku zadržuje žijící pozůstatky našeho rodu.“

Muž, který se jmenoval Boman, vstoupil do středu volného prostranství. Jeho řečtina měla strašný přízvuk – dokonce mnohem horší než mívala řečtina starého Hockenberryho, pomyslela si Helena – a stejně jako se barbarsky oblékal, tak i barbarsky mluvil, ale bylo mu rozumět, přestože se dopouštěl syntaktických chyb, za které by se učitel tříletého dítěte musel červenat.

„Je na to dobrá roční doba,“ řekl Boman, vysoký Ardisan.

„Problém je – pokud skutečně dodržíte náš postup, abyste přivedli zpátky lidi uvězněné v modrém paprsku, co si s nimi počnete? Může se stát, že je tam zakódovaná veškerá populace ílijské Země – možná až šest milionů lidí – včetně Číňanů, Afričanů, amerických Indiánů, předchůdců Aztéků…“

„Promiň,“ přerušil ho Thrasymédés, „my těmto slovům nerozumíme, synu Ardisu.“

Vysoký muž se poškrábal na tváři. „Rozumíte pojmu šest milionů?“

Nikdo tomu nerozuměl. Helena začínala uvažovat, jestli je tento Ardisan po duševní stránce úplně zdravý.

„Představte si třicetkrát Ílion v době, kdy měl nejvíc obyvatel,“ zkusil to Boman. „Tolik lidí může vyjít z chrámu modrého paprsku.“

Většina přítomných v zasedací síni se rozesmála. Helena si všimla, že Hektór ani Thrasymédés ne.

„Proto tam budeme, abychom vám pomohli,“ pokračoval Boman. „Domníváme se, že své lidi – Řeky – budete schopni přijmout zpět bez větších potíží. Jistě, domy, města, chrámy a zvířata jsou pryč, ale divoké zvěře je dostatek a populaci domácích zvířat si můžete znovu rozmnožit velice rychle…“

Boman se odmlčel, protože většina lidí se opět smála nebo hihňala. Hektór dal Ardisanovi znamení, aby pokračoval, aniž by svou chybu vysvětlil. Vysoký cizinec použil slovo vyjadřující „souložení“ v té podobě, která se používá jen v souvislosti s lidmi, když mluvil o rozmnožení počtu domácích zvířat. Helena se bavila.

„My tam v každém případě budeme a moravci zajistí odvoz domů pro tyto… cizince.“ Použil správné slovo pro „barbary,“ ale zjevně chtěl použít jiné.

„Děkuji,“ řekl Hektór. „Thrasyméde, jestli tam budou všechny vaše národy – z Peloponésu, z početných ostrovů, jako je Odysseova malá Ithaka, z Attiky, Boiótie, Méonie, Aitólie, Chaldykie, Bottejska, Thrákie a všech ostatních krajin, jež vy, Řekové z daleka, nazýváte svým domovem, co pak uděláte? Budete mít všechny tyto lidi na jednom místě, ale nebudete mít žádná města, hovězí dobytek, domovy ani přístřešky.“

Thrasymédés pokýval hlavou. „Vznešený Hektore, podle plánu ihned vypravíme pět lodí do Nového Ília, abychom vás zpravili o svém úspěchu. My ostatní zůstaneme s těmi, které se podaří vysvobodit z modrého paprsku, v Delfách, kde se budeme snažit zajistit bezpečnou přepravu rodin do jejich vlasti a najít způsob, jak pro všechny obstarat potravu a přístřeší, dokud nebude zaveden řád.“

„To může trvat roky,“ promluvil Déifobos. Hektorův bratr nikdy nepatřil k přívržencům delfské expedice.

„Může to klidně trvat roky," přisvědčil Thrasymédés. „Ale co nám zbývá jiného než se pokusit naše manželky, matky, dědy, děti, otroky a služebnictvo osvobodit? Je to naše povinnost."

„Ten Ardisan tam může odfaxovat za minutu a za dvě je osvobodit," ozval se rozmrzelý hlas z pohovky, na níž seděl muž, kterému hlas patřil. Agamemnón.

Boman se vrátil na volné prostranství. „Šlechetný Hektore, králi Agamemnóne, urození a ctihodní členové této rady, mohli bychom to udělat tak, jak říká Agamemnón. A vy jednou budete také faxovat… nikoli volně, jak to děláme my… Ardisané… ale budete faxovat prostřednictvím míst, kterým se říká faxové uzly. Tady poblíž žádný nemáte, ale v Řecku jeden nebo víc najdete. Ale to odbočuji… mohli bychom odfaxovat do Delf a osvobodit Řeky během několika hodin a dní, ne-li minut, ale jistě pochopíte, když řeknu, že není správné, abychom to udělali my. Jsou to *vaši* lidé. Jejich budoucnost je *vaše* starost. Před několika měsíci jsme vysvobodili pouhých něco přes devět tisíc našich lidí z jiného modrého paprsku, a i když jsme byli rádi, že je nás víc, zjistili jsme, že je bez velkého plánování předem obtížné postarat se i o tak malé množství. Po světě se toulá příliš mnoho voynixů a *kalibánků,* nemluvě o dinosaurech, obřích ptácích a dalších podivnostech, na které narazíte, až opustíte bezpečí Nového Ília.

My a naši moravečtí spojenci vám pomůžeme rozvézt neřecké obyvatelstvo, pokud v modrém paprsku takové bude, ale budoucnost řecky hovořících národů musí zůstat ve vašich rukou."

Tento krátký proslov měl sice barbarskou gramatiku a syntaxi, ale byl dosti výmluvný, aby vysloužil vysokému Ardisanovi bouřlivý aplaus. Helena se přidala. Chtěla se s tím člověkem setkat.

Hektór se postavil doprostřed prostranství a otočil se kolem dokola, aby se téměř každému podíval do očí. „Vyzývám teď k hlasování. Vítězí prostá většina. Vy, kteří souhlasíte, aby Thrasymédés a jeho dobrovolníci při příštím příznivém větru a přílivu odpluli do Delf, zvedněte pěst. Vy, kteří jste proti výpravě, dejte dlaně dolů."

Zasedání spojené rady bylo přítomno něco přes sto lidí. Helena napočítala sedmdesát tři zdvižené pěsti – včetně té své – a pouze

dvacet dlaní dole, včetně Déifobovy; z nějakého důvodu hlasovala proti také Andromaché.

Uvnitř propuklo velké slavení a když hlasatelé oznámili výsledek desetitisícům venku na ústředním náměstí a tržišti, vracel se jásot ozvěnou od nových, nízkých hradeb Nového Ília.

Hektór ji vyhledal venku na terase. Po několika slovech na pozdrav a poznámkách na adresu vychlazeného vína řekl: „Moc bych chtěl jet, Heleno. Nesnesu představu, že tato výprava odpluje beze mne."

Aha, pomyslela si Helena, *tak proto Andromaché hlasovala* ne. Nahlas pak řekla: „Ty přece nemůžeš jet, vznešený Hektore. Město tě potřebuje."

„Pcha," udělal Hektór, polkl poslední zbytek vína a třískl pohárem o stavební kámen, který ještě nebyl zasazen na místo. „Městu nic nehrozí. Už dvanáct měsíců jsme neviděli žádné jiné lidi. Strávili jsme tuto dobu obnovou svých hradeb – ať jsou jaké jsou – ale neměli jsme se s tím trápit. Venku žádní jiní lidé *nežijí.* Alespoň ne v této části širé Země."

„O důvod víc, abys zůstal a dohlížel na svůj lid." Helena se lehce usmála. „Abys nás chránil před těmi dinosaury a obřími ptáky, o nichž mluví ten urostlý Ardisan."

Hektór si všiml uličnického záblesku v jejích očích a také se usmál. Helena věděla, že mezi ní a Hektorem odjakživa bylo toto zvláštní propojení – zčásti škádlení, zčásti flirtování, zčásti něco hlubšího, než je pouto mezi manžely. Řekl:

„Ty si snad nemyslíš, že tvůj budoucí manžel dokáže město ochránit před všemi hrozbami, šlechetná Heleno?"

Znovu se usmála. „Vážím si tvého bratra Déifoba víc než většiny ostatních mužů, drahý Hektore, ale jeho nabídku k sňatku jsem nepřijala."

„Priamos by si to byl přál," podotkl Hektór. „Paris by měl z té představy radost."

Paris by se z té představy poblil, pomyslela si Helena. „Ano, tvůj bratr Paris by byl šťastný, kdyby věděl, že jsem si vzala za muže Déifoba… nebo jiného ušlechtilého bratra z Priamova rodu." Znovu se na Hektora usmála a s potěšením zaznamenala jeho neklid.

Hektór se k ní naklonil a promluvil skoro šeptem: „Umíš uchovat tajemství, když ti něco povím?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odpověděla a hlavou jí blesklo *Pokud je to v mém zájmu.*

„Chystám se odjet s Thrasymédem a jeho výpravou, až vypluje,“ řekl tiše Hektór. „Kdo ví, jestli se někdo z nás ještě někdy vrátí? Budeš mi chybět, Heleno.“ Nejistě ji vzal za rameno.

Helena Trójská položila svou hladkou ruku na jeho hrubou a stiskla ji mezi svým měkkým ramenem a měkkou dlaní. „Jestli na tuto výpravu odjedeš, vznešený Hektore, budeš mi chybět skoro stejně jako tvé krásné Andromaché.“

Ale tolik jako Andromaché přece jen ne, pomyslela si, *protože této plavby se zúčastním jako černý pasažér, i kdyby mě to mělo stát poslední diamant a poslední perlu z mého značného jmění.*

Stále se dotýkali rukama, když spolu došli k zábradlí dlouhé kamenné terasy paláce rady. Davy na tržišti pod nimi šílely štěstím.

Doprostřed náměstí, přesně tam, kde po staletí stála stará fontána, dotáhl houf opilých Řeků a Trójanů, kteří se motali jeden přes druhého jako bratři a sestry, velkého dřevěného koně. Výtvor byl tak obrovský, že by Skajskou bránou neprošel, kdyby ještě stála. Nižší a širší, shora nekryté bráně, narychlo zbudované nedaleko místa, kde stával starý dub, nedělalo potíže se této figuríně široce otevřít.

Nějaký vtipálek v davu došel k názoru, že tento kůň má být symbolem Pádu Ília, a proto se ho dnes, na výročí onoho Pádu, chystali spálit. Vládla povznesená nálada.

Helena a Hektór, jejichž ruce se stále zlehka dotýkaly, se dívali – mlčky, ale nikoli bez vzájemné komunikace – jak dav obrovského koně podpálil. Figurína, vyrobená hlavně z uschlého naplaveného dřeva, v několika sekundách vzplanula, donutila dav couvnout, přilákala stráže, které přiběhly se štíty a kopími, a vysloužila si od urozených mužů a žen na dlouhé terase a balkonech nesouhlasné reptání.

Helena a Hektór se nahlas rozesmáli.

93

Sedm let a pět měsíců po Pádu Ília:

Moira se kvantově teleportovala na otevřenou louku. Byl krásný letní den. Ve stínu okolních lesů poletovali motýli a nad jetelem bzučely včely.

Černý moravecký voják z Pásu se k ní opatrně přiblížil, zdvořile ji oslovil a odvedl ji nahoru na kopec, kde se ve slabém větříku od jihu lehce třepetal malý otevřený stan – vlastně spíš barevná plátěná stříška. Ve stínu pod stříškou byly stoly, nad nimiž se sklánělo půl tuctu moravců a lidí, kteří si pozorně prohlíželi nebo čistili desítky střepů a předmětů, jež tam byly rozloženy.

Nejmenší postava u stolu – měla vlastní vysoké sedátko – se otočila, spatřila ji, seskočila a rozběhla se jí naproti.

„Moiro, to je milé překvapení," přivítal ji Mahmud. „Prosím, pojď se schovat před poledním sluncem a vezmi si něco studeného k pití."

Odebrala se s drobným moravcem do chládku. „Váš seržant říkal, že mě čekáš."

„Celou dobu od našeho rozhovoru před dvěma lety," potvrdil Mahmud. Došel ke stolu s občerstvením a přinesl sklenici studené limonády. Ostatní přítomní lidé a moravci si Moiru zvědavě prohlíželi, ale Mahmud ji nepředstavil. Alespoň zatím ne.

Moira se vděčně napila limonády, všimla si ledu, který si museli každý den teleportovat nebo faxovat z Ardisu nebo z nějaké jiné komunity, a rozhlédla se po louce. Táhla se přibližně půldruhého kilometru zvlněnou krajinou k řece, ohraničená ze severu lesem a z jihu nerovným terénem.

„Vážně potřebujete moravecké vojáky, aby vám odháněli čumily?" zeptala se. „Zvědavé davy?"

„Spíš aby zasáhli, když se čas od času objeví nějaký pták Noh nebo Tyrannosaurus Rex," odpověděl Mahmud. „U všech všudy, *co* to posťáky napadlo, jak s oblibou říká Orphu."

„Vídáš se s Orphem často?"

„Každý den. Dnes večer se s ním uvidím v Ardisu na divadle. Přijdeš taky?"

„Možná," kývla. „Jak víš, že jsem pozvaná?"

„Nejsi jediná, kdo si čas od času popovídá s Arielem, má drahá. Ještě limonádu?"

„Díky, ne." Moira se znovu zadívala na protáhlou louku. Z víc než poloviny bylo odstraněno několik horních vrstev půdy – nikoli nahodile, jako by tam projel mechanický buldozer, ale opatrně, s láskou a posedlostí – drny byly odložené stranou, každou sondu označovaly provázky a kolíčky, všude byly cedulky s čísly, zářezy sahaly od hloubky několika centimetrů po několik metrů. „Ty myslíš, že jste to konečně našli, příteli Mahmude?"

Drobný moravec pokrčil rameny. „Je úžasné, jakou nám dalo práci vypátrat v záznamech přesné souřadnice tohoto městečka. Skoro jako by nějaká… moc… odstranila všechny zmínky, souřadnice GPS, směrovky, dějiny. Skoro jako by nějaká… síla… nechtěla, abychom Stratford nad Avonou našli."

Moira se na něho zadívala svýma průzračnýma, šedomodrýma očima.

„A proč by nějaká moc… nebo síla… nechtěla, abyste našli, co hledáte, milý Mahmude?"

Znovu pokrčil rameny. „Byl by to pouhý dohad, ale řekl bych proto, že jim – této hypotetické síle nebo moci – nevadí, že si lidé opět volně chodí po planetě a spokojeně se množí, ale na návrat jistého lidského *génia* se dívají jinak."

Moira neodpověděla.

„Tady," a Mahmud ji s dětským nadšením přitáhl k nedalekému stolu, „tohle si prohlédni. Našel to jeden z našich dobrovolníků včera ve čtverci tři nula devět."

Zvedl rozlomenou kamennou desku. Na ušpiněném kameni byly nějaké zvláštní škrábance.

„Nějak to nemůžu rozeznat," přiznala Moira.

„Nám to nejdřív taky nešlo," řekl Mahmud. „Musel nám pomoci doktor Hockenberry, abychom poznali, na co se díváme. Vidíš, jak tohle tvoří IUM, tady dole jsou US a AER a tady ET?"

„Když to říkáš."

„Je to tak. Už víme, co to je. Je to část nápisu pod bystou – *jeho* bystou, na které podle našich záznamů kdysi stálo: *'JUDICO PYLIUM, GENIO SCORATUM, ARTE MARONEM: TERRA TEGIT, POPULUS MAERET, OLYMPUS HABET.'*"

„Obávám se, že s mojí latinou to není nejslavnější." Moira upadla do rozpaků.

„Mnozí z nás na tom byli stejně," řekl Mahmud. „V překladu to znamená: *ROZUMEM PODOBNÝ NESTOROVI, GÉNIEM SOKRATOVI A UMĚNÍM VERGILIOVI: ZEM HO PŘIKRÝVÁ, LID OPLAKÁVÁ, OLYMP SE MU OTEVÍRÁ.*"

„Olymp," zopakovala Moira, jako by o něčem přemýšlela.

„Byla to součást nápisu pod bystou, kterou mu nechali zhotovit měšťané. Kámen s ním byl zasazený do kancléřství kostela Svaté Trojice, když ho tam pohřbili. Zbytek toho nápisu je anglicky. Chtěla by sis ho poslechnout, Moiro?"

„Samozřejmě."

„STŮJ, POUTNÍČE! PROČ TOLIK POSPÍCHÁŠ?
ZDE ŽÁRLIVÁ SMRT VZALA, KOHO ZNÁŠ.
V TÉ HROBCE PŘECE VELKÝ SHAKESPEARE LEŽÍ,
VŽDYŤ S BĚHEM ČASU ZVÍTĚZIT LZE STĚŽÍ.
JEN POMNI: SIC NÁM NIC UŽ NENAPÍŠE
VŠAK Z JEHO STRÁNEK DŮVTIP STÁLE DÝŠE."

„Moc hezké," konstatovala Moira. „A dovedu si představit, jak moc vám to pomůže v pátrání."

Mahmud si její jízlivosti nevšímal. „Nese to datum dne, kdy zemřel, 23. dubna roku 1616."

„Ale hrob jako takový jste nenašli."

„Zatím ne," připustil Mahmud.

„Copak tam také nebyl nějaký náhrobek nebo nápis?" otázala se nevinně.

Mahmud si chvíli prohlížel její tvář. „Byl," řekl nakonec. „Do náhrobní desky zakrývající jeho kosti bylo skutečně něco vytesáno."

„Nestálo tam něco v tom smyslu – och… 'Odstupte, moravci. Běžte domů'?"

„Ne tak docela," odporoval Mahmud. „Na náhrobní desce by mělo být napsáno:

„PŘÍTELI DOBRÝ, PROBŮH ODLOŽ LOPAT
V PRACHU ZDE LEŽÍCÍM CO CHTĚL BYS KOPAT?
POŽEHNÁN TEN, KDO KAMENŮ MÁ DOSTI
A PROKLET TEN, KDO VYRUŠÍ MÉ KOSTI."

„Nemáš z té kletby trochu strach?"

„Ne," odvětil Mahmud. „Pleteš si mě s Orphem z Ió. To on viděl všechny ty dvourozměrné hororové filmy studia Universal z dvacátého století… vždyť to znáš, *Kletba mumie* a tak dál."

„Ale stejně…" váhala.

„Chceš nám zabránit, abychom ho našli, Moiro?"

„Můj milý Mahmude, určitě již víš, že se mezi vás, lidi starého typu ani nové hosty z Řecka a Asie nechceme plést… mezi nikoho z vás. Nebo to snad děláme?"

Mahmud neřekl nic.

Moira ho vzala za rameno. „Ale tento… projekt. Nepřipadáš si někdy, jako by sis hrál na Boha? Aspoň trošičku?"

„Setkala ses někdy s doktorem Hockenberrym?" zeptal se Mahmud.

„Samozřejmě. Minulý týden jsem s ním mluvila."

„Zvláštní, že se nezmínil. Thomas dělá dobrovolníka tady na vykopávkách přinejmenším jeden nebo dva dny v týdnu. Ale já jsem chtěl říct to, že posťáci a olympští bohové si určitě 'hráli na Boha', když obnovili tělo, osobnost a vzpomínky doktora Hockenberryho na základě úlomků kosti, starých archivů a DNA. Ale dopadlo to dobře. Je to příjemný člověk."

„Rozhodně to tak vypadá," uznala Moira. „Slyšela jsem, že dokonce napsal knihu."

„Ano." Zdálo se, že moravec ztratil nit svých úvah.

„Tak ještě jednou hodně štěstí,“ podala mu Moira ruku. „A určitě vyřiď mé pozdravy hlavnímu integrátorovi Asteaguovi/Che, až s ním znovu budeš. Řekni mu, že ten čaj, který jsme si dali v Tádži, byl velice příjemný, opravdu.“ Potřásla si s drobným moravcem rukou a vykročila k linii stromů na severu.

„Moiro,“ zavolal Mahmud.

Zastavila se a ohlédla se.

„Neříkala jsi, že dnes večer přijdeš na to představení?“

„Ano, myslím, že přijdu.“

„Tedy se tam setkáme?“

„Nevím jistě,“ odvětila mladá žena. „Ale setkáme se tam.“ Znovu vykročila k lesu.

94

Sedm let a pět měsíců po Pádu Ília:

Jmenuji se Thomas Hockenberry, mám doktorát z filozofie a přátelé mi říkají Hockenbush. Žádní přátelé, kteří by mi tak mohli říkat, už nežijí. Anebo spíš je to tak, že přátelé, kteří mi tak snad kdysi říkali – Hockenbush je moje přezdívka ze studií na Wabbash College – už se dávno proměnili v prach na této planetě, kde se tolik věcí proměnilo v prach.

Prožil jsem na té první dobré Zemi něco přes padesát let a v tomto druhém životě jsem byl obdarován maličko víc než osmnácti bohatými roky – v Íliu, na Olympu, na místě zvaném Mars, i když jsem až do posledních dnů nevěděl, že to je Mars, a teď zase tady. Doma. Zase na líbezné Zemi.

Mám co vyprávět. Smůla je, že jsem ztratil všechny záznamy, které jsem za uplynulých dvacet let pořídil jako scholik i jako vědec – záznamové kamínky s hlasovými nahrávkami odevzdávané po každodenním pozorování Trójské války mojí Múze, vlastní načmárané poznámky a dokonce i moravecké záznamové zařízení, které jsem použil k vylíčení posledních Diových dnů na Olympu. O všechno jsem přišel.

Nevadí. Všechno si to pamatuji. Každý obličej. Každého muže a ženu. Každé jméno.

Znalci říkají, že na Homérově *Íliadě* je jednou z nejkrásnějších věcí to, že žádný člověk v jeho vyprávění nezemřel beze jména. Všichni ti hrdinové, ti krutí hrdinové, padli těžce, a když padli, zvedli se ve vzpomínkách, jak to vyjádřil jiný učenec – tady parafrázuji – těžce se zvedli ve vzpomínkách a za sebou vlekli celé břímě svých zbraní, své zbroje, svého majetku, svého dobytka, svých manželek a svých otroků, to všechno strhli s sebou. A jména. Žádný člověk nezemřel v Homérově *Íliadě* beze jména nebo bez břemene.

Pokud bych se pokusil vyprávět svůj příběh, pokusil bych se udělat to stejně.

Jenže kde začít?

Jestli mám být chórem tohoto příběhu – ať chci nebo nechci – mohu začít od místa, které si sám vyberu. Rozhodl jsem se začít tady a ze všeho nejdřív vám říct, kde žiji.

Měsíce, které jsem strávil s Helenou v Novém Íliu, když se město znovu stavělo a Řekové přiložili ruku k dílu, neboť se dohodli s Hektorem, že Trójané jim na oplátku pomohou postavit dlouhé lodě, byly příjemné, jakmile městské hradby stály. Jakmile město znovu ožilo.

Nezemřelo nikdy. Ílion – Trója – totiž byli jeho obyvatelé… Hektór, Helena, Andromaché, Priamos, Kassandra, Déifobos, Paris… sakra, dokonce i ta protivná Hypsipylé. Někteří z těchto lidí zemřeli, ale někteří přežili. Město žilo, dokud žili oni. Vergilius to chápal.

Proto pro vás nemohu být Homérem a nemohu vyprávět příběh z doby pádu Tróje ani jako Vergilius… zatím neuplynulo dost času, aby ta etapa vydala na velký epos, i když se to prý možná mění. Dokud budu žít, budu se dívat a poslouchat.

Ale teď žiji tady. Ve městě Ardis.

Ne ve vile Ardis. Na široké louce na kopci, dva kilometry od starého faxového pavilonu znovu stojí rozlehlý dům, velice blízko místa, kde se kdysi tyčila vila Ardis, a Ada tam žije se svou rodinou, ale toto místo je Ardis Town, již ne jenom Ardis.

Momentálně je nás tady v Ardis Townu něco přes dvacet osm tisíc, podle posledního sčítání kvůli daním – starého právě pět měsíců. Nahoře na kopci, kolem Adina nového domova, žije určitá komunita, ale většina města je tady, u nové cesty, která se táhne od faxového pavilonu podél řeky. Máme tady mlýny, opravdové tržiště, smradlavé budovy koželužny, tiskárnu a papírnu, až příliš mnoho barů a skladišť, dvě synagogy a jeden kostel, který by se dal nejlépe popsat jako stánek První církve Chaosu, několik dobrých restaurací a jatka – která páchnou skoro stejně hrozně jako koželužna – knihovnu (tu jsem pomáhal založit já) a školu, i když většina dětí zatím žije v

domě Ardis nebo v jeho okolí. V našem Ardis Townu jsou studenty většinou dospělí, kteří se učí číst a psát.

Zhruba polovina našich trvalých obyvatel jsou Řekové a polovina Židé. Vycházejí spolu. Aspoň většinou.

Židé mají výhodu v tom, že jsou vybaveni kompletními funkcemi; to znamená, že mohou volně faxovat, kamkoli se jim zachce a kdykoli se jim zachce. (Já můžu taky… ne faxovat, ale kvitnout. Mám to totiž ve svých buňkách a DNA, kam mi to zapsal ten nebo Ten, kdo mě stvořil. Ale poslední dobou už kvantovou teleportací tolik nepoužívám. Dávám přednost pomalejším způsobům cestování.)

Pravda je, že pomáhám Mahmudovi s jeho projektem Hledání Willa, přinejmenším jednou týdně, když to jde. O tom jste už slyšeli. Myslím si, že svého Willa nikdy nenajde a podezírám ho, že si to myslí taky. Pro něho a pro Orpha z Ió se z toho stal takový koníček a ve stejném duchu jim pomáhám i já. Nikdo z nás – řekl bych, že ani Mahmud – nevěří, že Prospero, Moira nebo Ariel, kterýkoli z Těch nahoře… nebo dokonce ten Klid, o kterém tolik slýcháme… našemu moravci dovolí, aby našel a rekombinoval kosti a DNA Williama Shakespeara. Nedivím se Těm nahoře, že se cítí ohroženi.

Divadelní představení se bude konat dnes večer v Ardisu. O tom jste také slyšeli. Mnozí z nás, kteří žijeme v Ardis Townu, se na ně chystají jít, ale já přiznám, že kopec je strmý a cesta a schody prašné, tak možná obětuji pětipenci a svezu se některým parním vozem, které provozuje Hannah ve své firmě. Jen bych byl rád, kdyby ty kraksny nebyly tak hlučné.

Když už je řeč o neúspěšném hledání, asi jsem vám neřekl, jak jsem objevil svého starého přítele Keitha Nightenhelsera.

Když jsem ho viděl naposledy, pobýval u kmene prehistorických indiánů v divočině, na jejímž místě jednou bude Indiana – řekněme za další tři tisíce let. Bylo to pro něho peklo a já měl provinilý pocit, že jsem ho tam uklidil. Účelem bylo zajistit mu bezpečí po dobu války mezi hrdiny a bohy, ale když jsem se tam vrátil, abych starého Nightenhelsera našel, indiáni byli pryč a on taky.

A někde kolem se potuloval také Patroklos – hodně naštvaný Patroklos. Měl jsem podezření, že Nightenhelser nepřežil.

Ale před třemi a půl měsíci jsem kvitl do Delf, když Thrasymédés, Hektór a jeho banda dobrodruhů vypnuli delfský modrý paprsek, a ejhle, zhruba za osm hodin poté, co z té malé budovy začali vycházet první omráčení lidé – připomnělo mi to staré cirkusové číslo, ve kterém přijede malé autíčko, z něhož vystoupí padesát klaunů – tak asi po osmi hodinách, co z budovy začali vycházet lidé, většinou Řekové, se najednou objevil můj přítel Nightenhelser. (Odjakživa jsme si říkali příjmením.)

Koupili jsme si s Nightenhelserem tento dům, v němž sedím, když píšu tyto řádky. Jsme partneři. (Prosím pozor – myslím obchodní partneři a samozřejmě dobří přátelé, ale nikoli *partneři* v tom zvláštním významu, který tomu slovu dalo jednadvacáté století – a myšleni byli dva muži. Chci říct, že jsem nepřešel od Heleny Trójské k Nightenhelserovi z Ardis Townu. Mám své problémy, ale v této konkrétní oblasti zmatky netrpím.)

Zajímalo by mě, co by si o naší hospůdce pomyslela Helena. Jmenuje se Dombey & syn – to jméno navrhl Nightenhelser, na můj vkus je až moc uhlazené – a je v ní rušno. Ve srovnání s ostatními podniky, které jsou tady rozeseté kolem řeky jako šindele trčící ze staré střechy, je u nás poměrně čisto. Naše číšnice jsou číšnice a ne štětky (alespoň ne tady, v provozní době nebo v naší hospodě). Pivo máme nejlepší, jaké se dá koupit – firmu, která je vyrábí, také vlastní Hannah, která je prý prvním ardiským milionářem nové doby. Zřejmě se o vaření piva dozvěděla, když se učila tesat sochy a odlévat kovy. Neptejte se mě proč.

Už chápete, proč se zdráhám vyprávět svůj epos? Nedokážu se při vyprávění držet jedné linie. Mám tendenci odbíhat.

Možná sem Helenu jednou vezmu a zeptám se jí, co si o našem podniku myslí.

Ale kolují zvěsti, že Helena si ostříhala vlasy, převlékla se za chlapce a odjela na delfskou výpravu s Hektorem a Thrasymédem, přičemž oba hrdinové prý za ní běhali jako štěňata za kostí. (Další důvod, proč váhám, jestli s vyprávěním tohoto eposu začít – metafory nebo přirovnání mi nikdy moc nešly. Jak se jednou vyjádřil Nightenhelser, mám tróp-ický deficit. No nic.)

Jaké kolují zvěsti, sakra? Já *vím,* že Helena se účastní delfské výpravy. Viděl jsem ji tam. Vypadá dobře, když má vlasy nakrátko a je opálená. Fakticky dobře. Ne jako moje Helena, ale zdravě a moc krásně.

Mohl bych vám o místě, kde žiji, a o Ardis Townu říct víc – jak vypadá politika, když je ještě v plenkách (stejně páchne a ve svém důsledku je asi tak stejně užitečná), nebo jací tady jsou lidé, ať jsou to Řekové nebo Židé, vybavení nebo nevybavení funkcemi, věřící a cynici… ale to do tohoto příběhu nepatří.

A také nejsem, jak zjistím dnes později večer, opravdový vypravěč. Nejsem vyvolený bard. Vím, že vám to zatím nedává smysl, ale ještě chvilku si tady počkejte a pochopíte, jak to myslím.

Těch posledních osmnáct let pro mě nebylo jednoduchých, obzvlášť prvních jedenáct. Připadám si psychicky a citově zjizvený a poďobaný, jako je po fyzické stránce krunýř starého Orpha z Ió. (Většinou žije na kopci v Ardisu. Později se s ním taky na chvíli setkáte. Jde dnes večer na divadlo, ale každé odpoledne má schůzku s dětmi. Podle toho jsem poznal, že ani po všech těch letech strávených jako vědec a scholik jsem se nestal tím vyvoleným, který by měl tento příběh vyprávět, až na jeho vyprávění přijde čas.)

Ano, těch posledních osmnáct let, obzvlášť pak prvních jedenáct, bylo krutých, ale myslím, že se díky nim cítím bohatší. Doufám, že se tak budete cítit i vy, až tu historii vyslechnete. Jestli ne, není to moje chyba – já na vyprávění rezignuji, přestože dávám své vzpomínky k dispozici každému, kdo by si je chtěl půjčit.

Omlouvám se. Musím už jít. Přicházejí ti, kteří už mají po práci – denní směně z koželužny právě padla, vy to necítíte? Jednu číšnici mám nemocnou a další mi právě utekla s mladým Athéňanem, který zamířil z Delf právě sem a… prostě… nemám lidi. Za tři čtvrtě hodiny mi přijde výčepní na noční směnu, ale do té doby budu muset točit pivo a krájet hovězí pečeni do sendvičů sám.

Jmenuji se Ph. Dr. Thomas Hockenberry a mám za to, že to „Ph. Dr“ znamená „Pivu hází dobrou rysku.“

Promiňte. Až na několik literárních hříček a omílaných vtipů nebyl humor nikdy mou silnou stránkou.

Setkáme se na odpoledním vyprávění, před divadlem.

95

Sedm let a pět měsíců po Pádu Ília:

V den divadelního představení musel Harman odcestovat do Suchého údolí. Po lehkém obědě si oblékl bojový oděv a termokombinézu, ze zbrojnice Ardisu si vypůjčil energetickou pušku a odfaxoval na jih.

Vykopávky stázového bunkru, který tam zanechali postlidé, probíhaly dobře. Jak procházel mezi obrovskými bagry a vyhýbal se proudům vzduchu, jež pod sebe vháněl dopravní sršeň, který odvážel nálezy na sever, nechtělo se mu věřit, že je to osm a půl roku, co zavítal do téhož suchého údolí spolu s mladou Adou, neuvěřitelně mladou Hannah a zavalitým nedospělým Daemanem, aby pátral po stopách souvisejících s Věčnou Židovkou – záhadnou ženou, která se jmenovala Savi, jak zjistil.

Ve skutečnosti byla část stázového bunkru zahrabána přímo pod balvanem, na němž Savi nechala načmáraná vodítka, s jejichž pomocí se dostali do jejího domova na Mount Erebu. Savi dokonce už tenkrát věděla, že Harman je jediný člověk starého typu na Zemi, který tyto čmáranice umí přečíst.

Dvojici, která na vykopávky stázového bunkru dohlížela, tvořili Raman a Alkinoos. Odváděli dobrou práci. Harman s nimi prošel soupis, aby se přesvědčil, že vědí, pro kterou komunitu je která výstroj určena – většina energetických zbraní mířila do Hughes Townu a Chomu, termokombinézy mířily do Bellinbadu; traktory byly slíbené v Ulanbatu a na Lomanově statku; Nový Ílion měl velký zájem o starší flešetové pušky.

Harman se tomu musel pousmát. Ještě deset let a Trójané a Řekové budou používat stejnou techniku jako lidé starého typu, dokonce budou používat i pavilónové uzly, aby mohli odfaxovat všude, kam potřebují. Někteří z delfské skupiny již objevili uzel

nedaleko Olympie… starobylého města, kde se konaly hry, nikoli hory.

Jediná možnost byla udržet si před nimi náskok, musel konstatovat – v technice a ve všem ostatním.

Bylo na čase vrátit se domů. Ale nejdřív se chtěl zastavit ještě na jednom místě. Potřásl si rukou s Alkinooem a Ramanem a odfaxoval.

Vrátil se na Golden Gate na Machu Picchu, místo, kde o sedm a půl roku dřív dostal zpět svůj život. Volným faxem se přenesl nikoli na most jako takový, ale na horský hřeben, který byl na druhé straně údolí a vysoko položené zříceniny na terase Machu Picchu. Nikdy se nenabažil pohledu na tu starou stavbu. Zelené obytné koule nebyly z této dálky skoro vidět, ale jeho přivedl zpátky nejenom sentiment.

Měl se tady s někým setkat.

Díval se, jak od vodopádu postupují údolím odpolední mraky. Sluneční světlo nakrátko změnilo mlhu ve zlato a napůl ukrylo zříceniny Machu Picchu, takže vypadaly za rozpětím starého mostu jako napůl tušené našlápné kameny. Všude, kam se Harman podíval, život vítězil ve své protientropické bitvě s chaosem a ztrátou energie – tráva na úbočích, koruny stromů v údolí obestřeném mlhou, kondoři pomalu kroužící v termálách, vlající cáry mechu na nosných lanech samotného mostu, dokonce i rezivě zbarvený lišejník na kamenech kolem Harmana.

Jako by chtěla odvést jeho pozornost od úvah o životě a živých věcech, přehnala se oblohou od jihu k severu pro změnu velice umělá kosmická loď. Její dlouhou kondenzační stopu vysoko nad Andami začalo pomalu rozfoukávat tryskové proudění. Dřív, než mohl získat jistotu, o jaký typ a model lodi se jedná, blyštivá tečka zmizela za severním obzorem směrem k ruinám, následovaná třemi aerodynamickými třesky. Bylo to příliš velké a příliš rychlé, než aby to mohl být jeden ze sršňů, které převážely vybavení ze Suchého údolí na sever. Napadlo ho, jestli by to nemohl být Daeman, vracející se z jedné společné expedice s moravci, jejímž úkolem bylo zmapovat a zaznamenat slábnoucí kvantové poruchy mezi soustavou Země a Marsem.

Máme teď vlastní kosmickou loď, pomyslel si Harman. Usmál se, jak je sebevědomý, když ho něco takového vůbec napadne. Ale to

pomyšlení ho stále uvnitř hřálo. Potom si připomněl, že sice *máme* vlastní kosmickou loď, ale ještě takovou loď neumíme *postavit.*

Doufal, že se toho dožije. To dovedlo jeho myšlenky k pátrání po omlazovacích tancích na polárním a rovníkovém prstenci.

„Dobré odpoledne," promluvil za ním známý hlas.

Harman ze zvyku a z výcviku zvedl energetickou zbraň, ale nechal ji klesnout ještě dřív, než se úplně otočil. „Dobré odpoledne, Prospero."

Starý mág vyšel z výklenku ve skalách. „Máš na sobě kompletní bojový oděv, mladý příteli. Čekal jsi, že mne najdeš ozbrojeného?"

Harman se usmál. „Beze zbraní tě nenajdu nikdy."

„Pokud se jako zbraň počítá důvtip," kontroval Prospero.

„Nebo lest," odvětil Harman.

Mág udělal svýma starýma žilnatýma rukama pohyb, jako by se chtěl bránit. „Ariel říkal, že se mnou chceš mluvit. Jde o situaci v Číně?"

„Ne, to vyřešíme později. Přišel jsem ti připomenout to divadlo."

„Ach tak," povzdechl si Prospero, „divadlo."

„Tys zapomněl? Nebo ses rozhodl nepřijít? Jestli nepřijdeš, všichni kromě tvého záskoku budou zklamaní."

Prospero se usmál. „To se mám učit *tolik* veršů, mladý Prométhee?"

„Ne tolik, kolik jsi přidělil nám."

Prospero znovu rozhodil rukama.

„Mám vyřídit tvému záskoku, že bude muset pokračovat?" zeptal se Harman. „S nadšením to udělá."

„Možná bych přece jen rád přišel," prohlásil mág. „Ale musím být účinkující, ne host?"

„V této hře musíš být účinkující," nedal se Harman. „Až budeme dávat *Jindřicha IV.*, můžeš přijít jako náš čestný host."

„Vlastně jsem si vždycky chtěl zahrát sira Johna Falstaffa."

Harmanův smích se vrátil ozvěnou od převisů a skal. „Mohu tedy vyřídit Adě, že dorazíš a zdržíš se i potom na občerstvení a povídání?"

„Budu se těšit," odpověděl hologram, „na jevištní trému zrovna ne, ale na to povídání určitě."

„Tak… zlom vaz.“ Harman kývl na pozdrav a odfaxoval.

V Ardisu zapsal vrácenou zbraň a bojový oděv, oblékl si plátěné džíny a halenu, nazul si lehké boty a vyšel na severní louku, kde v divadle probíhaly poslední přípravy. Muži instalovali barevná světla, která budou viset nad řadami čerstvě nařezaných dřevěných lavic, nad pivními zahrádkami a v mřížoví. Hannah zkoušela z jeviště ozvučení. Několik dobrovolníků nanášelo poslední vrstvu barev na kulisy a někdo pořád smýkal oponou sem a tam.

Uviděla ho Ada a zkusila k němu vykročit s jejich dvouletou Sarah, ale batole bylo unavené a mrzuté, a tak je raději zvedla a za otcem na travnatý kopec je odnesla. Harman dal oběma pusu a pak ještě jednou políbil Adu.

Ohlédla se k jevišti a řadám sedadel, pak si odhrnula z obličeje dlouhý pramen černých vlasů a zeptala se: „*Bouře?* Myslíš, že jsme na to doopravdy připravení?“

Harman pokrčil rameny a objal ji kolem ramen. „Byla další na řadě.“

„A co naše hvězda, doopravdy přijde?“ zeptala se a odtáhla se od něho. Sarah zafňukala a uvelebila se trošku jinak, tak, aby se tvářemi dotýkala ramen obou rodičů.

„On tvrdí, že ano,“ odpověděl Harman, ale sám tomu nevěřil.

„Bylo by příjemné, kdyby přišel na zkoušku s ostatními,“ poznamenala Ada.

„To víš… nemůžeme chtít všechno.“

„Opravdu ne?“ A Ada mu věnovala pohled, podle něhož si ji Harman před více než osmi lety zařadil do kategorie nebezpečné.

Nízko nad stromy a domy se přehnalo sonio a sneslo se k řece a městu. „Doufám, že ten pitomec byl některý z dospělých mužů a ne nějaký chlapec,“ rozhorlila se Ada.

„Když už je řeč o chlapcích, kde je ten náš?“ zeptal se Harman. „Ráno jsem ho vůbec neviděl a chtěl bych se s ním pozdravit.“

„Je na terase, chystá se na vyprávění,“ odvětila Ada.

„No ovšem, vyprávění.“ Harman se otočil a chystal se zamířit k údolíčku na jižní louce, kde se vyprávění zpravidla konalo, ale Ada ho chytila za ruku.

„Harmane…“

Podíval se na ni.

„Před chvílí dorazil Mahmud. Prý dnes večer na představení možná přijde Moira.“

Vzal ji za ruku. „To je dobře… nebo ne?“

Ada přikývla. „Ale když tady budou Prospero a Moira a říkal jsi, že jsi pozval i Ariela, třebaže svou roli hrát nebude… co když se objeví taky Kalibán?“

„Ten pozvaný není.“

Stiskla mu ruku, aby dala najevo, že to myslí vážně.

Harman ukázal na místa kolem divadla, ohrazených pivních zahrádek a domu, na kterých budou hlídky s energetickými zbraněmi.

„Ale na divadle budou děti,“ připomněla Ada. „Lidé z města…“

Harman pokýval hlavou. Její ruku nepustil. „Kalibán sem může kvitnout, kdykoli se mu zachce, lásko. Zatím to neudělal.“

Nepatrně přikývla, ale manželovu ruku nepustila.

Harman ji políbil. „Elian nacvičoval Kalibánovy výstupy a repliky pět týdnů,“ řekl. „*Strach neměj; ostrov jest pln hlaholů a zvuků, libých nápěvů, jež těší a neublíží.*“

„*Kéž* by to tak bylo vždycky,“ zadoufala Ada.

„Taky bych si to přál, lásko. Ale oba víme – ty líp než já – že to tak nebude. Nepůjdeme se podívat, jak se Johnovi líbí vyprávění?“

Orphu z Ió byl stále slepý, ale rodiče neměli strach, že do něčeho nebo do někoho narazí, ani když mu osm nebo devět nejodvážnějších dětí z Ardisu naboso vylezlo po obrovském krunýři a nahrnulo se tam, aby si našly místo k sezení. Z toho, že Orphu děti do údolíčka na vyprávění odvážel, se stala tradice. John, který byl v sedmi letech jedním z nejstarších, seděl na nejvyšším místě krunýře.

Mohutný moravec se pomalu pohyboval na svých odpuzovačích a vezl je z terasy kolem starého jilmu do údolíčka mezi keři a novými domy. Vypadal při tom skoro až důstojně – nebýt výbuchů smíchu dětí, které se vezly, a pokřikování ostatních, které se táhly za ním.

V mělké sníženině, která byla jako nějakým kouzlem skryta před výhledy z domů a zraky jiných dospělých než rodičů několika

přítomných, děti slezly a polehaly si na svahy travnatého amfiteátru. John seděl jako obvykle Orphovi nejblíž. Ohlédl se, spatřil otce a zamával, ale nevrátil se, aby se s ním pozdravil. Nejdřív vyprávění.

Harman, který měl Adu stále vedle sebe, ale malá Sarah mu teď v náruči spokojeně pochrupovala – Adě už ruka málem strnula – si všiml, že u linie živých plotů postává Mahmud. Harman kývl na pozdrav, ale moravec věnoval pozornost svému starému příteli a dětem.

„Vyprávěj znovu o Gilgamešovi," vykřikl jeden z troufalejších šestiletých chlapců.

Nestvůrný krab pomalu zahýbal krunýřem sem a tam, jako by vrtěl hlavou. „Ta historka je prozatím uzavřená," zabrumlal. „Dnes začneme novou."

Děti zajásaly.

„Tahle nám vydrží na dlouho," pokračoval Orphu. Jeho brumlání znělo konejšivě a poutavě dokonce i Harmanovi.

Děti znovu zajásaly. Dva chlapci se z kopečku skutáleli v jednom klubku.

„Poslouchejte pozorně," vybídl je Orphu. Jedním dlouhým, článkovaným manipulátorem chlapce opatrně oddělil a zlehka je posadil na svah metr dva od sebe. Jejich pozornost se okamžitě přenesla na dunivý, hypnotický hlas mohutného moravce.

„Hněv.
O hněvu Achilleově, tak zhoubném, nám zpívej, ó Múzo!
Hněv ten tisíce běd a strastí způsobil Řekům,
mnoho statečných duší těch hrdinů do chmurného Hádu seslal,
mrtvoly jejich však psům a dravcům napospas chystal
za kořist k bohatým hodům – tak dála se Diova vůle
od té doby, co v hádce se rozešel s Agamemnónem,
vrchním vůdcem všech vojsk, syn Péleův, Achilleus božský…"

Poděkování

Chtěl bych poděkovat Jeanu-Danielu Brequeovi za to, že mi dovolil použít podrobnosti jedné ze svých oblíbených procházek po avenue Daumensil a zbytku *Promenade Plantée.* Celý popis této příjemné procházky je možno najít v jeho eseji „Zelené pásy“ z publikace *Time Out – Kniha pařížských procházek*, kterou vydal Penguin.

Také bych chtěl poděkovat profesoru Keithu Nightenhelserovi za návrh použít citát s Renoirem jako Stvořitelem ze *Světa Guermantových.*

A nakonec bych rád poděkoval Jane Kathryn Simmonsové za svolení k přetištění její básně „Mrtvě narozený“ v té podobě, jak ji najdete v této knize.

Poznámka překladatele

Když jsem si před dvěma lety postěžoval na relativně obtížné dohledávání citátů ze Shakespeara, které autor do svého díla vložil, netušil jsem, jaké překvapení chystá Dan Simmons mně a všem dalším překladatelům v pokračování *Ília*. A je snad dobře, že jsem tenkrát (a ještě dlouho poté) nevěděl o existenci textů s příznačným názvem *Climbing Olympos* (Zdolávání Olympu), které vytvořil francouzský překladatel Jean-Daniel Breque a jsou dostupné na oficiálních webových stránkách Dana Simmonse. Jeanu Danielovi patří první dík, ušetřil mi mnoho hledání.

Ze všeho nejvíc bych ale chtěl poděkovat všem těm, kteří mi pomohli s překladem veršovaných citací v případech, kdy se z toho či onoho důvodu nepodařilo starší český překlad dohledat. Mé díky tak patří především Miroslavu Mackovi, který mi vytrhl první trn z paty, když pro mě přeložil úryvky ze Shelleyho básně *Janě – S kytarou* v situaci, kdy jsem už nevěřil, že nějaký český překlad existuje, a nádavkem (a s gustem) přidal část epilogu *Bran ráje* od Williama Blakea. Druhým trnem pak bylo bleskové přebásnění textu Shakespearovy pamětní desky ve Stratfordu několik hodin před termínem. Podobně děkuji Tomáši Vítkovi, který se uvolil poskytnout mi svůj překlad orfického hymnu věnovaného bohyni Nyx, Václavu Pinkavovi, jenž přeložil část Shelleyho básně *Hellas* a samozřejmě Richardu Podanému, který se potrápil s řadou dalších promluv Kalibána převzatých z básně Roberta Browninga *Caliban on Setebos.*

Mé díky patří také těm, kteří mi pomohli s místy až detektivním pátráním v knihovnách, veřejných i domácích: Viktoru Janišovi, Daně Krejčové, Stanislavě Bártové, Janě Doležalové a neznámé z pobočky Moravské knihovny v Brně-Líšni.

Ti, kteří přispěli, aniž o tom vědí (a často ani vědět nemohou), pak mají své místo zde v soupisu českých citací:

William Blake: *Křišťálová komnata* v překladu Jiřího Valji
George Gordon Byron: *Don Juan* v překladu V. A. Junga
Homér: *Ílias* v překladu Rudolfa Mertlíka
Homér: *Odysseia* v překladu Rudolfa Mertlíka
John Keats: *Óda na Slavíka* v překladu Hany Žantovské
Marcel Proust: *Hledání ztraceného času – Svět Guermantových* v překladu Jiřího Pechara
William Shakespeare: *Bouře* v překladu J. V. Sládka a částečně M. Hilského
William Shakespeare: *Cymbelín* v překladu J. V. Sládka
William Shakespeare: *Něco za něco* a *Sonet 53* v překladu Martina Hilského
William Shakespeare: *Romeo a Julie* v překladu E. A. Saudka
Percy Byshe Shelley: *Odpoutaný Prométheus* v překladu Jiřího Valji
Lord Alfred Tennyson: *Odysseus* v překladu Jaroslava Vrchlického
Lord Alfred Tennyson: *Tithonus* v překladu Františka Krška
Vergilius: *Aeneis* v překladu Otmara Vaňorného
citát z Izajáše je použit z ekumenického překladu Bible.
***
Všem, na které jsem snad zapomněl, se omlouvám.

Petr Kotrle
v Rožnově pod Radhoštěm 9. 11. 2007

Simmons, Dan (1948 –

Americký autor fantastiky, narodil se 4. 4. 1948 v Peorii ve státě Illinois, studium anglického jazyka a pedagogiky ukončil v roce 1971, poté celých osmnáct let vyučoval na základním stupni, poslední čtyři roky se věnoval zvlášť nadaným dětem a od roku 1987 je spisovatelem z povolání. Dnes žije spolu s manželkou Karen a dcerou Jane v Longmontu ve státě Colorado.

Do fantastiky vstoupil za podpory Harlana Ellisona povídkou *The River Styx Runs Upstream* (1982, č. Řeka Styx teče proti proudu-Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997) v magazínu *Twilight Zone.* V románovém debutu **Song of Kali** (1985-World Fantasy Award, č. Píseň Kálí/Perseus 1997) s přehledem zkušeného tvůrce zobrazil dusivou atmosféru moderní Kalkaty, v jejíchž přelidněných ulicích sleduje téměř bez pomoci fantastických prvků pátrání amerického spisovatele po dlouhá léta nezvěstném indickém básníkovi, v jehož náhlém zmizení je zapojen prastarý kult uctívačů krvavé bohyně Kálí. V ambiciózním hororovém románu **Carrion Comfort** (čas. Omni 1983, č. Doba mrchožroutů-Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997, kn. rozš. 1989-Locus, Bram Stoker Award, August Derleth Award, nom. WFA, č. Doba mrchožroutů/Perseus 1998) vytvořil rasu upířích bytostí, jejíž členové jsou schopni ovládnout lidskou mysl a tak i přímo kontrolovat chování člověka, z jehož bolesti a utrpení čerpají energii zaručující dlouhověkost. Vysloužilý astronaut se dozvídá jakým člověkem skutečně byl v románu **Phases of Gravity** (1989), v němž potká tajemnou ženu, která mu při důležitých okamžicích uplynulého života daruje šanci sledovat události s osvobozujícím odstupem nezávislého diváka.

Román **Hyperion** (1989-Hugo, Locus a Seiun, č. Hyperion/Laser 1996) se zcela právem stal skutečným průlomem v autorově dosavadní tvorbě. Životní osudy skupiny poutníků na cestě do záhadných Hrobek času na odlehlé planetě Hyperion jsou zde úzce spjaty s budoucností galaktické Hegemonie Člověka, k níž se neodvratitelně blíží vlna revolučních změn. Spletitý příběh navíc jedinečným způsobem shrnuje soudobý stav science fiction díky vzpomínkovým příběhům napsaným za využití různých žánrových stylů – od náboženské či militantní SF přes space operu až k tehdy již doznívajícímu kyberpunku. Naplno se zde projevila Simmonsova nezkrotná „fascinace intelektem“, což spolu s barvitou imaginací, okázalou symbolikou a ve space opeře tolik potřebnou originalitou vytvořilo dílo patřící k vrcholům fantastiky nejen 80. let.

Neméně zajímavé pokračování **The Fall of Hyperion** (1990-Locus, BSFA, Seiun, nom. Hugo a Nebula, č. Pád Hyperionu/Laser 1997) vzniklo rozdělením původně příliš rozsáhlého románu na dvě pouze zdánlivě samostatné části. Později souhrnně vydaný **Hyperion Cantos** (1990) je tak kompaktním příběhem, v němž je statické uspořádání lidské Hegemonie nezvratně narušeno pod náporem rozsáhlé invaze přeměněných Vyvržených spolu s neprůhlednými zájmy mimo lidské chápání stojících umělých inteligencí z Technojádra. Detailně propracovaný příběh vznikal po dlouhá léta pouze jako literární cvičení určené pro rozvíjení fantazie talentovaných žáků, což mimo jiné dokládá samostatně vydaná součást románu *Remembering Siri* (IASFM 1983, č. Vzpomínání na Siri-Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997) či částečně autobiografická novela *The Death of the Centaur* (Prayers to Broken Stones 1991, č. Smrt Kentaura-Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997), v níž jsou přiblíženy události následující po neočekávaném zhroucení sítě prostorových bran.

I přes úspěch na poli science fiction zůstal v oblasti fantastiky věrný převážně hororu, jak prokazuje následující tvorba počínaje titulem **Summer of Night** (1991-Locus, č. Černé léto/Perseus 1999), poutavý příběh skupiny dospívajících dětí bojujících proti zlu v prostředí odlehlého zemědělského městečka, kam se ve volném pokračování **A Winter Haunting** (2002) vrací jeden z protagonistů

příběhu, aby zde našel inspiraci pro svou skomírající spisovatelskou kariéru. Část úvodního románu série vyšla předtím samostatně pod názvem *Banished Dreams* (1990). V románu **Children of the Night** (1992-Locus, č. Děti noci/Perseus 2001) se americká lékařka ujme během humanitárních prací v postkomunistickém Rumunsku vážně nemocného sirotka, jenž je díky svému původu předurčen stát se vládcem skryté upírské populace. V science fiction románu **The Hollow Man** (1992) zkoumá – podobně jako před ním např. Robert Silveberg či John Brunner – nitro člověka nadaného telepatickými schopnostmi, hrdinou tohoto psychologicky orientovaného příběhu je muž, jenž se musí vyrovnat s trýznivou ztrátou stejně nadané manželky, s níž žil v jakési telepatické symbióze chránící před zničujícím šumem myšlenek ostatních lidí. Román vznikl na základě i u nás známé novelety *Eyes I Dare Not Meet in Dreams* (Omni 1982, č. Oči, do kterých se ve snech neodvážím podívat-Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997). Vražedný boj nadpřirozených sil havajských bohů se v hororu **Fires of Eden** (1995-Locus) rozpoutá ihned poté, co je na ostrově jako palčivá urážka vmetená starým božstvům do tváře vystavěno luxusní rekreační centrum.

Statut stěžejního díla potvrdil v rámci celosvětově známé ságy romány **Endymion** (1996, č. Endymion/Perseus 1998) a **The Rise of Endymion** (1997-Locus, nom. Hugo. Vzestup Endymionu/Perseus 1999), v nichž se stovky let po událostech popsaných v předchozím Hyperionu odehrává příběh Raula Endymiona, společníka mýtické Aeney na křížové výpravě za poznáním základní struktury vesmíru, v čemž se jim pokouší za každou cenu zabránit vládnoucí církev Paxu, mezitím zcela přetvořená utajenou spoluprací s Technojádrem a zneužitím trýznivého daru nesmrtelnosti. Cyklus uzavírá volně navazující novela *Orphans of the Helix* (Far Horizons, ed. Robert Silverberg 1999-Locus, č. Sirotci ze šroubovice-SF legendy/Beta 2000).

V následujících letech vydal několik románů žánrově spadajících mimo fantastiku. Bouřlivé události válečného roku 1942 využil v románu **The Crook Factory** (1999), v němž má zvláštní agent FBI za úkol prověřit podezřelé chování výstředního spisovatele Ernesta Hemingwaye, jenž na Kubě vede amatérskou špionážní skupinu.

Specialista na rekonstrukce automobilových nehod odkryje v románu **Darwin's Blade: A Novel of Suspense** (2000) možný pojišťovací podvod, čímž na sebe upozorní zločineckou organizaci stojící v jeho pozadí. Pověst autora schopného nenuceného pohybu mezi žánry definitivně potvrdil sérií thrillerů **Hardcase** (2001), **Hard Freeze** (2002), **Hard as Nails** (2003) a **Hard Day Dying** (připravuje se), drsnými příběhy bývalého soukromého detektiva, jenž se krátce po propuštění z vězení zaplete do gangsterského vyřizování účtů. Z připravovaných prací jmenujme ještě román **The Great Oven,** příběh z posledních dnů života Charlese Dickense, tedy z období, kdy jeho chování hluboce ovlivnila traumatická železniční nehoda.

V poslední době se plně soustředil na opět dvoudílný science fiction projekt, v jehož rámci přepracoval pod názvy **Ilium** (2003, č. Ílion/Laser-books 2005) a **Olympos** (2005, č. Olymp/Laser-books 2007) motivy Homérova starořeckého eposu podobně, jak se mu to předtím podařilo s dílem Johna Keatse. Akademický vědec původem z 20. století je znovu přiveden k životu jako pozorovatel nepochopitelného experimentu ve službách tajemných božských bytostí, které příznačně sídlí na marsovské hoře Olympus Mons. Zdá se, že na povrchu Marsu znovu ožívají bájné události Homérovy Íliady. Civilizaci jen částečně organických umělých inteligencí – tzv. moravců, původně vytvořených člověkem za účelem průzkumu vzdáleného vesmíru, zaujme na povrchu Marsu neobvykle silná kvantová aktivita. To je jen nástin vrstevnatého děje rozsáhlé ságy, která je již dnes řazena k nejlepším space operám desetiletí. Jako její prolog lze označit již dříve vydanou povídku ***The Ninth of Av*** (Worlds Enough & Time 2002, č. Devátý Av-Dost světů a čas/Laser-books 2007).

Ambiciózním návratem k nadpřirozenému hororu je rozsáhlý román **The Terror** (2007, č. Teror, BB Art 2007), v němž popisuje prokletou polární expedici, jejíž členové podléhají nemocem, chladu, šílenství, vzpouře, kanibalismu a rovněž útokům děsivého a neznámého tvora.

Povídkovou tvorbu zná dobře i český čtenář díky souborům **Prayers to Broken Stones** (1990-Bram Stoker Award, nom. WFA, č. Modlitby ke zlomeným kamenům/Perseus 1997) a **Lovedeath:**

Five Tales of Love and Death (1993, č. Láskosmrt/Perseus 2000). Z raných prací uveřejněných v prvním svazku uveďme působivou hororovou povídku *Metastasis* (Night Visions 5, ed. Douglas E. Winter 1988-nom. WFA, č. Metastáze-Hrůzný čas/Mustang 1996 a Metastáza-Temné vize/AF 167 1996), ke stejnému žánru pak patří také většina známějších povídek z pozdější doby, jmenovat můžeme především *Entropy's Bed at Midnight* (samostatně 1990-Locus, č. Entropie o půlnoci-Láskosmrt/Perseus 2000), *All Dracula's Children* (The Ultimate Dracula, ed. Byron Preiss 1991-Locus), *Death in Bangkok* (Playboy 1993, Dying in Bangkok-Locus, Bram Stoker Award, nom. WFA, č. Umírání v Bangkoku – Láskosmrt/Perseus 2000), *This Year's Class Picture* (Still Dead, ed. John M. Skipp & Craig Spector 1993-World Fantasy Award, Bram Stoker Award, Theodore Sturgeon Memorial Award a Seiun) či skvělou science fiction novelu *Looking for Kelly Dahl* (Omni Online 1995, č. Lov na Kelly Dahlovou-Science Fiction 1995/Netopejr 1997), později vydanou v dosud posledním povídkovém souboru **Worlds Enough & Time: Five Tales of Speculative Fiction** (2002, č. Dost světů a čas/Laser-books 2007). Mezi jeho nejnovější práce patří vřele přijatá novela *Muse of Fire* (The New Space Opera, eds. Jonathan Strahan & Gardner Dozois 2007).

Mimo beletrii se zmiňme rovněž o různorodém materiálu pod tituly **Going After the Rubber Chicken** (1991) a **Sumraer Sketches** (1992), v prvním případě jde o krátký soubor několika přednášek, druhá kniha pak obsahuje poznámky osvětlující vývoj autorovy literární produkce. Dan Simmons je spisovatelem mnoha tváří, což se v jeho tvorbě neprojevuje pouze častými přechody mezi literárními žánry, ale i pohybem od čiré originality až ke komerčně vystavěné fantastice, naštěstí téměř vždy napsané vytříbeným stylem se zářivou imaginací hodnou skutečného mistra.

Martin Šust

Dan Simmons
OLYMP

Obálka Garry Ruddell
Překlad Petr Kotrle
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LATEXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
www.laser-books.cz
v edici Laser jako 342. publikaci
Edice SF svazek 192.
Plzeň 2007, vydání 1.